HOMERI CARMINA

CVM BREVI ANNOTATIONE

ACCEDVNT

VARIAE LECTIONES ET OBSERVATIONES VETERVM GRAMMATICORVM CVM NOSTRAE AETATIS CRITICA

CVRANTE

C. G. HEYNE

TOMVS SEPTIMVS

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
LONDINI
APVD I. PAYNE ET MACKINLAY
MDCCCII

VARIAE LECTIONES

ET

OBSERVATIONES

IN

ILIADEM

CVRANTE

C. G. HEYNE

VOLVMINIS SECVNDI PARS SECVNDA

LIB. XV—XIX

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
LONDINI
APVD I. PAYNE ET MACKINLAY
MDCCCII

IN ILIADEM
VARIAE LECTIONES
ET
OBSERVATIONES

IN LIBRVM XV. (O) ILIADIS

VARIAE LECTIONES

ET OBSERVATIONES

Liber hic loco non ſatis opportuno, in media pugna, initium habere videtur; poterat iam inde a v. 508 Ξ. noui libri exordium fieri. Sed grammatici, qui Jliadem in rhapſodias diuiſerunt, Ioue e ſomno euigilante ſtatum *pugnae iterum* mutatum pro rerum cardine habuere. *Ου* rhapſodiam inſcriptam fuiſſe, vt E, *ει*, memorat Euſtath. ex antiquis, vt ſyllaba produceretur, in Ἐπιγραφῇ· οὐ Κρονίδης κεχόλωτο Ποσειδάωνι καὶ Ἥρῃ. quaſi o ante *κρ* non produci poſſet. Altera inſcriptio, *παλίωξις*, reſpicit vſ. primos libri, comparatione facta cum lib. ſuperiore Ξ, 14: hic fugiebant Achiui, nunc fugantur Troiani.

Habeo in hanc rhapſodiam fragmentum Moſcuenſe MStum cum Scholiis, quae nulla alia ſunt quam Veneti codicis B. qui tamen eadem pleniora exhibet.

Notabile et hoc, quod lectio codicis Vrat. d. cum cod. Vindob. CXVII. vbique conuenit. Omnino hoc ſaepe miratus ſum, codices ceteroqui diuerſae ſectae in vno vel altero libro exacte inter ſe conuenire. Scilicet recordandum eſt, multo maiorem numerum codicum vnum tantum vel aliquot libros continuiſſe, e quibus deinde modo ab hoc modo ab illo librario volumen maius plurium rhapſodiarum aut integrae Jliados confectum eſſet.

Ceterum hic liber eſt ex iis, qui inprimis rhapſodorum ſedulitatem eſt expertus. Sunt quoque in eo plures, quam in alia rhapſodia hiatus.

1. διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν. διὰ σκ. pro διέβησαν σκόλοπας monent A. B. Arguuntur grammatici ambigentes, sitne hyperbaton dicendum, nec ne: ap. Eustath. Refellit eos Hermog. π. μεθόδου δεινότητος c. 14. Bentl. comparat: ἀγά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων (sup. Z, 511. et O, 268 μετά τ' ἤθεα).

3. οἱ μὲν δὴ — οἱ ἔξω καταλειφθέντες ait Sch. B. scilicet οἱ ἡνίοχοι, et tertiam hanc Troianorum partem constituit. Male. Nam Troiani, qui pugnauerant, fugientes vbi ad currus extra vallum stantes (M, 76 sq. 82 sq. cf. Obss. ad N, 749 add. ad Ξ, 429.) peruenerant, substiterunt a fuga.

4. ὑπὸ δείους retineo cum Wolfio et Bentleio, vt lectio cum aliis locis consentiat. ὑπαὶ tamen vbique inuaserat locum, (vnde et Hesych. ὑπαὶ δείους, ὑπὸ δέους petiit) etiam in Ven. vbi Sch. A. monet, Tyrannionem ὕπαι scripsisse pro ὕπαιθα per Apocopen.

Porro scriptum fuit ὑπαιδείους (similiter Townl. sup. K, 376) vna voce, quo spectant quae Sch. B. (male descriptus) comparat, κατασπείους (Od. I, 330. M, 93) ἐξπρέβευς (Jl. Θ, 368) κατὰμαξιτὸν (Jl. X, 146.). Nec Sch. A. aliter legisse videtur, quandoquidem comparat ὑπαπόδα νείατον Ἴδης (Jl. B, 824). Ἰωνικῶς ista contrahi ait Sch. B. quo iure, haud assequor.

Tandem χλωροὶ ὑπαὶ δείους iungenda esse, Aristarcho quoque placuerat, aliis ὑπαὶ δείους πεφοβημένοι. Sch. A. et Sch. br.

5. χρυσοθρόνου Ἥρης. manifestus hic vsus vocis Ἥρη sine digammo, vt et v. 14. v. Excurs. II, ad lib. I.

7. Idem versus sup. Ξ, 14.

8. μετὰ δέ σφι Ποσειδάωνα ἄνακτα. ⊱ μετὰ δέ σφι sc. Ἀργείοις quod ad posterius (Ἀργείους) prius rediit. Addit Sch. B. μετὰ esse pro ἐν vt in ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν pro ἐν πᾶσιν E, 2.

10. εἶαθ', ὁ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι, κῆρ ἀπινύσσων. ⊱ „quod κῆρ plena voce est scribendum, et tum ἀπινύσσων, τὸ κέαρ ἀπινυτῶν." Scilicet Aristarchea haec

est lectio, quam et Venetus A. habet, et edd. vulgatae vbique exhibent; vt sit τὸ κῆρ, τὸ κῆρ ἀσύνετος ὤν. Ita conuenit cum illo: δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν Od. E, 342. Z, 258. Assentiuntur Ascalonita, Alexio, et fere omnes, et ipse Schol. A. Apollon. Lex. ἀπινύσσων. ἀπινυτῶν, ἀσωφρονῶν, οὐκ ὢν ἐν ἑαυτῷ. Hesych. κῆρ ἀπινύσσων, παραφρονῶν. Et in ἀπινύσσων. ἀπινύτως ἔχων. οὐ σωφρονῶν. Eustath. ἀλλοφρονέων, καὶ οὐ πινυτὸς ὤν. Miscent vbique duo diuersa: *anima deficere* et *desipere*. Disertius Etymol. et Sch. br. De πινύσσειν dictum sup. Ξ, 249.

At alii verba seiunxerant, quos Herodianus redarguerat. Scilicet, vt Sch. A. et Lips. narrant, scripsere multi κῆρ' (quod esset ab ἡ κὴρ, *fatum. mors.*) *mortem instare putans*; verum ἀπινύσσειν non est προςδοκᾶν." *Schol. B. Ita* grammatici ex contextu vocum ignotarum notiones constituere solent. Quod mireris, editur quoque κῆρ' ἀ. in Apollon. Lex. in ἀπινύσσων.

ἀπινύσσων Aristophanes scripserat, a quo Aristarchus discessit.

εἶαθ'. Aristarchus legebat εἶαθ' pro ὑπῆρχον, ab εἰμί. Vt ἔνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἵατο Od. Υ, 106. At Herodianus defendebat εἵαθ' ab ἕω, καθίζω, περιεκύκλουν, περιεκάθηντο. Sic Sch. B. et A. malunt; hic addit Aristarchum etiam Il. Ω, 83. 84 praeferre: ἀμφὶ δέ τ' ἄλλαι εἵαθ' ὁμηγερέες. ἦντο. vt Γ, 153 εἵατο, Η, 414 εἵατο, vt h. l. et Od. Υ, 106. At εἵατο. ἐκαθέζοντο. Hesych.

ἔχετο. Sch. B. συνέχυτο. immo συνείχετο. ἄσθματι. φυσήματι. τῷ συνέχοντι πνεύματι Hesych. ad h. l. vt Sch. B. et br. Verbo ἤσθμαινε. vt bene Eustath. quod Virgilius: *Creber anhelitus artus aridaque ora quatit.*

11. ἐ— „quod αἷμ' ἐμέων contra lectionem αἷμ' ἀπέμεσσεν (Ξ, 437) memorari potest." Schol. A.

ἐπεὶ οὔ μιν ἀφαυρότατος βάλ' Ἀχαιῶν. οὐκ ἀφαυρότατος, pro contrario ἰσχυρότατος. Od. P, 415 οὐ γάρ μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν ἔμμεναι ἀλλ' ὤριστος. Sch. A. Similia Hermogenes π. μεθόδου δεινότητος c. 37. Schema

obſeruatum ſexcenties, vt iam A, 330 οὐδ' ἄρα τώ γε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς. — ἀφαυρότερος Towwnl. Vrat. b. A. vt in his ſuperlatiuis plerumque fit, vt ii cum comparatiuis varient.

13. δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδὼν — Inepta eſt ζήτησις in Sch. B. cur κεστὸς nunc nullam vim ad placandum Iovem habeat.

14. ἦ μάλα δὴ κακότεχνος, ἀμήχανε, σὸς δόλος Ἥρη. ⸓ quod ἀμήχανος eſt et μὴ δυναμένη μηχανὴν εὑρεῖν et πρὸς ἣν οὐκ ἔστι μηχανήσασθαι. Hoc altero ſenſu accipiunt vocem h. l. Sch. A. et B. vt K, 167 σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι, γεραιέ. Eſt adeo ἀμήχανον τὸ ἄπορον, vt Θ, 130 ἀμήχανα ἔργα γένοντο. — Etiam Apollon. Lex. ἀμήχανε, ἀπροσμήχανε, hemiſtichio laudato. Euſtath. δυσκατέργαστον reddit. Heſych. ἀπροσμάχητε. Apud eundem in princ. per κακομήχανος exponitur, ſaltem ad ſenſum non male. πανοῦργε Sch. br. Nimis in etymologia haerent plerique: add. Euſtath. multis locis. Eſt *indomita, peruicax,* Iuno. Neſtor K, 167 eſt *inuictus labore,* et Achilles peruicax in reiiciendis precibus, implacabilis, Π, 29.

δόλος κακότεχνος, ἐπὶ κακῷ τεχνηθεὶς Sch. A. idem miro modo iungere iubet μάλα ἀμήχανε.

15. Ἕκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης. ⸓ quod ipſe Iupiter Hectorem δῖον appellat: οὐχ ὑπόπτευον οὖν (ſcr. ὑποπτευτέον. *Non itaque in ſuſpicionem adducendus locus*) τὰ ἐν Ὀδυσσείᾳ· πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην." Sch. A.

16. κακοῤῥαφίης. κακομηχανίας Sch. B. et Heſych. κακοσυνθεσίας. κακοβουλίας Sch. br. Notum ῥάπτειν κακά. vt Od. Γ, 118 et al. Simile μῆτιν ὑφαίνειν. cf. Euſtath.

17. πρώτη ἐπαύρηαι, καί σε πληγῇσιν ἱμάσσω. πρώτη, προτέρα, ante Neptunum et Achiuos. Sch. A. πρώτη. et ſuprafcr. πρῶτον Harl. ἐπαύρηαι. ſic per η eſſe ſcribendum et in antepenultima acuendum, vt ἀφίκηαι. ὄληαι Γ, 417. Sch. A. B. (ſc. ne quis ab ἐπαυρέομαι, vel — ἀο-

μαι ducat) Etymol. in ἐπαυρῶ, versu laudato, ἀντὶ τοῦ, ἐπιψαύσῃ. ἀπολαύσῃ. (vt Sch. br.) cf. eund. in ἔλῃαι.

ἱμάσσω, proprie ἱμάντι πλήξω. (add. Hesych. μαστίξω Sch. br.) tropice, pro κεραυνώσω. μάστιγα Διὸς appellat fulmen, vt M, 37 Διὸς μάστιγι δαμέντες. pro φόβῳ τῆς χθιζῆς κεραυνοβολίας. Similia alia habet Eustath.

18. ἦ οὐ μέμνῃ, ὅτε τ' ἐκρέμω — ἦ μέμνῃ, διὰ τοῦ η, μέμνῃ, εἶχον πᾶσαι Sch. A. (nec tamen satis constat μέμνῃ (pro μέμνηαι) an μέμνῃ) quid igitur alii? an μέμνεαι? an μέμνησ'? vt in Phurnuto expressum c. 17.

ἅτ' ἐκρέμω Lips. Cant. putes sic consulere voluisse metro, cum non viderent ἦ οὐ vna syllaba pronuntiari, ἦὐ. sed est mera incuria librarii. ἐκρέμασο, ἐκρέμαο, ἐκρέμω. Etymol. h. v. ὅτε τ' ἐκρ. *quando vtique. quando nimirum.* Clarke. idem in sono verborum pendentem deam videre sibi visus est: Sane quam argute! — ὅτε τε κρέμω malebat Bentl. scil. vt Ionicum esset.

In Schol. B. et ex parte in Sch. br. insertum est Scholion Porphyrii, qui τὴν κοσμικὴν φύσιν ab Homero expressam putat; dicere debebat, e poetis cosmologicis fabulas ductas esse, quas poeta hic in vsum suum sine vllo κοσμικῆς τάξεως respectu transfert. Si enim rem paullo curatius animo euolueris, probabilius fit, iam ab initio poetam visum aliquod cosmologicum ita expressisse quam id, quod per se absurdum fuisset, ad placitum philosophicum aliquando traduxisse. Alia ac diuersa opera fuit seriorum, ad allegorias ista reuocantium. Sequitur locus *Heracliti* (ita h. l. scribitur) de Alleg. Hom. c. 40. 41. tandem ipse Sch. A. ἀλληγορεῖ, quae et in Schol. br. habentur et ex iis in Eustathio. Nec minus in allegoria occupatus est Phurnut. c. 17. de Homer. poesi c. 11. Scilicet est hic locus inter eos, in quibus impietate dictorum de diis permoti philosophi exercuerunt studia iam inde a Xenophane: vid. ap. Sext. Empir. p. 280 et al. Mythum, vt mythum, exposuerat Hellanicus in libro Διὸς πολυτυχία inscripto; si fides habenda est Fulgentio in Mythol. 1, 2. Quaeri potest: num ille iam ab initio al-

legoricum ſenſum habuerit, an hic ſerius acceſſerit. Allegoricum vtique non habuit; verum, vt iam a primo inde vſu ſymbolicum quid mythum habuiſſe ſtatuas, movere poteſt, quod alioqui non apparet, quomodo hoc cuiquam in mentem venire potuerit, vt narraret duas incudes pedibus Iunonis eſſe appenſas. At ſi ſecundum ea, quae antiquitus tradita tenemus, iam olim fuiſſe ponas poetas coſmogonicos, qui atmoſphaeram ſeu aerem inferiorem per Iunonem, vt aetherem per Iouem, declaraverant: cum terram et mare inferiorem locum tenere, apta tamen et nexa dicere vellent ex ſuperioribus elementis eſſe inferiora: facile ii eo deuenire potuerunt, vt Iunonem inter aetherem et terram ac mare pendentem ſibi animo fingerent, et terram ac mare per duo pondera, pedibus deae appenſa, declararent. Fabulam autem ex carmine antiquiore repeti, ex ipſis poetae verbis apparet. Scilicet fuit Heraclea Iliade antiquior, in qua praeter ſuperius Ξ, 249 et alibi narrata, memoratum erat, Iouem caſtigaſſe Iunonem, quae Herculem Troia reducem tempeſtate graui oppreſſerat, vt naue fracta vix Con incolumis enataret; porro, cum aliis in locis ſaepe monitum ſit, Homerum antiquos mythos ſymbolicos in res geſtas mutaſſe, apparet iam ante Homerum alios poetas hoc idem tentaſſe; nam Heracleae auctor Iunonem ſuſpenſam in aere pependiſſe, tanquam verum euentum, memorauerat.

Vt vero in ſupplicii genus, quod nobis tam inſolens eſſe videtur, incideret vetus poeta, tenendum eſt, quod Koeppen noſter iam viderat, in vſu hoc ſupplicium fuiſſe, ſuſpendere aliquem e columna, manibus religatis, ita vt ſublimis ille penderet, nec pedibus terram attingeret; proceſſum poſtea inde eſt ad crucis ſupplicium. Ita Prometheum punitum Heſiodus narrat Theog. 521. 522 *δῆσε δ' ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθέα ποικιλόβουλον, δεσμοῖς ἀργαλέοισι μέσον διὰ κίον' ἐλάσσας* h. e. *ἐλάσας τοὺς δεσμοὺς διὰ μέσον κίονα*, adigens, religans vincula, circa medium palum, vt alligatus inde penderet. Et Heſiodi Homeri-

que animas, propter mythorum de diis narratorum impietatem, in inferis ita puniri, ediderat Pythagoras, ap. Diog. Laert. ex Hieronymo, lib. VIII, 21. τὴν μὲν Ἡσιόδου ψυχὴν πρὸς κίονι χαλκέῳ δεδεμένην, τὴν δὲ Ὁμήρου κρεμαμένην ἀπὸ δένδρου. (Licetne ſuſpicari, ductum hinc eſſe phantaſma de ſuſpenſis in aere Manibus apud Maronem: *aliae p ndunt inanes ſuſpenſae ad ventos.*) Vt tanto atrocius ſupplicium eſſet, pedibus alligata fuere pondera ſaxorum ſeu ferri maſſae, vti incudes h. l. aliis μύδρους. Habet ſimilitudinem poena de Melanthio ſumta Odyſſ. X, 173 ſqq.

19. ἄκμονας ἧκα δύω. ⸖ „quod in h. l. et ſup. A, 587 ſq. abſoluit poeta fabulam de Vulcani caſu et Iunonis vinculis" Sch. A. Et comparatione vtriusque loci et Ξ, 249 ſq. patet, vtrumque in Herculis nauigatione a Troia locum habuiſſe.

21. ἐκρέμω, ἠλάστεον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὄλυμπον. ⸖ „quod μακρὸν Ὄλυμπον tanquam montem vocat; at ſi οὐρανὸν, appellat εὐρύν. οὐρανὸν εὐρύν." Sch. A. (hoc, puto, metrum ſuadebat; non vocis vis.)

ἠλάστεον. ἄλαστα εἶναι ταῦτα ἔφασκον. (vt et Euſtath. et alii) ἢ ἐταράσσαντο περὶ (leg. παρὰ) τὴν ἄλην noua etymologia! Sch. B. At per ὠργίζοντο exponit Apollon. Lex. ἐχαλέπαινον, ἐδεινοπάθουν, Heſych. συνήλγουν addunt Sch. br. quod diuerſum eſt ab ira, vt et σχετλιάζειν. Ad iram manifeſte adhibuit Apollon. Arg. III, 369 φῆ δ' ἐπαλαστήσας, μενέαινε δὲ παισὶ μάλιστα χ. Vox iam ſupra lecta M, 163 ad quem vide. γρ. ἠλάστευν. Barnes.

22. λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν. ὃν δὲ λάβοιμι. παρασταδὸν ad anteced. et ad ſeqq. referri poteſt. Sch. A. λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παραστάντες. ὃν δὲ λάβοιμι, δῆλον ὅτι παριστάμενον ἢ λύοντα. παρασταδὸν ὃν δὲ λάβοιμι Sch. B. cum Sch. br. iungit, παριστάμενον. poterat quoque ſic accipi ὃν λάβοιμι παραστὰς ſc. αὐτῷ. De ipſo Vulcano hoc eſſe accipiendum, monent Sch. br.

23. ῥίπτασκον τεταγὼν — ‑ „quod iisdem fere verbis vſus eſt altero loco; puta A, 591 — 3“ Sch. A. Adde ῥιπτάζων ſup. Ξ, 257.

τεταγὼν vidimus A, 591. idem, puto, quod μάρψας, λαβόμενος ex τάω, τάζω, τετάγω.

24. ὀλιγηπελέων. ὀλίγον ἔχων τὸ πέλειν. Sch. B. vt parum vitae ineſſet. Apollon. Lex. minus commode οὐδὲν δυνάμενος, quod forte inf. ad 245 ſpectat. Eadem Heſych. et addit ἀσθενὴς, ἄτονος. vbi cf. Not. Conuenit, quod inf. 246 videbimus, ὀλιγοδρανέων. ὀλίγον ἰσχύων. ἐξ ησθενηκώς. vt Etymol. explanat; qui alio loco p. 179, 41 laudat ὀλιγηπελὴς ex Oppiano Hal. 767. 8. ὀλιγοψυχῶν Sch. br. addunt. Ap. Hippocratem eſt νηπελεῖν, pro ἀδυνατεῖν, vt Galenus explicat in Gloſſis.

24. ἐμὲ δ' οὐδ' ὥς θυμὸν ἀνίει Ἀζηχὴς ὀδύνη. non dubitaui h. l. alteram lectionem recipere, non modo tanquam doctiorem et ἀκριβεστέραν, verum et antiquitate et auctoritate potiorem. Vulgo lectum: ἐμὲ δ' οὐδ' ὥς θυμὸς ἀνῆκεν ἀζηχὴς ὀδύνῃ. ita θυμὸς ἀζηχὴς ὀδύνῃ eſſet, parum commode; vel ὀδύνῃ, pro διὰ ὀδύνης, ira grauis propter, ex dolore propter Herculem. Altera lectio eſt: ὀδύνη ἀζηχὴς οὐκ ἀνῆκεν ἐμὲ (κατὰ) θυμόν. Diſerte de hac lectione agit Euſtath. ex antiquo Scholio. Lectio eſt Ariſtarchea, et extat in vtroque Veneto, Lipſ. a m. pr. Vat. Harlei. Moſc. receperat eam iam Barnes ex Euſtathio; iterum expulerat Clarke. Norant vtramque Schol. A. B. Lipſ. at hi adiiciunt: ἄμεινον δὲ θυμὸν γράφειν.

ἀνίει. ἂν ἵει vitium cod. Veneti, ἀνίῃ Townl. ἀνῆει vn. Vindob. ἀνῆει Cant. Vrat. d. et hoc Barnes malebat, ſollicitus de media ſyllaba; quem refellit Clarke. Actum de his iam ſup. ad VI, 525.

25. ἀζηχὴς ὀδύνη. ἀζηχὲς vidimus ſup. Δ, 435. quod iam veteres tanquam obſoletum ex etymologia vel ex verborum contexto interpretati ſunt. Ita et h. l. reddunt per ἀδιάλειπτος, *peruicax ira.* Schol. B. σκληρά. praeſtare videtur, ſi iram *vehementem, grauem,* acceperis. Fuiſſe ἀζηχὴς dixi inter verba, quae a peculiari

ad generalem notionem vſu transierant, vt eſſet: *magnus, multus.*

26. τὸν σὺ ξὺν Βορέῃ ἀνέμῳ πεπιθοῦσα θυέλλας. Dubitat Schol. B. et ex antiquioribus Euſtathius, ſitne ſententia: Iunonem, ſociata cum Borea opera, mouiſſe procellas, an, Iunonem permouiſſe procellas cum Borea; praeferunt illi poſterius. Certe Hercules ἐμνησικάκει τῷ Βορέᾳ, et eius filios interfecit in inſula Teno: Schol. Apollonii Arg. I, 1300. qui h. v. laudat. Apollod. III, 15, 2. v. Not. ad e. l. p. 856. Inuerſe rem exponit Euſtath. p. 1003, 57.

ἀνέμων πεπιθοῦσα θυέλλας mſ. Mori, nec male hoc. Sunt Θύελλαι h. l. perſonae, vt Ἄνεμοι alibi.

27. πέμψας ἐπ' ἀτρύγετον πόντον. Memorabile eſt, quod Schol. A. adſcripſit: Ζηνόδοτος οὐδὲ ὅλως τὴν κόλασιν τῆς Ἥρας γράφει. Obſcurum eſt, omiſeritne ille locum totum iudicio ſuo de indignitate rei, an quia in ſuis libris non inuenerat.

ἀτρύγετον. Hic demum de hac voce agunt grammatici A. B. Euſtath. Eam tamen vidimus iam A, 316 et al.

πόντον alii Myrtoum, alii Aegaeum intellexere; ex ipſa re; οἱ δὲ ὑπὲρ τὴν εὔκρατον θάλασσαν (expoſuerunt ἀτρύγετον *tranquillum* mare; niſi fuit ἄκαρπον) τινὲς δέ φασιν, ἐπὶ Παλλήνην (Theſſaliae) κατὰ Γιγάντων ἀπιόντα Ἡρακλέα πλανηθῆναι. Illuſtrat haec Apollod. II, 7, 1. Parauerat iter aduerſus Gigantes a Troia ſoluens; idque iter repetiit a Co inſula profectus.

28. Κόωνδ' Lipſ. Κόων ſine δ'. Eſt Κόωνδ' etiam in Schol. Pindari N. IV, 40.

29. τὸν μὲν ἐγὼ ἔνθεν ῥυσάμην καὶ ἀνήγαγον αὖτις. Pro ἔνθεν Cant. αὖτις. Vrat. αὖθις. atqui αὖτις in fine verſus appoſitum eſt.

ῥυσάμην. vix ab Homero profectum eſſe poteſt. Cum prior ſyllaba correpta ſit, non niſi ab ἐρύω (ϝερυῶ) *traho*, ductum eſſe poteſt. Videtur tamen h. l. poſitum eſſe notione τοῦ *ſeruaui*, ita vero ῥυ eſt producta. v. de

his Excurſ. IV. ad lib. I. Bentl. coniiciebat ῥυόμην, vt hoc diſſyllabum haberetur; ſuſpicor fuiſſe ῥύμην, pro ἐρύμην, quod alibi ἐῤῥύμην eſt.

30. Ἄργος ἐς ἱππόβοτον. Memorat Euſtathius, poſt hunc verſum nonnullos adſcripſiſſe hos verſus:

πρίν γ' ὅτε δή σ' ἀπέλυσα ποδῶν, (leg. πεδῶν vinculis) μύδρους δ' ἐνὶ Τροίῃ
κάββαλον, ὄφρα πέλοιτο (ſ. πέλοιντο) καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.

καὶ δείκνυνται, φασιν, ὑπὸ τῶν περιηγητῶν οἱ τοιοῦτοι μύδροι. Locus poſtea dictus Ἄτης λόφος. cuius origo alia eſt apud Apollodor. III, 12, 3.

31. ἵν' ἀπολλήξῃς ἀκατάων. Schol. A. „ἀπολλήξεις, αἱ Ἀριστάρχου." deſeruit igitur is antiquiorem ſcripturam ſimplici λ. quae occurrit quoque in Baroec. Vrat. A. Lipſ.

τῶν σ' αὖτις μνήσω. Excidit σ' Cant.

32. ὄφρα ἴδῃς, ἥν τοι χραίσμῃ φιλότης τε καὶ εὐνή. Quod legebatur ὄφρ' εἰδῇς, peccabat in regulas digammi: de quo iam monitum ad Θ, (VIII) 406. et A, 203. ὄφρα ἴδῃς vidimus iam N, 449. et legitur nunc h. l. in Mori. Towal. Ven. fragm. Moſc. Vrat. d. et ap. Euſtath. Editur quoque ſic ap. Plutarch. de aud. poet. p. 20 B. ὄφρα ἴδῃ' (pro ἴδηαι) Barnes ex Exc. mſ. memorat; eſtque hoc frequentius in Homericis, vt ἴδωμαι. ἰδέσθαι. ὄφρα ἴδοι. Lipſ.

ἥν τι Euſtath.

33. ἣν ἐμίγης ἐλθοῦσα Sch. A. „Verſus nec apud Zenodotum, nec apud Ariſtophanem erat; et eo carere poſſumus." Recte vtique: eſt vnus ex iis verſibus, quos ad ſupplendam ſententiae partem, quae per ſe intelligi poterat, ſubiunxere rhapſodi. Habet tamen verſum Plutarch. de aud. poet. l. c. qui omnino interpolatius exemplar habuit.

35. φωνήσασ' ἔπεα. peccat ſcriptura; fuit haud dubie φωνήσασα ϝέπεα, vt legatur contracte ϝέπη. Monuit quoque Bentl.

36. Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς — καὶ Στυγὸς ὕδωρ. Morem per *tria elementa* iurandi hinc effinxit Schol. B. Leid. et ex antiquis Euftath. Melius dixeris, eſſe tria regna, Caelum, Terram, Haden, vna cum diis ea inhabitantibus. Pro Hade Styx in iureiurando plerumque memoratur, vt Ξ, 271. vt et alibi Stygia aqua poetis pro Orco: vt Il. Θ, 369 Hercules effugit Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα. h. Orcum. Aliis modis variatur in iureiurando ac precibus alibi vt Γ, 276 ſqq. vidimus.

Repetuntur hi tres verſus 36. 37. 38. in Odyſſ. Ε, 184. 5. 6. et excitantur ap. Pauſan. VIII, 18. p. 645 (qui male ad Stygem Arcadiae reuocat) et ap. Cyrillum in Iulian. X, p. 338 E. In fine ὕπερθε ſcripſi grammatica auctoritate et e fragm. Moſc.

37. ὅς τε μέγιστος. Barnes: „γρ. ὅττι apud Euſtathium." Vides morem viri in effingenda varietate lectionis. Ait Euſtathius tantum haec: potuiſſe Homerum quoque ſcribere: ὅ, τι ſc. ὕδωρ. Legitur ὅς τε vbique, etiam excitato verſu in Schol. Pindari Ol. VII, 119.

38. δεινότατος. σεβάσμιος. vt δεινή τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον. inf. Σ, 394. Schol. B. pro τέλει, τέλεται vn. Vindob.

39. λέχος κουρίδιον, in quo habetur ἄλοχος κουριδίη, cum virgo ducta eſſet. Laudat verſum Heſych. in νωΐτερον. ἡμῶν τῶν δύο. ἡμέτερον. et comparat locum Schol. Sophocl. Ai. 491. cum verſu: πρὸς — εὐνῆς τε τῆς σῆς, ᾗ συνηλλάχθης ἐμοί.

41. μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα. — „quod ad aliam rem, quam de qua agebatur, teſtandam, iusiurandum transfert: cum de eo quaereretur, quod fraudulenter Iouem ſopierat, vt Neptunus Troianis adeſſet, vtque Achiuorum pugna reſtitueretur." Sch. A. Notatur quoque, quod copula abeſt, vt in iureiurando fieri ſollenne eſt; nec per quartum caſum cum infinitiuo eloquitur rem poeta: pro ὅτι οὐ δι' ἐμὴν βουλὴν βλάπτει Ποσειδῶν. De quo v. ad T, 261.

42. *τοῖσι δ' ἀρήγει.* debebat antecedere, *τοὺς μὲν πημαίνει.* pro hoc diſerte *Τρῶας* memorauit. Hoc eſt quod Erneſti contra Euſtathii argutias monuit. Verſus ſequens 43 aberat a fragm. Moſc.; ſuſpicor errore oculi in *ἀρήγει. ἀνώγει.*

44. *τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶν ἰδὼν ἐλέησεν Ἀχαιούς.* „*τειρομένους.* Ariſtophanes, Maſſilienſis, Argolica *κτεινομένους.* eſtque hoc *ἐμφατικώτερον*, et miſerationem facere poterat et ad excuſandum Neptunum vim habere." Ex Heracleone Sch. A. B. Vixit adeo ille iis temporibus, quibus illa exemplaria ſupererant? an ab antiquioribus petiit? Ex Maſſaliotica Euſtathius quoque *κτεινομένους* memorat; habuit ergo antiquiores in manibus. In *τ. δ' ἐπὶ ν.* eſt *δὲ* pro *γάρ.*

45. *καὶ κείνῳ* Ven. A. B. Cant. Harl. fragm. Moſc. et ſic Ariſtarchum legere monet Sch. A. haud dubie antiquius, quam quod ſerius intulerant *κἀκείνῳ.*

46. *τῇ ἴμεν ᾗ κεν δή συ — ἡγεμονεύεις.* h. e. *ἐν παντί σοι ἡγεμόνι χρῆσθαι*" Sch. B. *προαίρεσιν καὶ γνώμην ὁμοίαν σοι ἔχειν* Sch. br.

ᾗ κεν δή, *quocunque demum* Clarke.

ἡγεμονεύοις in edd. vulgatas intulerat Ald. 2. cum tamen *ἡγεμονεύεις* lectum eſſet in ed. Flor. Ald. 1. et ed. Rom. hoc idem exhibent boni codd. Barocc. Cant. Vat. Townl. Lipſ. Ven. b. Vrat. b. d. A. duo Vindob. cum Schol. Ariſtoph. Acharn. 203. et Suidas in *τῇ* pro *ἐνταῦθα.* *ἡγεμονεύῃς* legitur in Ven. A. Harlei. fragm. Moſc. quae lectio et ipſa ferri poteſt.

47. *μείδησε* nihil aliud quam exhilaratum Iouem declarat, ſupercilium remiſiſſe. Argutatur alia Sch. B.

48. *καί μιν ἀμειβόμενος.* Pro hoc *καί μιν φωνήσας* Vrat. b.

49. *εἰ μὲν δὴ σύ γ' ἔπειτα.* „*ἔπειτα* abundare" ait Sch. A. at Sch. B. eſſe *ἐκ παραλλήλου* poſitum cum *δὴ*, vt *δή τοτ' ἔπειτα* Od. E, 391. eo loco nunc legitur *καὶ ἔπειτα.* vt et Od. M, 400. *εἰ μὲν δή συ.* „*ſiquidem tu reuera*" Clarke.

βοῶπις πότνια Ἥρη. Ven. vterque exhibet *βοῶπι*. at Sch. Ven. A. Ariſtophanis lectionem ait eſſe *βοῶπις*. *καί ἐστιν εὐτραδέστερον*. Adde, quod nec ſine metri vitio *βοῶπι* legi poteſt.

50. *ἶσον ἐμοὶ φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καθίζοις*. (Excidit Scholion, quod fuit forte idem ac Schol. B. *ἶσον ἐμοὶ φρονέουσα, ἀντὶ τοῦ, ὁμοφρονοῦσα καὶ τ' αὐτὸ βουλομένη*). Porro pro *καθίζοις*, quod eſt pro *εἴης*, ductam a conſeſſu deorum, memorat Sch. A. *ἐν τοῖς εἰκαιοτέροις* (in vulgaribus) *μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι*. Etiam *καθίζεις* Barocc. Townl.

51. *τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλῃ*. *τῷ* pro *ὁμοίως* nunc dictum eſſe ait Sch. B. immo vero eſt *ita*. *ἐν τούτῳ ἄρα*.

γε abeſt ab Harl. et Townl. Suſpicatur Bentl. fuiſſe *εἰ καὶ* —

52. *αἶψα μεταστρέψειε νόον, μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ*. *νόον μετὰ σὸν* poſſe iungi ait Sch. A. cum Sch. br. minus ſcite. *μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τὰ ὑπό σου καὶ ἐμοῦ πραττόμενα καὶ νοούμενα* Sch. B. *ἐπὶ τὸ σοὶ καὶ ἐμοὶ ἀρέσκον* Sch. br.

53. *ἐτεόν γε*. Sch. A. „notat eſſe etiam Ariſtophaneam lectionem." Scilicet in aliis *γε* abfuit.

54. *καὶ δεῦρο κάλεσσον*. *ἐν ἄλλῳ. κέλευσον*.

56—78. Verſus XXII. (in Schol. Lipſ. XX. vitioſe κω in Schol. Ven.) *ἀθετοῦνται*, etiam ab Ariſtophane; tum ab Ariſtarcho; librorum auctoritas laudatur nulla; at cauſſae memorantur aliae in Sch. A. et B. et Lipſ. qui Sch. B. redhibet, et ex antiquis in Euſtathio, qui cum Sch. A. conuenit, quas breuiſſimis verbis excutere aequum eſt: I. ſunt, inquiunt, verſus otioſi, nec narrant, niſi quod in ſequentibus exponetur." (Contra quae dicas: arte quadam vſum poetam nunc ea, quae paullo obſcurius adhuc innuerat, nunc apertius declarare conſilia: cf. ſup. Not. ad A, 5.) II. quod verſus ſunt exiles, *κατὰ τὴν σύνθεσιν εὐτελεῖς*. III. quod duobus poſitis non ad poſterius, vt ſolet, ſed ad prius redit v. 56. poſt Iri.

dem et Apollinem memoratos ὄφρ' ἢ μὲν" (nugax obferuatio, centies repetita; nam vtrumque passim occurrit.) IIII. falso sunt dicta vs. 63 φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσι Πηλείδεω Ἀχιλῆος, nam ad Achillis naues fugientes Achiui non peruenerunt; falsum quoque quod sequitur: ὁ δ' ἀνστήσει ὃν ἑταῖρον Πάτροκλον, nam eum Achilles non excitauit, nec auctor ei fuit vt in pugnam exiret. (verum tamen victus Patrocli precibus Achilles amicum armis instruxit, et, cum nauem iam ardere vidisset, vt is festinaret, cohortatus est Π, 126 ὄρσεο —) Nec πέσωσι recte dictum: nam ἐμπεσεῖν Homero est ἐνσεῖσθαι. vt: ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς σχήσεσθ' ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσ' ἐμπεσέεσθαι. (M, 125 126)" (Habuit forte in animo grammaticus locum inf. O, 624 ἐν δ' ἔπεσ', ὡς ὅτε κῦμα θοῇ ἐν νηὶ πέσῃσι aut alium similem. Obferuatio tamen est futilis: nam ἐμπεσεῖν νηυσὶν et ἐμπεσεῖσθαι *irruere in naues* de adorientibus et de fugientibus promiscue dicitur: B, 175. Λ, 311. M, 107. 126 et al. διχῶς λέγεται· δηλοῖ γὰρ καὶ τὸ νικητικῶς προςβαλεῖν, καὶ τὸ ἀγεννῶς πεσεῖν (εἰςπεσεῖν) ap. Eustath. p. 1006, 28. Sed aliud est, quod poterant memorare: in *naues suas* irruebant Achiui vt mari fugerent; non, vt in Achillis castra se reciperent; etsi et hoc quodammodo, etsi improprie, dici potuit; v. Not. ad 63.) V. non παλίωξις (v. 69) nude pro φυγὴ ponitur, sed de fuga eorum, qui hostem antea in fugam verterant. cf. M, 71. (Est tamen et h. l. ἐκ μεταβολῆς φυγὴ τῶν διωκόντων. vt inf. O, 601.) VI. quod Ἴλιον neutro genere dixit: Ἴλιον εὐρὺ ἕλοιεν. 71. cum vbique in Homero sit ἡ Ἴλιος. (hoc monitum est grauissimum, et vestigium manifestum serioris aeui, nisi alia medela afferri posset.) Tandem VII. quod v. 77 Achillem πτολίπορθον appellauit, quod nusquam Achillis est epitheton, (scilicet, quia non interfuit excidio Troiae; sed est πτολίπορθος Ὀδυσσεύς. Aristarcheum hoc iudicium fuisse nota res est. Atqui Achillem πτολίπορθον legimus quoque Jl. Θ, 372. Φ, 550 et Ω, 108. nec ratione caret, quandoquidem Achilles tot vrbes in conti-

nenti et alias in insulis expugnauerat: v. I, 328 seqq.)

Rationes aliae in Schol. B. occurrunt hae: quod Iunoni haec oratio debuit esse ingrata; si v. 67. decreverat Iupiter Sarpedonis caedem, quorsum ille lamentatur? (Π, 433 sq.) et male memoratur fuga Achiuorum post Hectoris caedem ab Achille factam; (ἀφ' οὗ γὰρ Ἀχιλλεὺς ἐξῆλθεν, οὐκ ἐτράπησαν Ἀχαιοί. scil. ita, vt Troianis repressis iterum fieri potuisset παλίωξις. Nisi voluit puto Τρῶας scribere ex v. 69. et hoc dicere: Troianos iam *ante* caedem Hectoris a nauibus fuisse fugatos a Patroclo: et haec est inter grauissimas reprehensiones) tum quod Ἀθηναίης διὰ βουλὰς Ilium ait esse captum; cum Iuno potius esset memoranda. Adduntur inde in Schol. B. nonnulla, quibus eleuantur vna et altera reprehensio: interposita interdum responsione; „dici posse, esse figuram, quae dicitur προαναφώνησις, qua futura breuiter praemonentur, vti Vlysses Telemacho caedem procorum exponit, antequam facta esset (Od. Π, 258 sqq.) Nil tamen esse simile; (οὐδὲν ἴσον f. ἴσον.) et esse ea quae acta sint, non praemonstrantur, sed statim narratione exponenda; — porro, si Iunoni nunc ingrata sunt, poterant ei iucunda esse propter ea, quae aliquando euentura erant, vt Troia euerteretur 70. 71. porro πεσεῖν εἰς τὰς ναῦς, dictum esse ἀντὶ τοῦ, ἱκετῆναι Ἀχιλλέως, (vt sit *supplicem fieri* scil. vt succurrat Achilles Achiuis, quod ille sperauerat fore Λ, 608 Νῦν ὀΐω.) vt ἐνέπεσεν εἰς τὰς χεῖράς σου. (hoc non esset ἐμπεσεῖν sed προςπεσεῖν. προςπίπτειν τοῖς γούνασι. Aliud est de iis qui confugiunt et se recipiunt aliquo: Ζ, 81 πρὶν αὖτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν φεύγοντας πεσέειν et vt Venus ἐνέπιπτε γούνασι Διώνης Ε, 370) — quod Sarpedonem miseratur, eo spectat, quod ante Troiam occubiturus sit, non in patria — quid ni post Achillis mortem fugae fieri potuere? — Mineruae βουλαὶ bene memorantur, quia eius consilio Epeus equum fabricauit — Praeterea auditorem consolatur, quis enim hoc tolerare potuisset, si Achiuorum

cladem et Aiacis fugam mox accepturus erat, nisi ille iam antea resciuisset, Troiam iri euersum. (εἰ μὴ ἀπεῖκετο ταῖς ψυχαῖς (leg. ἀπέκειτο, nisi animo insedisset hoc ita fore.) Hactenus Sch. B. et Schol. fragm. Mosc. quae Apioni et Herodoro aut deberi aut communia fuisse colligo ex Eustathio p. 1005, 62. — Apud Eustath. excusatio ita constituitur, nisi Troiani prohibiti fuissent, potuisse vtique fieri id, vt fugerent Achiui vsque ad Achillis castra; et porro Achillem, dum Patroclum ipse armauit bene posse dici ἀναστήσειν eum — quod Ἴλιον αἰπὺ dixit esse inter ἅπαξ λεγόμενα, cuius generis sunt plura in Homero — quod πτολίπορθος Achilles, non ad Troiae excidium spectare, sed ad XXIII vrbes quas expugnasse narratur.

Ex his apparet, rationes criticas ex auctoritate exemplarium aut fide et fama prisca non memorari; laudari tantum argumenta a iudicio virorum doctorum petita: quid Homero dignum indignumue iudicauerint; ex his autem pleraque esse leuissima. Rem omnem ad liquidum perduci posse haud credo, cum tot alia sint exempla et praedictionis rerum aliquando narrandarum et repetitionis eorum, quae iam narrata sunt, critices autem seueritas retundatur memorata simplicitate et facundia interdum nimis copiosa. Summa rei, vt Iouis consilium in rebus ad dignitatem Achillis restituendam attemperandis apertius quam ante exponeretur, conuenit cum ceteris locis, A, 5. et saepe de hoc monitum est. Nec tamen totum locum interpolationis vitio carere certum est, nec interpolationem ab vno auctore profectam esse. Vsque ad vs. 62 versus Homericos esse haud ambigo; quae inde sequuntur, a vs. 63 alia post alia accessisse videntur, ducta primo loco ex vss. O, 593 sqq. quae si comparaueris facile eundem mecum sensum habebis. Conf. ad singulos versus dicta.

Cum haec olim scripsissem, monitus sum Jlgenium V. C. commentatione iusta hunc locum tractasse. Est ea Disquisitionum Actionis principis in Jliade Pars III. Occupatus ille est in refellendis argumentis grammaticorum,

58. παυσάμενον πολέμοιο. Eustath. et Rom. παυσαμένῳ, vt iungatur cum Ποσειδάωνι.

60. λελάθῃ τ' ὀδυνάων. transitiua, εἰς λήθην ἀγάγοι. quod non caret analogia; alioqui fubintelligendum effet, Ἕκταρ δὲ λελάθῃ ὁ. Fragm. Moscov. et vn. Vindob. λελάθοι.

62. αὖτις ἀποστρέψῃσι. αὖτις nunc eft, retro, vt vf. 60 erat, iterum; vt recte monet Euftathius. ὑποστρέψῃσι erat in mſ. Mori.

63. 64 Φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσιν Πηλείδεω Ἀχιλῆος. „— ἀθετοῦνται, ὅτι ψεῦδος." Schol. A. Poffunt priora effe vera, et verfus poteft feruari, fi refcindantur fequentia; nam nauibus fuis ἐμπεσεῖν, fuga irruere, Achiui fugientes recte dici poterant, minus recte Achillis nauibus; faltem non fatis proprie. Interpolator ante oculos habuit vff. 646 — 651. fupra Jl. I.

64. ὁ δ' ἀνστήσει ὃν ἑταῖρον. „οὕτως αἱ Ἀριστάρχου. (Ex hoc apparet, Ariftarchum verfus fcripfiffe, etfi damnatos) nonnulli autem ὁ δ' ἀνστήσειεν ἑταῖρον. Zenodotus vero omnino non fcripferat verfus inde a 64 Πηλείδεω Ἀχιλῆος vsque ad 77 λισσομένη τιμῆσαι." Sch. A. Zenodotus itaque aut iudicio aut codicum bonitate ceteros hic antecelluit. Etiam Euftathius fimilia exfcripfit p. 1006, 3. Φασὶ δὲ καί, ὅτι ὁ μαλλώτης Ζηνόδοτος (aliquoties hoc occurrit; conftat tamen Zenodotum fuiffe Ephefium; Malloten Cratetem) τὰ ἐκ τοῦ· Πάτροκλον κτενεῖ Φαίδιμος Ἕκτωρ, καὶ τὰ ἑξῆς, ἕως τοῦ· λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον· Εὐριπιδείῳ λέγει ἐοικέναι προλόγῳ, ἀφελῶς προαχθέντα καὶ εἰς οὐδὲν δέον ἀφηγηματικῶς. vltima haec obfcura funt. Ceterum Euftath. non bene a vf. 65 initium omifforum a Zenodoto verfuum facit, cum a vf. 64 illud ducendum effet.

ἀνστήσει ὃν ἑταῖρον. Nunc de ipfo Achille haec dicta funt; inf. Σ, 358 ipfa Iuno ἀνστήσασ' Ἀχιλῆα. cum effeciffet illa, vt Achilles in pugnam prodiret.

66. Ἰλίου προπάροιθεν. aduerfantur haec prosodiae; cum breuis fyllaba producatur; nam Ἰλίου ἐξαλαπάξαι

et ſimilia aliquoties vidimus; etſi Hermann de Metris excuſationem in accentu breuem producente quaerit. Verum cum tantus verſuum ſit numerus, in quibus proſodia ſeruatur, duo tresue verſus alios, in quibus media producta occurrit, corruptos aut interpolatos eſſe, ſatis probabile ſit. Sunt haec loca Z, 478. Φ, 104 et X, 6. et noſtro in verſu: in his trinis peccatum eſt in vltima ſyllaba, quae fuit aut ϝιλιόθι προπάροιθεν aut cum Bentleio ϝιλιόφι προπάροιθεν, quae forma quoque Φ, 295 legitur: πρὶν κατὰ Ἰλιόφι κλυτὰ τεύχεα λαὸν ἐέλσαι. Simili modo ὁμοιίοφι πτολέμοιο corrumpi ſolet. v. ad I, 440. Rob. Payne Knight p. 44. ſcribere vult ϝιλιοϝο, vt ſecundus caſus Ιλιοο factus ſit ex Ιλιου.

πολεῖς ὀλέσαντ' αἰζηούς. Ven. ὀλέσοντ'.

68. τοῦ δὲ χολωσάμενος. quod ad proximum Sarpedonem ſpectare debebat, retrahendum eſt ad vſ. 65 de Patroclo: τοῦ δὲ Πατρόκλου ἕνεκα. Manifeſtum ſit haec ab alio rhapſodo ſubiecta eſſe.

69. ἐκ τοῦδ' ἄντοι ἔπειτα παλίωξιν παρὰ νηῶν αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι. ⁊— „ὅτι οὐχ Ὁμηρικῶς ἡ παλίωξις“ Sch. A. (ſcilicet hoc ſenſu vt ſit ſimpliciter *fuga*. cf. ſup. ad vſ. 56.)

ἐκ τοῦδ' ergo *caeſo Hectore?* hoc eſt vtique moleſtum. παλίωξις facta eſt Troianorum, vt caſtris expellerentur, ſtatim incenſa vna naue: vt diſerte inf. O, 601 νηὸς καιομένης — ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε παλίωξιν παρὰ νηῶν θησέμεναι Τρώων. Et incenſa naue Achillis Patroclum feſtinare iubet Π, 124 ſqq. quo facto παλίωξις ſit eaque per Patroclum (vid. Π, 652 ſq) iterum Achille in vallum prodeunte (Σ, 215 ſq.) et multo magis Achille in pugnam progreſſo Il. Υ extr. Φ, pr. At Hector caeſus eſt ſub moenibus vrbis. Vt ergo Homerus ſibi conſtet ἐκ τοῦδ' referendum eſt ad 64. 65 ὁ δ' ἀνστήσει ὃν ἑταῖρον Πάτροκλον. Atque hic manifeſta interpolationis ſigna ſe produnt; forte inf. ex vſſ. 601. 602.

ἐκ τοῦ δή τοι Cant.

70. αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερὲς, εἰςόκ' Ἀ. — Si verſus ab Homero eſſet: omnia μεθομηρικὰ ſerioris commatis

esse, eaque ignorari ab Homero statuendum esset. Nam in μεθομηρικοῖς plures factae sunt strages et fugae modo Achiuorum modo Troianorum.

71. Ἴλιον αἰπὺ ἕλοιεν. — ≻ „quod Ἴλιον αἰπὺ dictum genere neutro: id quod nusquam alibi occurrit; sed vbique ἡ Ἴλιος.“ Sch. A. et Lipſ. add. Schol. B. Victor. hoc vnum ex critica priſcorum in h. l. ſeruauere Sch. br. Sexcenties illud in Scholiis notatum: v. c. ad Δ, 46. M, 115. Stephanus Byz. in Ἴλιον· οὐδετέρως δὲ παρὰ πᾶσι τὸ Ἴλιον. παρ' Ὁμήρῳ δὲ θηλυκῶς. τὸ γὰρ Ἴλιον αἰπὺ νοθεύει Ἀρίσταρχος. Auctor Scholii B. Ἴλιον nunc totam regionem ſignificare ſuſpicatur; ſine fundo idoneo. Ariſtarchus Ἴλιον ἐκπέρσωσι ſubſtituerat, haud dubie e correctione; quo etiam ducunt Schol. A. B. Victor. et Lipſ. Minus definite Schol. Leid. ap. Valken. Diſſ. p. 123. ἀθετεῖται ὁ στίχος οὗτος. τινὲς δὲ, Ἴλιον ἐκπέρσωσι, γράφουσι. Barnes putabat ſubintelligi poſſe αἰπὺ ſcil. πτολίεθρον vel αἰπὺ πρᾶγμα. In mſ. Mori. et Harlei. erat αἰπὺν, in quod et ipſe incideram, vt eſſet pro Ἴλιόν αἰπεῖαν. Vidi quoque in hoc procliuem fuiſſe Bentleium qui adſcripſit ϝίλιον αἰπὺν, vt ſit ὁ καὶ ἡ αἰπύς. Fuit vir doctus, qui emendaret Ἰλίου ἄστυ, at ſic nouum vitium infertur ϝιλίου ϝάστυ. Fruſtra tamen nos in his laborare arbitror, quandoquidem hos verſus apparet laciniam eſſe a rhapſodo minus docto attextam.

Pro ἕλοιεν eſt ἕλωσι in Lipſ. a m. pr.

72. τὸ πρὶν δ' οὔτ' ἄρ' ἐγὼ παύσω χόλον. „παύω Ariſtarchus et Herodianus: teſtibus Schol. A. B. Lipſ. Et ſic quoque Harl. Vat. Ven. fragm. Moſc.

οὔτ' ἄρ' ἐγώ. Barnes: „γρ. οὔτ' ἂν ἐγώ.

οὔτε τιν' ἄλλον. „ἄλλον mſſ. Thomae Bentleii (Vat. et Harlei.) Lipſ. Vrat. b. d. A. fragm. Moſc. Ven. B. et ed. Rom. Facile intelligitur, haec et ſimilia nos non tenere a primis inde temporibus, ſed ſerius a grammaticis et librariis; nec quicquam adeſt ſatis tutum, nec intereſt quicquam vtro modo legatur.

Ceterum huius afferti fui immemor inf. in Φ, deos in pugnam committit pro fuis quemque partibus.

73. ἀμυνέμεν ἐνθάδ' ἐάσω. — ἐνθάδε reprehendit Sch. B. dictum improprie pro ἐν τῇ μάχῃ. dictum forte esse respectu Olympi. ἀμυνέμεν' Rom. ed.

75. ὥς οἱ ὑπέστην πρῶτον ἐμῷ δ' ἐπένευσα κάρητι. Respiciunt ergo haec Il. A. et nexum rerum cum iis faciunt. ὑπένευσα Flor. et Ald. 1. ficque Cant. fragm. Mosc. κάρητι a κάρης. Minus bene alii a κάρηαρ, καρήατος et κάρητος ducunt ap. Eustath. et Etymol.

77. λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα. τῖσαι Ἀχιλλῆα mſ. Lipf. librarii incuria.

78. θεὰ λευκώλενος Ἥρη. At Vat. et Harl. (qui funt duo codd. Tho. Bentl.) βοῶπις πότνια Ἥρη. v. inf. ad 92 et Excurf. II. ad A.

79. βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων. Harlei. et Lipf. βῆ δ' ἐξ.

80. ὡς δ' ὅτ' ἀναΐξῃ legebatur. Vfus τοῦ ἀναΐσσειν alienus a re; fed cogitationes mouent fe, ἀΐσσουσι. Succurrit Venetus vterque, mſ. Mori, fragm. Mosc. Vrat. b. Sch. br. ed. Ald. pr. et Rom. Porphyr. ad Λ, 269. item Schol. Apollon. II, 543. Norat vtrumque Eustath. Ortum vitium ex fcriptura ὅτ' ἂν et ὅταν. De forma ὡς δ' ὅταν v. ad Ξ, 16. Habuit quoque verfus στιγμὴν ἁπλῆν, propter comparationem celeritatis hyperbolicam. Et quod ex h. l. et ex Odyff. H, 36 ductum prouerbium; διέπτατο δ' ὥςτε νόημα. Ceterum est jam in Sc. Herc. 222 ὁ δ' ὥςτε νόημα ποτᾶτο.

81. Φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ. In Eustath. legitur, vt et in Vindob. a pr. m. νοήσει et νοήσοι ap. Porphyr. ad Λ, 269.

πευκαλίμῃσι ornat; nihil amplius; contra quam argutatur Eustath. De voce v. ad Θ, 366. in vno Vindob. ἀληλευθώς.

82. ἔνθ' εἴην ἢ ἔνθα, μενοινήσειέ τε πολλά. εἴην lectio Aristarchi: ficque Ven. A. B. et Sch. ex Porphyrio. Ita est cogitatio ipfa τοῦ ἀνδρὸς ἐπιλογιζομένου, ποῖ πορευοίμην. Fingunt igitur hominem, qui iter ingreffurus eft,

incertus quo tendat. Atqui iam ante erat: ὅς τ' ἐπὶ πολλὴν γαῖαν ἐληλουθώς. At Sch. br. εἴην — „καὶ σημαίνει τὸ ὑπῆρχον." Accepit ergo εἴην pro ἦν· scilicet hoc puto modo: ἦν factum est ex ἔην, quod et occurrit, etiam ἦην et nunc εἴην. Tandem alii εἴην ab εἶμι duxere, vt sit idem quod ἠρχόμην, iueram, vel ibam. Ex vsu vulgari hoc debebat esse ἤειν (sc. ᾔειν) vel ᾔην, quod eodem modo, atque εἴην ex εἰμὶ, potuit scribi εἴην. Scilicet ἔω. εἶα. εἴην. Praefert quoque εἴην, ἠρχόμην, Bentleius. Etiam Eustath. inter cetera habet εἴην, ἤρχετο. Etymologus p. 342, 20 e Philoxeno εἴω, τὸ πορεύομαι imperfectum εἶειν, et Aeoles εἴην. Ambiguitas in his orta ex antiqua scribendi ratione, quae non discernebat ε. η. ει.

Fuit quoque lectio εἴη, quae et in Etymol. p. 342, 16. in fragm. Mosc. Vrat. d. occurrit, et in Ald. sec. est edita, vt sit aut optatiuus: (ὑπάρχοι vel πορεύοιτο) vtinam sit hic vel illic, vel hucne an illuc eat, vt deliberet quorsum se conferat; aut εἴη pro ᾔει. ἐπορεύετο. Bentlei. e Schol. Lips. laudat εἴθ' ᾔει, παρὰ Ἀριστάρχῳ καὶ εἴη, ὑπῆρχε. Adscripsit quoque Hesych. ᾔει, ἐπορεύετο. Conueniret sic cum Apollonio in loco hinc expresso, lib. II, 543 sq. vbi etiam est aliquis, qui, longe a patria profectus, voluit animo loca, quae peragrauerat, summa cum celeritate; omnes terrae quasi in propinquo et ante oculos sunt: οὐδέ τις αἶα τηλουρὸς (sc. ἐστὶν οἱ)· πᾶσαι δὲ κατόψιοί εἰσι κέλευθοι. animo videt suam domum, totum iter terra marique tanquam oculis perlustrat. Apud Porphyr. Qu. Hom. 6 ἔνθα εἴη legebatur in Ald. et Bas. quod editores mutarunt in ἔνθ' εἴην.

Secundum haec facile intelligitur, poetam magis decere personam primam, quam tertiam, propter τὸ δραματικόν. et ἔνθ' εἴην esse pro ἔνθ' ἦν siue vt sit, hic eram, vel hic ibam seu iui.

Quod sequitur: μενοινήσειέ τε πολλά. referendum est ad νοήσῃ. Aristarchea lectio erat: μενοινήῃσι τε πολλὰ, quod cum νοήσῃ magis conspiraret.

83. διέπτατο πότνια Ἥρη. Lipſ. διέπτα. ſed eſt vitium librarii.

84. ὁμηγερέεσσι δ' ἐπῆλθεν. Lipſ. omiſſo δ', ὁμηγερέεσσιν.

86. πάντες ἀνήϊξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν. ⁊ „Ἀρίσταρχος σημειοῦται, (fuere ergo eiusmodi notae ab Ariſtarcho ipſo appoſitae) δεπάεσσι vnice verum eſſe lectionem (deb. pronuntiari δέπασσιν) ſequi enim vſ. 88 δέκτο δέπας. Scilicet Zenodotus ſcripſerat ἐπέεσσι (δεικανόωντ' ἐπέεσσιν, vt legitur in Od. Σ, 110 καί ἑ δεικανόωντ' ἐπέεσσι, et Od. Ω, 409 δεικανόωντ' ἐπέεσσι, καὶ ἐν χείρεσσι φύοντο. aut ſi digammum nouit, δεικανόωντο Ϝέπεσσι.) poterat reſponderi, etiam iſto Odyſſeae Σ, 110 loco poſt ἐπέεσσι ſequi vſ. 120 καὶ δέπαϊ χρυσέῳ δειδίσκετο. Similia iis, quae Venetus habet, e Schol. Lipſ. adſcripſerat Bentlei.

Nonnulli porro legebant: πάντες ἀνήϊξαν, κάλεον δέ μιν εἰς ἓ ἕκαστος. quod refellitur a grammatico; Iunonem enim habuiſſe ſedem certam; melius iſtud conuenire Iridi quae ad Ventos deuerterat Od. Ψ, 203. Dionyſius autem Thrax σημεῖον adſcriptum eſſe aiebat, quod deorum vita per epulas declaratur.

δέπασσιν nunc vbique legitur, excepto Vrat. A.

καὶ ἐδεικανόωντο Vrat. d. et vn. Vindob. Infeliciter hanc vocem nuper in Ariſtoph. Theſmoph. 169 intulit Inuernizzi.

87. ἡ δ' ἄλλους μὲν ἔασε. non ἠτίμασε, ſed ἐφθασεν, ait Schol. B. bene. ceteras praetergreſſa eſt.

Θέμιστι. παρὰ Θέμιδος δὲ — Schol. br. Supra A, 569 erat παιδὸς ἐδέξατο δέπας. v. ſup. ad B, 186.

ἔασσε, quod alibi Barnes ſubinde intulit, hoc loco receperat Turnebus ex ed. Rom. ſequente H. Stephano. Etiam Apollon. de Syntaxi p. 45.

88. πρώτη γὰρ ἐναντίη ἦλθε θέουσα. At Schol. B. cum Sch. Lipſ. et Vict. nonnullos ait melius ſcribere φέρουσα. nam deam procurrere alienum a Themidis perſona. Habet hoc quoque Lipſ. Harl. fragm. Moſc. At Ep-

flath. agnofcit in θέουσα, τὴν σπουδὴν τῆς δεξιώσεως. Tam diuerfi funt hominum fenfus. — ἐναντίον Mori.

90. ἀτυζομένῃ δὲ ἔοικας. In Schol. br. ἀτυζομένῃ, τεταραγμένῃ, ἠπορημένῃ primo cafu. Sic et Harlei. Sed ἔοικα tertio cafui iungitur, et recte Ernefti monet Iota fubfcriptum fexcenties negligi.

91. ἦ μάλα δή σε φόβησε Κρόνου πάϊς, ὅς τοι ἀκοίτης. Mori δή σ᾽ ἐφόβησε. Scribitur παῖς in plerisque. παῖς σός τοι Lipf. ὅς τις fragm. Mofcou. ὅσοστις edd. Flor. Ald. 1.

92. θεὰ λευκώλενος Ἥρη. inuito digammate, vt fup. 78. Iam Sch. A. ἐν ἄλλῳ βοῶπις πότνια Ἥρη. Videntur adeo loca fimilia a fequioribus effe interpolata.

93. μή με, θεὰ Θέμι, ταῦτα διείρεο. Vatic. θεὰ μή τι fed fubnotata vocula τι, vt lectum videri debeat: μή με, θεά, μὴ ταῦτα. et hoc verius effe videtur.

94. οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής. „quod ὑπερφίαλος nunc in deterius, ὁ ὑπέρσπουδος, melius ὁ ὑπέρμετρος. Alias in laudem, vt Od. Φ, 289 οὐκ ἀγαπᾷς, ὃ ἕκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ᾽ ἡμῖν δαίνυσαι. Sch. A. et B." add. Suidas h. v. atqui iam Γ, 106. N, 621. vox occurrebat: ad pofteriorem locum v. Obff.

ἀπειυνής Barocc. et in capite verfus: οἷος θυμὸς ἐκείνου Lipf.

96. ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεαι ἀθανάτοισιν. Verfum adfcribit, vt doceat μετὰ effe interdum ἀντὶ ἐν, Apollon. Lex. μετά. et ex eo Suidas. v. Villoif. ad l. l.

97. οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφαύσκεται. Οἷα poffe θαυμαστικῶς. legi monet Sch. A. Melius tamen iungi cum fuperioribus: ταῦτα — οἷα. πιφαύσκεται, ἐνδείκνυται, καὶ κρυφίως ποιεῖ. Sch. B. Melius Sch. br. ἐμφανίζει. λέγει. μηχανᾶται — πιφάσσεται Mori. at v. ad M, 280. In οἷα producta vltima per Ζεύς — „γρ. οὐδ᾽ ἔτι Barnes. Schol. Lipf. γρ. ἕ. „fc. pro τι" addit Ern. Immo legerat Schol. οὐδέ ἕ φημι — κεχαρησέμεν, ad ductum eorum, qui Iouem laetificari alios volebant. Eft quoque ἕ in Vrat. d. et vn. Vindob.

98. πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν. Sch. B. χαροποιήσειν. vt transitiue dictum sit, et vt τὸν Δία subiectum facias. A κέχαρα, (vnde κεχαρηότα vidimus H, 312) κεχάρημαι vidimus iam A, 256. μέγα κε κεχαροίατο θυμῷ. Occurrit alibi κεχάροντο. Nunc κεχαρέω possit sane transitiuam vim habere; et οὐ μέν τοι θυμὸς κεχαρήσεται est Od. Ψ, 266. Videtur tamen accommodatius esse: *nec puto omnibus pariter τὸν θυμὸν κεχαρησέμεν, omnes omnino esse laetaturos.* χαρῆναι Sch. br. et Eustath. Miro modo accepit Schol. A. οὐκέτι τὸν Δία οὐδενὶ — ἱλαρὸν ἔσεσθαι. In Hesych. est κεχάρημαι, χαίρω. θυμῷ Vrat. b. d. In οὔτε θεοῖς ad Martem respici propter Ascalaphum (v. 110) Sch. B. obseruat.

99. εἴπερ τις ἔτι νῦν δαίνυται εὔφρων. ἔτι abest ed. Flor. Aldd. vnde in Aldd. scriptum εἴπερ τις νῦν δαίνυται εὔφρων male producta media in δαίνυται. Restituit ἔτι Rom. et Turnebus.

101. ὄχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοί. ὄχθησαν. ἠχθέσθησαν. De eo iam vidimus ad A, 570. ὤχθησαν erat in edd. ὄχθησαν vterque Ven. Lips. Harl. Townl. Vrat. b. d. A. fragm. Mosc. siue ex antiqua, siue ex incerta sequiorum scriptura. ἡ δὲ γέλασσε Ionice cum Ven. fragm. Mosc. et al. pro vulg. ἡ δ' ἐγέλασσε.

102. Χείλεσιν — Laudat versum Schol. Aristoph. ad Lysistr. 8 τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς, vbi editur ἐπ' ὀφρύσι κυανέοισι.

103. 4. Risum *Sardonium* talem risum dici omnes notant, adde Suidam in Σαρδάνιος γέλως vbi vss. memorantur corrupte. ἰάνθη, διεχύθη. addit Suidas ἥσθη. ἐχάρη. v. eund. in τοξοποιεῖν. (ἐν) τοῖσιν. Sch. B. εὐφράνθη addunt Schol. br. Pro μετώπω legit προσώπω Townl. et yn. Vindob.

104. Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες. „In nonnullis commentariis ἀφρονέοντα" Sch. A. retrahendo ad sequens μίν. ἀφραδέοντες Mori. haud indocte. Ζηνὸς Barocc.

105. ἢ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν; ἆσσον ἰόντες. Vti legitur et interpungitur, ἤ' ἔτι, iungimus μενεαίνομεν ἢ μέμαμεν. At veteres, in Sch. A. et B. et Lipſ. ſcribere iubent ἢ ἔτι. Sic et Euſtath. Ita ab hoc verſu noua procedit ſententia. Atqui melius eſſet ſcribere: ἠέ τί μιν. quod et Barnes affert alicubi lectum; et habet quoque Harlei. ἠέ τι.

106. ἀφήμενος, ἀποκαθήμενος Sch. B. ἀπωτέρω καὶ πόῤῥω καθεζόμενος. Apollon. Lex. h. v. et Sch. br.

οὐκ ἀλεγίζει οὐδ' ὄθεται. haec iam vidimus A, 180. 181.

107. Φησὶ, λογίζεται. ὡς τὸ· οὐ μὲν γάρ ποτέ φησι κακὸν πείσεσθαι ὀπίσσω Od. Σ, 131. Sch. A. Peſſime autem nonnulli e veteribus, vt ipſe Sch. B. volunt Iunonem dicere haec tentando et inflammando deorum, inprimisque Martis, animos. Manifeſtum eſt, eam dehortari ac deterrere. οὐ πρὸς πεῖραν, ἀλλὰ πρὸς πειθαρχίαν οἱ λόγοι, recte monet Sch. A. Mox de διακριδὸν v. ad M, 103.

109. τῷ ἔχεσθ' ὅττι κεν ὔμμι — ἔχετε. Recte Sch. B. ἀνέχεσθε Sch. br. καὶ ὑπομένετε. Euſtath. ἄμμι ἢ ὔμμι. Eſſe ὔμμι ἑκάστῳ pro ὑμῶν ἑκάστῳ monent Sch. B. Moſc. Verſu vtebatur Chryſippus ap. Plutarch. de Stoic. repugn. p. 1056. B.

112. τὸν φησὶν ὂν ἔμμεναι. Simile illi: μήτηρ μέν τέ με φησὶ τοῦδ' ἔμμεναι. (Od. A, 215.) Sch. B. qui adiicit aliquid quo nil vidi ineptius: Φασὶ δὲ τὸν Ἀσκάλαφον εἰς Ἑβραΐδα τεθάφθαι γῆν. διὸ καὶ Σαμάρειαν καλεῖσθαι, διὰ τὸ σῆμα, ὃ Ἄρης ἐποίησε. Repetit tamen Euſtathius.

113. θαλερῷ μηρῷ, *carnoſa*, *pinguia*, vt de pinguedine et adipe alibi vidimus dictum. Niſi omnino ad iuuenile corpus referas: vt θαλεροὶ αἰζηοὶ dicuntur. — πεπλήγετο notare iubet Clarke, quo propria medii vis ſit ſeruata *ſua ſibi percuſſit femora*. Iterum inf. 397 occurrit.

114. ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα. Ven. Lipſ. et Euſtath. cum ipſa ed. Rom. ſicque Schol. A. ait Ariſtar-

chum legere et omnes non τρεςφύδα." Patet et ex hoc ignorantia τοῦ digamma. In Townl. erat ἐπφύδα. In eodem καταπρηνὲς ἀλ. vitiose. et καταπρηνέεσσ' fragm. Mosc.

115. μή νῦν μοι νεμεσήσετ', Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες. Barnes: „γρ. νεμεσήσαιτ'." nescio vnde. Lips. νεμεσήσητ' contra metrum. Recitat versum Apollon. Lex. vt doceat, νῦν esse interdum idem, quod δή. In vno Vindob. est με pro μοι.

116. τίσασθαι φόνον υἷος. τίσεσθαι Cant. quod praeferebat Bentl.

119. καί ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε ζευγνύμεν. ξ— „quod κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε pro Δείμῳ τε Φόβῳ τε κέλετο. ambiguitate simili, vt E, 118 δὸς δέ τε μ' ἄνδρα ἑλεῖν. et Od. Γ, 24 νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι. et quod inde natus error nonnullorum, qui equos istos Martis putarunt esse, cum sint filii: vt expresse N, 299. Adde Δ, 440. Λ, 37. Licet adiungere Hesiod. Scut. Herc. 195. 463. Theog. 934. Incidit in errorem aliorum vt equos esse putarent, Quintus VIII, 242.

καί ῥ'. „et proinde, vt comminatus erat." Clarke.

κέκλετο Flor. et Aldd. Emendatum a Bas. et Turneb. ex Rom.

120. ζευγνύμεν· αὐτὸς δ' ἔντε' ἐδύσετο παμφανόωντα. Barnes: „γρ. ζευγνύμεν" vtique in multis: sane et hoc pro ζευγνύμεναι.

ἐδύσατο. fragm. Mosc. Vrat. A. et Barocc. ἐδύσσετο vitiose Eustath. c. al. παμφανόεντα Barocc. male.

121. ἔνθα κ' ἔτι. Sic Ven. A. Lips. Townl. Vrat. d. Alludit Ven. B. Harlei. fragm. Mosc. Vrat. A. in quibus est ἔνθα κέ τι. Edd. habebant κε τις.

122. χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη. ξ— „quod ἐκ παραλλήλου dicta: χόλος et μῆνις tanquam eandem vim habentia. In Vrat. d. φόνος καὶ μῆνις.

123. πᾶσι περιδδείσασα θεοῖσι. „περιδδείσασα duplici δ, αἱ Ἀριστάρχου" Schol. A. Atqui antiquiores scripserant vna littera, suppleuerant alteram pronuntiando. πᾶ-

σι esse pro πάντων ait Sch. B. scilicet si cum περὶ iunxeris. verum est, timere alicui, δεῖσαί τινα.

124. ὦρτο μὲν ἢ ὦρτο δ' ἐκ Eustath.

θάασε Townl. θαάσῃ vn. Vindob.

125. εἵλετο, καὶ σάκος ὤμων. — ὤμοιν scribere voluit Vrat. d. in quo est ὤμοιν.

126. στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ἢ ἐκ χειρὸς Eustath. Sane ἀπὸ erat in Ven. Harlei. Mori. Vrat. A. pro vulgato ἐκ χειρός.

127. ἔγχος ἔστησε — ἡ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο θοῦρον Ἄρηα. ξ— „quod repetitur articulus ἡ δὲ — Locus similis illi E, 733. 736 Αὐτὰρ Ἀθηναίη — ἡ δὲ χ. etsi, inquit Sch. A. etiam ferri potest ἠδὲ, vt sit, ἔστησεν ἠδ' ἐπέεσσι καθάπτετο. Similem dubitationem, sitne ἡ δὲ, an ἠδὲ, esse in aliis locis, E, 66. Od. E, 391." Totus locus ex Aristarcho petitus est, et legitur quoque in altera Scholiorum classe, B. Mosc. adduntque καθάπτεσθαι, alias πραΰνειν et ἐξονειδίζειν, nunc esse τὸ λόγῳ προσφωνεῖν.

καθάπτετο. Vat. Townl. a m. sec. vn. Vindob. καθήπτετο. De voce v. ad Π, 421.

128. μαινόμενε, φρένας ἠλὲ διέφθορας. ξ— Post μαινόμενε interpungunt omnes. at de ἠλὲ dubitant, sitne ἠλὲ φρένας an διέφθορας φρένας. σὺ, ὦ ἠλέ. Schol. A. B. fr. Mosc. etiam Etymol. Volunt ἠλὲ per apocopen dictum esse pro ἠλεὲ, quod Od. B, 243 occurrit: Μέντορ ἀταρτηρὲ, φρένας ἠλεὲ, ποῖον ἔειπες; Dicamus potius duplicem fuisse formam, vt in tot aliis similibus: ἠλὸς et ἠλεός. pro πεπλανημένος, aberrans sana mente. (videtur ex ea compositum esse κοάλεμος apud Timaeum p. 160. ὁ νοῶν τὰ ἠλεά) In edd. Flor. et Aldd. erat ἠλεὲ, quod correxit Turnebus e Romana. Vitium insidet quoque cum codd. tum Ammonio p. 42 et Apollon. Lex. h. v. ἠλεὲ, μάταιε. Quod autem ad illam quaestionem attinet, qua iunctura dictum sit ἠλὲ, prius illud, φρένας ἠλὲ, ipse Homerus videtur probare l. l. Od. B, 243 Ita διέφθορας absolute est dictum. periisti. Sic Schol. br.

et Aristides Quintil. de Musica III. p. 168. Vim medii in eo quaerebat Clarke, te ipse perdidisti. Si vero alterum sequaris, ἠλὲ, διέφθορας φρένας, h. e. ἀπώλεσας τὰς φρένας, habes consentientes Schol. B. Lipſ. et Moſc. monent etiam respondere his ipsis νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς. Ita reuocatur quaestio ad vsum τοῦ διέφθορας, quod in Homericis alibi non occurrit, at in Atticistis multa de hac voce disputantur, dum contendunt διέφθορεν Atticis dici passiue pro διεφθάρη. Addit Tho. Mag. h. v. non nisi vno Sophoclis loco Electr. 307 actiue poni. Contra contendunt viri docti ad Thomam, Atticis vocis vim actiuam potius probari; vero propius esse videtur, occurrere in ipsis Atticis vtrumque. Hactenus res aeque incerta manet. Malim tamen vel sic, si est διεφθάρης, accipere κατὰ φρένας.

Pro μαινόμενε laudat δαιμόνιε Etymol. in ἄλλως. Memorat hoc idem ex Etymologo inedito Bentleius.

129. νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς. Excidit δ' Ald. 2 et sequacibus. καὶ αὐτὸς Mori. et Barocc.

131. ἢ δὴ νῦν πὰρ Ζηνὸς — Lipſ. ἤδη e more. pro εἰλήλουθεν est εἰλήλουθει in vno Vindob.

132. ἦ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν — ἠὲ θέλεις edd. Flor. Aldd. male. ἦ ἐθέλεις correxit ex Romana Turnebus. ἦ ἐθέλεις Barnes cum Lipſ. fragm. Moſc. recte in perpetua varietate.

ἀναπλήσας κακὰ πολλά. Venerat in mentem Bentleio ἀνατλήσας. sed eodem sensu ἀναπλῆσαι dici, quo ἀνατλῆσαι, et ἀνατλῆναι, iam vidimus ad Θ, 34.

134. αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φυτεῦσαι est Aristophanea lectio. Zenodotus scripserat: αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι Θέτις μέγα πῆμα φυτεῦσαι. monstrum lectionis! forte τοῖς ἄλλοις ἐθέλεις μέγα — vel τοῖς ἄλλοισι θεοῖς. et recte hoc posterius; nam ita quoque e Vatic. laudat Bentl. et τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ex Vat. et binis Ital. Tho. Bentleius, qui forte ad πῆμα non attenderat. Hoc modo Zenodoteam lectionem amplectar.

αὐτὰρ ὃ τοῖς ἄλλοισι erat in Flor. et Aldd. donec eiectum eſt ὃ Romana duce a Turnebo. Erneſti putabat, ita alios locum aliter diſtinxiſſe et poſt ἀνάγκῃ ſententiam finiiſſe, tum vero nouam ſententiam exorſos: Αὐτὰρ ὅς τοῖς ἀ. — Φυτεῦσαι (vt ad Iouem referatur? ſic tamen ſaltem Φυτεύσαι (ἂν) ſcribendum eſſet, ac potius Φυτεύσει.)

136. ὁ δ' ἡμέας εἶσι. ἡμέας iterum Clarke vltimam produci notat, et eſſe legendum ἡμᾶς. At v. ad Θ, 529.

137. μάρψει δ' ἑξείης. Cum iam aliquoties μάρπτειν etiam συμμάρπτειν occurrerit, repente ad h. l. effundunt grammatici disputationem de μάρπτω, ducto a μάρη *manus, vola.* vnde εὐμαρής, εὐχερής. μάρνασθαι, διὰ χειρῶν μάχεσθαι. Nunc μάρπτειν ſimpliciter καταλαμβάνειν. Sch. B. Victor. Euſtath. Verſu feſtiue in conuiciatorem Momum vtitur Iupiter Tragoedus ap. Lucian. 44.

138. μεθέμεν χόλον υἷος ἑῆος. — „quod Zenodotus ſcribebat υἷος ἑοῖο (quod ille accipere debuit pro σοῖο, σοῦ) Recte monet Sch. A. requiri h. l. ἑῆος, quam vocem Zenodotus ignorauerit, h. ἀγαθοῦ. Sicque δωτῆρες ἐάων." De his iam diſerte actum ad A, 393 et 496. Variat et h. l. ἧος et ἑῆος. Et eſt ἑοῖο in vno Vindob. a pr. m. in altero γρ. ἑοῖο adſcriptum. — Idem Sch. A. eſſe υἷος (ex ὕιις, ὕιιος, υἷος) — τὸν ὑπὲρ τοῦ παιδὸς χόλον Sch. B.

139. τοῦδε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων. τοῦγε Ven. Townl. et Vatic. Vrat. b. vn. Vindob. Subiicit quoque Sch. A. „Zenodotus et Ariſtophanes τοῦ — δε."

140. πεφάσεται Vat. pro πεφήσεται.

141. γενεήν τε τόκον τε. Sch. A. et Sch. br. τοὺς γονεῖς καὶ τὸ γένος. Hoc vero mirum; Sunt enim ſynonyma. ῥῦσθαι pro ἐρύεσθαι referendum ad notata in Exc. IV. extr. ad A.

144. Ἶριν θ', ἥ τε θεοῖσι μετ' ἄγγελος ἀθανάτοισι. Ad ἥ τε „*quae vtique. quae ſcilicet*" Clarke. μετ' ἄγγελος Ven. Mori. Vrat. b. fragm. Moſc. Vulgg. μετάγγελος, in vnam vocem contractum more ſollenni grammaticorum, vt noua vocabula procuderent. Nec

antiquiores vocem agnoscunt; Eustathius interpretatur. In Townl. ἦτε μετ' ἄγγελος ἀθανάτοισι θεοῖσι. v. ad Ψ, 199.

146. Ζεὺς σφὼ esse acuenda docet Sch. A. „γρ. σφῷι" Barnes. male. hoc esset σφωΐ.

147 — 148. — ἀθετοῦνται. Stultum enim est, hoc addi, quod per se intelligitur καὶ Ἀριστοφάνης προηθέτει. Sch. A. et B. Vict. Lips. fragm. Mosc. Argutatur tamen Sch. B. in hoc: esse forte a Iunone additum cum irrisione et indignatione; quo significet, rem ingratam fore quam ille sit mandaturus. Διός τ' Vrat. b. Διὸς δ'. εἰς ὦπα ἴδησθε. „γρ. ἵκησθε." ait Barnes. An ipse id finxit e Sch. br. εἰς ὄψιν ἔλθητε? Verum εἰς ὦπα ἰδέσθαι oculos attollere in aliquem, eumque intueri, iam vidimus I, 373 οὐδ' ἂν ἔμοιγε τετλαίη, κύνεός περ ἐὼν, εἰς ὦπα ἰδέσθαι. Add. Od. X, 405. Ψ, 107. quae loca vetant accipere cum Koeppen: εἰςιδέσθαι ὦπα. Supra quidem Ξ, 286 erat πάρος Διὸς ὄσσε ἰδέσθαι. ἴδεσθε Lips. Clarke: „al. ἴδητε." ἰδέσθαι vn. Vindob.

148. ἔρδειν, ὅττι κε κεῖνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ. Variat scriptura ἔρδειν et ἔρδειν, quod et Barnes notauit. tum idem: „γρ. ὅττι κ' ἐκεῖνος. Hoc habebat Vat. in quo et est ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει. vtrumque quoque est in Vrat. b. alterum ἀνώγει in vno Vindob.

151. Ἴδην δ' ἵκανον. Ἴδην δ' ἵκ. Mori.

153. ἥμενον, ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἐστεφάνωτο. „quod haec est illa nubes, quam supra Iouem sibi Iunonique inducere vidimus Ξ, 350. Est θυόεν νέφος, εὐώδες etiam ap. Hesych. h. v. Caussam boni odoris repetunt Sch. B. et Sch. br. et Eustath. a floribus e terra natis et ex Iunonis vnguentis. Non meminerant ambrosios odores deorum omnino.

ἥμμενον Vrat. A. quod aliis locis potest varietatem inferre (vt ap. Pind. Ol. X, 41.) at h. l. est merum vitium.

154. τὼ δὲ πάροιθ' ἐλθόντε. fragm. Mosc. vitiose προπάροιθ'.

155. οὐδὲ σφῶϊν ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ. ⊱ „quod contrarium declaratur, ἀλλ' ὑπεδέξατο, ſed eos placide ac benigne excepit.

In σφῶϊν ἰδὼν proſtat iterum exemplum mutatae lectionis antiquae cum ignoratione digammi. σφῶϊν non poteſt eſſe niſi tertiae perſonae dualis caſu tertio pro αὐτοῖν οὐκ ἐχολώσατο, *illis duobus*, ἰδὼν ſc. αὐτούς. Iam σφωιν ϝιδέσθαι non fert metrum; nec σφῶϊ ſcribi poteſt; neceſſe ergo eſt, antiquitus lectum fuiſſe οὐδὲ σφωὲ ἰδὼν, σφωε ϝιδων, h. e. αὐτώ. vt ſtatim A, 8 τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν. Contra Θ, 402 γυιώσω μὲν σφωϊν, *illis duobus.* cf. Apollon. de Syntaxi p. 167. 168. Vnde quoque patet, vel corruptam lectionem non σφῶϊν, ſed σφωϊν aut οὐδέ σφωϊν fuiſſe exarandam. Hoc eſt quoque, cur in Schol. B. ad vſ. 155 adſcriptum: ἐγκλιτικῶς.

156. ὄττι οἱ — πιθέσθην. πιθέσθαι Lipſ. vitioſe.

158. βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα. ⊱ „quod ταχεῖα h. l. eſt pro ταχέως et prouocatur ad Ω, 144 vbi idem hemiſtichium occurrit.

βάσκ' ἴθι iam vidimus B, 8.

159. πάντα τάδ' ἀγγεῖλαι. Notatur ab omnibus A. B. Sch. br. ἀγγεῖλαι eſſe, noto vſu, pro imperatiuo. Cur non iungit grammaticus cum ἴθι? Videntur fuiſſe, qui ἄγγειλαι legerent: ex ἠγγειλάμην.

161. ἔρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν ἢ εἰς ἅλα δῖαν. ⊱ „quod ἅλα δῖαν Iupiter appellat a ſe ipſo." At Sch. B. et Euſtath. μεγάλην, vel ὑγρὰν, vel φοβερὰν, vt δῖα Χάρυβδις." Quid tandem in hoc haeſere, quod toties occurrit pro epitheto mere ornante? — Lectum quoque ait Sch. A. ἔρχεσθ' ἢ μετὰ vt 177. Sic et Vatic. et vn. Vindob.

162. εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται. lectio haec recepta e Romana et Euſtathio in edd. Baſil. Steph. eamque tuentur Ven. Townl. fragm. Moſc. Lipſ. in quo tamen vitioſe ἐπέεσσιν ἐπιπ. In ed. Flor. et Aldd. erat cum codd. parte ἐπέεσσι πεπείσεται. Saepius ἐπιπείθεσθαι occurrit. cf. vſ. 178.

163. Φραζέσθω δὴ ἔπειτα. Lene est, monendum tamen de scriptura. Edd. Flor. Ald. Turn. Steph. scribebant δ' ἤπειτα. Neque aliter exaratur in codd. optimis Ven. Townl. fragm. Mosc. Vrat. b. d. et A. Enimuero nulla est vox ἤπειτα. saltem exarandum est δήπειτα, ex δὲ ἔπειτα, Ionico more forte. Meliorem scripturam ex ed. Rom. recepit Barnes δὴ ἔπειτα hic et Υ, 338. et saepius in Odyssea. Accedit h. l. Eustath. et mſ. Lipſ. Est enim haud dubie ex δὴ ἔπειτα. quod patet ex eo quod est in apodosi Υ, 338. Od. Α, 290. 294. Intulit quoque δὴ ἔπειτα Clarke Υ, 338.

164. μή μ' οὐδὲ, κρατερός περ ἐών, ἐπιόντα ταλάσσῃ μεῖναι. In οὐδὲ haerebat Bentlei. et tentabat οὐ δὴ, vel οὐ καί. vsus loquendi fert: Φραζέσθω μὴ et μὴ οὐ. v. Obſſ. ad Ε, 411. et Excurſ. II ad VIII p. 405. potest μὴ οὐδὲ dictum esse, vt saepe, simpliciter pro μὴ οὐ, vel μὴ κρατερός περ ἐὼν (h. καίπερ — οὐδ' ὥς) οὐδὲ ταλάσσῃ μεῖναι ἐμὲ ἐπιόντα, *videat ne, ne satis quidem animi habeat, vt sustineat in loco stare et excipere me, si eum aggressus fuero,* Reliqua similia loco Α, 534 οὐδέ τις ἔτλη μεῖναι ἐπερχόμενον. et Ν, 830 αἴ κε ταλάσσῃς μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρόν.

165. ἐπεὶ εὖ φημὶ βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι. Vulgata lectio, quam quoque Ven. B. retinet cum aliis, erat: ἐπεὶ ἕο, aut quod scribi debebat ἐπεί ἑο, quandoquidem encliticum hoc est; etsi de hoc certatum est inter grammaticos veteres: v. Exc. VII ad lib. I p. 185. et ad Α, 114. p. 50. inf. ad v. 241. At ἐπεὶ εὖ in fragm. Mosc. et in Ven. A. ἐπεί εὑ, monet enim diserte Schol. A. esse εὑ encliticum. vt in illo: καί εὑ κράτος ἐστὶ μέγιστον Ω, 293. ad quem loc. v. Obſſ. et hoc recepissem vtique, tanquam probabilius et Aristarcheum, nisi statim inde ab Α, 114 amplexus essem alterum, quo negatur ἕο encliticum esse, ideoque scribitur ἀπὸ ἕο. ergo etiam ἀπὸ εὖ, ἀπὸ οὗ. Manifestum porro, ἕο et εὖ non modo esse *sui*, sed etiam αὐτοῦ, vt h. l.

166. ※ — et 167 ※ — Damnantur hi duo versus in cod. Veneto primario, et in Schol. A, signanturque asterisco, tanquam translati ex Iridis verbis vs. 182. 183. Alieni enim sunt a Iouis persona et a loco.

166. τοῦ δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ. οὐκ ἐπιστρέφεται. non veretur, sed, audet. Aliter quam paullo ante vs. 107 et insolenti vsu.

167. ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι. Barnes: „γρ. καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην. ex A. 187." In φάσθαι primigenium medii vsum agnoscit Clarke, vt sit, *dicere se*. τόν τε. „quem vtique" Clarke.

στυγέουσι nunc δεδοίκασι, vt H, 112. Υ, 68. v. Schol. Apollonii II, 630.

169. βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων. ⸎ „quod Zenodotus: βῆ δ' ἐξ Ἰδαίων. sed praestat κατὰ, quia de descensu." Sch. A.

170. ὡς δ' ὅταν ἐκ νεφέων πτῆται νιφὰς ἠδὲ χάλαζα. ⸎ „quod discernit νιφάδα et χάλαζαν" Schol A. νιφὰς δὲ, χιών. χάλαζα, πεπηγὸς ὕδωρ μετὰ βροχῆς. Sch. B. Vidimus iam ad K, 6. 7. VV. 170. 171. iisdem fere verbis leguntur T, 357. 358.

171. ψυχρὴ ὑπὸ ῥιπῆς. Etiam hic ὑπαὶ insederat codd. et edd. damnatum iam Bentleio, maxime ante ῥ.

Dupliciter posse iungi: ψυχρὴ ὑπαὶ ῥιπῆς, et πτῆται ὑπαὶ, notat Schol. A. Alterum hoc verius.

αἰθρηγενέος Βορέαο. Schol. B. laborat in hoc: quomodo boreas natus *caelo sereno* dici possit, cum de niue et grandine agatur; ait igitur, epitheton aut παρέλκειν, aut πλεονάζειν, quia νέφη, atrae nubes, fugantur. Aliis ὁ αἶθρος visus esse τὸ ψύχος: quod legitur Od. Ξ, 218 αἴθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον. cf. Hesych. Etymol. Enimuero αἶθρα simpliciter est aer, quod postea vulgari vsu obtinuit; boreas autem αἰθρηγενὴς nihil aliud esse potest, quam in aere genitus; estque epitheton proprium ventorum, vt et ap. Apollon. IV, 765 Aeolus imperat ἀνέμοις αἰθρηγενέεσσι. At vt αἰθρηγενὴς sit *qui progenerat frigus*, quod volunt grammatici, hic et ad

T, 358, etiam Schol. Apollon. IV, 765. aut qui *ferenat caelum*, si analogiam teneas, fieri nequit; est is αἰθρηγενέτης Od. E, 296. βοῤῥέαο Lipf.

172. διέπτατο ὠκέα Ἶρις. Fuit ωκεα Ϝιρις. at superest alter hiatus, — ατο ω — Aut explendum est διέπτατ' ἄρ' ὠ. aut epitheton alienum immigrauit. Bentl. πότνια coniicit. Si ἔπτην a πτῆμι, in Homero occurreret, suspicarer διέπτη. Restat vt tueamur hiatum in tono quiescente in quarta sede. Sed totus versus potuit a grammatico vel rhapsodo subiungi, cum δ' insertum esset post ὡς, pro eo quod olim fuerat: βῆ δὲ — ὡς ὅταν ἐκ ν.

175. παρὰ Διός. — Etiam hic παραὶ obtinet. Est tamen παρὰ in Mori.

176. παυσάμενόν σε κέλεται violato metro Ven. et Sch. A, cum Lipf. Debebat saltem κέλεταί σε scribi. In Sch. A. adscriptum: γρ. κέλευε. Est quoque σε κέλευε in fragm. Mosc. Vrat. b. σ' ἐκέλευσε Flor. et reliquae edd. σ' ἐκέλευε Ald. 1. vitio operarum. σὲ κέλευσε Cant. recte, cum Townl.

177. ἔρχεσθαι μετὰ Φ. Cant. Barocc. Harl. Lipf. Ven. Townl. fragm. Mosc. Vrat. b. d. duo Vindob. Ed. Flor. vt sup. 161. vulgg. ἔρχεσθ' ἤ.

178. ⸓ nullo Scholio apposito. Versum iam vidimus 162.

179. καὶ κεῖνος. Ven. et Sch. A. B. Lipf. Vrat. b. d. adde Eustath. ed. Rom. cum fragm. Moscou. et notatur, esse lectionem Aristarchi, haud dubie a serioribus e more mutatam, vt iam supra, in κἀκεῖνος. πολεμίζων Cant. Mori Vat. Lipf. Townl. Vrat. d. vn. Vindob. πτολεμίζων Aldd. Vrat. b. temere h. l.

180. σὲ δ' ὑπεξαλέασθαι ἀνώγει. ὑπεξαλέασθαι, ἐκκλῖναι καὶ φυλάξασθαι Schol. B. add. Hesych. ἄνωγε Harl. et Vat.

181. πολὺ φέρτερος εἶναι. Vrat. b. φέρτατος.

182. 183. ⁜ → „quod non bene hinc retracti sunt duo versus ad sup. 166. 167" Sch. A. Equidem ne nunc

quidem eos locum suum recte tueri censeo; sed omnino esse fetum rhapsodi interpolatoris, qui ex Il. A, 287 sqq. memoria tenebat. Ad στυγέουσι spectat stigme, quod nunc est pro δεδίασι, metuunt, vt vs. 167 vidimus.

Ἰσόν οἱ φάσθαι. Barnes malit ἶσον ἑοῖ. Clarke putabat ἶσόν σ' οἱ φ. scribi potuisse. Enimuero nec scribi potuit, digammo vetante.

184. τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας. Barnes mutat in τήνδε vt fere solet.

185. ὑπέροπλον ἔειπεν. ὑπερήφανον. Schol. br. hic et P, 170.

187. τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφεοί, οὓς τέκετο Ῥέα. „τ' ἐκ Κρόνου Aristarchea est lectio." Alii legerant τρεῖς γάρ τε Κρόνου. quod ex Eustath. quoque discimus. In mſ. Lipſ. τε Κρόνου. γρ. ἐκ Κρ. Etiam γάρ τε lectum erat a Sexto Empirico, qui p. 591 hos tres vſſ. recitat. Ita caute est distinguendum: τρεῖς γάρ τε Κρόνου εἰμὲν, (ſc. παῖδες) ἀδελφεοί. ne Croni ſint fratres. In Vrat. A. ſine τ' erat, τρεῖς γὰρ ἐκ, quod et ipſum poteſt defendi. Reſpexit locum Plato in Gorgia ſub f. nec vno modo argutati ſunt veteres in h. l. interpretando; praeter Heraclidem v. Plutarch. de def. Orac. p. 422 F.

οὓς τέκετο Ῥέα. Ita ed. Flor. Ald. 1. mutauerat id in οὓς τέκε Ῥήη Ald. 2. et emendatum ex Rom. Ῥείη inde a Turnebo. Redeundum erat ad antiquius οὓς τέκετο Ῥέα, quod et Venetus habet, et Cant. Barocc. Harl. Townl. Vrat. d. et A. Vindob. duo, etſi in altero οὓς τέκετο ῥεία eſt. In vnam ſyllabam pronuntiando contrahendum eſſe Ῥέα facile videas; etſi Schol. A. ait alios α in Ῥέα producere, alios dactylum facere. Legerat quoque τέκετο Ῥέα Euſtath. e quo patet p. 1012, 3. ab aliis Ῥέα tertio caſu fuiſſe acceptum ab aliis lectum οὓς τέκε Ῥέα (quod et fragm. Moſc. et Vrat. b habent). Legi Ῥείη alicubi, auditu tantum acceperat Euſtathius.

ἀδελφοί, Flor. Ald. 1.

Fabula de Aegide ex pelle Amaltheae confecta h. l. in Schol. Ven. inserta, ad vs. 318 spectat; ad quem vs. ea quoque legitur in Schol. br.

189. τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς. — „quod πάντα abundat: ὅτι τὸ πάντα κατὰ παρολκήν. ὡς. οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέσταν. „(H, 161) Sch. A. Habet haec eadem Suidas in τριχθὰ, cum aliis, satis perturbate. Vt teneas, quid grammaticos offenderit, teneas, sequi mox γαῖα τ' ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς Ὄλυμπος. Si communis iuris terra et Olympus, quomodo πάντα δέδασται? diuisa sunt? Dixerunt ergo πάντα esse otiosum. In Schol. Victor. fuere qui πλεῖστα substituerent. Est etiam ζήτησις et λύσις in Schol. B. quam Porphyrii esse, disco ex fragm. Mosc. adde Eustath. Simplicissimum erat, dicere: *omnia* diuisa fuisse, *excepta* terra et Olympo, monte, sede deorum: de quo vs. 193 subiicitur.

Cumulantur porro in h. v. argutiae philosophorum et grammaticorum per allegoriam physice haec interpretantium in Sch. A. et B. Eustath. Sch. br. haud dubie petitae e Porphyrio. Stobaeus Ecl. I, 22 p. 442 Heer. vbi vss. 189 — 193 leguntur. add. Heracl. Alleg. c. 41. alio quam hoc modo. Atque iterum diuerso modo ludit in sortitione Callim. in Iou. 61 sq. At idem Heraclides aliquid adiicit ad mythica memorabile, quod et Koeppen noster bene obseruauerat: κλῆρος ὁ μυθευόμενος ἐν Σικυῶνι. Haec est illa disceptatio, de qua agit Hesiodus Θ. 535 ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ — Μηκώνῃ. Suspicari enim licet, θνητοί τ' ἄνθρωποι, quod ibi adiicitur, esse interpolatum, cum aliud predicatum deorum subiectum esset, vt antea 111 οἵ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοί, δωτῆρες ἐάων. ὥς τ' ἄφενος δάσσαντο καὶ ὡς τιμὰς διέλοντο qui locus est parallelus et 882 ἐπεὶ μάκαρες θεοὶ — Τιτήνεσσι δὲ τιμάων κρίναντο βίηφι. Ducit eo Schol. et Schol. Pind. Nem. IX, 127. Ipsam ἰσοτιμίαν deorum non ferebat Maxim. Tyr. Diss. XL p. 468. adde Diss. XXXII

p. 130 — τριχθὰ, τριχῶς hoc verſu laudato Apoll. Lex.

In altera verſus parte: ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς, ineſt difficultas metrica: δέδασται ἕκαστος. Miror Clarkium non ſenſiſſe, repugnare δέδασται canoni grammatico ſaepe inculcato; debebat eſſe: *diuiſa erant*, δέδαστο ϝέκαστος. Sic et Bentl. emendabat. ἔμμορε v. ad A, 278. Commode hoc verſu vtitur Plutarch. in Pompeio de relictis poſt Craſſi mortem Pompeio et Caeſare p. 647 F.

191. παλλομένων videtur non vno modo acceptum eſſe: in Heſych. eſt κληρουμένων expoſitum, ac ſi eſſet παλλομένων ἡμῶν; *nobis ſortientibus*; eſt tamen πάλλειν *ſortem iacere*, non πάλλεσθαι, vt adeo accipiendum ſit: παλλομένων ſc. τῶν πάλων, τῶν κλήρων, *cum ſortes iacerentur*, at Sch. br. κλήρῳ μεριζομένων ſcil. τῶν πάντων τριχθὰ δεδασμένων. In Schol. ſup. ad 18 ex Heraclito (Heraclide vulgo) παλλομένην laudatur, et δὲ λάχεν. vtique Ionicum erat in vtroque loco Ἀΐδης δὲ λάχε et Ζεὺς δὲ λάχ' εὐρ. Notum Virgilianum Aen. I, 138. 9. *Non illi imperium pelagi ſaeuumque tridentem, Sed mihi ſorte datum.*

192. Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρύν. ⊱ „quod Zenodotus οὐρανὸν αἰπὺν legerat; atqui id montis epitheton eſt." Sch. A. Scilicet αἰπὺν Ὄλυμπον ſaepe vidimus, at vbique οὐρανὸν εὐρύν. Vulgata lectio eſt ap. Ariſtot. de Mundo, ſub fin.

καὶ νεφέεσσι laudat Sch. A. ad Π, 365. Debuit Ionice eſſe Ζεὺς δὲ λάχ'.

193. γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς Ὄλυμπος. ⊱ „quod adhaeret terrae Olympus, tanquam mons: vti Od. J, 21. ναιετάω δ' (corrupte in Scholio: ναῖετ' ἀνὰ δ') Ἰθάκην — ἐν δ' ὄρος αὐτῇ." Sch. A. in quo praemittitur quaeſtio: quomodo Terra et Olympus communis eſſe dici poſſit: Κράτης ἐν δευτέρῳ Ὁμηρικῶν καὶ Στησίμβροτος οὕτως δέδασται .... Locum mancum eſſe apparet.

Sed subiicitur mox aliunde physica interpretatio aliena a poeta. Occurrit ea quoque in Schol. br. et in Eustath. Nunc assequi licet, fuisse qui locum sic illustrarent, vt Olympum h. l. montem esse dicerent. Poterant facile his turbis supersedere. Nam Olympus, qui est supra nubes et caelum, etsi saepe cum hoc eodem nomine appellatur, est sedes communis deorum; Terra autem pariter, quatenus communi cura hominum prouident dii, et communi cultu ab iis excipiuntur. γαῖα δέ τοι ap. Schol. A. ad Υ, 18. et Aristides To. I. p. 225. γαῖα δέ τι Suidas in τριχθά, vbi πάντων abundare dicit, et fragm. Mosc.

194. τῷ ῥα καὶ οὔ τι Διὸς βέομαι Φρεσίν. βέομαι vox antiquata, quam grammatici varie exponunt modo ex contexto, modo ex etymo. Sch. A. „διὸ οὐκ ἂν κατὰ τὴν αὐτοῦ γνώμην βιώσομαι, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ. (ἐμαυτοῦ vt et Sch. br. scribunt) Demetrius autem, ἀποβήσομαι, εἶξαι. (leg. ἢ ζῶ.) quomodo illud: οὐ γάρ μοι δηρὸν βέῃ. (Π, 852) οὐ προβήσῃ κατὰ τὸ ζῆν πολὺν χρόνον" Sch. A. et Sch. br. cum Etymol. At Sch. B. ἐπιστρέφομαι, διὰ φροντίδος ἔχων (ἔχω) παρὰ τὴν βίαν. non intelligo, quomodo haec cohaereant, sed de βία et alii in hoc verbo, et Eustathius, cogitarunt: apud Hesych. βείωνται. κατατονῶνται pro βιῶνται. nonnulli, οὐκ ἀποσοβηθήσομαι τῆς βοηθείας διὰ τὸν Δία. vt in illo: ὄφρ' ἂν ἐγὼ προτὶ Ἴλιον βείω. (Z, 113) ait igitur, se non cessurum loco sibi cum illo communi (Φησὶν οὖν, ὅτι κοινοῦ πάντως ἀπελαύνομαι χωρίου. f. οὐκ ἀπελαύνομαι) Res videtur hoc modo constituenda: βάω fuit et βέω, βῆμι. *incedo*, πορεύομαι, (καταβείομεν K, 97.) quod etiam *de vitae instituto* dictum in antiquo sermone, vt saepe ap. Pindar. ἐν εὐθείαις ὁδοῖς στείχειν. et ἔρχεσθαι sup. E, 442. οὐ βέομαι, pro βήσομαι, aut etiam praesenti, *non ego incedo, viuo*, Διὸς Φρεσὶν, κατὰ τὰς τοῦ Διὸς Φρένας. hactenus reddi potuit h. l. βιώσομαι. vt Π, 852 οὐ θὴν οὔτ' αὐτὸς δηρὸν βέῃ. X, 431 τί νυ βείομαι. ἐς τί ἔτι βιώσω καὶ ζήσω; Etymol. et Porphyr. ad e. l. et Ω, 131 οὐ γάρ μοι δηρὸν

βέῃ. et Hesych. βείομαι, πορεύσομαι. ζήσομαι. Apollonium miror de hac voce omnino nihil monere. Sic et βείομαι ex h. l. Etymol.

196. χερσὶ δὲ μή τι με πάγχυ, κακὸν ὣς δειδισσέσθω. Notant A. et B. Sch. br. fragm. Mosc. posse iungi l. ὡς χερσὶ κακὸν ὄντα l. διὰ χειρῶν ἐκφοβείτω. l. ὡς χερσὶν ὑπερέχων. Verior media ratio. vn. Vindob. δειδίσσεσθαι.

197. θυγατέρεσσιν γάρ τε καὶ υἱάσι κέρδιον εἴη. „κέρδιον εἴη sic vulgares, ait Sch. A. οἱ εἰκαιότεροι. At Aristarchus βέλτερον. (Hoc quoque Vat.) Aristophanes κάλλιον εἴη." Sch. A. κέρδιον ἢ βέλτερον. Eustath. In Barocc. τε abest ante καί. — κέρδιον εἶναι Vrat. d. et duo Vindob.

198. ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν. „ὑπερηφάνοις — παραπλήσσειν" Sch. B. Ceterum ἐννοσέμεν, ἐπιπλήττειν in Hesychio ex hoc vs. corrigit Bentl. quod et alii fecerunt. Laudat quoque versum Etymol. et reddit κακολογεῖν, et ἐπιπλήττειν ἀπὸ τοῦ ἐνίσσω. ὁ μέλλων ἐνίξω. Est adeo idem quod ἐνίπτω. At ἐνίσπω est idem quod ἐνέπω. simpliciter *dico*.

199. οἵ ἕθεν ὀτρύνοντος. Sch. A. monet de enclitica, οἵ ἕθεν. quae Aristarchea erat praeceptio. v. ad A, 114. et sup. ad 165. οἵ εὖ. ἕθεν pro αὐτοῦ manifeste. „γρ. ἀκούσωνται." Barnes.

201. οὕτω γὰρ δή τοι, Γαιήοχε — Eustathius ait γὰρ abundare. Clarke autem et h. l. argutatur, quasi semper supplenda sit alia propositio; etsi commode reddit, *siccine autem, quaeso. siccine enim reuera.* Ernesti: *enimuero an sic.* Simpliciter dicendum γὰρ esse ex γ' ἄρα, vnde iunctum γὰρ δὴ, vt centies. Dionys. Halic. in Arte f. 9. laudat orationem Iridis propter τὸ εὐπρεπές.

Apud Sextum l. c. ad 203 est οὕτω γὰρ κέλεαι. e quo rem narrat P. Victor. Var. Lect. XXXIV, c. 18. et οὕτω γὰρ ἄν τοι recitat Stobaeus (de Ira) Serm. XX p. 173. vbi tres vss. 201. 2. 3. inter sententias habentur. His iisdem vss. 201. 2. 3. recitatis placatum esse Antigo-

ni regis animum a Soſtrato Ptolemaei legato narrat Sextus adu. Grammat: p. 276. Vtitur iis quoque Lucianus in Timone ſ. 35. memorante Erneſtio. Sententiae ſimiles ſunt I, 493 et N, 115.

203. ἦ τι μεταστρέψεις; στρεπταὶ μέν τε φρένες ἐσθλῶν. Apud Dionyſ. l. c. et Sextum codd. μεταστρέψῃς. Comparat Schol. B. cum Euſtath. verſum Heſiodeum: Ἔργ. 295 Ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος, ὃς εὖ εἰπόντι πείθεται. (leg. πίθηται.) ἦ τι et ἤ τί variat in libb.

204. οἶσθ' ὡς πρεσβυτέροισιν. ἑ „quod haec de ſuo addit Iris, vt et ſupra vſ. 182 καὶ γενεῇ πρότερος." Sch. A. Poſſe autem verſum vel cum vel ſine interrogatione pronuntiari, monet Schol. B.

πρεσβυτάτοισιν. Vatic.

206. κατὰ μοῖραν ἔειπες Barocc. ἔειπας. perpetua variatione. v. ad A, 106 et al. Euſtath. νημερτὲς, ἢ κατὰ μοῖραν. fuit ergo et alterum lectum.

207. ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ. reſpicit verſum Pindarus P. IV, 494. 5 ἄγγελον ἐσθλὸν ἔφα τιμὰν μεγίσταν πράγματι παντὶ φέρειν. et Euripides: ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κυπτὸς ὀρθοῦται λόγος ap. Schol. B. et Euſtathium, in quo κρυπτὸς eſt. Monitum eſt iam ad Fragm. Eurip. CCXXIV verſum Aeſchyli eſſe videri Choeph. 771. vbi edd. ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθώσῃ φρενί. Vario tentatur locus, etiam a Schützio: ſed κυπτὸν ipſe Heſych. interpretatur τὸ ταπεινούμενον, cui reſpondet τὸ ὀρθοῦν. quod fit per nuntii fidem, auctoritatem et ſimilia, δι' ἀγγέλου, ἐν ἀγγέλῳ.

αἴσιμα εἴπῃ Zenodotus legerat: verum hic de prudentia nuntii agitur. Eſt quoque εἰδῇ ap. Schol. Apoll. I, 650. qui verſum recitat.

Reuera autem Iris prudentis nuntii partes egit, qui non exaſperare animum vult, cum iuſſa dura perferat, ſed placare mitigando verbis. Poſſit adeo aliquis Iouis ipſius prudentiam mirari, qui ad Neptunum non Apollinem, ſed Irin deam miſerat, cuius ex ore blandiore

mandata Neptunus animo remissiore accepturus erat: cf. Schol. B. et Eustath. ad vs. 221.

209. ὁππόταν ἰσόμορον, καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ. Caput versus peccat in vsum digammi; debuit esse ὁππότε ϝισομορον. quod Bentl. iam obseruauit. Scribitur ὁππότ' in Ven. Eustath. et al. communi variatione. Schol. B. ὁπόταν, ἀντὶ τοῦ ἡνίκα, ἢ μᾶλλον ἀντὶ τοῦ ὅτε.

ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ. Schol. B. ὁμοίᾳ μεμερισμένον μοίρᾳ Melius Sch. br. τῆς ἴσης μερίδος μεθέξοντα. Hesych. corrupte μεμωράμενον, emend. ex Suida: εἱμαρμένον. ὡρισμένον. πεπερασμένον. ἀπὸ μοίρας εἰς πέρας. vltima scabra sunt. Eustath. πεπερατωμένον. συντετελεσμένον. Simplex oratio erat: ἔχοντα τὴν ἴσην μοῖραν· tanquam frater destinatus erat iuri et portioni pari. Apparet hinc successionem filiorum tum vsu habitam esse in aequas hereditatis portiones. Argutatur de his Porphyr. ad Z, 288. vbi versus corrupte excitatur.

210. χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν. Schol. B. πικροῖς. Schol. br. et Eustath. ἐργίλοις.

211. ἀλλ' ἤτοι νῦν μέν κε νεμεσσηθεὶς ὑποείξω. Sic et Ven. et Schol. A. „νῦν μέν γε Ἀρίσταρχος. ἄλλοι δὲ νῦν μέν κε." Accedam equidem Aristarcho. Alterum erit ὑποείξω κεν, ἄν, pro futuro.

νεμεσσηθεὶς, *indignatus quamuis*. At Schol. br. αἰδεσθεὶς, vt et Schol. B, 227. at Schol. Harlei. „τὴν νέμεσιν εὐλαβηθείς. vix satis grammatice. ἀλλ' εἴ τι vn. Vindob.

212 vsque ad 217. — „ἀθετοῦνται στίχοι ἕξ, ὅτι εὐτελῆ τὰ κατὰ τὴν σύνθεσιν, καὶ τὰ κατὰ τὴν διάνοιαν. cum dixisset antea Neptunus, se cessurum esse, νεμεσσηθεὶς ὑποείξω, nunc tanquam mutata mente subiicit, ἀπειλήσω· minatur, se implacabilem fore, si Troia non excidatur aliquando; cum tamen iam sciat, Iouem Troianis tantum ad certum tempus, donec Achilli satisfactum fuerit, opitulari: (hoc Iuno norat, sup. 69. non Neptunus) Nomina Mercurii et Vulcani (vs. 214) arrepta esse ex θεομαχίᾳ Il. Φ." Schol. A. ἀθετοῦνται οἱ ἕξ, aiunt quoque

Schol. B. Lipſ. Moſc. verſus tamen excuſant; voluiſſe quidem cedere Neptunum, ſed cum dignitate, ira in poſterum dilata." Rationes ſane ad probandum vel improbandum, quod ſcriptum eſt, per ſe leues, ad docendum autem, quid ab Homero profectum ſit, multo magis. Senſus tamen, ex longo vſu contractus, me dubitare haud patitur verſus inde ab ἄλλο δέ τοι ἐρέω eſſe laciniam a rhapſodo attextam; ſententia per ſe eſt inepta et puerilis minatio; etſi reponi poteſt, eſſe hoc petitum ex natura hominis irati, et neceſſitati obtemperantis, vt minas adiiciat, etſi a re alienas. Koeppen comparat Achillis exemplum A, 298 ſq. Quid de ſingulis verſibus ſit monendum, ſtatim ſubiiciam. Attigit quoque τὰ ἀθετεῖσθαι Euſtathius.

ἀπειλήσω τό γε θυμῷ ieiunum eſt; ſuccurrit Cod. Cant. μύθῳ, quod tamen et ipſum otioſum eſt.

213. αἴ κεν ἄνευ ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης ἀγελείης. Barnes: „γρ. ἄνευθεν ἐμεῖο Α. vtique praue. Epitheton ἀγελείης iam vidimus Δ, 128.

214. Ἥρης Ἑρμείω τε καὶ Ἡφαίστοιο ἄνακτος. Ita quoque libri, ipſe Venetus. Nec tamen ratio grammatica voc. Ἑρμείω obuia eſt. Nam ex Ἑρμῆς eſt Ἑρμέω, vt Βορέω. Euſtathius formatum eſſe ait ex Ἑρμείεω. Etiam Scholion eſt in Ven. A. Ἑρμείω Ἰωνικὴ γενικὴ παθοῦσα. εἰ γὰρ ὑγιὴς, ἔσται Ἑρμείεω, ὡς Ἀτρείδεω. Aliud Scholion docet nonnullos legere Ἥρης, Ἡφαίστου τε καὶ Ἑρμείαο. Vides eos, qui ita legerant, ſenſiſſe vitium grammaticum. In principio τε interponi malebat Bentl. Ἥρης θ' Ἑρμ. deficit tamen copula paſſim, vt inf. 302. Verum totus verſus interpolatorem redolet; et nusquam horum deorum mentio aliqua ſit praecipua in bello Iliaco.

216. δοῦναι δὲ μ. Vat. τε, nec male.

217. Ἴστω τοῦθ', ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται. Lectus fuit verſus ab Apollon. Lex. in ἀνήκεστον. cf. ad E, 394.

218. λαὸν Ἀχαιϊκόν. Male hic vt alibi quoque, legitur Ἀχαϊκόν. Bentl. corrigit Ἀχαιῶν.

221. ἔρχεο —. μεθ' Ἕκτορα. „pro πρὸς vel ἐπί." Schol. B.

223. οἴχεται εἰς ἅλα δῖαν. ⸓ ad stigmen excidit Scholion; quod forte spectauit ad οἴχεται pro ᾤχετο, vel ad χόλον αἰπὺν pro χαλεπόν.

224. 5. μάλα γάρ τε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι, οἵπερ ἐνέρτεροί εἰσι θεοὶ, Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες. Vulgata lectio erat μάλα γάρ κε, inde ab Ald. 2. Rom. Turn. Steph. etc. etiam ab Eustathio probata. Ita aut laborabat grammatica, vt τοῦ κε nulla vis esset, aut erat iungendum ἐπύθοντό κε τῆς μάχης καὶ ἄλλοι (ἐπύθοντο ἄν) *etiam alii dii audituri fuissent, quantus pugnae tumultus exoriturus* erat. Ita vero non bene sequitur ἄλλοι οἵπερ ἐνέρτεροι. *alii dii qui in Tartaro sunt.* At erant quoque dii in Olympo. Sin κε tueri velis, expungendus saltem erit vs. 225 aliunde conflatus. Etsi fatendum est, per se esse sublimem sententiam: futurum fuisse, vt ad ipsos Titanes in Tartaro tumultus praelii perferretur.

Praestat altera lectio τε, quae erat in Flor. et Ald. 1. et vero etiam in bonis codd. Cant. Townl. Ven. Nec aliter legere potuit auctor Schol. br. *satis iam olim Titanes experti sunt pugnam, h. e. qualem pugnam, quibus viribus, ego facere soleam.* Reuocat Iupiter in memoriam bellum Titanicum: v. Hesiod. Theog. 850 sq.

225. οἵπερ ἐνέρτεροί εἰσι θεοί. ⸓ sed Scholion excidit. ἐνέρτεροι ab Ernesti commendatum recepit Wolf. Est enim in Eustath. ed. Rom. et mſ. Lipſ. Sic quoque Ven. A. adde Mori. Cant. Townl. fragm. Mosc. At quod vulgatum erat οἵπερ νέρτεροι, erat in Ven. B. De toto versu dubitari posse, professus iam sum ad vs. antec.

226. ἠδέ οἱ αὐτῷ." Ascalonita hoc modo acuebat. At Schol. A. contendit ἠδὲ οἷ αὐτῷ scribendum esse, quod et Apollon. de Syntaxi p. 147, vt editus est, exhibet; etsi caussas admodum obscure exponunt grammatici. Si

recte rem assequor, volebant subtiliores, *oἱ* pro *εἱ* vel *sibi* esse encliticum, et *oἱ αὐτῷ*, si est, *εἱ*; at si est *sibi ipsi*, tum esse *ἑοῖ αὐτῷ*, ergo et *oἶ αὐτῷ*. cf. ad E, 64. Hoc sensu accipiebant dictum et scribebant *μνηστήρεσσι μάχεσθαι, ἀμυνέμεναί τε oἶ αὐτῷ. sibi ipsi.* Statuebant et sic de Od. Δ, 667 *ἀλλὰ oἶ αὐτῷ*. (vbi putes esse, *εἰ*.) Schol. A.

227. *ἔπλετο, ὅττι πάροιθε νεμεσσηθεὶς ὑπόειξε χεῖρας ἐμάς.* Inest hiatus *ἔπλετο ὅττι*, facile tamen explendus: *ἔπλετ᾽ ἄρ᾽*. Sic et Bentl. Lenius hoc quam alterum *ἔπλεθ᾽, ὅ μοι τὸ πάροιθε*. nisi haec admiseris, hiatum dices proficisci a tono quiescente.

Eustath. *χεῖρας ἐμὰς νεμεσσηθεὶς* iungebat. At est omissum *καίπερ νεμεσσηθεὶς, ὑπόειξε*. Vrat. d. *ὑπάειξε*, aduerso metro.

228. *ὑπόειξε χεῖρας ἐμὰς*, subint. *πρός. κατά.*

ἐπεὶ οὔ κεν ἀνιδρωτί γ᾽ ἐτελέσθη sc. *τὸ πρᾶγμα. ἡ μάχη.* e contexto. Verum totum versum pro panno rhapsodi habeo, qui ad *ὑπόειξε* aliquid desiderabat.

ἀνιδρωτί. Barnes: „*γρ. ἀνιδρωτεί γε*, vt 476. Θ, 512 et alibi *ἀσπουδεί*." Legitur tamen alterum vbique; sic quoque *ἀναιμωτὶ* P, 363. Etiam ap. Hesych. *ἀνιδρωτί, ἄνευ ἱδρῶτος*. Est autem *ἐμφατικῶς* dictum, pro, *multo* labore et aerumna ea pugna ipsi constitura fuisset; malo suo fuisset experturus, quantum viribus praestō.

229. *ἀλλὰ σύ γ᾽ ἐν χείρεσσι λάβ᾽ αἰγίδα θυσσανόεσσαν.* ⊱ ad stigmen deficit Scholion; spectauit haud dubio ad *αἰγίδα θυσσανόεσσαν* quam iam E, 738 vidimus. Schol. Ext. ap. Barnes: *δύο ἔφη ὁ Σιδώνιος εἶναι αἰγίδας, τὴν μὲν Διός, τὴν δὲ Ἀθηνᾶς.* Toup. Emend. in Suidam P. IV. (Vol. II. p. 625.) corrigit *Ποσειδώνιος*. non bene. est *Dionysius Sidonius*, non vno loco simpliciter *ὁ Σιδώνιος* laudatus.

θυσανόεσσαν, vno sibilo, etiam h. l. Townl. fragm. Mosc. cum al.

230. ⊱ *τῇ μάλ᾽ ἐπισσείων, φοβέειν ἥρωας Ἀχαιούς.* ⊱ quod *ἥρωας* hoc quoque loco omnes Achiuos dixit,

nec modo reges, quod Ister contendebat. Schol. A. Lectum vulgo erat *τὴν μάλ' ἐπισσείων*. Flor. et Ald. 1. exhibent *τῇ μάλ'* — quod non displicebat Erneſtio. Idem erat in Harlei. Vrat. d. Townl. fragm. Moſc. accedit Venetus. cf. Schol. T. ad X, 221. Modo memineris, iungenda ſic eſſe, vt diſtinxi, *τῇ φοβέειν ἥρωας, ἐπισσείων αὐτὴν αὐτοῖς.* *Φοβέειν* ex ſollenni vſu pro imperatiuo accipi poteſt; poteſt quoque iungi cum *μελέτω*.

ἐπισείων Barocc. Lipſ. Vrat. d. haud dubie, vt antiquius, ita melius, cum ſibilus ipſa pronuntiatione geminetur.

Schol. B. et Moſc. aiunt: *πολλαὶ δὲ αἰτίαι τῆς ἥττης Ἑλλήνων. Ποσειδῶνος ὑποχώρησις, Ἀπόλλωνος κάθοδος, αἰγίδος ἐπεισόδιον* leg. *ἐπίσεισις*.

231 ad 235. — „*ἀθετοῦνται στίχοι πέντε*. quod importuna eſt oratio, dum robur Hectori addere iubet Iupiter, *donec* ille ad naues peruenerit; tum Iouem eſſe ipſum deliberaturum, *ὡς δεῖ τοὺς φεύγοντας ἀναπλεῦσαι* leg. *ἀναπνεῦσαι*. *ſe recipere.* Etiam abſurda praedictio et ingrata auditu Apollini.“ Sch. A. Sane iunctura 231 *σοὶ δ' αὐτῷ* eſt moleſta; deſiderabatur tamen id, quod ſupra 221 *ἔρχεο — μεθ' Ἕκτορα* mandatum erat, diſertior rei expoſitio; etſi facile ſuppleri poterat ex verbis ad Iunonem ſup. 59—62. Certe verſus 231 abeſſe haud poteſt.

232. *τόφρα γὰρ οὖν οἱ ἔγειρε μένος μέγα ὄφρ' ἂν Ἀχαιοί.* „*οὖν vt dixi. vt decreui. vt ſtatui.*“ Clarke. Subiicit Erneſti: male *γὰρ* hic vertitur, *enim. γὰρ οὖν* eſt pro *τοιγαροῦν*, in quo manifeſte *γὰρ παρέλκει*“ recte hoc; iungenda ſunt: *γὰρ οὖν* (quod alias *τοιγαροῦν*) *ἔγειρέ οἱ μένος τόφρα*, —

μένος μέγα ὄφρ' hiatum facit. Duplex eſt medendi modus, iudice Bentleio: *μέγα μένος*, vel *μένος μέγα, τόφρ'*. At eſt *μένος μέγα* eodem verborum ordine inf. 262 et alibi, nusquam *μέγα μένος*. Ignoro quoque vſum *τοῦ τόφρα — τόφρα*. quod alibi occurrere memini, ſi variatur, eſt *τόφρα — ὡς ἂν* pro *ἕως*. Videtur itaque re-

currendum esse ad versus pronuntiationem quiescentem sede quarta post μένος μέγα.

233. νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον. Latius hunc dici etiam de littore Troadis iam obseruatum ad H, 86.

234. Φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε. Videtur communi vsu dictum pro via et ratione. Obseruat Sch. B. ἔργον esse egressum Patrocli, ἔπος verba: Ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγετ'. Υ, 25.

235. ὥς κε καὶ αὖτις. Est ὥς τε in ed. Rom. Vrat. A. idque praeferam. Variat quoque αὖτις et αὖθις.

236. οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων. „ἄρα. *vt solitus erat. vt aequum erat. vt par erat*" Clarke. dicam simplicius *nec sane.*

237. ἴρηκι ἐοικώς. ἵρηκι male scribitur, cum Ionicum sit. Versus laudat Aelian. H. An. X, 14. argutans in eo, quod Apollini sacrum esse accipitrem, hinc efficere vult.

238. φασσοφόνῳ qui φάσσας, *palumbes*, necat: Hesych. h. v. et Toup. Emendatt. ad e. l. To. III. Op. p. 288.

240. ὅς τ' ὤκιστος πετεηνῶν. „ὅς τε. *qui vtique*" Clarke. ὅς τι est ὅς et nihil amplius. πετεεινῶν Vrat. b. νέον δ' ἐσαγείρετο θυμόν. ἐσαγείρετο Venetus; sicque Aristarchus. (quem sequuntur Harl. Vat. duo Vindob.) Alii ἐσαγείρατο. Sch. A. quod vulgo lectum hic et iterum inf. Φ, 417. Sane imperfectum frequentius: vt statim B, 52 οἱ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα. Occurrit tamen et altera forma, vt in fine Jl. Ω. εὖ συναγειράμενοι, vbi tamen Ven. συναγειρόμενοι, et Od. Ξ, 323. Τ, 293. Forma loquendi θυμὸν ἀγείρεσθαι obuia: supra Δ, 152 ἄψορρόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη. et X, 475. Et sic est θυμηγερής, et Od. H, 283 ἐκ δ' ἔπεσον θυμηγερέων.

ἥμενον· οὐδ' ἔτι κεῖτο. οὐδέ τι Lipſ. ed. Rom. Vrat. d.

241. ἀμφὶ ἑ γιγνώσκων ἑτάρους· ἀτὰρ ἆσθμα καὶ ἱδρὼς παύετ'. ξ— „quod γινώσκων idem est ac ἀναλεγόμενος, καὶ ἀναμιμνησκόμενος τῆς ἑκάστου ὄψεως. (Similia Sch. B.) οὐκ ἐκ προχείρου γιγνώσκων, ἀλλ' οἷον ἀναγνωρίζων. Sch. A.

Porro idem monet scribendum esse: ἀμφὶ ἅ, esse enim pro ἑαυτόν. εἰς ἑκάτερον ἑαυτοῦ μέρος σκοπῶν. Alii aliter statuebant: v. sup. ad 165. et ad Δ, 497. Bentl. em. Hesych. ἀμφὶ ἓ γινώσκων. πειρώμενος. περισκοπούμενος.

ἆσθμα Hesych. ἀναπνοὴ βιαία. σύρισμα. Bentl. autem etiam ἄσθματος ἐνεχέτου ibidem corrigit: ἆσθμα, τὸ συνεχὲς τῆς ἀναπνοῆς (in cod. erat ἄσθατος νεχέτου ap. Schow.)

242. ἐπεί μιν ἔγειρε Διὸς νόος. Paullo aliter h. l. dictum de recreato Hectore, quam alibi de animo audacia et virtute noua inflammato, vt sup. N, 58 εἰ καί μιν Ὀλύμπιος αὐτὸς ἐγείροι. et saepe.

245. ἧσ᾽ ὀλιγηπελέων. ἧσ᾽, pro ἧσαι, esse δασυντέον. et ἧ scribendum, non ἦ, monet Sch. A.

ὀλιγηπελέων. h. e. ὀλιγοθυμῶν, v. sup. ad vs. 24 hoc idem 246 ὀλιγοδρανέων quod iterum Π, 843. Χ, 337 legitur. Apollon. Lex. h. v. ὁ ὀλίγον ἰσχύων. τὸ γὰρ δραίνειν, ἰσχύειν. (vt Jl. K, 96.) Sicque ceteri, Etymol. Hesych.

247. τίς δὲ σύ ἐσσι. Nisi post σὺ subsistit pronuntiatio, haud dubie σύ γ᾽ ἐσσι scribendum cum Bentleio.

248. οὐκ ἀΐεις, αἰσθάνῃ. de quo iam dictum ad K, 160, aliter mox 252.

249. οὓς ἑτάρους ὀλέκοντα. γρ. στέλλοντα. mſ. Lips. perperam.

252. ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ. ἐπ „quod ἄϊον, ἐπησθόμην. τοῦτο δέ ἐστι, τῆς ψυχῆς μου ἥψατο. Sic et alibi: τοὶ δὲ πληγῆς ἀΐοντες, ἐπαισθόμενοι. Λ, 532" Sch. A. Recte haec, quatenus de significatu vocis ἀΐω pro *sentio*. At versus nostri sententiam nemo hinc assequi poterit. Similiter tamen alii: Apollon. Lex. ἄϊον — σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἠσθόμην. laudato hemistichio hoc. Colligo tamen ex aliis, κατὰ substituisse veteres: ἄϊον (τὸ ἄλγος κατὰ τὸ) φίλον ἦτορ. *sensi dolorem animo.* Ita Sch. B. ἤλγησα. ἥψατο γὰρ τῆς ψυχῆς ἡ ἄλγησις, ὥστε καὶ αἴσθησιν αὐτῇ γενέσθαι. In Hesychio corrupta habentur: ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ. ἐπεὶ καθῆμαι τῆς ψυχῆς ἀλγησάσης. Emen-

dant ἐπεὶ, ἠσθόμην. vt eſt in Sch. br. ἐπεὶ ἠσθόμην ἀλγήσας τοῦ ψύχους. f. ἀλγησάσης τῆς ψυχῆς. Potuiſſe haec eruditis inter Graecos probari miror. Accipiam ſaltem ſic: cum ſentirem *hoc* (τὸ ὄψεσθαι ἐμὲ τὸν Ἅδην) (κατὰ) τὸ ἦτορ.

Praeſtat, puto, ponere haec: ἄω, ἄημι, fuiſſe quoque ἀΐω. *efflare animam* et *animam agere*, ſunt analoga et loco accommodata. Sic θυμὸν ἄϊσθων, Π, 468. Υ, 403. Sicque Sch. br. altero loco: ἀπέπνευσα τὴν ψυχήν. Et alteram hanc interpretationem adoptauerat altero loco Heſych. in ἄϊον ἦτορ. ἐξέπεσον τὴν ψυχήν. quod iam emendatum ἐξέπνεον. in MS. eſſe: αἰωνήτωρ. ἐξέπευον teſtatur Schow. Habet quoque vtrumque Etymologus: et amplexus eſt alterum, ἄϊον, ἀπέπνεον Euſtath. etſi et alterius meminit; eumque ſequuntur paſſim interpretes recentiores. Tollius tamen pronior erat in veterum rationem.

Quod prima in ἄϊον nunc producitur, quae paullo ante v. 247 corripiebatur, ab augmento, η in α, mutato repetit Barnes. Atqui augmento abiecto redit priſtina vocalis quantitas. Clarke ait vocalem longam ante aliam vocalem corripi poſſe: ſane quidem in fine vocis. Suſpicor hoc ducendum eſſe ab interpoſito digammo, cum vſu habitum eſſet vtrumque, vt in aliis quoque, pronuntiare ἀΐω et αϝιω. Etenim in altero quoque ſignificatu, cum eſt, *ſentio*, primam productam videmus: vt K, 532 Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον ἄϊε. cum Λ, 463 ſit: τρὶς δ' ἄϊεν ἰάχοντος. Φ, 388 — ἄϊε δὲ Ζεύς. Sic et Apollon. II, 1260. I, 124. Affertur quoque e Sophocle ἐπαΐω producto τῷ α, Ai. 1283.

Quod ad vocem ipſam attinet, prima ſignificatione ἀΐω, ex ἄω factum, fuit, flo, ſpiro, inde notione vitae adiuncta, ſentio: quae ſignificatio in vſum ſollennem abiit; pari modo ex ἀΐσθω, efflo, eſt factum αἰσθάνομαι, ſentio.

ἤματι τῷδ' ὄψεσθαι. „Ἀρίσταρχος, ἵξεσθαι. καὶ οὐκ ἔστιν ἄχαρις ἡ γραφή." Schol. A. Et Schol. Townl. ὁ

μὲν ἴξεσθαι γράφουσιν, οἱ δὲ ἴξεῖσθαι. οὐ γὰρ ἄχαρις ἡ γραφή.

253. ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων. mſ. Lipſ. ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων.

254. τοῖόν τοι ἀοσσητῆρα. primo nunc occurrit vox Homerica. Redditur per βοηθὸς iam ap. Apollon. Lex. h. v. Heſych. Schol. br. Addit Etymol. cum Euſtath. ὁ ἄνευ ὄσσης καὶ κληδόνος βοηθῶν αὐτομάτως.

255. παρεστάμεναι. Vrat. d. et fragm. Moſc. παριστάμεναι.

256. Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον. ὅς σε πάρος περ. Apollinem χρυσάορον v. ſup. ad E, 509. Euſtathius notat: ſecundum hunc verſum Zenodotum ſtatuiſſe Παιήονα et Apollinem eſſe vnum idemque numen, cum ab hoc nunc Hector vires recipiat, vt alibi ſanantur vulnerati a Paeone: de quo v. ad E, 401. Λ, 473.

πάρος περ. πάρος γε Lipſ. Harl. Mori. Vat. Vrat. d. duo Vindob. fragm. Moſc. nec male.

257. ῥύομ', ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰπεινὸν πτολίεθρον. ῥύομαι priore longa, tueor. v. Exc. IV. ad A, p. 97. aut ὅς γε legendum, aut, diſtinctione poſt ῥύομ' ſublata, iungenda eſſe ſtatuebat Koeppen, σὲ ὁμῶς αὐτόν τε, vt appareret σεαυτὸν vnam vocem eſſe. ſed et ſic, aliis adiunctis vocibus, Φ, 521 Τρῶας, ὁμῶς αὐτούς τ' ὄλεκεν καὶ μώνυχας ἵππους.

258. ἀλλ' ἄγε, νῦν. Vrat. d. cum aliis ἀλλά γε. vt ſaepe alibi quoque.

259. ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους. Vat. ἐλαύνειν.

260. προπάροιθε κιὼν, Lipſ. προπάροιθεν ἰών.

261. κέλευθον πᾶσαν λειανέω. ὁμαλὴν καὶ λείαν ποιήσω. Schol. br. Heſych. Acceperunt pro futuro a λειαίνω, vulgo λεαίνω, pro λειανῶ. Poteſt nec minus eſſe nouum verbum λειανέω, vt ſup. 246 ὀλιγοδρανέω. Sic cenſebat Koeppen.

262. ἔμπνευσε μένος. Vrat. b. A. ἔπνευσε. Reſpicit verſum Plato in Sympoſ. p. 179 B. καὶ ἀτεχνῶς, ὃ ἔφη Ὅμηρος, μένος ἐμπνεῦσαι ἐνίοις τῶν ἡρώων τὸν θεὸν, τοῦ-

το ὁ Ἔρως τοῖς ἐρῶσι παρέχει γιγνόμενον παρ' αὐτοῦ. Et apud Plutarch. de virt. mor. extr. p. 452 C. cum respectu ad ipsum Platonis locum: τὸ ἐνθουσιῶδες, ὃ καὶ τοὺς θεοὺς Ὅμηρος ἐμποιεῖν φησι τοῖς ἀνθρώποις· ὡς εἰπών· ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν. memoriter. ἔμπνευσε μένος lectum iam K, 482.

Versus totus abest ab vno Vindob. Si esset is gravioris auctoritatis, dicerem non male omissum esse.

263—268. supra lecti et illustrati sunt; Z, 506—511. ad quos vide Obss.

264. δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ recepi et hic pro vulgato θείει codicum auctoritate Mori. Vat. Townl. Vrat. b. d. fragm. Mosc. plerique sine iota subscripto, vt et Venetus.

265 ad 268. — ※ „ἀθετοῦνται στίχοι τέσσαρες, traducti ex Il. Z, 508. 511. quocirca et asteriscus est appositus, quod eo loco melius leguntur, de Paride, vt docet Schol. A. at vss. 263. 264., qui ibid. Z, 506. 507. leguntur, esse seruandos, propter comparationis apodosin; et spectat h. l. comparatio ad celeritatem, non ad ferocientem animum. Similia Eustath. memorat ex antiquis.

Ad vss. seqq. varietatem denuo apposuit Barnes ex altero loco. In v. 265 εὔῤῥῆος vn. Vindob. a m. pr.

266. ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει. Vrat. d. ἔχῃ vt conueniat cum θείῃ.

267. ἀμφὶ δὲ χαῖται ὤμοις ἀΐσσονται. Vrat. A. ὤμοιιν. feram, si ὤμοιν.

270. ἔκλυεν αὐδήν. Lips. ἔκλυον.

271. ὥστ' ἔλαφον κεραόν. τινὲς, τὸν ἄρσενα. οὗτος γὰρ κερασφόρος. addit idem Sch. A. τί οὖν ἐστι τὸ· χρυσόκερον (leg. — ρων) ἔλαφον θήλειαν παρὰ Πινδάρῳ λεγόμενον; (Ol. III, 52.) Responderi debebat, esse fabulosum, et minus accurate dictum, poeta tamen haud indignum, cui mira sequi licet.

Ceterum expeditior erit iunctura, si εἰ subintellexeris οἱ δ', ὥς τε, εἰ ἢ ἔλαφον — nam omitti hoc solet frequenter.

272. ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται. „ἐσσεύαντο. Aristarchus — καὶ ἅπασαι." Sch. A. quod mireris; cum hoc nusquam, alterum vsu probetur.

ἀνέρες ἀγροιῶται. Sch. B. ἀγρόται. οὕτω δὲ τοὺς θηρευτὰς ἀεί φασιν οἱ Ἀττικοί. Mireris, hoc ab Atticismi venatoribus nusquam memorari. In Hesych. est simpliciter ἀγρόται. θηρευταί. Forma ἀγροιώτης aliquoties occurrit in Theocrito, sed pro rustico. Koeppen subtiliter monebat ἀγροιώτας h. l. proprie agrestes dici et venatoribus opponi: hi enim leonem aggressuri essent, non fugituri: comparatque loca Λ, 548. et 414. Γ, 25. Attamen et in his locis aut longius absistunt, aut repente conspecto leone fugiunt ipsi θαλεροὶ αἰζηοί.

273. τὸν μέν τ'. τὸν αἴγαγρον, οὗτος γὰρ τῶν ἠλιβατούντων ἐστί. Sch. A. „Scilicet vt δάσκιος ὕλη ad ceruum spectat, ita πέτρη ad capram siluestrem. Si accurate volebat loqui poeta, debebat esse τοὺς μέν τ'.

ἠλίβατος πέτρη. primo nunc occurrit; significatus satis constat, δύσβατος καὶ ὑψηλός. At quaeritur de etymo: quod varie constituunt: v. Etymol. h. v. docto et eximio in loco, qui plenior est excerptis Hesychii h. v. cf. Schol. br. et B. ad h v. Eustath. inf. ad 619. Schol. Apollon. Arg. II, 169. Schol. Pind. Ol. VI, 110. Eurip. Hippol. 732. Plerumque probabiliter satis ab ἥλιος ductum videas, vt sit fere *apricus*, praeeunte Apollonio Lex. ἠλίβατος, ὑψηλή. (ad hunc ipsum versum) ἐφ' ἣ ὁ ἥλιος πρῶτον βάλλει. vbi cf. Villois. quasi ἡλιόβατος sit, vnde et cum aspero scripsere hoc quoque loco τὸν μέν θ' ἡλίβατος. teste Sch. B. —

δάσκιος ὕλη. ἡ λίαν σκιώδης. ἡ δασύσκιος. Sch. A. B. Hesych. Adde Apollon. Lex. ad Od. E, 470. qui posterius vnice cum Schol. Apoll. Arg. II, 1287 praefert; at prius Etymologus h. v. Bentl. emendat in Hesych. ἄσκιος ὕλη. δασεῖα, in δάσκιος.

274. εἰρύσατ', οὐδ' ἄρα τέ σφι κιχήμεναι αἴσιμον ἦεν. αἴσιμον. Sch. B. εἱμαρμένον alii, addit, καθῆκον. Idem

τε ait abundare. Immo iungenda sunt οὐδέ τε. Clarke reddit: *ac proinde non.* τι pro τε habet Vatic.

In capite versus εἰρύσατ', media breui; quod si esset, deberet significatus esse, traxit, subduxit; quod alienum est. A ῥύομαι, seruo, tueor, media longa, εἴρυτ' pro εἴρυτο, aut εὐρύετ' pro εὐρύεται, sed *υε* in vnam syllabam contractis, scribendum esse patet: cf. Exc. IV ad A, p. 179.

275. τῶν δέ θ' ὑπὸ ἰαχῆς ἐφάνη λῖς ἠϋγένειος. λῖς. Disputatum de hac voce sup. ad Λ, 239. ἠϋγένειος· de voce v. ad Σ, 318. — ὑπὸ ἰαχῆς reuocaui, auctoritate quoque Ven. Lips. Mori. Townl. fragm. Mosc. Eustathii. nam ὑπαὶ ἰαχῆς grammaticorum seriorum est interpolatio. Ab Homero profectum erat ὑπο ϝιαχης. v. sup. ad A, 482. In Vrat. b. τῶν θ' ὑπὸ ἰαχῆς.

276. ἐφάνη — εἰς ὁδὸν pro ἐν ὁδῷ. quis dubitet? coniuncta est notio τοῦ προέρχεσθαι. Sch. B. putabat etiam μεμαῶτας εἰς ὁδὸν iungi posse. Immo μεμαῶτας ad τὸ σεύεσθαι spectat.

Pro ἀπέτραπε Lips. ἀπέτρεπε. alterum iam vidimus Λ, 757.

277. ὥς Δαναοὶ εἴως μὲν — ἕποντο. εἴως pro τέως Sch. A. et esse pro ἕως τινός. Sch. B. τέως καὶ μέχρι τινός. Eustath. v. sup. ad M, 141.

279. Ἕκτορ' ἐπεσσύμενον Vrat. d. pro ἐποιχόμενον.

280. παρὰ ποσὶ refinxi et h. l. vt scriptura sibi constaret; et erat hoc in Vrat. d. in ceteris παραί. Mira sunt quae comminiscuntur ad h. v. grammatici; A. B. br. Eustath. Hesych. in παραὶ ποσί. cum dicere deberent: esse dictum modo loquendi antiquo, ex quo seriores *animo aliquem concidisse*, vel alicuius *animum concidisse* aiunt; aut et simpliciter πεσεῖν· vt iam Pindar. Isthm. VIII, 13. 14 μὴ πέσωμεν. (καταπέσωμεν) ἐν ὀρφανίᾳ στεφάνων (διὰ ὀρφανίας στ. ἀδοξίᾳ) et in noto illo Aristophanis: ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι πεσὼν γε κείσομαι. At veteres addebant θυμὸν πεσεῖν παρὰ ποσί. Ex Scholiis saltem tenendum: πάντες ταῖς ψυχαῖς κατέπεσον. Alter, V. Cl. ex vno Vindob. memorat huic versui subiectum

esse versum sequentem: τοῖς πᾶσιν ἤσριας ἐν τοῖς ποσὶν ἤλπιστο ἤτοι ἐν τὸ τρέχειν. Quae hexametri sint vestigia in his verbis non assequor: est merum interpretamentum versus: τοῖς πᾶσιν ἡ σωτηρία ἐν τοῖς ποσὶν ἤλπιστο, ἤτοι ἐν τῷ τρέχειν.

282. ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι, proprie dictum per ellipsin τοῦ ἀκοντίζειν.

283. ἀγορῇ δέ ἑ παῦροι Ἀχαιῶν νίκων. Sch. br. ἀγορῇ. λόγῳ. ὁμιλίᾳ. Si subtilius inquiras, exoritur dubitatio, quod κοῦροι h. l. memorantur, cum γερόντων, *senum*, sint consilia, et senes verba faciant, non iuniores, κοῦροι. Hoc forte fuit, quod in Schol. Exc. Barnesii nonnulli dicuntur παῦροι κοῦροι Ἀχαιῶν iunxisse, vt υἷες Ἀχαιῶν. quod tamen naturalis verborum ordo respuit. At poeta ipse sedulo cauit, ne aberremus; addit ἀγορῇ. non βουλῇ. vt reuocemur ad concionem populi, in qua suadendi et dissuadendi caussa etiam iuniores ad dicendum surgunt, vt in partes suas populum trahant.

285. ὅς σφιν ἐΰφρονέων. ὅ σφιν etiam h. l. Ven. Lips. ὅς φιν Vrat. d. et edd. ante Turneb. quod saepe factum vidimus; et iam A, 73.

287. οἷόνδ' pro ὡς et per exclamationem accipi potest, et iungi cum superioribus: vti etiam sup. N, 633. ἃ οἷον δὴ ἄνδρεσσι.

288. ἦ θήν μιν μάλα ἔλπετο θυμὸς ἑκάστου. ξ- „quod θὴν pro που." At sequitur: ἄλλως· θὴν διαβεβαιωτικός ἐστι. διὸ περισπαστέον αὐτόν." Voluit hic grammaticus legi: ἦ θῆν μιν. vel sic tamen esse debet θὴν pro δή, Verum pro enclitica plerumque habetur. v. sup. ad Θ, 448. et ad K, 104. ἦ θήν σε vidimus iam Λ, 365 πάνυ δή σε. ἦ θήν πού τοι N, 813. Recte Eustath. ἦ θήν μιν. ἤγουν, ὄντως δή. ἦ θήν που. etiam Vrat. d.

Iam μαλα ϝελπετο scriptum olim esse debuit; at θυμος ϝεκαστου vitio laborat. In voce hac saepe vsum τοῦ Digamma desiderari, dixi ad K, 215. Inter plures modos eius restituendi praestat hoc, quod Bentleius tandem praetulit: ἦ θήν μιν μάλα ἔλπετο θυμὸς Ἀχαιοῖς. Vt inf.

τε ait abundare. Immo iungenda ſunt οὐδέ τε. Clarke reddit: ac proinde non. τι pro τε habet Vatic.

In capite verſus εἰρύσατ', media breui; quod ſi eſſet, deberet ſignificatus eſſe, traxit, ſubduxit; quod alienum eſt. A ῥύομαι, ſeruo, tueor, media longa, εἴρυτ' pro εἴρυτο, aut εὐρύετ' pro εὐρύεται, ſed υε in vnam ſyllabam contractis, ſcribendum eſſe patet: cf. Exc. IV ad A, p. 179.

275. τῶν δέ θ' ὑπὸ ἰαχῆς ἐφάνη λῖς ἠϋγένειος. λῖς. Disputatum de hac voce ſup. ad Λ, 239. ἠϋγένειος· de voce v. ad Σ, 318. — ὑπὸ ἰαχῆς reuocaui, auctoritate quoque Ven. Lipſ. Mori. Townl. fragm. Moſc. Euſtathii. nam ὑπαὶ ἰαχῆς grammaticorum ſeriorum eſt interpolatio. Ab Homero profectum erat ὑπο ϝιαχης. v. ſup. ad Δ, 482. In Vrat. b. τῶν θ' ὑπὸ ἰαχῆς.

276. ἐφάνη — εἰς ὁδὸν pro ἐν ὁδῷ. quis dubitet? coniuncta eſt notio τοῦ προέρχεσθαι. Sch. B. putabat etiam μεμαῶτας εἰς ὁδὸν iungi poſſe. Immo μεμαῶτας ad τὸ σεύεσθαι ſpectat.

Pro ἀπέτραπε Lipſ. ἐπέτραπε. alterum iam vidimus Λ, 757.

277. ὡς Δαναοὶ εἵως μὲν — ἕποντο. εἵως pro τέως Sch. A. et eſſe pro ἕως τινός. Sch. B. τέως καὶ μέχρι τινός. Euſtath. v. ſup. ad M, 141.

279. Ἕκτορ' ἐπεσσύμενον Vrat. d. pro ἐποιχόμενον.

280. παρὰ ποσὶ refinxi et h. l. vt ſcriptura ſibi conſtaret; et erat hoc in Vrat. d. in ceteris παραί. Mira ſunt quae comminiſcuntur ad h. v. grammatici; A. B. br. Euſtath. Heſych. in παραὶ ποσί. cum dicere deberent: eſſe dictum modo loquendi antiquo, ex quo ſeriores animo aliquem concidiſſe, vel alicuius animum concidiſſe aiunt; aut et ſimpliciter πεσεῖν· vt iam Pindar. Iſthm. VIII, 13. 14 μὴ πέσωμεν. (καταπέσωμεν) ἐν ὀρφανίᾳ στεφάνων (διὰ ὀρφανίας στ. ἀδοξίᾳ) et in noto illo Ariſtophanis: ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι πεσών γε κείσομαι. At veteres addebant θυμὸν πεσεῖν παρὰ ποσί. Ex Scholiis ſaltem tenendum: πάντες ταῖς ψυχαῖς κατέπεσον. Alter, V. Cl. ex vno Vindob. memorat huic verſui ſubiectum

esse versum sequentem: τοῖς πᾶσιν ἦσριας ἐν τοῖς ποσὶν ἤλπιστο ἤτοι ἐν τὸ τρέχειν. Quae hexametri sint vestigia in his verbis non assequor: est merum interpretamentum versus: τοῖς πᾶσιν ἡ σωτηρία ἐν τοῖς ποσὶν ἤλπιστο, ἤτοι ἐν τῷ τρέχειν.

282. ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι. proprie dictum per ellipsin τοῦ ἀκοντίζειν.

283. ἀγορῇ δέ ἑ παῦροι Ἀχαιῶν νίκων. Sch. br. ἀγορῇ. λόγῳ. ὁμιλίᾳ. Si subtilius inquiras, exoritur dubitatio, quod κοῦροι h. l. memorantur, cum γερόντων, *senum*, sint consilia, et senes verba faciant, non iuniores, κοῦροι. Hoc forte fuit, quod in Schol. Exc. Barnesii nonnulli dicuntur παῦροι κοῦροι Ἀχαιῶν iunxisse, vt υἷες Ἀχαιῶν. quod tamen naturalis verborum ordo respuit. At poeta ipse sedulo cauit, ne aberremus; addit ἀγορῇ· non βουλῇ. vt reuocemur ad concionem populi, in qua suadendi et dissuadendi caussa etiam iuniores ad dicendum surgunt, vt in partes suas populum trahant.

285. ὅς σφιν ἐϋφρονέων. ὅ σφιν etiam h. l. Ven. Lips. ὅς φιν Vrat. d. et edd. ante Turneb. quod saepe factum vidimus; et iam A, 73.

287. οἷόν δ' pro ὡς et per exclamationem accipi potest, et iungi cum superioribus: vti etiam sup. N, 633. ἡ οἷον δὴ ἄνδρεσσι.

288. ἦ θήν μιν μάλα ἔλπετο θυμὸς ἑκάστου. — „quod θὴν pro που." At sequitur: ἄλλως· θην διαβεβαιωτικός ἐστι, διὸ περισπαστέον αὐτόν." Voluit hic grammaticus legi: ἦ θῆν μιν. vel sic tamen esse debet θήν pro δή. Verum pro enclitica plerumque habetur. v. sup. ad Θ, 448. et ad K, 104. ἦ θήν σε vidimus iam Λ, 365 πάνυ δή σε. ἦ θήν πού τοι N, 813. Recte Eustath. ἦ θήν μιν. ἤγουν, ὄντως δή. ἦ θήν που. etiam Vrat. d.

Iam μαλα ϝελπετο scriptum olim esse debuit; at θυμος ϝεκαστου vitio laborat. In voce hac saepe vsum τοῦ Digamma desiderari, dixi ad K, 215. Inter plures modos eius restituendi praestat hoc, quod Bentleius tandem praetulit: ἦ θήν μιν μάλα ἔλπετο θυμὸς Ἀχαιοῖς. Vt inf.

701 Τρωσὶν δ' ἤλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἑκάστου. Adde P, 395 μάλα γάρ σφισι ἤλπετο θυμὸς, Τρωσὶν μὲν — αὐτὰρ 'Αχαιοῖς — cf. ibid. 495. Alias eſt frequens: ἤλπετο θυμῷ. ἤλποντο θυμῷ· v. c. Ξ, 67.

289. θανέειν. Lipſ. θανέμεν.

290. ἀλλά τις αὖτε θεῶν ἐῤῥύσατο καὶ ἐσάωσεν. ἐῤῥύσατο. Media longa docet diuerſam vocem eſſe quam 274 εἰρύσατ' etſi Sch. br. ibi εἰρύσατο, νῦν ἐῤῥύσατο, ἔσωσε. v. ad A, 141. Exc. IV. Mori. ἐῤῥύσσατο.

καὶ ἐσάωσεν. καί γε σάωσεν Bentl. rotundius efferebat.

291. πολλῶν Δαναῶν. πολλῶν ἀνδρῶν. Vat. et Flor.

293. πρόμος ἵσταται ὧδε μενοινῶν. (fuit ϝ) „quod πρόμος manifeſte nunc πρόμαχος.“ Saepe repetita obſervatiuncula: v. ad H, 75.

ὧδε μενοινῶν. recte Sch. B. διαμάχεσθαι ἡμῖν προθυμούμενος.

294. ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω. ἐγὼ Ven. fragm. Moſc. vn. Vindob. et al. non ἐγὼν, quod deleui, tanquam a ſerioribus appictum.

295. προτὶ νῆας. προτὶ et ποτὶ variat et h. l.

297. στείομεν. Sup. Λ, 348 vbi v. Obſſ. erat στέομεν vel στέωμεν. quod vſitatiore modo, στῶμεν.

εἴ κε πρῶτον ἐρύξομεν. Venetus: ὥς κεν. (ex interpretatione) Sch. A. γρ. καὶ εἴ κεν. nam τὸ ν omnes aſſuunt, etiam edd. ante Steph. excepta ed. Rom. Pro var. lect. ὥς κεν habet Harl. Sch. B. ait κεν abundare; immo εἰ ἐρύξομέν κεν (pro ἂν) ſollenne eſt pro, vt. ἵνα, ὡς. cum ſubiunctiuo. Elegans eſt ſuſpicio Bentleii: εἴ ἑ (εἴ ϝε) πρ. ἐρύξομεν.

298. δούρατ' ἀνασχόμενοι et ad στείομεν et ad ἐρύξομεν ἀντιάσαντες referri poteſt. Puto, prius melius. Ita et l. θυμῷ μεμαῶτα, l. θυμῷ δείσεσθαι. hoc puto verius.

301. ἀμφ' Αἴαντε. Zenodotus et Ariſtophanes“ Sch. A. Ergo Ariſtarchus Αἴαντα exhibuerat: quod et in Veneto legitur. Αἴαντα intulerat Ald. 2. quod et retinue-

re Turneb. Steph. al. etsi Αἴαντε ed. Flor. Ald. 1. Rom. habent cum Eustath. Codd. Cant. Townl.

302. Μέγην τ' ἀτάλαντον Ἄρηϊ. Μέγην. Sic Aristarchus: καὶ ἐπείσθη ἡ παράδοσις. At Ascalonita et alii Μεγῆν. Et sane in similibus Θάλητα et Θαλῆν, Φάλητα et Φαλῆν, analogum est etiam Μέγητα (vt Jl. T, 239) et Μεγῆν esse. (Scilicet dicendum duplicem fuisse formam Μέγης, ητος. Μεγῆς, οῦ. ῆν.) Etiam Μύνητα (Jl. B, 692) et Sophocles Μυνῆν dicere debuit, nam ex eo laudatur: Μυνοῦ τ' Ἐπιστρόφου τε. Sic et Μύκητα et Μυκῆν· de quibus vide Sch. A. et Eustath. qui nonnulla aliter profert, alia de suo addit. In Schol. A. Arati vs. 244. Dios. male μοῖραν pro μύξαν legitur; Hecataei fragmentum: καὶ ἐπαφήσας τὸν κολεὸν τοῦ ξίφεος, τὸν μυκῆν, εὗρεν ἀποπεπτωκότα. ad Perseum et Mycenas spectant.

303. ὑσμίνην ἤρτυνον. Schol. br. Vrat. b. ἤρτυον. cum vitio metrico. Tum vn. Vindob. ὑσμίνῃ.

305. ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο. ⟝ „propter figuram: πληθὺς ἀπονέοντο" Sch. A. br. add. Sch. B, 278. et Sch. Pindari P. II, 85. vbi scribitur: ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἀπενέοντο. etsi Cod. Gott. ἀπονέοντο legit.

306. Τρῶες δὲ προὔτυψαν. Versum iam N, 136 vidimus: προέδραμον, προῆλθον. — κατὶ νῆας Mori et Eustath. ἦρχε δ' ἄρ' „vt par erat, vt solebat" Clarke.

307. μακρὰ βιβὰς· πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ Φ. „μακρὰ βιβῶν Aristarchus." Sch. A. addit alius: βιβῶν πᾶσαι εἶχον (Sic et Vatic. fragm. Mosc. Vrat. b. vn. Vindob. pro var. lect. Eustath. et vn. Vind. At Zenodotus μακρὰ βοῶν, vt et 321. (vt B, 224.) πρόσθεν δ' ἔκι' Mori.

308. εἱμένος ὤμοιϊν νεφέλην· ἔχε δ' αἰγίδα θοῦριν. ὤμοισιν Vrat. b. d. A. De epitheto, αἰγίδα θοῦριν, nusquam quicquam notatum video: v. sup. ad Λ, 32. — Eustath. „γρ. ἀσπίδα." ex interpretamento.

Inter eosqui aliam Iouis, aliam Mineruae, aegidem fuisse statuerent, fuit (Dionysius) Sidonius ap. Eustath. ad h. l. p. 1017, 32.

309. *ἀμφιδάσειαν.* Disputatum eſt (in Sch. A. B. br. Moſc.) ſitne *ἀμφὶ δάσειαν·* tum ſitne proparoxytonon *δάσειαν*, an *δασεῖαν*; tandem de ſignificatu: Sch. A. et B. *πανταχόθεν τετριμμένην*. (non ſatis intelligo; fuit, puto, *τετραμμένην*. niſi volunt reddere notionem *τραχεῖαν*? prius tamen verius eſſe, video ex Schol. Moſc. fragm.) *οἱ μὲν ἀμφίμαλλον. οἱ δὲ κυκλοδάσειαν διὰ τοὺς θυσάνους*. poſtremum hoc bene. Habent quoque hoc Heſych. Sch. br. Comparat cum *ἀμφίμιτος* Pollux X, 8. ſ. 38. at *ἀμφιδασεῖαν* editur in Heſych.

ἣν ἄρα. „*quippe quam. quam vtique*" Clarke.

310. *ἣν ἄρα χαλκεὺς Ἥφαιστος Διὶ δῶκε* — ξ— „quod hinc manifeſtum ſit, Aegidem eſſe Ionis, non Mineruae, vt recentiores edunt" Sch. A. v. Not. ſup. 229.

311. *τὴν ἄρ᾽ hanc, inquam*, Clarke.

313. *ἀπὸ νευρῆφι δ᾽ ὀϊστοὶ θρῶσκον.* Sic Π, 773 *ἰοί τε πτερόεντες ἀπὸ νευρῆφι θορόντες*. *νευρῆφι* et *νευρῆφι* ſcribitur. poteſt prius hic locum habere, vt ſit *ἀπέθρωσκον τῇ νευρῇ*. Verum eſt *νευρῆφι* pro *νευρῆς*. vt quoque ſtatim: *πολλὰ ἀπὸ χειρῶν*. Dicta de his v. ad Θ, 300. Vt nobis conſtemus, quod antea admiſeramus, etiam nunc retinuimus. *νευρῆφιν ὀϊστοὶ* Townl. quod poteſt videri vim ex aſyndeto habere.

315. *ἄλλα μὲν ἐν χροΐ πήγνυντ᾽ ἀρηϊθόων αἰζηῶν* Vatic. *ἐν χροΐ πῆχθεν*. vt iam ſup. Θ, 298 *ὀϊστοὺς* — *πάντες δ᾽ ἐν χροΐ πῆχθεν ἀρηϊθόων αἰζηῶν*. In *ἄλλα* et *πολλὰ* genus mutatum, poſt *ὀϊστοὶ*, in animo erant *βέλη*.

316. *πάρος χρόα καλὸν ἐπαυρεῖν*. ξ— „quod *χρόα ἐπαυρεῖν* pro *χροὸς ἐπαυρεῖν*, *ἐπιτυχεῖν*" Sch. A. br. At hoc iam vidimus Λ, 572. 573 vbi hi duo verſus legebantur. Ibidem quoque de *λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι*. *χρόα λευκὸν* ex eodem loco Cant. Harlei. Townl. vn. Vindob. Euſtath. Malit Bentlei. *χαλκῷ* ex Il. N, 649 *πάντοσε παπταίνων μή τις χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ*.

ἀλλὰ δὲ καὶ Vrat. d. et vn. Vindob. pro *ἄλλα*.

318. *ὄφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ᾽ ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπόλλων*. *ἀτρέμα* hoc vno loco pro *ἀτρέμας*, obſeruat Etymol.

319. Repetitus verſus alibi, vt Θ, 67.

320. Multis ineptiunt grammatici de voc. κατενῶπα in Sch. A. B. Lipſ. Effertur vna voce, cum debuerit eſſe κατ' ἐνῶπα, ex ἐνὼψ, ἐνῶπα. Sic recte quoque Ariſtarchus expoſuerat. At Alexion, cum plerisque (in quibus Apionem et Herodorum fuiſſe diſcimus ex Euſtathio p. 1017, 61.) dixerat κατένωπα eſſe vt κατέναντα. Aſſentiuntur Scholia, (vt ex Sch. B. intelligo, Herodiano auctore) ſed vt ſit pro κατ' ἐνώπια; contrahi ια, vt in μηρὰ pro μηρία, σιτία, σιτά. (Non vident eiusdem vocis duplicem eſſe formam, μηρὸν et μηρίον). Additur: poſſe et eſſe vocem ἐνωπὴ, (quam vidimus E, 374) hinc ἐνωπὴν et pro hoc ἐνῶπα, vt ἰωκὴ, et per metaplaſmum ἴωκα (quam inſcite hoc! ἴωκα eſt ab ἰὼξ). Vetuſtum hoc Scholion A. in ſuam farraginem inſeruit Etymologus in κατενῶπα et iterum attigit in ἐνωπῇ. Adde Euſtath. In Heſych. eſt: κατενῶπα κατ' ἐναντίον. κατ' ὄψιν. Sch. br. κατὰ πρόςοψιν.

321. τοῖσι δὲ θυμός. δὲ abundat Sch. B." Eſt δὲ in apodoſi, vt ſaepe Homerus.

322. θυμὸν ἔθελξε. παρέλυσεν. ἐσκότωσε. Sch. B. ἐγοήτευσεν. ἠπάτησε. Sch. br. prius melius. ἐξέστησε Euſtath. De voce actum ad M, 255. cf. N, 435.

321. 2. recitat Galen. de Hippocr. et Plat. plac. III, 2 ſed in altero verſu: ἔθελξε, Φόβου δ' ἐμνήσατο Ἕκτωρ memoriter.

323. πῶν μέγ' οἰῶν. hoc οἰῶν, nunc pronuntiatum hinis ſyllabis. v. ad Λ, 677.

324. θῆρε δύω κλονέωσι μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῷ. De ἀμολγῷ v. ad Λ, 173. κλονέωσι Barocc. Etiam Ven. vterque. Harlei. fragm. Moſc. doctius quam vulgare, ὡς — κλονέουσι. v. Exc. I. ad lib. IX, p. 697.

325. σημάντορος οὐ παρεόντος. σημάντωρ pro paſtore vt omnes obſeruant, etiam Apollon. Lex. ἀπὸ τοῦ σημαίνειν imperare, proprie ſigno edito: vnde μῆλα ἀσήμαντα quae ſunt ſine cuſtode ac paſtore, ſup. K, 485 vbi de hac voce dictum.

326. Ἀχαιοὶ ἀνάλκιδες addit Sch. B. ἀνάλκιδες τότε γενόμενοι. vt κυκλοτερὲς μέγα τόξον, Δ, 124.

327. ἐν γὰρ Ἀπόλλων ἧκε φόβον. θῆκε φ. Vrat. d. cum vno Vindob.

328. κεδασθείσης ὑσμίνης. τῆς τάξεως διαλυθείσης ait Sch. B. proprie tamen cum ab omnibus partibus pugnaretur; At Koeppen ita accepit, vt sit pro τῶν μαχομένων σκεδασθέντων, nam iidem antea ὑσμίνην ἤρτυναν 303. in quem sensum Sch. br. διασκορπισθείσης. ἀλλαχοῦ ἄλλου τραπέντος.

ἔνθα δ' ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα. ἔνθ' ἀνὴρ Flor. Ald. 1. quod ferri potest, addit Ernesti. Equidem haud feram, vel aurium iudicio. ἐνθάδ' ἀνὴρ alii, vt fragm. Mosc.

330. τὸν μὲν Βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτώνων. ⸖ „quod in τὸν μὲν ad posterius priore loco redit. Nam Arcesilaus Boeotus est.“ Schol. A.

ἡγήτορα καρτεροθύμων fragm. Moscou. Vrat. b.

333. νόθος υἱὸς Ὀιλῆος. ⸖ „quod Ὀιλεὺς cum o scriptum; (spectat ad scripturam Ἰλεύς; v. ad B, 527. N, 203.) et quod nunc ad prius redit priore loco, et quod nomine adiecto hoc facit, ὁ μὲν — et Μέδων.“ Sch. A. Versus 333—336 iam lecti sunt sup. N, 694—697. vbi vide.

336. γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριώπιδος. ⸖ „quod γνωτὸς pro ἀδελφός. et quod Ἐριωπὴ (Ἐριῶπις) nomen proprium.“ Sch. A.

ἦν εἶχ' Οἰλεὺς Harlei. forte legerat Ἰλεύς. vid. ad 333.

338. Σφήλοιο. non σφηλοῖο. docetur — ὡς εἰρήσεται ἡμῖν ἐν τοῖς περὶ καθολικῆς προσῳδίας. est ergo obseruatio Herodiani. — In καλέσκετο iniecit scrupulum Barnes, quod a καλέω esse debuit καλεέσκω. Ipse ideo reposuit Σφήλου καλεέσκετο. retudit eum Clarke: esse enim simili modo οἴχνεσκον E, 790 cum οἰχνέω sit. Scilicet plures fuere formae οἴχω. οἴχνω. οἰχνέω. κλέω. κλῆμι. κάλω. καλέω. κκλέσκω. καλεέσκω.

339. Μηκιστῆ vt Τυδῆ, ſiue per apocopen pro Μηκιστῆα, ſiue Dorica eſt κρᾶσις, Μηκιστέα, — στῆ. Sic Sch. A. B. Euſtath. Repetunt ea ſcriptores de Dialectis; etſi non videas cur pro dorico habeatur. v. ad Δ, 384. add. Barnes. Scriptio Homerica haud dubie fuit Μηκιστεα contractum pronuntiando. — Μηκιστῆν Cant. Μηκιστὴν Flor. Ald. 1. Vrat. b. vn. Vindob. indocte.

340. πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ, in primo ordine vel inter promachos; nec accipiendum de pugna inita Sch. B. Sch. br.

341. βάλε νείατον ὦμον, τὸν πρὸς τῷ αὐχένι. Sch. B. Δηΐλοχον vn. Vindob.

342. Φεύγοντ' ἐν προμάχοισι. nonnulli: ἐν πυμάτοισι. quod ſane in perſequendo fugientes factum probabile fit, vel, vt ad Paridem referatur, vt ille fuerit ἐν προμάχοις Troum. Haec Sch. A. et addit, (quod et Euſtath. transtulit) „ſolum hunc Deiochum inter Achiuos a tergo vulnerari et Eioneum ab Hectore H, 11." Ceterum dubitatio grammaticorum latet in hoc, quod iunctura verborum eſt ambigua; poteſt iungi: Φεύγοντ' ἐν προμάχοις. et Δηΐοχον ἐν προμάχοις ἔβαλε, et Πάρις ἐν προμάχοις ὤν. Verum eſſe videtur, quod medio loco poſui; ſicque interpunxi — διὰ δὲ πρὸ Lipſ. male. nam vbique διὰ πρὸ et διὰ πρὸ δὲ iunctum vidi. διαπρὸ et hic alii.

343. τόφρα δὲ — Iterum δὲ in apodoſi. Non τοφρά δε, vt Barnes.

344. τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ. Huc Heſych. gl. ἐνιπλήξαντες. ἐμπελάσαντες. πλησιάσαντες. Vidimus iam M, 72. Notabile hyperbaton: τάφρῳ καὶ ἐ. ὀρυκτῇ. interpoſitis inter τάφρῳ ὀρυκτῇ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες.

345. ἀνάγκῃ. οὐ δι' ἀνανδρίαν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπὸ τῶν θεῶν ἀνάγκην Sch. B.

346—349. laudat Longin. ſ. 27. exemplum transitus ab oratione obliqua ad rectam magna cum vi; etiam auctor περὶ τῆς Ὁμηρ. ποιησ. ſ. 8. ἀπὸ γὰρ τοῦ διηγηματικοῦ μετέβαλεν εἰς τὸ μιμητικόν. Loca alia huius

figurae notauit Clarke. Nec tamen omnis vis loci in hoc vno latet, verum in ipsa sententiarum et verborum δεινότητι. quod et Koeppen bene obseruat.

347. Τρώεσσιν ἐκέκλετο — νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι ἐᾶν δ' — ἵ— „quod Zenodotus scribebat ἐπισσεύεσθον, vt iam sint ipsa Hectoris verba: *irruite in nauium stationem.* Sic tamen dualis pro plurali positus esset." Sch. A. Sequitur quoque ἐᾶν. quod cum ἐπισσεύεσθαι iungitur, et hoc pendet ab ἐκέκλετο, vti nunc versus scribuntur; nec nisi 348 ad orationem rectam transit oratio Ὃν δ' ἂν ἐγώ. Nec aliter Longinus l. l. At alii inter veteres, vt e Ven. A. discas, orationem rectam statim v. 347 exorsi sunt, vt sint ipsa Hectoris verba post Ἕκτωρ δὲ — ἀΰσας. Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι ἐᾶν δ' ἔναρα βροτόεντα. Ita infinitus pro imperante modo positus est, vel supplendum cum Schol. B. λέγω. Habet et haec ratio, quo se probare possit, obstat tamen dualis pro plurali adhibitus, de quo v. ad A, 567. ἐπισσεύεσθε vn. Vindob. a m. sec.

ἐπισεύεσθαι alii. recte, si pronuntiando sibilus geminatur.

348. ὃν δ' ἂν ἐγὼ ἀπάνευθε νεῶν ἑτέρωθι νοήσω. Similes erant minae Agamemnonis B, 391.

ὃν δὴ ἐγὼν Vatic. ap. Toll. ad Longin. l. l. ἐγὼ. Lips. ed. Flor. Ald. 1. Saepe iam dixi illud ν in ἐγὼν seriorum inuentum esse.

ἀπάνευθε νεῶν. Schol. Lips. θεῶν. lapsu. Pro ἑτέρωθι legit ἑτέρωσε auctor de Homer. poesi. at ἐθέλοντα νοήσω Longini edd. et codd. ex B, 391. Aristoteles autem de Mor. III, 10 recitat e poeta: ὃν δέ κ' ἐγὼ ἀπάνευθε μάχης πτώσσοντα νοήσω, οὔ οἱ ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας. memoriter partim ex eodem loco B, 391 sq.

349. αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι — barbaricae, inquit Schol. B. minae, inprimis si cum Nestoris oratione simili compares Z, 70. 71.

αὐτίκα οἱ ed. pr. Longini.

μητίσομαι. Edd. μητίσσομαι cum parte codd. aduersante prosodia. v. ad Γ, 416. Eam stabilitam video a Brunckio ad Apollon. I, 655.

350. γνωτοί τε γνωταί τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα. (perperam ⸓ appictum in Schol.) „λελάχωσι, ἀντὶ τοῦ, λαχεῖν ποιήσουσι.“ Schol. A. B. et τῆς διὰ πυρὸς ταφῆς λαχεῖν ποιήσωσι, Schol. br. recte hoc, quod aoristum subiunctiui per futurum reddunt. De voce et modo loquendi vidimus iam ad H, 79. 80.

γνωτοί τε γνωταί τε. Apollonio Lex. h. v. notatum, ἀδελφοί.

351. ἀλλὰ κύνες ἐρύουσι πρὸ ἄστεος. ⸓ „quod ἐρύουσι pro ἐρύσουσι dictum, praesens pro futuro. A. B. Non admittunt grammatici futurum secundum, quod vulgo appellatur, ἐρυοῦσι, vt nec ex ἀνύω. v. ad Λ, 365. Scholia remittunt nos ad Il. Λ, εἴρηται δὲ περὶ τῆς προσῳδίας ἐν τῇ Λ. Scilicet ad vs. 454 ad quem vide dicta. In vno Cant. erat ἐρύσουσι.

352. 353. μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους ἐπὶ στίχας, iungenda sunt, vt in medio interponantur κεκλόμενος Τρώεσσι· sicque interpunxi. Per medios ordines curru inuectus, ardore pugnandi. Legebatur vulgo: Τρώεσσι κατὰ στίχας. Verum ἐπὶ in optimo quoque cod. legitur, Cant. Mori. Vat. Vrat. b. d. fragm. Moscou. Ven. A. B. Lips. et in Eustathio. Pro κατωμαδὸν vn. Vindob. μετ' ὠμαδόν. male. v. inf. Ψ, 500.

354. ἔχον ἐρυσάρματας ἵππους. Puta fuisse duplicem formam: ἐρυσάρματες, et ἐρυσάρμας, ὁ ἐρύων τὸ ἅρμα. v. Eustath. Ita metaplasmo opus non est, quem grammatici memorant, vt Gregor. de Dialectis p. 207. vbi v. Koen.

356. ῥεῖ' ὄχθας — ποσσὶν ἐρείπων. ⸓ „quod Zenodotus χερσίν. At decere deum pedibus hoc facere, vnusquisque facile sentit.“ Sch. A.

ἐρίπτων Sch. A. ad Ξ, 15. est merum vitium. ἐρίπων Lips. Ven. Towni. male; esset ἐριπών, media breui. ἐρει-

πῶν Flor. Ald. 1. iterum praue. vt fere vbique in hac voce peccari solet. cf. ad Ξ, 15.

357. γεφύρωσε. διάβατον ἐποίησε. Apollon. Lex.

358. ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ γίγνεται. Non potest copulae locum tueri τε. molestum enim esset supplere, εὐρεῖαν, καὶ ἐπὶ τόσον ἐφ' ὅσον. sed est vt ὅςτε pro ὅς, sic ὅσοςτε pro ὅσος. Alias ὅσον γ' amplecti malim. Clarke: *quam longe vtique*, vt solet in hoc ὅς τε argutari.

In Townl. est εὐρείην. Si non est merus librarii lapsus, versus olim ita erat scriptus: μακρὴν, εὐρείην, ὅσσον γ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ γίγνεται. Iterum forma loquendi occurrit Φ, 251. add. Ψ, 529.

359. ὁππότ' ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος ἥσει. ἥσει pro ἧκεν. ἀπὸ τοῦ ἵημι. At Ven. A. B. ἧσι et Sch. obseruant esse pro ἧ, h. e. ἀφῇ. πέμψῃ. In Vrat. d. est ἧσι. Edd. Flor. εἶσι, cum Ald. 1. At Ald. 2 ὕσει intulit, quod et Rom. habet. Et ἥσει, πέμψει, etiam Eustath. cum Sch. br. Sicque codd. Nec ἧσι aliunde nisi ex Harlei. et fragm. Mosc. notatum video. quae tamen tanquam difficilior lectio probabilior esse videtur. Enimuero iudicium tutum de his esse nequit: antiquiore enim scriptura εσι (ΗΕΣΙ. ΗΕΣΙ) dignosci res nequiit. σθένεος πειρώμενος Clarke notat, propter primigenium vocis mediae vsum: *suarum sibi virium periculum faciens.*

360. Fuit olim στιγμὴ secundum Sch. A. Obseruatum enim, „esse XVIII χρόνους in hoc versu." ὀλίγαι δ' εἰσὶ παρ' Ὁμήρῳ τοιαῦται. (an στιγμαί?) Nec satis temporum numerum expedio, nec singulare quid eum habere, nec numerum infrequentem esse. Verum inepta esset in his explorandis sedulitas.

361. πρὸ δ' Ἀπόλλων, αἰγίδ' ἔχων ἐρίτιμον, sc. ἦν supplet Sch. B. quin potius, προεχεῖτο, *incedebat* (ex προχέοντο). Iterum ἔριτε peccant codd. vt Townl. fragm. Mosc.

363. ὅς τ', ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσι. ἐπεὶ οὖν ποιήσει edd. (vt est quoque in parte codd. vt Vrat. A.) praeter Barnes et Clark. a quibus admissum est ποι-

ἤσῃ, quod codd. habent Cant. Barocc. Harl. Mori. Ven. fragm. Mosc. Vrat. d. ex emendat. Apollon. Lex. in ἀθύρει. παίζει. καὶ ἀθύρματα. παίγνια. laudato hoc versu. Iam si vsum Homericum consulas, neutrum est alienum; possis quoque ποιήσει scribere: nam est oratio obliqua. cf. ad I, 304. Futurum cum ἐπεὶ in confesso est Λ, 478 αὐτὰρ ἐπειὴ τόν γε δαμάσσεται ὠκὺς ὀϊστός. Exquisitior tamen est vsus subiunctiui. Porro Clarke: „ὅςτ' ἐπεὶ οὖν. qui videlicet postquam ex arena, quam dixi."

νηπιέῃσι supplent φρεσί. Est potius ab ἡ νηπιέη pluralis pro singulari, pro (ἐν) νηπιέῃ, διὰ νηπιέης, νηπίως, pueriliter. Vidimus ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ sup. I, 487. νηπιάα est Od. A, 297. At pro stultitia est manifeste Od. Ω, 468.

364. ἂψ αὖθις συνέχευε ποσὶ καὶ χερσὶν, ἀθύρων. ἀθύρων recte seiungit Sch. B. συνέχευε, συγχέει, ἀθύρων, ludendo, per ludum: ornat; nec facit ad comparationem ipsam. Male χερσὶ καὶ ποσὶν ἀθύρων iungit Eustath. ἀθύρει posse olim alicubi lectum esse coniicit Tollius e glossa Apollonii, Hesychii et Etymol. ἀθύρει. παίζει.

365. ὥς ῥα σὺ, ἤϊε Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ ὀϊζὺν σύγχεας. ἤϊε Φοῖβε. (Iterum inf. Υ, 152 ἀμφὶ σὲ, ἤϊε Φοῖβε) „Aristarchus ἤϊε scribebat, esse enim ἀπὸ τοῦ ἱέναι, ab emittendis sagittis vel radiis: habebatur enim iam tum pro eodem numine Sol et Apollo. At Crates, Herodianum addit Eustathius, ἠϊε, vt sit ἀπὸ τῆς ἰάσεως. (haec ratio est inepta; Apollo medicus an iam tum fuerit, cum Paeon ab Homero nominetur, dubitatur; tum vero ab ἰᾶσθαι quomodo duci potest ἤϊος? sed ille ἰήϊος forte scripserat.) Cur leni spiritu insignienda sit vox, Herodianus caussam attulit, quia ante vocalem nusquam Eta adspiratur: ἠώς, ἤϊε, ἠέλιος ex ἥλιος. Sch. A. B. Eustath. Sch. br. In Schol. A. sequitur: ταύτῃ καὶ τὸ ἤϊε ξεῖνον θέμις ἐστὶ δασύνεται. Corrupta haec sunt et aliena: corrige ἧττα ξείνων θέμις ἐστί Od. I, 268. Hactenus Scholia: quibus adde alios ἀπὸ τοῦ ἱέναι, ἔρχεσθαι ductum augurатos esse. At alii olim ἰήϊε Φοῖβε aut legisse aut intulisse

videntur; quod epitheton apud Sophoclem et alios occurrit, Apollon. Rh. II, 714. 715 et ad h. v. Etymol. in ἰήϊε. Etiam hoc alii ἰήϊος scribebant. At in Apollon. Lex. est ἴηε Φοῖβε et additur: Ἴηος ὁ Ἀπόλλων. ἀπὸ τῆς τοξείας (ergo deb. esse ἵηος) ἔνιοι δὲ ψιλῶς, ἀπὸ τῆς ἰάσεως. vnde paria Hesych. in ἰήϊος. Est alia deriuatio ab ἰὴ, ἰὴ, acclamatione: vnde ἰήϊος ductum esse non improbabile sit: quam etiam probatam video a doct. Ilgen ad Hymn. in Apoll. 120. Ex ἰήϊος factum esse ἤϊος statuebat Etymologus cum Sch. br.

Mihi haec commemoranda erant, quoniam ad grammaticorum curas in Homerum spectabant: ceteroquin enim bene teneo, antiquissimorum horum nominum, inprimis religiosi generis, origines et notiones vix vnquam tuto constitui posse, et doctam quidem, parum tamen vtilem, operam in exquirendis iis poni.

„ὥς ῥα. *sic inquam*" Clarke. Pro σὺ ἦε debuit esse σύ γ', notante Bentl. vt notarat sup. vs. 247. ὣς ἄρα σὺ fragm. Mosc.

367. ὣς οἱ μὲν — pro οὗτοι Apollon. Lex. in οἱ, non ὅν.

369. χεῖρας ἀνίσχοντες. laudat Schol. Aeschyli VII. ad Th. 177 χεῖρας ἀνασχόντες.

370. Nestor Γερήνιος v. ad B, 336. Excidit et hic ante αὐτε δ', quod exhibet vnus Vindob.

372. ἐν Ἄργεΐ περ πολυπύρῳ. Recte Sch. B. et Eustath. ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Nam Argos proprie dictum ἱππόβοτον erat, non πυροφόρον. Nec Nestor Argis, sed Pylo imperabat.

374. εὔχετο νοστῆσαι. „γρ. νοστήσειν" Clarke. Notatum video a Bentl. e Vatic. pro var. lect.

376. μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιούς. ÷ „quod Τρωσὶν dictum mutato casu pro ὑπὸ Τρώων." Schol. A. „γρ. δαμνᾶσθαι" Barnes. δάμνεσθαι Barocc.

377. μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεύς. ÷ „quod Zenodotus habebat μέγα δ' ἔκλυε. Atqui non exaudit Iupiter, sed auersatur preces Nestoris." Sch. A. Hic igitur toni-

tra pro finiftro omine a Ioue miffo accepit? Atqui inter fecunda omina hoc fere haberi folet fauftiffimum; vt v. c. Jl. Θ, 170. 1. Nec cur non exauditus videri poffet Neftor, ex fequentibus apparet; nam nec pereunt Achiui; nec reditus intercipitur. Troiani porro interpretantur omen in fuam vtilitatem et tanto ferocius inftant. Ceterum de toto verfu 378 dubito, an rhapfodi fedulitati debeatur; eft enim merum interpretamentum.

379. Διὸς κτύπον Ven. Lipf. Harl. Mori. Vat. Townl. Vrat. b. d. A. fragm. Mofc. vn. Vindob. Euftath. ex interpretatione, vt Ernefti recte monuit; fatis tamen antiqua. Eft autem πυθέσθαι τι et τινὸς promifcue dictum.

381. Comparationem diferte commendat Sch. B. de ea v. Notam. Vt magis perfpicua fit oratio monebo, effe fupplendum: οἱ δὲ, iidem Τρῶες e vf. 379 ὥςτε κῦμα θαλάσσης βαίνει σὺν μεγάλῃ ἰαχῇ, εἰ καταβήσεται ὑπὲρ τοίχων νηός. Sed τὸ εἰ poft ὥςτε fere omitti folet; vt modo monitum ad vf. 323.

θαλάσσης εὐρυπόροιο. Apollon. τοὺς εὐρεῖς πόρους ἐχούσης et Hefych. πλατεῖς — ἢ μεγάλους. At eft fimpl. pro εὐρείας. μεγάλης. vt innumera in poetis, compofita pro fimplicibus, aliquantum ornatus ex hoc mutuata. A Koeppen laudatur γῆ εὐρυόδεια, εὐρύχορος et alia fimilia.

382. καταβήσεται poft ὥςτε. iterum pro καταβαίνει, vel καταβῇ ἄν.

ὁππότ' ἐπείγῃ. vn. Vindob. ἐπείγει.

383. ἡ γάρ τε. „Etenim ea." Clarke. Scilicet eft pro ἥτε γάρ. In Harlei. ἡ γάρ ῥα. et ipfum bene.

385. ⁂ quod fingulare pugnae genus fequitur; Achiuorum a proris, Troianorum a curribus, fed equis retro conuerfis verfus vrbem. Sch. A. Ex Sch. B. (quod et in Schol. Mofc. et Schol. Leid. habetur, in quo ap. Valk. diff. p. 130 ἰδίωμα corrigendum eft ἰδιότητα) intelligitur, Ariftarchi effe obferuationem, quam ipfa res fuggerere debuit, nam fi equi ante naues ftetiffent, caefi telis et contis fuiffent. Vnde et illud lucem accipit, quod inf. 451 Clitus auriga in ceruice vulneratur, quippe auerfus

videntur; quod epitheton apud Sophoclem et alios occurrit, Apollon. Rh. II, 714. 715 et ad h. v. Etymol. in ἰήϊε. Etiam hoc alii ἰήϊος ſcribebant. At in Apollon. Lex. eſt ἴηε Φοῖβε et additur: Ἴηος ὁ Ἀπόλλων. ἀπὸ τῆς τοξείας (ergo deb. eſſe ἵηος) ἔνιοι δὲ ψιλῶς, ἀπὸ τῆς ἰάσεως. vnde paria Heſych. in ἰήϊος. Eſt alia deriuatio ab ἰὴ, ἰή, acclamatione: vnde ἰήϊος ductum eſſe non improbabile ſit: quam etiam probatam video a doct. Jlgen ad Hymn. in Apoll. 120. Ex ἰήϊος factum eſſe ἤϊος ſtatuebat Etymologus cum Sch. br.

Mihi haec commemoranda erant, quoniam ad grammaticorum curas in Homerum ſpectabant: ceteroquin enim bene teneo, antiquiſſimorum horum nominum, inprimis religioſi generis, origines et notiones vix vnquam tuto conſtitui poſſe, et doctam quidem, parum tamen vtilem, operam in exquirendis iis poni.

„ὥς ϕα. ſic inquam“ Clarke. Pro σὺ ἦιε debuit eſſe σύ γ', notante Bentl. vt notarat ſup. vſ. 247. ὣς ἄρα σὺ fragm. Moſc.

367. ὣς οἱ μὲν — pro οὗτοι Apollon. Lex. in οἵ, non ὅν.

369. χεῖρας ἀνίσχοντες. laudat Schol. Aeſchyli VII. ad Th. 177 χεῖρας ἀνασχόντες.

370. Neſtor Γερήνιος v. ad B, 336. Excidit et hic ante αὖτε δ', quod exhibet vnus Vindob.

372. ἐν Ἄργεΐ περ πολυπύρῳ. Recte Sch. B. et Euſtath. ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Nam Argos proprie dictum ἱππόβοτον erat, non πυροφόρον. Nec Neſtor Argis, ſed Pylo imperabat.

374. εὔχετο νοστῆσαι. „γρ. νοστήσειν“ Clarke. Notatum video a Bentl. e Vatic. pro var. lect.

376. μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιούς. ⟝ „quod Τρωσὶν dictum mutato caſu pro ὑπὸ Τρώων.“ Schol. A. „γρ. δαμνᾶσθαι“ Barnes. δάμνεσθαι Barocc.

377. μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεύς. ⟝ „quod Zenodotus habebat μέγα δ' ἔκλυε. Atqui non exaudit Iupiter, ſed auerſatur preces Neſtoris.“ Sch. A. Hic igitur toni-

tu pro finistro omine a Ioue misso accepit? Atqui inter secunda omina hoc fere haberi solet faustissimum; vt v. c. Jl. Θ, 170. 1. Nec cur non exauditus videri posset Nestor, ex sequentibus apparet; nam nec pereunt Achiui; nec reditus intercipitur. Troiani porro interpretantur omen in suam vtilitatem et tanto ferocius instant. Ceterum de toto versu 378 dubito, an rhapsodi sedulitati debeatur; est enim merum interpretamentum.

379. Διὸς κτύπον Ven. Lips. Harl. Mori. Vat. Townl. Vrat. b. d. A. fragm. Mosc. vn. Vindob. Eustath. ex interpretatione, vt Ernesti recte monuit; satis tamen antiqua. Est autem πυθέσθαι τι et τινὸς promiscue dictum.

381. Comparationem diserte commendat Sch. B. de ea v. Notam. Vt magis perspicua sit oratio monebo, esse supplendum: οἱ δὲ, iidem Τρῶες e vs. 379 ὥςτε κῦμα θαλάσσης βαίνει σὺν μεγάλῃ ἰαχῇ, εἰ καταβήσεται ὑπὲρ τοίχων νηός. Sed τὸ εἰ post ὥςτε fere omitti solet; vt modo monitum ad vs. 323.

θαλάσσης εὐρυπόροιο. Apollon. τοὺς εὐρεῖς πόρους ἐχούσης et Hesych. πλατεῖς — ἢ μεγάλους. At est simpl. pro εὐρείας. μεγάλης. vt innumera in poetis, composita pro simplicibus, aliquantum ornatus ex hoc mutuata. A Koeppen laudatur γῆ εὐρυόδεια, εὐρύχορος et alia similia.

382. καταβήσεται post ὥςτε. iterum pro καταβαίνει, vel καταβῇ ἄν.

ὁππότ' ἐπείγῃ. vn. Vindob. ἐπείγει.

383. ἢ γάρ τε. „Etenim ea." Clarke. Scilicet est pro ἧτε γάρ. In Harlei. ἢ γάρ ῥα. et ipsum bene.

385. Ἐν quod singulare pugnae genus sequitur; Achiuorum a proris, Troianorum a curribus, sed equis retro conuersis versus vrbem. Sch. A. Ex Sch. B. (quod et in Schol. Mosc. et Schol. Leid. habetur, in quo ap. Valk. diss. p. 130 ἰδίωμα corrigendum est ἰδιότητα) intelligitur, Aristarchi esse obseruationem, quam ipsa res suggerere debuit, nam si equi ante naues stetissent, caesi telis et contis fuissent. Vnde et illud lucem accipit, quod inf. 451 Clitus auriga in ceruice vulneratur, quippe auersus

a nauibus. Pugnant autem de curribus, vt pares essent pugnantibus de nauibus: haec et Eustath. attigit. Parum tamen satisfacere omnia haec fatendum est. Haud vereor dicere, videri ab Homero sententiam fuisse absolutam cum versu 384 aut, si cum 385. fuisse δὲ pro τε· l. δ' el. ἐπὶ πρύμνῃσι μάχοντο. reliqua ad 389 assuta videri a rhapsodis, non satis apte. Dicendum saltem ad ἔγχεσιν ἀμφιγύοις αὐτοσχεδὸν omissum esse οἱ μὲν — At sequitur οἱ μὲν ἀφ' ἵππων. cum deberet οἱ δὲ sequi. Nisi forte interpunctione iuuari potest locus; — ἐπὶ πρύμνῃσι μάχοντο ἔγχεσιν ἀμφιγύοις αὐτοσχεδόν. οἱ μὲν ἀφ' ἵππων, οἱ δ' ἀπὸ νηῶν etc. sc. ἐμάχοντο. Sed interpolationem vix tollas vt nec in altero loco inf. 449. 50. 51.

386. ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν αὐτοσχ. edd. omnes vsque ad Oxonienses, qui primo digitos metiendo versui adhibuerunt. A codd. vitium exulat; etiam ab Eustathio. Ernesti per errorem contrarium edixit.

387. οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὕψι μελαινάων,. — vna voce, ὑψιμελαινάων, edd. excepta Romana et hinc excusa Bas. cum Eustathio ipso, cui nemo paruit, ne Stephanus quidem. Sustulit Barnes.

388. τά ῥά σφ' „*quae vt fit, quae, vt solitum est*" Clarke.

389. ξυστὰ· — ναύμαχα, κολλήεντα. Mirationem facit ναύμαχα, cum Troiani belli tempore nondum pugnas nauales nossent. Respondet Sch. B. Homerum e suo tempore vocem transtulisse, quia tum e naui his armis pugnabatur. „Potuere tamen vel praedatores antiquissimis temporibus, saltem littore prohibiti, contis pugnare. — Notatur porro accentus in tertia ναύμαχα — κολλήεντα sc. ὑπὸ βλήτρων. nam et alibi: νῶμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι Κολλητὸν βλήτροισι, δυωκαιεικοσίπηχυ. inf. 677. 8. Etymol. ἐκ πολλῶν συγκεκολλημένα, ἵνα γένηται μακρά. οἷον σύνθετα καὶ οὐ μονόξυλα. Conueniunt Sch. br. et Eustath. Intellige plures contos annulis ex aere iunctos et vinctos: vt bene Koeppen. δόρατα ναύμαχα, ὥς φησιν Ὅμηρος, διὰ μήκους χρείαν συν-

ἡρμοσμένα. Pollux I, 137. Spectant ad h. v. Hesych. gl. in ναύμαχα et κολλήεντα, — κατὰ στόμα, κατὰ τὸ ἄκρον. „γρ. κατὰ στόμαθ᾽ εἵμ.“ Barnes e suo puto; nec norat κατὰ στόμα ϝειμενα χαλκῷ.

390. Bene Sch. B. obseruat: quod re iam ad summum discrimen adducta poeta Patroclum inducit; admirabilis quoque oeconomia in hoc, quod Patroclum tam diu intra tentorium Eurypyli retinuit morantem, vt ille ipso rerum adspectu percussus ad Achillem rediret.

392. ἀγαπήνορος. Sch. br. ἀγαπῶντος τοὺς ἄνδρας. ἢ ἀνδρείου. Melius Apollon. Lex. ἀγαπήνορος. ὅταν ἐπίθετον, ἀγαπῶντος τὴν ἠνορέην, (ergo pro simpl. fortis, generosus) adscripto hoc versu. Et in hoc consentiunt Etymol. Hesych. in ἀγάνωρ male scriptum pro ἀγαπήνωρ.

393. ἧστό τε καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις. „λόγοις. semel vox h. l. legitur in Jliade“ Sch. A. Recte, et semel in Odyss. A, 56. Ad ἔτερπε Sch. B. laudat versum Menandri: ἰατρός ἐστιν ὁ λόγος ἀνθρώποις νόσων. Noti versus Aeschyli Prometh. 378 ὀργῆς νοσούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι. vbi Schol. laudat locum nostrum; et Iambos: Λόγος γὰρ ἀνθρώποισιν ἰᾶται νόσους. Ψυχῆς γὰρ οὗτος μόνος ἔχει θελκτήρια.

394. ἀκήματα. Sch. A. „in nonnullis ἀκέσματ᾽. etiam sic Aristarchus. Legitur quoque ἀκέσματ᾽ in Lips. At Apollon. Lex. ἀκήματα. ἰάματα. laudato hoc versu.

μελαινάων ὀδυνάων iam vidimus Δ, 117 et al.

396. γενετο ϝιαχη — Legebatur γίνετ᾽ in Flor. Ald. 1. quod metrum ferre aiebat Ernesti. Immo vero non fert, nec magis, quod Ald. 2. intulit et Turnebus retinuit γίνετο, aut quod ed. Rom. cum Eustathio exhibent, γένετ᾽. Reduxit γένετο H. Steph. ex Δ, 456 ὣς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχή τε φόβος τε.

397. 8. καὶ ὢ πεπλήγετο μηρὼ iam sup. 113 vidimus. ὢ ἐπεπλ. vn. Vindob.

398. ὀλοφυρόμενος δὲ προςηύδα. vulgatum erat: δ᾽ ἔπος ηὔδα. Aduersatur metro δ᾽ ϝεπος. Sch. A. ait sic legere Aristarchum.“ Fuit ergo lectum ab aliis aliter?

scilicet ὀλοφυρόμενος δὲ προσηύδα, vt sup. 114. et sic Barocc. Vrat. b. d. vn. Vindob.

400. δὴ γὰρ — reuera enim. nam profecto. Clarke.

401. ποτιτερπέτω. προσηγορείτω. Sch. br. Supra 393 ἔτερπε λόγοις.

402. σπεύσομαι εἰς Ἀχιλῆα, ἵν' ὁ. Iterum hiatus, in caesura tamen medii versus.

403. ⁓ quod εἴπεν οἱ θυμὸν ὀρίνω dixit pro: εἰ αὐτοῦ τὸν θυμὸν ὀρίναιμι. Schol. A. Respicit ille vss. 403. 4. supra iam lectos Λ, 792. Vtrumque in Homero obvium: v. Excurs. III ad A. p. 174. 5. Male Barn. em. εἴπεν ἑοῖ.

404. παρειπών. et παραίφασις iterum de hortatu et suasu quo quis ab aliquo consilio abducitur. v. Λ, 791. 792 vbi vid. Obss. παράφημι iam A, 577 vidimus.

„γρ. παῤῥειπὼν" Barn. Immo vero fuit παρϝειπων.

405. τὸν μὲν ἄρ' ὡς εἰπόντα πόδες φέρον. ⁓ „ὅτι οἱ πόδες αὐτὸν ἔφερον, οὐκ αὐτὰς τοὺς πόδας respectu ad Zenodoti scripturam habita: ῥίμφ' ἑὰ γοῦνα φέρει." Locus est Z, 511. vbi vide. Scholion repetitum in Schol. B. Mosc. iam e suo codice apposuerat Victorius Var. Lect. XXIX, 24. XXXVI, 3. quo ipso patet, etiam eius Scholia non alia fuisse quam Veneti, Leid. Lips. et similium.

406. „γρ. οὐδ' ἐδύναντο vt mox 416." Barn. sicque vn. e Vindob.

407. παυροτέρους περ ἐόντας. ⁓ „quod manifeste Troiani pauciores numero eduntur quam Achiui: etsi socii simul exierant" Sch. A. Contra Sch. B. socios exclusos numero esse vult; addit tamen, οἱ δὲ, ἀσθενεστέρους." Attingit quoque rem Eustath. Vt intelligas, quorsum haec disputata sint, inspice Obss. ad Θ, 558 et ad B, 122.

ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν, ἀπὸ νηῶν ap. Eustath. pro var. lect.

408. οὐδέ ποτε, recepi, ratione grammatica postulante, et succinente Veneto, Vrat. d. fragm. Mosc. Etiam

οὐδέ ποτε Rom. ed. et duo Vindob. Vulgo οὔτε ποτὲ T. etiam in Euſtath.

409. οὐδὲ νέεσσιν. „ἐν ἄλλῳ· ἠδὲ ν." Sch. A. Sicque (pro var. lect.) Euſtath. item Barocc. Vrat. A.

410. ἀλλ' ὥστε στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει. στάθμη. Sch. A. ἡ καὶ κατευθυντρία λεγομένη et alio loco: σχοινίον λεπτὸν ἐρυθρῷ ἢ μέλανι χρώματι ἐχρισμένον. Eadem in Sch. br. Alia ap. Heſych. h. v. et Euſtath.

ἐξιθύνῃ Sch. br. additur tamen ἴσον ποιεῖ. ὀρθοῖ. Alias ſubiunctiuus Homerico vſui conueniret. Laudat ἐξιθύνοι Sch. mſ. Barnes. Ita poſt ὡς. ὥστε ſaepe variat lectio. v. Excurſ. I. ad lib. IX. Ipſam rem illuſtrat locus Od. E, 245 Vlyſſes nauem fabricans αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα — ξέσσε δ' ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε.

411. ὅς ῥά τε *qui vtique*. Clarke.

412. εὖ εἰδῇ σοφίης. „quod ſemel h. l. σοφίαν dixit poeta, οὐ τὴν λογικὴν, ἀλλὰ τὴν τεκτονικὴν τέχνην. nam olim σοφὸς, σοφιστὴς, τεχνίτης." Sch. A. B. Similia Sch. br. Euſtath. et Suidas h. v. σοφία. πᾶσα τέχνη. Apollon. Lex. Et ſic paſſim alii vt Ammon. de quinque vocalibus p. 5 b. Ald. 1546. Reſpicit h. l. Heſych. σοφίης. τῆς περὶ τὴν τέχνην σχολῆς. Idem mox in σοφιστήν. πᾶσαν τέχνην σοφίαν ἔλεγον. Ex lexico aliquo Homerico Suidas ſua habet h. v. Eſt ναυπηγὸς δαήμων. Alia quaeſtio eſt, quo ſenſu πᾶσα σοφίη dicta ſit: num pro παντοίη an ὅλη. vtrumque Homero frequentatum. Eſt quoque ſaepe ambiguum, dum vtrumque locum habet, vt in illo μάχης εὖ εἰδότε πάσης B, 823 et alibi. Si tamen h. l. eſt *ars fabrilis* praeſtat pro *tota arte* accipere.

ὑποθημοσύνῃσι Sch. B. cum Sch. br. Euſtath. διδασκαλίαις. Apollon. Lex. ὑποθήκαις. συμβουλίαις. Ex more, pluralis pro ſing. Et eſt idem ὑποθημοσύνη, quod ὑποθήκη. „al. εἰδὼς" Clarke; nec notatum, qui ſint illi alii. Eſt tamen illud in fragm. Moſcou.

413. ἐπὶ ἶσα. Eadem forma loquendi iam lecta eſt, et totus verſus, M, 436. Sunt iungenda ἐπιτέτατα

ἶσα, ἴσως. de pugna in neutram partem vergente. ἶσα pro ἴσως, vt et mox 439. v. ad Λ, 336.

414. ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν. ※ In Schol. A. est: ἡ διπλῆ, ὅτι ἐκ τούτου διεσκεύασται ὁ τῆς τειχομαχίας στίχος· ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσι." Versus est M, 175. ad quem v. haec eadem notata, quae ad locum nostrum nil faciunt.

415. Ἕκτωρ δ' ἀντ' Αἴαντος ἐείσατο. Townl. Ἕκτωρ δ' αὖτ'. Porro ἐείσατο. Schol. B. Mosc. ὥρμησεν. Sch. br. ἐφάνη (adeoque ab εἴδω) ἐφώρμησεν. ἐπῆλθεν. fere vt dubitabatur Λ, 358 et inf. 544. At enim ἐείσατο h. l. est ab εἶμι seu ἴω. non ab εἴδω. eoque quaeri potest, vnde δ' ἀντ' εει nasci potuerit; at fuisse εἴσατο et ἐείσατο iam vidimus ad Λ, 358.

416. τὼ δὲ μιῆς περὶ νηός. Vrat. A. τὼ δὲ ἰῆς.

οὐδὲ δύναντο. Ven. Vrat. b. ed. Rom. et ratio: cum paullo ante 406 ita legeretur et Ionicum hoc sit. Vulgg. οὐδ' ἐδύναντο.

417. νῆας vulgo lectum. Aristarchus νῆα, quod se legenti sponte offert ex v. 416 μιῆς περὶ νηός. Notarat quoque Bentleius.

418. ἐπεί ῥά γε. *quandoquidem. quando videlicet.* Clarke.

δαίμων. Apollo vel Iupiter ait Sch. B.

419. υἷα Κλυτίοιο Καλήτορα. ⊱ „quod *Clytius* Priami fuit frater (v. Υ, 238) eoque *Caletor* nepos Hectoris ex patruo. Fuit et alius Clytius, Dolopis pater (Λ, 302. inter Achiuos.) Paria Sch. br. habent.

423. νεὸς προπάροιθε μελαίνης. νεὼς ediderat Steph. e Rom. cum fuisset in Flor. Aldd. νηός. Turneb. νεός. Sic et Ven. Nec nisi in Odyss. νεὼς occurrit, haud dubie grammaticorum commento. Nam Homeri aetate ignorabatur τὸ ω, et scribebatur ο. Tum vero est νέες. νέας. νέεσσι. νεῶν a νεῦς, vnde νηῦς, νηός. ναῦς, ναός. Videtur adeo ω omnino excludendum esse in Homero. Sic et iudicasse video Bentleium, qui Eustathii locum laudat ad Od. M, 100 τὰ πλεῖστα τῶν παλαιῶν ἀντιγρά-

φων, καὶ ἐνταῦθα, καὶ ἐν ἄλλοις τόποις, νεὸς διὰ τοῦ ε. Itaque νεὸς recepi.

426. μὴ δή πω χάζεσθε μάχης. abundat πω. Sch. B. et Mosc. At Clarke: *nequaquam quaeso.*

ἐν στείνεϊ τῷδε. τῷ μεταξὺ νεῶν καὶ τῆς τάξεως τῶν ἵππων στενῷ τόπῳ. Sch. B. vt aliud erat στένος sup. M, 66. inter fossam et vallum. Potest tamen esse etiam τὸ στένος inter naues et vallum; vt Eustath. etiam ipsa condensatio pugnantium ordinum, quod et Schol. br. monent; et hoc videri potest probandum esse. cf. ad Θ, 476.

427. σαώσετε Vrat. d. et vn. Vindob.

428. νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα. ⟝ „quod νεῶν ἐν ἀγῶνι est ἐν ἀθροίσματι νεῶν, τῷ ναυστάθμῳ. Sch. A. cum Sch. br. et Eustath. ἐκ παλαιῶν. et recte; non est h. l. *pugna ad naues*, sed *nauium statio*, apud quam pugnatum est; declaratur autem pugna per locum. Nam verissimum hoc est, in Homero ἀγῶνα *non dici de ipso certamine, sed de loco vel de consessu.* Etiam Apollon. Lex. ἀγών. ὁ τόπος, εἰς ὃν συνάγονται, laudato T, 42 καί ῥ' οἵπερ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον. Add. Π, 239. et Υ, 33. De versu Π, 500 suo loco videndum est.

432. ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα Κυθήροισι ζαθέοισι. ⟝ „quod deest ἐν. ἐν Κυθήροισι, et quod vltima in κατέκτα est brevis. vt Od. Λ, 409 ἔκτα σὺν οὐλομένῃ ἀλόχῳ. De hoc v. ad Δ, 319.

433. τόν ῥα. *hunc inquam.* Clarke.

435. λῦντο δὲ γυῖα. iam lectum H, 16. λῦτο Cant.

437. δὴ νῶϊν ἀπέκτατο. ⟝ „quod hic aperte docetur discrimen inter νῶϊν et νῶϊ" Sch. A. nam sequitur νῶϊ — ἐτίομεν. cf. ad Θ, 352. Monetur quoque, esse distinguendum post πέπον, non post πέπον δή. ἀπέκτατο ex κτῆμι. cf. ad Δ, 319.

438. ἔνδον ἐόντα. *apud nos, domi.* De hoc vocis vsu v. sup. ad N, 363. Et additur ἐν μεγάροισι.

439. ἶσα φίλοισι τεκεῦσιν ἐτίομεν. ⟵ „quod Zenodotus (in Sch. B. et Lipſ. Ariſtarchus nominatur) ediderat τέκεσσι. Atqui nec Teucer nec Aiax, antequam ad Troiam venerant, liberos ſuſceperant.

440. πού νύ τοι ἰοί; Formula eadem E, 171. Aen. V, 391. *Clarke.*

ἀπέκτανε. Memoratur ἀπέκτονε forma praeteriti perfecti ab Etymologo. Vid. ad Z, 414. In capite pro τὸν δ' eſt in vno Vindob. τόν ῥ'.

441. καὶ τόξον ὅ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων. ⟵ „quod τόξον h. l. pro τοξικὴ τέχνη. Sch. B. ἡ τῆς τοξικῆς ἐμπειρία. non enim arcum, ſed peritiam ſagittandi Apollo ei largitus erat." Sic et Euſtath. ἐκ παλαιῶν. ὠκύμοροι ſagittae, quae celeriter mortem inferunt: Sch. B. br. Euſtath. Heſych. aliter quam A, 417 Achilles ὠκύμορος erat.

443. Φαρέτρην ἰοδόκον: „ἰοδόκον ſcribebat Alexio, nam pharetra δέχεται τοὺς ἰούς. vt ξεινοδόκον. Sic et Attalus. Alii ἰόδοκον." Sch. A.

444. βέλεα recte recepit Barnes e Cant. Add. Harl. Lipſ. Etiam Ven. exhibet, cum Townl. Vrat. A. b. d. Euſtath. ἐφίη Barocc. ἀφίει Vrat. b.

445. Ambiguum viſum, vtrum Κλεῖτος ſit nomen viri an Ἀγλαὸς, in Schol. Victor. et Leid. ap. Valk. Diſſ. p. 131. In Schol. A. haec habentur: Κλειτὸς, ὄνομα κύριον. ὀξυντέον δὲ ὁμοίως τῷ ἐπιθέτῳ, ἐπειδὴ κόσμον ἐστὶ τὸ ἐπίθετον.

447. ἡνία χερσὶν ἔχοντα. ὁ μὲν πεπόνητο καθ' ἵππους. Non notarat hiatum h. l. Bentleius, alioqui acerrimus in iis inueſtigandis: Si vsquam, hoc vtique loco recte dixeris, in medio verſu moram hiatum admiſiſſe. Potes quoque defendere altero exemplo Il. T, 133 ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα, ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων. verum ibi melior lectio ſuppetit: παρ' Εὐρ. At h. l. par emendatio locum non habet. Solet hoc hemiſtichio aliquoties vti Homerus; nusquam ſimili hiatu nec cum apoſtrophe in ἔχοντα, quo ipſo ſuſpicio naſcitur, inſertum eſſe verſum a rha-

pſodo interpretamenti loco, ex Π, 739, Θ, 121. Vt nunc legitur: τῇ γὰρ — χαριζόμενος· Clarke parentheſi poſita accipit. — καθ' ἵππων Vrat. d, cum vno Vindob. Mox ἵππους ἔχε iterum pro ἤλαυνε.

449. 450. 451. ※ — ἀθετοῦνται οἱ τρεῖς, quod Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος alienum eſt; ſocii bene dici poſſunt, χαρίζεσθαι, non autem *vnus e ciuibus* qualis erat Clitus. Schol. A. B. Vict. Melius de Hippothoo, quippe qui e ſociis erat, hoc dictum eſt Il. P, 291 vbi duo hi verſus 449. 450. iterum leguntur. (Addit Sch. B. melius etiam de Pandaro dictum Il. E, 211 ἡγεόμην Τρώεσσι, Φέρων χάριν Ἕκτορι δίῳ Ariſtarcho iudice.) Tum vulnus in ceruice h. l. abſurdum eſt, ſi ille egit equos in hoſtem. Haec Sch. A. et Lipſ. Addit Sch. B. quomodo enim conuerſis retro curribus ſtatum ſeruare potuiſſent pugnantes equis loco cedentibus? (Scilicet, vt verba ſenſum ſuum habeant, ſtatuendum, retro verſus vrbem conuerſis equis adſtitiſſe currus, ex eorum autem extremis partibus ad puppes ſpectaſſe pugnantes. Sic et Sch. br. ad h. v. cf. ſup. ad 385.) Nec tamen Polydamas de curru pugnat, vt patet vſſ. 455. 457. Supereſt, vt commemorem, quod Clarke, ſecundum Daceriam, autumat factum, iuuenem praecipitem et quoque verſum equis incitatis discurrentem ceruice telum accepiſſe.

His ſingulis diſpectis et expenſis fatendum eſt, auctoritate veterum, quam Schol. A. B. Lipſ. Moſc. ſeruarunt, et ipſa ratione recte damnari verſus: quibus ſublatis bene ſibi conſtat locus. Pugnat pedes Polydamas, vt mox iterum vſ. 457 αὐτὸς δ' αὖτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη. Currum prope eum a tergo tenet Clitus, in media pugnantium turba; vti mox idem Polydamas facere iubet Aſtyochum vſ. 456. 7 πολλὰ δ' ἐποτρύνει σχεδὸν ἴσχειν ἵππους, et quidem εἰσορόωντα, oculis in eum intentis, quo, ſi res poſtulet, ſtatim curru eum excipere poſſet; id quod prudentiae viri ſaepe laudatae conueniebat.

450. *τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένῳ περ.* Sic legebatur in edd. et codd. At Townl. *ἱεμένων·* forte librarius legerat *ἱεμένων περ.* hoc praeferam: nemo ex sodalibus etsi cupientibus opem ferre. Sic Β, 292 *τάχα δ' αὐτῷ ἦλθε κακὸν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ.* Diserte quoque *ἱεμένων* legit Vrat. A. et ed. Rom. cum Eustathio, qui tamen et alterum norat. Nunc video etiam Venetum ita legere, et Schol. *διχῶς Ἀρίσταρχος· καὶ ἱεμένῳ καὶ ἱεμένων.* duplicem puto lectionem ille repererat et apposuerat. Probauit quoque Ernesti e consuetudine Homerica, nisi malis, addit, *ἱέμενός περ.* quo non egemus, oblato altero. Friget *ἱεμένῳ*, nam ipsum hoc cupiisse nemo dubitabit: etiamsi cum Koeppenio exponas *ἱεμένῳ* sc. *ἐς πόλεμον, μάχην*, vt Θ, 313 et al. Habent tamen hoc Schol. br. cum codicum parte. In Lips. superscriptum *ἱεμένου.*

451. *αὐχένι γάρ οἱ ὄπισθε.* vt iam vidimus, putandum est equos fuisse versus vallum et vrbem conuersos, et aurigam auerso a nauibus corpore currui institisse occupatum in equis continendis. Sic fere Schol. br. Sed v. modo ad vs. 449. 450. 1.

453. *κείν' ὄχεα κροτέοντες· ἄναξ δ' ἐνόησε τάχιστα.* Corruptela versus obuia est in prosodia: *κροτεοντες ϝαναξ.* obseruata iam Bentleio et Dawesio, Miscell. crit. p. 150. medela tamen parata: *ἵππω — κροτέοντε ϝάναξ.* repugnante Ernestio, sed frustra. nomina dualia et verba pluralia iungi, Homero haud infrequentatum est. Alioqui *οἱ ἵπποι* seruari possint, si legeris: *κεῖν' ὄχεα κρότεόν τε.* et inanem currum iactabant. In Vrat. d. et vno Vindob. *κροτέοντος.* Pro *κροτεῖν* hoc sensu, quod etiam in H. in Apoll. 234 legitur, erat *κροταλίζειν* sup. Λ, 160 *πολλοὶ δ' ἐριαύχενες ἵπποι κείν' ὄχεα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.* sicque Sc. Herc. 308 *τὰ δ' ἐπικροτέοντα πέτοντο ἅρματα κολλήεντ', ἐπὶ δὲ πλῆμναι μέγ' ἀΰτευν.*

454. *καὶ πρῶτος ἐναντίος ἤλυθεν ἵππων.* Erat in edd. *ἐναντίον.* perpetua varietate v. c. Λ, 129. nunc *ἐναντίος* in optimis codd. Cant. Barocc. Mori. Vrat. b. fragm. Mosc. vn. Vindob. ex emendatione, Lips. vtroque Ven.

455. τοὺς μὲν ὅγ' Ἀστυνόῳ. Monuit iam Bentl. scriptum fuisse Ϝαστυνοῳ, ergo ὁ Ϝαστυνοῳ. Videtur homo esse idem qui in Polygnoti tabula ap. Pausan. X, 26 p. 863 occurrebat, a Neoptolemo ense percussus.

Προτιάονος υἱὲϊ. fragm. Mosc. Προτιάνορος quod verum arbitror; habet enim analogiam cum similibus.

456. πολλὰ δ' ἐπώτρυνε. Vrat. d. et vn. Vindob. ἐὰ πότρυνε. Sic et alibi variat. hoc quidem Ionicum est.

σχεδὸν ἴσχειν εἰσορόωντα. malim scriptum ἰσχέμεν.

457. αὐτὸς δ' αὖτις ἰὼν Vrat. d. αὐτὸς δ' αὖτ' ἐξαῦτις ἰών.

459. καί κεν ἔπαυσε μάχης. Est lectio Zenodoti. At μάχην alii, etiam Aristophanes; quod quidem recte et ipsum dicitur; sed alterum doctius quod et Venetus habet, et perpetuo Homeri more; vt modo vs. 15 Ἕκτορα, δῖον ἔπαυσε μάχης. Sic quoque παῦσέ μιν ἀλκῆς. πόνου. χάρμης.

460. εἴ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξείλετο θυμόν. Ieiunum satis hoc et tantum non ludicrum: fecisset sane Hectorem cessare a pugna, si modo eum feriisset. Suspectum quoque video versum fuisse Bentleio; ortus versus videtur ex interpretamento rhapsodi. Occurrere possis forte molestiae cum Eustathio dicens εἴ μιν esse dictum pro ἐπειδή, siquidem.

461. ὅς ῥ' ἐφύλασσεν. „vel, qui vtique; vel, si ad superiora referas, qui, vt dictum est." Clarke.

462. Τεῦκρον Τελαμώνιον εὖχος ἀπηύρα. ⟝ „quod Τεῦκρον pro Τεύκρου dictum" Schol. A. B. Mosc. quasi hoc insolitum sit. ἀπούρα in vno Vindob. et in Flor. Aldd. correctum ἀπηύρα in Rom. Turn. Steph. Aliud est ἀπούρας A, 356 et alibi.

463. ὅς οἱ ἐΰστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ. Barnes: „γρ. ὅς ῥ' οἱ." perperam: fuit ὅς Ϝοι.

Est in his oratio minus polita; debebat esse: ᾧ ἔῤῥηξε νευρήν, vel, καί οἱ ἔῤῥηξε.

ἐϋστρεφέα vltimam productam positione facile credas: attamen notat Clarke eam produci, quia ducenda

ſit a genitiuo — εως. at ſi eſſet ab εος, fore εα, breuem. Spectare haec ad Atticos puta, non ad Homerum.

464. ῥῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρύοντι. ⌐ ad ſtigmen excidit Scholion, quod ſpectaſſe ſuſpicor ad ἐπὶ τῷ quod dictum videtur pro ἐπὶ τόν. Verum eſt ἐπερύοντι αὐτῷ pro ἐρύοντι κατ' αὐτοῦ.

παρεπλάγχθη δέ οἱ ἄλλῃ. Barnes: „γρ. ἄλλη" ſcilicet, vt plerumque iota ſubſcriptum in codd. omittitur. Heſych. ad h. l. ſpectat: παρεπλάγχθη, παρεκρούσθη.

467. ὢ πόποι. in alio: ὢ πέπον. Schol. A.

ἣ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει. Schol. B. ἐπικείρει, οὐκ ἐᾷ αὔξεσθαι. Schol. br. ἐμποδίζει τὰ βουλεύματα. πᾶσαν τὴν εἰς τὸν πόλεμον προθυμίαν θεός τις κωλύει καὶ περισπᾷ. Similia ſunt in Heſych. μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει. τὰ περὶ τῆς μάχης βουλεύματα κολοβοῖ καὶ ἀποκείρει ἢ κωλύει. et ſimilis alia gloſſa ap. eund. in ἐπὶ μήδεα κείρει. Senſum, non vim, verbi haec reddunt; quae eſt: ἐκκόπτει. ἐπιτέμνει. Iterum occurrit Π, 120.

468. ὅ τέ μοι βιὸν ἔκβαλε χειρός. Clarke: „qui ſcilicet, qui vtique."

469. νευρὴν δ' ἐξέῤῥηξε νεόστροφον, ἣν ἐνέδησα πρώϊον. Duplex eſt lectio vtraque bona; nam in aliis eſt ἥν οἱ ἔδησα. Recepi ἐνέδησα victus auctoritate: ſic enim Barocc. Townl. Vrat. b. fragm. Moſc. duo Vindob. etſi alter ἐνόδησα, Lipſ. Ven. Etymol. in πρωΐα. Euſtath. e quo praeferebat Erneſti. Idque legebatur in ed. Rom. et iam in Ald. 2. cum propagine. Iterum reduxit οἱ ἔδησα Turnebus, inde H. Stephanus. Haud dubie politius eſt et γλαφυρώτερον, ἣν ἐνέδησα, at alterum antiquius et auſterius, et, ſi recte cenſeo, verius. Exciderat in aliquo codice οἱ, et ſuppletum eſt εν.

νεόστροφον. νεωστὶ ἐστραμμένην οἷον καινήν. Apollon. Lex. et Heſych. Schol. Ven. A. inuenerat quoque: ἐξέῤῥηξεν εὔστροφον, quod ille ait habere ἐπίτασιν.

470. πρώϊον. ⌐ „Zenodotus ſcripſerat πρώην, ita longius tempus declaratur; heſternum ſcilicet. At πρώϊον eſt πρωΐας. Et ſane ſuperiore die ruptus fuerat neruus

ῥῆξε δέ οἱ νευρὴν Θ, 328. Itaque altero mane, hoc ipso die, quo pugnatur, πρωΐας, nouam chordam innexuerat." Sch. A. et B. Aliud Scholion: „vtrumque scribi ait Aristarchus: πρώην et πρώϊον· ταὐτὸν δὲ ἐξ ἑκατέρου σημαίνεσθαι." quod et ipse statuere malim. Seruant tamen πρώϊον codd. et edd. Etiam Sch. br. πρώϊον, ἕωθεν. ὄρθριον. ἢ πρόςφατον. Similia Etymol. Add. Hesych. et Eustath. ex πρωΐ, πρῷ. vnde πρωΐζα sup. B, 303.

ὄφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρώσκοντας ὀϊστούς. exquisite dictum obseruat Eustath. *vt perduret, sufficiat, ad sagittas plures numero emittendas.*

472. ταρφέας ἰοὺς „οὓς συνεχῶς βάλλεις κατὰ τῶν πολεμίων" Sch. B. Vidimus iam Λ, 387.

ἀλλὰ βιὸν μὲν ἔα. ἀλλὰ, simpliciter ad excitationem valet: quasi omissum esset: *ne amplius de arcu cogita,* sed . . .

473. ἐπεὶ συνέχευε θεὸς Δαναοῖσι μεγήρας. „συνέχευε sc. βιὸν καὶ ὀϊστοὺς, — ἀντὶ τοῦ, τῆς πρὶν εὐκοσμίας ἐστέρησεν. ἐναντίον γὰρ τὸ συγχέειν πρὸς τὸ εὐκόσμως, καὶ οὕτως εὐκρινῶς τάττειν." Eustath. vt Π, 471 ἡνία δέ σφι σύγχυτο, *habenae.* Scilicet proprie *vsus* arcus confusus et turbatus erat, rupto neruo.

474. αὐτὰρ χερσὶν ἑλών. (ἐν) χερσὶν — (ἐν) ὤμῳ.

476. μὴ μὰν ἀσπουδί γε. „quod ἀσπουδὶ, χωρὶς κακοπαθείας. Sch. A. add. Sch. br. Eustath. ἀντὶ τοῦ ῥᾷον καὶ ἀπονητί. Vidimus iam Θ, 512 vbi et de vsu scribendi ἀσπουδεὶ et ἀσπουδὶ dictum, quod h. l. habent Ven. cum Sch. A. Interpungi autem potest, sic, vt superioribus haec adiungantur; (Ita acceperant, qui scribebant 477 μνησαίμεθα. vt Barocc. Harl.) aut vt seiungantur, subintellecto: *Caueamus vero,* μὴ ἀσπουδί γε etc. Hoc verum.

477. νῆας ἐϋσσέλμους. ἐϋσέλμους Lips. (cum al.) „nec opus duplicatione" addit Ernesti. recte; antiquitus non scriptum σσ sed pronuntiatum fuit. Aliter res se habet in codd. in quibus varietas a librariorum ignorantia et incuria proficiscitur; non a doctrina antiqua. Itaque ex

his nihil huiusmodi mutari potest; sed sequendum est constanter quod semel amplexus fueris. De voc. εὔσελμος v. ad B, 170.

478. ὁ δὲ τόξον. Bentl. malit ὁ δ' αὖ τ. Sicque vn. Vindob.

479. σάκος τετραθέλυμνον. Apollon. Lex. in h. v. et in προθελύμνους. ἀντὶ τοῦ, τετράπτυχον. quod quatuor πτύχας haberet, h. e. *coria* aliud super alio *imposita*. Similia Sch. br. cf. sup. ad H, (VII) 247. De etymo autem dictum ad προθέλυμνον Il. I, 537.

480. κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ — ἔ— „quod prius clipeum, tum galeam sumsit Teucer: at Zenodotus contrarium intulit in μονομαχίαν Paridis; (v. ad Γ, 334. 5.) tum, quod sagittarii non habent galeam; (nam h. l. Teucer, seposito arcu, sumit galeam cum hasta) vnde et de Locris οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας N, 714. vbi cf. Obss.

κυνέην εὔτυκτον ἔθηκε. In εὔτυκτον argutatur Ernesti et mauult εὔτυκτον quod et codd. et edd. habent. At v. ad H, (VII) 12.

481. ἵππουριν — abest versus a Barocc. Mori. Harl. Lips. Vat. Townl. fragm. Mosc. binis Vindob. etiam a Veneto; et probabile fit eum huc retractum ex al. loc. Γ, 337. Λ, 42. Π, 138. in quibus locis et prior versus repetitur. et vs. sequens 482 iam lectus Γ, 338. K, 135 et alibi.

484. Τεύκρου βλαφθέντα βέλεμνα. βέλη notant glossographi, ipse Apollon. Lex. ad h. l. et X, 206.

486. Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι. Saepius hoc versu vsum esse Homerum, monitum iam est ad VIII, (Θ) 173. Strabo X, p. 695 B. inter exempla laudat, quae declarent morem Homeri iungendi genus cum formis seu speciebus; nam et Dardanii sunt inter Troianos.

487. ἀνέρες ἐστέ. Versus iam lectus Z, 112. ad q. loc. vide.

488. νῆας ἀνὰ γλαφυρὰς cum superioribus iungenda esse, monet Sch. A. δὴ γὰρ ἴδον. fuit ϝίδον. Nec qu-

diendus Barnes suum γάρ ῥ' ἴδεν intrudens. — „δὴ γὰρ *certe enim.*" Clarke.

490. Διὸς ἀλκή, ἡ νίκη, ὅταν ἐκ θεοῦ γίνεται. Sch. B. Est sane potenter dictum pro vulgari: Facile cognitu est, quoties dei *opera intercedit.* Schol. br. ἀλκή, νῦν βοήθεια. quod pressius verba sequitur. γίνεται et γίγνεται variat et h. l. In Vrat. A. γένετ'. debebat scribere ἀνδρέσσι γένετ' ἀλκή. sed est Apostolii sphalma.

491. ἠ μὲν ὁτέοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ. ὁτέοισιν, tertio loco esse acuendum, contra ὅτεοισιν, docent Sch. A. B. Etiam Etymol. versum in h. v. recitat: ὁτέοισι κῦδος — ἀντὶ τοῦ οἷστισι. De forma hac ὅτεῳ. ὅτεων. ὁτέοισι. et de altera ὅτινας monent vulgares libri grammatici; et ad h. l. Barnes cum Eustath. dicunt esse Aeolicum; malim dicere antiquum; nam et ab Ionibus frequentatur, vt ab Herodoto: cf. ad eum Valken. Tribus syllabis nunc pronuntiandum esse, vix opus est monere, nec dubito τὸ ν deberi grammaticis et fuisse ὁτέοισι κῦδος.

κῦδος ὑπέρτερον. Vrat. d. et vn. Vindob. ὑπέρτατον.

ἐγγυαλίξῃ. Mori. Ed. Rom. Reddit Eustath. δώσει. Nulla est forte sententia, quam vetustiores poetae toties repetierint, quam haec, qua fortunae vicissitudines, inprimis in pugna, ad numen, ad Iouem, referuntur: ita ap. Pindar. Tragicos, Menandrum, Hesiod. pr. Ἔργων, inprimisque Homer. saepius; ita P, 98 sq. 176 sq.

492. ἠδ' ὅτινας μινύθῃ τε καὶ οὐκ ἐθέλῃσιν ἀμύνειν. ὅτινας. οὕςτινας. v. modo 491. et ad X, 450. μινύθει Barocc. Vrat. b. A. cum Eustath. μινύθῃσι Vrat. d. et vn. Vindob.

ἀμῦναι Vrat. d. ἀμεῖναι vn. Vindob.

494. ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες. Versus hic cum quinque seqq. recitatur a Lycurgo c. Leocr. c. 26. (p. 210. R.) Et vss. 494. 5. 6. 7. relati sunt inter sententias a Stobaeo de patria, Serm. XXXVIII (al. — IX.) p. 227. De sententia nobilissima v. ad M, 243.

ἐπὶ νηυσὶν. Vrat. b. ἐν νηυσίν. Ap. Lycurg. l. c. ἐπὶ νηυσὶ διαμπερὲς legitur.

ὅς δέ κεν ὑμέων. Stobaeus εἰςόκεν.

ὑμέων. Monet Sch. A. acuendum esse in prima, ὕμεων quia indefinite ponitur. de hoc v. ad A, 147. (Scilicet fuit ἥμεες, ἥμεων, ἥμισιν et. ἧμιν. Ita et ὕμεες Contra inualuit vsu altera forma ὑμέες. Bentleius malebat ἡμέων. quod et ipsum habet, quo placeat. — Porro est iunctura minus grammatice facta ὅς δέ κεν — ἀλλ' ἄλοχος. debebat esse, εἰ δέ κε θάνοι τις. vti v. c. erat sup. N, 288. 9. 290 εἴπερ γάρ κε βλεῖο sq. Notarunt quoque veteres ap. Eustath.

495. βλήμενος ἠὲ τυπείς. „quod distinguitur βαλεῖν et τύψαι." Sch. A. B. br. Eustath. θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ v. ad B, 359.

496. οὔ οἱ ἀεικές. Versus praeclari! Monuit ap. Sch. B. et Eustath. iam Crates: iuuenibus haec esse legenda ad excitandos se ad virtutem, εἰς διέγερσιν. κάλλιον δέ φησι ταῦτα τοὺς νέους ἀναγινώσκειν Κράτης εἰς διέγερσιν. Supplenda haec ex Eustathio: καί φασιν οἱ παλαιοὶ, ὡς κάλλιόν ἐστι ταῦτα τοὺς μαχίμους νέους ἀναγινώσκειν ἐν βραχεῖ, δυνατῶς, καὶ κατὰ τάξιν, ἢ ἃ Τυρταῖος πολυλογῶν Λακεδαιμονίοις ἔγραψε. Continetur loci laus in sententiarum grauitate et breuitate et enumeratione singularum rerum cum respectu eorum, quae vrbe capta fiunt: ἄνδρας μὲν κτείνουσι — v. sup. I, 587—590. add. Eustath. Laudat Sch. B. et comparat aliud exemplum καταμερισμοῦ, ad demonstrandam vim, quam ille habet, e Midiana Demosthenis: ἐφ' οἷς τῶν πεπονθότων etc. (ed. Reisk. p. 521, 10.)

ἀεικὲς, κακὸν, Sch. br. immo ἀπρεπές, quod inter plura est apud Hesych. add. Etymol. alioqui posset esse: *quod intolerabile, indignum, vel iniquum videri debeat.*

497. παῖδες ὀπίσσω. laudatur hoc in Sch. B. et Victor. quod apponitur, ad declarandam perpetuam posteritatis durationem. Porro Sch. B. et Eustath. e veteribus: ἠδύνατο μὲν εἰπεῖν· καὶ νήπια τέκνα. ἀλλὰ τῷ σημαι-

τέρῳ ὀνόματι τῶν παίδων χρῆται, παῖδας καλῶν τὴν πᾶσαν γενεὰν καὶ διαδοχήν. Scilicet fuit olim hoc quoque lectum: καὶ νήπια τέκνα. quod est ap. Lycurg. l. c.

498. καὶ οἶκος καὶ κλῆρος. Sch. A. „καὶ ἡ οὐσία καὶ βίος." et mox: „ἄλλως· (quae et Sch. br. habent) κλῆρος, ἡ χωρικὴ περίκτησις quia forte ager assignabatur. — Sed et hereditas forte diuidebatur vt Od. Ξ, 208. 9." Apud Lycurg. l. c. inuerso ordine legitur καὶ κλῆρος καὶ οἶκος. κλῆρος — ἐπὶ τῶν κτημάτων hoc versu apposito Apollon. Lex.

ἀκήρατος. ἄθικτος. ἄφθαρτος. ap. Apollon. Lex. et al. Occurrit vox iterum Ω, 303. Od. P, 532. Commenta sunt de etymo varia grammaticorum. Simpliciter erat dicendum: κεράω misceo, plures habuisse formas, in his κηράω. κηραίνω. vnde ἀκήραντος et ἀκήρατος. μίτρην ἄχραντον καὶ ἀκήρατον dixit Apollon. IV, 1025 et I, 974 ἀλλ' ἔτι οἱ κατὰ δώματ' ἀκήρατος ἦεν ἄκοιτις ὠδίνων. Occurrit de aqua pura ap. Theocr. XXII, 38. add. Eurip. Or. 574. vbi Schol. Hippol. 73.

499. αἴ κεν Ἀχαιοὶ — οἴχωνται. Apud Lycurgum l. c. est ἴκωνται, refragante metro. οἴχονται (adiecto tamen περανθῶσιν) Sch. br. Barocc. Lipf. Adde Mori. Cant. Harlei. Eustath. perperam, vt iam monuere Clarke et Ern. v. Exc. III ad A. et Exc. II ad E.

500. μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου. Fuit θυμόν τε ϝεκάστου. vt iam Bentl. emendauit et aliis locis et hoc, in quo versamur.

501. ἐκέκλετο οἷς ἑτάροισι. In Lipf. et in marg. vn. Vindob. ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας.

502. νῦν ἄρκιον. De hac voce Homerica cf. notata ad B, 393 vbi est, ὃ ἀρκεῖ, vel ἐπαρκεῖ, prohibet, facit, quo minus — At h. l. est vsus diuersus: etsi et hic ἐπαρκοῦν substituit Eustathius. Accipitur vulgo: nunc satius est, vt adeo habeatur pro comparatiuo: quasi sit ἀρκίων, ἄρκιον. vt 511 βέλτερον. Est quoque inter alia apud Hesych. αἱρετώτερος pro interpretatione. Impedita tamen hinc oritur structura; et supplendum membrum: νῦν, ἢ

ὅς δέ κεν ὑμέων. Stobaeus εἰςόκεν.

ὑμέων. Monet Sch. A. acuendum esse in prima, ὕμεων quia indefinite ponitur. de hoc v. ad A, 147. (Scilicet fuit ἄμμες, ἄμμεων, ἄμμεων et ἄμμιν. Ita et ὕμμες. Contra innaluit vsu altera forma ὑμέες. Bentleius malebat ἡμέων. quod et ipsum habet, quo placeat. — Porro est iunctura minus grammatice facta ὅς δέ κεν — ἀλλ' ἄλοχος. debebat esse, εἰ δέ κε θάνοι τις. vti v. c. erat sup. N, 288. 9. 290 εἴπερ γάρ κε βλεῖο sq. Notarunt quoque veteres ap. Eustath.

495. βλήμενος ἠὲ τυπεὶς. &c. „quod distinguitur βαλεῖν et τύψαι.“ Sch. A. B. br. Eustath. θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ v. ad B, 359.

496. οὔ οἱ ἀεικές. Versus praeclari! Monuit ap. Sch. B. et Eustath. iam Crates: iuuenibus haec esse legenda ad excitandos se ad virtutem, εἰς διέγερσιν. κάλλιον φησι ταῦτα τοὺς νέους ἀναγινώσκειν Κράτης εἰς διέγερσιν. Supplenda haec ex Eustathio: καί φασιν οἱ παλαιοί, κάλλιόν ἐστι ταῦτα τοὺς μαχίμους νέους ἀναγινώσκειν βραχεῖ, δυνατῶς, καὶ κατὰ τάξιν, ἢ ἃ Τυρταῖος πολυσχοῖνων Λακεδαιμονίοις ἔγραψε. Continetur loci laus in sententiarum grauitate et breuitate et enumeratione singularum rerum cum respectu eorum, quae vrbe capta fiunt: ἄνδρας μὲν κτείνουσι — v. sup. I, 587 — 590. add. Eustath. Laudat Sch. B. et comparat aliud exemplum καμερισμοῦ, ad demonstrandam vim, quam ille habet. Midiana Demosthenis: ἐφ' οἷς τῶν πεπονθότων etc. (Reisk. p. 521, 10.)

ἀεικὲς, κακὸν, Sch. br. immo ἀπρεπὲς, quod in plura est apud Hesych. add. Etymol. alioqui posset quod intolerabile, indignum, vel iniquum, videri beat.

497. παῖδες ὀπίσσω. laudatur hoc in Sch. B. et ctor. quod apponitur, ad declarandam perpetuam p... vitatis durationem. Porro Sch. B. et Eustath. e ve... bus: γείνατο μὲν εἰπεῖν· καὶ νήπια τέκνα. ἀλλὰ τῷ σ...

[illegible] XV, (1) [illegible]

[illegible]

ἀπολέσθαι ἠὲ σαωθῆναι — ἄρκιον ἐστι, sc. *quam cedere ac fugere.* vt sit: *pudeat vos fugere, Argiui; nunc aut mori, aut non nisi fugato hoste vitam seruare praestat:* sc. quam fuga vitam seruare. At veteres ipsum vsum τοῦ ἀρκιοῦ, ex contextis arreptum, ignorant. Sch. br. αὔταρκες, ἱκανὸν, reddunt, vt ap. Hesiodum est ἄρκιος μισθὸς, quod ad locum non facit. Sch. B. ὠφέλιμον ἢ ἔτυμον, (lege ἕτοιμον) ὃ καὶ ἄμεινον. Sane hoc conuenit: νῦν ἄρκιον, ἕτοιμόν ἐστι, νῦν πάρεστι, *nunc tempus adest, vt aut moriamur*, fortiter pugnando, *aut incolumes euadamus, depulsis a classe hostibus:* alterum hoc, ἢ ἀπωσαμένους κακὰ νηῶν, σωθῆναι, resoluit: σαωθῆναι καὶ ἀπώσασθαι. Ita lux allata loco. Minus bene Sch. B. vtrumque ἢ ἢ pro καὶ accipit. Est autem sollenne Homero illud notum: *aut vincere aut mori* ita reddere: *aut perire aut seruari:* vt paullo post 511 βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι sq. inf. P, 227 ἢ ἀπολέσθω ἠὲ σαωθήτω. quo ipso fuga excluditur; vti re ipsa exclusa erat I, 230 ad quem loc. vide. cf. I, 78.

505. ἐμβαδὸν ἵξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος. Ex quod ἠθικῶς haec dicta (cum suaui irrisione) — ἐμβαδὸν, βάδην, πεζῇ. Apollon. Lex. ἐμβάντες πεζῇ. Add. Sch. br. Hesych. vbi v. Notam. Eustath. verum versus vix ab Homero est profectus: repugnat enim perpetuo vsui τοῦ ϝεκαστος. v. ad K, 215. Bentl. emendat ϝὴν πατρίδα γαῖαν ἅπαντες. vel πατρίδα πᾶσιν ϝεκαστός.

508. οὐ μὰν ἔς γε χορὸν κέλετ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι. μάχεσθαι. „γρ. μάχην δε. Barnes. Habeo pro eius commento, ex Eustathio: μάχεσθαι pro εἰς μάχην. οὐ μὰν, οὐ μὴν, variat.

510. αὐτοσχεδίῃ Ven. A. et B. Towal. fragm. Mosc. Vrat. d. duo Vindob. adde Schol. br. et Apollon. Lex. αὐτοσχεδίῃ. ἀπὸ χειρός. ἐκ τοῦ σύνεγγυς. Sic et Eustath. cum Rom. sicque editum erat vbique ante Clarkium, qui αὐτοσχεδίην recepit ex Harlei. add. vn. Vindob. quia sic alibi Homerus loquitur: M, 192. P, 294. Od. Λ, 535. Et Sch. B. cum Sch. Lips. αὐτοσχεδίην τινές. Parum re-

fert, vtro modo legatur. (κατ') αὐτοσχεδίην μάχην recte se habet; vt sup. E, 830 τύψον δὲ σχεδίην simili modo. nec minus (ἐν) αὐτοσχεδίῃ μάχῃ. vt sup. N, 325 ἐν αὐτοσταδίῃ. Minus suauis videri potest duplex accusatiuus. De voce et scriptura v. ad M, 192.

511. βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι, ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι — quod non tria distinguuntur, sed duo; vt sit, *praestat mori aut viuere vno momento, quam longo tempore consumi:* βέλτιον, καθ' ἕνα χρόνον συντόμως ἀπολέσθαι ἢ πολὺν χρόνον φθείρεσθαι. Sic Sch. A. nec aliter Sch. B. Volunt ergo prius membrum ἀπολέσθαι enuntiatum esse per duo: ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἠὲ βιῶναι. scilicet, vt sit, puto: *vno momento.* ἐν ὀλίγῳ καιρῷ. *de vita et morte decernere.* quod praestat, quam diu aerumnis et metu, confici: Sensum bene reddit, etsi verbis non expeditis Schol. br. βέλτιον πρὸς βραχὺ κινδυνεῦσαι ἢ ζῶντας καὶ κατ' ὀλίγον ἀπολλυμένους ταλαιπωρεῖν. Iterum similis sententia Od. M, 350. Βούλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι, ἐὼν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ. Fatendum tamen vel sic orationem futuram esse magis perspicuam et comtam, si esset: ἠὲ βιῶναι καὶ δηθὰ στρεύγεσθαι.

512. στρεύγεσθαι idem quod στραγγίζεσθαι καθ' ὀλίγον ἐκλείποντας. Sch. A. et μετὰ παρολκῆς καταπονεῖσθαι. et κακοπαθεῖν. ταλαιπωρεῖν Sch. A. B. br. de eo qui fame contabescit, dixit Callimach. in Cer. 68. et aerumnis Apollon. Arg. IV, 385 στρευγόμενος καμάτοισι, Sch. ἀντὶ τοῦ καταπονούμενος καὶ στρεβλούμενος. Iterum vox sic adhibita IV, 621. et 1058. Proprie scilicet dictum στρεύγεσθαι de iis quae guttatim (κατὰ στράγγα) exprimuntur ac diffluunt. Eustathius: στρεύγεσθαι, τὸ στραγγίζεσθαι, καί, οἷον κατὰ στράγγα, καὶ κατ' ὀλίγον ἐκλείπειν. add. eund. ad Od. M, 351. p. 1725, 12. Apollon. Lex. στρεύεσθαι, καταπονεῖσθαι. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος εἰς τὸ στρατεύεσθαι μετείληφε τὴν λέξιν. ἢ δηθὰ στρεύεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι. Apertum est vitiose scriptum esse στρεύεσθαι pro στρεύγεσθαι. Simile vitium esse debuit in co-

dice, quo auctor glossae ap. Hesychium vsus erat: θαστρεύεσθαι. ἐπὶ πολὺ ἀναβάλλεσθαι. Legerat scilicet ἤδη θαστρεύεσθαι pro ἢ δηθὰ στρεύεσθαι, corrupte pro στρεύγεσθαι. Alterum autem ab Heliodoro pro interpretatione adscriptum στρατεύεσθαι non minus obuium vitium est, pro στραγγεύεσθαι. quae corruptela etiam in Hesychio: στρατεύομαι, διατρίβω, et in Suida et alibi occurrit, iam notata a Valken. ad Ammon. et Toup. Emendatt. ad Suidam h. v. Meliora offert Hesych. in voc. στρεύγει et στρεύγομαι. Etymol. h. v. στρεύγεσθαι Ἰλιάδος ό. οἷον στραγγίζεσθαι. τουτέστι κατ' ὀλίγον κινεῖσθαι καὶ ἐκλείπειν. videtur in στρεύγειν notionem τοῦ στρέφειν quaesiuisse; vti et adiicitur: στρευγομένῃ, στρεφομένῃ. vt Schol. Apollonii paullo ante per στρεβλούμενος reddebat. Et haec quidem ad Homerum spectant. Nam vocem ceteroqui illustrarunt passim multi, inprimis Casaub. ad Athenaeum. στράγγευσθαι in Mori erat.

513. ὧδ' αὔτως παρὰ νηυσὶν, ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισι. — „γραπτέον, ὧδ' αὔτως: ἡ διπλῆ δὲ, ὅτι τὸ ὧδ' ἀντὶ τοῦ οὕτως." Sch. A. Apparet, scriptum fuisse ὧδ'. Mirum est factum hoc esse hoc vno loco; esse enim ὧδε natum ex ᾧδε sc. τρόπῳ, nemo dubitet; etsi Etymologus aliter argutatur. — ὧδ' αὔτως. ἀπράκτως, ματαίως Sch. br. ἐν ἀνδράσιν ἢ ὑπ' ap. Eustath. legitur; idem etiam παρ' ὀροτέροισι legi posse censebat.

514. καὶ θυμὸν ἑκάστου. Immo θυμόν τε Ϝεκάστου. vt sup. 505 et ad K, 215.

515. ἔνθ' Ἕκτωρ μὲν ἕλε Σχεδίον Περιμήδεος υἱόν. — „quod hic *Schedius*, Perimedis f. eodem est nomine, cum altero Iphiti filio B, 518, et vterque ab Hectore occiditur" (alter P, 306.) Dicta haec sunt respectu ad Pylaemenem (v. ad N, 643.) Sch. A.

516. Λαοδάμαντα. Λαομέδοντα fragm. Mosc.

518. Ὦτον Κυλλήνιον — ἀρχὸν Ἐπειῶν. — „quod Κυλλήνιον non (vt faciunt Schol. br.) a monte Arcadiae dixit, quippe Eleum; sed nauale Eleorum fuit *Cyllene*." Sch. A. Eadem docet Strabo, versu hoc laudato, VIII,

p. 520 B. Respicit quoque versum lib. X, p. 699 C. vt doceat Epeos Elidem tum inhabitasse; et vtrumque versum affert Pausan. VI, 26. p. 520. vbi de hac Cyllene agit.

520. ὁ δ' ὕπαιθα λιάσθη. Pugnant de sensu τοῦ ὕπαιθα. sed prius videndum est de λιάζειν, voce Homerica, quae aliquoties molestias facit. Omnino λιάζειν est χωρίζειν, disiungere, soluere, seiungere. cf. inf. ad Ψ, 879 λιάζεσθαι, mouere se de loco, et vel de statu deiici, ruere, vel declinare se, ἐκκλίνειν, etiam euitandi caussa. Quae posui, declarantur per seqq. inf. 543 πρηνὴς ἐλιάσθη, praeceps ruit. At νόσφι λιασθεὶς de eo qui secessit, χωρισθεὶς, A, 349. Λ, 80. et ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα. N. Ω, 96, διΐστατο. Ariolationes grammaticorum de etymo nil moror, sufficit notionem primariam tenere, quam habet Etymol. in ἀλίαστος. λιάζω, τὸ ἐκκλίνω. vnde ἀλίαστος proprie ἄφυκτος, hinc omnino instans, vrgens, ingens, grauis, vt πόλεμος ἀλίαστος de pugna B, 797 Item illustrant glossae Hesychianae: λιάσαι, χωρίσαι. λιασθείς, χωρισθείς, ἐκκλίνας· λιάσθη, ἀπεχωρίσθη, ἐξέκλινεν. Et idem: λιάζει. ῥίπτει, ταράσσει. ἢ λίαν σπουδάζει. de his cf. inf. ad Ψ, 879. λιάζετο, ἤπλευτο· partibus resolutis. λιαζόμενοι, σκιρτῶντες in diuersa secedentes. Vulgaris notio mansit τὸ χωρίζεσθαι, secedere, vel discedere v. c. Apollon. III, 1163 Iason redit ad socios, ἐν χώρῃ, ὅθι τούς γε καταπρολιπὼν ἐλιάσθη. Infra X, 12 οἱ δή τοι εἰς ἄστυ ἄλεν, σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης. deuertisti, venisti. ἐξετράπης.

Nunc h. l. Polydamas Megete in se irruente et hasta eleuata petente ὕπαιθα λιάσθη. declinantem se hastae vim euitasse, apertum est; sed dissensus est in eo, declinaueritne se in obliquum an prono corpore. Prius vulgo accipitur, sicque Schol. br. εἰς πλάγιον ἐξέκλινε. Etymol. εἰς πλάγιον ἐξέκλινεν, ἢ εἰς τοὔμπροσθεν. et sane hoc de prono lapsu probarunt antiquiores: Schol. B. et Mosc. εἰς τοὔμπροσθεν ἀνεχώρησεν. Apollon. Lex. ὕπαιθα, ἔμπροσθεν. sicque alii similia. Eustath. ὅτι — ὕπαιθα μὲν

ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ ἰθὺ καὶ ἀντικρὺ καὶ ἔμπροσθεν. ἐκ πλαγίου γὰρ νοῆσαι τὸ ὕπαιθα, οὐκ ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς. Per se vtique ludierum est de ipso casu pugnare velle; verum agitur de notione vocum constituenda. Videtur vtraque grammaticorum ratio ex contextis petita esse; nam ὑπαὶ, ὕπαιθα, per se nihil aliud declarat quam *sub, subter.* vt Σ, 421 αἳ μὲν ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον, puellae Vulcanum incedentem sub axillis sustinentes; ante erat: ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι. Φ, 271 amnis sub pedibus, ὕπαιθα ῥέων. et ap. Apollon. II, 736. 7 nemus, κοίλῃ νάπῃ, a promontorio se subducens in interiora, εἴσω κατακέκλιται ἠπειρόν δὲ ὕπαιθα. vbi etiam Schol. ὕπαιθα τὸ ἔμπροσθεν, καὶ ἐκ πλαγίου, σημαίνει. Corpus si flectitur, potest et ante et in latus inclinari; qui hasta se petentis ictum euitare vult, ita vt nec in fugam se vertat, sed aduerso corpore, vtrumque facere potest; hoc tamen loco, hastam, quam Polydamas euitauerat, alter Croesmus pectore excipit: conficitur itaque, latere contracto et corpore in latus inclinato Polydamantem hastam in se emissam euitasse. Ita tandem litem diremtam putabimus. Alio modo Hector Achillem se persequentem fugiens Φ, 255 ὕπαιθα δὲ τοῖο λιασθεὶς φεῦγε; in obliquum deflectens. Contra alius inf. 543 πρηνὴς ἐλιάσθη. et columba quae accipitrem effugit, inferiora petit, accipitre desuper eam adorto, ἡ δ' ὕπαιθα φοβεῖται X, 141.

522. εἶα Πάνθου υἱὸν ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι. Mori Πανθόου. Vrat. d. c. vno Vindob. ἐνὶ Τρώεσσι. et Harlei. μιγῆναι.

525. Δόλοψ, αἰχμῆς εὖ εἰδώς. ξ— „quod hic Dolops Troianus, Lampi, qui Priami frater fuit, filius, idem nomen habet cum alio Dolope, Clyti f. Λ, 302 vno ex Achiuis principibus, caeso ab Hectore.

526. Λαμπετίδης, ὃν Λάμπος ἐγείνατο, φέρτατος ἀνδρῶν. Ex Λάμπος esse debebat Λαμπίδης. At Λαμπετίδης a Λάμπετος. Notauit quoque Eustath. Quo tandem iure haec aliter formata esse putabimus? Scilicet, vt fieri solet vulgo in nostris quoque nominibus, ita et in Grae-

eorum nominibus multa videntur in communes sermonis regulas peccasse: v. sup. ad Λ, 708.

Φέρτατον Harl. *Φέρτατον υἱὸν* Ven. et Lips. (hic cum glossa: *γρ. ἀνδρῶν*) fragm. Mosc. Vrat. d. vn. Vindob. (alter *Φέρτατος υἱός*) Ita vero perit omnis vis repetitionis *Λαμπετίδης ὃν Λάμπος ἐγείνατο.* de qua v. ad Θ, 527.

529. *τυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ.* „*ἤρκεσε.* Sch br. *ἐβοήθησεν. ἀπέστρεψεν.*" scil. subintellig. *ὄλεθρον* quod 534 adiicitur. vid. ad N, 371.

530. *θώρηξ τόν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα.* — „*ἡ διπλῆ, ὅτι τὰ κύτη καὶ τὰ κοιλώματα τοῦ θώρακος γύαλα, οὐχ ὡρισμένος τόπος, non certus locus.*" Sch. A. Eadem v. ad E, 99 et N, 507. vbi *θώρηκος γύαλον, τὸ κύτος* omnino erat. At h. l. non satis Scholion conuenit; nam *τὰ γύαλα* sunt partes thoracis, quibus ille coagmentatus erat. Nisi forte fuere, qui *γύαλον* cauum sub axillis esse statuerent: contra quos hoc monitum apponitur. Recte Sch. br. *ἐν ταῖς συναφαῖς τῶν κοιλωμάτων ἐπιμελῶς ἡρμοσμένον.*

531. *ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος.* — „quod *Ephyra* Thesprotiae est, non Corinthus. Nam *Selleis* fl. additur, *ἀφ' οὗ καὶ Σελλοὶ οἱ περίοικοι* (immo a Sellis dictus Selleis. Sic tamen quoque sup. ad B, 659. Sch. A. et Apollon. Lex. *Σελλήεις ποταμὸς ἐν Θεσπρωτίᾳ, ὅθεν τὸ ἔθνος Σελλοί.* Sunt Selli ad Dodonam inf. Π, 236.) At Sch. br. *ἐξ Ἐφύρης, τῆς ἐν Ἤλιδι, ἣ νῦν καλεῖται Οἰνόη.* Doctum Scholion. Nam Phyleus fuit Eleus: et fuit Elidis vrbs dicta postea Oenoe. Strabo VIII, p. 521 A. hoc versu laudato, qui iam sup. B, 659 de Tlepolemi matre Astyoche monuerat, ex Elidis Ephyra potius eam fuisse abductam videri; in his enim locis Herculem degisse, memorari autem et ibi Selleentem fl. „Est et alius Selleis" (sc. ad Hellespontum B, 839) Sch. A. — „In alio: *ἠγάγετ' ἐξ Ἐφύρης.*" Sch. A. Versus iam supra lectus B, 659 de Astyoche ab Hercule ducta: *τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος.* ad quem similia sunt dicta.

ὃς δέ κεν ὑμέων. Stobaeus εἰςόκεν.

ὑμέων. Monet Sch. A. acuendum esse in prima, ὕμεων quia indefinite ponitur. de hoc v. ad A, 147. (Scilicet fuit ἥμεες, ἥμεων, ἥμισιν et. ἥμιν. Ita et ὕμεες. Contra inualuit vsu altera forma ὑμέες. Bentleius malebat ἡμέων. quod et ipsum habet, quo placeat. — Porro est iunctura minus grammatice facta ὃς δέ κεν — ἀλλ᾽ ἄλοχος. debebat esse, εἰ δέ κε θάνοι τις. vti v. c. erat sup. N, 288. 9. 290 εἴπερ γάρ κε βλεῖο sq. Notarunt quoque veteres ap. Eustath.

495. βλήμενος ἠὲ τυπείς. „quod distinguitur βαλεῖν et τύψαι." Sch. A. B. br. Eustath. θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ v. ad B, 359.

496. οὔ οἱ ἀεικές. Versus praeclari! Monuit ap. Sch. B. et Eustath. iam Crates: iuuenibus haec esse legenda ad excitandos se ad virtutem, εἰς διέγερσιν. κάλλιον δέ φησι ταῦτα τοὺς νέους ἀναγινώσκειν Κράτης εἰς διέγερσιν. Supplenda haec ex Eustathio: καί φασιν οἱ παλαιοί, ὡς κάλλιόν ἐστι ταῦτα τοὺς μαχίμους νέους ἀναγινώσκειν ἐν βραχεῖ, δυνατῶς, καὶ κατὰ τάξιν, ἢ ἃ Τυρταῖος πολυλόγῳ φῶν Λακεδαιμονίοις ἔγραψε. Continetur loci laus in sententiarum grauitate et breuitate et enumeratione singularum rerum cum respectu eorum, quae vrbe capta fiunt: ἄνδρας μὲν κτείνουσι — v. sup. I, 587 — 590. add. Eustath. Laudat Sch. B. et comparat aliud exemplum καταμερισμοῦ, ad demonstrandam vim, quam ille habet, e Midiana Demosthenis: ἐφ' οἷς τῶν πεπονθότων etc. (ed. Reisk. p. 521, 10.)

ἀεικὲς, κακὸν, Sch. br. immo ἀπρεπές, quod inter plura est apud Hesych. add. Etymol. alioqui posset esse: *quod intolerabile, indignum, vel iniquum, videri debeat.*

497. παῖδες ὀπίσσω. laudatur hoc in Sch. B. et Victor. quod apponitur, ad declarandam perpetuam posteritatis durationem. Porro Sch. B. et Eustath. e veteribus: ἠδύνατο μὲν εἰπεῖν· καὶ νήπια τέκνα. ἀλλὰ τῷ σεμνο-

τέρῳ ὀνόματι τῶν παίδων χρῆται, παῖδας καλῶν τὴν πᾶσαν γενεὰν καὶ διαδοχήν. Scilicet fuit olim hoc quoque lectum: καὶ νήπια τέκνα. quod est ap. Lycurg. l. c.

498. καὶ οἶκος καὶ κλῆρος. Sch. A. „καὶ ἡ οὐσία καὶ βίος." et mox: „ἄλλως· (quae et Sch. br. habent) κλῆρος, ἡ χωρικὴ περίκτησις quia forte ager assignabatur. — Sed et hereditas forte diuidebatur vt Od. Ξ, 208. 9." Apud Lycurg. l. c. inuerso ordine legitur καὶ κλῆρος καὶ οἶκος. κλῆρος — ἐπὶ τῶν κτημάτων hoc versu apposito Apollon. Lex.

ἀκήρατος. ἄθικτος. ἄφθαρτος. ap. Apollon. Lex. et al. Occurrit vox iterum Ω, 303. Od. P, 532. Commenta sunt de etymo varia grammaticorum. Simpliciter erat dicendum: κεράω misceo, plures habuisse formas, in his κηράω. κηραίνω. vnde ἀκήραντος et ἀκήρατος. μίτρην ἄχραντον καὶ ἀκήρατον dixit Apollon. IV, 1025 et I, 974 ἀλλ' ἔτι οἱ κατὰ δώματ' ἀκήρατος ἦεν ἄκοιτις ὠδίνων. Occurrit de aqua pura ap. Theocr. XXII, 38. add. Eurip. Or. 574. vbi Schol. Hippol. 73.

499. αἴ κεν Ἀχαιοὶ — οἴχωνται. Apud Lycurgum l. c. est ἴκωνται, refragante metro. οἴχονται (adiecto tamen πορευθῶσιν) Sch. br. Barocc. Lips. Adde Mori. Cant. Harlei. Eustath. perperam, vt iam monuere Clarke et Ern. v. Exc. III ad A. et Exc. II ad E.

500. μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου. Fuit θυμόν τε ϝεκάστου. vt iam Bentl. emendauit et aliis locis et hoc, in quo versamur.

501. ἐκέκλετο οἷς ἑτάροισι. In Lips. et in marg. vn. Vindob. ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας.

502. νῦν ἄρκιον. De hac voce Homerica cf. notata ad B, 393 vbi est, ὃ ἀρκεῖ, vel ἐπαρκεῖ, prohibet, facit, quo minus — At h. l. est vsus diuersus: etsi et hic ἐπαρκοῦν substituit Eustathius. Accipitur vulgo: nunc satius est, vt adeo habeatur pro comparatiuo: quasi sit ἀρκίων, ἄρκιον vt 511 βέλτερον. Est quoque inter alia apud Hesych. αἱρετώτερος pro interpretatione. Impedita tamen hinc oritur structura; et supplendum membrum: νῦν, ἢ

ἀπολέσθαι ἠὲ σαωθῆναι — ἄρκιον ἐστι, ſc. *quam cedere ac fugere.* vt ſit: *pudeat vos fugere, Argiui; nunc aut mori, aut non niſi fugato hoſte vitam ſeruare praeſtat:* ſc. quam fuga vitam ſeruare. At veteres iſtum vſum τοῦ ἄρκιον, ex contextis arreptum, ignorant. Sch. br. αὔταρκες, ἱκανὸν, reddunt, vt ap. Heſiodum eſt ἄρκιος μισθὸς, quod ad locum non facit. Sch. B. ὠφέλιμον ἢ ἕτυμον, (lege ἕτοιμον) ὃ καὶ ἄμεινον. Sane hoc conuenit: νῦν ἄρκιον, ἕτοιμόν ἐστι, νῦν πάρεστι, *nunc tempus adeſt, vt aut moriamur,* fortiter pugnando, *aut incolumes euadamus, depulſis a claſſe hoſtibus:* alterum hoc, ἢ ἀπωσαμένους κακὰ νηῶν, σωθῆναι, reſoluit: σαωθῆναι καὶ ἀπώσασθαι. Ita lux allata loco. Minus bene Sch. B. vtrumque ἢ ἢ pro καὶ accipit. Eſt autem ſollenne Homero illud notum: *aut vincere aut mori* ita reddere: *aut perire aut ſeruari:* vt paullo poſt 511 βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ſq. inf. P, 227 ἢ ἀπολέσθω ἠὲ σαωθήτω. quo ipſo fuga excluditur; vti re ipſa excluſa erat I, 230 ad quem loc. vide. cf. I, 78.

505. ἐμβαδὸν ἵξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος. ſ— quod ἠθικῶς haec dicta (cum ſuaui irriſione) — ἐμβαδὸν, βάδην, πεζῇ. Apollon. Lex. ἐμβάντες πεζῇ. Add. Sch. br. Heſych. vbi v. Notam. Euſtath. verum verſus vix ab Homero eſt profectus: repugnat enim perpetuo vſui τοῦ ϝέκαστος. v. ad K, 215. Bentl. emendat ϝὴν πατρίδα γαῖαν ἅπαντες. vel πατρίδα ποσσὶ ϝέκαστος.

508. οὐ μὰν ἔς γε χορὸν κέλετ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι. μάχεσθαι. „γρ. μάχην δε. Barnes. Habeo pro eius commento, ex Euſtathio: μάχεσθαι pro εἰς μάχην. οὐ μὰν, οὐ μὴν, variat.

510. αὐτοσχεδίῃ Ven. A. et B. Townl. fragm. Moſc. Vrat. d. duo Vindob. adde Schol. br. et Apollon. Lex. αὐτοσχεδίῃ. ἀπὸ χειρός. ἐκ τοῦ σύνεγγυς. Sic et Euſtath. cum Rom. ſicque editum erat vbique ante Clarkium, qui αὐτοσχεδίην recepit ex Harlei. add. vn. Vindob. quia ſic alibi Homerus loquitur: M, 192. P, 294. Od. Λ, 535. Et Sch. B. cum Sch. Lipſ. αὐτοσχεδίην τινές. Parum re-

fert, vtro modo legatur. (κατ᾽) αὐτοσχεδίην μάχην recte ſe habet; vt ſup. E, 830 τύψον δὲ σχεδίην ſimili modo. nec minus (ἐν) αὐτοσχεδίῃ μάχῃ. vt ſup. N, 325 ἐν αὐτοσταδίῃ. Minus ſuauis videri poteſt duplex accuſatiuus. De voce et ſcriptura v. ad M, 192.

511. βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι, ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι — ⊱ quod non tria diſtinguuntur, ſed duo; vt ſit, *praeſtat mori aut viuere vno momento, quam longo tempore conſumi:* βέλτιον, καθ᾽ ἕνα χρόνον συντόμως ἀπολέσθαι ἢ πολὺν χρόνον φθείρεσθαι. Sic Sch. A. nec aliter Sch. B. Volunt ergo prius membrum ἀπολέσθαι enuntiatum eſſe per duo: ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἠὲ βιῶναι. ſcilicet, vt ſit, puto: *vno momento*, ἐν ὀλίγῳ καιρῷ. *de vita et morte decernere.* quod praeſtat, quam diu aerumnis et metu, confici: Senſum bene reddit, etſi verbis non expeditis Schol. br. βέλτιον πρὸς βραχὺ κινδυνεῦσαι ἢ ζῶντας καὶ κατ᾽ ὀλίγον ἀπολλυμένους ταλαιπωρεῖν. Iterum ſimilis ſententia Od. M, 350. ⊱ Βούλομ᾽ ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι, ἐὼν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ. Fatendum tamen vel ſic orationem futuram eſſe magis perſpicuam et comtam, ſi eſſet: ἠὲ βιῶναι καὶ δηθὰ στρεύγεσθαι.

512. στρεύγεσθαι idem quod στραγγίζεσθαι καθ᾽ ὀλίγον ἐκλείποντας. Sch. A. et μετὰ παρολκῆς καταπονεῖσθαι. et κακοπαθεῖν. ταλαιπωρεῖν Sch. A. B. br. de eo qui fame contabeſcit, dixit Callimach. in Cer. 68. et aerumnis Apollon. Arg. IV, 385 στρευγόμενος καμάτοισι, Sch. ἀντὶ τοῦ καταπονούμενος καὶ στρεβλούμενος. Iterum vox ſic adhibita IV, 621. et 1058. Proprie ſcilicet dictum στρεύγεσθαι de iis quae guttatim (κατὰ στράγγα) exprimuntur ac diffluunt. Euſtathius: στρεύγεσθαι, τὸ στραγγίζεσθαι, καί, οἷον κατὰ στράγγα, καὶ κατ᾽ ὀλίγον ἐκλείπειν. add. eund. ad Od. M, 351. p. 1725, 12. Apollon. Lex. στρεύεσθαι, καταπονεῖσθαι. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος εἰς τὸ στρατεύεσθαι μετείληφε τὴν λέξιν. ἢ δηθὰ στρεύεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι. Apertum eſt vitioſe ſcriptum eſſe στρεύεσθαι pro στρεύγεσθαι. Simile vitium eſſe debuit in co-

dice, quo auctor glossae ap. Hesychium vsus erat: θαστρεύεσθαι. ἐπὶ πολὺ ἀναβάλλεσθαι. Legerat scilicet ἤδη θαστρεύεσθαι pro ἢ δηθὰ στρεύεσθαι, corrupte pro στρεύγεσθαι. Alterum autem ab Heliodoro pro interpretatione adscriptum στρατεύεσθαι non minus obuium vitium est, pro στραγγεύεσθαι. quae corruptela etiam in Hesychio: στρατεύομαι, διατρίβω, et in Suida et alibi occurrit, iam notata a Valken. ad Ammon. et Toup. Emendatt. ad Suidam h. v. Meliora offert Hesych. in voc. στρεύγει et στρεύγομαι. Etymol. h. v. στρεύγεσθαι Ἰλιάδος ὁ. οἷον στραγγίζεσθαι. τουτέστι κατ' ὀλίγον κινεῖσθαι καὶ ἐκλείπειν. videtur in στρεύγειν notionem τοῦ στρέφειν quaesiuisse; vti et adiicitur: στρευγομένη, στρεφομένη. vt Schol. Apollonii paullo ante per στρεβλούμενος reddebat. Et haec quidem ad Homerum spectant. Nam vocem ceteroqui illustrarunt passim multi, inprimis Casaub. ad Athenaeum. στράγγευσθαι in Mori erat.

513. ὧδ' αὔτως παρὰ νηυσὶν, ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισι. — „γραπτέον, ὧδ' αὔτως. ἡ διπλῆ δὲ, ὅτι τὸ ὧδ' ἀντὶ τοῦ οὕτως." Sch. A. Apparet, scriptum fuisse ὧδ'. Mirum est factum hoc esse hoc vno loco; esse enim ὧδε natum ex ᾧδε sc. τρόπῳ, nemo dubitet; etsi Etymologus aliter argutatur. — ὧδ' αὔτως. ἀπράκτως, ματαίως Sch. br. ἐν ἀνδράσιν ἢ ὑπ' ap. Eustath. legitur; idem etiam ταυροτέροισι legi posse censebat.

514. καὶ θυμὸν ἐκάπτου. Immo θυμόν τε Ϝεκάστου. vt sup. 505 et ad K, 215.

515. ἔνθ' Ἕκτωρ μὲν ἕλε Σχεδίον Περιμήδεος υἱόν. — „quod hic *Schedius*, Perimedis f. eodem est nomine, cum altero Iphiti filio B, 518. et vterque ab Hectore occiditur" (alter P, 306.) Dicta haec sunt respectu ad Pylaemenem (v. ad N, 643.) Sch. A.

516. Λαοδάμαντα. Λαομέδοντα fragm. Mosc.

518. Ὦτον Κυλλήνιον — ἀρχὸν Ἐπειῶν. — „quod Κυλλήνιον non (vt faciunt Schol. br.) a monte Arcadiae dixit, quippe Eleum; sed natale Eleorum fuit *Cyllene.*" Sch. A. Eadem docet Strabo, versu hoc laudato, VIII,

p. 520 B. Respicit quoque versum lib. X, p. 699 C. vt doceat Epeos Elidem tum inhabitasse; et vtrumque versum affert Pausan. VI, 26. p. 520. vbi de hac Cyllene agit.

520. ὁ δ' ὕπαιθα λιάσθη. Pugnant de sensu τοῦ ὕπαιθα. sed prius videndum est de λιάζειν, voce Homerica, quae aliquoties molestias facit. Omnino λιάζειν est χωρίζειν, disiungere, soluere, seiungere. cf. inf. ad Ψ, 879 λιάζεσθαι, mouere se de loco, et vel de statu deiici, ruere, vel declinare se, ἐκκλίνειν, etiam euitandi caussa. Quae posui, declarantur per seqq. inf. 543 πρηνὴς ἐλιάσθη, praeceps ruit. At νόσφι λιασθεὶς de eo qui secessit, χωρισθεὶς, A, 349. Λ, 80. et ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα H. Ω, 96, διΐστατο. Ariolationes grammaticorum de etymo nil moror, sufficit notionem primariam tenere, quam habet Etymol. in ἀλίαστος. λιάζω, τὸ ἐκκλίνω. vnde ἀλίαστος proprie ἄφυκτος, hinc omnino instans, vrgens, ingens, granis, vt πόλεμος ἀλίαστος de pugna B, 797 Rem illustrant glossae Hesychianae: λιάσαι, χωρίσαι, λιασθεὶς, χωρισθεὶς, ἐκκλίνας· λιάσθη, ἀπεχωρίσθη, ἐξέκλινεν. Et idem: λιάζει. ῥίπτει, ταράσσει. ἢ λίαν σπουδάζει. de his cf. inf. ad Ψ, 879. λιάζετο, ἤπλευτο· partibus resolutis. λιαζόμενοι, σκιρτῶντες in diuersa secedentes. Vulgaris notio mansit τὸ χωρίζεσθαι, secedere, vel discedere v. c. Apollon. III, 1163 Iason redit ad socios, ἐν χώρῃ, ὅθι τούς γε καταπρολιπὼν ἐλιάσθη. Infra X, 12 οἱ δή τοι εἰς ἄστυ ἄλεν, σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης. deuertisti, venisti. ἐξετράπης.

Nunc h. l. Polydamas Megete in se irruente et hasta eleuata petente ὕπαιθα λιάσθη. declinantem se hastae vim euitasse, apertum est; sed dissensus est in eo, declinaueritne se in obliquum an prono corpore. Prius vulgo accipitur, sicque Schol. br. εἰς πλάγιον ἐξέκλινε. Etymol. εἰς πλάγιον ἐξέκλινεν, ἢ εἰς τοὔμπροσθεν. et sane hoc de prono lapsu probarunt antiquiores: Schol. B. et Mosc. εἰς τοὔμπροσθεν ἀνεχώρησεν. Apollon. Lex. ὕπαιθα, ἔμπροσθεν. sicque alii similia. Eustath. ὅτι — ὕπαιθα μὲν

ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ ἰθὺ καὶ ἀντικρὺ καὶ ἔμπροσθεν. ἐκ πλαγίου γὰρ νοῆσαι τὸ ὕπαιθα, οὐκ ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς. Per se vtique ludicrum est de ipso casu pugnare velle; verum agitur de notione vocum constituenda. Videtur vtraque grammaticorum ratio ex contextis petita esse; nam ὑπαί, ὕπαιθα, per se nihil aliud declarat quam *sub, subter.* vt Σ, 421 αἳ μὲν ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον, puellae Vulcanum incedentem sub axillis sustinentes; ante erat: ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι. Φ, 271 amnis sub pedibus, ὕπαιθα ῥέων. et ap. Apollon. II, 736. 7 nemus, κοίλη νάπη, a promontorio se subducens in interiora, εἴσω κατακέκλιται ἠπειρόν δε ὕπαιθα. vbi etiam Schol. ὕπαιθα τὸ ἔμπροσθεν, καὶ ἐκ πλαγίου, σημαίνει. Corpus si flectitur, potest et ante et in latus inclinari; qui hasta se petentis ictum euitare vult, ita vt nec in fugam se vertat, sed aduerso corpore, vtrumque facere potest: hoc tamen loco, hastam, quam Polydamas euitauerat, alter Croesmus pectore excipit: conficitur itaque, latere contracto et corpore in latus inclinato Polydamantem hastam in se emissam euitasse. Ita tandem litem diremtam putabimus. Alio modo Hector Achillem se persequentem fugiens Φ, 255 ὕπαιθα δὲ τοῖο λιασθεὶς φεῦγε; in obliquum deflectens. Contra alius inf. 543 πρηνὴς ἐλιάσθη. et columba quae accipitrem effugit, inferiora petit, accipitre desuper eam adorto, ἡ δ' ὕπαιθα φοβεῖται X, 141.

522. εἷλε Πάνθου υἱὸν ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι. Mori Πανθόου. Vrat. d. c. vno Vindob. ἐνὶ Τρώεσσι. et Harlei. μιγῆναι.

525. Δόλοψ, αἰχμῆς εὖ εἰδώς. — „quod hic Dolops Troianus, Lampi, qui Priami frater fuit, filius, idem nomen habet cum alio Dolope, Clyti f. Λ, 302 vno ex Achiuis principibus, caeso ab Hectore.

526. Λαμπετίδης, ὃν Λάμπος ἐγείνατο, φέρτατος ἀνδρῶν. Ex Λάμπος esse debebat Λαμπίδης. At Λαμπετίδης a Λάμπετος. Notauit quoque Eustath. Quo tandem iure haec aliter formata esse putabimus? Scilicet, vt fieri solet vulgo in nostris quoque nominibus, ita et in Grae-

eorum nominibus multa videntur in communes sermonis regulas peccasse: v. sup. ad Λ, 708.

Φέρτατον Harl. Φέρτατοι υἱὸν Ven. et Lips. (hic cum glossa: γρ. ἀνδρῶν) fragm. Mosc. Vrat. d. vn. Vindob. (alter Φέρτατος υἱὸς) Ita vero perit omnis vis repetitionis Λαμπετίδης ὃν Λάμπος ἐγείνατο. de qua v. ad Θ, 527.

529. πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ. „ἤρκεσε. Sch. br. ἐβοήθησεν. ἀπέστρεψεν. scil. subintellig. ὄλεθρον quod 534 adiicitur. vid. ad N, 371.

530. θώρηξ τὸν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα. — „ἡ διπλῆ, ὅτι τὰ κύτη καὶ τὰ κοιλώματα τοῦ θώρακος γύαλα, οὐχ ὡρισμένος τόπος, non certus locus.“ Sch. A. Eadem v. ad E, 99 et N, 507. vbi θώρηκος γύαλον, τὸ κύτος omnino erat. At h. l. non satis Scholion conuenit; nam τὰ γύαλα sunt partes thoracis, quibus ille coagmentatus erat. Nisi forte fuere, qui γύαλον cauum sub axillis esse statuerent: contra quos hoc monitum apponitur. Recte Sch. br. ἐν τοῖς συναφαῖς τῶν κοιλωμάτων ἐπιμελῶς ἡρμοσμένον.

531. ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος. — „quod Ephyra Thesprotiae est, non Corinthus. Nam Selleis fl. additur, ἀφ' οὗ καὶ Σελλοὶ οἱ περίοικοι (immo a Sellis dictus Selleis. Sic tamen quoque sup. ad B, 659. Sch. A. et Apollon. Lex. Σελλήεις ποταμὸς ἐν Θεσπρωτίᾳ, ὅθεν τὸ ἔθνος Σελλοί. Sunt Selli ad Dodonam inf. Π, 236.) At Sch. br. ἐξ Ἐφύρης, τῆς ἐν Ἤλιδι, ἣ νῦν καλεῖται Οἰνόη. Doctum Scholion. Nam Phyleus fuit Eleus: et fuit Elidis vrbs dicta postea Oenoe. Strabo VIII, p. 521 A. hoc versu laudato, qui iam sup. B, 659 de Tlepolemi matre Astyoche monuerat, ex Elidis Ephyra potius eam fuisse abductam videri; in his enim locis Herculem degisse, memorari autem et ibi Selleentem fl. „Est et alius Selleis“ (sc. ad Hellespontum B, 839) Sch. A. — „In alio: ἤγαγετ' ἐξ Ἐφύρης.“ Sch. A. Versus iam supra lectus B, 659 de Astyoche ab Hercule ducta: τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος. ad quem similia sunt dicta.

532. Εὐφήτης. Ἐϋφήτης, quod follemnis mos fert, in Homero, exarani.

533 δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρὴν adiectum iam fup. M, 57.

534. ἤρκεσ' ὄλεθρον: „γρ. ἤρκει ὄλεθρον." Barnes: „forte ex 440. Eſt quoque fic in Vrat. d. et vn. Vindob. Iunge παιδός οἱ, fc. ὄντος, pro τοῦ παιδὸς αὐτοῦ. ex vſu perpetuo.

536. κόρυθος κύμβαχον ἀκρότατον νύξε. „κύμβαχον. τὸ διάκενον, τὸ ὑπὲρ τῆς κορυφῆς — ἐπεξηγεῖται δὲ διὰ τῆς ἑξῆς λέξεως, διὰ τοῦ, ἀκρότατον." Schol. A. c. Sch. B. Vict. Addit Schol. B. εἰς τοῦτο δὲ καθίεται ὁ λόφος. Fuit ergo ei idem quod αὐλὸς vel αὐλίσκος· cf. Not. Γ, 371. Verius ftatues, fuiſſe *fuperius galeae connexum.* Huic fane inerat et conus et crifta λόφος ἵππιος, ὃν ἀπέρρηξε Meges. Bene Sch. br. τὸ κάτακρον τῆς περικεφαλαίας, ἐν ᾧ ἐμβάλλεται ὁ λόφος. Apollon. Lex. κύμβαχος, ἐπὶ μὲν τοῦ ἄκρου τῆς περικεφαλαίας. verſu hoc adſcripto. Dicta de voce a κύβη, κύμβη, ducta plura ad E, 586. et ad Apollodori fragmenta p. 1159. 1145.

ὀξυόεντι a genere arboris v. ad E, 50. ἔγχεϊ edebatur; diaerefin ſuſtuli, ne hiatus exiſteret vocali ante vocalem poſita: monente quoque Bentleio.

538. πᾶς δὲ — λόφος κάππεσεν ἐν κονίῃσι νέον φοίνικι φαεινός. — quod νέον φοίνικι φαεινὸς eſt νεωστὶ πεφοινιγμένος· ἄνθει νεωστὶ κεχρωσμένος εἰς λαμπρότητα. φοινικῷ χρώματι νεωστὶ λελαμπρυσμένος. Sch. A. Similia Sch. br. vbi male ab alia manu adiectum: ὅ ἐστιν, ἐρυθρῷ τῷ αἵματι. quod iam monuere Clarke et Erneſti: Alio modo ineptit Euſtath.

539. ἕως ὁ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἤλπετο νίκην. ἕως ὁ τῷ. pronuntiatum fuit ὡς ὄττῷ. vt fup. A, 193 monitum et h. l. ab Erneſti. vn. Vindob. ἕως. Bentleius emolliebat ὄγε τῷ. At quod ſequitur ἔτι δ' ἤλπετο νίκην peccat in metrum δ' ϝηλπετο. cf. ad Θ, 526. fuſtulit vitium iam Bentleius: πολέμιζε, μένων δ' ἔτι ἔλπετο, vel ἔλπετο (quod eſt in ed. Flor. mutatum ſtatim in Ald. r.) — Sch. B. et Lipſ. ad ἔτι δ' ἤλπετο νίκην monent:

ἑκάτερας αὐτῶν δηλοῦντι, οὐ μόνον ὁ τύψας. Quod alienum a re; etsi ambiguum esse potest vter sit ὁ μένων, Dolopsne Troianus, an Meges ex Achiuis. Dubitationem tamen tollit vox ἀμύντωρ, auxiliator venit Menelaus Mégeti, ergo οἱ vs. 540 αὐτῷ; est, Megeti, itaque et ὁ est Meges μένων, πολέμιζε τῷ, Dolopi. τόφρα δὲ 540. in apodosi. non τοφρά δε. quod vbique intrudit Barnes.

540. ἦλθεν ἀμύντωρ. In alio: ἦλθ' ἐπαμύντωρ. Sch. A. sicque habet fragm. Mosc.

541. στῆ δ' εὐρὰξ, ἐκ πλαγίου. v. ad Λ, 251. at quomodo sic hastam a tergo immittere potuit? Quaesitum sic apud Eustath. Eo spectat Sch. B. Vict. οὐ τὸ ἐκ πλαγίου δηλοῖ, ἀλλὰ τὸ κατὰ τὸ ἔμπροσθεν ἢ ὄπισθεν, παρὰ τὸ εὖρος. Idem quoque dextrum humerum intelligere iubet. Scilicet cogitandum est de eiusmodi vtriusque statu, qui rei conueniat.

543. πρόσσω ἱεμένη. ἡ δ' ἄρα πρηνὴς ἐλιάσθη. — Excidit Scholion: quod spectauit forte ad schema, quod hastae cupiditas tribuitur. πρόσσω ἱεμένη, quod iam aliquoties vidimus, E, 661. Λ, 571. 2. 3. Υ, 280. cf. sup. 317. πρόσσω ἱεμένῳ, Vrat. d. et vn. Vindob. Laudat vs. 542 hac de caussa Aristot. Rhet. III, 11. Aut respexit Scholion vocem ἐλιάσθη. Nam etiam Apollon. ἐλιάσθη. ἐκλίθη. καὶ ἐλιάζετο, ἐξέκλινε. καὶ τὸ λιασθεὶς, ἐκκλίνας. Sicque alii, inprimis Hesych. in ἐλιάσθη et λιάσθη. proruit se praecipitem. De voc. vide paullo ante ad 520.

„ὁ δ' ἄρα vt sit.“ Clarke.

544. τὼ μὲν εεισάσθην χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων συλήσειν. — „quod εεισάσθην ambiguum est, sitne ab ἱέναι, ἐφώρμησαν, an (ab εἴδεσθαι) ἔδοξαν. φαντασίαν ἔλαβον τοῦ συλῆσαι τὸν νεκρόν.“ Similis dubitatio supra erat 415 et Λ, 358. ad q. l. vide. At h. l. mirum est, dubitari potuisse: Est haud dubie ὥρμησαν. Etiam Sch. br. νῦν ἐπῆλθον καὶ ὥρμησαν.

545. Ἕκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσε. — „quod κασιγνήτους dixit latius συγγενεῖς. Nam Melanippus non frater, sed nepos ex fratre Hectoris, Hicetaone, erat, vere

ἀνεψιός." Schol. A. B. Mosc. br. item Eustath. e veteribus, et recentiores multi, nuper Valken. in Callim. p. 102. 3. Praeiuit Apollon. Lex. h. v. Iterum monitum idem ad Ω, 47.

κέλευσε ed. Rom. Barocc. Vrat. d. A. duo Vindob. Lipſ. Ven. verum continuata actio requirit idem tempus, imperfectum. Positum est pro, hortabatur, increpando.

546. πρῶτον δ' Ἰκεταονίδην ἐνένιπτεν. Editum erat ἐνένιπεν in Flor. et hinc expressis; hoc idem vitium prosodicum est in codd. etiam bonis Barocc. Mori. fragm. Mosc. Ven. add. vn. Vindob. sic et peccatur inf. 552 et Π, 626. et ap. Suidam. corruptius quoque ap. Hesych. ἐνένηπεν. Altera lectio, ἐνένισπεν, erat in ed. Rom. repetita a Turn. Steph. Eadem in Vrat. A. legitur, et Vrat. b. a m. sec. et Schol. B. ἐνένισπεν. ἐνέπληξεν. ἀπὸ τῆς ἐνιπῆς, ἥ ἐστιν ἐνίπληξις. Et Schol. br. ἐνένισπεν, ἐκακολόγησεν, ἐπέπληξεν. Tertia lectio reducta est e Cantabr. et e vſ. 552. add. vn. Vindob. a Barnes: ἐνένιπτεν. Eam firmat Etymologus, in ἐνίπτω, quod semper est obiurgo (excepto tamen loco H, 447.) At ἐνίσπω est simpliciter ἐνέπω. ἔπω. vt B, 80. cf. ad Γ, 438.

547. ὁ δ' ὄφρα μὲν εἰλίποδας βοῦς. ὄφρα, absolute, pro aliquamdiu. ἕως οὗ. τέως. Schol. br. vt et alibi. εἰλίποδες v. ad Z, (VI) 424.

548. βόσκ' ἐν Περκώτῃ, δηΐων ἀπὸ νόσφιν ἐόντων. In vno Vindob. Περκώτῃ, sollenni variatione. v. ad B, 835. Ad Hellespontum vrbem fuisse satis constat; Schol. br. tamen addunt, alios *Thraciae* vrbem dicere. Melius dixissent, *Thracum*; quatenus Thraces oram Hellesponti incoluerunt.

Porro ἀπονόσφιν vulgo editum erat, quod seu grammaticis seu librariis debetur. Eiectum hoc alibi: A, 541. B, 233. Λ, 554. debet itaque et h. l. exulare. Etiam Schol. A. monet, non esse ἄπο scribendum, quod est quoque in Vrat. b. sed ἀπό. Scilicet iungenda sunt: ἀπεόντων νόσφιν.

552. τὸν ῥ' Ἕκτωρ ἐνένιπτεν. „τόν ῥα. hunc, inquam“ Clarke. et 553 „οὕτω δὴ, ficcine vero, quaeſo“ Clarke.

ἐνένιπεν et h. l. iidem ſcripti qui 546 hoc vitioſe exhibebant.

554. οὐδέ νύ σοί περ ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, ἀνεψιοῦ κταμένοιο. ἐντρέπεται ſemel lectum h. v. et Od. A, 60 poteſt et de miſeratione, et de cura reſpectúque, et de pudore, accipi. Schol. br. „ἐπιστρέφεται. οἷον ἐντροπὴν (quod poſthaec in vſum venit) ἐπὶ τὸ βέλτιον λαμβάνει. vereris.

ἀνεψιοῦ. producit Iota contra proſodiam, ob metrum, ait Schol. A. Hermannus excuſationem repetit ab accentu breuem producente: etſi, vnde aut quomodo accentus in ea vocali nunc collocari poſſit, non video. Erit quoque ſic ſcriptura mutanda in ἀνεψίου. Probabilior eſt Bentleiana ratio, cum et h. l. corrigit ἀνεψιόφι, vt Ἰλιόφι et alia. v. ad B, 731. Payne Knight formabat ἀνεϝψιοϝοι

555. οὐχ ὁράας, οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἔπουσι; „Ptolemaeus Aſcalonita damnat ſcribendi rationem πέρι. (Scripſerunt ergo ſic alii: ſcilicet iungendo Δόλοπος πέρι) Non enim eſſe vſum vocis ἕπω in actiuo, niſi in compoſitis.“ Adſtipulantur Schol. A. B. Occurrit ſane ſaepe ἀμφιέπειν, ἀμφέπειν, vt B, 525. E, 667. Erit ergo etiam περιέπειν, etſi hoc vno tantum loco occurrit. Eſt autem verſari circa aliquam rem, occupatum eſſe, h. l. in armis detrahendis. Schol. br. ἐνεργοῦσιν. ἀσχολοῦνται.

περὶ τεύχε' ἔχουσιν Vrat. b. correctum ab alia manu ἔπουσιν.

557. ἠὲ κατ' ἄκρης. ſcribitur paſſim et h. l. κατάκρης. de formula, pro, penitus, v. ad. N, 772.

558. Ἴλιον αἰπεινὴν ἑλέειν, κτάσθαι τε πολίτας. „quod Ἴλιον feminino genere dixit. Sch. A. ſaepe monitum.

κτᾶσθαι olim editum, emendatum a Barnes, ex ed. Rom. monitu quoque Euſtathii, ſiue vt ſit ab ἐκτάμηνϝ

fine, quod malo, a κτῆμι, κτάμαι, κτάσθαι. quod idem fuit κτέω, κτένω, κτείνω. At κτᾶσθαι esset a κτάομαι, acquiro, possideo. legitur tamen in codd. quoque, v. c. Townl. Vrat. b. A. fragm. Mosc. et in ipso Etymol. Hesych. Qui argutari vult, potest id defendere, esse πολίτας κτᾶσθαι, in seruitutem redigere. Koeppen comparat δορύκτητος.

560. Ἀργείους δ᾽ ὤτρυνε. Townl. Ἀργείοις.

561—564. Versus iam lecti sup. E, 529—532. sed ibi erat, ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ, καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἕλεσθε. Alterum, quod noster locus exhibet, occurrit iterum inf. 661. et alibi, vt N, 121 ἀλλ᾽ ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος αἰδῶ καὶ νέμεσιν. Sententiam Sophocles Ai. 1098 sic reddidit: δέος γὰρ ᾧ πρόςεστιν αἰσχύνη θ᾽ ὁμοῦ, σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ᾽ ἐπίστασο. Ibid. Schol. laudat nostrum.

562. ἀλλήλους τ᾽ αἰδεῖσθε. Versus in Cant. adscriptus erat in margine ab alia manu. Aberat quoque a Vrat. A. estque omnino delendus, cum iam antecesserit. αἰδῶ θέσθ᾽ ἐνὶ θυμῷ. Abest versus quoque inf. post 661. Nisi in vs. 561 reponere malis alteram lectionem: καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἕλεσθε.

563. αἰδομένων δ᾽ ἀνδρῶν. Omittebat Aristarchus δ᾽ post αἰδομένων, vt esset maior vis in asyndeto. Schol. A.

πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται. Schol. B. Vict. σόοι pro σώζονται ἤπερ φονεύονται. Mori σῷοι.

565. ἀλέξασθαι μενέαινον. Vrat. d. ἀλεξέμεναι.

566. ἐν θυμῷ δὲ βάλοντο ἔπος. ἐνεβάλοντο θυμῷ. iam sup. A, 297 illustratum; dictum, vt ἐνθέσθαι θυμῷ, antiquo more, reponere aliquid animo, et similia.

„γρ. δ᾽ ἐβάλοντο" Barnes. sicque Townl. Vrat. d.

567. ἕρκεϊ χαλκείῳ. Schol. br. ἀσπίσι. Illustrat Eustath. laudato oraculo apud Herodotum II, 152 et VII, 141 χαλκείους ἄνδρας et ξύλινον τεῖχος de nauibus. At Ven. Lips. ἔγχεϊ quod Ernesti bene vidit profectum esse a glossa; fieri enim h. l. ἕρκος ἔγχεσι προβεβλημένοις.

Alibi fit ἀσπίσι, vt M, 263. P, 268. vtrisque sup. N, 130 φράξαντες δόρυ δουρί, σάκος σάκεϊ.

ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρῶας ἔγειρε. Apud Eustath. p. 1031, 18. Inf. 594 Iupiter οἱ σφισιν αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα.

568. Ἀντίλοχον δ' ὤτρυνε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος. Barocc. Mori A. δ' ὁ μέγας Τελαμώνιος Αἴας forte ex 560.

569. Ἀντίλοχ' οὔτις σεῖο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν οὔτε — οὔτ' — Sustuli interpunctionem post Ἀχαιῶν, non enim poeta dicit, Antilochum esse omnium Achiuorum natu minimum, sed inter omnes iuniores Achiuorum eum agilitate et virtute excellere.

571. εἴ τινά που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλοισθα· Vulgata erat edd. lectio: βάλησθα ex ed. Rom. et Eustathio inducta a Turnebo. Ita supplendum erat, ὁπότε βλέψον. Recte sic Eustath. aiebat: λείπει γὰρ τὸ ἀξιῶ, ἢ τὸ θέλησον, ἤ τι τοιοῦτον. ἵνα λέγῃ, ὅτι σπεῦσον, εἴ τινά που τῶν Τρώων βάλῃς. Nihil hic est quod desideres. Obtinet tamen locum altera lectio in codd. Barocc. Cant. Mori. Vrat. b. d. vn. Vindob. fragm. Mosc. Ven. quod iam in edd. Flor. Aldd. legebatur, βάλοισθα. Ita sententia est optatiua; et Schol. A. ἡ εἰ pro εἴθε. vtinam ferias. Etiam Etymologus sic in ἄλμενος.

572. ὁ μὲν αὖτις ἀπέσσυτο. vn. Vindob. ἀπέστιχε.

573. 4. 5. Versus iam lecti sunt sup. Δ, 496. 7. 8. vbi Vlysses Deicoontem ferit: ad quos vss. vide.

574. ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο. ὑπεχώρησαν. διέστησαν. Scholia: etiam Suidas. de vocab. v. ad Λ, 334. Eustath. memorat eadem, quae legimus, verum sic, tanquam et alia sit lectio. Acute vidit Ernesti, ad interpretationem et verborum iuncturam illud spectare; dum iunxere alii: ὑπὸ — κεκάδοντο ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος. At nos ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος pro genitiuis absolutis accipimus.

576. 7. 8. tres versus recitat Strabo, vt doceat, etiam Percoten ad Priami ditionem pertinuisse: XIII. p. 877 A.

577. νισσόμενον πόλεμόνδε. „γρ. νεισόμενον et νισσόμενον" Barnes. scilicet aliis locis; an vero et h. l.? Legitur vero νεισσόμενον in Harlei. fragm. Mosc. Vrat. A. νισσόμενον Vrat. d. Townl. Ven. sollenni varietate: v. ad I, (IX) 381. N, 186.

578. δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε᾽ ἐπ᾽ αὐτῷ. pro altero hemistichio: τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε Harl. Lips. Ven. fragm. Mosc. vn. Vindob. vt solet frequenter fieri in versibus aliquoties repetitis. Nec refert. Omittit totum versum Vrat. b. et d. et vn. Vindob. et recte.

579. Ἀντίλοχος δ᾽ ἐπόρουσε, κύων ὣς, — Barocc. Mori. et pro var. lect. Harlei. λέων ὥς. sed canis videtur aptior ad narrata.

ὅς τ᾽ ἐπὶ νεβρῷ· Clarke: „ὅς τ᾽, qui vtique„ vt et τε. 580. 587. argutiae intolerabiles toties quoties inculcatae! inprimis, si cogites, quam innumera alia erant, de quibus Clarke monere debebat.

κευρῷ scribi pro νεβρῷ, res obuia.

580. τὸν δ᾽ ἐξ εὐνῆφι θορόντα. hic manifeste pro εὐνῆς. v. Exc. ad lib. VIII.

581. τόν τε — θηρητὴρ ἐτύχησε βαλών. ἔτυχε βαλὼν, τυχὼν ἔβαλε. Schol. B. voluit, puto, obseruare, iungenda esse τόν τε βαλὼν, ἐτύχησε pro ὃν βαλὼν, ἔτυχεν αὐτοῦ nam ἐτύχησεν αὐτὸν graeca non sunt. Si Attici cum casu quarto iungunt ἔτυχε, subintelligendum est κατά. ἔτυχε βαλὼν vitiose edd. etiam Rom. vsque ad Turnebum, quem primum video emendasse.

582. ὣς ἐπὶ σοὶ, Μελάνιππε, — „propter apostrophen". Sch. A.

583. ἀλλ᾽ οὐ λάθεν Ἕκτορα. Vrat. b. οὐ λάθετ᾽. male.

584. ὅς ῥα οἱ ἀντίος ἦλθε. „ὅς ῥα. qui proinde, qui vt expectandum erat" Clarke.

585. θοός περ ἐὼν πολεμιστής. hemistichium repetitum ex E, 571.

586. ἀλλ᾽ ὅγ᾽ ἄρ᾽ Vrat. d. cum vno Vindob. ἀλλ᾽ ὅ γὰρ ἔτρεσε. nec hoc male. Minus bene ἀλλὰ παρέτρεσε

Mori et Barocc. qui etiam γὰρ ἔτρεσε in margine habebat. Lipſ. ἀλλὰ παραίτρεσε. Vrat. A. ἀλλ' ὁ παρέτρεσε.

θηρὶ ἐοικώς. intelligunt leonem Schol. B. Moſc. Euſtath. Moneri hoc debebat iam ſup. ad Γ, 449 ἀν' ὅμιλον ἔφοιτα, θηρὶ ἐοικώς. et multo magis Λ, 545 τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου, θηρὶ ἐοικώς, vbi nonam ſuſpicionem de aſſuta altera comparatione a leone petita monet hoc ipſum, quod θὴρ leo eſt.

κακὸν ῥέξαντι. quid κακὸν ſit, ipſe vſ. ſequ. declarat; ita et κακουργεῖν. Apud Virgilium, qui locum expreſſit, Aen. XI, 809 ſq. eſt: *conſcius audacis facti.*

587. ἀμφὶ βόεσσι ⸓ „Zenodotus ἀμφί οἱ αὐτῷ vt ἀολλισθήμεναι ἀμφί οἱ ex ſeq. vſ. iungatur; quod durum eſſet hyperbaton" Sch. A. Nunc ἀμφὶ βόεσσι ſc. ὄντα, eſt mollius; alioqui eſſe poſſit κτείνας ἀμφὶ, παρὰ βοέσσι.

ὅςτε κύνα κτείνας. Lipſ. Ven. κύνας male.

592. Τρῶες δὲ, λείουσι. Harlei. Lipſ. δ' αὖ.

593. Διὸς δὲ τέλειον ἐφετμάς. ſecundum illa A, 5 Διὸς δὲ τελείετο βουλή. vulg. δ' ἐτέλειον. Ionicum ſuppeditat Vrat. d.

594. ὅς σφισιν αἰὲν ἔγειρε. ſollenni more ὃ σφισιν ante Turnebum. v. ad A, 73.

θέλγε δὲ θυμόν. *vim, virtutem, ademit.* proprie molliendo. De vi vocis v. ad M, 255. Male Schol. B. Moſc. ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἠπάτα. cum Schol. br. Melius Schol. Harl. ἐχαύνου.

596. Ἕκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι. θυμὸς βούλετο Lipſ. ὀρέξειν Cant. cf. 602.

597. νηυσὶ κορωνίσι. v. ad B, 392. ab inflexis puppibus.

θεσπιδαὲς πῦρ, Sch. Vict. τὸ ἀπὸ τῆς θείας τοῦ Διὸς βουλῆς ἀναφθέν· recte, ad etymum. Nunc eſt epitheton ornans, ſine vi aliqua peculiari.

598. Θέτιδος δ' ἐξαίσιον ἀρήν. ἀρὴν bene Sch. A. ἱκετείαν reddunt; Sch. B. αἴτησιν. εὐχήν. Sch br. ἱκεσίαν εὐχήν. Euſtath. σεμνότερον id dictum eſſe ait. Et iam

Apollon. Lex. ἀρὰ, εὐχή. Verum in ἐξαίσιον argutantur grammatici. Quis dubitet, esse, *magnam, grauem rem*, quam illa petierat. At Porphyr. Quaest. Hom. 18 τὴν παράνομον εὐχὴν, καὶ ἔξω αἴσης καὶ μοίρας. Schol. br. παρὰ τὸ καθῆκον γενομένην. μεγάλην ἢ οὐκ ἀγαθήν. Etiam Eustath. τὴν ἔξω τοῦ αἰσίου non, vt seriores τὴν ἄγαν αἰσίαν. Et Sch. B. ἄδικον (Schol. Vict. addunt παράνομον) τοὐναντίον γὰρ, ἐναίσιμα, τὰ καθήκοντα καὶ δίκαια. Addit tamen ἢ ὑπεραγόντως μεγάλην. hoc quoque est ap. Hesych. in ἐξαίσια et ἐξαίσιοι. et simpliciter μέγα ap. Etymol. inter cetera. Ita et Od. P, 577 ἤ τινά που δείσας ἐξαίσιον; *valde*. Altero sane sensu adhibita vox Od. Δ, 690 οὔτε τινὰ ῥέξας ἐξαίσιον iniustum quid. neque aliquem afficiens iniuria aliqua.

599. τὸ γὰρ μένε μητιέτα Ζεύς. pro μένε, Vrat. b. et A. arripuerat μενέαινε e glossa, vel animo agitabat, vel expectabat.

601. ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε παλίωξιν παρὰ νηῶν. ξ— „quod recte (ὑγιῶς) παλίωξιν dixit, πάλιν δίωξιν." v. sup. ad v. 69. cui loco videbis hunc alterum esse simillimum et quod ἔμελλε, ἐῴκει." est tamen simpliciter periphrasis futuri: *immissurus erat fugam*, expulsionem. — μέλλε Aristoph. Sch. A. Ἰακῶς. — „δὴ, *nam ex illo videlicet tempore*" Clarke.

602. κῦδος ὀρέξειν. Townl. et vn. Vindob. Edd. Flor. et Aldd. 1. 2. cum seqq. e quibus praefert Ernesti, quia θησέμεναι praecedit; non minus tamen probabile, a nimis docto grammatico correctionem esse factam. Mutatum ex Rom. in edd. Bas. Turn. Steph.

605. μαίνετο. Vis vocis declaratur per seqq. ἀφλοισμὸς δὲ περὶ — Occupatus est in re declaranda grammaticus Ven. B. et Mosc. Scilicet eo res redit: corpore et animo ita erat incitato, vt sui haud esset compos, sed summo impetu ferretur. Atqui hoc sensu non nunc primum occurrit; vide v. c. I, 238. Tertium comparandi latet in *motu* et *impetu*; vnde etiam *ignis furere* dicitur. Bene Sch. br. μαίνετο. νῦν σφοδρότερον ἐκινεῖτο καὶ

ἐνήργει ἐνθουσιαστικῶς. Verſum in animo habuit Aelian. V. H. III, 9. vbi ῥῆσιν ex ſcriptore neſcio quo ſatis praerupte excerptam de duplici furore τῶν ἐρώντων in pugna, Thebanorum vel Cretenſium exponit. Laudat verſum Athenag. deprecat. p. Chriſt. ſ. 17. irridens τὸ μαίνετο de deo; indocte. At Longin. τὸ ἐνθουσιῶδες miratur in his vſſ. 605. 6. 7. Scribitur ibi μαίνεται ὡς.

606. ἐνὶ τάρφεσιν ὕλης. Tyrannio cenſuit eſſe τάρφεσιν epitheton; ita vero ſcribendum erit ταρφέσιν a ταρφὺς, (vel ταρφὴς) vt δασέσιν. ὀξέσιν. vnde ταρφέα M, 47. Sic οὔρεσι ταρφέσι eſſet iungendum. At h. l. eſt τὸ τάρφος, *ſaltus denſus*, ergo τοῖς τάρφεσι ſcribendum. De his monuerat iam Ariſtophanes. Sch. A. et breuius Sch. br. add. Euſtath. Tan. Faber ad Longin. ſ. 9 ſcribebat ἢ ὀλοὸν πῦρ perperam, vt Clarke docuit. — βαθέης ἐν τ. Cant. Mori. vn. Vindob. ed. Flor. Ceterum comparationem hanc ornauit Apollon. Arg. I, 1027 ὀξείῃ ἴκελοι ῥιπῇ πυρὸς, ἥτ' ἐνὶ θάμνοις Αὐαλέοισι πεσοῦσα κορύσσεται. ad q. locum Schol. hos verſus adſcripſit. cf. ſup. Λ, 155 ſq.

607. ἀφλοισμός vox antiquata, et propterea a grammaticis vexata. Nonnulli ab ἀφρὸς ductum pro ἀφρισμὸς dictum volebant ἀφροισμὸς, ἀφλοισμός. Aetolicam vocem eſſe addit Sch. B. cum Sch. br. Alii a φλέω, (*ebullio*) vel φλύω, φλοισμὸς, ἀφλοισμὸς, ducebant, et a ſono dictum eſſe volebant, et cum φλοῖσβος comparabant; quin et ἄφλοισβος pro eo dictum eſſe volebant. Vnde duplex interpretatio: ψόφος ποιὸς, ἢ ἀφρός. v. Etymol. Heſych. ἀφλοισμὸς, ἀφρὸς et idem φλοῖσβος. τάρχχος. ἀφρός. Apollon. Lex. locus eſt interpolatus et corruptus: ἀφλοισμός. ψόφος· ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίνετ' ὀδόντων (atqui haec vltima non ſunt ex h. l. ſed Jl. Υ, 168 περὶ δ' ἀφρὸς ὀδόντας γίγνεται) εἴρηται δὲ κατὰ μίμησιν ψόφου. Add. Sch. A. B. prior ille addit Tyrannionem male ſcribere ἄφλοισμος. (ſane ſi a φλοῖσβος duxit, non male!) Ap. Suidam eſt ἀφλυσμὸς, ἀφρός. quod a φλύω ductum putare poſſis. Scilicet cognata inter ſe vocabula facile agnoſcas. Mox βλοσυρὸν de terribili adſpectu pro-

prie: v. ad H, 212. Apollon. Lex. βλοσυρῇσι. καταπληκτικοῖς.

609. πήληξ — τινάσσετο μαρναμένοιο. Fuit olim quoque lectum μαινομένοιο quod docet Sch. A. ad Φ, 5. Versum similem vidimus sup. N, 805 ἀμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πήληξ.

σμερδαλέα κροτάφοισι τινάσσετο vn. Vindob. agnoscerem veram lectionem interpolatam metu metri ruentis in σμερδαλέον, si codex tantae esset auctoritatis.

610 — 614 — ἀθετοῦνται στίχοι ε. Sch. A. B. Mosc. et Leid. Caussae afferuntur: quod omnia haec otiosa sunt, et languidam elumbemque orationem faciunt, quae vim habet, si repetitum vs. 610 Ἕκτορος cum sqq. abest — Etiam hoc reprehenditur, quod breuis vitae dicit Hectorem (scilicet, quia hoc a loco alienum) quod ab caelo (ἀπ' αἰθέρος) Iupiter adesse dicitur, qui in Ida sedebat. Contra in Sch. B. quod idem Scholion extat in Lips. fragm. Moscov. et ex Leid. iam descriptum dedit Valken. ad Ammon. p. 245. alii defendunt versus: esse epanalepsin vsitatam in Ἕκτορος — γὰρ esse pro δὲ, ἀπ' αἰθέρος esse dictum, vt αἰθέριος Ζεύς. Esse porro in reliquis prolepsin, quae auditori expectationem faciat; miserationem tandem Hectoris fortunae moueri." His omnibus praeferam sensum et iudicium rectum vsuque subactum, quo copia sententiarum inanis, qua oneratur oratio, non ornatur, inprimis in iunctura tam molesta, fastidium facit; contra eiectis verss. 610 — 614 melius sequentia subiecta sunt superioribus: πήληξ — τινάσσετο μαρναμένοιο· καί ῥ' ἔθελε ῥῆξαι. Adde quod iam antecesserat similis digressio 596 — 602. Versus 611 sententia est et obscura et ieiuna. Est tamen interpolatio valde antiqua; adumbrato vt probabile sit loco ex iis, quae alibi de Achille memorantur, vt A, 352 μῆτερ, ἐπεί με τέκες γε etc.

613. 4. ἤδη γάρ οἱ ἐπώρνυε μόρσιμον ἦμαρ Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλεΐδαο βίηφι. Harlei. ἐπήρτυε — ὑπὸ Πη-

λαίδας δαμῆναι. cum Scholio ἠτοίμαζεν. ἐπήρτυεν eſt quoque in Lipſ. notante Bentleio.

615. καί ῥ᾽ ἔθελε ῥῆξαι. notant Clarke, Erneſti, e codd. vt Harlei. Lipſ. quod ἔθελε eſt non ἔθελεν.

618. ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες. muri, valli, inſtar; nam πύργοι pro muro ponuntur. vt M, 43.

619. πέτρη ἠλίβατος. Schol. A. argutatur de etymo. v. ſup. ad 273. Conſtat de *alta* rupe dictum eſſe. Comparatio poetis frequentata: v. Apollon. III, 1293. 4. Clarke laudauit Aen. VII, 586 ſq. X, 693 ſq.

620. ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα. recte Schol. B. τὰς ἐφόδους. vt *via*, ὁδὸς, κέλευθος, eſt ipſum iter per viam, motus. ἥτε μένει „ἥτε *quae vtique*“ Clarke.

621. κύματά τε τροφόεντα. Simpliciter, magna. v. ad Λ, 307. „τροφέοντα (quod eſt quoque in Veneto) ἢ τροφόεντα. γράφεται γὰρ διχῶς.“ Euſtathius. prius vtique vitioſe.

τά τε προσερεύγεται αὐτὴν „ſc. τὴν πέτραν. haec eſt Ariſtarchea lectio“ quam Flor. et Rom. exhibebant: e quibus eam revocauit H. Stephanus: ſeruata eadem in optimis codd. Ven. fragm. Moſc. Olim alios ἀκτῇ legiſſe, docent Schol. A. B. et Excerpta ap. Barnes. Sicque erat in Townl. Lectum quoque ἀκτὴν, ſic Schol. Lipſ. οἱ μὲν ἀκτὴν, οἱ δὲ αὐτὴν, ὅπερ ἄμεινον. Etiam αὐτῇ, vt in Vrat. d. et A. quod Ald. 1. intulerat retinetque Ald. 2. cum ſuo grege, etiam Turnebus. αὐτὴ erat in Vrat. b. αὐτὴν et ἀκτῇ in Vindob. codd. Euſtathius: ἀκτὴν, ἢ ἀκτῇ, ἢ μᾶλλον αὐτήν. Elegantior vtique ceteris eſt lectio προσερεύγεται ἀκτήν. probata quoque Bentleio: Od. E, 438 τά τ᾽ ἐρεύγεται ἤπειρόνδε. Simplicitatem tamen Homericam haud dedecet αὐτήν. In Vrat. A. προσερεύγεται.

622. μένον ἔμπεδον, οὐδὲ φέβοντο. &c. „quod in nonnullis lectum μένον ἐξ ἁλὸς, quod recte improbat Sch. A.

οὐδ᾽ ἐφέβοντο Lipſ. Vrat. d. cum binis Vindob. revocaui Ionicum ex codd. Ven. Townl. fragm. Moſc. et edd.

623. λαμπόμενος πυρὶ, de fulgore armorum Sch. B. et Sch. br. iam monentibus. Ineptit Eustathius.

624. ἐν δ' ἔπεσ' ὡς ὅτε κῦμα θοῇ ἐν νηὶ πέσῃσι. Monetur a Schol. B. hic quoque de dilectu verborum: ἐνέπεσε pro ἐπῆλθε. et quod comparatio geminata maiorem vim habet. ἐνὶ νηὶ Cant. Versus 624 — 8 excitat Longin. f. 10. vt exemplum τοῦ δεινοῦ καὶ φοβεροῦ.

625. ἀνεμότρεφὲς κῦμα. Sch. A. (quod idem habet Etymologus, alter ex altero emendandus, item Scholia breuia, partim Schol. B. et Mosc.) „ὑπὸ ἀνέμου ηὐξημένον. ὑψηλόν. laudato simul altero loco Λ, 256 vbi erat Agamemnonis ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος h. e. ἰσχυρὸν, στεῤῥὸν, εὔτονον. Laudatur quoque Plutarchus ἐν μελέταις Ὁμηρικαῖς.“ ἀνεμοτραφὲς Barocc. ὑπὸ νεφέων, quod vulgari interpunctione refertur ad antec. iungitur cum ἀνεμοτρεφὲς in Sch. B. „ηὐξημένου ὑπὸ ἀνέμου, ὡς εἶναι ὑποκάτω τῶν νεφῶν καὶ πλησιάζειν αὐτοῖς.“ ὑπὸ repositum et h. l. a Wolfio, et recte, etsi vulgo ὑπαὶ et in codd. et in ipso Ven. Exponunt ὑπαὶ per ἐκ νεφέων Sch. br. At ὑπέκ, quod equidem vellem, nemo legit.

626. ἡ δέ τε πᾶσα ἄχνῃ ὑπεκρύφθη. — „quod Zenodotus ἄχνη casu recto.“ At κῦμα — κυρτὸν ἐὸν κορυφοῦται ἀποπνείει δ' ἁλὸς ἄχνην supr. Δ, 426.

ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης ἱστίῳ ἐμβρέμεται. lectum erat in edd. δεινὸς ἀήτη vterque Ven. et Sch. A. dictum ait vt κλυτὸς Ἀμφιτρίτη. κλυτὸς Ἱπποδάμεια. „quod ignorantes nonnulli scribunt, ait, δεινὸς ἀήτης· ἀλλ' οὐ δεῖ γράφειν οὕτως.“ Similia sunt in Scholiis Cod. Paris. a Ruhnken. allata in praef. Hesych. p. VIII. Sch. B. etiam θηλυκῶς efferri a nonnullis ait: (fuit ergo scriptum δεινὴ ἀήτη) ἐμφαντικώτερον tamen esse contendit δεινός. Fuit itaque olim vulgata lectio δεινὸς ἀήτη, quae e libris euanuit, iure an iniuria, quis dixerit. Potuit enim in antiquo codice, cum esset ἀήτης, quod etiam Schol. br. Suidas in δεινός, et edd. Longini agnoscunt, excidere τὸ figma, atque sic e librarii incuria vel casu nova subnasci lectio: quod admodum probabile sit, quandoque-

dem alibi Homero eſt ὁ ἀήτης. Sic Od. Δ, 567 λιγὺ πνείοντας ἀήτας. Potuit tamen eſſe antiqua forma ἡ ἀήτη, quae poſtea exoleuit, ſeruata adhuc in gloſſis; ſic in Heſych. ἀήτη. πνοή. ἀναθυμίασις. et Apollon. Lex. in ἄη. — καὶ ἀήτη ἡ πνοή. — ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης. (ſcribendum ἀήτη.) ἀντὶ τοῦ, δεινή. ὡς, κλυτὸς Ἀμφιτρίτη. Etymol. καὶ τὸ θηλυκὸν, ἀήτη τῇ πνοῇ. fuit. f. ἀήτη, ἡ πνοή. In Heſiodo vtique legitur: Op. 625 νότοιό τε δεινὰς ἀήτας et 645 κακὰς ἀήτας. Poetae tamen retinuerunt ὁ ἀήτης, ſic Apollon. Arg. v. c. I, 423 ἀήτης μείλιχος et ſaepe Quintus Smyrnaeus. Inter διττογραφίας exempla hunc locum e Schol. Reg. Par. laudauit Ruhnk. praef. To. II. Heſych. p. VIII. iam memoratus a Tollio. Attigit eam quoque Euſtathius p. 1034, 5. vbi etiam reſcribendum: ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτη. pro δεινὰς ἀήτας.

αὔτης corrupte Vrat. b. ἀνέμοιο τε Mori.

627. ἱστίῳ ἐμβρέμεται. ed. Flor. ἱστίῳ correxit Ald. 2.

628. τυτθὸν γὰρ ὑπ᾽ ἐκ θανάτοιο φέρονται. Nobilis verſus, cum ipſa ſententia, tum eius colore; relatus quoque inter ſententias abs Stobaeo Serm. LVII. p. 376. Attulit nonnulla iam Barnes. Redditur ſenſus a grammaticis in Schol. A. B. τὸ τυχὸν ἀπέχουσι τοῦ θανάτου, Et Schol. Moſc. quod et in Schol. A. et Schol. br. habetur: βραχὺ γάρ ἐστι τὸ διεῖργον αὐτοὺς τοῦ θανάτου διάστημα. ὅ ἐστι, παρ᾽ ὀλίγον θνήσκουσιν, ἐγγὺς ὄντες τοῦ θανάτου. Illuſtrant Schol. A. B. Vict. cum Euſtathio dicto Anacharſidis: *abeſſe nautas ab aqua et a morte quatuor digitis.* Et Aratus: ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον. (ſupple ex Phaen. 299 ἄϊδ᾽ ἐρύκει.) Inter dicta ſublimia retulit Longin. ſ. 10, 5. qui et ipſe Arateum comparat: in quo ait μικρὸν καὶ γλαφυρὸν redditum eſſe, quod in Homero erat φοβερόν. Contra in argute dictum mutauerat idem hoc auctor Arimaſpeorum, cum diceret: ψυχὴν ἐν πόντῳ ἔχουσιν. vitam quaſi ponto commiſſam, ponto obnoxiam. Verſum laudant multi, v. congeſta a Valken. Diatr. p. 239. variant alii, in his Quintus VII, 296 ναῦ-

ται γὰρ ἀεὶ σχεδὸν εἰσιν ὀλέθρου. quae pedestri sermoni propiora sunt.

In ὑπ' ἐκ Longinum argutari cum aliis, bene monuit Ernesti. Alii scribunt ὑπὲκ, alii, cum Schol. br. iungunt ὑπεκφέρονται. quod Koeppen quoque sequitur. Conuenit sup. E, 618 Venus υἱὸν ὑπέκφερε πολέμοιο. sic quoque ὑπεξάγειν. ita paullulum immutatur sensus; est enim: seruantur e morte (παρὰ) τυτθόν. *vix effugiunt.* At veteres accipiunt: φέρονται, nauigant, τυτθὸν παρὲκ θανάτου, paullulum, haud longe, a morte; haud multum citra lineam, intra quam irruituri essent in mortem.

629. ὣς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν. Versus mihi quidem suspectus, repetitus forte ex J, 8 vbi recte suum locum habet. Nam comparatio est fluctuum irruentium cum Hectoris impetu, non cum Achiuis; suntque vss. 626. 7. 8. ornamenta comparationis Homero frequentata. Sin dixeris, subiici comparationem aliam post: τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται δειδιότες, aliena est vox τὸ δαΐζεσθαι. non *in diuersa trahuntur* Achiui, sed *metuunt et tremunt*, vt nautae *expauescunt.* Comparatio ipsa absoluitur his: ἐν δ' ἔπεσ' Hector, ὡς ὅτε κῦμα ἐμπέσῃ.

630. αὐτὰρ ὅγ' ὥςτε λέων. cum sequatur ὣς τότ' Ἀχαιοί. Anacoluthon ab Eustath. et al. obseruatum, est et a Clarkio illustratum.

631. αἵ ῥά τ' ἐν εἱαμενῇ. „αἵ ῥά τε *quae vt fit. quae, vt solitum est.*" Clarke. vt saepe iam monui, hoc est argutari! αἵ τε ῥα idem est quod αἵ ῥα simpliciter vt sexcenties, etiam αἵ τε ἄρα.

ἐν εἱαμενῇ. καθύδρῳ τόπῳ ait Sch. B. forte καθύγρῳ, quod sollenne est, etiam h. l. in Sch. br. de voce iam vidimus ad Δ, 483. εἱαμενῇ scribendum ἀπὸ τῆς ἕσεως τῶν ὑδάτων, contendit et h. l. Schol. A. voluit ἀνέσιν et ἀνάδοσιν declarare, cum aqua e solo prouenit.

633. θηρὶ μαχέσσασθαι ἕλικος βοὸς ἀμφὶ φονῆσιν. Pro θηρὶ Barocc. et iam ante margo Steph. χειρί. μαχέσσασθαι. In hoc nulla varietas h. l. cum alias vbique

variet μαχήσασθαι. ἕλικος βοὸς variis modis et h. l. exponitur, scilicet ex etymo: Schol. B. τὸ ἁπλοῦν ἀντὶ συνθέτου. ὡς καὶ Διονύσιός φησιν ἀντὶ τοῦ εἰλίποδος. Alia multo minus admittenda habet Sch. A. cum Sch. br. At satis de his dicta ad I, 462. etsi nihil satis expediri potest.

ἀμφὶ φονῇσι. Sch. B. φονῇσι δὲ τῷ φόνῳ, ἤτοι φόνῳ, ἔνθα πεφόνευνται. Dictum de hac voce ad K, 521 ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσι. vbi professus sum me praeferre dictum Homero videri pro ἀμφὶ φονῇ, et hoc pro ἀμφὶ φόνῳ. Hoc idem senserat Sch. A. περὶ ἀνῃρημένης βοὸς, ἢ ἀπὸ τοῦ μὴ ἀναιρεθῆναι. leg. ὑπὲρ τοῦ. quod et Sch. br. habent.

634. πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι. καὶ esse dictum pro ἢ obseruat Sch. A. et Sch. br. Monet Clarke esse potius *modo — modo*.

635. ὁμοστιχάει. Sch. A. „συμπορεύεται. βάρβαρον δέ φησιν εἶναι αὐτὸ Διονύσιος.“ Acerbe satis Thrax censuit; cum στιχάομαι vsu habitum fuerit: ἐστιχόωντο B, 92. 516 et al. In Apollon. Lex. adscriptum tantum: ὁμοστιχάει, ὁμοστιχεῖ. Hesych. ὁμοστιχεῖ. ὁμοῦ πορεύεται. Similia ceteri, etiam Sch. br. Iungi autem potest vel cum βόεσσιν, vel σὺν λέοντι, itaque supplent Schol. ἐν πρώτῃσι καὶ ἐν ὑστατίῃσι.

αἰεὶ pro αἰὲν vn. Vindob.

637. ὑφ' Ἕκτορι καὶ Διὶ πατρί. vn. Vindob. ὑφ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ.

639. Εὐρυσθῆος ἄνακτος. lectum erat in Edd. Actum esse h. l. videbatur de digammo: — ηος ϝανακτος. quod et Veneti habent. Atqui illatam esse lectionem serius, docet ipsa lectionis varietas ap. Eustath. „διττὴ γὰρ ἐνταῦθα γραφή· ὃς Εὐρυσθῆος ἀέθλων.“ vt iam supra erat, Θ, 363 et inf. T, 133 ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων. et sic diserte scriptum in Vrat. d. fragm. Mosc. vno Vindob. Sic quoque versum laudat Schol. Pind. ad Ol. III, 50 ὅ τέ μιν ἀγγελίαις Εὐρυ — σθέος ἔντυ' ἀνάγκα πατρόθεν etc. Schol. διʼ ἀγγέλου γὰρ καὶ κήρυκος ἐκέλευεν ὁ Εὐρυσθεὺς τοῦ Κοπρῆος. Ὅμηρος· ὃς Εὐρυσθῆος ἀέθλων Ἀγ-

γελίης ἵκνεσκε βίῃ Ἡρακληείῃ. Monuit de altera lectione etiam Bentl. et Dawes p. 149. Repetii itaque hanc lectionem accedentibus libris; sine quorum auctoritate in multo pluribus locis idem moliri non ausus sum. Per praeconem, Copreum egit cum Hercule Eurystheus metus caussa, inclusus ipse muris Argorum vel Mycenarum (secundum alios in vase magno). cf. Sch. A. et Sch. br. vbi: ὃς τὰς παρ' ἐκείνου (ab Eurystheo) ἐντολὰς ἔλεγε τῷ Ἡρακλεῖ τῶν ἄθλων ἕνεκα etiam ad antiquam lectionem nos reuocat per vocem ἄθλων.

640. ἀγγελίης οἴχνεσκε. „quia Zenodotus ἀγγελίην legerat; — καὶ νῦν δὲ ἀγγελίης, ἀντὶ τοῦ ἄγγελος" Sch. A. Est scil. ἀγγελίης ἕνεκα. vel δι' ἀγγελίης. non ὁ ἀγγελίης. pro ὁ ἀγγελίας, ἄγγελος quod et Sch. br. habent. Eustathius etiam ἀγγελίης, ἐν ἀγγελίαις ἤρχετο, exponi posse ait. Spectat ad disputationem grammaticorum de lectione versus Γ, 206. vbi vide ad Σεῦ ἕνεκ' ἀγγελίης. cf. N, 252 ἦέ τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἤλυθες;

ἵχνεσκε vn. Vindob. et Schol. Pind. l. l. sicque alibi scriptum memini. οἴχνεσκον tamen iam lectum E, 790. „οἴχνεσκε, ire solebat" Clarke.

641. τοῦ γένετ' ἐκ πατρὸς — „γρ. ἐκ πατέρος" Barnes. suauius vtique ad aurem.

υἱὸς ἀμείνων. Vrat. d. ἀμύμων aberratione et alibi obuia.

642. παντοίας ἀρετὰς ἠμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι. Pluralem ἀρεταὶ in Homero occurrere non memini. Eustathius: „παντοίην ἀρετὴν ἢ παντοίας ἀρετάς." prius est quoque in vno Vindob. in edd. Plutarchi de sera num. vind. p. 553 B. idque verum ac genuinum esse, nullus dubito; vsu quoque in aliis locis obuio. Quae sit παντοίη ἀρετὴ, dictum ad B, 823 μάχης εὖ εἰδότε πάσης. et ad X, 268. Videtur tamen h. l. inprimis spectare ad pugnandi genus varium seu procurrendo fieri solitum seu pugna stataria. opponuntur sibi duo ista: πόδας — μάχεσθαι. Est vox Pindarica. Etsi in Odyssea bis occur-

rit versus: παντοίης ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν. Δ, 725. 815.

644. „ὅς ῥα. qui, vt dixi“ Clarke.

645. στρεφθεὶς γὰρ, μετόπισθεν ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο. Pro στρεφθεὶς etiam στραφθεὶς lectum esse notat Schol. A. μετ' ὄπισθεν Vrat. d. hic et 672. vt sit μεταστρεφθεὶς ὄπισθεν. at στρεφθεὶς ὄπισθεν est idem ac μεταστρεφθείς.

ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγι, quod et Schol. Vict. agnoscunt, erat lectio inducta e Romana a Turnebo, H. Stephano, aliis. Erat ἐν ἀ. ἀ. in Flor. Aldd. hocque reduxi librorum auctoritate Cant. Lipſ. Mori. Harlei. Townl. Vrat. A. fragm. Mosc. vn. Vindob. Ven. adde vtrumque Schol. et Schol. br. Conuenit hoc quoque cum altero: τῇ ὅγ' ἐνιβλαφθείς. Assentior quoque Schol. A. melius interpungi post στρεφθεὶς γὰρ, quam, vt vulgo quoque factum, post μετόπισθεν. Sententia nunc ita procedit: στρεφθεὶς γὰρ, μετόπισθεν ἐνεπέπαλτο ἄντυγι ἀσπίδος, et repetitur: τῇ ὅγ' ἐμβλαφθείς. cum se conuertisset, *succussus est ab ora scuti — huic, inquam, implicitus.*

Sed videndum de πάλτο, quod variis modis expediunt veteres grammatici. Schol. A. scribi ait ab aliis ἄλτο. hi igitur induxerunt hiatum ἄντυγι ἄλτο. Si tamen feramus: quid est ἐνᾶλτο ἄντυγι? an insiluit, illisit pede in oram scuti? ἆλτο ab ἄλμι quod nunc est ἅλλομαι. v. ad H, (VII) 260. Schol. B. et Mosc. „πᾶλτο δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπελάσθη.“ duxit ergo a πλάω pro πελάω. et ἐπέπληται, factum πλῆτο, mutatum putauit in πλᾶτο. Pariter aliud Scholion ap. Barnes: πάλτο δὲ (immo πᾶλτο) ἐνεπελάσθη. Eustath. ὑπὸ — πᾶλτο. ἀντὶ τοῦ προσέκρουσε. προσέπταισε διὰ τὸ αὐτῆς (τῆς ἀσπίδος) ποδηνεκές. πᾶλτο quoque Cod. Lipſ. Schol. br. ἐνήλατο, καὶ ἐνεπλάκη τῷ ἔξωθεν τῆς ἀσπίδος κύκλῳ. duxit et ipse ab ἅλλομαι, pro ἆλτο, ἐνῆλτο, ἐν — ἆλτο. vt ἐπᾶλτο. Redit hoc ad lectionem ἄντυγ' ἆλτο, quam e Schol. A. memoraui. Possit aliquis putare scriptum fuisse ἄντυγ' ἐπᾶλτο; vel ἄντυγι 'πᾶλτο. Ita esset ἐνεπᾶλτο ἄντυγι, vt ἀνεπᾶλτο vidimus

ad Θ, (VIII) 85. Restat vt a πάλλεσθαι ducatur: non quidem, vt sit pro ἐπάλλετο, quod fieri posse nego; sed ab ἐπέπαλτο. πέπαλμαι. ἐπέπαλτο ἐν ἄντυγι ἀσπίδος, vel ἐνεπέπαλτο ἄντυγι. nam πάλλεσθαι est *succuti*, ideoque *labare*, impedito pede. Hoc equidem ceteris praeferendum esse arbitror.

646. τὴν αὐτὸς φορέεσκε, ποδηνεκὲς ἕρκος ἀκόντων. ℥ „quod ἀνδρομήκεις αἱ ἀσπίδες erant.“ τὴν αὐτῆς Lipſ. Bentl. malebat τὴν ἃ. φ. ποδηνεκέ', ἕρκος ἀ. vt ὦλκα διηνεκέα (Od. Σ, 374), aut etiam διηνεκὲς, ἑ. vt pro aduerbio sit. Prius, quod ipse praeferam, legisse videtur Apollon. Lex. ποδηνεκέα βαθεῖαν· ὥστε ἀπὸ τοῦ αὐχένος μέχρι τῶν ποδῶν διήκειν(?)σθαι. acute vidit Tollius eam glossam non nisi ad h. l. spectare potuisse et legisse Apollonium: τὴν αὐτὸς φορέεσκε ποδηνεκέ', ἕρκος ἀκόντων. Sic quoque nude Δ, 137 μίτρης, ἣν ἐφόρει ἔρυμα χροὸς, ἕρκος ἀκόντων.

648. περὶ κροτάφοισι πεσόντος. κροτάφοιο Cant.

650. στήθεϊ δ' ἐν δόρυ πῆξε. „γρ. στήθεσι.“ Barnes.

651. καὶ ἀχνύμενοί περ ἑταίρου. ℥ „quod deest περὶ ἑταίρου.“ Addit Sch. A. „Ἑλλάνικος δὲ Αἰολικῶς νομίζει τὴν περὶ περ' εἰρῆσθαι.“ Sch. B. eadem memorans ait: τινές. addit tamen, Homero insolitam esse hanc synaloephen. Hoc quidem recte: nam est καίπερ. at etiam Eustath. Ἑλλάνικος κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν. Mirationem facit, quomodo tam antiquus scriptor obseruationem hanc grammaticam inter historias antiquas afferre potuerit. Disputatum iam est hac de re a doctissimo Sturzio ad Hellanici fragmenta f. 10. qui iuniorem aliquem grammaticum eo nomine extitisse suspicatur. Laudantur tamen simili modo in commentariis grammaticis ad verba vel lectiones Homericas constituendas alii antiquissimi scriptores, vt ipse auctor Thebaidos, Antimachus, item Archilochus. Scilicet Homerica illi repetierant aut reddiderant sic, vt inde intelligi posset, eos ita legisse in Homero aut eos Homerum ita esse interpretatos. Eandem doctrinam de περ' pro περὶ intulerant grammatici in Pinda-

rum; perperam puto, vt ad eum equidem statuo. Pro ἐδύναντο erat ἠδύναντο in edd. vtriusque sectae Flor. Aldd. et Rom. vsque ad Turnebum; tam parum prosodiae studiosi erant homines.

652. μάλα δείδισαν Ven. Lips. Mosc. Vrat. d. cum vno Vindob. et iam margo Stephani. et hoc recte, Ionice, pro μάλ' ἐδείδισαν.

653. εἰσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν. Obscurum et ambiguum esse video, primo quodnam sit subiectum, num Achiui an Troiani? tum quo sensu accipiendum sit εἰσωπός. Varie vocem acceptam video. Sch. A. ἐν ὄψει τὰς ναῦς ἔπλεον (leg. ἔβλεπον) ὅ ἐστιν, εἰς αὐτὰς εἰσῆλθον καὶ ὑπὸ τὴν στέγην αὐτῶν ἐγένοντο· ergo Achiui: Similia sunt in Sch. br. et Exc. Barnes. Sch. B. ὑπέσταλαν ἑαυτοὺς ἐπὶ τὰς ναῦς, (f. ὑπὸ τὰς ν.) καὶ ἐντὸς αὐτῶν αἱ ἄκραι νῆες ἔλαβον αὐτούς. fugisse enim putat Achiuos intra interualla nauium et sub puppes se recepisse: ὡς τὰς πρύμνας αὐτοὺς ὑποβεβηκέναι. Similia fere Eustath. sed non magis explicite ac diserte. Apollon. Lex. h. v. εἰσωποί. εἴσω τῆς ἐπιφανείας, addito versu. vnde nil proficies; non magis quam ex eo, quod Eustath. e Lexico rhetorico antiquo affert: εἰσωποί. εἴσω ἰδέσθαι. εἰς ὦπα. ἐνώπιον. ἐν ὀφθαλμοῖς. Hesych. plenius: εἰσωποί. ἐναντίοι, ἢ ἔσωθεν βλεπόμενοι. ἢ ἔνδον τῆς ἐπιφανείας ὄντες. εἰσωποὶ δ' ἐ. ν. κατὰ πρόσωπον εἶχον τὰς ναῦς. Constare videtur de hoc εἰσωπὸν aliquem dici actiue, (vt ἀντωπός. κατωπός.) qui prospicit facie aduersa. Apud Apollon. Arg. II, 753 Argonautae, circa promontorium Acherusium flexo cursu in portum ex aduerso prospectum intrant: τῇ ῥ' οἵγ' — εἰσωποὶ κέλσαν. Schol. ἐναντίοι. ἐσώτεροι γενόμενοι. Occurrere quoque vocem ap. Aratum memini. Ergo εἰσωποὶ ἐγένοντο νεῶν debet esse *naues ante oculos habuere, in conspectu.* quod conuenire videtur Achiuis versus naues fugientibus; vt Π, 293—6 Achiui fugientibus Troianis ἐπέχυντο νῆας ἀνὰ γλαφυράς. hoc tamen non conuenit sequentibus: quae hoc inferunt, cum plures essent nauium ordines interuallis relictis, Achiui se recepesant in

ter et post priorem nauium ordinem, verso tamen versus Troianos ore, ita vt ipsas naues prioris ordinis in conspectu haberent: *περὶ δ' ἔσχεθον ἄκραι νῆες, ὅσαι πρῶται εἰρύατο.* Iterum ambiguum, quo sensu *νῆες ἄκραι* dictae sint: an respectu ceterarum, quae a tergo versus mare alio ordine positae erant? an *ἄκραι νῆες* sunt *τὰ ἄκρα τῶν νηῶν*, vt *puppibus suis* versus campum ac vallum versis vtrinque eos, recipientes se, tegerent naues. At hoc non conuenit iis, qui iam a tergo nauium substiterant; nam versus mare prorae erant versae. Hoc puto sensit, qui in Sch. br. apposuit *ἄκραι. αἱ πρῶραι.* Quaeri porro potest *τοὶ δ' ἐπέχυντο* sintne Troiani an ipsi Achiui; si prius, dubitare licet, an non *εἰσωποὶ* sint et ipsi Troiani. Fuere qui hoc amplecterentur apud Sch. B. Fuit in his Porphyrius; cuius etiam est *ζήτημα* in Sch. B. si iam eo vsque processerant Troiani, vt inter naues penetrauissent, cur non statim ignem nauibus vtrinque iniecerant? Concinnior inde existit narratio. Verum reliqua oratio videtur postulare, vt *εἰσωποὶ* sint Achiui.

Cum his tamen versus subiecti 655 sq. *Ἀργεῖοι δὲ νεῶν μὲν ἐχώρησαν* habent quod non satis cohaereat; loco priore *intra puppes* subsistunt; altero loco, eodem momento, *apud tentoria* subsistunt. Fateor me dudum suspicatum esse: totum locum 655 — vsque ad 674 *οὐδ' ἄρ' ἔτ' Αἴαντι*, esse fetum ingenii rhapsodi alicuius, qui similes Nestoris hortatus interposuit, ac supra fuere Aiacis et Hectoris; coagmentatus est locus repetitis versf. et ex parte alienis a se. Interea in Notis apposui rationem, qua sententiae satis bene inter se coniungi possunt.

654. *νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύατο.* non est ab *ἐρύω*, *ἔρυω* media breui, traho: *adductae*, sed a *ῥύω*, *ἐρύω*, *ῥύομαι*, *seruo*. v. Exc. IV ad lib. A.

656. *νηῶν τῶν προτέρων.* Ita in edd. legebatur; Ven. A. et B. *τῶν πρωτέων* et Sch. A. *γρ. τῶν πρώτων καὶ προτέρω καὶ πρωτέων* At Sch. B. et L. *ἀπὸ τοῦ πρώτου τῶν πρωτέων. μέμφεται δὲ Διονύσιος· οὐ γὰρ τὸ πρωτῶν, φησὶ, περισπᾶται.* Si recte assequor, grammaticus ait,

eaſum ſecundum pluralem non circumflecti πρωτῶν, ſed pronuntiari πρώτων. vt ſit in nonnullis vocibus. Ergo tenendum πρωτέων, quod et in cod. Lipſ. legitur. Agnoſcunt tamen πρωτέρων Schol. br. cum codd. aliis.

παρὰ κλισίῃσιν ἔμειναν. Mori. Vrat. d. duo Vindob. ἔμιμνον. Schol. B. et Vict. παρὰ κλισίῃσι δὲ, ὡς μετὰ τὰς πρύμνας τῶν πρώτων νεῶν παρεσκηνωμένων αὐτῶν πρὸς ταῖς πρώραις. στρατὸν δὲ, τὸ στρατόπεδον.

657. οὐδὲ κέδασθεν. Ionicum exhibent Mori. Townl. Ven. et iam H. Stephani margo. itaque recepi pro vulgato οὐ δ' ἐκέδασθεν. fragm. Moſc. οὐδὲ ἐκέδασθεν.

ἴσχε γὰρ αἰδὼς καὶ δέος. Ductus hinc eſt verſus antiqui poetae: ἵνα γὰρ δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς. recitatus a Plutarcho de ira cohib. p. 459 D. et in Ag. et Cleom. p. 808 E. ſed integri duo verſus ſunt ap. Platon. in Euthyphr. p. 12 A. et ap. Stobaeum tit. XXXI. περὶ αἰδοῦς. vbi Staſini eſſe dicuntur, qui τῶν Κυπρίων auctor perhibetur fuiſſe. v. Fiſcher. ad Platon. l. c.

658. ἀζηχὲς γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισιν. Schol. B. ἀζηχὲς, ἢ λίαν σκληρῶς, ἢ ἀδιαλείπτως. Dicta de hoc v. ſup. ad vſ. 25.

659. Νέστωρ δ' αὖτε — Male Barnes ſuſtulerat δ', quia a codd. parte abeſt, et ſup. 370 etiam Νέστωρ αὖτε legebatur. Eſt obuia obſeruatio, vbique fere ante αὖτε excidiſſe aduerſatiuam δὲ, quam oratio deſiderat; ita quoque h. l. Seruarunt tamen eam edd. Vrat. d. itaque retraxi.

660. λίσσεθ' ὑπὲρ τοκέων γουνούμενος. In Flor. Ald. 1. et Rom. τοκέων. quod et ipſum ſe tuetur. recepit Ald. 2. quod vulgo codd. obſidet; vt ſup. N, 324 νῦν δέ σε πρὸς πατρὸς γουνάζομαι. Et noſtro loco paullo poſt 663 ἠδὲ τοκήων. Etiam Apollon. Lex. ὑπὲρ τοκήων, κατὰ τῶν γονέων. λίσσομ' ὑπὲρ τοκέων. memoriter, puto.

661. ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστέ. verſus hi alibi repetiti ſunt; v. ſup. ad 561. 2.

664. ἠμὲν ὅτεῳ ζώουσι. „ἤγουν, ὅτῳ τε ζῶσιν" Euſtath. hoc alterum erat quoque in Barocc. Mori.

καὶ ᾧ κατατεθνήσκασιν. Vrat. d. κατεθνήκασιν. Tum καὶ ᾧ est pro ἠδὲ ᾧ. vt iterum inf. 670.

666. μηδὲ τρωπᾶσθε Φόβονδε. ⊱— „quod membra sibi non respondent. ἔδει γὰρ, μὴ τρωπᾶσθε δέ.“ Immo vero sequi debebat, μηδὲ τρωπᾶσθαι. Et hoc animadverterant illi, qui aut legerant aut correxerant μηδὲ τρωπᾶσθαι Φόβονδε. Ita legitur in Townl. fragm. Mosc. Vrat. b. A. et in ipso Ven. A. etsi praefixum est Scholio A. τρωπᾶσθε, nec monitum quicquam. τρωπάασθαι, τρέπεσθαι Schol. br. in ed. pr. quod postea edd. τροπάασθαι. corrupte quoque Suidas: τροπᾶσθαι, τρέπεσθαι. ad h. v. Eustath. τρωπᾶσθαι et τρωπᾶσθε. In Mori. Barocc. τροπάασθαι. αι in Homero corripi interdum aut correptum occurrere, ante consonam, error est dudum a viris doctis damnatus; itaque τρωπᾶσθαι Φόβονδε omnino explodendum est. Lectum τροπάασθε inde a Flor. Aldd. Rom. et in Cant. ac tribus Vindob. τροπᾶσθε Vrat. d. Clarke recepit τρωπᾶσθε, ex Harlei. quod est quoque vt dixi in Schol. A. et Lips. Ita quoque τρωπᾶσθαι Π, 95 vbi tamen eadem est variatio. Et τρωπᾶν in Odyss. Τ, 521. Ω, 535. Nec aliter variat lectio in στρωφᾶσθαι et στροφάασθαι sup. Ι, 459.

In Barocc. erat ἱστάμεναι. Bentlei. emendabat ἱστάντες κρ. vt conueniret cum τρωπᾶσθε. vix probes factum. Etsi sic Λ, 590 ἀλλὰ μάλ' ἄντην ἵστασθ' ἀμφ' Αἴαντα.

Φόβονδε. Schol. A. εἰς φυγήν.

667. καὶ θυμὸν ἑκάστου. iterum interpolatum pro θυμόν τε ἑκάστου.

668 ad 673. — „ἀθετοῦνται στίχοι ἕξ. quia antea nullius caliginis mentio est facta; quomodo autem Hectorem nunc demum viderunt Achiui, qui ante Troianorum ordines tam acriter pugnabat? et quomodo fugere poterant, si tenebrae obductae erant? Minerua autem Iouis minis territa, non adfuit nec interfuit pugnae.“ Haec Sch. A. At Sch. B. cum Lips. tantum tres priores versus damnare videtur. (Ita ceteris deest nexus idoneus. Forte tamen inest aliquid quod ad verum ducat. Inserti

forte fuere primo tres posteriores versus; tum successit alius qui ad sententiam melius concinnandam priores interposuit.) Adiicit his Sch. B. „priores tres versus ἀθετεῖσθαι, quod antea nihil narratum, vnde caligo venerit; tum, vnde Minerua repente apparuerit, quae inter deos sedebat. Posse tamen responderi: reliquisse poetam haec ipsa lectori, vt substitueret et expleret. Mineruam quoque, etiamsi non praesentem, potuisse caliginem auferre, vt Agamemnonem Iuno monet: sup. Θ, 218 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη." Secundum haec nullus dubito pro alieno fetu rhapsodi locum de Aiace Il. P, 643 sqq. adumbrantis, hos sex versus habere: etsi eos iam Virgilio lectos suspicor in loco Aen. XII, in quo Aiacem, Hectorem et nauem incensam ante oculos habuisse videri potest; nam 669 *Vt primum discussae vmbrae et lux reddita menti.* Nemini acutiori probabitur Eustathii commentum quod et Clarke amplexus est, caliginem sublatam esse terrorem Achiuorum Nestoris prudentia dispulsum. Omnino varius vsus τῆς ἀχλύος, *caliginis* ap. Hom. et Virgil. non bene discernitur. Alius vsus est in deliquio aut in morte; v. c. E, 696 alius est in summo ac repentino dolore, ἄχεος νεφέλη. Iterum diuersus vsus in mirabili ac diuina caligine a diis obiecta: vt Il. E, 127. T, 321—341. scil. re in maius aucta ex nube seu puluere aerem obducente: vt P, 643—650. 269. Π, 567.

669. θεσπέσιον et ad νέφος et ad φῶς referri posse, obseruat Sch. A. alterum hoc vix bene.

670. ἠμὲν πρὸς νηῶν καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο. „Pro καὶ debebat esse ἠδὲ, vt esset ἠμὲν πρὸς νηῶν, ἠδὲ πρὸς μάχης" Sch. B. Similem vsum τοῦ καὶ vidimus sup. 664. Eustathius: „πρὸς νηῶν ἢ πὰρ νηῶν" πρὸ νηῶν vn. Vindob. et Lips. a m. sec. et gl. γρ. πάρ. Et πὰρ νηῶν Vrat. b.

ὁμοιΐου πολέμοιο. scribebatur πτολέμοιο, cum Barocc. Ven. B. at πτ locum non habet, nisi vbi antecedens breuis est producenda. Probabile fieri, Homericum fuisse ὁμοιΐοφι πτολέμοιο, iam ad I, 440 vidimus.

672. 3. Equidem non video quam bene haec partitio procedat: qui *retro ſtabant* otioſi, verſus mare adeoque et ipſi *apud naues;* qui *pugnabant*, ſane pone priorem nauium ordinem ſtabant: nec bene tamen παρὰ νηυσὶ μάχεσθαι dicuntur, quod vbique alium ſenſum habet, dum opponitur campus et vallum: v. c. B, 392 ὃν δέ κ' ἐγὼ ἀπ. Adiecta v. 673 στιγμὴ vix alio referenda quam ad ipſum obelum.

ἐφέστασαν Barocc. οὐδὲ μάχοντο Townl. et recte.

673. ἠδ' ὁπόσοι Cant. Verſus aberat a Lipſ. haud dubie librarii feſtinatione. Cur in edd. πὰρ νηυσὶ dictum ſit, non παρὰ, non aſſequor. Et eſt παρὰ in Ven. Townl. fragm. Moſc. vn. Vindob.

675. ἔνθα περ ἄλλοι ἀφέστασαν υἷες Ἀχαιῶν. ἀφέστασαν. recte haud dubie, ſicque Ven. Lipſ. Cant. Harl. Townl. Vrat. omnes, etiam Euſtath. cum Rom. et Flor. Ald. 1. Induxit ἐφέστασαν Ald. 2. quod et habet Barocc. ſed iterum expulit recte Clarke. Infra demum 703 ἐφέστασαν ἀλλήλοισι locum id habet.

676. ἀλλ' ὅγε νηῶν ἴκρι' ἐπῴχετο, μακρὰ βιβάσθων. ἴκρια νηῶν. primum vox occurrit, cuius varia fuit acceptio: Sch. A. B. ἴκρια, οἱ μὲν τὰ καταστρώματα. οἱ δὲ τὰ κατὰ πρώραν καὶ πρύμναν ὡς σανιδώματα. ἢ τὰ ἐξέχοντα ἄκρα. ἢ τὰς καταγωγάς. poſſunt haec inter ſe conciliari: Cum notum ſit, illius aetatis naues non totas, ſed verſus proram et puppim tantum fuiſſe conſtratas tabulis: media parte relicta aperta, in qua ſedebant remiges: cf. inf. 729. Hinc ſunt ἴκρια πρώρης Od. M, 229. 230. media ea pars aperta dicta quoque eſt ἄντλος. Apollon. Lex. ἀπ' ἰκριόφιν. ἀπὸ τοῦ ἰκρίου (Od. M, 414) λέγει δὲ ἴκριον καὶ τὴν τοῦ κυβερνήτου καθέδραν. (immo memorat conſtratum in puppi, in quo ſedebat gubernator) ἴκρια δὲ καὶ τὰς σανίδας, καὶ τὸ κέρας (τὸ ἐξέχον ἄκρον prorae et puppis) λέγει. (Haec et ſimilia ſunt quoque ap. Euſtath. Heſych. Sch. Apoll. Arg. I, 566.) Etiam ἴκρια non ἰκρία ſcribendum eſſe Sch. A. monet: de quo monuit

quoque Etymol. Euſtath. cf. ad Heſych. notam. duxerunt ſcilicet ab ἴκω, vnde et ἴκρίον ſcripſere.

βιβάσθων. de voce ſecundum grammaticos eſt dictum ad N, 809. In Cant. βιβάσκων. quod et vn. Vindob. exhibet.

677. τὸ ξυστὸν (δόρυ, ἐξυσμένον) νῶμα, ἐκίνει.

678. κολλητὸν βλήτροισι. τὸ βλῆτρον vt τὸ λοῦτρον. Sch. A. cf. Euſtath. βλήτροισι, συμβλήμασι καὶ συμπλοκαῖς Sch. A. vnde corrige Suidam: βλῆτρον τὸ σύμβαλμα. lege σύμβλημα. commiſſura. Apollon. Lex. adſcripto verſu: τοῖς κατὰ τὰς συναρμογὰς γόμφοις. ὁ δὲ Ἀπίων . . . . deficit Apionis interpretatio: de qua disputat Villoiſon. Vox antiquata a βλῆμι vel βλέω. Poteſt eſſe ὃ βάλλεται, ἐμβάλλεται, συμβάλλεται, περιβάλλεται. Duae videntur fuiſſe interpretationes vocis: altera, vt ſint conti, e quibus maior ille contus fuit coagmentatus, altera, vt ſint claui, paxilli, vel annuli, vincula, quibus illi conti iuncti tenerentur. Ita dispeſcas dicta in Schol. br. Euſtath. Heſych. (vbi ſunt βλητοὶ, pro βλῆτροι, vel βλῆτρα) Suida. Etymol. cf. ſup. ad 389.

Voc. δυωκαιεικοσίπηχυ vna voce ſcribere iubent Sch. A. Apion et Herodorus ap. Euſtath. vt alia. Diuiſim ſcilicet ſcriptum ab aliis, vt in Mori. Vrat. b. d. fragm. Moſc. εἰκοσάπηχυ editum in Ariſtide T. II, p. 258.

679. ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδώς. ξ— „quod κέλητα poeta nouit; heroes autem equo vtentes non exhibuit. Alter locus, quo equitis meminit, eſt Od. E, 371 Vlyſſes naufragus ἀμφ' ἑνὶ δούρατι βαῖνε, κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων.“ Sic Sch. A. melius quam Sch. B. qui anachroniſmi accuſat poetam; atqui is non Aiacem heroem κελητίζειν dixit, ſed tantum rem in comparatione memorat; adeoque rem ſuae aetatis. cf. Euſtath. Additur mox a Sch. A. κελητίζειν alios binis vocibus dirimere, κέλητ' ἵζειν, male, cum ſic κέληθ' eſſet ſcribendum, κέλητι ἵζειν. quod ineptum eſt, cum ex κέλης. ητος. ſit κελητίζειν. Eſt autem κέλης ipſe equus, cui quis inſidet. Copioſus eſt in h. v. Etymol. adde Sch. br. Eu-

ftath. Suidam. qui κέλητα ἐλαύνειν reddit. — In fronte versus ὡδ' ὅτ' sphalma Ald. 2. quod seruarunt inde expressae edd.

680. ὅςτ', ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναγείρεται ἵππους. Ita vulgo lectum: συναγείρεται. „ἐκ πολέων. ἀντὶ τοῦ, ἐκ πολλῶν, τοὺς ἐπιτηδείους, οἷον ἀρίστους καὶ ἰσοταχεῖς συναγάγῃ ἐκδεξάμενος (leg. ἐκλεξ.)" Sch. B. recte: non a πόλις, vnde Homero est πολίων, sed πολύς. Sup. B, 131 πολλέων ἐκ πολίων.

συναγείρεται. Sic edd. et codd. optimi quoque Townl. fr. Mosc. Ven. Sch. br. A. et B. at hic cum Sch. Lips. norat legi quoque συναείρεται. ἀντὶ τοῦ· συζεύξει. ὡς τὸ, σὺν δ' ἤειρεν ἡμᾶσι. (sup. K, 499 ad quem loc. vide Obss.) Praefert hoc haud dubie veram antiquitatem, cum proprie ad rem spectet τὸ συζεῦξαι. tum intelligi potest, quomodo vulgarius συναγείρεται processerit ex altero. Scholion. fragm. Mosc. τὸ συναγείρεται κατ' οὐδὲν ἀναγκαῖον ἐγράφη, διὰ τοῦ γ, ἁμαρτημάτων ὂν γραφικῶν. ἐπιεικῶς τε γὰρ συναείρεται μᾶλλον σημαίνει προςεχῶς τὸ συνάγει καὶ συναρμόζει. καὶ ἐν ἄλλοις· σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι, συνήγαγε τοὺς ἵππους. ductum hoc ex Porphyrio vt statim dicam. Scilicet eandem lectionem defenderat Philemon ἐν τοῖς συμμίκτοις loco descripto ap. Porphyr. Qu. Hom. f. 8. etsi ipse Porphyrius vulgarem lectionem defendit. cum e pluribus praestantiores equi eligantur. Eustath. συναγείρεται ἢ συναείρεται ἵππους. et prius ἐπιλέγδην συνάγει, posterius συζευγνύειν καὶ ὁμοῦ εἴρειν. Addit hos ipsos antiquis appellatos ἀμίππους, et explicat hinc Sophoclis Βορέαν ἅμιππον (Antig. 985. vbi aliter Sch.) At vox illa plures alios significatus habuit: cf. Harpocrat. h. v. qui et ipse versum Homericum excitat.

Porro (in 680.) ὅςτ' in fronte versus Eustath. exponit ἀντὶ τοῦ, οὗτος quod recte refellit Clarke. At ὅς τε — διώκει cohaerent; et versu antec. ὡς δ' ὅτ' plena oratio esset ὡς ἀνὴρ — φοιτᾷ, — ὡς Αἴας ἐφοίτα.

681. σεύας ἐκ πεδίοιο· μέγα προτὶ ἄστυ διώκει. haec est lectio edd. inde a Flor. Aldd. Rom. Eustathii.

ἄητοι est in Ven. Cant. Lipf. Townl. Vrat. b, est et hoc Homericum. Sch. A. addit. „γρ. διώκῃ." Hoc habet fragm. Mosc. quod et ipsum est in vsu poetae, post ὡς δ' ὅτε. In Harlei. vtrumque scriptum est διώκῃ et ει. in Vindobb. διώκει. διώκῃ et διώκοι. σεύσας Harlei. Verum ἔσσευα, σεῦε, σεύατο, ex aliis locis noui mus, vti σεῦα Il. Υ, 189. σεῦαν Od. Ζ, 89. σεύατο aliquoties. Nunc video esse quoque in Apollonii Lex. σεύας, παρορμήσας. et in Hesych. σεύας (corrupte σευάσας) παρορμήσας, διώξας. Σεύας ἐκ πεδίοιο. Rem expedit Etymologus in σεύω. Est hinc ἱππασεύας ap. Pindar.

682. πολέες τέ ἑ θηήσαντο non modo in Flor. et Ald. 1. sed in omnibus Aldd. erat πολέες τε ἐθηήσαντο; nec correctum, nisi e Romana a Turnebo et al. Praua illa scriptura est etiam in Vrat. A: et haud dubie in aliis quoque.

θηήσαντο. μετὰ θαύματος εἶδον. Schol. br. recte, ex vsu vocis. cf. ad Χ, 370.

683. 684. ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, οἱ δὲ πέτονται. Varie instituunt iuncturam. Schol. br. ἀμείβεται ἐπ' ἄλλον quod fieri vix potest. alii θρώσκων ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, vt sit θρώσκει ἀμοιβαδόν. Probabilior videtur mihi esse ratio: ἐπαμείβεται ἄλλον ἄλλοτε, quod alias ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ. Harpocration p. 28 in ἄμιπποι laudat verba: θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον. nihil addens praeterea.

686. μακρὰ βιβάς. Sic quoque Venetus. At Schol. A. „γρ. βιβῶν." et hoc legitur in fragm. Mosc. et vno Vindob. vti erat lectum sup. 307.

687. αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευε. Schol. B. αἰεὶ ἀντὶ τοῦ, συνεχῶς. Sic Ψ, 502 αἰεὶ δ' ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον.

σμερδνόν. δεινὸν, καταπληκτικόν. Apollon. Lex. ad h. v. βοάων vitiose Barocc.

688. ἀμυνέμεν. alii, vt Lipf. scribunt ἀμυνέμεν'.

690. ἀλλ' ὥςτ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἴθων ἔθνος ἐφορμᾶται. πετεεινῶν etiam h. l. Vrat. b. vt alii alibi et sup. 238.

αἰετὸς αἴθων. Schol. B. αἴθων δὲ θερμὸς, ἢ ξανθὸς, ἢ μέλας. Addunt Schol. br. ὀξὺς ἢ σφοδρός. Eamdem contentionem iam vidimus ad B, 839. acquiesco equidem in colore fuluo.

Comparationem Achiuorum cum animantibus contemtis non pro tenui et indigna esse habendam, monet Schol. B. et laudat alteram similem cum sturnis P, 755.

691. 2. ποταμὸν πάρα βοσκομενάων χηνῶν ἢ γεράνων, ἢ κύκνων. „Homero ἡ χὴν, ἡ γέρανος, dicta sunt, nec tamen necesse, vt etiam sit dictum ἡ κύκνος" Schol. A. „γρ. ἔθνος ἐφ'. ὁρμᾶται. et παραβοσκομενάων, vna voce." Barnes. alterum hoc exhibet quoque ed. Rom. Harl. Vrat. b. d. fragm. Mosc.

ποταμῷ πάρα Harlei. bene et hoc.

693. 694. ὡς Ἕκτωρ ἴθυσε νεὸς κυανοπρῴροιο ἀντίος ἀΐξας. Sic edd. ἀντίος ἀΐξας, et codd. At Venetus ἀΐσσων. adiecto Scholio: „γράφεται ἀΐξας. Ἀρίσταρχος, ἀντίος, διὰ τοῦ σ" fuit ergo et h. l. lectum ab aliis ἀντίον. νεός. νεώς, Eustath. cum Harlei. Vrat. b. d. fragm. Mosc. et vn. Vindob. Nec refert, vtro modo scripseris. cf. ad vs. 704.

κυανοπρῴροιο. siue quod picta nauis colore caeruleo, siue nigrans aqua marina et aere. Apud Etymologum in πρῶρα legitur κυανοπρωΐρους. ex nimia subtilitate et doctrinae copia. grammaticis nonnullis visa est vox πρῶρα orta esse ex προΐρα, itaque scribendum esse aiebant πρώϊρα. Atqui est πρῶρα, πρώρεος, πρώρειος, et πρωρός.

694. τὸν δὲ Ζεὺς ὦρσεν ὄπισθε. Ita iam edd. Flor. Aldd. ὦρσεν. at ὦσεν illatum ex ed. Rom. et Eustath. ὦρσεν ἢ μᾶλλον ὦσεν. quod etiam habet Vrat. d. At ceteri codd. ὦρσεν, etiam Venetus, cum Scholio: Ἀρίσταρχος, ὦσ' ἐνόπισθεν. quod emendandum: ὦσεν ὄπισθεν. Minus bene hoc haud dubie supra N, 83 τόφρα δὲ τοὺς ὄπιθεν Γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς. item 125. 794. et sequi-

tur versu altero ὤτρυνε. ὄρσαι, ὀτρύνειν, solent dii, quoties ad virtutem exserendam incitant, impellunt. Contra ὦσαι, ὤθειν, quoties simili positu occurrit, vim hostilem declarat vt sup. Δ, 535. E, 626 et al. Etiam alio modo Patroclum a tergo impellit Apollo Π, 791.

695. χειρὶ μάλα μεγάλῃ. Sch. B. supplet ὡς. alios pro δυνάμει dictum accipere ait, vel vt terrorem iniiciat, vel vt manum Iouis (sedebat is adhuc in Ida; non in Olympo) ad terram pertingere significet." Inepte. Tenendum est, πρὸς τὸ ἐκπληκτικὸν τῆς φαντασίας valere hoc adiectum χειρὶ, ex antiquo sermone et vsu, etsi non proprie ac vere.

696. αὖτις δὲ δριμεῖα — versum recitat Dio Or. VIII p. 283. R. vbi est αὖθις.

697. φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν. „quod φαίης est pro φαίη τις ἄν. Sch. A. Laudat versum cum Suida Schol. Aristoph. Acharn. 24. vbi expressum φαίης κἀκμῆτας. vt et olim ap. Longin. s. 26 qui hac personarum mutatione, tertiae in secundam, magnam vim orationi accedere ait. cf. ad E, 85.

698. ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ. ὡς ἐσσυμένως ἐμάχοντο. Tyrannio scripserat: ἀντέσθ', vt sit ἀντέσθαι vt λαβέσθαι. πυθέσθαι. (Voluit esse ἀντῶ futurum secundum ab ἄντω) At ἄντεσθαι et ἄντομαι non hoc vno loco occurrit; statim B, 595 de Musis: ἔνθα δὲ Μοῦσαι ἀντόμεναι. et est ἄντεσθαι, ἱκετεύειν καὶ τὸ ἐξ ἐναντίας ἐλθεῖν in Etymol. Etiam Apollon. Lex. ἄντεσθαι. ποτὲ μὲν, λιτανεύειν. ποτὲ δὲ, ἐξ ἐναντίας παραγίνεσθαι, hoc versu adscripto: vnde sua repetiit Hesychius. Est autem h. l. ἄντεσθαι ἐν πολέμῳ, συμμῖξαι ἐν μάχῃ. — ὡς ἐσσυμένως. non nunc est *festinanter*, ταχέως vt alibi et sup. Γ, 85 sed *concitate, acriter*. προθύμως. quod est inter alia ap. Hesych.

700. οὐκ ἔφασαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, ἀλλ' ὀλέεσθαι. ὑπὲκ κακοῦ Ven. vt vbique variat in hoc scriptura — οὐ φεύξεσθαι ἀλλ' ὀλέεσθαι. antiqua forma pro ὀλεῖσθαι μᾶλλον ἢ φεύξεσθαι. Est φεύγεσθαι h. l. ex *discrimine incolumem discedere*, effugere vt saluus sis.

φεύξασθαι Lipſ. Vrat. b. vn. Vindob. ἀλλ' ἐλέσθαι. ηγ. αὐτὰρ ὀλέσθαι. Barnes, prouocans ad Φ, 278 vbi iterum ἐλέσθαι in ὀλέσθαι mutat. Eſt itaque ariolatio Barneſii, non varia lectio. Ineptum acumen! Nam occurrit quoque Φ, 133 ἀλλὰ καὶ ὣς ἐλέεσθε et ἐλεῖται, B, 325 et al.

701. Τρωσὶ δ' ἤλπετο θυμὸς — Τρωσὶν vulgo ſcribitur, niſi quod Townl. Τρωσὶ δ' habet. Lipſ. ἔλπετο vt ſup. 539 et alibi variat. De digammo v. in Var. Lect. cf. ad H, (VIII) 526.

702. κτενέειν δ' ἥρωας Ἀχαιούς. κατανέειν Barocc. pro κτενέειν.

704. νεὸς. tanquam rem memorabilem Euſtathius narrat, in nonnullis antiquis exemplaribus ſcribi νεὸς. Ipſe νεὼς habet, quod defendi ait per ſynizeſin. Eſt tamen νεὼς in Mori, Vrat. b. et pro var. lect. in Harlei. Et vidimus idem modo vſ. 693 in variant. lect. et ſic quoque alibi.

705. νεὸς ὠκυάλου. Cum vox ab ἅλς ducta ſit, obſeruarunt grammatici ſcribendum eſſe ὠκυαλός. Subuenerunt alii ſic, vt dicerent vocem ὠκὺς mera terminatione in αλος auctam eſſe, nec ſignificari plus quam ſimplici ὠκύς. Alii hoc tantum vim habere volebant in nominibus propriis, Εὐρύαλος, Ἀμφίαλος, Ἀστύαλος, non in appellatiuis. Adiectum eſt in Schol. A. Scholion, in quo Dionyſius Halicarnaſſenſis laudatur libro IV. Ἀττικῶν ὀνομάτων, qui ſimili modo Φιλιττος nomen proprium ſine adſpiratione, at, ſi appellatiuum eſſet, φιλίππος ſcribi voluerat; ſic ſe legere in Sophoclis Tereo: ἥλια φιλ' ἵπποις θριξὶ πρέσβιστον σέλας (dixitne ſimpliciter pro ἱππικαῖς θριξὶ? et hoc pro ἵπποις?) ideo et Ὠκύαλος et ὠκύαλος ναῦς. Repugnauit tamen Herodianus. Subeſt autem voci ſimplex notio ὠκεῖα. Et Apollon. ὠκύαλος νηῦς ἡ ταχεῖα.

706. οὐδ' αὖτις ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν. ἐπήγαγε Vrat. d. cum vno Vindob.

Cur Protesilai nauis cremata fuerit, nec alius e ducibus, caussam repetit Schol. B. a decoro: ignoscendum fuisse eius copiis, si nauem non tutarentur, quandoquidem ducem summum amiserant; at turpe futurum fuisse cuiuis e ducibus adhuc viuentibus, si ignem a naui arcere non valuissent. Fuit quoque ζήτησις, quam seruauit Schol. Mosc. ἐζήτηται, διὰ ποίαν αἰτίαν μόνην τὴν τοῦ Πρωτεσιλάου παρέδωκε ναῦν καιομένην; ῥητέον οὖν ὅτι ᾐδέσθη Ὅμηρος ἐμπρῆσαί τινος τῶν ζώντων, μή πως ἀνανδρίαν αὐτοῦ τις δόξῃ καταγινώσκειν. Ex his sua petierunt Schol. br. et Eustath.

709. οὐδ᾽ ἄρα τοίγε τόξων ἀϊκὰς ἀμφὶς μένον. ἀϊκὰς tanquam insolitam vocem, enarrant omnes; primo loco Apollon. Lex. ἀϊκάς, τὰς φορὰς καὶ τὰς ὁρμὰς laudato hoc ipso versu: (quod ibi adiicitur ex Apione alienum est, et spectauit forte ad vocem ἄκων, etsi per se probandum non est.) Exscripsit Apollonium Hesychius in ἀϊκάς. In eodem est quoque ἀεικάς, μάχας. ὁρμὰς, ἢ βολὰς τόξων. Ductum ἡ ἀϊκὴ ab ἀΐξω ἀϊκας; quod est ap. Apollon. Arg. IV, 820. de procellis: Αἰόλου ὠκείας ἀνέμων ἀϊκας ἐρύξειν. cuius loci Scholion vberius seruatum est in Etymol. ἀϊκας (male scribitur ἀϊκὰς, ab ἀϊκὴ quod in Homero est.) Est quoque καταΐξ in Apollon. III, 1374. et πολυάϊξ, quod Sch. A. h. l. reuocat in mentem ex Il. A, 165. — ἀμφὶς, eminus h. l. nam opp. αὐτοσχεδόν. Male Sch. B. χωρὶς ἀλλήλων, vel, vt: Κρόνον ἀμφὶς ἐόντας. Sch. br. ἀμφὶς μένον, περιέμενον. Eustath. melius: ἰδίᾳ καὶ παρεντός. Habet enim hunc proprium apud Iones vsum τὸ ἀμφὶς εἶναι, vt modo seiunctionem modo priuationem significet: vt in Herodoto passim.

710. ἀλλ᾽ οἵγ᾽ ἐγγύθεν — Locum, qui sequitur, melius reddi non posse, etsi omnes rhetores operam in vnum contulerint, pronuntiat Eustathius. Alia addit Barnes. Scilicet laudem habet locus ἐναργείας et in rerum specie sensui obiecta et in verborum delectu.

711. ὀξέσι δὴ πελέκεσσι. „δὴ omnino" Clarke: vim quoque inesse ratus. Ap. Dion. Or. VIII, p. 285. qui vss. 696. et 711. 2. coniunctim recitat, est ὀξέσι δὲ π.

712. καὶ ξίφεσι μεγάλοισι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν. — ἀθετεῖται, ὅτι εὐτελὴς ὁ στίχος, καὶ ἰδιότης τῆς μάχης οὐ σώζεται. Scilicet notum est, *securibus et bipennibus* pugnari; gladiis vero et hastis in omnibus pugnis res geritur." Acutum est iudicium, quod Aristarchi fuisse e Schol. B. et Sch. Lipf. discimus, etsi verbis turbatis. Erat tamen potius id dicendum: secures et bipennes, tanquam quod insolitum esset, non primo, sed altero loco ponendum fuisse, ne exilis versus esset. Reposuerat Dionysius (Thrax) memorari tamen mox: πολλὰ δὲ φάσγανα quibus ideo eos nec minus pugnasse necesse sit." Addiderant alii, cumulari a poeta telorum genera διὰ τὸ φαντάζειν τὸν ἀκροατήν." — ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι esse puto simpliciter *ancipite cuspide.*" At veteres multis modis acceperunt. v. Apollon. Lex. ἀμφιγύοισιν. hoc versu apposito. cf. sup. ad N, 147.

713. πολλὰ δὲ φάσγανα καλὰ, μελάνδετα, κωπήεντα. — „quod non gladii eorum, qui iis vtebantur, in humum decidebant, sed *caesorum,* amputatis manibus vel brachiis" Sch. A. Mirum visum est, enses ab humeris cadere; apud animum fingere licet, enses, quos manu pugnantes tenebant, aut thoraci hostis inflictos aut a thorace resilientes, humi cecidisse. Nec video, quid in hoc improbari possit. Etiam mox Π, 114 Hector hastam Aiacis ita ense suo praecidit, vt ferrum humi caderet deiectum. — μελάνδετα, κωπήεντα. Videtur alterum ad alterius interpretationem spectare: φάσγανα μελαίνας κώπας ἔχοντα. Etymol. in κώπη. κωπήεντα ξίφη, μελάνδετα. σιδηρόεντα (Kulenk. emendabat σιδηρόδετα) ἢ μελαίνας λαβὰς ἔχοντα. μέλας autem ferrum declarare putatur, sic: Sch. B. σιδηρόδετα. ἐπεί, φησι, μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος. (Versus Hesiodeis insertus est Op. et D. 151) ἀντὶ ἐκ σιδήρου τὰς λαβὰς ἔχοντα δεδεμένας. Sic et Sch. br. Adduntur: οἱ δὲ, ἐπιμελῶς ἐνδεδυμένα (f. ἐνδεδεμένα)

ὡς πρὸς τὴν λαβήν." an hi legerunt μελάνδετα? Repetit quoque Eustath. Alia admiſcet Heſych. ad quem v. Notam et Schol. Eurip. Phoen. 1098. Seriores μελάνδετον ἄορ, ξίφος, σάκος, (vt Aeſchyl. VII ad Theb. 43) ſimpliciter pro ferreo dixere: etſi ſcutum eſſet coriis ferro obductis factum; vnde et Tibullus duxit ſuum: *Non tua ſunt duro praecordia ferro vincta*, non ſunt σιδηρόδετα, h. σιδηρᾶ. — κώπῃσιν μέγα φάσγανον etiam Apollon. dixit Arg. IV, 696.

714. ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμάδις πέσον. Sch. A: „οὕτως διὰ τοῦ ο, πέσον." Scilicet fuit in aliis πέσεν quod et Ven. B. habuiſſe videtur, cum Lipſ. Vrat. d: A: fragm. Moſc. vno Vindob. et habent edd. Flor. Aldd. Repoſitum πέσον ex ed. Rom. inde a Turnebo. Porro ἐκ χειρὸς edd. eaedem cum Harlei. mutatum et hoc e Romana.

715. ῥέε δ' αἷ. hemiſtichium iam vidimus Δ, 451. Θ, 65 et al.

716. ἐπεὶ „quod Zenodotus ſcripſerat οὐκ ἐμεθίει." debuit librarii vitium eſſe in aliquo codice. μεθήει Schol. Apollonii I, 1089 vbi verſus appoſitus. Sed μεθίει iam vidimus ad Ζ, 523. Κ, 121 et al. οὐχὶ em. Bentl.

717. ἄφλαστον. notum nunc ſatis eſt, eſſe *aplustre*, ornamentum in extrema *puppi* ad formam pinnarum. Saepe id occurrit in numis; etiam in tabula conſecrationis Homeri, vbi Odyſſeae argumentum deſignat. — Accurate de eo agit Schol. B. quod e Didymo petitum eſſe, diſcas ex Euſtath. qui eadem recitat κατὰ Δίδυμον, ὥς φησι Παυσανίας, cuius lexico Euſtathius vtebatur. Idem Sch. B. refellit eos, qui cum *acroſtolio*, quod in *prora* erat, confundunt: in quibus ſunt ipſe Schol. A, Schol. br. et, auctor erroris, Apollon. in Lex. h. v. quem iam notauit grammaticus ad Apollonii Argon. I, 1089: hoc ipſo verſu noſtro adſcripto. Villoiſon e mſ. Lexico attulit: Ἄφλαστα. τὰ ἀκροστόλια. Ἀπολλόδωρος. Haberet adeo error auctorem etiam antiquiorem. Verum corruptum eſt nomen; nam Apollodorum grammaticum, etſi locus,

ex Etymologiis, non superest, recte accepisse τὸ ἄφλαστον, patet ex loco Biblioth. I, 9, 22 de Argo: vbi cf. Notam. Sunt ἄφλαστα eadem quae sup. I, 241 erant νηῶν ἄκρα κόρυμβα ad quem loc. vide Obss. — Τρωσὶ δὲ κέλευεν haud dubie ex more Ionico fuit pro vulgari δ' ἐκέλευε. Et est δὲ κέλευε in Ven. Vrat. b. fragm. Mosc. Tandem Koeppen interpungit post ἄφλαστον et iungit ἐπεὶ λάβεν. bene; nisi πρύμνηθεν iunctum esset, vt sic esset πρύμνηθεν λάβεν ἄφλαστον. praestat adeo πρύμνηθεν λάβε sc. νῆα.

718. quod οἴσετε non est futurum, (poterat tamen esse futurum pro imperante) sed a verbo οἴσω. φέρετε. οἴσατε Harlei. ἅμα δ' ἄλλοι vn. Vindob. Tum αὐτὴν h. l. μάχην, non φωνήν.

719. πάντων — ἄξιον ἦμαρ. duplex est interpretatio: Sch. A. intelligit πάντα τὰ τολμηθέντα in Troianos. horum ἀξίαν ἀμοιβὴν παρέσχεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς πρὸς τὸ ἑλεῖν τὰς ναῦς. At Sch. B. νῦν ἡμῖν ἀντὶ πάντων πόνων ἰσόῤῥοπον ἡμέραν ὁ Ζεὺς ἐχαρίσατο. Hoc et Eustath. habet et Schol. Harlei. ἀντάξιον ἀντὶ πάντων ὧν ἐπάσχομεν. Quod tertium erat, πάντων ἡμάτων nemo veterum iunxit. At prius, Sch. A. est quoque in Sch. br. νῦν ὑμῖν ed. Rom. pro νῦν ἡμῖν. „γρ. ἔδωκας" Barnes. Non varians lectio sed importunum eius acumen!

720. θεῶν ἀέκητι et cum μολούσας et cum τῆματα θέσαν iungi posse, monet Sch. A. Quaerendum potius quid sit θεῶν ἀέκητι, potest enim esse, diis frustra id agentibus vt prohiberent; aut non probantibus factum; aduersantibus, successum eripientibus: quod nunc ipso euentu Hector patere putat: prouti priscorum hominum sensus hoc ferebat. Alibi ad omina aduersa refertur.

721. κακότητι γερόντων. ἀβουλίᾳ ait Sch. B. est Lat. ignauia, ab animo meticuloso profecta cunctatio, tarditas et inertia.

722. οἵ μ' ἐθέλοντα μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσι. „quod plene scribendum est ἐθέλοντα." Sch. A. (non

σέ μιν θέλοντα, nam Homerum θέλειν ignorare saepe monitum est.)

ἐπὶ πρύμνῃσιν Ἀχαιῶν Townl.

724. „ἀλλ᾽ εἰ δή ῥα τότ᾽ ac si tum revera" Clarke. τότε βλάπτε. Eustath. et placebat Ernestio.] Accedit Venetus, Townl. Vrat. b. d. vn. Vindob. Reposui ergo pro vulgato τότ᾽ ἔβλαπτε.

De ἰσχαναάσκω vs. antecedente 723. ex ἰσχανάω, cf. ad M, 38. Ψ, 300.

725. ἀνώγει tuetur Sch. A. nec necesse esse ἀνώγει scribere, etsi ἠνώγεον occurrat H, 364 καί με τόδ᾽ ἠνώγεον εἰπεῖν ἔπος." Fuit ergo ab aliis scriptum ἀνώγει ex ἀνωγέω.

726. οἱ δ᾽ ἄρα μᾶλλον ἐπ᾽ Ἀργείοισιν ὄρουσαν. Est πάντες ἐπ᾽ in Vrat. d. et vno Vindob.

728. ἀλλ᾽ ἀνεχάζετο τυτθὸν, ὀϊόμενος θανέεσθαι. Ven. A. „τὸ ἑξῆς· ἀνεχάζετο τυτθὸν, θρῆνυν ἐφ᾽; ἑ. οὕτως οὖν διορθωτέον." Secundum haec fuit ab aliis peccatum in interpunctione; et huius generis monita etiam ad διορθώσεις spectasse hinc apparet. — οἰόμενος μᾶλλον ἀποθανεῖν ἢ παραχωρήσειν Ἕκτορι Sch. B. male. nam οἰόμενος h. l. est *metuens*. vt sup. Δ, 12 ὀϊόμενον θανέεσθαι. et N, 283. Conuenit sententia cum vss. 699. 700.

729. θρῆνυν ἐφ᾽ ἑπταπόδην, λίπε δ᾽ ἴκρια νηὸς ἐΐσης. Varias interpretationes vocis θρῆνυς recitat Sch. A. cum Sch. br. et Schol. Mosc. veram hanc: τὰς καθέδρας τῶν ἐρετῶν. Et in Apollon. Lex. — καὶ ἡ μέση τῆς νεὼς καθέδρα. Nunc noua subiicitur interpretatio: ἡ ἐν τῷ πλοίῳ ἀπὸ (τοῦ) τοίχου ἐπὶ τοῖχον διάβασις, apposito hoc versu: in qua non vocis sententia, sed actio Hectoris exponitur. Sequitur tamen hoc Hesych. in θρῆνυν et θρῆνυς (pleniora apponit in ἐφ᾽ ἑπταπόδην, ζυγὰ νεὼς ἢ θρόνον. leg. θράνον. Nam ὁ θράνος in transtris est.) Idem tamen etiam θρῆνυν per ὑποπόδιον reddit cum Etymol. Suida, et Athen. V, p. 192 E. quod ad alia loca spectasse putandum est: etsi gubernatoris sedili alii ὑποπόδιον adiunctum esse volebant; alii ipsam gubernatoris

sedem; quod et ap. Eustath. est; atqui is sedebat in puppi.

θρῆνυν ἐφ' ἑπταπόδην. ἐφ' haud recte. ὑφ' occurrit scriptum in Apollon. l. c. Etymol. l. c. qui disertus est in voc. θρῆνυς. Legitur quoque in eo ἑπταπόδα. Apollon. Lex. ἑπταπόδην. τηλικαύτην τῷ μεγέθει. οἷον, ἑπτὰ ποδῶν βάραθρον leg. βάθρον.

730. ἔνθ' ἄρ' ὅγ' ἑστήκει δεδεγμένος. — „quod δεδοκημένος pro δοκεύων. ἐπιτηρῶν." Sch. A. hoc et Hesych. Etymol. et Apollon. Lex. ἐκδεχόμενος. ἐπιτηρῶν. Tam insolens visa forma δοκάομαι, cum tamen frequens sit προςδοκάω.

ἑστήκει. recepi Ionicum: v. ad Δ, 329. M, 446 et alibi. sicque h. l. Baroec. Vrat. d. fragm. Mosc. Lips. Ven. ἔνθ' ὅγε ἑστήκει vnus Vindob.

731. ὅςτις φέροι. φέρει Lips. Harlei. vn. Vindob.

Versus 733. 4. repetiti saepius. v. modo 661.

735. ἠέ τινάς φαμεν εἶναι ἀοσσητῆρας ὀπίσσω. φαμὲν esse praesens notat Sch. A. at φάμεν pro ἔφαμεν in Od. Δ, 664 φάμεν δέ οἱ ἐντελέεσθαι. leg. οὐ τελέεσθαι. Est autem φαμὲν pro ἄρα ἐλπίζομεν ἕξειν ἐπικούρους; vt quoque Sch. B. ἀοσσητῆρας. de voce v. sup. 254.

736. ἠέ τι τεῖχος ἄρειον. locus *munitior*, quam castra nostra vallo munita. Vt Ἄρειον, *Martius murus* sit, male ex Il. Δ, 407 vbi de Thebis, repetitur.

ᾧ κ' ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι. vn. Vindob. ἀμύνῃ.

737. οὐ μέν τις σχεδόν ἐστι πόλις. Aristarchus οὐ μέν τι. (vt sit κατά τι. οὐδαμῶς.) Hoc habebat Mori. Townl. Vrat. d. at μέντοι Vrat. b.

738. ᾗ κ' ἀπαμυναίμεσθα. δι' ἧς ἀμυνοίμεθα τοὺς πολεμίους Sch. br. Potest ᾗ quoque esse ἐν ᾗ ἀπαμυνάμεσθ' vn. Vindob. ἐπαμυναίμεσθ' Harl. Lips. Vrat. b. d. A. sensu alieno: *nulla vrbs est in vicinia, cui opem feramus.*

ἑτεραλκέα δῆμον ἔχοντες. Vidimus iam ἑτεραλκέα νίκην quae robur addit alteri parti, h. e. superiorem eam pugna facit H, 26 ad quem locum v. V. L. Θ, 171. At h. l. est populus qui addit nouas vires, ἀλκὴν, alteris, h. e. victis, partibus. At Sch. B. ἑτέραν ἀλκὴν, aliud robur, ἡμῖν περιποιοῦντα. Et Sch. br. δυνάμενον ὄχλον ἐν μέρει — βοηθεῖν. Omnino τὴν ἀντιπαθῆ ἀλκὴν reddit Schol. Nicandri Ther. pr. hoc versu laudato. Koeppen iterum aliter: *aliis victis vincentem.*

739. ἀλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ. Sch. A. in alio: ὁμίλῳ minus bene ad loci sententiam.

740. πόντῳ κεκλιμένοι. προσηρηρεισμένοι καὶ προςανακείμενοι. Sch. A. *in extremo littore haerentes.* Dictum satis de voce ac sensu ad E, 356. 709 in situ locorum vergente ad certos fines. Monuit b. E. Ernesti non bene reddi, *mari admoti*, sed esse: *prope mare*: laudato Il. Π, 68. et Callimach. in Dian. 254. Scilicet est: *castra habentes in extremo littore.* Nam κλίνεσθαι, κεκλιμένον εἶναι, de situ et positu locorum prope ad alium locum dicitur. Sic Od. N, 234. 5. Δ, 607 vbi νῆσοι τις, αἵ θ' ἁλὶ κεκλίαται in mari sitae sunt. Ita etiam habitare, vt ap. Sophocl. Trachin. 101. 2. an Hercules apud Gades commoratur: ἢ δισσαῖς ἀπείροις κλιθείς, pro ναίων. At veteres voluere esse pro ἐγκεκλεισμένοι. quod sane cum re ipsa conuenit, vere enim *mari inclusi* erant quod apud Virgil. Aen. X, 377 est: *maris magno claudit nos obice pontus. Deest iam terra fugae.* At non bene confunduntur κλίνεσθαι et κλαίεσθαι, κεκλιμένος et κεκλεισμένος. v. mox ad Π, 68.

741. τῷ ἐν χερσὶ φόως, οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο. μειλιχίῃ tertio casu, est ab Aristarcho, vt iungatur cum superioribus οὐκ ἐν προςηνείᾳ, οὐδ' ἐν ἀργίᾳ; κεῖται ἡ τοῦ πολέμου σωτηρία. At Dionysius Thrax primo casu μειλιχίη scripserat, vt sit sententia absoluta. ἐν χερσὶ φόως. Οὐ μειλιχίη πολέμοιο. h. e. προςήνεια δὲ οὐκ ἔστι πολέμου. Ex his sua hausit Eustath. — Schol. B. aliquantum tur-

batus agnoscit vtrumque cum Sch. br. Probamus haec: διὸ ἐν τῷ μάχεσθαι ἡ σωτηρία, οὐχὶ ἐν τῷ μειλιχίους ἡμᾶς καὶ πράους εἶναι τοῖς πολεμίοις. — Non tamen bene redditur μειλιχίῃ per πραότητα, φιλανθρωπίαν, sed est h. l. ῥαθυμίᾳ, cum cessatur a pugnando, nec acriter satis resistitur. Inf. Ω, 839 multos Achiuos Hector occidit: οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δαῒ λυγρῇ. In Hesychio μειλιχίῃ, ἱκετείᾳ, ab eo, qui scripserat, verba fuere sic accepta: non cum Troiano pax aut induciae. συμβάσεις. quod et Bentl. vidit: qui comparat inf. Π, 630 ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ. sed h. l. est: pugna fit manu, non multum sermonem faciendo. Est quoque μειλιχίη scriptum in fragm. Mosc. sed potuit iota subscriptum neglectum esse, quod fit in libris sexcenties. Ceterum interpungi quoque potest, φόως, οὐ μειλιχίῃ, πολέμοιο, vt φῶς πολέμοιο iungatur. — Tandem in versus capite Τῷ ἐν Harlei. τῷ est δι' ὅ, quamobrem.

742. ἔφεπ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι. ἔφεπε h. l. simpliciter de conatu feriendi. ἔγχει ὀξυόεντι. de epitheto v. ad E, 50. ἔγχεϊ vulgo, quod expunxi, ne hiatus inferatur: vt iam saepe factum: vt M, 117.

743. ὅστις δὲ Τρώων κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο. Ex vno Vindob. notatum est, νηυσὶν ἄγοιτο. „κοίλας ἐπὶ νῆας ἄγοιτο" Harlei. ed. Flor. Aldd. Turn. nec mutatum nisi e Romana per Stephanum: κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο· Eustath. ait esse pro vulgari πῦρ φέροι ἐπὶ τὰς νῆας. Schol. Harlei. ἐφέρετο τῇ εἱμαρμένῃ. Sed aptius, inquit Clarke, intelligas: virtute sua vel hortatu Hectoris. Quidni vocem ex suo vsu accipimus: ἐπιφέρεσθαί τινι, vt ἐπέρχεσθαι. ἐπιέναι· si quis e Troianis ad naues accederet. Sup. 626 erat ἐπορούσειν.

744. σὺν πυρὶ κηλείῳ χάριν Ἕκτορος ὀτρύναντος. πῦρ κήλειον f. κήλεον, torrem ardentem, vidimus iam Θ, 217. χάριν Ἕκτορος. quod vulgo Ἕκτορι χαριζόμενος. ὀτρύνοντος fragm. Mosc.

745. τόνδ' Αἴας οὔτασκε, δεδεγμένος ἔγχεϊ μακρῷ. ὀξεῖ δουρί. inde a Turnebo e Romana. ὀξεῖ χαλκῷ Flor. et Aldd. ſicque Mori. vn. Vindob. „γρ. ἔγχεϊ μακρῷ" Barnes. ſicque Harlei. Ven. Vrat. b. fragm. Moſc. et vn. Vindob. parum refert.

746. δώδεκα δὲ προπάροιθε νεῶν αὐτοσχεδὸν οὖτα. Primo pro δὲ Euſtath. legit δή. Et pro οὖτα „γρ. ἔκτα" Barnes (in aliis puto locis; non in hoc). οὔτα ed. Flor. et Aldd. ab οὐτάω Turn. vsque ad Steph. qui ex Romana οὖτα ab οὔτημι recepit: de quo v. ſup. ad Δ, 319. Varietas ſcripturae perpetua.

EXCVRSVS AD LIBRVM XV (O)

EXCVRSVS

de hiatu in Homericis

O, 247. τίς δὲ σὺ ἐσσί, φέριστε θεῶν, ὅς μ' εἴρεαι οὕτως. In vtramque partem disputari poteſt, ſitne hoc cum ratione dictum σὺ ἐσσί, an librariorum vitio exciderit γ', τίς δὲ σύ γ' ἐσσί. Magnum iam verſuum numerum vidimus, in quibus de hiatibus monitum eſt. Ne videar aliquid temere aut pro imperio ſtatuere, vtar hac occaſione, vt, tanquam deverticulo capto, ea quae paſſim adſperſa ſunt, vno in loco paucis colligam; dummodo praefatus fuero, habere me in his quoque auctorem, Bentleium, qui veſtigia mea firmaret, cum et ipſe verſus eiusmodi multos modo atro ſubleviſſet, modo correxiſſet. Ingenui hominis eſt dicere, per quem profecerit; interdum quoque obtrectantium ſtudia hac tanquam aegide retundere conſultum eſſe poteſt.

Veteres Homeri commentatores, cum omnino de prosodia tam parum diſerte et accurate egerint, de hiatu nihil, quod magnopere nos iuuet, tradiderunt. *)

*) Vniverſe quidem Euſtath. ad Jl. Π, 573 ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν ἀνεψιὸν ἐξεναρίξας p. 1076, 33 adſcripſit τὸ δὲ „ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν" δηλοῖ τῇ ἐπενθέσει τοῦ „γε" συνδέσμου, φορτικὴν καὶ Ὁμήρῳ εἶναι τὴν σκληρὰν χασμῳδίαν. recte ſtatuens, hiatus duros Homero ingratos fuiſſe; ſubiicit tamen: εἰ καὶ ἄλλως αὐτῇ χαίρει, ὅτε χασμᾶται καίρια. Etſi idem alio loco p. 12, 8 fuiſſe ait, qui τὴν χασμῳδίαν, ἤτοι κεχηνυῖαν στίχου σύνδεσιν, μίαν εἶπον τῶν πέντε, ἢ ἕξ, κακιῶν τοῦ ἔπους. At ille omnino voce χασμᾷν, χάσμησις latius vtitur, etiam de iis, quae in hiatuum cenſum non veniunt, vt εω, Πηληϊάδεω, ante Ἀχιλῆος.

Quae vero a metricis obſervata ſunt, non vbique ad poetas epicos referri poſſunt. Omnino autem omnis haec de hiatu disputatio ab aliorum poetarum vſibus eſt ſecludenda, et ad ſolum Homerum a nobis reuocatur; eum enim proprium aliquem vſum ſervaſſe paullo diligentius inquirenti facile patet.

Homerum quidem hiatus diligentiſſime euitaſſe nemo neget, qui vel aliquot centenos verſus legerit. Altera tamen ex parte multos hiatus relictos eſſe, non magis negari poteſt. Dicemusne id conſilio poetae factum? an ſeu apographorum et librariorum, ſeu grammaticorum vitio?

In multis vtique verſibus a corruptelis hiatus profecti ſunt, et magna verſuum pars ſanata eſt opera critica. Reſtant tamen vel ſic verſus, in quibus medela critica ſuppetere videtur nulla. Ingenioſe nuper vir doctiſſ. Hermann in praeclaro libro de Metris Graecorum, ad metrum et accentum, eoque ad aurium iudicium haec reuocauit; ad hoc tamen, cum tam lubricum et arbitrarium ſit, equidem non, niſi vbi aliud, quod opportunius ſit, afferri nequeat, confugiam. Conſtitit quoque mihi, magnam eorum verſuum, in quibus hiatum ex accentu tuitus eſt, partem eo tempore, quo conditi ſunt, nullos hiatus habuiſſe.

Equidem cum iam a triginta inde, et quod excurrit, annis ad hanc prosodiae partem offendiſſem, et in omnes me partes verterem, nec quidquam, quod omni ex parte ſatisfaceret, reperiſſem, quandoquidem certa, liquida et explorata, non ficta et properata, quaerebam, nonnulla tamen, quae liquere viderentur, animaduertere mihi viſus ſum: eaque haud pigebit communicare cum aliis, vt ad alia, forte certiora , deducantur.

Verum conſtituendum eſt ante omnia, qui ſint illi hiatus, de quibus hic quaeratur. Primum excludendi ſunt illi, non recte hiatus appellati, quando diphthongus; vel vocalis longa, quae et ipſa e binis breuibus

conſtare dicenda eſt, aliam vocalem ſeu diphthongum antecedit in fine vocis. Ea diphthongus modo corripitur; modo producitur, ſiue tonum habeat ex caeſura, ſiue eo vacet; ſic B, 231 ὅν κεν ἐγὼ δήσας ἀγάγω, ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν. hic altero loco longa ſyllaba eſt ſine caeſura: ἢ ante ἄλλος, at — γω η — habet tonum. Ita in ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος nullus eſt hiatus proprie dictus. Veniunt in eundem cenſum vocales longae cum breui coaleſcentes ῃ ex HI. ῳ ex ΩI. item εῳ in Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. Poſſunt eaedem quoque diphthongi circumflexo notati eſſe, et tamen corripi, vt Ξ, 140 γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσι. 309 νῦν δὲ σεῦ εἵνεκ' — Et quum breuis cum longa vocali coniuncta vocalem ſequentis vocis antecedit, vt Γ, 152 δενδρέῳ ἐφεζόμενοι. A, 15 χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ. Ita nec erunt pro hiatibus habendi verſus, quoties longa vocalis ex contractione duarum vocalium nata eſt: αὖδα ὅ τι φρονέεις. ex αὔδαε.

Hiatus proprie dictus habebitur, quando vocalis in fine vocabuli aliam vocem a vocali incipientem antecedit, nec eliſa eſt: vt Il. A, 565 κάθησο ἐμῷ et 569 καί ῥ' ἀκέουσα καθῆστο ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ. Cum Graeci haud ſequantur morem Latinorum, vt eliſas vocales ſcribant, vt in *Ille ego;* tanto magis in oculos incurrunt hiatus in Graecis.

Eliduntur autem vocales ſiue acuantur ſiue non acuantur. De breuibus quidem, ε et ο, nemo dubitet; nec de α. Poſſit quaeri de ι et de υ. Si memineris v. c. Γ, 349 ἀσπίδι ἐν κρατερῇ qui verſus eadem ſcriptura repetitur P, 45. E, 465 ἐς τί ἔτι. Z, 343 οὔ τι ἐγώ. P, 583 Φαίνοπι Ἀσιάδῃ. Communi tamen vſu τὸ ι in fine elidi dubitare noli. E, 5 ἀστέρ' ὀπωρινῷ — 304 οἷοι νῦν βροτοί εἰσ', ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος, pro εἰσί. Ω, 26 οὐ δὲ Ποσειδάων' οὐδὲ γλαυκώπιδι κούρῃ. ἦδ' ἐν δαίθ', ὅτε περ — K, 277 χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσεύς. (verſus, quem ad e. l. appoſui ex Euſtathio: ἀλλὰ τεὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον; Praxillae eſt, vt idem Eu-

ſtathius docet alió loco p. 12.) Quid quod vſu quoque communi eliditur in ἐπί, ſi compoſita reputes, ἐπέχω, ἐπέρχομαι.

At υ in fine vocis ante vocalem occurrere non memini, ita vt nec elidi nec hiatum facere dici poſſit. Nam A, 190 et alibi ὀξὺ ἐρυσσάμενος eſt ὀξὺ ϝερυσσαμενος. Docent et compoſita εὐρύαλος, εὐρυαγυῖα. Merito itaque dubites, recte ſe habere: τίς δὲ σὺ ἐσσί.

Iam hiatus ingratos habitos eſſe, docet vſus τοῦ ν in fine additi vocalibus ε et ι ante aliam vocem, quae et ipſa vocalem in capite habeat.

Videri poterat mollis Ionum ſenſus omnino ab hiatibus abhorruiſſe. Contrarium tamen colligas ex ſcriptore Ionico Herodoto, qui eas quoque particulas vel litteras neglexit, quae vocalibus interponi ſolent, ita vt nec ν interponatur. Facit hoc ipſum dubitationem, num antiquiſſimo vſu ν in Homericis appoſitum fuerit. Verum omnino Ioniſmum Homeri ex Herodoti Ioniſmo metiri haud licet. Ita quod toties occurrit, τε ἰδὲ, in melioribus ſcriptum τ' ἠδέ.

Ex iis locis, qui hiatum habere videntur, primo numerus longe maximus vitio librariorum et grammaticorum carminibus Homericis inſidet, partim iam ſublatus, partim e codd. aut ratione grammatica ſubtiliore tollendus.

Ita in iis ipſis vocibus quae in ι exeunt Il. Z, 343 οὔτι ἐγώ. fuit οὔτοι. Γ, 349 ἀσπίδι ἐν κρατερῇ, leg. ἀσπίδ' ἐνὶ κρ. v. Obſſ. et H, 272 ἀσπίδι ἐγχριμφθεὶς leg. ἀσπίδ' ἐνιχρ. O, 645 legebatur in veteribus ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγι ἆλτο. quod meliores exhibuere ἀσπίδι πάλτο. Forte E, 465 ἐς τί ἔτι fuit ἐς τί τ' ἔτι vt inf. Σ, 6 ὤ μοι ἐγὼ, τί τ' ἄρ' αὖτε et Od. Ψ, 264 δαιμονίη, τί τ' ἄρ' αὖ με — Porro O, 247 τίς δὲ σὺ ἐσσὶ, φέριστε θεῶν. quidni fuiſſe credamus σύ γ' ἐσσί. vt ſaepe alibi: Ω, 290 ἀλλ' εὔχεο σύ γ' ἔπειτα. Z, 412 ἐπεὶ ἂν σύ γε πότμον ἐπι-

στης. Itaque ſic quoque corrigendum erit Λ, 786 πρεσβύτερος δὲ σὺ ἐσσί.

Vitii illati cauſſae fuere plures; maxima haud dubie ignoratio digammi; quo ſeu extrito ſeu omiſſo cum magnus hiatuum numerus ſubnatus eſſet, eos poetam decere, pro arbitrio adhiberi ac cum laude frequentari crediditſſe videntur. Acceſſit omnino rei metricae incuria apud grammaticos Alexandrinos. Quis enim probet v. c. iudicium Ariſtarchi H, 452 legentis: τοῦ δ' ἐπιλήσονται τὸ ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων. cum apertum ſit fuiſſe: τό τ' vel ὅ τ' ἐγὼ καί. tum multo liberius graſſata eſt librariorum ſocordia; quam vel in ν ἐφελκυστικῷ indocte modo interpoſito modo omiſſo agnoſcas.

Vitii cauſſae repertae ſolent medelam aperire. Magna itaque pars hiatuum digammo appoſito tollitur. Alia vitia tolluntur variis modis ex ipſa re ductis: quae in vnum locum conferre velle faſtidioſa res eſſet. Videnda ſunt de his ſingula loca. Quoties accedebat libri alicuius auctoritas, verba in ipſo carmine emendatius ſcribere haud dubitaui. Alibi ſola ratio grammatica, analogia et ſimilium exemplorum auctoritas ſuppetebat; in his locis ad Obſeruationes monita ſepoſui: quandoquidem bene intelligo, eum qui paullo pertinacior fuerit, in ſingulis fere locis puluerem mouere poſſe, et aliquid, quod reponat, in promtu habere. Ita mihi haud indulſi in interponendis particulis expletiuis, in quibus bene noui in vtramque facile partem peccari poſſe; v. c. in particula γε interponenda. Cum tamen eam innumeris locis inſertam videas, vbi bene omitti poterat, cur eam non temere excidiſſe putes, vbi, ea omiſſa, vitium illatum eſt? Sic Γ, 453 οὐ μὲν γὰρ φιλότητί γ' ἐκεύθανον. cur non ſcriptum eſt φιλότητι ἐκεύθανον? Scilicet ita hiabat oratio. Quid ni igitur in ſimilibus locis hoc γ', ſi deſideratur, interponimus? Ergo N, 100 δεινὸν ὃ οὔποτ' ἐγώ. cur dubitem ſcriptum fuiſſe δεινὸν ὅγ' οὔποτ' ἐγώ. Et B, 107 pro αὐτὰρ ὁ αὖτε, αὐτὰρ ὅγ' αὖτε. ſicque laudat verſum Iulianus. Λ, 109 Ἄντιφον αὖ παρὰ οὖς

ἔλαος: cur non ausim, reponere αὔτε παρ'. M, 311 pro κρέασιν τε ἰδὲ, quidni κρέασί τ' ἠδέ. in quo saepissime peccatum est, vt K, 573. Cum toties varient ἕκαστα et ἅπαντα, quidni scriptum esse putem διασκοπιᾶσθαι ἅπαντα K, 387. pro ἕκαστα. Verum singula persequi velle, infinitum esset.

In aliis locis caussa vitii erat exquisitior forma vocis: v. c. E, 538 πρὸ δὲ εἴσατο. fuit πρὸ δ' ἐείσατο. A, 532 εἰς ἅλα. ἆλτο. fuit εἰς ἅλαδ' ἆλτο. Λ, 385 κέρα ἀγλαέ. meliores κέρᾳ. Interdum enim res reuocari potest ad contractionem, vt Δ, 345 ἔνθα φίλ', ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι. hic κρέα est ex κρέατα, κρέεα. E, 221 ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, ὄφρα ἴδηαι. hic est εο pronuntiando contrahendum in diphthongum. A, 276 ἀλλ' ἔα, ὥς οἱ πρῶτα. nam ἔα est ex ἔαε. sic et Θ, 399. Π, 731 et al. At B, 165 μηδὲ ἔα νῆας, fuit μηδέ τ' ἔα. sic et v. 181. et al. Contra littera geminata excidit P, 16 τῷ με ἔα κλέος ἐσθλόν. leg. τῷ μ' ἔαα κ. vti Od. Θ, 509 est ἢ ἐάαν μέγ' ἄγαλμα. Interdum corrupta lectio grammaticorum acumine, v. c. Θ, 378 γηθήσει προφανέντε ἀνά. vbi v. Obss.

Quae cum ita sint, vt in tam multis locis hiatus, ex ignoratione vel ex deprauatione natus, facile possit tolli: quoties hiatus occurrunt, ab Homerico more alieni, seriorum vero poetarum vsui consentanei: probabilis oritur suspicio, serius aut lectiones aut ipsos versus in Homerica illatos esse; quae quidem suspicio tanto grauior est, si versus alia quoque indicia serioris fabricae habet; quod saepe locum habet in versibus ad explendas sententias vel ad syntaxin ellipticam locupletandam attextis vel subiectis.

Post omnia haec supersunt loca, in quibus hiatus in eam versus partem seu sectionem incidit, in qua aut caesura adiuuat pronuntiantem, aut pronuntiatio subsistit, ipsa sententia id postulante. Hoc est illud genus, in quo Hermanni, viri acutissimi, doctrinam lubenter admittam. Huius generis alia sunt exempla, in quibus

hiatus eſt in *medio* verſu; vt A, 565 *ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο | ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ.* 569 *καί ῥ' ἀκέουσα καθῆστο | ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ.* Γ, 376 *κεινὴ δὲ τρυφάλεια | ἅμ' ἕσπετο.* E, 270 *τῶν οἱ ἓξ ἐγένοντο | ἐνὶ μεγάροισι γενέθλης.* Et ſic porro Δ, 412. E, 343. 388. 424. H, 31. 63. I, 57. 426. K, 285. Λ, 256. N, 821. Ξ, 154. 209. O, 402. 447. Π, 848 videndae ſunt ad e. l. Obſſ.

In aliis hiatus eſt in ſede quarta: A, 578 *πατρὶ φίλῳ ἐπίηρα φέρειν Διὶ | ὄφρα μὴ αὖτε.* I, 238 *μαίνεται ἐκπάγλως πίσυνος Διὶ | οὐδέ τι τίει.* Λ, 76 *σφὶν ἐνὶ μεγάροισι καθείατο, | ᾗχι ἑκάστῳ.* Sic Λ, 790. Z, 422. P, 683 et al. Non tam commode, cum ſententia nondum finita ſit Θ, 66 *ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο | ἱερὸν ἦμαρ.*

Inter primum et ſecundum pedem: I, 247 *ἀλλ' ἄνα, | εἰ μέμονάς γε.* O, 227 *ἔκλετε | ὅττι τάχιστα.* P, 583 *Φαίνοπι | Ἀσιάδῃ.*

Dixi iam ab initio, ab hac disputatione ſeiunctos et excluſos eſſe ceteros poſt Homerum poetas; excepto Heſiodo, cui digammi vſum familiarem ac perpetuum eſſe, non minus quam Homero, ſuo loco videbimus. In hoc miratus ſum, hiatus, praeter eos, quos ignoratio digammi intulit, raro occurrere, et expeditam fere in his eſſe rationem. Lyricos autem et dramaticos, diuerſas carminis leges ſequentes, etiam in hiatus vſu ab Homero recedere, haud miraberis; mireris tamen hoc, quod, cum epicorum poetarum ratio ad Homericam omnino ſit compoſita, in hiatibus tamen illi multo licentius ſibi indulgent: vt difficile ſit reperire, quas leges ii ſibi hac in re conſtituerint. Si tamen ſatis acute video, a digammo mature ignorato prima fraudis ludibria proceſſerunt. Videbant Alexandrini poetae innumeros in Homericis carminibus extrito ſemel digammo e codicibus verſus, in quibus tanquam certo conſilio relictos hiatus animaduerterent; hos eosdem ſibi quoque ſeruandos eſſe putarunt; in aliis prorſus ſimilibus, nec tamen in Homero tam fre-

quentibus, sibi ius suum relictum esse crediderunt, vt hiatum modo admitterent, modo desererent. Verum de his disertiora tradere licebit in iis, quae de digammi vsu disputabuntur. Sunt tamen praeter hos alii hiatus, quos partim ratione aliqua adhibitos, alios pro arbitrio receptos aut spretos, partim prauo exemplo arreptos, nonnullos quoque librariorum vitio illatos dixeris. vt ap. Apollon. II, 338 ἀψοῤῥοι στέλλεσθε, ἐπεὶ πολὺ βέλτερον εἶξαι. vbi ex ed. Flor. Brunckius probat στέλλεσθαι. III, 561 ἐρητύεσθε ἀέθλων. vbi reponendum ἐρητύεσθαι. Rationem assequor nullam v. c. in his: Apollon. I, 778 γάνυται δέ τε ἠϊθέοιο. 881 ἄλλοτε ἄλλον. Callimachus Del. 284 χρυσέοιο ἀπ' οὔδεος. Verum in aliis ratio commode peti potest a numeris, a tono et caesura: v. c. Apollon. IV, 801 ὡς δή τοι πέπρωτο | ἀμείβεσθαι πατρὸς ἑοῖο. II, 957 ἔνθα δὲ Τρικκαίοιο | ἀγαυοῦ Δηϊμάχοιο. III, 807 φάρμακα λέξασθαι θυμοφθόρα | ὄφρα πάσαιτο. Minus commode I, 39 ἄμφω συμφερέονται ἀπείρεσιν | εἰς ἓν ἰόντες.

IN LIBRVM XVI. (Π) ILIADIS
VARIAE LECTIONES
ET OBSERVATIONES

Inſcriptio antiqua: ἡ Πατρόκλεια διὰ τὸ τὰ κατὰ Πάτροκλον ἱστορεῖν, vt Euſtath. adiicit. Debuit tamen nec minus liber ſequens ad eam referri.

1. Ὣς οἱ μέν. Interiectus verſus vt tranſitum faciat ad maiora: παράγραφον ἐνέβαλε τὸν στίχον ait Sch. B. vt ſaepe per ſimiles verſus: ὣς οἱ μὲν μάρναντο. ὣς ὁ μὲν ἐν κλισίῃσι. et al. (Sch. B. et Euſtath.) — Putes forte verſum melius ad ſuperioris libri calcem fuiſſe adiectum. Verum libros et alibi ſimile exordium habere videmus: vt Jl. I, 1. M, 1. Σ. 1. Τ, 1. Χ, 1. Ψ, 1. Od. Ζ, 1. Η, 1. Meo tamen iudicio rhapſodiae nouae initium melius factum eſſet infra poſt v. 123 vbi iam ad ſummum rerum cardinem adducta eſt narratio. Tum liber nouus foret: Ὣς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν.

ἐϋσσέλμοιο. De voce vidimus ad B, 170 etſi hoc demum loco Scholion in eam habetur in A. B. Praeſtat interpretatio a transtris, ſeu aſſeribus, quibus remiges inſident, ducta. Vno ſibilo et h. l. ſcribunt ἐϋσέλμοιο Townl. Vrat. a. b.

3. κρήνη μελάνυδρος. βαθεῖα recte Schol. A. B. et Apollon. Lex. Vide ſup. ad I, 14. 15. vbi vterque verſus iam legebatur. Ibi et de αἰγίλιψ videndum. Adde dictis Suidam h. v.

7. τίπτε δεδάκρυσαι, Πατρόκλεις; ἠΰτε κούρη. Verſum adſcripſit Schol. Sophocl. Trachin. 1073 ad verba: ὥστε παρθένος.

δεδάκρυσσαι, vitioſe, ignoratione proſodiae, plures, etiam Venetus.

Πατρόκλεις. „γρ. Πατρόκλεες." Barnes. Primitus ita scriptum fuisse non dubito ex Πατροκλέης. Sic Ἡρακλέης, ὦ Ἡράκλεες. Ἡράκλεις.

8. νηπίη; ἥθ' ἅμα μητρὶ θέουσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει. Schol. B. (e Porphyrio suspicor. vnde fere longiora eius Scholia transcripta esse video) ad *mulierculam pauperem* refert, festinantem vt opus faciat, vnde mercedem et victum sibi paret. Est hoc aliunde assumtum; M, 435 ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρηται. — ἀνώγει. Sch. br. παρεκελεύετο. ἐθέλει. qui prius adscripsit, ἀνώγει acceperat pro ἠνάγει, ex ἀναγέω. is qui alterum, ab ἀνώγω.

9. εἱανοῦ ἁπτομένη. ἑ— „quod ἑανὸς etiam est πέπλος, τὸ ἔνδυμα. Schol. A. Satis dicta sunt de hac voce ad Γ, 385. εἱανοῦ, εὐδιαχύτου apud Hesych. ad h. l. referri non debebat. Porro notandum, quod h. l. ἑανὸς de εὐτελοῦς πέπλου, *pauperculae mulieris veste*, dictum est. Et ἅπτεσθαι non modo est *attingere*, verum et *inhaerere*: ἐπισπωμένη.

καί τ' ἐσσυμένην κατερύκει. ἐσσυμένη, quod in Mosc. 2. a pr. m. est, legerat in suo Eustathius; recte tamen addit γράφεται κάλλιον, ἐσσυμένην. Contra Apollon. Lex. voc. ἥψατο. πολλάκις Ὅμηρος χρῆται τῷ ἅψασθαι ἀντὶ τοῦ ἐπιλαβέσθαι. εἱανοῦ ἁπτομένην. quod emend. ἁπτομένη. Vulgata est quoque, vt solet, apud Plutarch. an seni ger. sit resp. p. 792 F. vbi suauiter ad patriam refertur, officia debita a nobis postulantem praestanda: sed ibi scribendum ἐσσύμενον.

10. ποτιδέρκεται. Variat et h. l. ποτι et προτι. προςδέρκεται Zenodotus.

ὄφρα pro ἕως Schol. A. ἂν ἕληται Vrat. b. et vn. Vindob. etsi corrupte.

11. τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβεις. Apud Hesych. κατὰ δάκρυα λείβεις. καταστενάζεις μετὰ δακρύων. κλαίεις. ita ista sunt interpungenda.

12. ἠέ τι etiam Ven. At Schol. A. vnus e grammaticis ἢ ἔτι. πιφαύσκεαι. προορᾷς. προσημαίνεις. Sch. A.

quid ni ἐμφανίζεις. λέγεις. vt alibi iam vidimus K, 502. 478. Sicque Schol. br. — πιφάσκεαι Mosc. 2. et Apollon. de Syntaxi p. 141, 20. quod et alibi occurrit. Ceterum εἰρωνείαν in his quaerunt Schol. A. quam copiose exponit Eustathius.

13. ἠέ τιν' ἀγγελίην Φθίης ἐξ ἔκλυες οἶος. Monet Sch. A. non esse iungenda ἐξέκλυες. quod e Romana illatum recte eiecit Wolf. secundum Ernesti, qui Ms. Lips. et edd. Flor. Ald. 1. laudabat. At omnes Aldd. ἐξ ἔκλυες habent; cum codd. Cant. Ven. Townl. al.

14. *Menoetius*, Patrocli pater, exul apud Peleum Phthiae agebat: vt supra Λ, 764 vidimus: vbi cf. Notam, Add. inf. Ψ, 85 sq. — *Peleus* autem (v. 15) Achille superstes fuisse passim traditur; vnde etiam a Tragicis v. c. in Andromache Euripidis, in scenam senex produci potuit.

16. τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα τεθνειώτων. ἀκαχήμεθα Vrat. A. cum vno Vindob. quod etiam est in Sch. br. additur tamen: ὑπὲρ ὧν ἀμφοτέρων λυπηθείημεν ἄν.

τεθνηώτων, αἱ Ἀριστάρχου Schol. A. sicque Cant. Mori. Vrat. A. vn. Vindob. v. ad Z, 71. 464.

17. ἠὲ σύ γ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι. "quod omissum περὶ ante Ἀργείων" Sch. A.

18. ὑπερβασίης. τῆς παραβάσεως τοῦ δικαίου Sch. A. Vox Homerica, quam iam vidimus Γ, 107. vbi proprie de periurio.

νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν. ἔπι intulerat Barnes. Verum grammatici in his ad epitheton referre iubent ἐπὶ γλαφυρῇσιν.

19. ἵνα εἴδομεν. non εἴδωμεν. de quo v. ad A, 363. vbi idem versus iam lectus est, vt rescifcam et ego. cf. Exc. II. ad lib. VII p. 404.

20. τὸν δὲ — προσέφης. "vt notetur orationis conversio in compellatione Πατρόκλεις ἱππεῦ. Sch. A.

προσέφη ed. Rom. Barocc. Lips. Vrat. A. Ita vero et debebat esse Πατροκλῆς ἱππεύς. Vtrumque habet Vrat. d. ἱππεὺς vn. Vindob. At eadem forma alibi quoque occurrit; inf. 744.

21. Πηλέος υἱὲ, μ. Praefixum Πηλέως Sch. B. sicque Vrat. d. cum edd. Plutarchi de aud. poet. p. 35 D. Ferri posse et hoc et Πηλῆος, quod habet Harlei. profitetur Clarke. Praestat, puto, Πηλέος, vt sit duabus syllabis pronuntiandum. Argutias veterum dabit Eustath. ad Il. Z, p. 641, 35.

υἱὲ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν. Pro hoc υἱὲ δαὶ μέγα φ. Vrat. b. scilicet e glossa. Supplet mox Sch. B. μὴ νεμέσα δεδακρυμένῳ, κλαίοντί μοι. τοῖον γὰρ pro μέγα βιᾶται.

22. τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς. Bentleius emendabat Ἀχαιῶν, quia sic ἄχος cum secundo casu frequentatur. Hoc idem tentabat K, 145 vbi idem versus occurrebat; ad quem locum vide. In nostro loco ne ferri quidem potest Ἀχαιῶν, quia iam alter versus in eam vocem exibat.

23. ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι. Bentl. reponit εἰσὶν, docte. Hoc enim Homericum. Sic O, 256 ὅς σε πάρος περ ῥύομαι. A, 553 καὶ λίην σε πάρος γ' οὔτ' εἴρομαι οὔτε μεταλλῶ. et saepe alibi, vt M, 346. 7. Ξ, 131. 2. P, 720. 1. T, 123. et οἳ πάρος εἰσὶν ἄριστοι Od. Θ, 36. fere vt Latinorum dudum: v. c. dudum adsum. Alterum defendas tamen per vs. 557. inf. h. l. οἷοί περ ἦτε μετ' ἀνδράσι, et hoc ipsum ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι Λ, 824. etsi potest et in his corruptum esse. Variat quoque lectio sup. Δ, 264. M, 347. Quid? quod N, 101. 2 occurrit: οἳ τὸ πάρος περ φυζακινῇς ἐλάφοισιν ἐοίκεσαν. Alioqui interpungi potest, sensu tamen paullulum mutato: πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν, ἄριστοι.

24. ἐν νηυσὶ κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε. S. „propter syllepsin; nam alii βεβλημένοι eminus, alii οὐτάμενοι cominus.“ Centies hoc obseruatum.

25. Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης. Ita legebatur. Importunus erat articulus ὁ, ab vsu Homerico abhorrens. Monet Schol. A. Aristophanem edidisse βέβληται μὲν Τυδείδης. minus itaque subtilis in hoc fuit Aristarchi doctrina.

Quo exemplo non modo ad hunc locum, verum et ad alia emendanda inuitamur.

Mirantur grammatici, quod inter vulneratos *Machaon* non memoratur ap. Sch. A. Multo plura Sch. B. aut quem is exſcripſit, argutatur de ordine, quo vulnerati memorantur; et ex eodem fonte Euſtathius, aliqua etiam ex parte Sch. br. Mirari interdum licet conſenſum veterum in argutam aliquam obſeruatiunculam.

βέβλητο μὲν Vrat. A.

26. *Ὀδυσεὺς δουρικλυτός*. Codd. et h. l. *δουρὶ κλυτός*. v. ad B, 645.

28. *τοὺς μὲν τ' ἰητροὶ* — ⊱ „quod hinc patet, praeter Podalirium et Machaonem alios quoque medicos in exercitu fuiſſe.“ Sch. A. ſaltem artis vulnera ſanandi peritos homines.

τοὺς μὲν ἰητροὶ ſine *τ'* Lipſ. Harl. Tum dubitari poteſt, an antiquius fuerit *ἀμφὶ πένονται*.

29. *ἕλκε' ἀκειόμενοι. σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ.* ⊱ „quod *ἀμήχανος* eſt, *πρὸς ὃν οὐκ ἔστι μηχανήσασθαι*, (etiam Sch. br.) non autem, *αὐτὸς μὴ δυνάμενος μηχανήσασθαι*“ Sch. A. Scilicet eſt *ἀπροςμάχητος*, adeoque *qui expugnari, flecti, nequit.* Dictum de his iam erat K, 167. cf. ad O, 14. N, 726.

ἀκειόμενοι. ἀκειάμενοι ed. Rom. et Turnebus. Etiam Vrat. A. et ipſe Venetus, ſi recte eſt expreſſus: quod tamen grammatice non expedio: niſi verbum fuit *ἀκέημι*, *ἀκέαμαι*, quod nusquam occurrit. At *ἀκειόμενος* etiam Od. Ξ, 383 occurrit et agnoſcunt illud Etymol. et Heſych. tum ipſe Apollon. Lex. *ἀκειόμενον, ἰώμενον καὶ ἐπισκευάζοντα* — *ἐπὶ μὲν τοῦ ἰώμενον· ἕλκε' ἀκειόμενον* corr. — *μενοι*.

30. *μὴ ἐμέ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις.* ⊱ „quod *χόλος* nunc pro *μῆνις*“ Sch. A. aut pro *κότος*· Euſtath. — vnde *φυλάσσεις*, retines.

μὴ — *λάβοι*. Lipſ. *λάβῃ*, quod et ipſum ferri poſſet, vt ſit prohibentis. Alterum eſt optantis: *μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν* Od. Υ, 344. v. Excurſ. II. ad VIII. p.

405: — μή ἐμέ γ' οὖν Vrat. b. d. Mosc. b. vt sane proprie scribendum erat.

Ceterum forma loquendi μή ἐμὲ γοῦν λάβοι posthaec poetis in deliciis habita, etiam Romanis: *Ne mihi sit?* h. e. procul absit. Aliquoties sic Aratus et Virgilius, vt Ge. III, 436 *Ne mihi tum molles sub dio carpere somnos* etc. Ge. II, 252 *ah nimium ne sit mihi fertilis illa.* v. ad Georg. I, 456.

Potest duplici modo interpungi, vtroque bene: ἐν σὺ φυλάσσεις, Αἰναρέτη. et post φυλάσσεις. Αἰναρέτη, τί σευ hoc Bentleius facit et Koeppen.

31. αἰναρέτη, τί σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψίγονός περ· — „quod in voce αἰναρέτη laborant veteres. Sunt, qui αἰν' ἀρετῆς scribant, h. e. αἰνὲ, ἀρετῆς τίς — ὀνήσεται (memorat quoque Eustath. αἰν' ἀρετῆς) probabilius tamen esse, si sit composita vox: αἰναρέτη, ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν ἔχων." Haec Schol. A. et Victor. eadem fere Apollon. Lex. h. v. Et in hoc acquieuere alii. Etiam sic recitat Ammon. ad Categ. Aristot. Suidas in h. v. Schol. B. tamen, postquam memorauerat alios legere χόλος — αἰναρέτης, ὁ πολέμιος καὶ ἐχθρὸς τῇ ἀρετῇ, (meminit quoque hoc Eustath.) mox tamen praefert hoc, vt sit: εἰς αἰνὸν χρώμενε τῇ ἀρετῇ. εἰς ὄλεθρον, οὐκ εἰς σωτηρίαν. Haud disparia sunt in Lips. Schol. Sequitur quoque hoc Apollon. in Lex. h. v. αἰναρέτης, ὁ ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν κεκτημένος, adscripto ipso versu: αἰνὸν γὰρ τὸ δεινόν. Eum exscripsit Hesych. Add. Sch. br. et Etymol. qui ad Schol. Iliados prouocat. Verum est ea lacinia interpolatoris; nam fuere, qui argutarentur in h. v. fuisse casu recto dictum, ὁ αἰναρέτη. vt ὑψαγόρη Od. B, 85. cum tamen vtroque loco sit vocatiuus ab ὁ αἰναρέτης. ὑψαγόρης. Apud Hesych. occurrit quoque ἰνάρετος pro εἰνάρετος. ἱκανός, ἐνάρετος.

Ceterum αἰναρέτη est lectio Aristarchea, quod e Sch. B. et Sch. Lips. discimus; idem ex Herodoro et Apione traditum ap. Eustath. Porro αἰναρέτα Barocc. Mosc. Sed αἰναρέτη, vt ὦ ὑψαγόρη. μισογύνη.

τίς σευ ἄλλος vulgo lectum. Ita pronuntiandum erat: τίς σευ 'λλος. ſynizeſin vocant, vt iam Barnes et Clarke monuere. Atqui id duriſſimum. In Mori libro erat τί σευ ἄλλος, in quod vel ſine libro incurras. Repudiat tamen Clarke; eſſe enim et ad ſententiam et ad περ minus apte dictum. Quae equidem ſenſu haud percipio. Quid ni bene dictum ſit: *quodnam commodum capiet alius ex te poſt te futurus?* h. e. ſi eos, qui nunc viuunt, perire ſinis, cui tandem proderit virtus tua? Nunc τί σευ repertum quoque in Veneto et Schol. A. Erat et in Ald. 1. (cum in Flor. fuiſſet τίσσευ) probatum quoque Bentleio.

Tandem mutaui interpunctionem, quod iam Bentleius et Koeppen fecerant; cum editum eſſet: αἴ κε σὺ φυλάσσεις ἀναρέτη. τίς σευ —

32. αἴ κε μὴ Ἀργείοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς. Barocc. ἀμύνεις. vn. Vindob. ἀμύνοις. ἀμύνῃ auctor de poeſi Homer. cf. Excurſ. III ad lib. I.

33. 4. 5. νηλεὲς, οὐκ ἄρα σοί γε. Verſus notiſſimi, et imitatione multorum et vſurpatione repetiti, vti ap. Plutarch. de adulat. et amic. discr. p. 67 A. et verſus 34 in lib. de ſollert. animal. p. 970 B. Et quis non meminerit Virgilianum: *Nec tibi Diua parens* — ad quod cf. Gellium XII, 1.

34. γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα. ξ— „quod ſemel h. l. in Homero occurrit vox θάλασσα cum epitheto γλαυκή: Apud Heſiodum autem abſolute καί τοί σοι γλαυκὴν δυςπέμφελον.“ Sch. A. Attigit quoque hoc Euſtathius κατὰ τοὺς παλαιούς.

δέ σ' ἔτικτε Cant. Mori. Lipſ. Moſc. b. Vrat. b. ed. Rom. Schol. Pindari Arg. Iſthm. Tam parum illi curarunt Ionicam formam, quam poeta tuitus eſſe videri debet.

35. πέτραι δ' ἠλίβατοι. In Lipſ. πέτρα δ' ἠλίβατος. modo ſit πέτρη δ' ἠλίβατος, non displicebat lectio Erneſtio.

ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής. In codd. Plutarchi l. l. de adulat. est ἀτειρής. scilicet ex Γ, 60.

36. Θεοπροπίην· scil. Achilli esse occumbendum ad Troiam; id quod a matre audierat Achilles; v. ad I, 410. add. P, 408. Σ, 8. quodque ille nunc ne euentum habeat, euitare velle videri potest.

Pro his aliena e Lycophrone apposuere Schol. A. et. Sch. br. de Thetide infanti Achilli immortalitatem parante.

ἀλεείνῃς Harlei. vt saepe εἰ δὲ cum coniunctiuo.

Ceterum hos versus decem 36—45 iam supra Λ, 793—802 ab interpolatore alieno loco illatos vidimus: conferenda tamen sunt ad e. l. dicta. Miror h. l. non adscriptum esse Veneto asteriscum ※.

38. ἀλλ' ἐμέ περ. „γρ. ἀλλά μέ περ" Barnes. ἀλλὰ ἐμὲ πρόες libri ap. Tho. Bentl. indocte.

39. ἤν πού τι Φόως Δαναοῖσι γένωμαι. In Schol. ad Υ, 95 laudatur γενοίμην et Vrat. d. αἴ κέν τι Φάος, cum vno Vindob. vt alibi occurrit, Θ, 282 αἴ κεν τι Φάος Δαναοῖσι γένηαι.

40. δὸς δέ μοι ὤμοιϊν. Suauiter hoc versu vtitur Sophista, qui Polemonis suadelam sibi optabat, ap. Philostr. Vit. Soph. I, 21, 8.

41. αἴκ' ἐμέ σοι ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο. ἔξ quod ἴσκοντες idem est atque εἴσκοντες. ὁμοιοῦντες. εἶκτο δὲ Θέσκελον αὐτῷ (Jl. Ψ, 107. voluit adeo esse idem atque εἴκειν.) Notantur haec respectu ad ista: Ἴσκεν ψεύδεα πολλὰ (Od. Τ, 203) quod volunt esse idem atque ἔλεγεν, non bene. Ptolemaeus Ascalonita ἴσκοντες censebat esse factum ex εἴσκοντες per aphaeresin τοῦ ε, eaque melior opinio. At Aristarchus εἴσκοντες legebat." Haec Sch. A. Similia allata iam supra erant ad Λ, 798 vbi hi tres versus legebantur cum ceteris inde a 793. vt paullo ante monui. Quanto melius erat dicere: esse plures formas: εἴκω, εἴσκω, ἴσκω, ἐΐσκω.

αἴ κέ μέ σοι Mori. Lipſ. Moſc. b. Vrat. b. ed. Rom. qua de re modo dictum ad v. 38. ἀπόσχονται Barocc. vitioſe. vt vn. Vindob. in vſ. ſequ. ἀναπνεύσουσι.

43. ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο. Varia ad h. l. vt iam Λ, 800 tentat Sch. B. vt ſenſum eliquet et exprimat: l. vt ſit: auxiliandum eſſe confeſtim; parum temporis cunctationi ſupereſſe. l. δι' ὀλίγου differri poteſt auxilium." Omnia contorte. Debebat ſenſus eſſe: *vt ſaltem exigua fiat a pugna ceſſatio:* (quod inf. 302 eſt: τυτθὸν ἀνέπνευσαν.) ergo ſubintelligendum γένηται. vt fere acceptum in Sch. br. niſi quod ἐστὶ ſupplent, immo εἴη vel ᾖ. Clarke minus ταυτολόγον fore putat, ſi vertas: *vel exiguum ſane reſpirandi ſpatium in bello non erit inutile.* Vbi tamen haec in graecis habentur? Euſtath. recitat ἀνάπαυσις, quod eſt interpretamentum. Verſum eſſe ineptum commentum rhapſodi, iam ſupra monitum eſt ad Λ, 800 in loco hinc translato.

44. ※ (adde 45 ※) quod non recte haec a Neſtore pronuntiantur." Sch. A. Scilicet ſupra Λ, 801. 2. vbi iidem verſus a Neſtore pronuntiantur. At noſtro loco verſus agnoſcit Apollon. Lex. in ἀκμῆτες. ἀκοπίαστοι.

45. προτὶ ἄστυ. Variat et h. l. ποτὶ et προτί.

46. ὣς φάτο λισσόμενος, μέγα νήπιος. ἦ γὰρ ἔμελλε „quod ἔμελλεν etiam h. l. non de tempore dictum, ſed pro ἐῴκει." Sch. A.

In eodem notatur: poſſe μέγα νήπιος ſeiungi ab antecedentibus, vt ſit exclamatio. Bene Koeppen meminerat oraculi Croeſo dati de filio ap. Herodot. I, 85.

47. οἷ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι. Erat in Mori. Vrat. b. d. A. οἵ τ' αὐτῷ. recte: λιτέσθαι. Pugnant grammatici, ſitne acuendum λίτεσθαι an λιτέσθαι. Alterum hoc vſu receptum: (ἡ πλείων παράδοσις) vt in Aoriſtis: λιπέσθαι. πιθέσθαι. ἰδέσθαι. ἱκέσθαι. At (Ptolemaeus) Aſcalonita probante Schol. A. cenſebat eſſe λίτεσθαι, a λίτομαι, vt λίσομαι (Od. K, 526) et pro eo λίσσομαι. Repetunt ſimilia Schol. B. Etymol. Euſtath. Fundus fuit Herodianus. Eſt quoque in Homero Od. Ξ,

406 Δία Κρονίωνα λιτοίμην. Apud Hefych. huc fpectat λιτέσθαι, παρακαλεῖν. In vno Vindob. per lapfum λί-πεσθαι.

49. οἷον ἔειπες. Barocc. Mori. ἔειπας perpetua varietate. v. ad A, 106. 552.

50. ἥντινα οἶδα. Ariftarchea lectio erat εἴ τινα ap. Schol. A. et Lipf. quod hi accipiunt, quafi effet εἰ καὶ οἶδα (κἂν) quod fimplicius effet, fi forte noui tale vaticinium effe. norat enim Achilles hanc fortem, vt ex Jl. I, 410 conftare diximus.

51. οὔτε τί μοι γὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ. vulgari modo erat dicendum: οὔτε ἐμπάζομαι ἐκείνου, ὅ τι μοι. nec curo illud quod mater mihi edixit. Verum poeta fententiam inflexit: nihil mihi mater dixit, quod magnopere curem: οὔτε τί μοι ἐπέφραδε μήτηρ fcil. οὗ ἐμπαζοίμην ἄν. Clarke accipit: οὔτε τί μοι. „nempe nihil novi matrem dixiffe, nihil quod ipfum terrefaciat; nihil quod non iam pridem noffet Patroclus."

ὑπέφραδε vn. Vindob.

53. ὁππότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι. „ἀμέρσαι. μέρους στερῆσαι" Sch. A. vt X, 58 μηδὲ — φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς. Eft mox ἀφελέσθαι. Supra N, 340 vidimus ἀμέρδειν de definito priuationis genere, fi quis privatur vifu ex fplendore: ὄσσε δ' ἄμερδεν αὐγὴ χαλκείη. vbi v. Obff. hoc loco generalior eft notio nec adiecto cafu, qui effet retrahendus ex vf. fequ. τοῦ γέραος, privare munere. nifi contendas ἀμέρδειν tandem generali notione adhibitum effe pro βλάπτειν, vt eft ap. Hefych. ἄμερδεν. ἠμαύρου. ἔβλαπτεν. fed haec ex contexto N, 340. — τὸν ὁμοῖον. pro τὸν ἴσον. ἐν ἴσῃ τιμῇ ὄντα.

54. ὅ τε. Sch. A. effe vel ὅτε pro ἐπεί. quod Euftath. amplectitur, male: vel pro ὅς τε. vt fit ὁππότ' ἀνὴρ, ὅς τε κρ. πρ. — προβεβήκει. Nihil h. l. mouet Clarke, faftidiofe fuam obferuationem fexcenties inculcans, cui hic verfus repugnat manifefte. Nam fi eft praeteritum a βάω, debet effe προβέβηκε. Jl. Z, 125 πολὺ προβέβηκας ἁπάντων h. e. ἀριστεύεις. et Ψ, 890 ἴδμεν γάρ,

ὅσον προβέβηκας ἁπάντων. ſicque praefixum Schol. A. — προβέβηκε δὲ, προῦχει τῶν ἄλλων. κρατεῖ δὲ, τῇ ἀρχῇ, τῇ βασιλείᾳ. Sch. br. ἀξίᾳ τινὶ μείζονι. Eſt tamen etiam in Schol. iisdem et Sch. br. et Euſtath. προβεβήκει. At praeſtat quod Venetus in carmine ipſo habet προβεβήκῃ, vna cum Townl. *qui antecellat* vel antecelluerit.

55. αἰνὸν ἄχος τό μοι ἐστὶν, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ. Ita vulgo interpungitur: „τό μοι. διό μοι. ἢ τοῦτό μοι." Sch. br. Alterum hoc verum. Sed in ſequ. ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ ſentio aliquid eſſe quod non bene cohaereat. *hic mihi dolor eſt, quod perpeſſus ſum dolores.* Diſtinguemus melius ſic: αἰνὸν ἄχος τό μοι ἐστίν. (h. e. τοῦτο. hoc mihi graui dolori eſt.) ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ, κούρην, ἣν — *Poſtquam multas aerumnas toleraueram,* (expeditione aduerſus Lyrneſſum et Theben ſuſcepta) *puellam quam e praeda abstuleram*, etc.

56. κούρην, ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον. Recte Sch. B. „τὸ ἠθικὸν bene ſeruat, quod ad iram redit Achilles" et in cumulandis iis, quae iniuriae factae magnitudinem declarant 57. 8. 9. cf. ſup. A, 161. 2. — ἄρα vt *noſti.* Clarke.

57. δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα, πόλιν εὐτείχεα πέρσας. ⳨ „quod κτεάτισσα pro ἐκτησάμην. vt (Od. B, 102) πολλὰ κτεατίσσας." Sch. A. Notarunt quoque Sch. br. et al. Idem multis notat εὐτείχεα ſcribi, cum deberet eſſe εὐτειχέα. — Porro aliis in locis eſt ὁ καὶ ἡ εὐτείχεος. vnde et h. l. Tho. Bentl. in codd. reperit εὐτείχεον πέρσας. quod Townl. habet. Erat quoque in Lipſ. et Erneſti id praeferebat. Sic — χεον vna eſt ſyllaba.

58. Verſus non erat in Vrat. d. ſed lapſu librarii.

59. ⳨ „quod ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην eſt pro ἀτιμήτου μετανάστου." Sch. A. At Sch. B. et Lipſ. obſeruant, Ariſtarchum ſcribere μεταναστὴν (quae ſcriptura erat in Lipſ.) et referre ad Briſeidem. Rectius tamen Herodianum dicere, eſſe caſum quartum." Adeone obliti erant hemiſtichium hoc occurriſſe iam I, 644 ὅς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ἀτρείδης, ὡσεί τιν' ἀτίμη-

του μετανάστην. Porro non viderunt supplendum esse εἵλετο αὐτήν με, ὡσεί τινα, cum sit ἀφελέσθαι τινά τι. Inquilini autem μέτοικοι, φυγάδες, contemtui erant, quia vt plurimum improbitatis suae caussa patria carebant. — Iam secundum haec omnia versus interpolatricem manum sapit. Incluserat quoque vncis Bentl.

60. ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν. ⊱ „quod ἐάσομεν pro ἐάσωμεν." Sch. A. ad T, 65. Schol. B. ita explicat: *cogitemus haec olim euenisse, non nunc:* προγενέσθαι αὐτὰ λογισώμεθα, καὶ μὴ νῦν εἶναι. At est ἐάσομεν, mittamus, non cogitemus. Tum προτετύχθαι puto dictum pro προτετυγμένα. προγεγενημένα, *praeterita ne repetam.* Versus iteratur inf. Σ, 112. T, 65. Recitat quoque eum Schol. Aeschyli Prometh. 261. ad verba: ἀλλὰ ταῦτα μὲν μεθῶμεν. et Cicero ad Att. VII, 1. et X, 12.

οὐδ' ἄρα πως ἦν dignum erat quod a Barnesio receptum retineretur: cum sit et per se accommodatius, οὔπως, nullo modo, et auctoritatem habeat vetustiorum Cant. Mori. Ven. Townl. Lips. Harl. Vrat. A. Ita quoque Eustath. legerat. Pro eo inde a Flor. Aldd. editum οὐδ' ἄρα περ ἦν. Hoc ἦν est pro ἐστίν, ἔξεστι, χρή, καλόν ἐστι. Minus bene Schol. br. δυνατὸν ἦν. potius εἰκός ἐστι.

61. ἤτοι ἔφην γε. ⊱ „quod ἔφην γε pro διενοήθην" Sch. br. διελογισάμην. ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσίν. ἀδιαλείπτως. ἄγαν ἐπιτεταμένως. ἀμεταβλήτι. Sch. B. v. ad Δ, 32.

62. οὐ πρὶν μηνιθμὸν καταπαυσέμεν, ἀλλ' ὁπόταν δὴ —. ⊱ Excidit Scholion; quod suspicor monuisse, ἀλλ' ὁπόταν δὴ esse πρὶν ἢ ὅταν. — ὁπόταν δὴ *quando demum.* Clarke. καταπαυσέμεν' Lips.

66. εἰ δὴ κυάνεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκε. „εἰ δὴ ταῦτα οὕτως ἔχει, ὡς φῄς. γρ. καὶ ᾗ δή. vt sit ἐν ᾧ τόπῳ. Sch. B. Lips. et Sch. br. nec male hoc, puto. Τρώων νέφος. vt iam Δ, 274. nihil amplius. νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε sed alio sensu Od. M, 74. 75.

68. οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης κεκλίαται: προςανακεῖνται (hoc recte. Et Schol. br. παρακέκλινται) καὶ περικλείονται τῆς θαλάσσης τῷ αἰγιαλῷ" Schol. A. Subiicitur Scholion antiqui grammatici (quod ad Jl. X, 1 apponunt Schol. Leid. Schol. Vat. et Schol. Ven. B.) quo multis locis annumeratis probatum ille it, κλίνεσθαι esse περιέχεσθαι et κλίσιν Homero esse omnem περιοχήν. Sane is sensus vt modo ad O, 740 vidimus, pluribus locis acmodatus est, verum ex re, non grammatice ex verbi vi; et confunduntur temere κλίνεσθαι et κλείεσθαι, tanquam h. l. quoque κεκλίαται, seu κέκλινται, esse putarunt pro κέκλεινται. Dictum iam de his sup. ad E, 356 et 709.

69. Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκε. h. e. πολῖται. πλῆθος. Sch. A. B. Sch. br. Etymol. in πόλις. βεβήκει Harlei. male cum Vrat. d. A. v. modo ad vs. 54.

70. θάρσυνος. οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον. — „quod θάρσυνος pro τεθαρσηκυῖα." Sch. A. atqui vox iam lecta est N, 823. — λεύσουσι vno sibilo et h. l. Townl. al. et inf. 127. Est praesens pro futuro.

κόρυθος μέτωπον hoc vno loco de anteriore parte galeae occurrit. μετώπῳ duali versum laudant Sch. br. ad Jl. Z, 10. At vulgatum retinet Plutarch. qui vss. laudat *de sui laude*. p. 541 D. vbi ex hoc versu tuetur iustam sui commendationem et laudem si cum obtrectatoribus res sit, exemplo Achillis, qui moderate loquebatur A, 128 αἴκε πόθι Ζεὺς δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι, tum παῤῥησιάζει I, 328 δώδεκα γὰρ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων. nunc autem μεγαληγορεῖ virtutis conscientia.

71. ἐναύλους. Sch. A. tacet. At Sch. B. ἔναυλοι, τὰ ἐν ὄρεσι κοιλώματα. οἱ δὲ ἐπαύλους, (non quasi ita legerint; verum ita interpretantur) τοὺς περὶ τάφρον. τόπους, ἔνθα ἐστρατοπεδεύοντο οἱ Τρῶες (ergo ἔπαυλος quasi ἐπὶ τοῖς αὐλοῖς, s. κοιλώμασι. Aliter ap. Hesych. ἐπαύλους. ἐπαύλεις, μάνδρας. sc. ab αὐλή. Idem tamen etiam ἔπαυλος. ἐπίσκιος. ἔνοικος. χάραδρα.) οἱ δὲ τοὺς ἀγρούς. (adeoque ἐπαύλεις) οἱ δὲ στενὰς διώρυχας. (quod et Sch. br.

habent) ἔναυλος γὰρ πᾶν τὸ στενὸν καὶ βαθὺ, καὶ ἐπίμηκες. Haec Sch. B. Delibauit ex iis nonnulla Eustath. Verius ex his est id quod primo loco positum erat: ἔναυλοι sunt partes soli excauatae, seu fossae seu fauces montium. Sic iam Apollon. Lex. ἔναυλοι. οἱ ἀπὸ τῶν χειμάῤῥων ποταμοὶ καταῤῥάσσοντες. Quae subiiciuntur, vix omnia ab eadem manu sunt: ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς αὐλῶσι (*conuallibus*, *locorum angustiis*; atqui αὐλὼν ab αὐλὸς ductus est, qui omne *cauum oblongum* designat, non hic ab αὐλὴν) γίνεσθαι τὰς καταφοράς. αὐλῶνες δὲ οἱ ἐπιμήκεις καὶ κοῖλοι τόποι, τουτ' ἔστιν, οἱ εἰς μακρὸν καὶ στενὸν διήκοντες ποταμοί. Ex Apollonio sua habet Hesych. in ἔναυλοι, et constituendus hinc Etymologus, in quo aliena admixta: recte haec: σημαίνει δὲ καὶ ῥοῦν καὶ χαράδραν καὶ χειμάῤῥουν. — καὶ ἐναύλους τοὺς χειμερινοὺς τόπους (f. ποταμοὺς, vt Horatio *flumen hibernum*, et sic est ap. Suidam, ap. Hesych. τοὺς χειμάῤῥους ποταμοὺς, vel τοὺς περὶ χειμάῤῥους τόπους) παρὰ τὸ ἐπιμήκεις εἶναι ὡς αὐλούς — Mirum est, de hac voce quaeri in Homero. cum aliquoties occurrat sensu ac vi satis definita: Φ, 283 Achilles in Scamandro deprehensus videt se periturum esse ὡς παῖδα συφορβὸν, ὅν ῥα τ' ἔναυλος ἀποέρσει χειμῶνι περῶντα. esse *torrentem*, in locis conuallosis seu terris asperis auctum imbribus hibernis. Sic iterum ibid, 312 sunt *torrentes*: πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους. Hinc omnino pro *conualle per quam tales torrentes* decurrunt, in Hymnis Homericis, vt in Ven. 74 ferae coeunt κατὰ σκιόεντας ἐναύλους. item 124 et iunguntur οὔρεα τ' ἠχήεντα καὶ ὑλήεντες ἔναυλοι XII, 5. add. XXIV, 8. Sicque Apollon. Rh. I, 1226 αἱ μὲν, Nymphae, ὅσαι σκοπιὰς ὀρέων λάχον ἢ καὶ ἐναύλους vbi male Schol., τὰ σπήλαια νῦν. immo sunt *conualles*. Tales *torrentes et conualles* confragosas ipse poeta descripserat sup. Δ, 452. et Λ, 492. E, 87 sq. Hic tamen vix alius significatus locum habet, quam vt sint fossae camporum. Ne sint ipsi amnes, Simois et Scamander, quo sensu Koeppen accipiebat, cum ipsa re repugnat vis et vsus vocis. Ceterum Schol. br. et

alii praeludi volunt h. l. iis: quae infra Φ, 15 sq. de Achille memorantur; nimis argute.

73. εἴ μοι — ἤπια εἰδείη. Bene Sch. B. καλῶς εἶπε τὸ εὐνοεῖν. Nam Agamemnon animo *infesto* iniuriam fecerat: ἀπηνής. v. Not. Schol. br. reddunt ἤπιος per προςηνὴς, mitis. At haec notio ab h. l. est aliena. Nisi μοι appositum esset, posset quoque esse *prudentem esse, sapere.* Sed de voluntate et beneuolentia etiam sup. Δ, 360. 1.

νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμάχονται. malim ἀμφὶ seiunctim, ἀμφὶ μάχονται. στρατὸν, h. l. pro τὸ στρατόπεδον, vt K, 76.

74. οὐ γὰρ Τυδείδεω Διομήδεος — ἔ— „quod videtur audiisse Diomedis dicta post legationem" (sup. I, 692 sq.) Eadem Sch. B. et e Porphyrio ad v. 76. it. Sch. br. Ineptae argutiae! audierat Achilles ex ipso Patroclo v. 25.

75. Δαναῶν ἄπο λοιγὸν ἀμῦναι. Sch. A. iubet ἀπὸ scribere non ἄπο. Iungenda enim esse ἀπαμῦναι. Sic et v. 80. Sane vtrumque recte.

76. οὐδέ πω Ἀτρείδεω ὀπὸς ἔκλυον αὐδήσαντος. ὄπος ἔκλυον nonnulli ap. Sch. A. Mirum in modum argutantur Schol. cum Porphyrio: cur Agamemnonis vox non audiatur. Atqui voce vtebatur tanquam dux; iam autem vulneratus erat; idque Achilles e Patroclo audierat sup. v. 26. Prodierat quidem ille in pugnam, sed non imperaturus, verum, vt animos Achiuorum confirmaret hortatu suo, v. Ξ, 128 sq. 379 sq.

77. Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο. Inde Horat. Epod. XVII *Hectorem homicidam* dixit. At „vim graecae dictionis vix assequitur sermo Romanus" ait Clarke. Mirum acumen! doceri velim, quid intersit.

78. (Ἕκτορος ὄψ). Τρωσὶ κελεύοντος περιάγνυται Apollon. Lex. περικατακλᾶται, καὶ οἷον περιέρχεται. et ex eo Hesych. περιῤῥήγνυται, ἐξ οὗ, περιηχεῖ. Scilicet proprie vox repercussa dicitur frangi. Villoison ad Apollon. l. l. laudat versum ex Sc. Herc. 279 περὶ δέ σφισιν ἄγνυτο ἠχώ. et iterum ibid. 348.

79. *οἱ δ' ἀλαλητῷ πᾶν πεδίον κατέχουσι.* proprie Troianorum clamor totum campum peruadit, per campum obtinet; tum et Troiani clamore. Eurip. Alceſt. 344 *Μοῦσάν τ' ἣ κατεῖχ' ἐμοὺς δόμους.*

81. *μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο.* — „quod *αἰθομένοιο* pro *αἴθοντος.* et quod deeſt *ὑπὸ* ad *πυρός.*“ Schol. A.

In *ἔμπεσ' ἐπικρατέως* tanquam inſolentior notatur vſus imperatiui *ἔμπεσε.*

82. *νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἕλωνται.* Barnes: „*γρ. νόστον ὄλωνται*“ neſcio vnde; ſuſpicor ex ſtudio variandi. Pergit idem: „Huc omnino videtur addendus eſſe ille verſus: *τοὺς ἄλλους ἐνάριζ', ἀπὸ δ' Ἕκτορος ἴσχεο χεῖρας,* qui laudatur a Diogene Laert. VI, 63. a Diogene *παρῳδούμενος,* ad eum qui ſymbolam ab eo petebat, *τοὺς ἄλλους ἐράνιζ', ἀπὸ δ' Ἕκτορος ἴσχεο χεῖρας.* Clarke etiam *δέκτορος* a Diogene pronuntiatum eſſe putabat, forte vt mendicum declaret *ὁ δέκτωρ,* alias *δέκτης.* An Homericus verſus ſit, omnino dubito. Recte Clarke monuit, parum huic loco verſum conuenire.

83. *πείθεο δ', ὥς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω.* Multa inepte argutatur Schol. B. haud dubie cum Porphyrio, ſuper cauſſis, cur Achilles Patroclum a rerum ſumma exſequenda retineat. v. Notas ad 49. 80. 84.

84. 85. 86. poſſunt et cum antecedentibus iungi, et cum ſequentibus. Prius vulgo receptum; praeſtat alterum; *πείθεο — θείω. ὡς ἄν μοι — δῶρα πόρωσιν· ἐκ νηῶν ἐλάσας ἰέναι πάλιν* (*μέμνησο*) vt mihi gloria rei geſtae imputetur, tu Troianis a vallo depulſis, ſtatim redi.

84. *ὡς ἄν μοι — κῦδος ἄρηαι.* Erat hoc in edd. Flor. Aldd. mutatum e Romana et Euſtathio a Turnebo et Steph. in *ἄροιο,* quod et ipſum bene ſe haberet Homerico more; hoc tamen loco *ἄρηαι* tuentur codd. Barocc. Mori. Harl. Vrat. b. A. Moſc. b. vn. Vindob. Lipſ. Ven. et ſequitur *ἀπονάσσωσι* et *πόρωσι.*

85. *ἀτὰρ οἱ* recte ſic ſcribere iubet Schol. B. at Schol. A. *ἀτάρ οἱ,* vt et editur; cum vitio metri, nam ſic eſſet *ἀταρ ϝοι, ἀτὰρ αὐτῷ.* Eſt *ἀτὰρ* ſimpl. copula, pro *καί.*

86. κούρην ἄψ ἀπονάσσωσι. „εἰς τοὐπίσω ἀποκαταστατήσουσι, ἀποδώσουσι“ per futura. Schol. A. br. et Etymol. eo, vnde abduxerant, reducant. Sane ἀπονάω, et ἀπονάσσω (nam est νάω, ναίω, νάσσω) facio aliquem alio loco habitare, vnde B, 629 Δουλίχιόν δ' ἀπενάσσατο, concessit, vt μετανάω. inde μετανάστης sup. 59. In Lips. est ἀπονάσωσι. Mori corrupte ἀπανύσωσι.

87. ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἰέναι πάλιν sc. μέμνησο. Etsi possit iungi cum vs. 83. πείθεο — ἰέναι πάλιν. Vrat. d. interponit δὲ, ἐκ νηῶν δ' ἐλάσας, l. Ita altera iunctura verborum erit adoptanda.

εἰ δέ κεν αὖ τοι. εἰ δέ κεν αὖτε Barocc. Mori. Vrat. b. d. Mosc. 2. vn. Vindob.

89. & 90. & quia Zenodotus sublatis his duobus versibus ediderat μή σύ γ' ἀγαλλόμενος, esse tamen versus necessarios; nolle enim Achillem ἀτιμᾶσθαι Patroclo rem feliciter gerente, scil. ita, vt hoc ipso eleuetur Achillis dignitas. Sch. A. (Si tamen versus absint, nemo eos desideret) In Schol. Exc. Barnesii adscriptus erat locus Pindari de Patroclo perpetuo παραστάτῃ Achillis Ol. IX, 115.

In Apoll. Lex. λιλαίεσθαι. προθυμεῖσθαι ad h. v. pertinet.

μή σύ γ' ἄνευθεν ἐμεῖο — Erat ἐμοῖο in Schol. Pindari Ol. IX, 115 solenni vitio, quod Apollon. de Syntaxi redarguit.

90. ἀτιμότερον δέ με θήσεις. Esse debuit olim δ' ἐμὲ, nam Sch. A. memorat Ptolemaeum Ascalonitam δέ με scripsisse et quidem enclitice δέ με, cum nulla sit oppositio alterius. καὶ οὕτως ἔχει ἡ ἀμείνων ἀνάγνωσις; esse porro δὲ pro γάρ.“ nisi iungas cum μή, vt sit μηδὲ — θήσεις με ἀτιμότερον pro μηδὲ ποιήσῃς ἐμὲ ἄτιμον. Videtur tamen potior ista ratio, vt interposita sit propositio — Laudat versus 89. 90 Schol. Pindari Ol. IX, 115 vbi est ἀτιμότερον δέ με θήσῃς. — θείῃς est in Townl.

91. μήτ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ — Vtitur versu Erotian. Lex. Hippocrat. vt doceat: ἀγάλλεσθαι esse γαυριᾶν.

92. προτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν. & „Zenodotus: προτὶ Ἴλιον αἰπὺ νέεσθαι. Sch. A.

93. ⁜ (94. 95. 96. ⁜) „quia Zenodotus quatuor versibus sublatis scripserat: μή σ' ἀπογυμνωθέντα λάβῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ. versus exilis cum compositione tum sententia.“ Sch. A. — Recte ille in hoc; verum non acuto sensu opus est ad subodorandum, pannum assutum esse totum locum VIII versuum inde a 93—100. Nam nullo modo Achilles diuinare poterat id quod de Apolline mox poeta narraturus est in Patroclum infesto. Prorsus autem aliena et nexu carentia illa: Αἲ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ.

94. μή τις θεῶν — ἐμβήῃ „ἐμποδὼν στῇ. ἐναντίως σοι τῇ βάσει χρήσεται ἤτοι ἐναντιωθῇ σοι εἰς πάλην“ Sch. B. κατέλθοι. ὅ ἐστιν, ἐμποδὼν στῇ. ἐμποδίσῃ, Schol. br. In Apollon. Lex. ἐμβήῃ. ἐμβῇ. hoc versu subiecto, nec alia adiecta interpretatione. Hesych. ἐμβείῃ (em. ἐμβήῃ vt στήῃ. φήῃ cf. Eustath. At Bentl. em. ἐμβαίῃ) ἐμβῇ. ἐμποδίσῃ. χωρήσῃ. (sc. ex aduerso.) Alia forma ibid. est ἐμβαίῃ, ἐμποδὼν γένηται· ἐναντιωθῇ. Alii scribebant ἐμβήῃ sicque ipse Apollon. Lex. h. v. de quo v. ad E, 598. Sufficit hoc, ἐμβῆναι, ab ἔμβημι, de *incursu* vehementiore dictum esse, vt inf. Ψ, 403 Antilochus equos increpat: ἔμβητον, καὶ σφῶϊ τιταίνετον ὅττι τάχιστα. Comparat Eustath. cum ἐμπεσεῖν. ἐνάλλεσθαι. et Sophocleum laudat: οὐ γὰρ θανόντι καὶ προςεμβῆναί σε χρή. (Ai. 1348.) —

95. πάλιν τρωπᾶσθαι erat editum, τροπάασθαι Ven. c. Schol. Lips. Mori. Harl. Vrat. b. A. Vtrumque Eustath. apponit. v. ad O, 666. Respicit hunc versum glossa Hesych. παλιντρωπάασθαι εἰς τοὐπίσω τρέπεσθαι hinc emendanda, et ex Apollon. Lex h. v. Monet Sch. A. Niciam iunctim scripsisse παλιντροπάασθαι, Apollodorum seiunctim: cui se accedere; idque se iam docuisse ad A, 59. παλιμπλαγχθέντας, quod melius scriberetur πάλιν πλαγχθέντας. Iterum φάος pro σωτηρία. ἐπειδὰν σώσῃς τὰς νῆας. Schol. br.

96. ἐπὴν φάος ἐν νήεσσι θήῃς. Erat θείῃς. In antiquis codd. fuisse θήῃς testatur Eustath. p. 1047, 30. Sic-

que Cant. Ven. Lipſ. Townl. ſeu θήης vt modo 94 ἐμβήῃ. ſicque Vrat. d. etiam θήης vt Moſc. 2 et vn. Vindob. Dictum iam eſt de his ſup. ad E, 598. θείης a θείην poſt ἐπεάν locum non habet. A θῶ eſt θῆς. θήῃς. Scilicet fuit a θέω, θέῃς, θείῃς, θήῃς. At θήῃς nihili eſt. Igitur repoſui θήῃς.

τούςδε δ' ἐᾶν πεδίον καταδηριάασθαι. τούςδε τ' ἐᾶν Barocc. Mori. Harl. κάτα δηριάασθαι Moſc. 2. Barnes e Sch. br. in quibus eſt praefixum tantum δηριάασθαι. quod ſane et ipſe antiquius eſſe puto. Sic eſt πεδίον κάτα μέρμερα ῥέζειν Φ, 217. Porro τούςδε δ' ἔα Flor. Aldd. vsque ad Turnebum, qui correxit ex ed. Rom.

97. 98. 99. 100. — Ἀθετοῦνται στίχοι τέσσαρες, tanquam ſcripti ab aliquo, qui de amore Achillis in Patroclum cogitabat; quia is amantium ſenſus eſt, vt ſoli ſuperſtites eſſe velint: πάντες ἀπόλοιντο, πλὴν ἡμῶν. Sch. A. Paria repetit Euſtath. ſecundum παλαιούς τινας. ipſe tamen iudicium grammaticorum in damnandis verſibus haud probat, cumque eo Clarke. Confunduntur in his iudiciis duo inter ſe diuerſa genera reprehenſionis; alterum eſt, ſi poetam non recte ſenſiſſe ac dixiſſe pronuntiamus, etſi vere ab eo illa dicta eſſe haud inficiamur; aliud eſt criticum iudicium, cum profitemur, hanc vel illam ſententiam aut verſum a poeta proficiſci nequiiſſe, quia ineſt aliquid, quod eius vſui aut opinioni de eius virtute et more conceptae adverſatur. Grammaticorum ἀθέτησις plerumque ad genus prius ſpectat, vt et h. l. Nec aliter verſus ἀθετεῖ Plutarchus de aud. poet. p. 25 E. Vt tamen verſus reiicias tanquam parum Homericos, rationes grammaticae ſunt afferendae. Ex hoc cauſſarum genere erit haec: quod ſententiae male cohaerent, vt vel hinc ſuſpicio naſcatur, verſus ab alio eſſe aſſutos. Videtur fuiſſe aliquis male feriatus, qui Achillis iram vsque ad rabiem inſanam efferre vellet, ſimulque eum aſſimulare Diomedi Jl. I, 48. 49 ne ei inferior eſſet vlla in re Achilles. Nec tamen haec vltra ſuſpicionem aſſurgere fatendum eſt.

98. μήτε τις οὖν Τρώων θάνατον φύγοι, ὅσσοι ἔασι. expectabam φύγῃ, quia eſt vetantis: v. Exc. II ad VII p. 404. nec tamen hoc reperitur praeterquam in Lipſ. μηδέ τις οὖν „eas ob cauſſas, quas tibi memoraui" Clarke.

ἔασσι Vrat. A. et al. male. cf. inf. 160 ἴασι.

99. νῶϊν δ' ἐκδύμεν' ὄλεθρον. Erat editum ἐκδῦμεν. hoc erat exponendum cum Euſtathio dictum pro ἐκδύοιμεν. At viri docti non viderunt, ita in grammaticam rationem peccari: deberet enim eſſe νῶϊ. At νῶϊν eſt caſus ſecundus et tertius. Obtemperaui itaque Veneto, grammaticis A. B. quibus accedunt Lipſ. Townl. et ſcripſi ἐκδύμεν' pro ἐκδύμεναι. εἴη ἄν, γένοιτο ἡμῖν, ἐκδῦναι τὸν ὄλεθρον. Erat quoque ἐκδύμεν in Flor. Aldd. donec mutatum eſt ἐκδῦμεν a Turnebo. Steph. e Romana. Ita vero exoritur alia difficultas, eaque metrica: Vidimus I, 353 ὀρνύμεν' Ἕκτωρ. Γ, 260 ἵππους ζευγνύμεναι. eſt ergo media ſyllaba breuis. Supra O, 120 ζευγνύμεν', αὐτὸς δ' ἔντε' ἐδύσετο. Opponi tamen poteſt, quod eſt inf. 145 θοῶς ζευγνύμεν' ἄνωγε. vbi Clarke offenſus ſyllaba producta eo devenit, vt ſuſpicetur eſſe dictum pro ζευγνυέμεναι ex ζευγνύω. Enimuero primo diuerſam forte proſodiam habent verba in υω et υμι, tum vero prior producta eſt in δῦμι, ergo δύμεναι et ipſum productam habet primam. Poſt haec omnia tamen eſt fatendum, duram eſſe lectionem a grammaticis inductam, et leniorem ſimplicioremque alteram, ſi legatur νῶϊ δ' ἐκδῦμεν ὄλεθρον pro ἐκδύοιμεν. Eſt νῶϊ δ' ἐκδίμεν in vno Vindob.

100. ὄφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν. Schol. A. τὰ τείχη, cum Schol. br. Etymol. Heſych. proprie eſſe τῶν τειχῶν τὰ ἐπάνω obſeruat Apollon. Lex. in κρηδέμνῳ, verſu adſcripto, a capitis faſcia ducta voce. Altero loco occurrit ſic Od. N, 388. Comparant πολίων κατέλυσε κάρηνα, quod tamen proprie ad τὴν ἄκραν πόλεως ſpectat.

λύωμεν. λύοιμεν edd. habent; quod et ipſum vſus Homericus probat: v. Excurſ. III ad lib. IV. p. 666. 7. praeſtat tamen ad meum ſenſum, quod Achillis certum

propositum declarat, ὄφρα — λύωμεν, idque legitur in codd. Mori. Barocc. vn. Vindob. Vrat. b. d. Ven. et in edd. Plutarchi l. c. de aud. poet. p. 25 E.

102. Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε. Ionica ratio debuit esse οὐκέτι μίμνε. et ea seruata erat in Epigrammate Αἴαντος παρὰ τύμβον, in edd. ante Brunck. Anal. T. III. p. 248. Versus lectus iam est O, 727. et cum toto loco comparatur Virgil. Aen. IV, 806. vbi cf. Not.

103 δάμνα μιν Ζηνός τε νόος. Flor. Ald. 1. δάμνα μὲν, correctum in Ald. 2. δάμνα δέ μιν vn. Vindob. indocte.

104. δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαεινὴ πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε. Mosc. 2. Townl. cum Schol. Arati Phaen. 141. etiam Venetus, legunt δεινή· ita tamen tres nominatiui coacervantur. Postulat ergo ipsa res, vt retineatur δεινὴν, quod tuentur Lipf. et Ven. B. c. Schol. σὺν τῷ ν τὸ δεινὴν, ὡς Ἡρωδιανός. In trinis Vindob. sunt lectiones δεινὴ, δεινὴν, δεινόν.

105. βάλλετο δ' αἰεί, ⊱ „quod nonnulli scribunt: τύπτετο δ' αἰεί" Schol. A. forte, quod noluere repeti ter idem verbum. Alii tamen in eo ipso vim loci quaesivere; ἐπίτασιν aliquam inesse. quid ni cuique sensum suum relinquimus!

106. ⊱ κὰπφάλαρ' Ven. A. et B. et sic Schol. br. et Eustath. κὰπ φάλαρ' ex sollenni grammaticorum more noua composita struendi: ex κατ' Φ. καφΦ. καπΦ. At Schol. A. ἡ διπλῆ, ὅτι ἔν τισι γρ. καὶ φάλαρα (sic enim legendum) ὑπέρβατον δέ ἐστι· δεινὴν δὲ καναχὴν ἡ πήληξ ἔσχε καὶ τὰ φάλαρα ἐβάλλετο συνεχῶς (potius hoc voluisse videtur καναχὴν ἡ πήληξ ἔσχε καὶ τὰ φάλαρα. et in medio posita: βάλλετο δ' αἰεί. pro γάρ) additur mox ex alio grammatico: Aristarchi lectionem esse hanc καὶ φάλαρα. Schol. autem B. cum Sch. Harlei. et Lipf. ἄμεινον, καὶ φάλαρα γράφειν, ὡς τῶν παλαιῶν οἱ πλείους. ἵνα καὶ ἡ πήληξ ἐβάλλετο καὶ τὰ φάλαρα. Apollon. Lex. neutram lectionem annotauit; Etymol. Suid. et Hesychius tantum φάλαρα, etsi hic suo loco κὰπφαγε habet. Non viderunt grammatici indocte κὰπφάλαρ' illatum esse; nam cur et

quomodo tandem telis vndique iniectis galea *vno tantum loco*, in ornamento hoc galeae, pulsata esset? Itaque alteram lectionem reuocaui. Fuerunt autem φάλαρα ornamenta galeae, in fronte, seu vt orbiculi et claui essent, cuius generis ornamenta in casside Mineruae visuntur, v. c. in gemma ap. Winckelm. No. 178 p. 61. et in gemmis a doctiss. Schlichtegroll illustratis. fascic. III. tab. 34. seu prominentior pars quae frontem obumbraret. Nam diuersimode res traditur: cf. Not. ad Γ, 371. Alio modo serius φάλαρα dicta ornamenta equorum; vnde Lat. phalerae.

ὁ δ' ἀριστερὸν ὦμον ἔκαμνε. Pro hoc est ὦμον ἔκαμψεν in Barocc. (sed additur γρ. ἔκαμνεν.) et in Mori.

107. ἔμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον. Apollon. Lex. ἔμπεδον. ποτὲ μὲν τὸ ἰσχυρὸν, versu hoc adscripto. Quid ni tamen solito more dictum sit ἔμπεδον αἰὲν, βεβαίως, ἀσφαλῶς. firmiter. immoto positu.

σάκος αἰόλον. mobile. volubile. quod versabat assidue. cf. sup. ad Δ, 186.

οὐ δὲ δύναντο. Cant. Mori. Vrat. b. d. A. οὐδ' ἐδύναντο.

108. ἀμφ' αὐτῷ πελεμίξαι ἐρείδοντες βελέεσσιν. Schol. B. ἐρείζοντες, πατάσσοντες. Schol br. ὠθοῦντες. Eustathius accipit ἐρείδοντες βελέεσσι dictum pro πέριξ αὐτοῦ ἐρείδοντες τὰ βέλη. Sane ἐρείδειν transitiue dicitur admouere aliquid alteri rei ita vt eam seu vrgeat seu fulciat; vt N, 131 ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε. verum et absolute ἐρείδειν et ἐρείδεσθαι, de nitente contra alterum, firmo gradu, omninoque de firmo statu. Od. X, 450 δμωαὶ portantes caesos sunt ἀλλήλαις ἐρείδουσαι. quod et est ἀντερείδειν, vt ap. Eurip. Suppl. 702 κἀντέρειδε τοῖς Ἐρεχθείδαις δόρυ. igitur ἐρείδοντες ἀμφ' αὐτῷ σὺν βελέεσσιν, circum vndique eum vrgentes, ei instantes, telis, οὐκ ἐδύναντο πελεμίξαι αὐτὸν, mouere de statu. βελέεσσιν. Barocc. Mori. τελέεσσιν. felici variatione; scil. vt sit: in ordinibus, turmis.

109. ἔχετ' ἄσθματι. vidimus O, 10. καδδέ οἱ. κὰδ δέ οἱ scribitur, et primitus κὰτ δέ οἱ.

110. οὐδέ πη εἶχεν. Barocc. οὐδέ πω. πολὺς ῥέεν vn. Vindob. ſaltem deb. πουλύς.

111. πάντῃ δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο. „γρ. κακῷ κακὸν" Barnes. forte de ſuo; foret tamen mollius.

ἐστήρικται Schol. Sophocl. Aj. 866 ad illa: πόνος πόνῳ πόνον φέρει. Vtrumque habet Suidas in πόνος.

112. Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι. Bene grammaticus in Schol. B. qui et de ſuperioribus inde a vſ. 101 bene disputat, monet inuocare poetam Muſas tanquam qui rem miram ſit narraturus, quod recedit Aiax et nauis incenditur. Verſum iam vidimus B, 484 vbi v.

114. Ἕκτωρ δ' Αἴαντος erat in edd. Recte δ' eiecit Barnes. neque illud agnoſcunt codd. Cant. Ven.

116. ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε. — Argutantur grammatici in eo, quod decuſſerat Hector ferrum, et Aiax haſtile mutilum verſabat, et tum demum cuſpidem procidiſſe poeta memorat. Occurrebat Ariſtarchus: poetam rem generatim enuntiaſſe, mox per partes. Alii δὲ pro γὰρ dictum acceperunt: τῆλε γὰρ ἀπ' αὐτοῦ." Haec Schol. A. et ſimilia Schol. B. alii putaſſe videntur, haſtili aliquamdiu adhaeſiſſe ferrum infractum, mox, cum Aiax haſtam vibrare pergeret, ferrum tandem decidiſſe. Sic colligo e Schol. B. vbi διασώσαντος αὐτοῦ leg. διασείσαντος. Mira vero res: quaſi nouum hoc eſſet, poetam res vno momento factas vnam poſt alteram narrare: ferramento decuſſo vtrumque vno momento fiebat, vt et Aiax haſtile nudum moueret et ferramentum humi prouolueretur. Adiuui tamen verba interpunctione ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε. τὸ μὲν δόρυ Αἴας ἔπηλε, ἡ δὲ αἰχμὴ ἔπεσε.

ἀντικρὺς et h. l. malebat Bentl.

117. πῆλ' αὔτως ἐν χειρὶ κόλον δόρυ. κολὸν inductum erat in edd. ex edit. Rom. antea erat κόλον. Et ſic ſcribendum cenſebat Ptolemaeus Aſcalonita, aſſentiente Schol. A. κόλον δόρυ, ſicque ſcribitur aliis in ſcriptoribus, in quibus vox occurrit, vt apud Theocritum et eius Schol. Idyll. VIII, 51. Etymol. Suidam, Heſych. qui et pluribus agunt de variis vocis ſignificationibus, quae re-

vocari possunt omnes ad primariam, cum proprie sit *mutilus*, κολοβὸς, ideoque, non integer, μὴ τέλειος, imperfectus, debilis. Ipsum κόλον κῦμα non est μέγα, sed fluctus ab insequenti fluctu fractus. Additur in Schol. A. ἄλλως. ὡς νῦν παρ' Ἴωσιν οἱ κολοκέρατοι κριοὶ κόλοι λέγονται. Scire sane velim, quo tempore hic homo vixerit, cuius hoc Scholion est, vt *Iones* eius adhuc aetate haberentur ac *dicerentur*. Repetit quoque Eusthath. sed tantum: ὅθεν καὶ παρὰ τοῖς Ἴωσι κόλοι οἱ κολοβοκέρατοι κριοί. Ionum nomen mature exoleuit, e quo Romanorum ditione habiti fuerant. Add. Etymol. in χωλός. Hesych. in κόλον et Not. κόλον tanquam frequentiorem scripturam recipere iubebat Ernesti.

„γρ. τῆλ' αὔτως." Barnes. ἐν χερσὶ Barocc. Vulgata est quoque in Apollon. Lex. δόρυ.

119. 120. Non vno modo possunt interpungi. Reliqui vulgatam rationem.

120. ὅ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κεῖρε. Erat haec Aristarchea lectio: κεῖρε pro ἔκειρε, quam requirit quoque alterum quod sequitur βούλετο. Exhibent eam Venetus vterque. Lips. probante Ernestio, Mosc. 2. Vulgg. κείρει. quod agnoscunt Sch. br. Hesych. in μάχης ἐπὶ μ. κείρει. To. II p. 551. quodque non modo defendit, defendi enim potest, verum et miratur Clarke. Recte adscripsit Ernesti: Argutiae! κείρῃ ed. Rom. Est autem ἐπικείρειν h. l. idem quod εἰς ἀπορίαν καθιστάναι. Hesych. reddit: τὰ περὶ τῆς μάχης βουλεύματα κολοβοῖ καὶ ἀποκείρει ἢ κωλύει. — Idem κολούειν Od. Θ, 211 dixit ἓν δ' αὐτοῦ πάντα κολούει. cf. et inf. Υ, 370.

ὅ ῥα „quod scilicet" Clarke.

ἔργα θεῶν. Vrat. d. Mosc. 2. damnatum in Schol. Lips.

121. βούλετ' ἀρήγειν Vrat. b. A. δ' ἐβούλετο vn. Vindob.

122. τοὶ δ' ἔμβαλον. Vrat. b. οἱ δ' et Lips. ἔβαλον.

123. τῆς δ' αἶψα κατ' ἀσβέστη κ. ἔ. „quod κατὰ seorsum est scribendum; non κατασβέστη. est enim ἀσβέστη φλὸξ per se idem quod ἀκατασβέστη, δυσχόλως σβε-

110. οὐδέ πῃ εἶχεν. Barocc. οὐδέ πω. πολὺς ῥέεν vn. Vindob. ſaltem deb. πουλύς.

111. πάντῃ δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο. „γρ. κακῷ κακὸν“ Barnes. forte de ſuo; foret tamen mollius.

ἐστήρικται Schol. Sophocl. Aj. 866 ad illa: πόνος πόνῳ πόνον φέρει. Vtrumque habet Suidas in πόνος.

112. Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι. Bene grammaticus in Schol. B. qui et de ſuperioribus inde a vſ. 101 bene disputat, monet inuocare poetam Muſas tanquam qui rem miram ſit narraturus, quod recedit Aiax et nauis inceditur. Verſum iam vidimus B, 484 vbi v.

114. Ἕκτωρ δ' Αἴαντος erat in edd. Recte δ' eiecit Barnes. neque illud agnoſcunt codd. Cant. Ven.

116. ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε. ∫– Argutantur grammatici in eo, quod decuſſerat Hector ferrum, et Aiax haſtile mutilum verſabat, et tum demum cuſpidem procidiſſe poeta memorat. Occurrebat Ariſtarchus: poetam rem generatim enuntiaſſe, mox per partes. Alii δὲ pro γὰρ dictum acceperunt: τῆλε γὰρ ἀπ' αὐτοῦ.“ Haec Schol. A. et ſimilia Schol. B. alii putaſſe videntur, haſtili aliquamdiu adhaeſiſſe ferrum infractum, mox, cum Aiax haſtam vibrare pergeret, ferrum tandem decidiſſe. Sic colligo e Schol. B. vbi διασώσαντος αὐτοῦ leg. διασείσαντος. Mira vero res: quaſi nouum hoc eſſet, poetam res vno momento factas vnam poſt alteram narrare: ferramento decuſſo vtrumque vno momento fiebat, vt et Aiax haſtile nudum moueret et ferramentum humi prouolueretur. Adiuui tamen verba interpunctione ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε. τὸ μὲν δόρυ Αἴας ἔπηλε, ἡ δὲ αἰχμὴ ἔπεσε.

ἀντικρὺς et h. l. malebat Bentl.

117. πῆλ' αὔτως ἐν χειρὶ κόλον δόρυ. κολὸν inductum erat in edd. ex edit. Rom. antea erat κόλον. Et ſic ſcribendum cenſebat Ptolemaeus Aſcalonita, aſſentiente Schol. A. κόλον δόρυ, ſicque ſcribitur aliis in ſcriptoribus, in quibus vox occurrit, vt apud Theocritum et eius Schol. Idyll. VIII, 51. Etymol. Suidam, Heſych. qui et pluribus agunt de variis vocis ſignificationibus, quae re-

vocari possunt omnes ad primariam, cum proprie sit *mutilus*, κολοβὸς, ideoque, non integer, μὴ τέλειος, imperfectus, debilis. Ipsum κόλον κῦμα non est μέγα, sed fluctus ab insequenti fluctu fractus. Additur in Schol. A. ἄλλως. ἕως νῦν παρ' Ἴωσιν οἱ κολοκέρατοι κριοὶ κόλοι λέγονται. Scire sane velim, quo tempore hic homo vixerit, cuius hoc Scholion est, vt *Iones* eius adhuc aetate haberentur ac *dicerentur*. Repetit quoque Eusth. sed tantum: ὅθεν καὶ παρὰ τοῖς Ἴωσι κόλοι οἱ κολοβοκέρατοι κριοί. Ionum nomen mature exoleuit, e quo Romanorum ditione habiti fuerant. Add. Etymol. in χωλός. Hesych. in κόλον et Not. κόλον tanquam frequentiorem scripturam recipere iubebat Ernesti.

„γρ. τῆλ' αὕτως." Barnes. ἐν χερσὶ Barocc. Vulgata est quoque in Apollon. Lex. δόρυ.

119. 120. Non vno modo possunt interpungi. Relli qui vulgatam rationem.

120. ὃ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κεῖρε. Erat haec Aristarchea lectio: κεῖρε pro ἔκειρε, quam requirit quoque alterum quod sequitur βούλετο. Exhibent eam Venetus vterque. Lipſ. probante Ernestio, Mosc. 2. Vulgg. κείρει. quod agnoscunt Sch. br. Hesych. in μάχης ἐπὶ μ. κείρει. To. II p. 551. quodque non modo defendit, defendi enim potest, verum et miratur Clarke. Recte adscripsit Ernesti: Argutiae! κείρῃ ed. Rom. Est autem ἐπικείρειν h. l. idem quod εἰς ἀπορίαν καθιστάναι. Hesych. reddit: τὰ περὶ τῆς μάχης βουλεύματα κολοβοῖ καὶ ἀποκείρει ἢ κωλύει. — Idem κολούειν Od. Θ, 211 dixit ἕο δ' αὐτοῦ πάντα κολούει. cf. et inf. Υ, 370.

ὃ ῥα „quod scilicet" Clarke.

ἔργα θεῶν. Vrat. d. Mosc. 2. damnatum in Schol. Lipſ.

121. βούλετ' ἀρήγειν Vrat. b. A. δ' ἐβούλετο vn. Vindob.

122. τοὶ δ' ἔμβαλον. Vrat. b. οἱ δ' et Lipſ. ἔβαλον.

123. τῆς δ' αἶψα κατ' ἀσβέστη κ. ξ. „quod κατὰ seorsum est scribendum; non κατασβέστη. est enim ἀσβέστη φλὸξ per se idem quod ἀκατασβέστη, δυσχόλως σβε-

στῇ. (Etiam Apollon. Lex. ἀσβέστῃ· δυςκατάσβεστος. Sic et ἄσβεστος Jl. A, 599 et al.) Ariſtarchi eſt iſta obſeruatio contra aliorum commenta. Sch. A. B. Hic quoque monet ἐμφαντικῶς poetam voce κέχυτο vſum eſſe; ὡς ἐπὶ ὑγροῦ, — διὰ τὸ τάχος καὶ τὴν ὁρμὴν τῆς τοῦ πυρὸς διαδόσεως. αἶψ' ἀκαταςβέστῃ laudat Barnes. ex Hervag. Argent. etc. In meis exemplaribus non reperio.

124 πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν. vt inf. Σ, 348 flamma ollam τὴν γάστρην. Vrat. A. τῆς — πρύμνης. Non video quomodo Heſychiana gloſſa ἐνήργει huc faciat. Melius in altera ἀμφιέπων. περιθάλπων.

125. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς μηρὼ πληξάμενος. — Non vana eſt illa obſeruatio quam aliunde acceptam Euſtathius in ſua recepit: perſpectum habuiſſe poetam, adſpectu malorum multo magis moueri animos hominum, quam auditu: καὶ τοῦτό ἐστιν, ὃ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τοὺς ἐπιλογικοὺς πραγματικοὺς οἴκτους ἐποίησεν, ἐν οἷς οἱ ἀκροαταὶ θεωροῦντες τοὺς οἰκτιζομένους, πλεῖόν τι ἔπασχον τὴν ψυχὴν, ἤπερ ὅτε τῶν ῥητορικῶν δικαιολογιῶν ἤκουον. hinc et inducti in iudicium pueri, et alia. καιρίως γὰρ ἔχει παρὰ τῇ τραγῳδίᾳ τό· τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν ἄλγιστ' ἄπεστιν, ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα. (Sophocl. Oed. Tyr. 1237. 8.) — μηρὰ πλῆξ. Harl.

126. ἱπποκέλευθε. vox in ſolo hoc libro obuia, h. l. et 584. 839. et grammatici illam interpretantur ex etymo, ſiue a κέλευθος, via, ſiue ἀπὸ τοῦ κελεύειν τοῖς ἵπποις. Schol. B. et br. Heſych. parum grammatice alterum hoc. Inciderat Bentl. in ſuſpicionem fuiſſe ἱπποκελευστὰ, et eſt frequens hoc ἵπποις κελεύειν vt inf. 684. Ω, 326. Sunt tamen plura ex κέλευθος compoſita, et ex analogia eſſe debet ὁ ἐφ' ἵππων τὴν πορείαν ποιούμενος. Eſtque adeo ſimpl. epitheton pugnatoris, vt ἱππότης, ἱππόδαμος et ſimilia. Bentleius quoque recordabatur verſus O, 260. ι ἵπποισι κέλευθον πᾶσαν λειανέω.

127. λεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηΐοιο ἰωήν. Legebatur vulgo δηΐοιο ἐρωήν. Ita turpis hiatus illatus erat. Bonum factum quod altera lectio ſuppetit, quae non

modo commendat se auctoritate Veneti cod. cui adde Harlei. verum et metri lege: nam fuit ϝιωὴν. cf. sup. ad K, 139. Neque aliter legerat versu nostro Porphyrius Qu. Hom. 29. Alteram lectionem ἰρωὴν in Massiliensi editione fuisse notat Sch. A. (tam matura fuit τοῦ digamma ignoratio!) et ea vulgata est in codd. Ven. B. Lips. Townl. et al. Sch. br. Eustath. Quod λεύσω vno sibilo scribitur in multis, vt h. l. Ven. B. Lips. Townl. et al. iam supra vidimus variatum. λεύσσω δὴ, reuera, omnino. prorsus. Clarke.

128. καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται. ‡ „quod φυκτὰ πέλωνται dictum non πέληται. quemadmodum vidimus σπάρτα λέλυνται, B, 135. ad q. l. vide.“ Sch. A. Obseruatiuncula aliquoties iterata. Porro obseruatur: μὴ δὴ νῆας ἕλωσι posse pendere ab ὄρσεο, (etiam a δύσεο.). melius tamen per se dictum accipi, subintellecto, εὐλαβοῦμαι, aut simili verbo; conuenire enim abruptam orationem temporibus. — φευκτὰ Barnes induxerat, eiectum iterum a Clarkio, vt sup. Z, 488 πεφευγμένον. vbi vide. Mutuatus hinc est Plutarchus et in pedestrem orationem transtulit, vt vidit, ὡς ἦν ἄφυκτα, effugere se non posse, sub f. Marii. πέλονται Vrat. b. d. male post μὴ δὴ. Etsi etiam Schol. br. οὐδὲ φυγεῖν δυνήσονται. μὴ τὰ φυκτὰ πέλωνται, dictum pro μὴ τὸ φυκτὸν πέληται. Occurrit iterum Od. Θ, 299 Ξ, 489.

129. δύσεο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω. ‡ „quod ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω dictum est pro ἀγείραιμι. At alii pro ἀγερῶ· vt in aliis: ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηΐδα sup. A, 184 add. A, 254. O, 351. et sic Aristarchus“ Schol. A. vtraque ratio ad idem redit. vn. Vindob. ἐγείρω, sollenni permutatione, et subiecto versu spurio: Μυρμιδόνων, ἤν που τι φόως Δαναοῖσι γένηαι.

δύσσεο male passim et h. l. lectum et editum: emendauit Barnes. cf. ad N, 241. Post hunc versum in Vrat. A. additur versus ex Λ, 796 Μυρμιδόνων, ἤν πού τι φάος Τρώεσσι γένηαι.

130. Versus hic et sequentes sollenni fere vsu frequentantur in poeta, quoties armantur heroes; num poeta in omnibus locis iis vsus sit ipse, nemo dixerit. Occurrebant ii primo loco sup. Γ, 330 sq. de Paride, ad q. l. vide. De voc. νώροψ cf. ad B, 578.

133. θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε. Vrat. d. ἔθηκε.

134. θώρηκα ποικίλον, ἀστερόεντα. Cum aliquoties οὐρανὸς ἀστερόεις occurrat, videtur thorax esse ἄστροις πεποικιλμένος qua specie visuntur thoraces quoque in vasis pictis; vt reddit quoque Schol. B. et Schol. br. et conuenit cum ποικίλος, quod praecedit, siue coloribus siue figuris variegatum. Est tamen quoque simpliciter *fulgens* domus Vulcani οἶκος ἀστερόεις inf. Σ, 370. vt ap. Hesych. ἀστερόεν est λαμπρὸν, ποικίλον. et Sch. br. h. l. — ἢ λαμπρόν. Ita Lat. *sidereus*. Tum inf. T, 381 expressa est comparatio de galea: ἡ δ' ἀστὴρ ὣς, ἀπέλαμπεν ἵππουρις τρυφάλεια. Minus commode Eusttath. ὡς ἄστρῳ ἐοικώς.

137. κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκε. εὔτυκτον. Ernesti et h. l. praefert εὔτυκτον, quod sane et ipsum scribitur et editur; sed poeta dactylum praetulit. Vide sup. ad H, 12. N, 612 et al. Sunt quoque variae in libb. vocis corruptelae vt in Vindob. εὔθηκτον, εὔτικτον. Townl. κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφάληρον, vt E, 743 et Λ, 43 vbi vss. 41. 42. 43 iidem sunt, qui h. l. 137. 8. 9.

138. λόφος καθύπερθεν ἔνευε· καθ' ὕπερθεν Vrat. b. et A. vn. Vindob. quasi κατένευσε iungi vellent.

139 εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε diserte Ven. Lips. Harl. Cant. Mori. Vrat. b. d. Mosc. 2. vn. Vindob. cum vulgo lectum et editum sit δοῦρα. Firmatur alterum vsu Homerico miscendi dualem et pluralem, et exemplis aliorum locorum, quae iam vidimus Λ, 43 εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω, κεκορυθμένα χαλκῷ. vbi etiam variat lectio: add. Γ, 18. Od. X, 125. Sollenne scilicet heroibus duas hastas manu gestare. τά οἱ παλάμηφιν ἀρήρει. v. Γ, 338.

140. ἔγχος δ' οὐχ ἕλεν οἶον. ⊱ „Zenodotus hinc versum ἀθετήσας quatuor sequentes non adscripsit." Velim rationes iustas esse adscriptas: quae sane in promtu sunt; facile enim odoreris, esse eos versus huc illatos ex Il. T, 388 sq. vbi locum suum habebant; hoc vero in loco sunt inutiles in negatiua sententia. Secundum haec Zenodoti censura recte se habet: et exturbandi hoc loco versus sunt. Sch. B. ait Zenodotum quaesiisse, quanta tandem hasta esse debuerit, quam heroes ne manu quidem mouere ac tollere possent! Respondet Sch. B. esse laudem a comparatione. Melius diceres, seruandos versus esse necessario hic ἵνα γνῶμεν, διὰ τί μὴ ἔλαβε τὴν μελίαν Patroclus." Forte sic tuearis vss. 141. 142. At non pariter 143. 144. qui haud dubie rescindendi sunt. Mira attulere alii ap. Sch. A. ad tuendos versus: in quibus Megaclides ἐν δευτέρῳ (περὶ?) Ὁμήρου praeiuerat: muniisse poetam sibi ὁπλοποιΐαν Vulcani, ne illi, cum ceteris armis, etiam hasta esset facienda: fuisset enim illa e ligno fabricanda, iam autem aurum, argentum, aes in caelo adesse nemo facile miretur, cum ea notio semel recepta sit; at ligni copiam in caelo esse, et arbores ibi crescere, ridiculum foret dictu. Hoc tandem est sapere!

141. — 144 „ἀστερίσκους ἔχουσι. (fuere adeo notati ※) κακῶς" Sch. B. immo, recte. v. ad 140.

142. ⊱ quod ἐπίστατο pro ἐδύνατο. Sch. A. et br. disertius de hoc Sch. B. ad T, 389 et πῆλαι pro χρήσασθαι. idem. At Strabo X p. 689 A. proprie accepit et retulit ad illud genus δοράτων quae παλτὰ dicta, vt opp. ὀρεκτοῖς. Minus bene hoc: nam Achillis hasta erat ὀρεκτή, at gestando ille ἔπαλλεν αὐτὴν δεξιτερῇ, vt X, 320. et sic alibi δύο δοῦρε πάλλειν dicuntur heroes.

143. τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων, „Schol. A. dupliciter legitur et τάμε et πόρε." Sic iterum T, 390. Est τάμε et in nostro loco in Cant. Vrat. b. d. „γρ. τὴν οὔρεσιν ἔκταμε Χείρων" Barnes, nec docuit, vbi.

144. Πηλίου ἐκ κορυφῆς. hasta e fraxino in monte Pelio excisa et dono allata Peleo in nuptiis cum Theti-

de, cum dii, qui aderant, dona ſua afferrent. Haſtam fuiſſe politam a Minerua, ferro inſertum haſtile a Vulcano, erat traditum in carmine Cyprio: vt h. l. diſcimus e Sch. A. et Sch. br. Nec tamen, niſi episodii loco narratio inſerta eſſe potuit, vt ex argumento τῶν Κυπρίων e Proclo intelligo. Spectat quoque ad h. l. Scholion Apollon. Lex. in Πηλιάδα. Ea haſta vſus Peleus et Achilles: et hinc tanta eius nobilitas in poëtis, etiam in Pindaro. cf. Apollod. III, 13, 6. et Not. p. 799.

ἐκ κορυφῆς non temere additum cenſebat Koeppen, quia in cacuminibus trunci arborum validiores ſunt; fuiſſe adeo ἔγχος ἀνεμοτρεφές. vt Λ, 256.

145. ζευγνύμεν' ἄνωγε. ζευγνύμεν', quoniam h. l. media producitur, cum Γ, 260 et Ο, 120 ea corripiatur, ex ζευγνύμεναι contractum duxiſſe vidimus Barneſium, probante quoque Clarke: ſup. ad 99. ita tamen multo magis malim ſcribere ζευγνῦμεν'. Etiam apud Apollon. III, 417 eſt ζεύγνυμι βόας media producta, etſi ad Homericum vſum probandum non bene vtimur auctoritate poetarum ſeriorum. Videtur autem verborum in υω et υμι non eadem omnium prosodia fuiſſe; vidimus ὀϊζύω mediam habere breuem Ξ, 89 (etſi Apollon. IV, 1374 producit) et ἀνύω Δ, 56. et ſic alia. Ipſe Barnes ſcribit ζευγνῦμεν. melius tamen cum apoſtropho, ζευγνύμεν' ſcribes. ζευγνύμεν Townl. Moſc. 2. alii.

146. τὸν μετ' Ἀχιλλῆα ξ— „quod Patroclus Achillis erat auriga, Patrocli Automedon;" Sch. A. quo mox ipſe Achilles eſt vſurus.

148. ὕπαγε ζυγόν. Sch. B. ὑπὸ ζυγὸν ἦγεν. ὑπεζεύγνυε. Videtur quoque ὑπ' ἄγε ſcriptum fuiſſe. Vulgaris tamen ratio eſt ap. Ammon. p. 140 et Thom. Mag. p. 866.

τῷ δέ κεν Vrat. A.

149. Βαλίον eſſe ſcribendum (non Βάλιον) monet Sch. A. vt. diſcernatur ab appellatiuo: βάλιος, κατάστικτος· ποικίλος. ταχύς· v. vel Heſych. apud quem ſcribitur Βαλίας vt et ap. Etymol. cf. inf. ad Τ, 400.

τὼ ἅμα πνοιῇσι πετέσθην. de celeritate: subest notio eodem tempore, ἅμα, vtrosque aliquo peruenire. Reddunt tamen vulgo ὁμοίως. vt h. l. Eustath. v. de hoc sup. ad M, 207.

150. τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἅρπυια Ποδάργη. Et „quod Zenodotus scripserat Ἅρπυια πόδαργος, vt pro epitheto esset *pedibus celeris;* vti et alii voc. ποδάργη accepere pro ποδώκης. Fuit in his Timogenes ἐν ταῖς παραφράσεσιν apud Apollonium Lex. in Ἅρπυιαι, qui id refellit. Ποδάργην matris nomen esse, apparet ex T, 400. vbi hi equi sunt τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης." Sch. A. B. adde Sch. br. at Apollonius male τὴν ἅρπυιαν ἐπιθετικῶς εἰρῆσθαι οἷον τὴν ἁρπακτικὴν τοῦ δρόμου διὰ τάχους, censet; quid ni Harpyia Podarge iungi possint? Locus Aristotelis ad quem Sch. B. respicit, est notus ille H. An. VI, 18. Zenodoti opinionem suam fecerat Timogenes, quem eodem modo statuisse, ποδάργην esse epitheton, docet Apollon. Lex. in Ἅρπυιαι; contra ipse vult ἅρπυιαν esse epitheton οἷον τὴν ἁρπακτικὴν τοῦ δρόμου διὰ τάχους. Atqui nec hoc verum, sed ex Harpyis vna est Podarge. De Harpyis v. Excurs. I. ad h. l.

151. παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο. παραὶ et h. l. ed. Rom. et παράῤῥοον alia depravatio in Townl. — Eustath. ait „multa exemplaria habere: παρὰ ῥόον Ἠριδανοῖο." quod interpolatoris est. Nam *ad Oceanum* in fabulis passim monstra collocantur a poetis antiquis; non ad Eridanum.

152. Inserta est Sch. B. quaestio: quorsum immortalibus equis mortalem equum adiunxerit poeta? Mireris acumen grammaticorum, qui plures rationes adscripserunt; in his etiam hanc, vt mortalis equus ceterorum celeritatem cohiberet. Aliarum argutiarum ex Eustathio ap. Barnes et Clarke pudet. Atqui simplicissima caussa erat, variare voluisse poetam narrationem, et cum παρήορος adiungendus esset, adsciuisse equum alium Achillis, fama et carmine notum, Pedasum: cuius celeritatem declarauit more poetarum sollenni, vt praestantissimum quodque aut diuinum esse dicant aut cum diis compararent.

Idem inf. 467 vulneratus occumbit. Nunc *cursu aequasse* dicitur istos duo iugales equos ἔπεθ' ἵπποις ἀθανάτοισι. — equus παρήορος, iugalibus e more veterum additus, qui qualis sit, iam dictum ad H, 156. add. Θ, 87.

In fine ἴῃ Barocc.

156. πάντας ἀνὰ κλισίας. Zenodotus πάντῃ.

157. τοῖσί τε περὶ φρεσὶν ἄπτετος ἀλκή. περὶ φρένας ed. Flor. et Aldd. receptum φρεσὶν ex Rom. idque tuentur codd. Nil interest: malim tamen seruatum esse περὶ φρένας; alterum ex more est ἐνὶ, μετὰ, φρεσί.

τοῖσί τε — οἵ τε. *quibus scilicet — qui vtique.*

159. πᾶσι δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν. φοινόν. ἤτοι τὸ ἐρυθρὸν, ἢ τὸ φόνιον καὶ δεινόν." Apollon. Lex. — πυῤῥὸν ap. Hesych. Etymol. in Φοίνικες. Alibi est φοίνιον Od. Σ, 96. Vtuntur voce quoque Tragici. Towal. αἵματι δαφοινόν c. gl. αἷμα δαφοινόν. quod aliquoties occurrit, vt B, 308. ista autem tantum semel. φοινίσσετο δ' αἵματι γαῖα est fragm. Homer. ap. Suid.

160. καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν, ἀπὸ κρ. ἴασιν. In Etymol. hoc versu laudato scribitur altero loco ἴασσιν p. 301, 24. altero p. 467, 14 ἴασιν. οὕτω Ζηνόδοτος, καὶ πάντες, οὓς ἀνέγνων. esse enim ex ἶμι. ἶσι et ἴασι. De metro sane metuere non debebant, si meminerant, quod vs. 98 legerant: ὅσσοι ἔασι, simili prosodia. Male ἵασι expressum in edd. Aldd. et Vrat. b. ἵασιν est ab ἵημι. ita et ἀμφιᾶσι.

ἀπὸ κρήνης μελανύδρου λάψοντες iungenda sunt. Male ἴασιν ἀπὸ κρήνης iungi monuere iam Clarke et Ernesti. ἐπὶ κρήνης Vrat. A. quod etiam adscriptum video esse a Bentleio; nescio an satis bene.

ἀγεληδὸν, quod nobis satis perspicuum est, interpretantur Schol. br. Etymol. Hesych.

161. λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ. Ἐξ- „quod pro λάψοντες Zenodotus scripserat λάψαντες, quasi, qui iam biberant; quod aduersatur ceteris; scilicet iunxerat ille male ἴασιν ἀπὸ κρήνης." Schol. A. B. Lips. Legerat quoque λάψαντες Schol. Aristoph. Nub. 809. et

inde Suidas in ἀπολάψεις. At λάψοντες firmat Apollonii Lex. auctoritas h. v. Alia olim lectio fuit λάπτοντες, quae et in Sch. br. occurrit, et in Etymol. p. 556, 51. in Hesych. et Suida (ex illis emendando: quod et fecit Toup. To. I. p. 380.) Vis autem vocis λάπτειν est quae Romanis *lambere*, de cane et h. l. de lupo, dum bibunt. (In Sch. A. ἤδη πεπτωκότες leg. πεπωκότες et ad 156 ἐπὶ ποτὸν ἐρχομένοις pro ἀρχομένοις.) Disertum est Scholion Apollonii Lex. λάψοντες. τῶν ἅπαξ εἰρημένων. ἔστι δὲ μίμημα τῶν κυνῶν καὶ τῶν λύκων τοῦ γινομένου ἤχου ἐν τῷ πίνειν. ad Sch. br.

γλώσσῃσιν ἀραιῇσιν. Mirum in modum trepidant in h. v. Sch. B. δασείως. ἀσθενέσιν. ἐπιμήκεσιν. ἢ λεπταῖς. ἢ βλαπτικαῖς. Townl. ἄραιῇσι duplici spiritu, c. Schol. δασέως, λεπτῆς καὶ ἐπιμήκεσιν. οἱ δὲ ψιλῶς, βλαπτικαῖς. duxerunt adeo ab ἀρὰ, βλάβη. Quid manifestius esse potest, quam esse linguas *tenues*, λεπτὰς, v. Erotian. Lex. Hippocr. h. v. vbi laudat versum hunc cum Od. K, 90. Ceteri glossographi loci non meminerunt. De voc. ἀραιὸς cf. ad E, 425.

μέλαν ὕδωρ. et κρήνη μελάνυδρος versu superiore, (quae iam sup. 3. occurrebat) v. ad I, 15.

162. ἄκρον, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος. Monet Sch. B. esse interpungendum post ἄκρον, et iungenda μέλαν ὕδωρ ἄκρον. τὸ γὰρ ἐπὶ πολλῆς ὕδωρ λάπτουσι (leg. τὸ ἐπιπολῆς). Fuisse qui ἄκρον φόνον iungerent, patet e Schol. br.

φόνον αἵματος vult idem Schol. B. cum Schol. Sophocl. Trachin. 556 dictum esse pro φόνου αἷμα. vt illud: χασσάμενος πελεμίχθη pro πελεμιχθεὶς ἐχάσατο." quod verum non esse arbitror: sed φόνος est *caedes, sanguis* et tunc *rubor:* vnde φόνιος. φοίνιος. φοινὸς paullo ante 159 *rubens*. δαφοινὸς, B, 328.

ἐν δέ τε θυμὸς, quod iam Ernesti reponi malebat, pro vulgato ἐν δέ γε. quia in prius illud consentiunt codd. ipse Ven. Townl. Vrat. d. et edd. Flor. Aldd. at γε illatum ex ed. Rom.

163. περιστένεται δέ τε γαστήρ. Fatetur Sch. A. posse pro στενοχωρεῖται accipi; vt Φ, ἀπὸ στεινόμενος νεκύεσσι βαρύνεται. esse tamen melius si pro περιτείνεται accipiatur, inserto σ." hoc vero acumen grammaticum! Priora illa Aristarchi fuisse, ex Eustathio patet, et vero iam ex Apollonio Lex. in στείνοντο ἐστενοχωροῦντο. ἐπὶ δὲ τοῦ· περιστένεται δέ τε γαστήρ· ὁ Ἀρίσταρχος τὸ αὐτὸ ἀκούει, περιστενοχωρεῖται. Hoc etiam Schol. br. et Suidas habent; at in Etymol. mira deprauatio grassatur: στένεται, καὶ περιστένεται θυμούμενος. περιττῶς καὶ πέρα τοῦ δέοντος θυμοῦται καὶ ὀργίζεται. aut confusum est aliud Scholion, aut περιστένεται aliquis cum θυμὸς vs. antec. iunxit: ita saltem γαστρὶ ille legere debuit. στένεσθαι de copia dici, qua expletur aliquid, ita vt angustetur spatium, obuia res est. Latinis est *distendi.*

166. ῥώοντο. ὥρμων. pro vulgari συνῆλθον. v. ad Λ, 50.

ἐν τ' ἄρα τοῖσι „vt *aequum erat, vt solitum erat.*" Clarke. Immo est pro δή.

169. ἐν δ' ἄρ' ἑκάστῃ Barocc. Vrat. b. d. A. ipse Ven. et pro var. lect. Eustathius. male. Fuit εν δε ϝεκαστηι.

170. Fuit ζήτησις veterum, cur poeta, Achillem vbique extollens, tam exiguum ei virorum numerum tribuat? quinque millium quinquaginta? Respondent: quod virtus non in numero consistat. Aristarchus, quod tantum remiges memorauerit poeta." quod quidem parum docte dictum; nam Troianis temporibus iidem erant remiges et milites; et naues πεντηκόντοροι vsu habiti. Sufficit, Achillem a poeta virtute, non copiis insignem exhibitum esse.

ἐπὶ κληῖσιν ἑταῖροι. ἐπὶ κλισίῃσιν peccabat Barocc. κληῗδες quae fuerint, disputatum ad B, 74. habentur pro transtris; nisi sunt proprie foramina quibus remi sunt inserti: ἐπὶ κληῖσιν *apud*, vt saepe ἐπὶ κληῖσι καθίζον. vnde Od. Θ, 37 δησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμὰ ἐκβῆτε.

172. *μέγα κρατέων ἤνασσε.* Quod mireris, est hic locus, in quo Clarke et Ernesti primo de digammate agunt et iudicia sua aperiunt: de quibus v. disputationem in Excursu de Digammo. Haud dubie fuit Homerico aeuo pronuntiatum *εϝανασσε.*

173. *τῆς μὲν ἰῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος αἰολοθώρηξ.* Obseruat Sch. A. esse *ἰῆς*, cum circumflexo in vltima, in casu obliquo, quum sit *ἴα στίξ*, vt Δ, 437. et N, 354 *οὐδ' ἴα γῆρυς.* Egit quoque de hoc Etymol. in *εἷς.* add. Apollon. Lex. in *ἴα.* Laborant omnino in hoc, quod anomalum est; atqui debebant videre ex *ἕνς* esse factum *ἑνός*, vt in tot aliis; et fuisse aliam vocem *ἴα* aliunde natam, vnde factum *μία* — *στιχὸς, ἀντὶ τοῦ, τάξεως* Apollon. Lex.

Menesthius autem hic e Thessalia, Achillis nepos ex sorore. Mater enim erat *Polydora* Pelei filia, quae Boro, *Perieris* filio, nuptiis iuncta, filium, qui eius esse credebatur, e *Spercheo* pepererat. Antiquo scilicet more heros fluuii indigenae filius dictus est. cf. Apollod. III, 13, 4 et ibi Not. p. 792.

αἰολοθώρηξ iam vidimus Δ, 489 pro *αἰόλος* omnino.

174. *υἱὸς Σπερχειοῖο, διϊπετέος ποταμοῖο.* Schol. A. ad Φ, 2 laudat: *υἱὸς Σπερχειοῖο, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς.* memoriae haud dubie lapsu. nec monendum *διϊπετέος ποταμοῖο*, epitheto communi fluuiorum ex imbribus auctorum, quod aliquoties in Homero occurrit; notumque est inprimis de Nilo Od. Δ, 477. Apollon. Lex. reddit *ἀπὸ Διὸς πεπληρωμένου.* Egit de hac voce Porphyr. Quaest. 28. quae inserta est Schol. P, 263. add. Hesych. Schol. br. et B. h. l. qui emendandus ex Etymol. in quibus plura afferuntur minus probanda. Est enim *ὁ ὑπὸ τοῦ Διὸς πεπτωκώς*, h. e. *ὀμβρίων ὑδάτων.* Proprie ad *χείμαῤῥον* torrentem referre voluere alii, vt ap. Eustath. qui etiam e Matrone parodiam attulit.

175. *τὸν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ, καλὴ Πολυδώρη.* „quod Pherecydes ait, *Polydoram* esse Achillis sororem: attamen hoc ex Homero non satis liquere.“ Sch. A. Vix

haec assequaris, cum in Homero res satis liqueat et constet, nisi e ceteris Sch. A. B. br. didiceris dubitasse grammaticos ea de re propterea, quod alibi sororis Achillis nulla memoria sit, ne quidem in Necyia, cum vmbra Achillis Vlyssem nihil de ea roget. Intempestiua sedulitas. Attigit quoque illud Eustathius. Tamen etsi soror fuit Achillis, non potuit ex eadem matre, Thetide, suscepta esse. Quaesitum igitur fuit de *matre Polydorae*. Staphylus ἐν τῇ Γ. Θεσσαλικῶν Eurydicen, Actoris filiam, Pherecydes Antigonen Eurytionis f. alii Laodamiam Alcmaeonis f. ediderant; vt solet in genealogicis magna interdum esse diuersitas. Attigit haec Sturz in Pherecydis fragm. p. 85. Pro Spercheo alii gigantem Pelorem memorauerant: v. Schol. B. et Victor.

ὃν τέκε Aristarchus et Aristophanes cumque hoc Venetus. quid intersit non video. Mox vs. 176. ἀκάμαντα fluuium dixit, h. e. ἀέναον.

177. αὐτὰρ ἐπίκλησιν Βώρῳ, Περιήρεος υἷι. υἷι. vt B, 20 Νηλήϊῳ υἷι ἐοικώς. Posse tamen etiam υἱεῖ esse ex υἱεύς, obseruat Sch. A. vt in υἱεῖ ἐμ' ὠκυμόρῳ." hoc male: nam Σ, 458 est υἷι ἐμῷ ὠκυμόρῳ. vbi v. Obss.

ἐπίκλησιν. κατ' ἐπίκλησιν δὲ καὶ Φήμην, Βώρῳ Sch. br. Bene Eustath. ἐπεκαλεῖτο Βώρου υἱός. v. de voce H, 138. Βόῤῥῳ Vrat. A.

178. πορὼν ἀπερείσια ἕδνα. Barnes: „γρ. ἀπερείσι' ἔεδνα. nescio an de suo duxerat forte ex Od. T, 529. ἀπερείσια ἄποινα Vrat. b. πορῶν Lips. Mosc. 2.

179. τῆς δ' ἑτέρης Εὔδωρος Ἀρήϊος ἡγεμόνευε. τῆς δ' ἑτέρης „pro δευτέρας," Sch. A. B. et Eustath. sc. στιχὸς, h. e. τάξεως.

Eudorus Mercurii f. ex Polymela, Phylantis filia. Phylas, rex Ephyrae Thesprotorum, cuius alteram filiam, Astyochen, amauit Hercules: Apollod. II, 5, 6. vbi v. Not. p. 465. et ad II, 7, 8. p. 493. Polymelam, cuius choreas agentis adspectu fuerat incensus, Mercurius oppressit in thalamo. Duxit tamen eam post haec Echecles,

Actoris filius. Fuere autem Actores plures: nec dixeris, de quo hic agatur.

180. παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῷ καλὴ Πολυμήλη. ἐ— „quod παρθένιος est natus ex ea, quae adhuc pro virgine habebatur, nothus tamen, σκότιος" Sch. A. B. et iam Apollon. Lex. h. v. et ex eo Hesych.

Porro „quod non est ἔτικτεν ἐν χορῷ, sed χορῷ καλὴ pro ἐν χορῷ. καλλίχορος, διαπρέπουσα ἐν τῷ χορεύειν Sch. A. B. ecce fatendum est; hoc ipsum ἡ ἐν χορῷ καλὴ οὖσα, pulcra in chorea, insolenter dictum esse in Homero; nec aliud exemplum in eo occurrere. Negari tamen nequit, nec alterum admitti posse pulcram puellam peperisse in chorea ducenda. In vno Vindob. deest καλὴ, sed tantum librarii incuria. Ex h. l. emendandum est in Hesych. χοροκαλὴ, καλῶς χορεύουσα.

Πολυμήλη. Apud Dion. Or. VII, p. 273. vbi vs. 180 recitatur, est Πολυδώρη.

181. κρατὺς Ἀργειφόντης de hoc iam dictum ad Β, 103. Pro κρατὺς est θρασὺς in vno Vindob.

Nobilior est fabula de Orithyia, quam visam in choro ludentem rapuit Boreas. v. Notas ad Apollod. III, 15, 2. Barnes laudat Apollon. I, 213.

182. ἠράσατ', ὀφθαλμοῖσιν ἰδών. Etiam h. l. Clarke notat ἠράσατ', media breui, non esse ab ἐράω, sed ab ἐράζομαι vel ἔραμαι. Hoc verius: vt dictum ad Ξ, 317.

183. Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου. „vel pro καλλιτόξου, vel ab instrumento textorio, vt est ἠλακάτη τετάνυστο Od. Δ, 135. Est quoque pars summa mali nautici, cum dicit: (ὅταν λέγῃ. in Schol. br. adiicitur ὁ ποιητής) Κὰδ δ' αὐτοῦ λίνα χεῦον ὑπ' ἠλάκατα τανύσαντες." Haec Sch. A. et Sch. br. in ed. pr. nam mutatum est in edit. Barnes: ὑπ' ἠλακάτῃ. Etiam Etymol. paria habet. Versus vltimo loco laudatus, habetur pro Homerico, et refertur quoque inter fragmenta (Barnes p. 151); est tamen iam notatum, videri eum ex Apollon. Rh. I, 565 ductum esse: vbi vela adduxerunt extenta ad summam colum. Verum χρυσηλάκατος melius in Sch. B. et Sch. br. redditur

ἢ τὰ χρυσᾶ βέλη ἔχουσα. Consentiunt alii: et Schol. ad Υ, 70 huc retrahendum. Conueniunt Dianae sagittae, quae ipsae per vocem ἠλακάτην, de longo instrumento seu bacillo, vt fusus et colus, bene declarari videntur. Attamen Apollon. Lex. χρυσηλακάτου. καλλιτόξου. vbi cf. Toll. vel χρυσοτόξου vt est ap. Eustath. At vbi Pindarus Amphitriten, Latonam et Nereides χρυσηλακάτους dixit, ab *aurea colo* seu fuso id petere malunt Toll. cum Villois. Cum tamen ἠλακάτη ad *colum* et *fusum* et *arundinem sagittae* designandam adhibeatur (v. c. Hesych. in ἠλακάτη vnde supplendus est Apollon. in h. v.) suspicari licet, etiam ad hastile vocem fuisse translatam et dearum insigne, hastam seu sceptrum aureum denotasse epitheton χρυσηλάκατος ap. Pindarum Ol. VI. f. Nem. V, 65. VI, 62. Ariolamur haec, quandoquidem grammatici sensum vocis obsoletae et ipsi ariolando assequi annisi sunt.

κελαδεινῆς „vel propter clamores (κέλαδον Ι, 643.) venantium, vel propter choreas.“ Sch. B. Verius prius; amplectitur quoque hoc Sch. A. et Sch. br. Etymol. Apollon. Lex. respiciens alterum locum Jl. Υ, 70. ex eo supplendus Hesych. h. v.

184. αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ' ἀναβὰς, παρελέξατο λάθρα. — „quod cubicula feminarum, (θάλαμοι) in alta aedium parte erant; (et quidem, quod negligendum non erat, in auersa domus parte) ne obtutui virorum expositae essent. Accuratius de hoc videbimus ad Odysseae loca. Similem Martis, vt h. l. Mercurii, audaciam iam vidimus Jl. B, 514. 5. vbi et ὑπερώϊον iam lectum.

185. Ἑρμείας ἀκάκητα. (iterum Od. Ω, 10.) — quod quintus casus pro recto (immo antiqua forma est ὁ ἀκάκητα pro ἀκακήτης.) et quod non est ita dictus ab antro, (siue a monte) Arcadiae, sed διὰ τὸ μηδενὸς κακοῦ παραίτιος γενέσθαι. vel, qui a nemine malo affici potest“ Schol. A. adstipulante Apollon. Lex. Hesych. h. v. (in quo ὁ μηδενὸς κακοῦ ἄξιος corrig. αἴτιος cum Bentleio) Schol. br. Habemus et hic exemplum epitheti vetusti, cuius vis et significatus mature exoleuerat. Vt au-

tem tam inepte a κακὸς repeterent, profectum esse puto ab infaullo studio reuocandi mythos ad praecepta moralia per allegorias: cuius vestigia videbis etiam manifestiora in disputatione, e Porphyrio haud dubie, inserta Schol. B. ad E, 458. Probabilius est Mercurium Ἀκακήτην et Ἀκακήσιον, vt Cyllenium a Cyllene, monte, ita dictum esse ab Acaco monte Arcadiae: de quo v. Pausan. VIII, 36. extr. etsi is nomen ab heroe Acaco ducit VIII, 3. cf. Spanhem. ad Callim. in Di. 143.

Fuere, qui ἀκακήτα scriberent, probante Schol. A. (vt κυανοχαῖτα et al.), etsi παράδοσις alterum praeferat, quod Aristarchus recepit.

τόκε δέ οἱ ἀγλαὸν υἱόν. notabilis elocutio: τορεῖν παῖδά τινι. pro γεννᾷν.

186. περὶ μὲν θείειν ταχὺν — περὶ scribitur quoque, et melius puto, πέρι. περισσῶς ταχύς.

187. μογοστόκος Εἰλείθυια. Apollon. Lex. ad h. l. ἡ μογοῦσα καὶ πονοῦσα περὶ τοὺς τόκους. neque video quid melius afferri possit. Actum de his ad Λ, 270. De Ilithyis docte nuper egit Boettiger, V. C.

188. ἐξάγαγε πρὸ φόωσδε. ὅτι „quod Zenodotus προφόως δὲ scripserat, ignorans, de Eurystheo ante iustum tempus nato recte hoc dici; vnde ille quoque ἠλιτόμηνος; non autem de aliis" Schol. A.. Respicit locum de Eurystheo inf. T, 118 ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόωσδε καὶ ἠλιτόμηνον ἐόντα, vbi Zenodotum quoque προφόωσδε edidisse apparet. Ad e. l. similia in Schol. A. monentur. Videtur Zenodotus accepisse προφόωσδε *ante diem. iustum;* quod locum habebat altero versu T, 118. non autem h. l. Addam hoc quod nec grammatice satis προφόωσδε dictum videtur, ante lucem, πρὸ φωτός. etsi Zenodotea ratio legitur quoque ap. Suidam in Φόως. Melius Schol. br. προφόωσδε. εἰς τὸ φῶς, καὶ εἰς τὸ φανερόν. περισσεύει δὲ ἡ πρὸ πρόθεσις. fere vt scribitur et accipitur in Hymno in Apoll. 119 ἐκ δ' ἔθορε προφόωσδε. vbi video recentissimos editores in diuersas partes discedere.

Venetus exhibet: ἐξάγαγεν Φόωσδε. Aristarchea, vt probabile sit, lectio; et Schol. A. οὕτως καὶ Ἀριστοφάνης. Crederem veram esse, si aliunde de hac forma Φόως, vel ex analogia, constaret.

πρὸ Φόωσδε, scriptio emendatior lectionis Zenodoteae, dummodo recte declaretur, non modo nihil habet, quod offendat, verum et Homerico vsui respondet: Retrahendum est πρὸ ad verbum, προεξάγαγε Φόωσδε, h. e. προεξῆγε εἰς Φῶς, non vt sit πρὸ ante tempus, sed vulgari vsu, cum est proferre, producere. Ita quoque interpretatur Hesych. in ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ Φόωσδε. προεξήγαγε δὲ εἰς τὸ Φῶς, qui altero loco in πρὸ Φόωσδε, πρὸ τοῦ καθήκοντος χρόνου, exponit. Nec aliter acceperat Schol. Apollonii ad Arg. I, 406 qui hemistichio vtitur, vt doceat τὸ πρὸ esse ἀντὶ τοῦ, ἔμπροσθεν. Codices in his auctoritatem habere nequeunt; est tamen sic in Vrat. b. cum in aliis sit προΦόωσδε vel δέ. Diuisim πρὸ Φόωσδε legebatur in edd. Flor. Ald. Turneb. vna voce προΦόωσδε editum inde a Stephano, praeeunte ed. Rom. et Eustathio. Iterum ad πρὸ Φόωσδε rediit Wolfius, V. C. quod etiam retinui, et retinendum esse arbitror. Patet ex altero loco ipso, T, vbi quod vs. 118 est ἐξάγαγε πρὸ Φόωσδε, altero vs. 103 est, σήμερον ἄνδρα Φόωσδε μογοστόκος Εἰλείθυια ἐκφανεῖ.

190. κυρία ἔδνα edd. Ald. et al. ἔδνα. varietate sollemni. v. ad I, 146.

191. τὸν δ' ὁ γέρων Φύλας — ἀτίταλλεν de vltima voce v. ad N, 27. In principio non dubito ὁ esse et h. l. insertum. Homericum fuit, τὸν δὲ γέρων. Φύλλας in vno Vindob.

193. *Pisander*, *Maemali* f. hoc vno loco memoratus; at *Alcimedon*, *Laercis* f. *Aemonis* n. infra P, 467 sq. vbi, Patroclo caeso, ab Automedonte currum eius conscendere iubetur.

194. 5. ὃς πᾶσι μετέπρεπε — μετὰ Πηλείωνος ἑταῖρον. Clarke obseruat in h. l. amplificationis genus, quod a Quinctiliano *incrementum* appellatur (VIII, 4, 3.) cum

antecellit ceteris Pisander, Pisandro Patroclus, omnibus Achilles.

μετέπρεπε ἡγεμόνεσσι pro Μυρμιδόνεσσι vn. Vindob.

196. τῆς δὲ τετάρτης ἦρχε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ. Fuit quoque scriptum γερήνιος ἱππότα Φοῖνιξ. Scilicet ii hoc esse putarunt idem, ac γέροντα, et Nestorem dici Gerenium a senectute. Sch. A. Lips. Nil autem de Phoenice adiecit, cum is iam notus esset ex Jl. I.

199. στῆσεν ἐῢ κρίνας, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε. εὖ κρίνας edd. Flor. Aldd. (h. e. διατάξας) et εὐκρίνας vna voce, male Eustath. ed. Rom. et hinc Turn. Steph. recte em. Barnes. κρατερὸν δ' ἐπὶ μ.' Est et h. l. δὲ in apodosi positum. nulla cum vi: nisi sit eadem quae τοῦ δή. v. sup. ad A, 57. κρατερὸν, non ἀπειλητικὸν, vt alibi, sed γενναῖον καὶ δυςαπάντητον. vt Eustath. ait.

200. ἀπειλάων seu minarum f. καυχήσεων. Schol. B. hoc alterum ex re.

201. ἅς — ἀπειλεῖτε. „γρ. ἀπειλέετε." Barnes.

202. καί μ' ᾐτιάασθε ἕκαστος. ~ „quod in Zenodoti editione scriptum erat iunctim καὶ μητιάασθε, pro ἐβουλεύεσθε. sed male." Sch. A. B. Lips.

πάνθ' ὑπὸ μηνιθμὸν vel, μετὰ πάσης μηνίδος καὶ χόλου, vel κατὰ πάντα τὸν τῆς μηνίδος χρόνον (ita leg. pro χόλον) Sch. A. hoc verius est, et habet id quoque Eustath. et Hesych. in πάνθ' ὑπὸ μ.

In Tabula Jliaca, quo loco haec Achillis exorati species exhibita est, adstant plures Achilli supplicantes. Hoc quidem cum poetae verbis conuenit; at nomina adscripta sunt Πατροκλος. Φοινιξ. Διομηδης. Αχιλλευς. Qui nomina adscripsit, recte quidem de Phoenice cogitare potuit, de Diomede nullo modo. An ille Diomedem Achillis concubinam nominare voluit, quae ei praesto erat I, 661?

203. σχέτλιε Πηλέος υἱέ. χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ ~ „quod oratio narrantis (διηγηματικὴ) transit in μιμητικὴν, dramaticam: non addito, τάδε λέγων ἕκαστος. tum, quod χόλος pro χολὴ, *bilis*," Sch. A. Notat idem Schol.

in Apollon. Rh. IV, 1404. et laudat χόλον (χόλῳ) ἄρα σ' ἔτρεφε. In Apollonio tamen χόλος est pro veneno. Ionicum σὲ τρέφε non legi video.

207. ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε. vulgo lectum θάμα βάζετε, Aristarchus Ἰακῶς. quod sane per totam Iliadem teneri debebat; nisi nimis multa mutanda forent. Apud Apollon. Lex. in θαμέες. — καὶ τὸ θαμὰ, ἀντὶ τοῦ ταχέως· (leg. συνεχῶς) θάμ' ἐβάδιζε. Emendauit iam Villois. θάμ' ἐβάζετε.

ταῦθ' ἅμ' ἀγειρόμενοι legi Stephanus testatur.

208. φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἧς, vt ὅου, pro οὗ. B, 325. ἕεις pro εἷς ex Hesiodo (Θ. 145) laudat Eustath. et comparat ὥς. ἕως item ἕε pro ἕ, quod Barnes addit. Ex hoc eodem more videbis multa lucem lucrari in doctrina de digammo.

209. μαχέσθω. vn. Vindob. μαχείσθω. posset esse a μαχέομαι, nisi stupor librarii esset.

210. καὶ θυμὸν ἑκάστου. fuisse debet θυμον τε Ϝεκαστου. vt saepe iam vidimus.

211. μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν. Sch. A. improbat, quod Aristarchus scripserat, ἄρθεν, vt A, 136 δώσουσι γέρας — ἄρσαντες κατὰ θυμὸν, ad quem loc. vide; aiebat enim esse ἄρω vt ἅρμα. ἁρμόζω. et h. l. ἄρθεν, ἡρμόσθησαν. vt et Sch. B. interpretatur cum Sch. br. in quibus additur ἐπυκνώθησαν, Hesych. συνηρμόσθησαν. Inf. P, 268 legebatur ab Zenodoto ἀρθέντες σάκεσι pro φραχθέντες. Alii pro ἐπήρθησαν καὶ φρονήματος ἐπληρώθησαν. Sic et Schol. Harlei. dictum acceperant." scil. ἀπὸ τοῦ αἴρω. at sententia et adiuncta in seqq. prius postulant; nam condensari ordines ait poeta, vt bene quoque Eustath. atqui hoc est ab ἄρω, iungo, instruo. Dicendum olim cum spiritu, ἅρω, mox sine eo pronuntiatum fuisse ἄρω, ἁρμόζω, vt εἵρω, εἴρω. et alia εἷλω, εἴλω. εἰλέω. Itaque excidit prorsus spiritus asper in reduplicatione ἄραρα, ἀράρω.

212. ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ laudat Apollon. Lex. in ἀραρὼν, ἁρμόσας, cum altero Od. E, 252. et

et ad domum tegulis tectam transtulit Apollon. Π, 1075 —78 ὡς δ', ὅτε τις κεράμῳ κατερέψεται ἑρκίον ἀνὴρ δώματος ἀγλαΐην τε καὶ ὑετοῦ ἔμμεναι ἄλκαρ, ἄλλῳ δ' ἔμπεδον ἄλλος ὁμῶς ἐπαμοιβὸς ἄρηρεν· ὣς οἵγ' ἀσπίσι νῆα συναρτύναντες ἔρεψαν.

213. βίας ἀνέμου ἀλεείνων. noua vi vox vltima posita pro *arcens*, non *euitans*. Occurrit iterum Ψ, 713.

214. ὡς ἄραρον κόρυθες — post ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ satis haec docent duplicem vocis vsum, cuius iam plura exempla occurrerunt; alterius Δ, 110 καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραοξόος ἤραρε τέκτων, et M, 105 οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῇσι βόεσσι. et al. huius actione immanente, *iungo me* adeoque *iunctus sum*, M, 55. 56 τάφρος — ὕπερθεν δὲ σκολόπεσσιν ὀξέσιν ἠρήρει. Etiam ἤραρε τεύχεα sic dictum inf. P, 210. In oculum incurrit posse hoc facile mutari: ὣς ἄραρον κόρυθάς τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας sc. Myrmidones. nec meminissem huius, vt multarum similium coniecturarum, quae facile in animum veniunt, vt non magna inde laus enasci possit; sed video etiam Bentleium sic emendasse. Enimuero horridior illa ratio vetustatem redolet.

215. 6. 7. Versus iam vidimus N, 131. 2. 3. Et ad hos sunt videnda obseruata.

217. ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισι. ὡς πυκνὸν Sch. Lips.

218. πάντων δὲ προπάροιθε δύ' ἀνέρε θωρήσσοντο. Ven. θωρήσσεσθον. et Sch. A. γρ. θωρήσσοντο. Lectio ambigua, quandoquidem vtrumque vsu Homerico frequentatur, v. ad A, 567 et vtriusque permutandi opportunitas esse potuit. θωρήσσοντο erat lectio ed. Flor. et Aldd. Tuentur hoc Cant. Mori. Barocc. Harl. Townl. Vrat. b. d. A. Mosc. 2. Mutatum et receptum θωρήσσεσθον ex Rom. a Turnebo, Steph. idque Ven. Lips. exhibent. Hoc et legebatur N, 301. Nolui mutare, quod iterum videbam, Ernestio auctore, inductum esse a Wolfio: cum nihil referret. Est autem θωρήσσεσθαι h. l. armatum incedere.

221. χηλοῦ δ' ἄπο πῶμ' ἀνέῳγε. „eſt hoc ab ἀνέῳγον, non ex ἀνέῳγα" Clarke. Apparet οἴγειν eſſe proprie remouere operculum, vt et obicem.

ἄπο ſcripſi, quia eſt χηλοῦ ἄπο, vſu grammaticorum. Et ſic Vrat. b.

222. τήν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι. „quod ſecundum Homerum non reliquit Achillem die duodecimo e quo natus erat: *vt recentiores poetae narrant:* ſed cum Peleo vixit; mittit ſaltem ea *domo* h. l. Achillem in bellum; aitque ſe eum non excepturam eſſe *reducem domum* Σ, 59. 60. et Α, 396. et Ρ, 408." Sch. A. B. Recentiores poetae, οἱ νεώτεροι, quos Scholiaſtae narrant, cyclici, puto, fuere et haud dubie tragici. Ex Alexandrinis Apollonius eſt Argonaut. IV, 866 ſqq.

223. ἐπὶ νηὸς ἰόντι Zenodotus et Ariſtophanes legerant. Sch. A. Non ergo hi viderant, hiatum inferri. εὖ πλήσασα emendandum erat vel ſine libris: ſuccurrunt tamen illi; et ipſe Venetus. vt ſup. 199 εὖ κρίνας. In edd. Flor. et Aldd. (vt in Barocc.) erat ἐμπλήσασα, pro quo ex Rom. illatum εὐπλήσασα. Paſſim iam notatum fuit hoc grammaticorum ſtudium, hoc quoque loco in Euſtathio conſpicuum, mirum, compoſita noua fabricandi; obuium quoque in Apollonio et aliis.

224. οὔλων τε ταπήτων. vox antiquata: οὖλος. Conſentiunt veteres οὖλον ἐπὶ τοῦ μαλακοῦ dictum eſſe. verſu hoc laudato. Sic Apollon. Lex. h. v. Etymol. Heſych. Euſtath. δασέων καὶ ἐχόντων οὐλότητα Sch. br. orta puto notio ex altera, cum ſit οὖλος *criſpus*, v. c. de veſte. At Sch. B. reddit, εὐειλήτων διὰ μαλακότητα. ἀφ' οὗ καὶ οὐλόθριξ *criſpis* capillis. τάπητα veſtis ſtragulae lecto inſtratae genus iam vidimus Κ, 156 iterum Ω, 645. ſaepe in Odyſſ.

227. ὅτε μὴ Διὶ πατρί. „Ariſtarchus ὅτι μὴ" Sch. A. Sch. Lipſ. et Sch. Exc. Barneſii quod et eſt in vno Vindob. et addunt Sch. B. et Lipſ. οὐ γὰρ, ὅτε Διὶ, καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἔθυε. Sane vtrumque recte dicitur, et fere in eundem ſenſum. Vt autem formulam recte expedias,

tenere necesse est, omitti in his particulam εἰ. εἰ μὴ, ὅτε. εἰ μὴ, ὅτι. Ita quod ex Thucydide laudatur: οὐ γὰρ ἦν κρήνη, ὅτι μὴ μία, ἐν ἀκροπόλει, est idem ac εἰ μὴ ὅτι μία ἦν. et sic saepe in Atticis. At ὅτε μὴ aliquoties in Homericis: vt sup. N, 319. Ξ, 248. Od. Π, 197. Ψ, 185. Ergo h. l. est idem ac οὐ σπένδεσκεν, εἰ μὴ, ὅτε σπένδεσκε Διΐ. Itaque pro eodem simpliciter alibi occurrit εἰ μὴ, vt Od. I, 178 εἰ μὴ θυμός με κελεύει.

228. τό ῥα τότ' ἐκ χηλοῖο. „τό ῥα vno ρ Aristarchus" Schol. A. Scilicet alii, vt Lipſ. ex pronuntiatione assumserant τόῤῥα, quod saepe occurrit: Barnes congessit exempla, item Clark. Ernesti. Intulerant quoque τόῤῥα Aldd. quod iterum eiecit Stephanus. Schol. Apollonii Arg. I, 769: ὀῤῥ'· οἱ δὲ 'Αριστάρχειοι δι' ἑτέρου ρ ἔχουσι τὰς τοιαύτας γραφάς. ὡς 'Ηρακλέων Φησὶν ἐν τῇ Π τῆς 'Ιλιάδος· τό ῥα τότ' ἐκ χηλοῖο λαβών. Heracleo autem τόῤῥα praeferebat: vt idem Schol. testatur ad III, 37. Multa de his memorata passim in libb. Obss. a viris doctis.

229. 230. ἔπειτα δὲ νίψ' ὕδατος καλῇσι ῥοῇσι. νίψατο δ' αὐτὸς χεῖρας. Obseruat Clarke rite obseruatum vsum in νίψαι et νίψασθαι.

καλαὶ ῥοαὶ, de aqua pura et limpida.

230. ἔπειτα δ' ἔνιψ' Mosc. 2.

ἀφύσσατο δ' αἴθοπα οἶνον Vrat. A. ἀφύσσετο.

231. εὖχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἕρκει: quia in media aula est ara Iouis, dicti *Hercei*. v. Od. X, 334. 5. cf. ad Virgil. Aen. II, 512. Excurſ. XI. Schol. B. ait: μεσέρκειον καλοῦσι τὸν Δία.

μέσῳ στὰς ἕρκει Turnebus mutauit, vt versus esset γλαφυρώτερος et concinnior.

ἔπειτ' ἀνστὰς corrigebat Bentl.

In Mosc. 2. versus exciderat; librarii festinatione.

232. οὐρανὸν εἰσανιδὼν ex mente Bentleii iniuriam facit metro, cum esse deberet εἰσανϝιδὼν, quia simplex est ϝιδὼν, et emend. εἰσορόων. Enimuero in compositis digamma plerumque exulare, notaui passim. ad B, 316. Δ, 508 et in Excursu de Digammo.

233. 4. 5. Locus illustris de religione Iouis Dodonaei, cuius, cum Achilles eum inuocet, non minus in Thessalia honos esse debuit. Nec mirum, cum illud sit numen Pelasgicum, ad Pelasgicam autem stirpem Myrmidones sunt referendi, cum plerisque aliis populis Thessaliae antiquioribus. Ceterum quae a grammaticis obseruata sunt, reieci in Excursum ad h. v.

Versum 233 Strabo adscripsit, vt probaret Pelasgos tenuisse Dodonam et oraculum condidisse lib. VII p. 504 C et vbi de Pelasgis agit lib. V p. 338 A.

τηλόθι ναίων scil. respectu Troiae longe a Dodona dissitae. Ap. Stephan. p. 322 laudatur versus: *Δωδῶνι ναίων Ζεὺς ὁμέστιος βροτῶν.* At grammatici de Ioue in Olympo sedente cogitant, et respiciunt verba *οὐρανὸν εἰςανιδών.*

234. 5. *ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται, ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι.* — *ἡ διπλῆ, πρὸς τὸ τῆς γραφῆς ἀμφίβολον. οἱ μὲν γὰρ Σελλοὺς, οἱ δὲ Ἑλλοὺς ἐξεδέξαντο.* Memorabilis lectionis varietas: *ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ*, et *ἀμφὶ δέ σ' Ἑλλοί.* Si hoc sequeris, ita sequentia sunt iungenda: *ναίουσιν ὑποφῆται σοί. tui* prophetae. Neque satis definiri potest, vtrum verius sit: ipso Strabone iudice p. 505 A. *ἡ γραφὴ ἀμφίβολος οὖσα, ἐᾷ* (em. *οὐκ ἐᾷ*) *διισχυρίζεσθαι.* Nec in eo haerendum esse arbitror; ex dialecto enim antiqua potuere iidem et Ἑλλοὶ et Σελλοὶ pronuntiari; notum enim, adspirationem variis modis esse pronuntiatione redditam. Σελλοὶ sunt Sophocli in Trachin. 1183 vbi vetus responsum Hercules sibi datum memorat, *μαντεῖα.* — *ἃ τῶν ὀρείων καὶ χαμαικοιτῶν ἐγὼ Σελλῶν ἐςελθὼν ἄλσος εἰςεγραψάμην πρὸς τῆς πατρῴας καὶ πολυγλώσσου δρυός.* Pro scriptura Ἑλλοὶ laudatur auctoritas Pindari non modo in Schol. sed iam in Strabone lib. VII p. 505 A. v. in Fragm. Pindar. ex Paeanibus No. VII p. 58 (prior. ed. Schneid. p. 40) cf. Valken. in fragm. Eurip. p. 171. inprimis Schol. Sophocl. Trach. 1183. vbi ad Tragici voc. Σελλῶν. — *ἔνιοι δὲ χωρὶς τοῦ σ γράφουσιν*, (an vero in Tragico quoque?)

Ἑλλοὺς ἀποδεχόμενοι, καὶ Ἑλλοπίαν τὴν Δωδώνην νομίζουσιν εἶναι. τὴν γὰρ χώραν οὕτως Ἡσίοδος ὀνομάζει ἐν Ἠοίαις λέγων οὕτως· adſcribitur inde fragmentum decem verſuum: ἔστι τις Ἑλλοπίη — ἔνθα τε Δωδώνη τις ἐπ' ἐσχατιῇ πεπόλισται, τὴν δὲ Ζεὺς ἐφίλησε καὶ ὃν χρηστήριον εἶναι τίμιον ἀνθρώποις, ναῖον δ' (ſitum) ἐν πυθμένι φηγοῦ et ſqq. Itaque Heſiodus oraculum Dodonae memorat *in Hellopia;* vt videantur Ἑλλοὶ et Ἑλλίοπες iidem eſſe. Legitur quoque in Schol. br. nomen Hellis inditum eſſe ab Hello lignatore, τοῦ δρυτόμου, cui narratum ſit primo columbam eſſe vaticinatam. Similem rationem pro Sellis habet Schol. B. ἀπὸ Σελλοῦ, Θετταλοῦ τὸ γένος, ὅθεν κατὰ διαδοχὴν οἱ τοῦ Διὸς ἱερεῖς ἐγένοντο; commentum grammaticum, petitum ab exemplo Iamidarum Olympiae, Delphorum Delphis. Plura ſunt ap. Euſtath. p. 1057, 55. Pro ſcriptura Σελλῶν a Schol. A. laudatur Runius Σελλῆεις ap. Apollon. Lex. h. v. Vtramque ſcripturam habet Heſych. vbi Ἑλλοὶ, οἱ Ἕλληνες· parum docte.

Σελλοὶ ſcribendum eſſe, non Σέλλοι, docent Schol. A.

235. ὑποφῆται· ὑπομάντεις ἱερεῖς, ὅ ἐστι, χρησμῳδοί. θεολόγοι. προφῆται. Sch. A. et Sch. br. cum Heſych. Verbo: ſunt, qui reſponſa a deo ſeu a vate accepta conſulentibus reddunt, iidem προφῆται dicti.

Super ἀνιπτόποδες et χαμαιεῦναι multa commenta afferunt Schol. A. B. tum Euſtathius, vt ait, ex antiquioribus. Ex iis eſt vnum, quod templo non prodiiſſe feruntur hi ſacerdotes, ſcilicet, vt caſtos et puros ſe ſeruarent, ideoque nec ablutione opus haberent. Ex his illuſtres Apollon. Lex. ἀνιπτόποδες. οἱ δι' ἁγνείαν μὴ προσερχόμενοι. cf. Valken. Diatrib. in Eurip. p. 170. Iac. Gronov. ad fragm. Steph. in vno Stephani MS. repererat: ὑποφῆται ἂν ἱππόποδες quod ei Centauros in animum revocabat: at eſt is merus luſus. Probabilitatem in iis, quae de Sellis memorantur, habet hoc: vitae auſteritatem affectaſſe iſtos homines. Poetam his epithetis nil aliud quam homines barbaros et omni vitae cultu huma-

niore carentes declarare voluiſſe, vix probabile ſit. Placet tamen hoc aliis, et ipſi Straboni l. l. VII p. 505 A. pedes *illotos* pro *nudis* dici, putabat Wakefield ad Ionem p. 225. Reddita vox *χαμαιεῦναι* per *γηλεχέες* a Callimacho in Del. 286. et *χαμαικοῖται* a Sophocle in Trachin. 1183. Euripides in Erechtheo (ap. Clement. Strom. VI p. 739) haec ita reddiderat: *εὕδουσ' ἐν ὑπαιθρίῳ πέδῳ, πηγαῖσι δ' οὐχ ὑγραίνουσι πόδας.*

236. *ἦ μὲν δὴ πότ' ἐμὸν* — ⊱ „quod Achilles nec ante propter Achiuorum iniuriam preces faciens inductus eſt a poeta, nec ad ipſius, ſed ad matris preces Iupiter eam eſt vltus: ideoque verſus ſequens 237 quem Chryſes pronuntiauit A. 454 eſt abolendus; dicit enim Achilles haec vniuerſe" Schol. A. Idem iam obſeruauerant grammatici ſup. ad A, 454 vbi idem verſus recte ſuum locum habebat; conueniebant enim dirae preces Chryſae, homini barbaro et Graecis infeſto. Etſi repugnabat ibi Waſſenberg p. 115. At Sch. B. h. l. putat, matris preces exauditas Achillem ad ſe transferre. — *εἰ ἦ μὲν ἐγὼ* Vrat. d.

ἦ μὲν δή ποτ' ſane aliquando — vtique et nunc. ἦ δ' ἔτι καὶ νῦν. ex antiqua loquendi ratione (de qua dictum v. c. ad E, 885) pro *εἴ ποτε*, ſequente apodoſi *καί, οὕτω καί. ſi alias, ita et nunc.* Supra A, 453 idem verſus erat *ἤδη μέν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες εὐξαμένοιο — ἠδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ.* Profeſſus ſum et ibi et ad H, (VII) 301. p. 357. me haerere in altero *ἠδ' ἔτι καὶ νῦν.* Poſt *ἦ μὲν δὴ* ſequi debebat *ἦ δὴ ἔτι καὶ νῦν.* Ex prima antiquitate conſtitui haec nequeunt, cum *η* et *ει* et *ε* eodem charactere exhiberentur. Euſtath. legerat et *εἰ μὲν δή ποτ'* et *ἦ μὲν δή ποτε.* vn. Vindob. *εἰ ἦ μέν ποτ'.* Pro *ἐμὸν* erat *ἐμοὶ* (f. pro *ἐμεῦ*) in ed. Flor. ſed correctum in Ald. 1.

237. *τίμησας μὲν ἐμὲ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν.* ⋇ — Obelo notatur verſus, quia, vt paullo ante dictum, eiiciendus eſt. aſteriſco autem, quod verſus translatus eſt ex verbis Chryſae A, 454. vbi tres verſus

453. 4. 5. tribus his 236. 7. 8 similes partim, partim iidem sunt.

239. *αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι.* ⊱ sed Scholion excidit, quod forte ad *νηῶν ἐν ἀγῶνι* spectauit: simile ei, quod ad O, 428 appositum erat: ad q. v. vide. Et in Sch. br. *ἐν τῷ ναυστάθμῳ.*

γὰρ h. l. est pro *ἄρα. δή.* quasi *αὐτός μέν γ' ἄρα.*

240. *πολέσι μετὰ M.* pro *σὺν τῷ πλήθει Μυρμιδόνων. σὺν τῷ τάγματι M.*

241. *τῷ κῦδος ἅμα πρόες.* pro *συμπρόες νίκην αὐτῷ.*

243. *ὄφρα καὶ Ἕκτωρ εἴσεται, ἤ ῥα καὶ οἶος ἐπίστηται πολεμίζειν.* ⊱ „quia Zenodotus *ἐπιστέαται*, quod esset *ἐπίστανται.* Id eum ignorare ait Schol. A. at ipse, contendens *ἐπίστηται* esse pro *ἐπίσταται*, ignorat hoc aduersari grammaticae rationi: sequi tamen idem apparet Apollonium Lex. *ἐπίστηται. δύναται.* Ab *ἐπίσταμαι*, credas, vt ab *ἵσταμαι. ἱστῶμαι*, coniunctiuum esse *ἐπιστῶμαι, —ῆται.* Sed nusquam video veteres in accentu haesisse. In Hesych. *ἐπίστηται, γινώσκηται.* viderunt itaque, *ἵστημι. ἵσαμαι, ἐπίσταμαι*, aliam sequi analogiam. Barn. „γρ. *ἐπίσταιτο πτολεμίζειν.* ed. Rom. cum ms. Lips. et Vrat. A. *ἐπίσταται* male. — *ἤ ῥα* iterum pro *εἴ ῥα* vel *ἢ εἴ ῥα* — Townl. *ἦ ῥα* et 244 *ἢ εἴ οἱ.* Vrat. A. *ὅ ῥα.*

244. 245. *ἤ οἱ τότε χεῖρες ἄαπτοι μαίνοντ'.* Post subiunctiuum *ἐπίστηται* expectabas *μαίνωνται.* Potuere Alexandrini negligere hoc, cum debuissent ex antiqua scriptura mutare in *ω.* Verum saepe in Homericis subiunctiuum altero membro excipit indicatiuus.

246. *ἀπὸ ναῦφι δίηται. ἀποδίηται μάχην ταῖς ναυσί.* v. ad M, 225.

247. *ἐπὶ νῆας ἵκοιτο.* vn. Vindob. *ἱκέσθω.*

248. *ξὺν πᾶσι.* non esse h. l. iungenda *σύμπασι*, docet Sch. A. vt *σύμπασι Πυλίοισι·* Od. Γ, 59.

ἀγχεμάχοις ἑτάροισι· „γρ. *ἐγχεμάχοις.* Barnes. *ἀγχιμάχοις* Barocc. Mori. De hoc v. ad B, 823 et ad N, 5.

Vs. 248. 249 non est in Vrat. A.

249. 250. *τοῦ δ' ἔκλυε* — *τῷ δ'* pro *καὶ αὐτῷ ἕτερον μὲν δῶκε.*

252. *σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.* „*γρ. καὶ σόον καὶ σάον.* „Sch. A. *ἀνένευε* Mori. Eadem varietas in h. v. ap. Lucian. Icaromen. 25. *ἐξαπονέεσθαι* iungunt fere grammatici, codd. et edd, etiam inf. Υ, 212. noto more. In ed. Flor. exciderat *ἐξ*.

254 *ἂψ κλισίην εἰσῆλθε, δέπας δ' ἀπέθηκ' ἐνὶ χηλῷ. κλισίην δ' εἰσῆλθε* Lipſ. Sch. A. *οὕτως· ἀπέθηκε διὰ τοῦ ā.* Fuit adeo in aliis *ἐπέθηκε*. ſaltem hoc deb. *ἐνέθηκε*.

258. *ὄφρ' ἐν Τρωσὶ μέγα φρονέοντες ὄρουσαν. ἔβησαν* Vrat. b. A. Iungenda autem ſunt, *ἐνόρουσαν*.

259. *αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν.* Locum imitatus Quintus VIII, 41. *ἀμφὶ Νεοπτόλεμον ἄγερθεν — ἄμοτον μεμαῶτες, Λευγαλέοις σφήκεσσιν ἐοικότες, οὕςτε κλονήσεις, Χηραμοῦ ἐκποτέονται, ἐελδόμενοι χρόα δῦναι Ἀνδρόμεον· πάντες δὲ περὶ στένος ὁρμαίνοντες Τεύχουσι μέγα πῆμα παρεστυμένοισι βροτοῖσι· Ὣς οἵγ' ἐκ νηῶν καὶ τείχεος ἐξεχέοντο.* vt locus videtur eſſe legendus. In v. 41 vulgo eſt *αἵτε κλονήσει.* in Codd. ap. Tychſen V. C. eſt *οἵ τε* et *οὕς τε*. Expreſſit Homerica Lycophron 180. 1. 2.

260. *εἰνοδίοις, οὓς παῖδες.* ⟵ „quod eadem ſententia verſu ſequente repetitur, at nunc melius enuntiatur. *εἰνοδίοις· τοῖς παρὰ τὴν ὁδὸν ἔχουσι σφηκιάν.* Sch. B. et br.

ἐριδμαίνωσιν erat lectio vt codd. ſic edd. omnium; mutata temere a Clarkio ex Harlei. et Euſtath. *ἐριδμαίνουσι.* etſi hoc quoque in Heſychio occurrit, et per ſe ferri poteſt. Enimuero exquiſitior ſtructura ex more Homerico (ſeriores dicerent *ἐριδμαίνοιεν ἂν*) *ἐριδμαίνωσι.* quam et codd. habent, in his Ven. Lipſ. Sch. br. Apollon. Lex. in Sch. B. *ἐριδμαίνωσι δὲ, εἰς ἔριν ἐμβάλωσιν· οἱ δὲ, ἐρεθίζωσι.* Etiam Apollon. Lex. in *ἔθοντες* laudat *ἐριδμαίνωσιν.*

ἔθοντες. ἐξ ἔθους ἔχοντες Sch. B. et ſimilia Euſtath. In Heſych. eſt *ἐθιζόμενοι. ἔθοντες* Etymol. in ead. voce. Melius Apollon. Lex. *ἔθοντες. εἰθισμένως ἐπιφοιτῶντες.* laudato verſu hoc et Jl. I, 536. ad quem iam vidimus

ἔθειν esse non modo more consueto aliquid facere, sed etiam frequentare locum.' Sch. br. συνεχῶς, ἐξ ἔθους, παραγινόμενοι καὶ βλάπτοντες. Eadem Etymol. in ἔθοντες. quae ex contexto verborum sunt ducta. Bentl. pro ἔθοντες coni. ἑκόντες. non probo.

261. αἰεὶ κερτομέοντες — „ἀθετεῖται, quia κερτομεῖν verbis fit, non re; tum quod tautologiam infert, post superiorem versum" Sch. A. B. Lipſ. Victor. at Sch. B. et Eustath. versum agnoscunt. Si tamen inutilis copia a poeta proficisci nequiit, manifestum est, versum esse insititium. Etiam Aristophanes eum damnauerat. Profitetur quoque Ernesti, tautologiam semper se offendisse.

ὁδῷ ἔπι οἰκί' ἔχοντας „Aristarchea est lectio: (eaque vera: sup. M, 167 οἱ δ', ὥςτε σφῆκες, μέσον αἰόλοι, ἠὲ μέλλισσαι, Οἰκία ποιήσονται ὁδῷ ἔπι παιπαλοέσσῃ.) alii (vt et Barocc. et Lipſ. a pr. m. Mosc. a a p. m.) ἔχοντες, vt sint pueri" A. B. vt est Z, 15 ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων. Schol. B. quoque supplet οἱ κερτομέοντες, οἱ κερτομικοί.

263. παρά τίς τε κιών. Harlei. τίς κε Sch. br. τὸ ἑξῆς· παριών τις. pro interpretatione. τοὺς δ' — οἱ δ' *cum autem — tum vero.* Clarke

264. εἴπερ — κινήσῃ. Vulgo κινήσει in edd. at κινήσῃ Ven. Cant. Vrat. b. d. A. Mosc. a. duo Vindob. Barnes coni. κινήσει' vt Od. K, 584 ὁσσάκι γὰρ κύψει' ὁ γέρων. et 590 ὁππότε ἰθύσει'. Etiam Bentl. pronus est in eam emendationem eamque firmat per cod. Harlei. Similis varietas est inf. 298. et habent per se omnes hi modi locum et rationem. Redit dubitatio ad ea, quae sup. Ξ, 16 exposita sunt: nonnullis in locis ex ambigua scriptura antiqua ambiguitatem oriri, e qua κινησει potest esse κινήσει, κινήσῃι, κινήσει'. sunt tamen loca, in quibus subiunctiui vsus manifestus sit, vt statim inf. Π, 386. ὅτε χαλεπήνῃ. inprimis post particulas εἰ et ὅτε cum deriuatis. In aliis locis additur ἂν vel κεν. De his v. ad E, 212. A, 81. et saepe.

265. ⟨—⟩ quod plurali ἔχοντες subiicitur singularis πᾶς πέτεται. Sch. A.

268. ἑτάροισιν ἐκέκλετο Townl. κέκλετο.

269. 270. Iterati aliquoties: Z, 111. 112.

271. ὡς ἂν — τιμήσομεν. More, et alibi notato, non tam Ionum, quam prifci fermonis; vt inf. Ψ, 339 ὡς — δοάσσεται pro δοάσσηται, etfi hoc idem inter Atticas formas notatum.

272. Ἀργείων π. ν. — Miror hunc verfum qui iterum P, 165 repetitur, non cuiuis fufpectum fuiffe; eft tamen qualis quantus eft pannus adfutus; frigent ἀγχέμαχοι θεράποντες, etfi fuppleas εἰσὶν ἄριστοι. Nunc video ap. Barnes ex Excerpt. Ms. adfcriptum: Σέλευκος ἀθετεῖ τὸν στίχον. Recte et εὐστόχως ad meum fenfum. Video in hoc etiam confentire Ernefti.

ὅςτις ἄριστος, abfolute fic pofitum et alibi occurrit: Sic H, 50 αὐτὸς δὲ προκάλεσσαι Ἀχαιῶν ὅςτις ἄριστος. Od. Γ, 108 ἔνθα γ' ἔπειτα κατέκταθεν, ὅσσοι ἄριστοι. Σ, 370 βόες ἐλαυνέμεν, οἵπερ ἄρισται; et fic faepe — ἀγχέμαχοι et h. l. vt 248 fcribunt, vt Vrat. A.

273. 4. Vterque verfus repetitus ex A, 411. 412. Videtur totus locus olim fubftitiffe in vf. 271 ὅςτις ἄριστος.

274. ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν. — „quod οὐδὲν pro οὐ pofitum eft." Sch. A. quafi res infolens narretur! — ἔτισσεν male et h. l. Barocc.

276. ἐν δὲ πέσον. Ionice. vt expreffe Mofc. 2. Vulgo ἐν δ' ἔπεσον. Sunt autem numeri admirabiles huius et fequentis verfus.

278. ὡς εἴδοντο. De hac voce v. ad Γ, 154.

281. ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες, ἐλπόμενοι. — „quod φάλαγγες ἐλπόμενοι dictum πρὸς τὸ νοητὸν pro αἱ φ. ἐλπόμεναι" Sch. A. ἔλπεσθαι etiam h. l. προςδοκᾷν.

282. μηνιθμὸν ἀποῤῥίψαι iam vidimus J, 513. Φιλότης nunc, placatus animus: Φιλότητα δ' ἑλέσθαι.

283. ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον. ὅποι Vrat. A. ὅποι φύγῃ Euftath. et vn. Vindob. et „ὅπως φύγῃ" Clarke.

285. ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο. Pro vltima voce καὶ ἄριστοι, Barocc. Mori. Bentleius etiam vt alibi ἀντικρὺς pro ἀντικρύ.

287. Παίονας ἱπποκορυστάς. In B, 848. 9. vbi hi duo verſus iam lecti ſunt ἀγκυλοτόξους eos dixit, vtroque loco a Pyraechme adductos. Videtur adeo alterutro loco vitium ineſſe. Vide ad e. l. praeferam vtrobique ἱπποκορυστάς, qui conueniunt cum Φ, 155.

288. ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρὺ ῥέοντος. εὐρυρέοντος e more grammaticorum Moſc. 2.

290. ἀμφὶ Φόβηθεν. Vulgo edd. ἀμφεφόβηθεν ſicque ipſe Ven. cum Euſtath. Sch. br. et codd. ſollenni grammaticorum ſtudio compoſitorum. At Sch. A. „Ἀρίσταρχος Ἰακῶς· ἀμφὶ Φόβηθεν" Sicque legerat Ven. B. Lipſ. ἀμφ' ἐφόβηθεν vn. Vindob. Nec tamen ἄμφι ſcribi poteſt, quod eſt inter eas particulas, quae non admittunt anaſtrophen, v. Etymol. in ἀπό.

293. αἰθόμενον πῦρ. „in alio: ἀκάματον πῦρ." Sch. A. vtrumque occurrit alibi.

294. τοὶ δὲ Φόβηθεν. vulg. τοὶ δ' ἐφόβηθεν. Sed ſi paullo ante 290 Φόβηθεν Ionico more ſcribendum erat, ſcribendum erit hoc quoque loco. Tueturque hoc Townl. Vrat. b. „ἄρα proinde" Clarke.

296. ὅμαδος ἀλίαστος. omnino ingens. v. ad B, 797

298. ὡς δ' ὅτ' — κινήσῃ πυκινὴν νεφέλην στεροπηγερέτα Ζεύς. „κινήσῃ ſuppeditant Ven. Cant. Harl. Vrat. d. Moſc. 2. duo Vindob. et hoc recte poſt ὡς δ' ὅτε. v. ad Ξ, 16. Excurſ. I. ad Lib. IX. p. 696. Vulgg. κινήσει. quod et Euſtath. habet. Receperat quoque κινήσῃ h. l. Barnes, qui ſupra 264 reliquerat κινήσει. Occurrebant autem duo verſus 299. 300 ſupra in ſimili comparatione Θ, 553. 4.

στεροπηγερέτα. Scribit Barnes, στεροπηγέρετα. neſcio vnde repente hoc? debebat ergo et νεφεληγέρετα Ζεὺς ſcribere. Etiam Heſych. στεροπηγερέτα Ζεύς, ὁ τὰς στεροπὰς συναγείρων. quae etiam in Apollonii Lex. olim lecta.

299. ἐκ δ' ἔφανεν legendum et hic vt sup. Θ, 553. cum Veneto Cant. Harl. vn. Vindob. Eustath. Emendarát quoque Bentl. pro vulgari ἐκ δ' ἔφανον quod grammatica ne quidem admittit; peius etiam Lipf. et Ven. B. cum Vrat. b. Mosc. 2. ἐκ δ' ἔφαναν. Harlei. ἤφανεν.

πρώονες ἄκροι. Mosc. 2. ἄκραι.

300. οὐρανόθεν δ' δ' ἄρ' ὑπεῤῥάγη ἄσπετος αἰθήρ. versus, vt dixi, iam lectus Θ, 554. At nunc Schol. A. addunt: „τῶν νεφῶν διαῤῥαγέντων ὤφθη αἰθήρ. ὥς φαμεν, ῥηγῆναι τὸν ὑετόν.“ hoc alterum quidem diuersum est, si imber erumpere dicitur. At nubibus vento vehemente dispulsis serenum caelum apparet. *nubes in caelum se purgat apertum*, ait Virgilius. Alii, duce Eustathio, acceperunt de fulmine: quod non conuenit; eadem habentur in Schol. br. in quibus tamen melius praemittitur: αἴφνης (ἐξαίφνης) διέλαμψεν αἰθήρ. et ὑπεῤῥάγη, διαφανὴς ἐγένετο. ἀπεῤῥάγη vn. Vindob.

δ' ἄρ puta dictum vt γάρ.

301. ὡς Δαναοὶ νηῶν μὲν — Hunc versum cum B, 549 παρῳδεῖν videtur Aristoph. Pac. 1090. ὡς οἱ μὲν νέφος ἐχθρὸν ἀπωσάμενοι πολέμοιο Εἰρήνην εἵλοντο καὶ ἱδρύσανθ' ἱερείῳ. praecedit enim: χρησμὸν — ὅν περ κάλλιστον δήπου πεποίηκεν Ὅμηρος. νηὸς μὲν vn. Vindob.

302. πολέμου δ' οὐ γίνετ' ἐρωή. Lipf. πολέμῳ. ἐρωὴ nunc ἡσυχία et ἀνάπαυσις. Schol. br. Scilicet est nunc impetus et motus, qui fit ad comprimendum. Iterum hemistichium adhibitum P, 761. vbi redditur: ἐπίσχεσις. λῆξις. παυσωλή.

304. προτροπάδην φοβέοντο. Schol. br. προτροπάδην. ἐπειγμένως καὶ ὁλοσχερῶς ἐκστρέψαντες leg. ἐκτρέψαντες τὰ νῶτα. est ductum a προτρέπεσθαι, praecipitem in fugam ruere. Latinis est fuga effusa. Supra E, 700 οὔτε ποτὲ προτρέποντο — οὔτε πότ' ἀντεφέροντο μάχῃ. Vocem προτροπάδην post haec receptam esse inter delicias et elegantias scriptorum, notauit iam Ernesti ad Xenoph. Mem. I, 3, 13.

προτροπάδην ἐφέβοντο Vrat. d. vn. Vindob.

305 ἀλλ' ἔτ' ἄρ' ἀνθίσταντο· νεῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκῃ. ἀνθίσταντο „vna voce, non ἄνθ' ἵσταντο" ait Schol. B. vt ἄνθ' ſit pro ἄντα. nonnulli ergo ita ſcripſerunt, nec prorſus male.

In ὑπόεικον idem Schol. B. dubitat de tono; putauitne poſſe legi ὑποεῖκον? an ὕπο εἶκον?

307. ἡγεμόνων· πρῶτος δέ.' Ita ſi interpungitur, vt vulgo ſit, iungenda ſunt: ἔνθα δὲ τῶν (pro ἐκ τῶν) ἡγεμόνων ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα. vt inf. 351 οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν ἕλον ἄνδρα ἕκαστος. Hanc interpunctionem probat quoque Schol. A. Iunxerunt alii: κεδασθείσης ὑσμίνης ἡγεμόνων. Alii ἡγεμόνων πρῶτος δὲ. hoc quidem non tam abſurde, puto, ac cenſet Clarke, qui Euſtathium ſequendum eſſe ait: ἀνὴρ ἐκ τῶν ἡγεμόνων ἕλεν ἄνδρα ἡγεμόνων. durum hoc eſſe facile ſentias. Schol. A. opinatur poſſe quoque diſtingui vſ. 307. poſt M. ἄλκιμος υἱός.

309. ἔγχει ὀξυόεντι. Scripſi ἔγχει, pro ἔγχεϊ, ne hiatus inferatur. ὀξυόεις ex ὀξύη vidimus iam ad E, 50.

διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε. Etiam hic διαπρὸ alii.

310. ὁ δὲ πρηνὴς ἐπὶ γαίης κάππεσ'. Ita vulgo legebatur. Infra tamen vſ. 413 vbique legitur: πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ κάππεσεν. Legebatur et noſtro loco ἐπὶ γαίῃ in edd. donec ex edit. Rom. intulit ἐπὶ γαίης Stephanus. Codd. Cant. Vrat. b. d. et Codd. Vindob. tuentur ἐπὶ γαίῃ. Et hoc probat, puto, vſus in aliis: inf. 579 ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ κάππεσεν. Etiam P, 300. Alibi eſt ἐν, vt ἐν κονίῃσι. Eſt quoque ἐπὶ χθονὶ τεύχεα κεῖται, vt Γ, 195. nusquam ἐπὶ χθονός.

311. οὖτα Θόαντα. „quod hic Thoas eſt Troianus" Schol. A. non Aetolus ille. De οὖτα vltima breui v. ad Δ, 319 et alibi.

312. στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα. Idem verſus inf. 400. Apud Heſiod. Scut. Herc. 460 eſt ὑπὸ σάκεος apud Aeſchylum autem παρ' ἀσπίδος in verſu vexato Sept. ad Theb. 630 (626) χεῖρα δ' οὐ βραδύνεται παρ' ἀσπίδος γυμνωθὲν ἁρπάσαι δορί.

313. ἐφορμηθέντα δοκεύσας. „Aristophanes: ὑφερμηθέντα. ὑποχωρήσαντα" Schol. B. et Lipſ. addunt vterque: καὶ οὐκ ἄχαρις ἡ γραφή. Ita vulnus acceptum ſura auerſa, quandoquidem neruus cum tendine, ſeu muſculus, abſcinditur. ὑφορμᾶσθαι tamen hoc ſenſu alibi non occurrit, et ex analogia eſſe potius debet: clam adoriri, ὑπελθεῖν. Si itaque in vulgata lectione ſubſiſtimus, vulnus puta haſta illatum eſſe a latere petito crure, ictu obliquo. Nòtabile autem hoc, quod vulnus hoc mortem confeſtim intulit; idque iam veteres in dubitationem vocaſſe, e Schol. B. et Euſtath. apparet. Docent tamen medici, arteria poplitea ſucciſa haemorrhagiam ortam extemplo mortem inferre. Similis quaeſtio paullo poſt vſ. 323. ſuboritur. Vel ſic tamen v. ad vſ. 316.

314. ἔφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος. Schol. B. „ὀρεξάμενος δὲ, πρὸς τὸ τύψαι. ὁ γὰρ τύπτων ἐκτείνει τὴν χεῖρα." Propius ad verborum vim Schol. br. προέλαβεν ἐφικόμενος καὶ πλήξας ἐκ χειρός. Scilicet ipſo vſu forma loquendi e pluribus coaluit. ὀρεξάμενος eſt extendens ſe, prominens ad ictum inferendum ſcil. σὺν τῷ ἔγχει, κατ' αὐτοῦ, τοῦ Ἀμφίκλου, ἔτυψεν αὐτὸν, κατὰ τὸ σκέλος πρυμνόν.

De ὀρέξασθαι v. ad Δ, 307.

πρυμνὸν σκέλος. τὸ ἔσχατον πρὸς τὸν μηρόν. λέγει δὲ τὴν γαστροκνημίαν. idem Schol. B. Spectat huc cum aliis Apollon. Lex. πρυμνὸν, τὸ ἔσχατον. iam autem hoc extremum eſſe poteſt et ſummum et infimum. Porro σκέλος modo latius patet, vt inde a femore comprehendat et μηρὸν, et γόνυ, et κνήμην et πόδα, modo anguſtius crus cum parte eius auerſa carnoſa, γαστροκνημία. Neceſſe eſt h. l. ex ipſa re notionem conſtituere: vulnus letale infertur ictu haſtae, reſciſſo muſculo, qua parte eſt craſſiſſimus; itaque ſuperior pars verſus femur haſta perrupta eſſe videtur.

315. ἔνθα πάχιστος μυιὼν ἀνθρώπου πέλεται. Edebatur vulgo μυὼν inde a Stephano ex ed. Rom. antea erat expreſſum μυῶν, quod ſe non poſtponere alteri ait Er-

nesti. In vtroque laborat metrum, in priore syllaba. Scribendum erat μυιὼν, quod grammatici suppeditant, nunc quoque codd. Cant. Mosc. 2. vn. Vindob. Venetus vterque; ducit quoque Schol. B. a μυῒς, μυῒες, in praeclaro ad h. v. Scholio. Firmat doctum Scholion Etymol. in μυῖα. Et Hesych. μυιὼν, ὁ μῦς τῆς χειρὸς, τοῦ βραχίονος. μυιῶνες, αἱ φλέβες, καὶ αἱ συνεστραμμέναι σάρκες καὶ πεπυκνωμέναι. In Apollonio miror exaratum esse μυών. In Cant. erat μυιῶν.

περὶ δ' ἔγχεος αἰχμῇ νεῦρα διεσχίσθη. posset quidem πέρι, circumcirca, accipi, aut περιδιεσχίσθη iungi: verum ipsa res docet praestare περὶ αἰχμῇ. Ita solet in vulneribus: N, 441 ἐρεικόμενος περὶ δουρί. ita 570. ibid. Θ, 86 κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ. In Pindaro Φασγάνῳ ἀμφικυλίσαις Aiax Nem. VIII, 40.

Pro αἰχμῇ est ἀκμῇ in Harlei. cum Schol. ὀξύτητι. Varietas obuia. In Lips. est glossa: γρ. ὁρμῇ quod et Mori habet. Sup. E, 118 δὸς δέ τε μ' ἐς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν. Etiam Scut. Herc. 456 ἀπὸ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη ἔγχεος ὁρμὴν ἔτραπ'.

316. νεῦρα διεσχίσθη. sunt tendines. Eos, quos nos neruos appellamus, non satis perspectos habuisse veteres, satis constat. At non latuere ne Homerum quidem musculi, nouit ille ἶνας, *fibras*, crassiores scilicet, nouit *ligamenta* et *tendines*, νεῦρα, quae si carne vestita sunt, μυῶνες sunt, *musculi*.

τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε. praetuli Ionicum e Cant. Townl. Vrat. b. d. binis Vindob. Ven. De morte praesenti ex tali vulnere dixi ad vs. 313. Interea tamen σκότος ὄσσε κάλυψε etiam de deliquio animi dictum occurrit; quod quoque Koeppen vidit, vt sup. Ξ, 438. et inf. 325. 344. Reponi potest, memorari hoc loco illud in media enumeratione aliarum caedium.

317. Νεστορίδαι δ', ὁ μὲν οὔτασε. ς propter schema; pro τῶν Νεστοριδῶν ὁ μὲν, Ἀντίλοχος τὸν Ἀτύμνιον, — ὁ δὲ Θρασυμήδης (vs. 321.) τὸν Μάριν οὔτασε. Schol. A. B. Eustath.

319. Μάρις δ' αὐτοσχεδὰ δουρὶ — Barocc. Lipſ. Vrat. A. Moſc. 2. Μάρης.

αὐτοσχεδὰ, ἐκ τοῦ σύνεγγυς, laudato verſu Etymologus.

321. στὰς πρόσθε νέκυος. Harlei. προπάροιθε νέκυος. ſed vix νέκυος pro disſyllabo haberi potuit.

322. πρὶν οὐτάσαι, οὐδ' ἀφάμαρτε. nullibi eſt πρίν γ', vt alibi. Vrat. b. πρὶν οὐτάσαι ὀρεξαμένοιο. merum vitium librarii.

324. δρύψ' ἀπὸ μυιώνων. emendaui pro μυώνων v. ſup. ad 315, patrocinatur Ven. Vrat. A. Moſc. 2. vn. Vindob.

ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξε. pro ἄχρις τοῦ ὀστέου. Schol. br. ἀπέσχισε δὲ τὴν σάρκα ἄχρι τοῦ ὀστοῦ. Heſych. ἄχρι τοῦ ὀστοῦ τὴν σάρκα διέκοψεν. At alii ita accepere, vt ipſum os vna cum tendinibus et muſculis abſciſſum ſit: τοὺς μῦς εἰς ὀστοῦν ἄχρις — οἱ δὲ παλαιοὶ τὸ ἄχρις ἀντὶ τοῦ διόλου φασί. Euſtath. Simili ſane modo ſup. Ξ, 497 αὐχένα μέσσον ἔλασσεν, ἀπήραξε δὲ χαμᾶζε κάρη. Poteſt quoque id videri neceſſarium factu habendum, quia Maris ſtatim ex vulnere exſpirat. Edocet tamen me coniunctiſſimus affinis, Blumenbach, arteria humerali ſucciſa mortem praeſentem ex haemorrhagia inferri. cf. ad 313, 316.

In Apollon. Lex. nihil amplius legitur, quam ἄχρις, ἕως. καὶ ὀστέον ἄχρις ἄραξεν. At Schol. A. excurrit in doctrinam de tono: Ἀρίσταρχος ὡς μέχρις ἀνεγίνωσκε, παρὸ καὶ ἐγένετο. ſcilicet, quia ſunt alio accentu χωρὶς, ἀμφὶς, et his ſimilia. Ex eo paria habet Euſtath.

325. κατὰ δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν. Ionicum et h. l. reductum ſuffragantibus codd. Cant. Lipſ. Vrat. b. d. binis Vindob. Townl. Ven. pro vulgato ὄσσ' ἐκάλυψε. vt v. 316.

326. ὣς τὼ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε. ζ— „quod caſu variato dictum pro ὑπὸ δοιῶν κασιγνήτων“ Schol. A.

328. υἷας ἀκοντιστὰς Ἀμισωδάρου. Harl. Ἀμυσωδάρου. Ap. Aelian. H. An. IX, 23 eſt Ἀμισόδαρος.

ὅς ῥα Χίμαιραν θρέψε. „eius videlicet qui" Clarke. Pronocat ad h. l. Apollod. II, 3, 1. p. 92. En particulam mythi de Chimaera, quem aliunde ignorabamus, nec ipse Homerus suo loco memorauit sup. Z. Apparet itaque et hoc exemplo, mythum iam ab aliis disertius pertractatum fuisse, vt ille inde quae opus essent peteret et obiter attingeret.

331. ζωὸν ἕλε βλαφθέντα κατὰ κλόνον. Schol. br. ἐμποδισθέντα. vi Z, 39 ὄζῳ ἔνι βλαφθέντε. ad quem locum vide et ad Ψ, 387.

332. ξίφει — κωπήεντι. manubrio instructus ensis. iam O, 713.

333. πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι. „πᾶν pro ὅλον." Schol. A. Conuenit Virgilianum Aen. IX, 419 *tepefacta sanguine hasta* et 701 *fixo ferrum in pulmone tepescit.* Emphasin in hoc quaerit Dionys. Hal. de Hom. poesi f. 7. quia δι' ὑπονοίας plura intelliguntur, quae ea cum re coniuncta fuere.

τὸν δὲ κατ' ὄσσε. Schol. A. „τὸν δὲ pro τοῦ δέ. Scilicet est κατέλαβεν αὐτὸν κατὰ τὼ ὄσσε.

334. ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος. Schol. br. μέλας. σκοτεινός. quod illustrat h. l. Clarke. v. ad E, 83 vbi hic versus iam fuit perscriptus, et iterum Υ, 476. 477.

336. μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω. „quod μέλεον pro μελέως, ματαίως. et sic semper Homerus; at Tragici ἐπὶ τοῦ οἰκτροῦ καὶ τάλανος μέλεον dixerunt." Schol. A. B. v. ad K, 480. Adde Schol. Aristoph. Nub. 33. a Clarke laudatum.

δὲ pro γάρ.

338. ἀμφὶ δὲ καυλὸν, Mori. et Barocc. καυλῷ. Cant. et Ven. cum binis Vindob. ἀμφὶ δὲ κᾶλον. defendi posset, si esset Ionicum κῆλον, pro hastili. At vocem καυλὸς iam vidimus sup. 115 et N, 162. 608. Alibi est ea hastae parte, qua hastile ferro committitur, nunc, capulus ensis.

339. φάσγανον ἐρραίσθη. διεκλάσθη, καὶ διεφθάρη vi ictus. Schol. B.

ὁ δ' ὑπ' οὔατος αὐχένα θεῖνε. Vrat. b. ἀπ' οὔατος.

340. ἔσχεθε δ' οἶον. Turpe vitium insederat editiones ante Barnes: ἔσχε δὲ οἶον. tam parum curabant hiatum. At ille verum intulit ex Schol. br. et Excerpt. mss. Mori. Harl. Nunc accedunt alii cum Lips. et Ven.

341. παρηέρθη δὲ κάρη. παρηνέχθη Apollon. Lex. et Hesych. παρεκρεμάσθη Eustath. vtrumque Schol. br. Non intelligo, quid Etymologus sibi velit p. 437, 24. qui ab ἀερθῶ ducit. Alii ab ἀερέθομαι. Atqui est ab ἀείρομαι, tollor, suspensus, et παραείρομαι pendeo deciduus.

342. κιχείς ποσὶ, Apollon. Lex. καταλαβών. a κίχημι. Schol. A. fuit ergo obsoletum iam grammaticorum aetate. κιεὶς et χικεὶς vitia edd. Aldd.

344. ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων. versus aberat a ms. Lips. κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς. de deliquio erit accipiendum e doctrina ad vs. 316 proposita.

346. τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησε. „γρ. εἰςεπέρησε" Barnes. nescio vbi, male tamen. ἀντικρὺς Bentl. hoc quoque loco.

347. κέασσε δ' ἄρ' ὀστέα λευκά. „ὀστέα Apollonius interpretatur τοὺς σφονδύλους, vertebras ceruicis" Sch. B. Leid. (ap. Valk. Diss. p. 131.) Aut alius hic Apollonius quam auctor Lexici, aut in eo hoc Scholion excidit; vtique non occurrit. κέασε Towul. κέδασε Lips. sed cum gl. γρ. κέασε.

348. ἐκ δὲ τίναχθεν. „γρ. ἐκ δ' ἐτινάχθην" Barn. vn. Vindob.

350. πρῆσε χανὼν (sc. τὸ αἷμα). „πρῆσε. ἐξεφύσησε. καὶ ἀλλαχοῦ· ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν" (A, 481) Sch. B. v. Etymol. in πρήθω. δάκρυ' ἀναπρήσας vidimus I, 433. Miro modo reddit Eustath. διεπέρησε καὶ ἐξήγαγε, quasi pro πέρησε esse posset πρῆσε.

351. ἕλον ἄνδρα ἕκαστος. „ἐν ἄλλῳ· ἄνδρας ἀρίστευς" Schol. A. In Harl. οὗτοι ἅμ' ἡγεμόνεσσιν.

352. ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον. „ἐπέχραον, μετὰ βίας ἐπῆλθον, ἐφώρμησαν." Sch. br. — ἐπέθεντο. ὥρμησαν. ἀθρόοι ἐπέστησαν Hesych. Fuit quoque vox notata

ab Apollon. Lex. h. v. et ab Ammon. p. 24. De ea iam dictum ad E, 138. cf. h. l. Eustath. qui hic et pluribus locis bene de ea agit. Comparatio haec de lupis gregem inuadentibus expressa hinc et ornata est, Scholiasta quoque monente, ab Apollon. II, 123 sqq. ita οἱ δὲ ἰδόντες ἐστ πολλ' ἐπιπαμφαλόωντες ὁμοῦ. Monet quoque Schol. A. quoties de vno irruente agitur, comparationem duci a leone; vbi de pluribus, lupos memorari, qui gregatim praedantur.

353. λύκοι σίνται. βλαπτικοί. vidimus leonem σίντην Λ, 481. παρὰ τὸ σίνεσθαι, βλάπτειν. Apollon. Lex. in σίντιες. *lupi infesti pecori* sunt Horatio et al. *raptores. triste lupus stabulis.* μήλων. μῆλα generale vocabulum h. l. de ouibus et capris vt Od. I, 184. Sch. A. B. Eustath. qui recte iungit ὑφαιρούμενοι ἐκ μήλων, ὑποκλέπτοντες. non vero αἱρούμενοι tanquam dilectu facto: cui obstat ὑπ'. etsi res ipsa, leonem pinguius pecus rapere, vera est: vt iam sup. et inf. P, 62. — αἵτ'. οὕτως, αἱ ὅλας" Schol. A. quae in μῆλα latent. Ernestius de ἄτε cogitabat: videbat tamen necesse non esse.

354. αἵτ' ἐν ὄρεσσι — διέτμαγεν. ⳨ „quod διέτμαγεν scribendum, διετμάγησαν non διέτμαγον. quod actiuum esset" Sch. A. v. de hoc ad A, 531.

357. δυσκελάδου. propter clamores fugientium. egregie composita vox hoc vno loco obuia; notata grammaticis.

358. Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν — ⳨ „quod Aiax μέγας h. l. comparatiue dictus cum altero minore, Oilei f." Sch. A. Scilicet pro Αἴας ὁ μείζων. At alii vim nescio quam in hoc quaesiuere: vt Demetr. Phaler. de eloc. f. 48. 105. habere enim asperitatem compositionis μέγεθός τι. Esset saltem quod Lat. *Aiax, vasto ille corpore.* Et hactenus est exemplum vsus articuli in Homero ap. Apollon. de Synt. p. 46. Pronuntiatum fuisse quasi ὁμμέγας facile assentior Clarkio monenti; quis aliter statuat! Dubito tamen, an illud ὁ omnino ab Homero sit. Interpositum esse suspicor ex vsu seriorum, cum esset Αἴας

δὲ μέγας αἰέν. Sch. B. obseruat, omnium maxime contendisse Aiaci instare Hectori, a quo de naui depulsus fuerat.

359. ἐφ' Ἕκτορι — ἵετ' ἀκοντίσσαι. Iunge ἵετ' ἐπακοντίσσαι Ἕκτορι. alias fuisset ἐφ' Ἕκτορα. In vno Vindob. ὑφ' Ἕκτορι.

360. ἀσπίδι κεκαλυμμένος. Si similia loca desideras, adi Schol. Eurip. Phoen. 1185. et Valk. ad e. v. Versus 359. 360. 361. ad prudentiam vitae transfert Dio Or. LXXIV, p. 404.

361. σκέπτετ' ὀϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων. ⊱ „quod σκέπτετο, ἀπεσκόπευε καὶ παρετήρει εἰς τὸ μὴ πληγῆναι" Sch. A. σκέπτετο. ἐφυλάττετο καὶ ἀπεκρούετο Apollon. Lex. Similia Sch. br. Hesych. vbi σκέπτετο et ms. Lips. metro vitiato; nec vox ea est Homerica. σκοπεύων ἐφύλαττεν ἑαυτὸν, Schol. B. Insignem vim et dilectum in voce σκέπτετο quaesiuit Dionys. Hal. de Composit. s. 16. Totus sane versus affabre factus est.

362. ἦ μὲν δὴ γίγνωσκε. Alii γίνωσκε et h. l. ap. Barnes.

363. ἀνέμιμνε, σάω δ'. Iterum Φ, 238. σάω aiunt secundum Eustathium esse pro ἐσάωζε. per apocopen. Immo vero a σάωμι fuit ἐσάων. Imperandi modo occurrit alibi Od. N, 238. P, 595. Fuit quoque σαόω. vnde ἐσαώθην Od. Γ, 185.

σάως Lips. praue. Memorat Etymol. esse ἐσαόμην, ἐσάου et ἐσάω. persona secunda, quod alienum est ab h. l. saltem debuisset dicere a σαόω esse ἐσάεον, ἐσάεε, ἐσάεου et pro hoc ἐσάω.

364. ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω. ⊱ „quod ἀπ' Οὐλύμπου non est de caelo, (vt accipitur hoc in altero Schol. A.) sed de monte Olympo accipiendum, a quo nubes collectae recedunt, vt sup. 297 ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο Κινήσῃ πυκινὴν νεφέλην στεροπηγερέτα Ζεύς." Sch. A.

οὐρανὸν εἴσω. οὐ τὴν ἄνω φορὰν ποιούμενος, ἀλλὰ τὴν εἰς πλάτος. οὕτω καὶ οἱ Τρῶες, προσεδρεύσαντες πρώην τῷ

ναυστάθμῳ, ἐπεξεστάθησαν εἰς τὸ πεδίον. Schol. A. verbo οὐρανὸν εἴσω eſt in, per aerem, per caelum.

365. αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνῃ. pro ἀέρος, vt Λ, 54. Ο, 192. δίης, τῆς ὑπὸ Διὸς ἀρχομένης. Nos dicimus, almus aether, vt δῖα χθών. Euſtathius apponit duas alias interpretationes; vnam vt ſit αἰθήρ, aer ſuperior, vt alibi, quod minus conuenire ceteris iam vidimus; alteram, vt αἰθήρ ſit pro αἰθρία, quod et in Schol. br. occurrit. Sane αἰθὴρ pro αἰθρία etiam alibi reperitur dicta, vt P, 371 πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι, in caelo ſereno. opponebatur ἠέρι in caligine.

In Vrat. b. erat: αἰθέρος τῶν ἰὼν ἐκ δίης. Media, τῶν ἐκ, orta ſunt e gloſſa verſus ſequentis τῶν ἐκ νηῶν ſc. ἰών. Recitat quoque hemiſtichium Suidas in αἰθέρος, vt inde doceat, quod in Homero et Pindaro occurrit, αἰθὴρ feminino genere.

ὅτε τε „quando vtique“ Clarke.

Schol. A. cum Schol. br. videri poſſunt legiſſe λαίλαπι· vt ſit ὅτε τε Ζεὺς τείνῃ τὸ νέφος λαίλαπι. Et nunc video e Schol. Lipſ. notatum: ἐν δὲ τοῖς ὑπομνήμασι κατὰ δοτικὴν ἦν, λαίλαπι. ἵν' ᾖ. ὅταν Ζεὺς ἐν λαίλαπι ἐπιτείνῃ τὰ νέφη. minus tamen placet.

τείνει vulgo legebatur. τείνοι Barocc. Mori. At τείνῃ Harlei. Vrat. b. d. A. Lipſ. Ven. cum binis Vindob. Iam autem vſus coniunctiui poſt ὅτε, in comparationibus imprimis poſt ὡς ὅτε, eſt frequens, v. c. Ξ, 16 ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ. vt vidimus in Excurſ. I, ad lib. IX, p. 696.

366. γένετο ἰαχή τε φόβος τε. γένετ' ἰαχή τε etiam h. l. Euſtath. cum Lipſ. contra proſodiam.

367. οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν. ἤγουν, ἀτάκτως, ἀκόσμως, ἀδαιμόνως (hoc male) Euſtath. Supra M, 225 οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα. praedictio Polydamantis euentum nunc habuit.

368. Ἕκτορα δ' ἵπποι ἔκφερον ὠκύποδες σὺν τεύχεσι. plenius E, 234 ἵππω — οὐδ' ἐθέλησαν ἐκφερέμεν πολέμοιο.

370. ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι. iam occurrerant O, 354. In mſ. Lipſ. ἐρυσάρματοι. altero ſuperſcripto.

371. ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἅρματ' ἀνάκτων. „ quod πρώτῳ pro ἄκρῳ. vt Θ, 411 πρώτῃσι πύλῃσι pro ἄκραις" Schol. A. et τῷ ἄκρῳ πρὸς τὸν ζυγόν. ἄλλοι πρὸς τὸν ἄξονα. Schol. B. Vtrumque legitur in Euſtath. et vi. deramus iam eandem disputationem ſupra Z, 40 vbi ſi. milis calamitas narrabatur, curru Adraſti confracto. Apud Apollon. p. 141 eſt ἄξαντε δυϊκῶς. κατάξαντες. οἱ δύω ἵπποι. quae gloſſa ad illum locum ſpectat, non ad noſtrum. nec placet Slothoweri acumen in Tirocinio critico ad Apollon. p. 79. qui Scholion ad hunc verſum noſtrum. retorquet. Heſych. ἄξαντες. κατάξαντες. ex Apollonio male deſcriptum eſt.

ἵπποι — ἄξαντε. ſollenni more duales et plurales numeros eodem loco habet poeta.

ἅρματ' ἀνάκτων. Hic offendimus ad digamma: ἅρματ ϝανακτων. Bentl. et Dawes emendarunt ἅρμα ϝανακτων. quod non ſatisfacit; requiritur enim pluralis h. l. quandoquidem πολλοὶ ἵπποι λίπον ἅρματα. Mihi potius liquere videtur, verſum vtrumque 370. 371 rhapſodo deberi, pariter cum vſ. 507 infra. meminerat ille ex Z, 39. 40. vbi Adraſto ἵππω ἀτυζομένοι ἀγκύλον ἅρμα ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, αὐτὼ μὲν ἐβήτην etc. at ibi de vnius hominis curru agitur.

372. σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων. σφεδανὸν, σφοδρῶς. vt Λ, 165. Schol. A. et Etymol. hoc verſu adſcripto.

373. οἱ δὲ ἰαχῇ. Etiam h. l. indocte Lipſ. c. al. οἱ δ' ἰαχῇ. vt modo 366.

374. ἐπεὶ ἂρ τμάγεν. Apollon. διεχωρίσθησαν. Supra vſ. 354 erat διέτμαγεν. διεσκεδάσθησαν.

ἂρ ait Clarke connectere cum antecedentibus. ἄρα eſt declarantis et aſſeuerantis, δή, vtique.

374. 375. ὕψι δ' ἄελλα σκίδναθ' ὑπὸ νεφέων. Schol. br. ἄελλα νῦν ἡ κόνις. Proprie eſt ἡ τοῦ ἀνέμου συστροφή. ἀπὸ τοῦ ἄειν, ὅ ἐστι πνέειν. Ita Apollon. Lex. h. v. Addunt alii: et ab εἴλειν, vt θύελλα, ἀπὸ τοῦ θύειν

et εἰλεῖν. v. Porphyr. Qu. Homer. 3. p. 85. Etymol. subiicit tamen et ipse Apollon. Lex. l. c. καὶ ὁ κονιορτὸς ἀελλώδης, ἀελλής, οἷον ἂν τις ἀπὸ τῶν ἀελλῶν γένοιτο. Eum exscripsit Hesych. h. v.

ἀέλλη, non ἄελλα, scribitur in edd. omnibus ante Barnes, qui correxit, probante Clarke. Prouocant ad Canonem grammaticum, nunquam α hoc breue Ionice in η verti. Hoc tamen non vbique verum esse, docet ἕερσα, quae Ionice ἐέρσῃ est: Ψ, 598. aut, si ibi res ambigua est, quia casus tertius scribi potest: ἐέρσῃ scil. ἰαίνονται ἄρουραι, saltem Od. E, 467 στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἐέρση. neque quisquam ibi ἕερσα memorat. Canon grammaticus tantum accentum spectat in tertia collocatum, quia vltima breuis est: v. Etymol. in ἄελλα. At obseruationis res est ἄελλα, θύελλα, Μοῦσα, vbique in Homero et aliis poetis occurrere. Attamen hoc nostro versu non modo in edd. sed et in codd. et in ipso Veneto ἀέλλῃ legitur, nec quicquam in Scholiis notatum. Etiam Schol. br. in ed. pr. ἀέλλη. νῦν ἡ κόνις habent; quod temere mutatum ab Barnesio: ἄελλα. Cum itaque librorum auctoritas, grammaticis antiquis nihil monentibus, obseruatiuncula grammatica potior habenda sit, ἀέλλη restituendum esse putaui. Potuit quoque duplex esse forma, vt ἕερσα et ἐέρση, ita ἄελλα et ἀέλλη.

σκίδναθ' ὑπὸ νεφέων. iterum ὑπαὶ vulgg. et ipsi codd. quod recte sustulit Wolf. video quoque scribi in Vrat. d.

375. τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι. protendebant se nitendo ad cursum. Ad oculorum sensum redditum. Alibi τιταίνεσθαι vti X, 23. Pro ἐντεταμένως ἔτρεχον, vt Apollon. Lex. et Hesych. hinc emendandus; quod iam Bentl. monuit.

376. νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων. „in alio: ἑλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν" Schol. A.

377. ᾗ πλεῖστον ὀρινόμενον ἴδε λαόν. „γρ. ὀρινομένους ἴδε λαούς." Barnes.

379. δίφροι δ' ἀνακυμβαλίαζον. Ven. et Schol. A. „Ita Aristarchus. Ionice." quod adoptandum est, si se-

mel placitum eſt, Ionica praeferenda eſſe. At ἀνεκυμβαλίαζον erat in edd. ſicque ceteri codd. etiam Ven. B. et Apollon. Lex. h. v. qui de vocis ſignificatu ita ſtatuit, vt eum ducat a ſono, qualis cymbalorum eſt. „ἀνεκυμβαλίαζον. τῶν πεποιημένων ἤχων ἐπὶ τῆς τῶν ἁρματείων ἀνατροπῆς γινομένης· δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον.“ In Heſychio plura habentur: ἀνεκυμβαλίαζον. ἀνετρέποντο ἐπὶ κεφαλήν. παρὰ τὸ κύμβαχος. (fuit ergo ἀνεκυμβαχίαζον.) ἢ (f. ὡς) ἦχον ἀποτελεῖσθαι. παρὰ τῶν κυμβάλων. Schol. Excerpta ap. Barnes: Ἀρίσταρχος διὰ τὸ α γράφει, ἀνακυμβαλίαζον. Valken. ad Eurip. Phoen. 1157. 8. corrigit ἀνεκυμβαχίαζον. Ἀρίσταρχος διὰ τὸ Λ γράφει, ἀνεκυμβαλίαζον. Hoc Ariſtarcho perperam tribui, docet Scholion quod modo e Schol. A. laudaui; apparet enim, Ariſtarchum tantum Ionicam formam vindicaſſe. Adſcribam graeca Schol. A. οὕτως Ἀρίσταρχος ἀνακυμβαλίαζον διὰ τοῦ α. οὐ γὰρ ἑκάστοτε τὰ σύνθετα μεταβάλλει παρὰ τοῖς Ἴωσιν. (non ſemper compoſita mutant (praepoſitionem) apud Iones.) ἄλλοι δὲ, ἀνεκυμβαλίαζον. Lectum tamen alterum quoque eſſe, ἀνεκυμβαχίαζον, aliunde et ex Heſychio patet, et ex Euſtathio, qui antiquum Scholion adſcripſit, etſi non videns, quo illud ſpectaret: ἢ ἀνετρέποντο ἄνω κάτω γινόμενοι, καθ' ὁμοιότητα τῶν πιπτόντων κυμβάχων. (de his v. ſup. ad E, 586.) Schol. br. reddunt tantum ſenſum, ἀνεκρότουν, ἀνετρέποντο. quae et habet Euſtath.. Etymol. agnoſcit ἀνεκυμβαλίαζον, hemiſtichio laudato, ἀνεκρότουν, ἢ ἀνετρέποντο p. 96, 55. videri tamen poteſt alterum, ἀνεκρότουν, ad ἀνακυμβαλιάζειν, alterum ἀνετρέποντο, ad ἀνακυμβαχιάζειν ſpectare. Etiam Suidas: ἀνεκυμβαλίαζον, κτύπον ἐποίουν, ἐκρότουν. et melius hoc conuenit curribus iactatis concitato equorum in fuga curſu: idque illuſtrant Schol. B. Schol. Lipſ. et Euſtath. ex iisdem. ἀνεπήδων. ἀνεκουφίζοντο. ἀπὸ τῶν κυμβάλων. ſcilicet pro ἀνακροτεῖν. eſt ἀνακυμβαλιάζειν, ad ſonum rei factum. cf. Etymol. p. 546, 12. poſt alterum locum p. 545, 33.

Quod tam diuerſis modis de hac voce eiusque vi disputatur, cauſſa eſt, quod ea hoc vno loco occurrit, quod ex etymo incerto repetenda eſt, et quod ipſe locus diuerſas explicationes admittit. ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἔπιπτον πρηνέες ἐξ ὀχέων, δίφροι δ' ἀνακυμβαλίαζον poteſt eſſe: currus, onere iam leuati, ſubſilierunt rapide ab equis tracti; aut currus fuere euerſi, vt in latus proruerent; aut ὑπ' ἄξοσι proprie accipitur, vt qui inſiſtebant curribus excuſſi iacerent, vtque currus ſequentes ad iacentes offenderent: quam rationem etſi parum probabilem veteres in mente habuiſſe videntur, et ſic diſerte Schol. Victor.

Secundum haec mihi viſum eſt nec cauſſam idoneam, nec auctoritatem ſatis grauem adeſſe, ad mutandam lectionem. At ſuboritur menti alia dubitatio: ἀνακυμβαλιάζειν non a cymbalo, aere tinniente et concuti ſolito, ductum eſſe; ſed a κύμβη, quod fuit idem ac κύβη, *caput*, vnde non minus quam κύμβαχος, factum erat κύμβαλον. Fieri itaque potuit, vt κυμβαλιάζειν id ipſum ſit, in *caput* praecipitem ferri.

In capite verſus πρηνέες ἐξοπίσω Vrat. d. cum vno Vindob. δὲ exponit per γὰρ Schol. B.

380. ἀντικρὺ δ' ἀνὰ τάφρον ὑπέρθορον ὠκέες ἵπποι. Ita vulgatum erat: ἀνά. At ἄρα ed. Rom. cum Moſc. 2. Vrat. d. A. quod praefero. adſtipulatur quoque Ven. Sup. Θ, 179 ἵπποι δὲ ῥέα τάφρον ὑπερθορέονται ὀρυκτήν. I, 468 ὑπέρθορον ἑρκίον αὐλῆς. In vno Vindob. Alt. ἀνὰ τάφρου. ἀντικρὺς et h. l. Bentl. — ὑπέκθορον Cant.

381. ἄμβροτοι, οὓς Πηλῆϊ. — Abeſt verſus a Veneto, Scholiis ſilentibus; ab ed. Flor. Vrat. d. vn. Vindob. et rhapſodi induſtriam redolere videri poteſt; poteſt tamen quoque ad copiam poeticam ſpectare. Quis definiat?

382. ἐπὶ δ' Ἕκτορι κέκλετο θυμός. ἵετο γὰρ βαλέειν. paullo impeditius dicta haec. Euſtath. ait ἐπὶ Ἕκτορι eſſe pro κατ' Ἕκτορος. Potius θυμὸς γὰρ ἐπεκέκλετο Ἕκτορι, pro ἐπεκέκλετο αὐτοὺς, τοὺς ἵππους, ſeu, quia ſequitur ἵετο γὰρ βαλέειν, αὐτὸν· ἐπὶ τὸν Ἕκτορα, *incitauit*

eum, vt aduerſus Hectorem inueheretur. Supra 358 erat Αἴας — ἐφ' Ἕκτορι ἵετ' ἀκοντίσσαι. Dictum puta vt κέλεται δέ ἑ θυμός. v. c. M, 300. Nil video alibi moneri; niſi quod Sch. br. παρεκελεύσατο γὰρ αὐτοὺς, κατὰ τοῦ Ἕκτορος ὁρμᾷν. ſenſu ſane accommodato; cui tamen verba non reſpondent, ſaltem ita θυμὸς abeſſe deberet.

383. Vereor ne hic ſit pannus ab rhapſodo aſſutus. adeo ταυτολογίαν ſapit, et confectus eſt ex 387. 8. voluit ille interpretari vltima ἐπὶ δ' Ἕκτορι κέκλετο θυμός. quae ad Patroclum retulit. Atqui de *equis* dicta erant, quibus is tanquam ſenſus, tanquam mens tribuitur: ἐπὶ δ' Ἕκτορι κέκλετο θυμός ſc. αὐτούς. vt alibi de equis vt τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην. Ita κέλεται θυμός τινα dictum, vt K, 534. et κραδίη θυμός τε κελεύει.

384. ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθών. Accipi video ac ſi dictum eſſet βέβριθεν (βεβαρημένη ἐστὶν) ὑπὸ λαίλαπι. Atqui βρίθειν aut ſecundum aut tertium caſum poſtulat: vt K, 307 καρπῷ βριθομένη ἀλωή. Od. I, 219 ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον. Nec apparet quid ſit βρίθεσθαι ὑπὸ λαίλαπι. Igitur putandum eſt ὑπὸ λαίλαπι per ſe eſſe dictum, *vi procellae*, pro ſollenni, ὑπὸ λαίλαπος. et βέβριθεν ex ſequ. vſ. ὕδατος. τῆς ἐπομβρίας. Alia lectio eſt βέβρυχε Barocc. Mori. Vrat. A. Ita βρύχει χθὼν vt inf. P, 264 βέβρυχε μέγα κῦμα. Ita comparatio contineretur ſtrepitus fugientium cum ſtrepitu aquarum; et vis omnis eſſet in στενάχοντο. Sic quoque Euſtath. videtur conſtituiſſe; et probaſſe hoc alicubi vidi Waſſe. At ſi recte poeticam dictionem aſſequor, ornat tantum vocabulum στενάχοντο, et ῥέειν eſt primaria vox: cuius amplificatio στενάχοντο ῥέουσαι, Homerico more, ducta eſt ex proximo 391 de ipſis torrentibus.

385. ἤματ' ὀπωρινῷ. κατὰ τὸ μετόπωρον recte Sch. B. (alias φθινόπωρον) quo crebri imbres ruunt: ne temere poſitum putes. Eſt autem Homero ὀπώρα pro ſeriore parte aeſtatis et pro auctumno. cf. ad E, 5. In vno Vindob. ἤματι χειμερίῳ et pro χέει eſt χέῃ.

ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεύς. λαυρότατον mſ. Lipſ. ed. Rom. noto ſcribendi more. Euſtathius tamen diſcernit a λαβρός.

386. ὅτε δή ῥ' ἄνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ. ſubiunctiuus h. l. legitur ſine controuerſia. v. ſup. ad vſ. 365. 264.

Alios legere ὅτι δή τ' Clarke ait. Verum non ὅτι ſed ὅτε δή τ' Barnes e vita Hom. ſub Plutarchi nomine ſ. 14 laudarat; ſicque legebatur in edd. Flor. Aldd. Induxit ῥ' Turnebus ex ed. Rom. Vtrumque Homerico vſu frequentatur, nec quicquam refert: auctoritas tamen codd. Cant. Townl. et aliorum tuetur τ'. Excidit omnino particula a Moſc. 2. Lipſ. Ven. Verſus recitatur a Cicerone ad Q. Fr. Epp. III, 7. vbi editur ὅτε δή γ' ἄνδρεσσι et χαλεπαίνῃ. vbi de mira Tiberis proluuie narrat. Etiam Stobaeus laudat verſum in ſententiam mutatum 386. cum 387. in Ecl. I, 46. p. 130. ed. Heer. καὶ Ζεὺς τοῖς ἄνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπαίνει.

ἀνδράσι ed. Flor.

387. οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας. Schol. A. reddit δίκας, hoc bene; quod iam aliquoties vidimus; ſtatim A, 249 οἵ τε θέμιστας πρὸς Διὸς εἴρυνται. Ita κρίνειν θέμιστας, κρίνειν τὰς δίκας, cauſſas iudicare, h. e. diſpicere et decidere, ſententia lata. At quaeri poteſt de voce σκολιάς, quid ſint θέμιστες σκολιαί? Si ſunt cauſſae prauae, iniquae: non minus in his eſt ſententia ferenda. Si θέμιστες ſunt ſententiae: non minus inſolens eſt κρίνειν θέμιστας, pro ſententias ferre. Etiam Sch. B. haeret in σκολιάς. οἳ κακῶς κρίναντες σκολιὰς ποιήσωσι τὰς θέμιστας. Agi de *ſententiis, quas ferunt, iniuſtis*, manifeſtum fit; accipio ergo κρίνειν θέμιστας, δικάζειν δίκας, σκολιάς, pro σκολιῶς; iniuſta ſententia lata. σκολιαί, dictae θέμιστες, ἄδικοι, vt Schol. br. reddunt, quia opp. ἰθεῖαι δίκαι. κρίνουσι et ἐλάσουσι Harl. ἐν ἀγορῇ Flor. Ald. 1. „quod non ſpreuerim, addit Ern. Quid interſit, non aſſequor. Ex h. l. confictus verſus ſpurius me iudice Heſiodi Ἔργ. 221 Δωροφάγοι. σκολιαῖς

δὲ δίκας κρίνωσι θέμιστας. etsi ratio grammatica in his est expeditior.

388. ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι. Δίκην scribi melius putabat Koeppen; nec male. Retinet me, quod sic et Θέμιστες essent scribendae. Sane ἐξελᾷν graue verbum.

389. τῶν δέ τε ἀνδρῶν — ποταμοὶ, qui in eorum agris sunt.

390. πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι. Multae sunt super hoc versu grammaticorum disputationes. Videamus an commode disponi er tradi possint. Conuenit esse κλιτῦς pro κλιτύας, a κλιτύς. In Sch. A. primo ponitur Scholion, quo pronuntiatur debuisse scribi κλιτῦς, legi tamen κλιτὺς, vt γραπτὺς Od. Ω, 228. Scriptum quoque κλιτὺς in Townl. Subiicitur aliud Scholion: ἐν μέντοι τῇ Ὀδυσσειακῇ προςῳδίᾳ φανερῶς τὸ γραπτῦς περισπᾷ. Liquet hinc priorem obseruationem esse ex Herodiani προςῳδίᾳ Ἰλιακῇ.

Altera controuersia est super priore syllaba in κλιτῦς. Mirabar grammaticos, rei metricae tam parum curiosos, eam obseruasse, in verbis: Sch. B. μεμάκρυνται δὲ τὸ κλι καὶ περισπᾶται· ἐπεὶ ἀπὸ τοῦ κλιτύας. ὡς ὀσφύας, ὀσφῦς. At postrema docent, non de priore, sed de vltima syllaba moneri, et κλι mutilatum esse pro κλιτῦς. At prior, cum vox ducta sit a κέκλιται, in quo media corripitur, et vnde ducta alia sunt breuia, vt κλίσις, κλισίη, videtur habere debere priorem breuem. Vidit Barnes et mutauit κλειτῦς· quod et legitur in codd. Respondet Clarke per inductionem similium vti eorum quae a λύω ducuntur: λυτὸς, λύμα, priore breui. Scilicet, vt Clarke censet, a diuersis temporibus ea ducta sunt, seu, vt mihi probabilius, a diuersis verbi formis, alia ϝλύω priore producta, alia priore breui: cuius generis exempla sunt plura. Knight tamen p. 46 malebat κλιτύας scribere vt prior esset breuis, cumque obstet Od. E, 570 εἰ δέ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβάς. mutare voluit et hoc in κλιτυον ex κλιτυϝον. Producitur tamen κλιτὺς

etiam apud alios vt Eurip. Cycl. 27 παῖδες μὲν οὖν μοι κλιτύων ἐν ἐσχάτοις.

Alio modo veteres grammatici, Apion et Herodianus consuluerant prosodiae; deducendo vocem a κλέτας scribebant κλειτύς. nescio qua analogia: ap. Etymol. in κλειτύς. et Eustath. Est quoque κλειτῦς in Vrat. d. et in vno Vindob. In Apollon. Rh. I, 599 est sine varietate κλίτεα Πελληναῖα. Scilicet, vt κλιντὴρ, ita fuit κλιντὺς et contracte κλιτὺς priore producta.

Nunc de significatu vocis statuerunt ex etymo, esse loca decliuia, tum ipsam conuallem, seu voraginem, tandem torrentem eam inundantem. Sch. A. κλιτῦς, αἱ ἀποκλίσεις τῶν ὀρῶν. Effundit omnia simul Hesych. h. v. De ipso torrente acceperat Apio apud Apollon. Lex. in κλιτύς „ὁ μὲν Ἀπίων τὸ κατωφερὲς τῶν ὑδάτων. κρεῖσσον δὲ νοεῖν τὰ ἀποκλίματα (vt recte pro ἀποκλείσματα legitur) τῶν ὀρῶν.“ Eadem habet Etymol. in κλειτύς, emendatius. Redditur Φάραγγας ἢ ὀρῶν ἀποκλίσεις in Sch. br. Alterum hoc, vt sint montium *prominentiores petrae*, puto h. l. tenendum: cum χαράδραι sint nunc ipsi χείμαῤῥοι, *torrentes*, ideoque αἱ χαράδραι ἀποτέμνουσι, χαρίζουσι, τὰς τῶν ὀρῶν ἐξοχάς. impetu suo rupes reuellunt; καταρείπουσι.

χαράδραι in penult. acuitur e doctrina Aristarchi. Sch. A. sunt proprie οἱ κοῖλοι τόποι vt sup. Δ, 454. Sicque h. l. accipitur in Schol. br. et ab aliis; Et ipse Apollon. Lex. χαράδραι, αἱ ἐγχαράξεις τοῦ ἐδάφους, ἀπὸ τῶν καταφερομένων ὀρεινῶν ὑδάτων. Obstat tamen adiecta vox τότε. Melius itaque accipies esse torrentes per haec caua; sicque Schol. B. νῦν δὲ αἱ ῥύσεις. Et Etymol. χαράδραι γὰρ αἱ διαιρέσεις καὶ τὰ σχίσματα. καὶ (altero loco) αἱ χείμαῤῥοι γῆς. alterum hoc ad h. l. referendum est. Hesych. χαράδρα, χείμαῤῥος ποταμός. vid. eum in ἔναυλοι. ἐναύλους. — Distinguit quoque Schol. B. χάραδρος et χαράδρα, illud in montanis, hoc in campestribus locis haberi.

392. *χαράδραι ῥέουσαι ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ.* — „quod ἐπικὰρ (nam vnam vocem quae et in codd. legitur vt Vrat. A. praefixam habet Sch. A.) eſt pro ἐπικάρα, et ſignificat τὴν ἄνωθεν καταφορὰν τοῦ ὕδατος. Eſſe autem κάρα apud Homerum κάρη, et hoc pro κάρηνον". Quid ni ſtatuamus plures fuiſſe formas, τὸ κὰρ, τὸ κάρα, κάρη, κάρηνον, κάρηαρ, κάρας, κρᾶς. Ergo χαράδραι ῥέουσαι ἐπὶ κὰρ, *praecipites.* Apollon. Lex. ad h. v. excitatum: ἐπικάρα. (ἐπὶ κὰρ) ἐπὶ κεφαλήν. διὰ τοῦτο σημαίνει τὸ καταφερὲς τοῦ ῥεύματος, ὥςτε δοκεῖν ἐπὶ κεφαλὴν φέρεσθαι. Duxit hinc ſua Heſych. h. v. vbi in fine ἐπὶ κάρα lege. In Vrat. d. ἐπὶ κὰρ καὶ κεφαλὴν μινύθει. inducta in verſum gloſſa. In Gloſſis Hippocrat. ap. Galen. ἀνάκαρ, εἰς τὸ ἄνω μέρος. ὥςπερ ἐπίκαρ, εἰς τὸ κάτω ἐξ ὀρέων. Suidas: ἐπὶ κὰρ, ἐπὶ τὰ κάτω ἐπὶ κεφαλήν. ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ. οἷον ἐπὶ τὰ κατωφερῆ. (niſi fuit καταφερῆ.)

μινύθει δέ τε ἔργ' ἀνθρώπων. Male δέ τ' ἔργα Lipſ. et Apollon. in ἐπικάρα. μινύθει δέ τοι ἔργ' ἀνδρῶν. Porro μινύθει h. l. immanenter, *deficiunt.* Sicque alii, vt Aeſchyl. VII ad Theb. 922 (926) φθείρεται vt Sch. br. Sic inf. P, 738 igni μινύθουσι δὲ οἶκοι. At ſup. O, 492 erat transitiue Iupiter μινύθει μένος. item inf. Υ, 242. Etiam vterque vſus eſt ap. Heſiod. in Ἔργ. 6 et 409.

393. *ὡς ἵπποι Τρωαὶ μεγάλα στενάχοντο θέουσαι.* Iugulat totam comparationem Euſtath. qui, quod et Sch. B. facit, vim omnem ponit in τῷ στενάχοντο ἵπποι· equos ingemuiſſe, vti amnes ſtrepunt. At v. Not. ad 384. ἵπποι θοαὶ, vitium mſ. Lipſ. Τρωιαὶ Vrat d. ſic alibi alii. Ex antiqua ſcriptura ſeruatum paſſim Τρῳαί.

394. *Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρώτας.* Sch. B. obſeruat, narrari hic de Patroclo ſimilia iis quae de Achille Φ, 3 ſq. ſed ingenioſe variata — ἐπεὶ οὖν. quod ἐπειδή. Euſtath. Addit Clarke, οὖν non otioſum eſſe; ſed eſſe: *poſtquam, vt dixi. poſtquam eo modo, quo dixi.* Sene ſic quoque Lat. *igitur.* — ἀπέκερσε Gant. quod poſſis tueri cum Koeppen, ex ſimili ἀποτμήγειν λαοῦ K, 364. Λ, 468 et X, 456. ἐπέκυρσε Townl. Vrat. d.

395. ἂψ ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετὲς, οὐδὲ πόληος. „παλιμπετές. παλιμπετῶς. ἀπὸ τῶν εἰς τοὔπίσω πιπτόντων βελῶν“ Sch. B. Notata quoque vox (iterum lecta Od. E, 27.) Sch. br. Apollon. Lex. Hesych. Etymol. at h. l. simpl. est pro πάλιν vt ἂψ πάλιν saepe occurrit. Recte inter plura inepta, vti, quod pro παλιμπετῶς dictum ait, Eustath. ἐπὶ τοῦ ὀπίσω. ἀνάπαλιν. De locorum situ cf. notam ad h. l.

398. πολέων δ' ἀπετίνυτο ποινήν. ἀπετίνυτο. recte sic scripserat Barnes rationem prosodicam sequutus; quia τινύω habet priorem productam a τίω; suffragantibus quoque h. l. libris Barocc. Ven. Townl. Vrat. b. d. A. Mosc. 2. vn. Vindob. Clarke iterum νν induxerat ἀπετίννυτο. Iam de his dictum sup. ad Γ, 279. Bene Sch. br. δίκην εἰςεπράττετο (sc. τοὺς Τρῶας ἀντὶ) πολλέων (sc. Ἀχαιῶν ἀνῃρημένων ὑπ' αὐτῶν.) et Eustath. πολλοὺς Ἑλλήνων ἐξεδίκει. τίω, τίομαι, ἀποτίομαι, et reliqua, vt notum nunc est, pro *facio, curo, vt alter luat poenam.*

μεταΐσσων. „γρ. μεταΐδγγην. Barnes. ludendo, suspicor.

399. Πρόνοον πρῶτον βάλε δουρὶ φαεινῷ. „in alio, πρῶτον βάλε ποιμένα λαῶν.“ Schol. A. πρῶτον Πρόνοον vn. Vindob.

400. στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα. iam sup. 312 vidimus.

401. ὁ δὲ Θέστορα ⸖ „quod ὁ δὲ, tanquam de alio positum; cum sit idem Patroclus.“ Sch. A. Mox 402—404 ab ὁ μὲν εὐξέστῳ ad ἤϊχθησαν interiecta esse notant iam Schol. Eustath.

403. ἐκ γὰρ πλήγη φρένας. ⸖ „quod ἐκ γὰρ πλήγη pro ἐξεπλήγη, et hoc pro ἐξεπλάγη.“ Sch. A. Attigit quoque id Eustath. At v. ad Γ, 31. et N, 394. ἀλεὶς, συστραφείς. Sch. A. B. Apollon. Lex. συσταλείς. ἧστο ἐάλεις. v. ad E, 823. ἀλεὶς scribunt multi, Ven. Lips. Townl. Vrat. A. vt et alibi quoties vox occurrit, cf. Φ, 571. X, 308.

404. ἠνία ἠΐχθησαν. manifesto hiatu, quem Bentleius tolerari posse negabat, excidisse dicens particulam, et reponens ἠνί' ἄρ' ἠΐχθησαν. Atqui ἄρα praecesserat: ἐκ δ' ἄρα χειρῶν. Deberet esse: ἐκ δέ τε χειρῶν ἠνί' ἄρ ἠΐχθησαν. Verum refero hiatum hunc inter eos, qui in prima sede locum habent. v. Excurs. de hiatu ad Lib. XV (O).

405. διὰ δ' αὐτοῦ πεῖρεν ὀδόντων. διέπειρε τῶν ὀδόντων αὐτοῦ. Ἀττικῶς. ait Sch. B. saltem dicere debebat: antique, forma ea, quam serius Attici frequentarunt: pro διέπειρεν αὐτὸν διὰ τῶν ὀδόντων. Vrat. A. ὀδόντας. Est enim aut πείρειν τινὰ ἔγχει, transfigere, aut πείρειν τὸ ἔγχος διά τινος hastam traiicere.

406. ἕλκε δὲ δουρὸς ἑλών. Est εἷλκε in vulgg. at ἕλκε h. l. et 409 Aristarchus: quae lectio, si semel Ionica sectamur, recipienda est. Habet eam Townl. Vrat. d. Mosc. 2. duo Vindob. δουρὸς ἑλών. Cum ἑλεῖν quartum casum desideret, intelligendum ἑλὼν δουρὸς (sc. μέρος τι) vt sup. Δ, 78 μέσσου δουρὸς ἑλών. vbi vide. Quae nisi essent, possit h. l. exponi: ἕλκεν αὐτὸν (διὰ) δουρὸς, ἑλὼν (τοῦτο.)

407. ἱερὸν ἰχθύν. — „quod ἱερὸν ἰχθὺν non certum piscium genus designat, vt nonnulli statuunt, nec ille est aut πόμπιλος, aut κάλλιχθυς; sed appellatiue ὁ ἄνετος. εὐτραφής. vt βοῦς ἱερός. ὁ ἀνειμένος. Tum: ἄλλως" esse ἱερὸν ἢ μέγαν ἢ Ποσειδῶνος, ἢ τὸν ἄνετον, quia heroes piscibus non vescuntur. Apollon. Lex. ἤτοι τὸν μέγαν, ἢ τὸν ἄνετον, καὶ διαφέροντα τῶν ἄλλων. Conueniunt ceteri, Hesych. Sch. br. et alii. τὸν ἄνετον praefertur ceteris in Suida in ἱερὸν ἰχθῦν. Commenta plura sunt ap. Etymol. Omnium tamen copiosissimus locus, post Aelian. VIII, 28 H. An. et Plutarch. de soll. anim. p. 981 cui et ipsi anthias piscis est, habetur ap. Athenaeum VII, 7 p. 282. 3. 4. vnde licet colligere haec: non magis veteribus, quam nobis, constitisse, sitne epitheton ornans, ἱερὸν ἰχθὺν, an certum piscis genus; porro plura piscium genera hoc nomine appellata esse, seu vsu

vulgari, seu a poetis ac scriptoribus: *anthiam*, (qui et κάλλιχθυς, etsi alii discernunt, et hunc ellopem esse aiunt,) de quo Aristotelis auctoritas affertur ἐν τῷ περὶ τῶν ζώων ἠθῶν. (Attigit quoque H. An. IX, 37.) alii *pompilum*, ibid. tandem, versu Homerico allato, vulgaris quoque interpretatio memoratur, vt sit ἰχθὺς ἄνετος. Ex Athenaeo sua hausit Eustathius. Apud Eratosthenem quem Plutarch. l. l. ait τὸν χρυσόφρυν interpretatum esse, versu hoc: εὐδρομίην, (ab ὁ εὐδρομίας) χρύσειον ἐπ' ὀφρύσιν, ἱερὸν ἰχθὺν, Catast. 31 tamen de delphine pronuntiatur, cui Neptunus magnos honores habuit, ἱερὸν αὐτὸν ὀνομάσας εἶναι, καὶ εἰς τὰ ἄστρα αὐτοῦ σύστημα ἔθηκεν. Sane aut praeferam hunc; vt χαλκὸς dictum sit de tridente iaculo; aut dicam communi vsu τὰ ἱερὰ esse quae θεῖα, praeclara, eximia, magna. quo sensu accepta sunt alia: Ἴλιος ἱρή· ἱερὸν τέλος K, 56. ἱερὸς κύκλος Σ, 504. ἱερὸν ἦμαρ, ἱερὰ νύξ. et al.

408. ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἤνοπι χαλκῷ. ἐν „λίνῳ. αἱ γὰρ ὁρμιαὶ λιναῖ" Schol. A. atque hoc tenebo e ceteris. Alias λίνον de reti dictum, vt E, 487 ἁψῖσι λίνου. vbi vide.

χαλκῷ. τῷ ἀγκίστρῳ. Schol. A. et br. Alii acceperunt de aere, quo munitur ὁρμειά, ne a piscibus arrodatur, συρίγγιον, aes cauum in fistulae modum et lineam piscatoriam ambiens.

ἤνοπι. Schol. B. ἤνοψ, τὸ ἔμφωνον interpretatur, quia sonum reddit aes pulsum. add. Eustath. Melius dixeris splendidum, διαυγῆ, cum Schol. br. quod oculos, ὦπας fulgore suo ferit; vt inde formatum νῶροψ. v. Etymol. h. v. ἤνοψ, ἐν ᾧ ἐστι καὶ ἐνοπτρίσασθαι, exponunt Schol. ad Σ, 349.

θύραζε, ero ἔξωθεν, ἔξω. vt saepe.

409. ὡς ἕλκ' ἐκ δίφροιο. ἕλκ' pro vulg. εἷλκ'. vt modo vs. 406.

410. κὰδ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσε. Euitari a poeta hiatum vides: alioqui scripsisset: ἐπὶ στόμα ὦσε. Iunge κατῶσεν scil. κατὰ, ἐκ τοῦ δίφρου.

411. αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύλαον ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ. Eſt h. l. in Schol. B. ζήτησις, vnde Patroclus, curru vectus, lapidem acceperit. Scilicet κατὰ τὸ σιωπώμενον dices neceſſe eſſe, vt curru deſcenderit, et, ſaxo arrepto, iterum currum conſcenderit, quod facile fieri potuit, ſi curruum humilitatem memineris; itaque vſ. 427 iterum ἔκθορε δίφρου. Apud Euſtathium tamen aliter ſoluunt alii, vt dicant, Patroclum ſaxa in curru prouiſa habuiſſe.

Ἐρύαλον legebatur, in quo quomodo α produci poſſet, non apparebat; corruptius Cant. Mori. Lipſ. Ven. Εὐρύαλος. Enimuero fuit Ἐρύλαος, hocque recepi, adſtipulantibus Harlei. Moſc. 2. a m. ſec.

ἐπεσσύμενον. Schol. Exc. ap. Barnes. ἐπεσσύμενος.

414. ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής. hunc vidimus iam N, 544. Glaucus ſcribere malebat quatuor ſyllabis θυμοραίστης. „Male, ait Schol. B. et Lipſ. θυμοραϊστέα enim occurrere.“ Hoc vbi lateat, ignoro. at θυμοραϊστέων legitur inf. Π, 591. et Σ, 220.

ἀμφὶ δέ οἱ recitat Schol. Ven. A. ad Δ, 460.

415. καὶ Ἀμφοτερὸν — Ἀμφοτερὸν ὀξυτόνως ſcribere, iuſſit Ariſtarchus, ſecundum canonem grammaticum, vt diſtinguatur ab appellatiuo ἀμφότερος. Schol. A.

416. Πύριν. ita ſcribunt Harl. Mori. Moſc. d. duo Vindob. Townl. Ven. vulgatae Πύρην. Lipſ. mſ. Πύρον.

417. Ἀργεάδην Πολύμηλον. Polymeli pater eſſe debuit ὁ Ἀργείας et Ἀργέας, vt Αἰνείας, Αἰνέας, Αἰνεάδης. Sic quoque Euſtath. Supra tamen ad Δ, 458 Schol. B. et Lipſ. οὐ χρῆται δὲ πατρωνυμικοῖς ἀντὶ κυρίων, εἰ μὴ ἐπὶ τοῦ Ἀργεάδην πολύμηλον. Neceſſe eſt eos accepiſſe Argeaden, gregibus diuitem.

419. Σαρπηδὼν δ' ὡς οὖν ἴδ' ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους. Omittit δ' Barnes ex Mori et Barocc. Alii ſeruant, ipſe Ven. Ait Clarke eſſe δὲ neceſſarium. Sane locum ſuum tuetur, etſi abeſſe poſſit. Lipſ. ὡς εἶδεν ἀμιτρ.

Obseruatur, fortissimo Troianorum seruato ad pugnam Achillis, Patroclo poetam obiicere fortissimum sociorum, Sarpedonem. Schol. B.

ἀμιτροχίτωνας. Obscurus vocis sensus fuit iam antiquioribus. Necesse tamen est, aliquid peculiare fuisse in Lyciorum armatura. Ad verbum est: qui *χιτῶνας* habent sine *μίτρῃ.* Iam cum *χιτὼν* sit thorax, *μίτρα* autem non occurrat in Homero nisi de cinctura sub extremo thorace (v. ad Δ, 187. 133 p. 579 extr.) quae alnum et ilia tuebatur; vix alius esse potest sensus, quam Lycios hoc habuisse singulare, vt thoraces gestarent nulla mitra subtextos: quod omnino rudiores homines ante *μίτρης* vsum inuentum fecisse probabile sit. Forte hinc intelligas, quomodo Sarpedonis *θεράπων* percutitur hasta *νείαιραν κατὰ γαστέρα* inf. 465.

Iam videamus grammaticos: Schol. A. reddit: *τοὺς χιτῶνας μὲν ἔχοντας, τὰς δὲ μίτρας μὴ ἐζωσμένας* (leg. *ἐζωσμένους*) Etiam Schol. B. et Lips. principio hoc ponit: *οὐχ ὑποζωννυμένους τὰς μίτρας τοῖς θώραξιν ἢ ἀζώστους.* Addit: nunquam in Homero *μίτραν* esse pro *ζώνῃ*· (Scilicet diuersa sunt *ζώνη* et *ζωστὴρ* a *μίτρα.* v. ad Δ, 135. 137. 216. E, 857) et absurdum esse, quod Lycii noluere *μίτρᾳ* vti, qua ipse Mars vsus esse fertur; de suo tamen ipse nil affert. Addit *οἱ δὲ, τοὺς ἅμα θώραξι συνηρτημένην ἔχοντας μίτραν.* Ita esset α pro *ἅμα,* quod contortum est; sequitur tamen Eustathius. Tandem fuisse narrat, qui ad Lycios iam caesos et spoliatos armis, ideo quoque *μίτρῃ,* dictum esse vellent. Apollon. Lex. cum Athenaeo XII p. 523 D. versu laudato interpretatur *ἀζώστους*· hoc recte, modo *ζῶμα* et *μίτρην* distinxit nec pro eodem habuit. Nec plura discas ex Schol. br. Hesych. et Etymol. *παῖδες ἄμιτροι* apud Callimach. in Dian. 14 ad Homerum referri non debebant; sunt puellae impuberes.

420. *χέρσ' ὑπὸ Πατρόκλοιο.— δαμέντας.* vn. Vindob. e gl. *θανόντας.*

421. κέκλετ' ἄρ' ἀντιθέοισι καθαπτόμενος Λυκίοισι. καθαπτόμενος scil. ἐπέεσσι. quod alias adiicitur vt O, 127. Ex contexto autem et ibi et h. l. intelligitur esse, verbis grauibus, exprobrantibus; quod alias ἐνένιψεν ὀνειδείοις ἐπέεσσι. Redditur in Schol. br. ἐπιπλήσσων. ὀνειδίζων. Item ap. Hesych. et al.

422. νῦν θοοί ἐστέ. ἀγαθοὶ καὶ ταχεῖς εἰς τὸ πολεμεῖν γένεσθε. Schol. B. Lipſ. nec aliter acceperat Plutarch. de aud. poet. p. 32 C. Apud Euſtath. interrogatiue accipitur: nunc, in fuga, celeres eſtis? probante Erneſtio. Non aſſentiar: quia aliis locis etiam meliore ſenſu dictum videmus; inf. 494 nunc tibi pugna cordi ſit, εἰ θοὸς ἐσσί. Sicque B, 542 Ἄβαντες θοοί. E, 536. 571. In Schol. Heſiodi a Tzetza collectis p. 54. D. Heinſ. laudatur νῦν θοοὶ ἐστὸν, inter exempla pluralis cum duali iuncti, vbi in Heſiodo eſt μέμψονται — βάζοντ' ἐπέεσσι. quae tamen verba corrupta ſunt ex βάζοντες ἔπεσσιν, et totus locus 186 — 190 ab aliena manu inſertus, ſententiam antecedentem iterat.

423. ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος. Vrat. A. ἀντήσω δ' ἄρ' ἐγώ.

425. πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν. Abeſt τε in Barocc. Verſus 424. 425 iam lecti erant E, 175. 176.

428. οἱ δ', ὥςτ' αἰγυπιοὶ, γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι, Barocc. ὡς δ' ὅτε male ante αἰγ. ἀγκυλοχεῖλαι, qui χείλη, roſtra, ῥάμφη, habent curua. Apollon. Lex. h. v. ἀγκύλα χείλη ἔχοντες· φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ, γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι, verſu hinc et ex Od. Π, 217 conficto. Heſych. ἐπικαμπῆ τὰ ῥάμφη ἔχοντες. ἤγουν τὰς τομάς. emendant viri docti τὰς προτομάς. Bentlei. τὰ στόματα. Fuere tamen qui a χηλὴ, ὄνυξ, ducerent, reprehenſi ab Etymologo h. v. In Schol. Lipſ. adſcriptum: βοιωτικόν. Mox

429. πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχωνται. quod hic eſt κλάζοντε, dualis, declarat, de duobus vulturibus dictum eſſe αἰγυπιοί. Vterque verſus 428. 9. ex interpolatione legitur ap. Heſiod. Sc. Herc. 405. 406. et

430 ibid. 412. Versus 428. etiam in Od. X, 502 repetitur.

μάχωνται e Townl. et Veneto receptum pro vulgato *μάχονται*· *ὡς*, *ὥςτε*, *ὡς ὅτε* cum subiunctivo iungi, saepe iam declaratum est. cf. Excurs. I ad lib. IX. (J.)

430. *ὥς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.* „*κεκλήγοντες.* in altera Aristarchi editione fuit *κεκληγῶτες*. At poeta amat *σχηματίζειν* voces" Schol. A. h. e. in nouas formas mutare vocabula; ita a praeterito, *κέκληγα*, *κεκλήγω*.

ἐπ' ἀλλήλους ἐπέρουσαν Flor. discessit statim Ald. 1.

431. *τοὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε.* edd. Aldd. *τὸν δὲ* — Reduxit *τοὺς δὲ* Stephanus. Ceterum monet Sch. A. consulto et commode poetam sequentia interponere, vt et narrationem variet, et convertat animos ad nouam pugnam futuram et ad ipsum heroem Sarpedonem.

ἐλέησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε Townl. pro *Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.*

432. *Ἥρην δὲ προσέειπε.* ⸓ „quia Zenodotus totam confabulationem Iouis cum Iunone sustulerat, (*περιγράφει* quantum e seqq. colligo, propterea, quod Iuno ad Olympum (O, 79 sq.) discesserat, Iupiter autem (O, 151) in Ida remanserat) non animaduertens, multa a poeta praetermitti breuitatis studio; nec quaerere licet, vnde Iuno, quae paullo ante in Olympum redierat, nunc in Ida sit." Hactenus Sch. A. Ad quae monenda sunt haec: primo non tam leue fore peccatum poetae, si, permutatis, quibus agerent dii, locis ita turbauit narrationem: quod an poeta commiserit, vide in nota ad vs. 431. Deinde, dubito an Zenodotus eiecerit ac sustulerit versus et quidem dicta de caussa. Habeo potius etiam hunc locum pro exemplo discrepantiae codicum ante Alexandrinos poetas, et panni alicuius rhapsodi opera, forte ab eo ipso, qui epos Iliadis concinnavit, interpositi, in hac confabulatione, quae per se otiosa est, et confecta adumbrataque ad similitudinem loci de dubitatione Iouis ante mortem Hectoris X, 166

ſqq. In antiquiſſimis itaque exemplaribus, aut eorum parte, carmen proceſſerat hunc in modum: τοὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω· αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευσεν ἔραζε etc. (inf. 459.) Eadem exemplaria totam narrationem de Sarpedonis morte ignorarunt: itaque vſſ. 566 — 683 a Zenodoto pro ſpuriis habiti erant: vt infra videbimus. Quid? quod verſus inf. P, 151. 153. 163 totum hoc episodium reſpuunt, et quod interpolationis manifeſtae argumenta praebent Σ, 356 — 368. Conſtituto enim ſemel hoc inter Iouem et Iunonem iurgio reliqua accommodata eſſe voluere.

Interpolatio tamen Platone antiquior eſt, nam is locum in ſuo codice habuit; quod patet ex III de Rep. p. 388 C. recitat enim vſſ. 333. 334.

A verſu 432. in nuptiis Ptolemaei cum ſorore recitationem feliciter exorſus erat rhapſodus ap. Plutarch. Quaeſt. Conv. IX pr. p. 736. F. mutato tamen verbo: Ζεὺς δ' Ἥρην ἐκάλεσσε κασιγνήτην τ' ἄλοχόν τε. Iteratur verſus inf. Σ, 356.

433. ὤ μοι ἐγὼν, ὅτε μοι. Reprehenſus locus, vtpote Ioue indignus, a Platone l. l. de Rep. III p. 388 C. vbi eſt Αἶ, αἶ, ἐγών. tum ab aliis, vt a Maximo Tyrio Diſſ. XI p. 199. XXIV p. 464. Athenagora 17, 3. vbi αἶ αἶ, λέγων, ὅτε μοι. a Iuſtino Cohort. alt. et Clement. Alex. Cohort. p. 49. Reſpicit quoque locum Cicero de Diu. II, 10. vbi Iouem *querentem* inducit, cum deberet *dubitantem* dicere; quod viri docti monuere.

ὅτε μοι. Bentl. adſcripſerat ὅτι. vix eſſe poteſt emendatio.

436. ἤ μιν ζωὸν ἐόντα μάχης ἀπὸ δακρυοέσσης. Schol. A. docet ἤ μιν eſſe acuendum, ſequens autem 438 ἢ ἤδη, eſſe ſcribendum ἦ ἤδη. Ita vero nulla eſſet dubitatio. Quin et hic ſubintelligendum eſt εἰ. Plena oratio erat: dubito, εἴ μιν, ἢ θείω, ἢ δαμάσσω. Compara ſimilem locum X, 174. 5. 6.

μάχης ἀπὸ recte erat ſcriptum in edd. Flor. Aldd. Turn. quia epitheton ſequitur; Alii μάχης ἄπο, quod

ex ed. Rom. H. Stephanus intulerat. Codd. vtrumque exhibent. prius Vrat. b. d. Mosc. 2.

437. ἐνὶ πίονι δήμῳ. „γρ. ἐν π." Barnes. sic Vrat. b. d. Mosc. 2.

439. βοῶπις Ἥρη v. A. 551. Versus 439 — 443 adumbrati partim, partim repetiti sunt X, 177 — 182. Color autem orationis similis erat sup. Δ, 25 — 29.

440. ποῖον τὸν μῦθον ἔειπας. ἔειπας ἢ ἔειπες Eustath. perpetua varietate. VII. 440 — 3 recitantur a Cyrillo c. Iulian. X. p. 339 A.

441. πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ. Barnes argutatur nescio quid, puto ex τῷ, πάλαι respectu loci E, 662 hoc dictum esse, vbi Sarpedon a Tlepolemo vulneratur, πατὴρ δ' ἔτι λοιγὸν ἄμυνε, et miratur hoc a nemine obseruatum esse; multo minus bene Apollodorum laudat, qui III, 1, 2. de alio Sarpedone agit: vt ibi docent Notae p. 528. Cum mortalis esset Sarpedon, communi omnium mortalium fato erat destinatus, non demum post pugnam cum Tlepolemo fuit decretum vt moreretur. Nec aliter, quam nostro modo, exponitur sensus in glossa Hesychii: πάλαι πεπρωμένος αἴσῃ.

„γρ. ἀνέρα θνητόν." Barnes. Scilicet sic quoque scribi possit.

442. ἂψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι. ἐθέλοις Vrat. b.

ἂψ non est iterum, quod vult Barnes, vt respiciat id, quod factum narratur E, 662. cum priore pugna seruatus esset Sarpedon; sed est retro. ἂψ λύειν est pro ἀναλύειν, vt ἂψ ἀναδῦναι ἐς ὅμιλον H, 218 recedere retro in turbam.

θανάτοιο δυσηχέος. Aliquoties occurrit πόλεμος δυσηχής pugna horrisona: v. ad B, 686. vt est δυσκέλαδος. δύσθροος. δύσθρηνος. ergo mors vel, vt interpretantur, quae fit inter gemitus et lamenta, vel grauis, horrenda, etiam auditu. Certe mors abominanda. Apollon. Lex. δυσηχέος. ἤτοι, τοῦ κακὸν ἦχον ἐπιφέροντος θανάτου, διὰ τὰς γινομένας οἰμωγὰς δυσθρήνους. Male adiectum ἢ τοῦ

δυςαχέος, κακὰ ἄχη ποιοῦντος, contra prosodiam, cum ἄχος primam breuem habeat. Absunt quoque ab Hesychio, qui priora adscripsit, cum quibus conuenit Etymologus.

ἐξαναλῦσαι. referunt ad Parcarum fila. Ita quoque Eustath. et inf. X, 180. Melius, puto, ductum est a laqueis et retibus, quibus quis tenetur. λῦσαι· ἐκλῦσαι simpliciter est liberare.

443. ἔρδ'. in hoc consentiunt h. l. codd. et edd. Flor. Rom. At Ald. induxerant ἔρδ' rediit ad priores illas Clarke. v. ad A, 315.

444. σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ, Eustath. ἐν.

445. αἴκε ζῶν πέμψῃς. ζῶν reponendum erat, vt constaret sibi lectio, quandoquidem sup. E, 887 ἤ κε ζὼς ἀμενηνὸς ἔα probatum fuit. Est ζῶν Aristarchea lectio: quod iterum h. l. duo Scholia Ven. A. testantur: etsi adiectum: ἄλλοι δὲ ζωόν. Hoc vulgatum in codd. et edd. Cum Villoison accentus non expresserit, non apparet ζῶν an ζὼν scriptum fuerit. ζῶν esse posset ex ζοόν. Ita etiam scribi posset. At αἴκε ζωὸν vitiosum est, si prior pes pro dactylo habetur; saltem ζωὸν pronuntiandum vna syllaba esset, quo et spectant Cant. Mori. Harl. in quibus est αἴ κεν ζωόν. hoc quidem vna syllaba; etsi alienum est ν ante ζ. Volebat ζὼν inducere iam Stephanus, probante Clarke. Miror Bentleium tentasse αἴ κε σόον πέμψῃς et αἴ κεν ζωὸν ἄγοις.

Σαρπηδόνα ὅνδε δόμονδε. ὅνδε, adiectum alteri δόμονδε, merito mirationem facit, licuisse scribere, cum satis sit ὃν δόμονδε· v. Sch. A. qui et monet, non scribendum esse ὃν δὲ, sed ὅνδε.

447. πέμπειν — ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης· pro ἀποπέμπειν. Alias est ἐκπέμπειν. ἐξαρπάζειν. vt Φ, 597. 8.

449. υἱέες ἀθανάτων, τοῖσι κότον αἰνὸν ἐνήσεις. Filii deorum aderant Ialmenus Martis, Menesthius Sperchei, Eudorus Mercurii, Achilles Thetidis, Aeneas Veneris. Sch. B. κότον αἰνὸν, ex sensu iniuriae et indignatione,

concedi alteri quod sibi non licet facere. Bene Schol. br. κότον. νῦν φιλονεικίαν ἐμβαλεῖς.

450. ἀλλ' εἴ τοι φίλος ἐστί. ἀλλ' ἤ τοι Ven. — φίλον ἐστί· idem. Sed Schol. alteram lectionem Aristarcheam esse notat: φίλος ἐστί. haud dubie veriorem. φίλος ἢ φίλον ἐστίν, etiam Eustath. memorat. φίλον erat in Mori. Cant. Vrat. A. vno Vindob.

453. αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τόν γε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰών. Lectum in codd. et editum ἐπὴν δὴ inde a Flor. Aldd. At est ἐπειδὴ in ed. Rom. msf. Mori. Barocc. Lipf. Ven. Vrat. d. Mosc. a. et Apollon. Lex. in αἰών. ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου. Norat tamen Schol. B. alteram lectionem ἐπὴν δὴ, eamque retineo propter λίπῃ.

454. καὶ νήδυμον Ὕπνον. ,,quod nunc diserte νήδυμον per υ scribitur (Hoc quoque Eustath. repetit. De quo v. ad B, 2 dicta) et quod πέμπειν pro πέμπε Sch. A. Bentleius tentabat Θανάτῳ τε φ. καὶ νηδύμῳ ὕπνῳ, vt 671. vel πομπούς μιν, inf. 681. 691. Videtur offendisse ad hoc, quod iungebat πέμπειν μιν: cum sint iungenda, πέμπειν Θάνατον (ὥστε) φέρειν μιν. Θάνατόν γε vn. Vindob. sed est τε — καί. De ceteris cf. inf. 671 sq. vbi 454. 5. 6. 7. iterantur.

455. εἰσόκε δὴ Λυκίης εὐρείης δῆμον ἵκωνται. ,,ἐν ἄλλῳ· ἵκοιτο" Sch. A. scilicet Sarpedon. Λυκίης δῆμον, terram: v. sup. ad Γ, 201.

456. ἔνθα ἑ ταρχύσουσι. θάψουσι. De voce v. ad H, 85.

Leguntur hi duo vss. 456. 457 iterum inf. Π, 674. 5. Pro ταρχύσουσι est ταρχύσωσι in Barocc. Lipf. Vrat. b. d. vn. Vindob. bene, si esset, quod Stobaeus Serm. CXXIII, p. 614 recitat: ὄφρα ἑ ταρχύσωσι.

κασίγνητοι. ἀνεψιοὶ ἢ συγγενεῖς. Eustath. cf. inf. 674. ἔται τε v. ad Z, 239. Laudat versum Schol. Apollon. I, 305.

457. τύμβῳ τε στήλῃ τε. cippum intellige, vt iterum inf. 675. non statuam: ἄγαλμα dixit Pindarus. στήλην ἐπὶ τύμβῳ videbamus iam Λ, 371. P, 434. Spectat ad

h. v. glossa Hesychii corrupta: τεστηλῆςτε τύμβῳ. στήλη ἐν τῷ τάφῳ.

τὸ γὰρ γέρας. Monet Schol. esse, quod ap. Eurip. Alc. 53 τιμαὶ θανόντων. res obuia.

459. αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε. Monuere de hoc prodigio veteres eiusque opportuno vsu in magnarum rerum vicissitudinibus: est de eo locus in Schol. B. quem exscriptum animaduerto ex Allegoriis Heracl. c. 42 p. 142. ed. Schow. alter ex altero emendandus. ita αἱμοῤῥοφύτοις νάμασιν lege αἱμοφορύκτοις. Hausit inde nonnulla Eustath. τερατολογῶν et ipse.

ψιάδας. Vox antiqua: serior ψεκάδας, quam et glossographi apponunt, primo loco Apollon. Lex. in ψιάδας, et in νιφάδεσσι. ex eo Hesych. in νιφάς. multis de ea agit Eustath. cf. Schol. Theocr. I, 1. Versus expressus est in Scut. Herc. 384. 385 μέγα δ' ἔκτυπε μητιέτα Ζεὺς in congressu Cycni et Herculis, κὰδ δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανόθεν ψιάδας βάλεν αἱματοέσσας, σῆμα τιθεὶς πολέμοιο ἑῷ μεγαθαρσέϊ παιδί.

463. Θρασύμηλον — βάλε. „In aliis Θρασύδημον, et in alio Θρασύβουλον" Schol. A. vtrumque cum vsu magis consentaneum. In edd. erat Θρασυμήδην, quod est quoque in Cant. et vn. Vindob. mutauit in Θρασύμηλον Barnes secundum Eustathium, Barocc. Mori. vn. Vindob. Praestaret Θρασύδημον, quod et Lipſ. Vrat. b. d. vn. Vindob. habent; si tanti esset in re incerta.

ἔνθ' ἤτοι Πάτροκλος μὲν ἀγακλειτόν. interposito μὲν Ald. 1. 2. et hinc ceterae, Rom. Turneb. Steph. eiecit Barnes recte, auctoritate ed. Flor. Mori. adde Vrat. b. d. A. Harl. Lipſ. Ven. A. At Ven. B. agnoscit μέν.

465. νείαιραν κατὰ γαστέρα. τὴν νεάτην, ἐσχάτην. κατὰ τὸ ἔσχατον μέρος. consentit Apollon. h. v. versu apposito. ὁ μὲν Ἀπίων ἀποδίδωσι, κατωτάτη. προςεχέστερον δὲ τὸ, ἐσχάτη, κατὰ τὸ ἔσχατον μέρος. ὅτε φησί· νειαίρῃ δ' ἐν γαστρί. καὶ τὸ, νεάτη, ἐσχάτη. (Λ, 711 νεάτη Πύλου ἠμαθόεντος.) At Schol. A. ἀπὸ τοῦ τὰ σιτία νεῖσθαι δι' αὐτῆς vult dictum; hoc quidem etiam Etymol. At

Schol. B. addit: οὐδαμοῦ γὰρ χρῆται ἐπὶ τοῦ ἐσχάτου τῷ ἐπιθέτῳ τούτῳ. quód non assequor: cum et alibi hoc occurrere viderimus: E, 539. vbi v. Obss. an putauit νείαιραν esse voc. per se subsistens: vt est ap. Pollucem: καὶ κάτω κοιλία, ἣν Ὅμηρος νειαίρην καλεῖ. lib. II, 209. Promiscua, vt solet, apponit Eustathius. Ernesti ad νείαιραν monet, scribendum esse νειαίρην, quae sit forma Ionica. Ita sane modo in Polluce scriptum laudaui. Enimuero ea forma locum non habet in similibus, quorum vltimam praecedit diphthongus: αἰπεῖα. ἀγασεῖα, aut πίειρα. μάκαιρα. Similis dubitatio sup. 374 de ἀέλλῃ.

467. ὁ δὲ Πήδασον οὔτασεν ἵππον. ⟝ „quod ὁ δὲ iterum de eodem subiecto, non de alio. (scil. ponitur pro καὶ) καὶ, ὅτι δοκεῖ συγκεχύσθαι (altero loco est συγκεῖσθαι, corrige συγχεῖσθαι) τὸ οὔτασε. βεβλῆκει γὰρ τὸ δόρυ. Debebat ergo ex grammatici iudicio esse, Πήδασον ἔβαλε, quia e longinquo percussit iactu hastae. Nec tamen, pergit Schol. A. videtur varietas vlla lectionis fuisse: nihil enim Aristarchus annotauit. (scilicet cum is vbique discrimen inter βαλεῖν et οὐτάσαι inculcet.) In Philemonis tamen editione lectum fuit ἤλασεν· vt inf. P, 519. vbi etiam ἔβαλεν antecesserat. (Nil tamen additur: num ex codice, an ex emendatione lectio profecta sit.)

In principio versus porro δεύτερος ὁρμηθεὶς, ipse Ven. At in Schol. A. praefixum δεύτερον, et sic legendum esse contenditur in ipso Scholio: nil tamen interest.

468. ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν ἀΐσθων. „ἀΐσθων, vt βιβάσθων." de quo vid. ad N, 809. O, 676. Est pro (ἀΐων, ἄων) ἀποπνέων, vt recte Eustath. et Etymol. ἄϊσσεν erat in msf. Lipf. Apollon. Lex. ἀΐσθων. αἰσθόμενος. sic et Hesych. ἀΐσθῶν. ἐν αἰσθήσει ἔχων. Meminit quoque Eustath. Nec assequi licet, quomodo id loco aptum sit.

ἔβραχε. quod aliquoties de armorum strepitu vidimus, βράχειν nunc est de gemitu morientis equi vt de mugitu tauri Od. Φ, 49 — ὁ δ' ἀνέβραχε excitat Apollon. l. l.

469. κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών., ὁ μὲν Ἀπίων· βοήσας. ἔστι δὲ ἰδίωμα βοῆς. Apollon. Lex. et ex eo Hesych. βοήσας. De voce v. ad K, 362. Est proprium de morientibus et de animantibus quidem h. l. et Od. K, 163. T, 454.

ἔπεσεν κονίῃσι Vrat. d.

470. κρίκε δὲ ζυγόν. Egit de κρίκε Ernesti ad h. l. Induxerat κρίγε Clarke probante Bentleio ad analogiam aliorum, vt τρίζω. ἔτριγον, quae attulerat ad B, 314. Eustath. ad h. l. τὸ δὲ κρίκε ζυγὸν, ἀντὶ τοῦ ἔτριξε, κατὰ ὀνοματοποιΐαν. διὸ καὶ τρίγε τινὲς αὐτὸ ἔγραψαν, ὡς δεύτερον ἀόριστον. At item ad P, 1119, 60 οὐδὲ μὴν τὸ κρίζω (ἐστὶν εὑρεῖν) τοῦ κρίκε ζυγὸν ἢ κρίγεν. Ernesti monet, posse hoc esse vitium scripturae pro τρίγεν. nam Schol. Lips. dicere: „γρ. καὶ, τρίχε, voluisse scribe τρίγε.“ At Eustath. de κρίγε cogitauit, nam iterum ad Odyss. p. 506 κρίζω, ἀφ' οὗ τὸ κρίγε, ἐν τῇ Ἰλιάδι. Nec solus est Eustathius, qui hanc lectionem τρίγε memorat, nam et Schol. A. agnoscit: „γράφεται καὶ τρίγε.“ et est in binis codd. Ceterum κρίκε vbique legitur in edd. et codd. etiam in Ven. Consentiunt grammatici. Sch. br. κρίκεν. ἐψόφησεν. (immo — ησεν) ἤχησε, ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσεν. Hesych. κρίκε. ἐψόφησεν. ἔτρισεν. Bonum Scholion est in Etymol. in κρίκε, a quo primo loco, cum aliis, docetur esse vocem ad sonum factam; quibus praeiuisse video Zenodotum. Tum aduersus Herodianum disputatur, qui non assequebatur, quomodo ex κρίζω aoristus fieri posset κρίκον, non ἔκριγον vel ἔκριδον. Verbo respondendum erat, esse nouam formam κρίκω, priore breui, diuersam a κρίζω. Veriorem tamen lectionem et ipse arbitror κρίγε a κρίζω de iis quae gemunt sub pondere aut crepant et franguntur.

Post omnia haec, alia eaque grauis exoritur quaestio in verbis κρίκε ζυγόν. Contenditur, τὸ ζυγὸν in singulari nusquam apud Homerum occurrere. (v. inf. ad Ω, 268). Hoc si verum est: aut κρίκε est transitiue accipiendum, vt Pedasus sit subiectum, aut legendum est ζυγός. Et sane ita legit Vrat. A.

472. εὕρετο τέκμωρ. τέλος θεραπευτικόν. Eustath. remedium. εὕρατο msf. Lipf. δουρὶ κλυτὸς Vrat. b. d. antiquo ac vero more, vt saepe dixi.

473. σπασσάμενος. recte Barnes pro σπασάμενος, vt hic et alibi quoque contra metrum.

τανύηκες ἄορ. τανάηκες ξίφος fane iam vidimus H, 77. Est tamen idem τανύηκες. Apollon. h. v. ὅτε μὲν τὸ ξίφος· τανύηκες ἄορ παχέος ἀπὸ μηροῦ. συνθέτως λέγει, τὸ τεταμένην ἔχων τὴν ἀκὴν, τουτέστι τὴν ἀκμήν. — Duxit hinc fua Hefych. h. v. Etymol. cf. inf. ad 768. Gemellus locus fup. Θ, 86. 7. 8 de Nestore.

474. οὐδ' ἐμάτησε, non cessauit. Non, vt Sch. br. et Eustath. οὐκ ἐματαιοπράγησε. De vocis vfu hoc v. ad E, 233. οὐδ' ἐμάτησε vbique legitur; et ap. Apollon. Lex. est ἐμάτησεν. ἐματαιοποίησεν. requirebat tamen Ionica ratio, quae vbique debebat regnare, οὐδὲ μάτησε. Quid quod inf. Ψ, 510 οὐδὲ μάτησεν vbique legitur: excepto Vrat. b. Quid hic sequendum erit editori! lubrica est vtraque via. παρήορον οὔτασεν ἵππον memorat Apollon. in παρήορος (de qua voce v. ad H, 156) confusis versibus 467 et 474 vt Villoif. iam notauit.

475. τὼ δ' ἰθυνθήτην. ἐπ' εὐθείας ἐγένοντο. Hefych. ἐπ' εὐθείας ἔστησαν τεταγμένοι Sch. br. ἐπ' ὀρθὸν κατέστησαν Sch. A. —

ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν. Equos intentis loris et ipsos contendentes verba exhibent. τανύεσθαι aliquoties de equis ad cursum nitentibus. ῥυτῆρες fc. ἱμάντες, lora iugalia ἀπὸ τοῦ ῥύειν, ἐρύειν. ἕλκειν. Sch. A. per ἑλκυστῆρσι interpretatur. Apollon. Lex. οἱ τῶν ἡνίων ῥυστῆρες. Similiter Hefych. Etymol. in quo Ἰλιάδος π pro η legendum. In Sc. Herc. 308 funt ῥυτά. ῥυτὰ χαλινόεντες. Townl. pro var. lect. ῥυτῆρι.

476. τὼ δ' αὖτις συνίτην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο. ξυνίτην Cant. πέρι Rom. Mosc. a. et al. quod tenendum, quia in aliis locis ante epitheton feruatur accentus. Vulgg. πέρι.

481. ἀλλ' ἔβαλ', ἔνθ' ἄρα τε φρένες ἔρχαται ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ. — „quod ἔβαλε pro ἔτυχεν εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ὅπου αἱ φρένες ἐγκαθειργμέναι εἰσὶ περὶ τὴν ψυχήν. Sch. A. postrema, non bene; etsi Eustathius quoque sequitur. Primo φρένες sunt τὸ ὑπὸ πνεύμονα διάζωμα τοῦ θώρακος. scil. id quod nos διάφραγμα dicimus. Schol. A. Iam, A, 103 et passim hoc vidimus. Tum ἔρχαται οἷον εἰργμέναι εἰσιν. Hesych. ἔρχαται, πέφρακται. συνέχονται. Et Eustath. καθείργνυνται ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ. quo sensu non adiiciunt; passiue dictum adiiciunt; ita φρένες praecordia sunt inclusa circa cor; atqui cor inclusum est diaphragmate. Praestat actiue dictum accipere φρένες ἀμφιειργμέναι εἰσὶν, pro περιείργουσι, τὸ κῆρ, sepiunt, circumdant, muniunt: etsi vsus verbi in aliis locis passiue se habet: ἕταροι δέ τοι οἵδ' ἐνὶ Κίρκης ἔρχαται. Od. K, 283 et ἔρχατο inf. P, 354. Od. I, 221. K, 241. Ξ, 73.

Suboritur alia difficultas: cum ἔργω, εἴργω, ἐέργω, vbique digamma habeat, (v. Excurs. de digammo) debebat esse ϝερχαται. atqui φρενες ϝερχαται hoc non admittunt. Si itaque versus est antiquus, exceptionem facit; aut dicendum plures fuisse formas verbi. Certe duplex scriptura olim fuit et in libris etiamnum occurrit εἵργω, εἴργω, et sic reliqua. De quibus v. dicta ad Γ, 77. Videtur ita h. l. scriptum fuisse φρένες ἔρχαται.

Notabile, quod Sarpedoni, hasta praecordia penetrante, pulmo tamen intactus permansit, vt et spiritum adhuc ducere et adhuc loqui posset. In Schol A. res ita illustratur: altera ala pulmonum transfixa, alter lobus integumentis suis aliquamdiu seruatur: τὸ μέρος ἀπαθές. Barnes ad v. 492 non male meminit Epaminondae vulnerati ap. Nepot. in Epaminonda 9.

ἀδινὸν κῆρ. „καρδία πυκνὴ καὶ νευρώδης οὖσα" (de quaestione, an cor neruos habeat, hic non est cogitandum) apud Schol. B. Lips. Eustath. Similiter Apollon. Lex. h. v. Melius quam Sch. br. συνετόν. aut Hesych. πυκνὴν ψυχὴν, ἢ τὴν συνεχῶς λυπουμένην. quod tantum

in certo contexto locum habet vt inf. Σ, 316. De ἀδινὸς iam dictum ad B, 87. ἀμφαδινὸν vna voce Vrat. b.

482. ἀχερωΐς, vulgo λεύκη. Addit Sch. A. et Sch. br. nonnullos pro quercus (φηγοῦ) genere habere. Ab hoc vss. 482 — 486 iam lecti sup. N, 389 — 393. et nescio an huc retracti. saltem hoc suspicari licet de 483. 4. ἠὲ πίτυς — ἐξέταμον.

483. πίτυς βλωθρὴ, vocem iam vidimus N, 390. Sch. A. memorat Niciam οὐρεσιτέκτονες vna voce comprehendisse; at Aristarchum seiunxisse. Sunt haud dubie iungenda ἐξέταμον ἐν οὔρεσι. τήν τ' „quam scilicet" Clarke. Abest τ' a Vindob.

484. ἐξέτεμον Vrat. A. pro ἐξέταμον.

485. ὣς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθείς. κεῖτο erat iam in Flor. Excidit in Aldd. et quod mireris etiam in ed. Rom. restitutum passim in Lovan. Hervag. sec. et al. denique a Turnebo.

ὣς ὁ πάροιθ' malebat Bentl.

486. βεβρυχώς. v. ad N, 393 *frendens dentibus*, non βρυχώμενος. vt Sch. br.

487. ἠΰτε ταῦρον ἔπεφνε λέων — Sch. A. obseruat, primo comparationem esse institutam ad procumbens et in longum extentum Sarpedonis corpus; assumi tamen mox gemitum. Iunxit ergo totum locum a 485—491. Si tamen attendas, comparatio non procedit nisi a 487 ἠΰτε ταῦρον, (h. e. ὡσεὶ ταῦρον) et posita est in hoc: Sarpedon a Patroclo caesus ingemuit moribundus sic, vt taurus qui a leone dilaniatur.

488. ἐν εἰλιπόδεσσι βόεσσιν. Sch. A. διὰ τοῦ ν ἐν εἰλιπόδεσσιν, αἱ Ἀριστάρχου. Scilicet fuere, qui ἐπ' εἰλιπόδεσσι legerent, vt Vrat. b. d. Mori. Barocc. Etiam Eustathius: ἐπ' ἢ ἐν εἰλιπόδεσσιν.

εἰλιπόδεσσι etiam h. l. passim scribitur, vt in ed. Flor. v. de hac voce ad Z, 424.

ταῦρον — αἴθωνα. fuluum. vt de leone K, 23. Λ, 547.

491. κτεινόμενος μενέαινε. ⸖ „quod μενέαινε est ἐλιποθύμει. Alias προεθυμεῖτο ἢ ἐθυμοῦτο“ Sch. A. Similia sed disertiora sunt ap. Etymol. et ap. Hesych. in μενεαίνει. Apollon. Lex. μενεαίνειν — ἐπὶ δὲ τοῦ λειποψυχεῖν· κτεινόμενος μενέαινε. Etiam in Schol. Vict. est: τὸ μενεαίνω σημαίνει τρία· τὸ λειποψυχῶ, ὡς ἐνταῦθα. καὶ τὸ ὀργίζομαι, vt Θ, 104. καὶ τὸ προθυμοῦμαι. ὡς τὸ, μενέαινε κῦδος ἀρέσθαι. Φ, 543. Requirit tamen loci sententia notionem *ingemiscit*: ἤϋτε (ταῦρος) ὤλετο στενάχων — ὣς (Sarpedon) κτεινόμενος μενέαινε. Bene Eustath. τὸ αὐτὸ εἶναι δοκεῖ τῷ στενάχειν. Videtur ideo recte verti: *indignante anima gemebat*. Videtur Virgilius hinc petiisse: *vitaque cum gemitu fugit indignata sub vmbras*.

492. πολεμιστὰ μετ᾽ ἀνδράσι melius iungi cum πολεμιστὰ quam cum seqq. docet Sch. A. vt sit ἐν ἀνδρείοις Eustath. qui addit, hinc Sophocleum ductum: ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος.

Γλαῦκε πέπων Mori.

494. νῦν τοι ἐελδέσθω, πόλεμος κακός, εἰ θοός ἐσσί. „ἐελδέσθω, ἐν ἐπιθυμίᾳ ἔστω“ Sch. B. Eadem glossa in Hesych. et ἐπιθυμείσθω Sch. br. Immo *curae, cordi esto*. μελέτω. Eustath. ἀγαπάσθω quod ferri potest. Inf. 556 νῦν φίλον ἔστω. θοός vidimus sic sup. 422 pro fortis. πόλεμος κακὸς Sch. B. contendit esse ἀντὶ τοῦ θρασύς. Eustath. κακωτικός. Immo vero est *aerumnosa pugna*.

495. πρῶτα μὲν ὄτρυνον. ὤτρυνον Vrat. d. vt alibi.

496. πάντη ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφὶ μάχεσθαι. ⸖ quod Σαρπηδόνος vel pro ἐμοῦ, vel omissum τάδε λέγων αὐτοῖς. Sch. A.

πάντη ἐποιχόμενος. Harl. πάντας. at inf. 583 in eod. versu πάντη retinet.

ἀμφιμάχεσθαι vna voce, vt solent, edd. et codd. ipse Ven.

498. κατηφείη καὶ ὄνειδος iterum P, 556. E binis locis versus concinnatus ap. Apollon. Alex. p. 133. σοὶ μὲν δὴ, Μενέλαε, κατηφείη καὶ ὄνειδος ἔσσεται ἤματα πάντα. Sup. Γ, 51 κατηφείην δέ σοι αὐτῷ *opprobrium*.

499. εἴ κε μ' Ἀχαιοὶ „ἐν ἄλλῳ· εἶκεν Ἀ." Sch. A. ficque vn. Vindob.

500. νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα. ⟜ „quod νεῶν ἀγῶνα dixit τὸ ἄθροισμα, τὸ ναύσταθμον. at alibi deorum consessus (H, 298.)" Sch. A. Addit Sch. B. cum Lipf. Schol. „alios exponere ἐν τῇ μάχῃ. (verum in Homero ἀγὼν non est pro μάχῃ aut certamen) et νέων legere (ab οἱ νέοι) non νεῶν, vt νέων δ' ἀλάπαζε φάλαγγας. Λ, 503." Vidimus iam de his ad O, 428. Est omnino pugna huius diei apud naues orta: etsi nunc a nauibus depulsa: ponitur autem locus, vel qui in loco sunt, pro pugna in loco vel apud locum facta. Est ideo idem ac ἐπὶ νανσὶ πεσόντα, pro ἐν μάχῃ ἐπὶ, παρὰ, νανσί. etsi ex ipsa re, non ex verbo, quod pugnam, certamen, haud declarat. νέων etiam Lipf. (cum Schol.) habebat, et amplectebatur illud Ernesti. Potest quoque hic et alibi locum habere, vt T, 42 πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον, et Υ, 33 Ἥρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν — vtrobique νέων iuuenum, pugnantium, significatus conueniret, ab οἱ νέοι. At enim obstat alter locus sup. 239 μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι. vbi νέων locum non habet; tum vero non esse posset iuuenum pugna; aduersatur vsus loquendi Homericus, quod ἀγὼν nusquam ipsi est pugna. Retinendum adeo νεῶν. Bentlei. coni. νεῶν ἐς ἀγῶνα φέροντες ex v. 664 τὰ μὲν κοίλας ἐπὶ νῆας δῶκε φέρειν.

502. μὶν τέλος θανάτοιο κάλυψε iam occurrebat E, 553 durius hoc, quam sollenne illud, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.

503. ὀφθαλμοὺς, ῥῖνας τε. Sch. A. et br. c. Eustath. refert eo, quod mortui nec vident nec spirant. Videtur potius declarari, quod in morientibus notatum est, nares acuminari, pallere et rigere: ῥὶς ὀξεῖα est inter signa faciem Hippocraticam, quam appellant, constituentia, saltem ex defectu sanguinis et virium.

504. ἐκ χροὸς ἕλκε δόρυ. εἷλκε, quod vulgatum erat, habet h. l. ipse Venetus. Monet tamen Schol. A. Ari-

ſtarchum ἔλκε ſcribere: quod ſupra adoptauimus 406. 409.

προτὶ δὲ Φρένες αὐτῷ ἔποντο. Φρένες, οἱ ὑμένες τοῦ διαφράγματος. vidimus paullo ante vſ. 481. Pro ἕποντο Ariſtarchus ἔχοντο. nec hoc male. videtur quoque legiſſe ſic auctor Schol. br. nam ait: προσείχοντο δὲ αὐτῷ αἱ Φρένες. ποτὶ et προτὶ variat et h. l. ſed δόρυ προτὶ h. l. praeſtat, idque omnino praeferimus.

505. καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμήν. non neceſſe eſt ſubſtituere εκϝερυσ'. Vide de digammo in compoſitis.

507. ἐπεὶ λίπον ἅρματ' ἀνάκτων. ἔστι „quod Zenodotus λίπου ediderat; Ariſtarchus λίπεν, ἐλίπησαν, ἐλείφθησαν, ἠρημώθησαν." Schol. A. Sic legerat quoque Ven. A. Lipſ. cum Schol. Moſc. 2. At λίπον agnoſcunt Schol. br. ἔλιπον τὰ ἅρματα τῶν δεσποτῶν. Videamus vtriusque lectionis rationes.

Myrmidones retinuere equos curruí Sarpedonis iunctos, volentes fugere, ἱεμένους Φοβέεσθαι, poſtquam reliquerant currum eorum qui inſidebant et regebant. In curru fuerat ſolus Sarpedon, nam eius θεράπων et auriga haſta ictus ceciderat vſ. 464. 5. vnde igitur ἄνακτες? ſi reliquerant currum equi, disiunctos eos fuiſſe neceſſe eſt aut loris reſciſſis aut iugó fracto et temone: cuius rei non erat cauſſa; nam leuatus currus erat, nemine inſidente. Aliter res ſe habebat ſup. Z, 39—41. vbi impeditus fuerat currus virgultis.

Si λίπεν ἅρματ' ἀνάκτων legitur, manet eadem adiunctorum repugnantia. ἅρματα ἐλίπησαν ὑπὸ τῶν ἵππων. nam vix iungere placebit ἅρματα ἐλίπησαν ὑπὸ τῶν ἀνάκτων. ἐλίπησαν eſt, quod ex vulgari vſu foret ἐλίπη ἅρματα. Alteri moleſtiae in ἀνάκτων poteſt occurri, ſi ἄνακτος legeris. At reſtat altera, quod laborat verſus vitio prosodico in ἅρματ' ϝανάκτων. Statim cuiuis in animum veniet: ἅρμα ϝανακτος. Ita quoque h. l. emendatum eſt a Bentl. et Dawes. Nec tamen vel ſic expedita res eſt: cum ἐπεὶ λίπον ἅρμα ἄνακτος ſcil. οἱ ἵπποι, nihil habeat adiectum, cur aut quomodo equi currum relin-

quere, non cum curru fugere maluerint, vt res ferebat, et saepe alibi factum legimus. Alia ad manum esset emendatio: ἐπεὶ λίπον ἅρμα ἄνακτες, in quam vidi quoque incidisse Iortinum (*Tracts* To. II. p. 69). Sane descenderat curru Sarpedon, eiusque θεράπων caesus procubuerat. Recedit tamen emendatio paullo longius a vulgari scriptura.

Quid multa? Versum haud dubito ab interpolatore rhapsodo intextum esse, eodem modo, quo sup. vs. 371. opportunitate arrepta ex Z, 39. 40. 41. voluit ille explere sententiam versus antecedentis.

508. Φθογγῆς ἀΐοντι. „ὡς λέγοντι. οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος." Schol. A. quid igitur alii? Scilicet non variauit lectio; sed notatum est ἀΐοντι praesens esse pro perfecto: dum audiit. cum audiisset. Atqui is vsus τοῦ ἀΐειν haud raro est obuius.

510. χειρὶ δ' ἑλὼν ἐπίεζε βραχίονα. Vrat. d. cum vno Vindob. χειρὶ λαβὼν δ' ἐπίεζε.

τεῖρε γὰρ αἰνῶς. ed. Rom. αὐτόν. sicque Cant. Harlei. Mosc. 2. Vrat. b. d. vn. Vindob. et ipse Venetus. Verum hoc facile ex interpretamento inferi potuit. Vrat. A. quoque τεῖρε δὲ αὐτόν.

511. ἕλκος, ὃ δή μιν Τεῦκρος. Vrat. d. ὃ δ' ἤμιν.

ὃ δή μιν Τεῦκρος ἐπεσσύμενον βάλεν ἰῷ. recte ἐπεσσύμενόν μιν. non Τεῦκρος ἐπεσσύμενος. v. M, 387. 388.

512. τείχεος ὑψηλοῖο ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύνων. Non video interpretes haesisse in hoc versu: ἀμύνειν ἀρὴν τείχεος, quae quaeso haec loquendi forma? At potest occurri: interpunctio, vt feci, est mutanda: ἐπεσσύμενον βάλεν ἰῷ τείχεος ὑψηλοῖο. vt sit vel βάλεν ἰῷ ἀπὲ τείχεος, vel ἐπεσσύμενον τείχεος h. ἐσσύμενον ἐπὶ τεῖχος. vt res se habet M, 388. ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύνων. Occurrit alibi quoque. At offendit hiatus, post ὑψηλοῖο, quo offensum esse Bentleium intelligo ex lineola appicta. Dicas cum Knight, fuisse ὑψηλοῖο ϝαρὴν. At tot aliis locis occurrit vox sine digammo, vt recipi nequeat: v. ad M, 334. et Ξ, 485. Praestat sic inter versus referre, in quibus pro-

nuntiatione subsistente hiatus admittendus esse videri potest. v. Excurs. ad XVII, (P.) Equidem suspicor etiam hunc versum deberi sedulitati rhapsodi, explentis sententiam antecedentis versus.

513. εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν, ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι. Harl. ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα. Apollinem, *Lycium* vss. sqq. memorari, nemo miretur, in precibus viri e Lycia oriundi. Attamen notabile est, in Homero Apollinis *Delii* et *Delphici* nondum occurrere epitheton. Quae obseruatio obuersata iam est doctiss. Matthiae ad Hymn. Homer. p. 20. εὐξάμενος vn. Vindob.

515. δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν. (potius) „lectio πάντοσ' (pro πάντοσε) est Aristarchea: εἰς πάντα τόπον ἀκούειν. Simile illud: πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος (Λ, 21) h. e. εἰς Κύπρον ἠκούετο (vbi v. Obss.). Sic ἄλλοθεν. ἄλλοσε. ὁμόθεν, ὁμόσε. Ergo et πάντοθεν (N, 28) et πάντοσε (Σ, 479) At Zenodotus: πάντες ἀκούειν, διὰ τοῦ ε." Hoc corruptum vt plura in hoc Scholio; etiam in Cod. Lips.; putes Zenodotum scripsisse παντός. vt scribitur quoque in vno Vindob. At mox in alio Scholio: Ζηνόδοτος δὲ, ἀντὶ τοῦ παντί. Videtur adeo ille habuisse scriptum: πάντεσ' pro πᾶσι, vt πάντεσσι occurrit. Iungitur autem ἀκούειν τινὶ, *in alicuius gratiam*, eoque *exaudire*. Herodianus praetulit πάντοσε· quod et interpretantur Sch. br. πανταχόθεν et defendit Eustath. dictum pro πάντῃ. et recte, nam tertius casus sequitur alius: ἀκούειν ἀνέρι κηδομένῳ. πέντος ἀκούειν vitium Ald. 2. quod sequaces retinuere: indocte! At Bentl. non in πάντοσ' ἀκούειν acquiescit; sed coni. πάντοσ' ἀρήγειν. ἀμύνειν. et delet vs. 516 Ἀνέρι κηδομένῳ tanquam spurium. dici enim παντὸς ἀκούειν vel πάντ' ἐπακούειν, vt de Sole: ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις Γ, 277." Est sane insolentior tertii casus vsus; attamen et inf. 531 est iterum: ὅττι οἱ ὦκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένοιο. Est porro analogia in κλῦθί μοι. — Superest δύνασαι δέ τε edd. et Sch. br. At Barnes δὲ σὺ ex Barocc. Harlei. pro var. lect. Accedit ipse Venetus. Vtrumque abest a ms. Lips.

Est autem mox κηδομένῳ (οὕτως eo modo quo) ὡς νῦν ἐμὲ sq.

517. ἀμφὶ δέ μοι χείρ. Est δέ μιν in Eustath. p. 1073, 30. forte vitio.

518. ὀδύνῃσιν ἐλήλαται. Sch. br. διαπέπαρται. huc spectat Hesych. gl. ἐλήλαται. συνέχεται. πεπερόνηται. Scilicet, primo ἔγχει διαπέπαρται τις vel διαλήλαται, tum et dolore: vt Lat. dolore perculi. ita et h. l. χείρ μοι ἀμφιλήλαται ὀξείῃς ὀδύνῃσι.

519. οὐδέ μοι αἷμα τερσῆναι δύναται, „τερσῆναι. Sch. B. ξηρανθῆναι" et videtur τερσαίνειν ita dictum esse Od. Z, 98. De 529. vide mox.

βαρύθει δέ μοι ὦμος ὑπ' αὐτοῦ. βαρύθει cum versu habet Etymol. Puta esse dictum pro βαρύνεται. vt apud Apollon. βαρύθεσκε Arg. I, 43 τότ' αὖ βαρύθεσκέ οἱ ἤδη γυῖα. βαρύθῃ Lips. ὦμος ὕπερθεν Vrat. d.

Ceterum in his vss. vsus particulae est tam saepe, et tamen varie repetitus, vt sermonem nondum satis politum aperte arguat: ἀμφὶ δέ μοι. βαρύθει δέ μοι, ἔγχος δ'. ἀνὴρ δ'. ὁ δ' οὐδ'.

521. ἄριστος. De hoc v. ad Λ, 288. ἀνὴρ ὃς ἄριστος Harl.

522. ὁ δ' οὐδ' ᾧ παιδὶ ἀμύνει. Ita vulgo legitur; nec aliter recitat Athenagoras c. 17, 3. metro misere corrupto: Nam primo οὐδ' ϝῷ fuisset, tum παιδὶ ἀμ. est hiatus. Alteri vitio facile occurras, scribendo ου ϝῷ. alterum tollit Sch. A. qui antiquam lectionem seruauit, etsi in Veneto non expressam: Est enim in Schol. A. ἡ διπλῆ, ὅτι ἐλλείπει ἡ περί. ἔστι γάρ, οὐδὲ περὶ τοῦ οὗ παιδὸς ἀμύνει. οἱ δὲ ἀγνοήσαντες γράφουσιν. ὁ δ' οὐδ' ᾧ παιδὶ ἀμύνει. Repetit quoque eadem Schol. A. ad Σ, 171. vbi Aristarcheam lectionem Πατρόκλου ἐπάμυνον hoc ipso exemplo defendit. Conuenit cum aliis locis in quibus ἀμύνειν cum altero casu iungitur: Plena forma loquendi est ἀμύνειν τι (ἀπό, ὑπέρ,) περί, τινος, (at si iungitur τινί, est datiuus cui) itaque λοιγόν, κακόν et alia, propellere ab aliquo; depulsare malum ab aliquo, vel pro aliquo;

ſaepe tamen alteruter caſus omittitur. Sic Δ, 11 καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει. M, 402 ἀλλὰ Ζεὺς κῆρα ἄμυνε παιδὸς ἑοῦ. add. O, 731. Π, 75. et abſolute: N, 109 ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσι Νηῶν ὠκυπόρων. add. I, 527. M, 155. et inf. Π, 561. adiectum ἀπὸ ſup. Π, 80 νεῶν ἄπο λοιγὸν ἀμύνων ἔμπεσε. Alibi περὶ, vt inf. P, 182 ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο πεσόντος, et Σ, 173. Aliquoties ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, vt M, 243. et ſic plura. Bentl. em. παῖδ' ἐπαμύνει ex v. 540.

523. ἀλλὰ σύ πέρ μοι, ἄναξ. Iterum offendit; cum perpetuus vſus ſit ϝάναξ, quod docuit Dawes, fruſtra eius acumen eleuante Erneſtio. Medelam attulere Bentl. et Dawes συ περ με ϝάναξ. Sane ἀκεῖσθαί τινα vt ſup. E, 447. 8. etiam ἀκέσασθαι. ἕλκος ſup. 29. τοὺς μέν τ' ἰητροὶ —. ἀμφιπένονταί ἕλκε' ἀκειόμενοι. Iam duplex accuſatiuus, etſi in hac ipſa voce non occurrit, eſt tamen res frequentata ab Homero. Vel ſic tamen poſſit aliquis vereri, ne totus locus de Glauco a rhapſodo attextus ſit, quem ipſa res et narratio ferre vix videtur; Caeſus iacet Sarpedon; irruit Patroclus ad eum ſpoliandum: ſuccurrendum erat celeriter, et ſuccurritur. At vides Sarpedonem nouiſſima mandata dantem Glauco: qui e vulnere dolens preces ad Apollinem facit, et a deo ſanatur, tum ſocios corpus tueri iubet, ipſe arceſſit Troianorum principes, et nunc pugna fit circa Sarpedonis corpus. Forte antiquitus nulli verſus legebantur, quam 508. Γλαύκῳ δ' αἰνὸν ἄχος γένετο φθογγῆς ἀΐοντι, (532) πρῶτα μὲν ὄτρυνε Λ. Reminiſcebatur commode grammaticus Glauci vulnerati ex M, 387. et ſanatione vulneris proſpiciendum eſſe omiſſioni putauit. vide tamen notam ad 492—501. — In f. verſus pro ἕλκος, ἄλγος Harlei.

524. κοίμησον. Sch. A. Αἰολικὸν, κοίμησον. ἀπὸ τοῦ κοίμισον." deb. ἀντὶ τοῦ. Scilicet κοιμᾶν pro ſopire veteres dixere. v. ad M, 281. Seruauit veram lectionem Venetus. At κοίμισον ceteri codd. in his Lipſ. ſicque editum erat ante Barnes, qui metri vitio obſeruato κοίμησον repoſuit ex Euſtathio. κοίμισον Harlei. Townl. ſaltem me-

trice recto. δὸς δέ μοι κράτος Flor. Aldd. Eiectum μοι ed. Rom. duce.

526. αὐτός τ' ἀμφὶ νέκυι κατατεθνειῶτι μάχωμαι. „κατατεθνειῶτι. Aristarchus per η, vt semper, κατατεθνηῶτι, hoc habet Mori. Vrat. d. A. Vindob. - νέκυι duabus syllabis pronuntiandum — αὐτὸς δ' Vrat. d. bene. — αὐτὸς ἀμφὶ νέκυν κατατεθνειῶτα Lips.

529. μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ. Pro his σθένος ἔμβαλε θυμῷ recitat Aristot. de Morib. III, 11. quo loco docet, τὸν θυμὸν esse τὸ ἰτητικώτατον. Sed memoriter recitat alia ibid. quae non occurrunt in nostro Homero: μένος καὶ θυμὸν ἔγειρεν, et ἔζεσεν αἷμα. Ceterum mirari licet τέρσηνε quod sup. 519 vim immanentem habebat, nunc repente actiuum factum, ἐξήρανε.

530. ᾖσιν ἐνὶ φρεσὶ ad solum ἔγνω vel etiam ad γήθησε trahi posse, monet Sch. A.

531. ὅττι οἱ ὦκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένοιο. οἱ εὐξαμένοιο sc. αὐτοῦ. casus tertius, vt sup. Ζ, 139—141 Ἀχιλλῆος — δερκομένῳ. Adde Κ, 187. 8. Od. Ψ, 205. 6. Ι, 256, 7. quae loca Eustath. excitat.

533. ἀμφιμάχεσθαι vna voce et h. l. scriptum et editum. Mox μακρὰ βιβάσθων vidimus paullo ante Ο, 676. Ν, 809. vn. Vindob. βιβάσκων.

538. λελασμένος εἷς ἐπικούρων. v. inf. ad 776. et Ε, 834.

540. σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐπαμύνειν. ἐπαμῦναι Cant. Harl. ἐπαμύναι Lips.

542. ὃς Λυκίην εἴρυτο. εἴρυτο Aristarchus scripsit; et addit Schol. A. (cum quo similia tradit Etymol. in εἴρυτο.) ὑγιῶς πάνυ." Vellem adiecisset, vnde vocem duceret, et vnde media sit producta. At Tyrannio, pergit grammaticus, εἰρῦτο scribebat, vt sit pro εἰρύετο. δύναται δὲ (debent esse verba Schol. A.) τὸ εἴρυτο, κλιθὲν ἀπὸ τῶν εἰς μι, ὁμοίως τῷ ἐζεύγνυτο, (leg. ἐζεύγυτο) θοῶς δέ οἱ ἤνυτο ἔργον, (Od. Ε, 243 hoc vero est alienum a re.) ἐκτετάσθαι. οὕτως ἀξιοῦμεν καὶ ἐπὶ τοῦ εἴλυτο (Π, 640) καὶ εἴρυτο." Satisfacerent haec, si docuisset, quale ver-

bum illud esset: scil. ῥῦμι. ἔρυμι: vel vt Etymol. εἴρυμι. Etsi nec minus ῥύω, ἐρύω, tueor, vel κρατῶ in vsu fuere: Θ, 143 Διὸς νόον εἰρύσαιτο. v. disputata de h. v. in Excursu IV. ad A.

δίκησι pro δίκῃ. εὐδικίᾳ. Sch. B. est quoque in Schol. Leid. recitantur in iis versus Aeschyli: ὅπου γὰρ ἰσχὺς συζυγοῦσι καὶ δίκαι, ποία ξυνωρὶς τῶνδε καρτερωτέρα.

544. νεμεσσήθητε δὲ θυμῷ Sch. br. μεμπτὸν ἡγήσασθε. vult Glaucus eos indignari, ira incendi.

545. ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν. Sch. br. ὑβρίσωσιν. αἰκίσωνται. τιμωρήσωνται. add. Hesych. Etymol. Apollon. Lex. ἀεικίᾳ περιβάλωσι, adscriptis vss. et paullo ante, ἀείκιζεν ᾐκίζετο. et ἀεικίην, τὴν αἰκίαν. Recte haec altera vox ab illa ducitur; ex ἀεικία natum est αἰκία, non inuerse. Est scilicet ἀεικὴς, *indignus*, inuisus, seu *adspectu*, seu *alio modo*; hinc *foedus*, *ignominiosus*: vnde vulgare αἰκίζεσθαι. αἰκία, quae proprie de corpore caesorum mutilato et foedato dici coepit. Inde omnino est ἀπρεπής. (ἀπὸ τοῦ εἴκειν, ἐοικέναι. male multa alia commenti sunt grammatici.)

546. Δαναῶν κεχολωμένοι. ἡ „quod ante Δαναῶν deficit περί." Schol. A.

548. Τρῶας δὲ κατάκρηθεν λάβε πένθος. Mature media vox obsoleuerat; itaque grammatici varie de ea statuunt. Primo κατὰ κρῆθεν diuisim scripserat Aristarchus, nec tamen ei est obtemperatum. κατὰ ad λάβε nemo reuocauit; alter locus, in quo vox occurrit, est Od. Λ, 587 de Tantalo: δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατάκρηθεν χέε καρπόν. Ex h. l. constituitur significatio, *desuper*, *a capite*: quae cum loco nostro non conuenit, nisi memineris simile dictum, κατ' ἄκρης, pro *penitus*. *funditus*. hoc verum arbitror. At κατ' ἄκρηθεν pro κατ' ἄκρης non occurrit. Nec tamen, si κρῆθεν esset per se dictum, κατὰ adiunctum foret sine exemplis similium: in Sc. Herc. 7 est: τῆς καὶ ἀπὸ κρῆθεν, βλεφάρων τ' ἀπὸ κυανεάων — nisi et hoc fuit ἀπόκρηθεν, eiecto τ'. Non improbabile sit κατάκρηθεν iunctim pronuntiatum esse. Accentus au-

tem est retractus communi in his grammatica lege. Tandem deducitur ab ἡ κάρη, κάρηθεν, κρῆθεν seu vt Sch. A. vult καρὰ, καρῆθεν, κρῆθεν; et Etymol. καρὴ, in κατὰ κρῆθεν. κατὰ κρατός. (nam dhuisim ille scribere voluit) idem tamen alibi κάρη, κάρα scribit. Homerus tamen ἡ κάρη ignorat, τὸ κάρα frequentat. Plures autem formas vocis fuisse, iam supra vidimus: τὸ κάρ, τὸ κάρα, τὸ κάρη, ἡ κάρη, et ἡ καρὴ, τὸ κάρηνον, quid ni et κρὰς, κρὴς, vnde κρῆθεν. Seruant et tuentur κατακρῆθεν Sch. B. Sch. br. edd. omnes quas noui. κατὰ κρῆθεν. κατὰ κεφαλῆς. Hesych. Eustathiana, quae et ap. Barnes habentur, sunt ex Apione et Herodoro (ἐν τοῖς εἰς τὸ Π σχολίοις.) descripta, cf. Eustath. ad X p. 1267, 52. iisque simillima sunt, quae habentur in Schol. A. et particula in Etymol.

πένθος ἄσχετον, οὐκ ἐπιεικτὸν, ἐπεί σφισιν ἕρμα πόληος. ἄσχετον idem quod ἀάσχετον sup. E, 892. pro ἀκατάσχετον, ἀνυπομόνητον. Apollon. Lex. h. v.

549. οὐκ ἐπιεικτὸν, *luctus ingens*; proprie *indomitus*. Vidimus iam E, 892. Et ἕρμα πόληος. *tutela, praesidium*, nam ἕρμα, ὑποστήριγμα v. ad A, 486. vbi et 283 Achilles μέγα πᾶσιν ἕρκος Ἀχαιοῖσιν eodem sensu. Latere ἕρμα πόληος ap. Hesych. in ἔμπα πόλιος. στήριγμα πόλεως notatum iam ab Bentl. video. Apud Pindarum Theron ἔρεισμα Ἀκράγαντος. Ol. II, 12. — ἐπί σφιν legitur ap. Apollon. Lex. in σφίσιν vitiose. Docet grammaticus discrimen inter σφίσιν, *sibi* et σφισιν, encliticum, si est αὐτοῖς.

552. βὰν δ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι. Iam saepe vidimus vocem. Sch. br. συστραφέντες. προθυμηθέντες. hoc bene, at prius vnde duxerit, me latet. putauitne esse ἐλελισμένοι? at Homero est ἐλελιχθέντες. — ἰθὺς (κατὰ) Δαναῶν. ἦρχε δ' ἄρα *praeibatque vt solitus est*. Clarke.

553. Ἕκτωρ, χωόμενος Σαρπηδόνος. (⸓) „quod deest περὶ Σαρπηδόνος. et χωόμενος pro συγχωόμενος.“ Immo vero non *perturbatus*, sed *exasperatus*.

554. λάσιον κῆρ iam vidimus B, 851. add. A, 189. Μενοιτιάδεω Lipſ.

556. Αἴαντε, νῦν σφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω. „ἐν ἄλλῳ· μένος ἔστω Sch. A. „γρ. Αἴαντες“ Barnes.

557. μετ' ἀνδράσιν, ἢ καὶ ἀρείους „ſcil. ἐστὲ, ἢ γίνεσθε. Aut a datiuo poeta ad accuſatiuum tranſit; vt A, 541 αἰεί τοι φίλον ἐστὶν, ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἐόντα κρυπτάδια φρονέοντα — (putauitne, σφῶϊν ἔστω φίλον, (ὑμᾶς) ἀμύνεσθαι. — ἢ καὶ ἀρείους (ὄντας?) Reſpicit autem verſus ad 492. Γλαῦκε πέπον, πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσιν.

μετ' ἀνδρῶν vn. Vindob.

558. ὅς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος 'Αχαιῶν. ες῾ήλατο ſcripſerat Ariſtarchus cum ſua ſecta (οἱ ἀπ' αὐτοῦ) (de quo ſatis dictum eſt ad A, 192. H, 260. Θ, 86.) At Lyſanias ſine adſpiratione ἐςήλατο, et quidem ſic, vt ε ipſi eſſet augmentum, verbo ducto a σάλω, σάλασθαι, pro ἀποσπᾷν, σαλεύειν. Sunt eadem ap. Euſtath. e Porphyrio, qui ex Apione et Herodoro, quos auctores laudat Euſtath. ſua petiiſſe videtur; hi aſſenſerant Ariſtarcho exploſo recte Lyſania. Similia legi videntur in Schol. Vict. Putauit igitur is, aut acceperat, fuiſſe a σάλος. σάλη (Etymol. in ἀσαλὴς) vel σάλα ap. Heſych. *maris* agitatio, et hinc quoque *mentis*, vocem σάλω, *moueo*, pro quo poſtea fuerit in vſu σαλεύειν, a quo eſſet ἔσηλα, ἐσηλάμην. In hunc ſenſum Sch. br. ἀντὶ τοῦ διεσάλευσεν. ἐπλήρωσεν εἰςελθών. (*impleuit copiis?*) Quaſi vero hoc vno loco ἥλατο, occurreret; cum ἅλτο, ἐπᾶλτο, ἐςᾶλτο et ſimilia occurrant, et ipſum ἐςήλατο hac ipſa in re M, 438 ὅς πρῶτος ἐςήλατο τεῖχος 'Αχαιῶν. etſi et ibi ſimilia tentata fuerunt: quae ad eum locum vide. Quod autem h. l. vexauit grammaticos, et vt nouum vocabulum circumſpicerent permouit, (fuit quoque ζήτησις hac de re, πῶς ὁ ποιητὴς — v. Sch. A.) eſt hoc, quod non Sarpedon, ſed *Hector*, prior in caſtra irruperat, loco eodem ſup. M, 438. et 459. vbi 462 ὁ δ' ἄρ ἔςθορε φαίδιμος Ἕκτωρ et 466 ὅτ' ἐςᾶλτο πύλας. Sarpedon autem primus vallum *labefactauerat* ibid. 397 ſqq. ἔπαλξιν ἑλὼν χερσὶ

στιβαρῇσιν ἕλχ', ἡ δ' ἕσπετο πᾶσα διαμπερές. Non viderant grammatici, idem ἐσήλατο, quod de Hectore dictum erat M, 438. nunc de Sarpedone dictum non haberi posse pro diuersis vocabulis.

Schol. A. ipse assentitur Aristarcho adspiranti ἐσήλατο (quod apud seriores fieri desiit) vt ab ἅλλεσθαι ductum sit: primum enim Sarpedonem *impetum* in vallum *fecisse*, hocque a poeta declarari: ὅς πρῶτος ἐφήλατο καὶ ἐπεπήδησε τῷ τείχει (atqui est ἐσήλατο) ἆρα γοῦν, ὡς οὐκ εἶπε· πρῶτος διῆλθεν. ὁ δὲ Σαρπηδὼν πρῶτος ὥρμησεν ἐπὶ τὸ τεῖχος· (M, 308) ὥς ῥα τότ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκε τεῖχος ἐπαΐξαι. ὥστε τὸ ἥλατο ταυτὸν εἶναι τῷ ὁρμῆσαι. Similia ex Porphyrio Eustathius.

Tota disputatio videtur tolli potuisse, si meminissent, vtrumque et Sarpedonem et Hectorem primos in castra irruisse, sed diuersis locis, illum vallo conuulso, hunc porta effracta; in Hectore tamen ornando poetae operam maxime se supra M extr. continuisse. At Sarpedonis operam in ea re praecipuam fuisse, nec sine eo rem effici potuisse, ipse poeta dixerat M, 290 sq. Οὐδ' ἄν πω —

559. ἀλλ' εἴ μιν ἀεικισσαίμεθ' ἑλόντες. ξ — quod est assumendum καλῶς ἂν ἔχοι, εἰ αὐτὸν ἀνελόντες ἀεικισαίμεθα. Porro in Sch. A. adscriptum: ἐν τῇ Ῥιανοῦ· ἀλλ' αἴ μιν ἀεικισσαίμεθ'. quam lectionem ex Rhiani editione recte respuit Aristarchus et communis vsus. Supplet Eustath. ἀλλὰ σκεπτέον, εἴ πως ὅπως. vel ἄγε, πειράσωμεν οὕτως. vel εἴθε. De ἀεικίζεσθαι vidimus paullo ante ad 545.

Sch. B. praeterea monet, praeparari a Patroclo, quod mox ipse ab Hectore, et Hector ab Achille experturus erat. At monet eum, quod Patroclus alioqui tam mitis repente tam saeuus factus sit? Respondet, quia Sarpedon primus vallum erat aggressus. Respondere poterat, aestimationem faciendam esse ex sensibus et moribus hominum istius aetatis; qui ira efferati, in hostem humanitatis rationem nullam habebant.

560. τεύχεα τ' ὤμοιιν ἀφελώμεθα. ἀφελώμεθα. vn. Vindob. et Vrat. d. et a pr. m. b.

561. καί σφ' ἑτάρων αὐτοῦ ἀμυνομένων. — „quod ambiguum est, sitne subintelligendum περὶ αὐτοῦ ἀμυνομένων an αὐτοῦ, eo loco." Sch. A. cum Sch. Exc. Barn. vix dubites de priore.

565. ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι. Miror h. l. nec legi in Veneto κατατεθνηῶτι (quae Aristarchea fuit scriptura vt modo 526 v. sup. Z, 71. H, 89) nec aliquid in Schol. moneri. Est tamen in Mori mſ. Vrat. A.

567. νύκτ' ἀλοὴν, σκότον Sch. B. Alibi est ἀὴρ, vt inf. P, de pugna circa Patrocli corpus 269. 644 sq. caligo a puluere excitata. Nimis argutum foret, de caligine doloris et irae pugnantibus obducta haec interpretari. An vero non aliquis e rhapsodis duo hos versus ex loco de Patroclo adumbrauerit, equidem nec affirmem nec negem. Ieiunus satis est quod ad sententiam spectat v. 568. Ὄφρα etiam repetitione ὀλοὸς ingratus.

569. ἐλίκωπας Ἀχαιούς. Eos iam vidimus A, 389. πρότερον pro πρότεροι Barocc. Mori.

571. δῖος Ἐπειγεύς. Harl. Vrat. d. Lipſ. Ven. Ἐπηγεύς: At in Ἐπειγεὺς saltem etymon apparet.

572. Budeum, „vrbs Phthiotis seu terrae Phthiotidis a Budeo Argi f. nominata. Sch. A. Sch. B. addit: πῶς δὲ ἂν ἱκέτευε (574) τὸν βασιλέα τῆς ἑαυτοῦ πόλεως; ἢ τάχα ἑτέρα παρὰ ταύτην ἐστί. Scilicet putauit Peleum regnasse toti regioni ſextus Phthiotidi dictae. Atqui Peleus et Achilles regnabant Phthiae et Helladi; ex iis et ex aliis B, 681 sq. nominatis vrbibus copias ducebat Achilles." Negligentiam in ceteris grammaticis accuses. In Sch. br. est Βούδειον, πόλις Θεσσαλίας. in Etymol. autem Βούδιον, πόλις Θεσσαλίας. οἱ δὲ Ἠπείρου. in Hesych. Βούδιον πόλις. At Steph. Byz. (et ex eo Eustath. et ex iis, vt solet, conflatus est Phavorinus) Βούδεια, πόλις ἐν Μαγνησίᾳ, ἀπὸ τοῦ οἰκίσαντος Βουδείου. Addit Mineruam in Thessalia coli Budeam, laudato Lycophrone v. 359. Pergit: Ὅμηρος Βούδειον ἔφη· Ὅς ῥ' ἐν Βουδείῳ εὖ ναιο-

μένῳ. Eustathius aliunde affert: Βούδειον δὲ πόλις, Φασί, Βοιωτικὴ, ἀπὸ Βουδείας Βοιωτίας, μητρὸς Ἐργίνου τοῦ καὶ παρὰ Πινδάρῳ περιᾳδομένου (Ol. IV.) (Budea haec esse videtur eadem quae Buzyge, Lyci filia ap. Schol. Apollonii Arg. I, 185.) Scilicet longinqua aliqua ex vrbe advenisse voluere supplicatum Epigeum, non ex propinquo: vt sup. e Sch. B. vidimus. εὖ ναιομένῳ distinxi. Vulgg. εὐναιομένῳ e more grammaticorum. v. sup. Excurs. V. ad h. εὐναιομένων Lips.

573. τοπρὶν vna voce h. l. in edd. cum alias diuisim edatur τὸ πρὶν, quod et codd. habent, vt Vrat. b. d. A. et ipse Ven.

574. ἐς Πηλῆ' ἱκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν. — „quod Thetis mansit cum Peleo, nec eius domum reliquit, vt fabulati sunt setiores" Sch. A. paria Sch. B. Monitum iam aliquoties. Porro Sch. A. notat dictum ἱκέτευσεν ἐς pro πρὸς. (ex sollenni, nunc satis noto, vsu, est enim pro ἱκέτην ἐλθεῖν ἐς οἶκον τινός) illustratum ab Hemsterh. ad Plut. Aristoph. p. 456. excitatum ab Ernestio. Latere hoc hemistichium in Hesychio in verbis ἐςπηλῆ — p. 1465 iam Bentl. animaduerterat.

576. Ἴλιον εἰς εὔπωλον an ἐΰπωλον scribas, nil interest per se; vtrum antiquius sit ignoramus; dactylum tamen praefero.

577. τόν ῥα. „hunc inquam" Clarke e more.

579. ὁ δ' ἄρα. „vt ex tali vulnere necesse erat." Clarke. Tu dic vno verbo, vtique. sane. δή.

582. ἴρηκι ἐοικώς. De ἴρηξ v. ad N, 62.

583. κεῖσ' ἔςτ' scribebatur. Ita vero hiatus existeret. Porro ψῆρας h. l. scriptum, at P, 755 ψαρῶν τε, quod dupliciter scriptum *ad propriam in quoque vocis situ iucunditatem* spectare affirmabat grammaticus ap. Gell. XIII, 19. *nam, si alterum,* inquit, *in alterius loco ponas, vtrumque feceris sonitu insuaue.* Remittam hoc aliarum aurium iudicio. Exemplum saltem est religiose seruatae lectionis quam inuenerant grammatici. Aliud

exemplum v. ad Φ, 347. ὅς τε Φόβησε. Ionica ratio tuetur: cum Vrat. b.

584. ὣς ἰθὺς ἔσσυο ξ— et 586 καί ῥ' ἔβαλε ξ— „quod casus et personas mutauit poeta. Sch. A. et Eustath. obuia res. Dicas: Potuisse in ἔβαλε Σθενέλαον adhaerescere ς, vt fuerit ἔβαλες — ῥῆξες. Nil tamen de hoc monitum: nisi quod Lipſ. ἔβαλες. Sane sic ῥῆξε possit subintelligi τὸ χερμάδιον. In ἱπποκέλευθε iterum nugatur Eustath. Bentl. iterum emendat Πατροκλῆς ἱπποκορυστά, vide sup. ad 126.

585. κεχόλωτο Cant. edd. Flor. Aldd. ipse Turneb. posse sic κῆρ κεχόλωτο dictum esse, ait Ern. At Bentl. refingebat totum locum: ἔσσυτο — κεχόλωτο δὲ κῆρ i. κεχόλωσο Rom. e qua reposuit Steph.

586. Ἰθαιμενέος Mosc. a. sicque solus, quod video, Turnebus edidit; quasi esset Ἰθαιμενεύς. vbique Ἰθαιμένεος.

587. ῥῆξέ τ' ἄπο τοῖο τένοντας. Est τένοντε, quod alibi occurrit, v. c. Δ, 521 in vno Vindob. et in edd. Aldinis. Sed poeta vtrumque frequentat. Putes tamen hoc iactu saxi vnum tantum τένοντα rescindi potuisse. Scribendum autem ἄπο post verbum, si nobis constare volumus, non enim est ἀπὸ τοῖο iungendum; ita quoque mox 588 ὕπο.

588. χώρησαν δ' ὕπο τε πρόμαχοι. ἀπό τε Vrat. b.

589. ὅσση δ' αἰγανέης ῥιπὴ ταναοῖο τέτυκται. ξ— „quod ταναοῖο pro ταναῆς h. e. τεταμένης." Sch. A. Ita vero nihil intelligas quae illa sit. Sch. br. εἰς μῆκος τεταμένης, μακρᾶς. disertius Hesych. ταναοῖο. ἐπιμήκους. μακροῦ. πάνυ ἐκτεταμένου. Est adeo *iaculum longius* comparatione aliorum breuiorum. ῥιπὴ ταναοῖο in Hesych. ῥιπῇ τάνοια latere, viderat quoque Bentl.

τέτυκτο vn. Vindob.

590. ἥν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφέῃ πειρώμενος ἢ ἐν ἀέθλῳ ἠὲ καὶ ἐν πολέμῳ. πειρώμενος. Subtilis, nec inanis, est obseruatio Schol. A. πειρᾶσθαι tantum *in certamine*, ἐν ἀέθλῳ, non vero *in pugna* locum habere τίς γὰρ ἀπό-

πεῖρα ἐν πολέμῳ γίνεται; (Oblitus eſt grammaticus πειρᾶσθαι eſſe quoque ſimpliciter, congredi pugna, pugnare, vt Λ, 386. N, 457. eſſet adeo *certans aliquis* ſiue in ludo ſiue in pugna.) Itaque diſtinguit ἥν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφέῃ, ἢ πειρώμενος ἐν ἀέθλῳ, ἠὲ καὶ ἐν πολέμῳ, vt ἀφῇ ἐν πολέμῳ iungantur. Vanam tamen omnem ſubtilitatem eſſe arbitror. v. Notam. ἀφῆκε Lipſ. tam indoctus metri erat librarius. At προέῃ Vrat. A. elegantius, ait Erneſti, ſaltem non indocte; nam et hoc vſu habetur, v. c. E, 15. 280 προΐει δολιχόσκιον ἔγχος. At proprie dicitur alterum ἀφιέναι βέλος et ſimilia; vnde et Apollo ἀφήτωρ.

591. δηΐων ὑπὸ θυμοραϊστέων. vſus τῆς ὑπὸ notatur Sch. A. ἡ δὲ ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ, ἢ πλεονάζει. τινὲς δὲ, ὑπὸ δηΐων πειραζόμενοι (l. — νος) Eſt ſane vſus inſolentior ſiue cum πειρώμενος, ſiue, quod praeſtat, cum ἀφέῃ iunxeris. Erit pro ἀφιέναι ἐν δηΐοις. Doctiſſimum Dammium video accipere pro διὰ, vt ſaepe ὑπὸ ponitur pro propter; et Koeppenium putare, ſuppleri poſſe ὑπὸ δηΐων ἀναγκασθείς.

594. ἐτράπετ' *conuertit ſe* notat Clarke.

595. ὃς Ἑλλάδι οἰκία ναίων. — „quod *Hellas* vrbs eſt Theſſaliae, cuius incolae primo dicti Hellenes" — Sch. A. et Sch. br. de his accuratius actum ad B, 683.

599. πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιούς. πυκινὸν, γρ. δεινὸν mſ. Lipſ. Addit Bentl. malim: αἰνόν. ἔλαβ' Townl. Vrat. d. recte: ſi forte ex antiquiore more ſcriptum eſt.

601. στὰν δ' ἀμφ' αὐτὸν ἰόντες. ἔστησαν περὶ τὸν Γλαῦκον ἐπιβοηθοῦντες τῷ προκαταρξαμένῳ τῆς ὑποστροφῆς· Sch. B.

602. μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν. ἰθὺς (κατ') αὐτῶν. vt ſaepe. Alibi ſimpliciter ἰθὺς ἰέναι τινός, vel βῆναι. Sup. E, 506 οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον. ἐξελάθοντο. „γρ. ἐκλελάθοντο Barn. memoriter forte, ex aliis locis. Mox κορυστὴν 603 ſimpliciter ornat; πολεμιστὴν vt Sch. br.

695. θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ iam ſupra E, 78 de ſacerdote.

606. Celerrimam et ſine dolore mortem tali vulnere inferri notabat Schol. Ven. ad Il. Δ, 460 et recitabat: τόν ῥ' ἔβαλε κεφαλὴν ὑπ' οὔατος, ὦκα δὲ θ.

607. ᾤχετ' ἀπὸ μελέων. „γρ. ἀπαὶ μ. Barnes, inepta ſedulitate. ita tamen vn. Vindob.

609. ἔλπετο γὰρ τεύξεσθαι ὑπασπίδια προβιβῶντος. τεύξασθαι duo Vindob. Vrat. b. Ald. 2. cum ſequacibus, etiam Turnebo; reuocauit τεύξεσθαι Stephanus. De ὑπασπίδια v. ad N, 158 pro quo ὑπ' ἀ. alii, vt Vrat. b. d. ὑπ' ἀσπίδα Vrat. A. et Moſc. 2.

610. 611. 612. 613. iterum leguntur inf. P, 526. 7. 8. 9. Et 612. 613. ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη ἔγχεος· ἐνθάδ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης iam lecta et illuſtrata ſunt N, 443. 444. Vnde huc poſteriorem verſum: ἔγχεος ἐνθάδ'. translatum eſſe facile credas; Et Sch. A. ad v. 613 ἔγχεος —] ἐν τῇ ἑτέρᾳ τῶν Ἀριστάρχου οὐκ ἐφέρετο καθάπαξ. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἀλόγως αὐτῷ παρέκειτο.

612. οὔδει ἐνισκίμφθη. ἐνεπάγη. vt Sch. br. et inf. P, 528 ἐνερείσθη. Vox iam Apollonio h. v. notata: ἐνεπέλασε καταπαγὲν τὸ δόρυ. ἐνεσκίμφθη, κατεπάγη apud Heſych. occurrit, et ap. Suidam. Alia notauit Villoiſ. ad Apollon. l. c. et Intpp. ad Heſych. ἐνισκήφθη laudat Schol. Ven. ad Δ, 457 cum Sch. Lipſ. ad e. v. ſicque Vrat. b. ἐνὶ σκίφθη Vrat. A. Vox ἀποσκίμφθαι apud Pindar. Ol. VI, 172. cf. inf. P, 528 et 437.

613. ἀφίει μένος. ἀφίῃ Mori. et Barocc.

614. 615. Αἰχμὴ — Ὤιχετ' — verſus abſunt a Veneto et Scholiis, a Lipſ. Harl. Townl. Vrat d. etiam ab Euſtath. binis Vindob. et ſunt inutiles; retracti ſcilicet huc ex N, 504. 505, vbi legebatur quoque 503 verſus ante lectus Π, 610 ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδών. hic tamen ſaepius repetitur et alibi. ἐπεί ῥ' quippe vt dictum eſt. Clarke.

617. Μηριόνη τάχα κέν σε, καὶ ὀρχηστήν περ ἐόντα. „Ὀρχηστὴν, εὐκίνητον κατὰ τὸν πόλεμον ὄντα Sch. A. B.

br. Eustath. Schol. Lycophr. 249 vbi Mars ὀρχηστής. et Dio Or. II. p. 93. Lucian. saltat. 8 reddunt, et a pyrrhiche petunt, nec sine probabilitate cum Meriones Cres sit: cf. Athen. IV p. 181 B. parum memores antiquae ὀρχήσεως, etiam in choris, quae fiebat cum corporis motu et μιμήσει aliqua: cum qua comparatur h. l. motus declinantis vt a telo sibi caueret. Conf. ad H, 240. τάχα μέν σε Barocc. Mori. Recitat vss. 617. 618. Lucian. de saltat. 8.

618. διαμπερὲς alii veterum ad ἔβαλον retulerunt; vt esset εἴ σε ἔβαλον, διεπερόνησα ἄν, τὸ ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσέ κέ σε, *statim mea hasta te omnino e pugna remouisset.* At Sch. A. tuetur id quod nunc habemus: κατέπαυσε διαμπερὲς, ἐπὶ τὸ ἀεί. — εἴ σε βάλον περ Vrat. A. ἔβαλον δὴ et περ Harl. γε vn. Vindob. In Vrat. d. 618 — 620 absunt: errore scribentis ex ἐόντα in fine duorum versuum.

619. δουρὶ κλυτὸς et h. l. Vrat. b. d.

621. σβέσσαι μένος. Sup. I, 674 σβέσσαι χόλον. παῦσαι.

622. θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι. τέτευξαι Lips.

624. αἶψα κε καὶ — αἶψα τε ed. Flor. et Ald. 1. quod melius putabat Ernesti; non ego.

625. εὖχος ἐμοὶ δοίης. Ven. δοίης. ἐν ἄλλῳ· δώῃς. Obvium vtrumque in Homero, ex antiqua scriptura ambigua. δοίης etiam in Eustath. ms. Mori. Mosc. 2. Vrat. d. binis Vindob. cf. inf. 725. δώσεις Lips. Ἄϊδι κλυτοπώλῳ vidimus iam E, 654. Λ, 445. vtrobique hic versus erat lectus.

626. τὸν δ' ἐνένιπτε. Iterum ἐνένιπε peccatur in multis, etiam Lips. et edd. ἐνένισπε Towul. Vrat. b. d. vn. Vindob. cf. ad O, 545 et al.

628. οὔτι Τρῶες. Harl. Cant. Towul. Vrat. b. d. Mosc. 2. vn. Vindob. οὔτοι. ὀνειδείοις ἐπέεσσι. Perperam hoc quoque loco ὀνειδίοις Eustath. et edd. v. ad A, 519.

629. νεκροὺς glossa cod. Lips. — γαῖα καθέξει vt inf. Σ, 332. At h. l. simpl. pro *occumbere.* καθέξει

sphalma Ald. 1. et καθείξει Ald. 2. et seqq. At Mori κάλύψει.

630. ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ. Sententia ab aliis repetita. τέλος πολέμου et τέλος ἐπέων quid sit, grammatici haud docent. Eustath. τὴν νίκην interpretatur, et comparat sup. O, 741 τῷ ἐν χερσὶ φόως, οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο. Doctius Ernesti: „τέλος πολέμου non est *finis belli*, sed, *summa belli*, i. e. quod maxime valet in bello (malim in pugna) in quo belli gerendi ratio maxime inest: (proprie est id, quo pugna *dirimitur*, *finitur*, adeoque quo tota pugnae ratio continetur. Ita τέλος μύθων sup. Π, 83. I, 56. Forte nec aliter dictum θανάτου τέλος, toties obuium.) In altero membro debebat esse: βουλῆς δὲ (scil. τέλος ἐστιν) ἐν ἔπεσι. Sed poeta conuertit orationem, vt solet facere; imitantibus certatim aliis, praesertim historicis, in his Thucydide. Itaque non opus est intelligi χρείαν ἐπέων, vt vult glossa ms. Lips." Sch. br. sententiam apponunt: ὁ πόλεμος μὲν γὰρ χειρῶν δεῖται πρὸς κατόρθωσιν· βουλὴ δὲ, ἐκκλησία, λόγων. Schol. Pindari Nem. I, 39 comparat cum hoc versu Pindaricum: πράσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος, βουλαῖσι δὲ φρήν. Apud Suidam autem in Ἄρης ex hoc versu adducto inepta etymologia τοῦ Ἄρης instituitur, quod in bello non licet fari, ab α, ῥεῖν, λέγειν. Subtilior est philosophis vsus τοῦ τέλους, qui ad poetam haud spectat, vt sit pro summa rei, et pro re ipsa. De Od. I, 5 suo loco agendum erit.

631. τῷ οὔ τι χρή. vn. Vindob. οὔ τοι.

633. τῶν δ' ὥςτε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν. — „quod ambiguum est, sitne ὀρώρει an ὄρωρε. Scilicet ὀρώρει, quod et Ven. habet, Aristarcheum fuit, in aliis ὄρωρε. Vtrumque habet locum pro interpunctione varia-ta: τῶν δ', ὥςτε δρυτόμων ἀνδρῶν, ὀρυμαγδὸς ὀρώρει. Minus tamen bene sic alter versus iungitur; praestat itaque ὄρωρε vt τῶν δὲ — ὡς τῶν iteretur. Erat tamen ὀρώρει in Ven. et Sch. A. B. Townl. Vrat. b. A. duob. Vindob. — τὸν δ' Cant.

634. γίνετ' ἀκουή. Aristophanes ediderat ἀϋτμή. quod alienum: nisi ἀϋτμὴν, πνοὴν, etiam ad sonum et auditum translatam esse suspiceris.

635. ὣς τῶν ὤρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης. Ex Sch. A. videor intelligere, veteres dubitasse, sintne duo, a quibus strepitus oriatur: terra et arma; an strepitus armorum sit progressus a terra (scilicet vt surgat in caelum.) Hoc haud dubie verius: δοῦπος χαλκοῦ ὤρνυτο ἀπὸ χθονός. vt late propagatus in aere, longe audiatur. Epitheton terrae εὐρυοδείης occurrit quoque in Odyssea. Legitur etiam in versu ap. Plutarch. de frat. amore p. 485 C. D. εὐρυόδου γ' ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα χθονός qui vnde petitus sit, docebit nos cl. editor; equidem Pindaricum esse suspicabar, qui et ipse εὐρείας χθονὸς πέρας dixit.

636 ξ— „quod post ῥινοῦ sequitur βοῶν· atqui βόες sunt idem quod ῥινός. (scilicet sollenni vsu, βοῦς pro *corio*, *scuto*) videri adeo τ' post βοῶν abundare." Sic Sch. A. Ita censuerat Aristarchus: ibid. (Nec aliter Eustath. qui tamen alterum norat, et Ed. Rom. cum Barocc. Mori.) Apollon Lex. βοῶν — ἐπὶ δὲ τῶν ἀσπίδων· βοῶν τ' εὖ ποιητάων. Potest exemplis vsus defendi: sup. N, 406 τὴν ἄρ' ὅγε ῥινοῖσι βοῶν — δινωτὴν φορέεσκε. Add. M, 263. Nec tamen vitium habet per epexegesin iuncta ῥινοὶ et βόες. Nec insolens repetitio terna τοῦ τε.

νυσσομένων non ad βοῶν sed ad omnia. Sch. B. argutatur referendo χαλκὸν ad *scuta*, ῥινὸν ad λαισήϊα, *leuiores clipeos*. Melius χαλκὸν ad thoracem et galeam, reliqua ad scuta referas.

Tandem vulgo editum, scriptum quoque in codd. etiam in Ven. A. B. εὐποιητάων vna voce, et obseruat Schol. A. scribi sic. vtrumque memorat Eustath. lectum. Diuisim εὖ ποιητάων est in Vrat. b. d. idque, vel ἐΰ, esse sequendum, censui. v. Exc. V. ad lib. A. p. 180.

638. οὐδ' ἂν ἔτι Φράδμων περ ἀνὴρ Σαρπηδόνα δῖον ἔγνω. „In Aristarcheis erat Σαρπηδόνι δίῳ." Schol. A. Atque ita legit, qui in Schol. B. et Schol. br. exposuit:

„Φράδμων, ὁ πάνυ γνώριμος καὶ συνήθης τῷ Σαρπηδόνι." Etymol. Φράδμων, ἐπιστήμων καὶ συνετός. Apollon. Lex. ὁ ἔμπειρος καὶ διαγνῶναι δυνάμενος.

640. ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο. ἐνεκέλυπτο. „γρ. εἰλῦτο." Barnes. voluit puto dicere, posse quoque sic scribi pro εἰλύετο. Est tamen εἴλυτο ab εἰλύμην vt εἴρυτο, vs. 542. nam media per se productam vocalem υ habet. v. de his ad Λ, 156. Μ, 286. εἴλυτο intulerat Ald. 2. Errant aliae edd. inter vtramque scripturam.

642. ὡς ὅτε μυῖαι σταθμῷ ἔνι βρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας. Lectio haec etiam ex Veneto est excusa. ἐνιβρομέωσι iunctim scribunt multi, vt Mori, etiam Schol. B. Athen. XI, 13. In Flor. et Aldd. erat σταθμῷ ἔπι. restituit ex edit. Rom. σταθμῷ ἔνι Turnebus. Porro βρομέουσι Harlei. Vrat. A. cum Lips. quod Ernesti melius esse aiebat. Non ego. Subiunctiuus est ex more Homerico post ὡς ὅτε. v. Exc. I. ad lib. IX. p. 696.

Enimuero sunt grauiora alia. Schol. B. praefixa quidem habent eadem verba, περιγλαγέας κατὰ πέλλας, et reddunt: περισσῶς γεγαλακτωμένας, ὅ ἐστι πληθούσας γάλακτος, ἢ βεβρεγμένας. Adiectum tamen statim, κατάπελλα δὲ ξύλινον ἄγγος, ἀπὸ τοῦ καταπεπελεκῆσθαι quae et e Schol. Victor. notata habeo. περιγλαγέας iunxerat quoque Apollon. Lex. nam memorauit πέλλας, ἀγγεῖα γάλακτος et in γλάγος, γάλα. ἀπὸ τούτου καὶ τὰ τοῦ γάλακτος ἀγγεῖα· πολυγλαγέας (de hoc mox videbimus) κατὰ πέλλας. in Hesych. est: περιγλαγέας, γεγαλακτωμένας (etsi idem quoque γλαγέας habet, vt statim dicam) et κατὰ πέλλας, κατὰ τοῦ γάλακτος ἀγγεῖα. Etiam Eustath. τὸ δὲ περιγλαγέας, ἀντὶ τοῦ περισσῶς πληθούσας γλάγους, ὅ ἐστι, γάλακτος. πέλλαι δὲ ἀγγεῖα ποιμενικά. Enimuero sunt alii, qui γλαγέας singulatim memorant. Schol. br. in ed. pr. γλαγέας γεγαλακτωμένας. Etymologus: πέλλας. Ἰλιάδος Π. γλαγέας κατὰ πέλλας. ἀπὸ τοῦ πεπελεκῆσθαι. εἰσὶ δὲ ξύλινα ἀγγεῖα. Etiam Hesych. γλαγέας, γεγαλακτωμένας. Hos necesse

est iunxisse κατακέλλας vna voce. Et sic vidimus supra adiectum esse Schol. B. κατάπελλα δὲ ξύλινον ἄγγος. ἀπὸ τοῦ κατατετελεχῆσθαι. et Scholion a Bentleio adscriptum nescio vtrum ex Harlei. an ex cod. Lips. περὶ γλαγέας κατακέλλας. κατάπελλα δὲ ξύλινον ἄγγος. ἀπὸ τοῦ, κατατετελεχῆσθαι. ὁ Θεσσαλονίκης κατὰ πέλλας. Legendum vel ὁ ἐκ Θ. vel ὁ Θεσσαλονικεὺς, qui alius esse non videtur quam Eustathius. vnde sequeretur Scholiasten Lipsiensem hoc seriorem esse: quod tamen cum ceteris parum conuenit. Igitur probabile fit laciniam hanc aliunde Scholiis esse illatam. Eustathius vtique exhibet κατὰ πέλλας. In Apollon. Lex. in voc. γλάγος paullo ante dixi, legi: πολυγλαγέας κατὰ πέλλας. Arridet haec lectio Tollio, nec iniuria. Et laudari potest Aratus Diosem. extr. ἐλπόμενος μετέπειτα πολυγλαγέος ἐνιαυτοῦ. Potest tamen περιγλαγέας eandem notionem exprimere videri, et quidem doctius. Apud Athen. XI, 13 laudatur εὐγλαγέας, nec hoc male: πέλλα, inquit, ἀγγεῖον σκυφοειδὲς, πυθμένα ἔχον πλατύτερον, εἰς ὃ ἤμελγον τὸ γάλα. Ὅμηρος· ὡς ὅτε μυῖαι σταθμῷ ἐνιβρομέωσιν εὐγλαγέας κατὰ πέλλας. Video quoque id probasse Ernestium, etiam Toupium Emendatt. in Suidam To. III, p. 75 (Edit. 2. p. 97) vbi alius locus e Nicandro Ther. 617 additur. Nec tamen video, quid inde lucremur; nam molestia, quae hunc versum premit, in hoc latet, quod, si περιγλαγέας legimus, tum muscae dicuntur βρομεῖν κατὰ πέλλας. Atqui putes dici v. c. apes βρομεῖν κατὰ τὸ σμῆνος, pro, διὰ, vt κατὰ τὰ δώματα, per aedes, at non κατὰ τὸ ἄγγος, *per plenum vas;* ita esset magis accommodatum, περὶ πέλλας. Si nunc probes lectionem περὶ γλαγέας, obstat alterum κατὰ πέλλας; probanda itaque erit altera lectio κατακέλλας; atqui non extat tale vocabulum alibi; etsi καταπέλτης et alia laudari possunt.

643. ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ. Versus iam B, 471 lectus: vbi quoque monitum, ἐν male illatum esse hic et iterum Od. Σ, 366. et X, 501. cum esset antiquitus, ὥρῃ εἰαρινῇ.

644. ὡς ἄρα. „vt diximus" Clarke.

646. κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὅρα. ἀντὶ τοῦ, ἐπ' αὐτούς. Schol. br. Scilicet est: καθόρα αὐτούς. Vti: Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται. Ω, 291.

αὐτὰς vn. Vindob. incuria.

647. Φράζετο θυμῷ πολλὰ μάλ'. Quaesitum, vt in Schol. B. notatur, quid Ioui dubitationem iniecerit, illicone an serius Patroclus occumberet. Debebat, puto, responderi: honorem maiorem parare voluisse Iouem Achilli, cum Patroclus non nisi spoliato Sarpedone, vtque id fieri posset, fugatis Troianis, pugna caderet.

Interpungitur vulgo ante μερμηρίζων. Quin iungenda sunt Φράζετο μερμηρίζων.

648. ἢ ἤδη καὶ κεῖνον. „καὶ κεῖνον Aristarchei codices" Sch. A. Sicque Ven. Lips. Vrat. d. Mosc. a. Scilicet est haec antiquior ratio, quam librarii mutarunt ex vulgari vsu.

ἢ ἤδη et 652 ἢ ἔτι. Iterum omissum ει. vt saepe iam vidimus factum.

651. ὀφέλλειε πόνον αἰπύν. ὀφέλλειεν ex ed. Rom. Turnebus. Antea ὀφέλλει δὴ ed. Flor. Aldd. et codd. pars. Ex ὀφέλλω est ὤφελα, vnde ὀφέλεια et geminata littera ὀφέλλεια. Iterum Od. B, 334 ὀφέλλειεν πόνον ἄμμι.

652. ὧδε δέ οἱ. Versus aliquoties obuius. Iam N, 458.

656. ἀνάλκιδα φύζαν ἐνῶρσεν. Editum erat ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνῆκεν in Flor. Aldd. Repositum θυμὸν ἐνῶρσεν e Rom. a Turnebo, quod retinuere editores. Eustathius legerat: ἀνάλκιδα φύζαν ἐνῆκεν, ἢ κατά τινας· ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνῶρσεν. Vulgatam hanc lectionem duo premunt vitia: quod θυμὸν modo praecesserat: — ἀπὸ θυμὸν ἕλοντο, et quod θυμὸν ἐνῶρσε, vix satis graecum est. At φύζαν ἐνῶρσε graecum est et Homericum; est quoque bonum φύζαν ἐνῆκεν et ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνῆκεν. Altervtrum igitur erat eligendum. Iam θυμὸν ἐνῆκεν est in Veneto Harl. Vrat. b. Mosc. a. Bonum per se: nisi θυμὸν praecessisset, et ex superiore versu repetitum esse vi-

deretur. θυμὸν ἐνῶρσεν est in Townl. et superscr. in Lips. φύζαν ἐνῆκεν Lips. Vrat. b. At φύζαν ἐνῶρσεν est Homericum, vt sup. O, 62 ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας et exhibent illud Cant. Mori. Barocc. Vrat. A. In Vrat. d. in 656 erat in fine θυμὸν ἐνῆκε omisso v. 656. Ex his apparet erratum esse in antiquioribus codicibus; fuisse φύζαν ἐνῶρσεν, male esse repetitum θυμὸν, cumque animaduersum esset θυμὸν ἐνῶρσεν parum commode dici, mutarunt illud, alii in θυμὸν ἐνῆκεν, vt μένος, θάρσος ἐνῆκεν et similia occurrunt; etsi ipsum ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνῆκεν non occurrit, nec φόβον. Ita ex criticis rationibus haec constituenda esse censui, atque reposui ἀνάλκιδα φύζαν ἐνῶρσεν, tanquam quod maxime probabile esset.

657. κέκλετο δ' ἄλλους Τρῶας φευγέμεναι. Schol. A. „τῷ ἔργῳ, οὐ τῇ φωνῇ. vt illud: Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους." sup. Γ, 19. vbi vide. argutius puto, quam necesse erat; quidni prudens imperator copias se recipere iubeat, vbi hostem maioribus, quam quibus resisti possit, viribus instructum videt?

φύγαδ' ἔτραπε. a φὺξ, sup. ad Θ, 157. ἔτρεπε Lips. Vrat. d. duo Vindob.

658. γνῶ γὰρ Διὸς ἱρὰ τάλαντα. ex sententia subintellige ῥέποντα. quod et Eustath. obseruat. Pleniora erant Θ, 69 καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα.

ἱερὰ scriptum in edd. Flor. Ald. 1.

659. ἀλλὰ φόβηθεν. Ionice. vulg. ἀλλ' ἐφόβηθεν. habet Ionicam formam vn. Vindob.

660. ἐπεὶ βασιλῆα ἴδον βεβλημένον ἦτορ. βεβλαμμένον ἦτορ lectio erat edd. inde a Flor. et Rom. (in sola Ald. 2. erat βεβλημμένον) Adstipulatur editis ipse Venetus, et Sch. A. βεβλαμμένον ἦτορ. τουτέστι νεκρόν. Est tamen haud dubie ea scriptura praua, quam grammatici male sunt amplexi. Nam βεβλαμμένος ἦτορ esset, qui deliquium passus est aut alio modo *debilitatus:* quod vocis perpetuo apud poetam vsu constat; etiam quando Iupiter βλάπτει φρένας O, 724 quod Ernesti laudat. At Sarpedon erat *vulneratus hasta in praecordiis,* sup.

481. adeoque βεβλημένος. quod recte restituerat Barnes ex Eustathio, in quo legitur: δεδαϊγμένον ἢ βεβλημένον ἦτορ. praeiuerat Barnesio ed. Cantabr. 1664. Laudat idem Cant. Barocc. Mori. adde Lips. Schol. A. γρ. δεδαϊγμένον. idque est in Mosc. 2. hoc esse puto interpretamentum; quandoquidem et alibi illud occurrit; vt P, 535 Ἄρητον δὲ κατ' αὖθι λίπον δεδαϊγμένον ἦτορ.

Vrat. d. A. vn. Vindob. βεβολημένον, quod vidimus sup. I, 3 et 9.

661. ἐν νεκύων ἀγύρει. hunc locum spectare puto Hesych. ἀγύρει. ἀθροίσματι. (quod et in Sch. br.) At ἄγυρις. σύνοδος. συναγωγὴ ad Od. Γ, 31. ἄγυρις ἀνδρῶν. Ad vtrumque et Il. Ω, 141. ἐν νηῶν ἀγύρει Apollon. Lex. ἄγυρις συναγωγή. ἢ, ἄθροισις εἰς ταὐτό. add. Sch. Hesiod. Theog. 91. ἐν αἰνῇσι νεκάδεσσι dixerat E, 886.

πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ. Mori. Vrat. d. A. ἄμ' αὐτῷ.

662. εὖτ' ἔριδα κρατερὴν ἐτάνυσσε Κρονίων. ἐτάνυσε Lips. Townl. Vrat. d. recte, si antiquam rationem sequuti esse videri possunt. De modo loquendi petito a duobus, qui funis aut velleris extremas oras tenent et extendunt, v. ad Λ, 336.

666. ÷ quia Zenodotus etiam hic emendauerat καὶ τότ' ἄρ' ἐξ Ἴδης προσέφη Ζεὺς ὃν φίλον υἱόν. Esse ludicrum, ait Sch. A. vociferari Iouem ex Ida. Sed κατὰ σιωπώμενον intelligi Apollinem in Idam venisse: in quo acquiescit quoque Sch. B. Confer sup. ad vs. 432.

668. κελαινεφὲς αἷμα κάθηρον ἐλθὼν ἐκ βελέων Σαρπηδόνα. „Σαρπηδόνι legerat Aristarchus." Iunxerat ideo cum κάθηρον. (in Sch. A. οὕτως Ἀρίσταρχος, Σαρπηδόνι κατὰ δοτικήν· Σαρπηδόνι κάθ' Ὅμηρον τὸ αἷμα. Pro καθ' Ὅμηρον leg. Σ. κάθηρον τὸ αἷμα). Ita vero structura non minus fit impedita: κάθηρον αἷμα ἐκ βελέων· vt substituere necesse sit *purga et subduc;* quod inf. 678 plenius effertur ἀείρας ἐκ βελέων. cf. 781. Nisi praestat dictum esse ἐκ pro ἀπὸ, *purga a oruore ex vulneribus:* vt sit *abstergere cruorem,* καθαίρειν αἷμα ἐκ φόνου, ἐκ τραύ-

μάτος. Ex vulgari autem lectione erit κάθηρον Σαρπηδόνα (κατὰ) τὸ αἷμα ἐκ βελέων. sollenni vsu Homeri duplicis accusatiui vt αὐτὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε. Alia comparat Eustath. Mirum tamen tam asperam rationem maluisse poetam. Sollennia sunt, quae hic desiderantur, ὑπάγειν, ἀνελεῖν, ἐρύειν, ὑφέλκειν, ἕλκειν. vt primo statim oculorum iniectu liceat suspicari, fuisse et hic ἕλκων ἐκ βελέων Σαρπηδόνα. vt Δ, 465 ἕλκε δ' ὑπ' ἐκ βελέων. Verum de hoc vide paullo post. Manet tamen vel sic altera difficultas, quod bis idem dicitur et quod sequitur, καί μιν ἔπειτα πολλὸν ἄπο προφέρων λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσιν. igitur *longe hinc abductus demum in amne corpus lauatur* et tamen iam antea καθαίρεται (κατὰ τὸ) αἷμα. Nec bene defendas cum Koeppen, hoc esse *abstergi*, vt αἷμα ἀπεμόργνυ E, 798. alterum *lauare*: nam talis sedulitas aliena est a poeta epico. Subiicitur in Sch. A. μήποτε δὲ Ζηνόδοτος ὀρθῶς ἠθέτηκε τούτους; παράλογον γὰρ τὸν ἀπενθῆ τοιαῦτα διακονεῖσθαι. h. e. *improbabile sit, Apollinem, qui nullo funere se contaminari patitur, haec curasse.* Etsi ratio parum est probabilis, intelligitur tamen hoc: Zenodotum locum hunc 666 — 683 ἠθετηκέναι. h. e. vt equidem interpretor, locum non vbique lectum eiecisse: tanquam interpolationem a rhapsodo aliquo factam.

Inesse aliquid duri in αἷμα κάθηρον ἐλθὼν ἐκ βελέων Σαρπηδόνα paullo ante dixi; et id sensere viri docti, et sentiat facile vnusquisque, vitium subodorans esse in ἐλθὼν, pro quo in promtu est ἕλκων, quod et Tho. Bentleius ex v. 678. 781 et P, 126 (praeeunte Richardo Bentleio, qui coni. ἕλκων vel κλέπτων) add. P, 394 395. coniecerat apud Clarkium. In Barnes notatum: „γρ. ἄρας probabiliter; at tale quid et subaudiri potest.“ Vides iterum coniecturam a Barnesio pro var. lect. propositam. Ernesti monet ἐλθὼν non esse tentandum, „quod in tali oratione sollemne est Homero cum altero ἰών. v. c. A, 138 (idem monuit vir doctus Misc. Obss. Vol. I. p. 125.) Nec ea correctione tollitur altera

difficultas, e tautologia verborum κελαινεφὲς αἷμα κάθηρον et λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσιν" praeclare monuit vir venerabilis. Restatque adeo id, quod de Zenodoto accepimus, locum ex interpolatione parum apta in poetam irrepsisse. Fuit forte primo loco insertus vs. Εἰ δ' ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, κελαινεφὲς αἷμα κάθηρον. ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἄρα. Aut dicendum, priorem versum subnexum fuisse, cum iam sequentes essent effecti; aut sequendum indicium Bentleii, qui priore versu deleto legit: — Ζεύς· ἔλξω ὑπ' ἐκ βελέων, vt Σ, 282 ἀσπασίως Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελέων ἐρύσαντες· Bene sic omnia se habebunt; sublata quoque sic erit ingrata tautologia. — ἐκ μελέων Harl. ex forma μ et β. Dicas forte τὰ μέλη conuenire ceteris, cum membris cruor detergendus sit; Ita sup. 109. 110 καδδέ οἱ ἱδρὼς πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔῤῥεεν. Nisi sic tautologia tanto molestior fieret. Ex eodem Σαρπηδόνα et — ὄνος pro var. lect. laudatur a Bentleio; qui provocat ad Ξ, 170. 1 ἀπὸ χροὸς — λύματα πάντα κάθηρε.

669. πολλὸν ἄπο προφέρων. Sch. A. „nonnulli ἄπο, ἄποθεν. sicque Ascalonita; alii videntur ἀπὸ πρὸ φέρων scripsisse, vt esset ἀποφέρων, in quibus Philoxenus, vt Od. Θ, 475 Νώτου ἀποπροταμών. (debuit scribere ἀπὸ πρὸ ταμών) Jl. Υ, 276 ἡ δὲ διὰ πρὸ Πήλιας ἦϊξε μελίη. inf. 699 περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν. et hoc probat Schol. A. vt scribatur ἀπὸ πρὸ φέρων." Difficile est antiquiorem rationem exputare; nec refert. Alii ἀποπρὸ vna voce, vt erat H, 334 τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν, pro ἄπο πρὸ ν. alii ἀποπροφέρων vna voce. πολλὸν ἄπο προφέρων ἢ ἀπόπρο φέρων Eustath. prius ed. Rom. Itaque acquiescere licet in vulgata. Disertius est dictum paullo post 678 αὐτίκα δ' ἐκ βελέων Σαρπηδόνα δῖον ἀείρας πολλὸν ἄπο προφέρων, λοῦσε ποταμοῖο ῥοῇσι.

670. χρῖσον δ' ἀμβροσίῃ Townl. Cant. Lips. ἀμβροσίην Vrat. d. ἀμβροσίῃ sc. ὀδμῇ, simpl. *diuino odore*, et ἄμβροτα εἵματα, *diuinas vestes*: vt puto haec accipi posse. v. Exc. IX. ad lib. I.

671. πομπεῖσιν ἅμα φέρεσθαι. Dictum vt alias σὺν, pro διὰ πομποὺς φ. ὑπὸ πομπῶν φέρεσθαι. De ceteris v. sup. ad 454 — 457. vbi hi iidem versus lecti.

672. Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν. de διδυμάονε v. sup. ad E, 548. Ψ, 641. cf. ad Ξ, 231. vn. Vindob. διδυμάοσι, τοίδ'.

673. θήσουσ' ἐν Λυκίης. Recte hoc praelatum a Wolfio, cum et inf. sit 683 κάτθεσαν ἐν Λυκίης. Nec aliter Lipf. Ven. Harl. Vrat. d. Mosc. 2. vn. Vindob. Sicque iam editum in Romana. Scilicet in ed. Flor. erat editum: θήσουσιν Λ. εὐρείης ἐν π. δ. Omisso altero loco ἐν versum concinnauerat Aldus, vt vulgo legebatur: Θήσουσιν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ. Etiam θήσουσιν Λ. Vrat. b. duo Vindob.

674. ἔνθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε. ταρχύσωσι Vrat. b. A. De hoc v. sup. ad vs. 456. vbi hi duo vss. 674. 675 iam lecti sunt.

κασίγνητοι, ἁπλοϊκῶς νῦν πάντες οἱ συγγενεῖς Sch. A. B. non enim, inquiunt, fratres eius memorauit poeta. Atqui hoc iam supra monendum erat ad 456. (ad vtrumque locum Eustath. οἱ ἀνεψιοὶ ἢ ἁπλῶς συγγενεῖς) et ad Z, 239. vbi tamen sunt proprie fratres.

De vs. 675 vs. sup. ad v. 457

677. βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων. ÷ „quod Zenodotus hunc quoque versum sustulit, vt sibi constaret.“ Sch. A. Scilicet, cum totum hoc episodium haud pro vero Homeri fetu haberet: de quo v. dicta ad 432. Versus vtique βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων valde turbat narrationis ordinem: si enim ex Ida descendit Apollo Iouis mandatis acceptis, Iouem adhuc in Ida sedere, necesse esset: quod cum ceteris haud conuenit. v. Not. ad vs. 431.

678. ἐκ βελέων ἀείρας disertius haec quam antea vs. 668. Etiam inf. Υ, 325 Αἰνείαν δ' ἐπέσευεν ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀείρας.

680. χρῖσεν δ' ἀμβροσίῃ. χρίσε τ' Ald. 1. χρίσεν τ' Ald. 2. emendate χρῖσεν τ' H. Steph. χρῖσεν δ' Flor. et Cod. Cant. Townl. Vrat. d.

681. κομπεῦσι. τοῖς κυρκπέμπουσιν αὐτὸν καὶ παρακομίζουσι. Sch. br.

682. Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ· Verſus abeſt a Lipſ. non tamen iudicio, ſed incuria. οἵ ῥά μιν ὦκα. „ῥα, *vt iuſſi erant*" Clarke. διδυμάοσι, τοί ῥά μιν Vrat. d. et vn. Vindob. vt 672 et hoc recte.

684. Πάτροκλος δ' ἵπποισι. Sch. B. „(οὐχ ſupplendum) ὑποστρέφει Πάτροκλος, quia Troiani adhuc reſiſtunt ἔτι ἀνθίστανται (ſic leg.) — vt ipſe cenſet, quia Iupiter vlturus eſt filii Sarpedonis mortem." immo, vt res eo adducerentur, vt Achilles in pugnae ſocietatem pertraheretur ex condicto cum Thetide. — μετεκίαθε, μετήρχετο Sch. br. *perſequebatur.* Ad h. l. Heſych. μετεκίαθε. μέτελθε. Emenda μετῆλθε. — καὶ μέγ' ἀάσθη iam vidimus pro ἐβλάφθη. v. ad I, 116. 533.

686. νήπιος. εἰ δὲ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν. Suſtinendam eſſe recitationem poſt νήπιος accurate monet Schol. A.

Πηληϊάδέω ἐφύλαξεν Harl. vn. Vindob. contra Ioniſmum.

688. ἀλλ' αἰεί γε Διὸς κρείσσων νόος ἠέ περ ἀνδρῶν. — „quod nonnulli κρείσσω ſcribunt; at eſt κρείσσων, vt τὸ κρεῖσσον, ἐπὶ τοῦ κατὰ δύναμιν." Sch. A. reſpiciens in vltimis Od. Z, 182 in prioribus autem abſurdam ſcripturam κρείσσω iam vidimus Γ, 71. 92 et primo loco A, 80.

ἀλλ' αἰεί γε repoſuit Barnes ex Barocc. Townl. Mori. recte; eſt enim perpetuum ἀλλά γε. non ἀλλά τε. hoc tamen legitur et in codd. Vrat. b. d. A. Moſc. 2. etiam in Ven. hoc et altero loco P, 176. vbi Stephanus quoque probabat.

ἠέ περ ἀνδρὸς, Lipſ. Harl. Townl. Vrat. b. d. A. vn. Vindob. et Ven. At Sch. γρ. ἀνδρῶν. quod vulgg. edd. Vtrumque habet Euſtath. altero loco P, 176 eſt Διὸς κρείσσων νόος αἰγιόχοιο.

689. 690. abſunt a Veneto. Monuerat iam Euſtath. eos verſus in nonnullis codd. non legi. Procliuis eſt ſuſpicio, ſententiam aliunde ſeu adſcriptam ſeu illatam

esse; et ecce est locus, vnde translati sunt, P, 177, 178. corrupte quoque. v. ad vs. 9. Apud Dion. Or. XXXII p. 664. 689. 690 laudantur, vbi legitur νίκης vix bene, et τοτὲ δ' αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει. In Vrat. d. non legitur v. 690.

690. ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι. Obuium fit, haec esse corrupta, quod iam viderunt viri docti. requirit enim sensus; *interdum vero, alias contra, virum ad pugnandum animat, inflammat.* Parata est medicina in loco, P, 178 vnde transcripti sunt versus: ὁτὲ δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι. quod et Harlei. exhibet cum Bodlei. Neque est cur pluribus in hoc vindicando moremur: etsi Koeppen acute sic iungit ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνῃσι μ. quando eum ipse excitat ad pugnandum scil. vt sic victoria excidat. Viderat iam H. Stephanus et Bergler. praef. p. 5. late de loco disputat, non magno cum fructu. Eustath. obseruat veteres hoc quoque loco ὀτὲ acuere, at altero loco ὅτε scribere. — Pro αὐτὸς Bentl. coni. αὖτις.

691. ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀνῆκεν. Harl. cum Vrat. A. Mosc. 2. vii. Vindob. Ald. 2. cum suo grege ἐνῆκεν. male. Sup. Ξ, 362 τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνῆκεν ἀμυνέμεναι Δαναοῖσι. v. ad Ξ, 131. Aliter θυμὸν ἐνῆκεν dictum occurrebat sup. 656.

692. Multa argutantur, inprimis Eustathius, quod appellandi casu vtitur poeta; atqui, nisi metrum poetam ad hanc variationem innitauit, cum casus rectus aduersaretur, vt iam sup. 584. et iterum 787. vtique orationis variandae caussa id facere potuit. ἔνθα pro τότε. Eustath. Formulam iam vidimus E, 703 et al.

693. θάνατον τ' ἐκάλεσσαν. Barocc. Vrat. d. Mosc. 2. duo Vindob. ipse Ven. at Ionicum praestat: θάνατόνδε κάλεσσαν.

694. καὶ Ἔχεκλον. Pro hoc καὶ Ὀπίτην Townl. Lips. cum gl. γρ. καὶ Ἔχεκλον. Vtrumque Harlei. apponit — Idem Lips. Ἀντίνοον pro Αὐτόνοον.

695. καὶ Πέριμον Μεγάδην, καὶ Ἐπίστορα καὶ Μελάνιππον. Perimi pater fuit Μέγας. v. Euſtath. Πέρινον vn. Vindob. Vrat. d. Πέριμνον Lipſ.

In Μεγάδην καὶ Ἐπίστορα Bentl. meminerat vſ. 26. Od. Φ et hinc legebat: Μεγάδην μεγάλων ἐπιίστορα ἔργων. Saltem legi poſſet Μεγάδην, Ἐπιίστορα καὶ Μ. ita ſcriptum fuit ἐπιϝιστορα.

697. Ἔτ quod Zenodotus τοὺς ἔλες ignorans perſonam ſic ſaepe a poeta mutari. Sch. A. (Non tam ignoraſſe, quam ita ſcriptum reperiſſe dicendus erat.)

Φύγαδε μνώοντο. Repetit Schol. A. ex Herodiano ea, quae iam alibi disputata erant, ad A, 446. de Φύγαδε, vnde ductum ſit; Aſcalonita recte viderat fuiſſe Φὺξ, Φυγὸς, Φύγα. cf. ad Θ, 157. Sed haeſiſſe videntur grammatici in vſu caſus quarti cum μνᾶσθαι, cum perpetuus vſus ſit caſus ſecundi. μνᾶσθαι Φόβου, Φυγῆς. Euſtath. in eo haerens δρόμου ſubſtituit vt ſit ἐμνώοντο δρόμου εἰς Φυγήν, parum commode. Deſperauerat de loco et Bentl. et coni. Φύγαδε τρωπῶντο, vt O, 666. Enimvero eſt praegnanter dictum binis notionibus vna voce comprehenſis, et ſubintelligendum μνᾶσθαι τοῦ Φύγαδε τρέπεσθαι. vti ſup. Θ, 157 Φύγαδε (εἰς Φυγὴν) τράπεν ἵππους. Etſi enim loca ſunt, in quibus μνᾶσθαί τι occurrere videntur, ſunt tamen illa alio modo expedienda: v. ad Z, 222. — In edd. Φύγαδ' ἐμνώοντο erat; at Φύγαδε μνώοντο Ionice Ven. Lipſ. Vrat. d. vn. Vindob. Moſc. 2.

699. Πατρόκλου ὑπὸ χερσί. ὑπὸ περὶ χερσὶ ed. Rom. περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν. — Bene Euſtath. πάνυ γοργῶς· ὅ ἐστι, περισσῶς προορμῶν τῶν ἄλλων ἐν (σὺν) ἔγχει, προμαχόμενος — add. Sch. br.

701. ὀλοὰ Φρονέων alibi ὀλοόΦρων. ſimpl. *infeſtus* Patroclo.

702. τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος. Ἔ „quod ἀγκῶνος dixit pro γωνίας“ Heſych. ἡ τοῦ τείχους καμπή, cum verſu Homerico inemendate adſcripto. Sch. B. Lipſ. reddit ἐξοχῆς. Sch. br. νῦν τοῦ τείχους ἐξοχῆς.

Eadem muri pars turri fuit instructa inf. X, 97 Hector acclinat clipeum πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι. Add. Eustath. Norant adeo iam tum, muros in orbem ductos variare prominentibus angulis, quibus vtrinque in medio sita tueri possent telis: quod nostri homines *Rondel* appellant. Eustath. ἐπ' ἀγκῶνος, ἢ ὑπ' ἀγκῶνος. Et est ὑπ' ἀ. in Mori.

703. τρὶς δ' αὐτὸν ἀπεστυφέλιξεν Ἀπόλλων. ἀπεστυφέλιξε. Hesych. ἀπέῤῥιψε. Melius Sch. br. ἀπεσείσατο. Ceterum locus huic simillimus erat E, 436 sqq. de Diomede in Aeneam irruente, ab Apolline repulso. et alius inf. Υ, 445.

704. χείρεσσ' ἀθανάτῃσι φαεινὴν ἀσπίδα νύσσων. vulgatum χείρεσιν, nec male, ex χείρεσσιν, quod vitiose editum erat in Flor. Ald. 1. et Rom. At est χείρεσσ' in codd. Barocc. Harl. Eustath. Vrat. b. d. A. Mosc. 2. binis Vindob. Townl. Ven.

νύσσων. ἄμφω ταῖς χερσὶν ἀπωθούμενος τὴν ἀσπίδα, Schol. B. bene.

706. δεινὰ δ' ὁμοκλήσας προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων, in apodosi positum δέ. malim tamen δεινὸν ὁμοκλήσας quod et in vno Vindob. est. posterius hemistichion in aliis est: ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, Cant. Vrat. d. vn. Vindob. et ipso Veneto. vbi tamen Schol. de altero monuit, quod et sententiae loci magis attemperatum est. Etiam Harlei. vtrumque exhibet.

707. οὔ νύ τοι αἶσα. Aristarchus οὔ νύ πω αἶσα. φράζεο pro χάζεο in capite versus vn. Vindob. Vrat. d. ex E, 440 puto: φράζεο, Τυδείδη καὶ χάζεο.

708. πέρσαι Harl. pro πέρθαι.

709. οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος. οὐχ ὑπ' Vrat. d.

710. Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω. Sic „quod Zenodotus τυτθὸν pro πολλόν. vt legebatur sup. E, 443. 444. de Diomede," vbi duo hi versus iam occurrebant. Discrepare loca ait Sch. A. ibi enim adesse Diomedi Athenen; at h. l. Patroclum fuisse praemonitum.

varum πολλὸν etiam Apollon. Lex. in ἀνεχάζετο, ἀνεχώρει, legerat, versu hoc adscripto. τυτθὸν ἀνεχάζετο etiam legebatur O, 728. ἀναχάζετο Ald. 2. cum inde traductis.

711. μῆνιν ἀλευάμενος. Supra, vbi de Diomede, in eodem versu E, 444 in ἀλευάμενος consentiebant edd. contra codices; at h. l. edd. ἀλευόμενος contra codd. Ven. Lips. Townl. Cant. Vrat. A. in quibus est ἀλευάμενος· exceptis Mori. Barocc. Vindob.

712. ἐν Σκαιῇσι πύλῃς. πύλῃσ' Harl. vt multi solent in similibus; vt inf. 719 ῥοῇσ' ἔπι.

713. δῖζε γὰρ, ἠὲ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὖτις ἐλάσσας. Iterum supplendum, δῖζε γὰρ, εἰ ἠὲ — ἤ. αὖτις ἐλάσσας· τοὺς ἵππους sc. κατὰ παλίωξιν vt Eustath. αὖθις et h. l. alii, vt Barocc. Cant. ed. Rom.

714. ἦ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι. Est in h. v. ὁμοκλήσειεν, κελεύσειεν, vt Sch. br. Porro ἀλῆναι alii vt Townl. ἀλῆναι. Est pro συστραφῆναι vt Sch. br. ab ἄλημι, εἴλημι. Disputatum de hoc ad E, 823. cf. sup. 403.

716. ἀνέρι εἰσάμενος αἰζηῷ τε κρατερῷ τε. Sch. A. „εἰσάμενος. οὕτως." (non, ἐεισάμενος, vt est quoque in Lips.) Alio modo mox τῷ μιν ἐεισάμενος. αἰζηῷ. „f. αἰδοίῳ." Bentl.

717. Ἀσίῳ, ὃς μήτρως ἦν Ἕκτορος. μήτρως Sch. A. ἀδελφός. (Supple μητρὸς ἀδελφός) οἱ δὲ νεώτεροι τὸν πρὸς μητρὸς πάππον μήτρωα καλοῦσι. Repetit Eustath. quem vide ad B, 662. p. 316. μήτρωα, μητρὸς ἀδελφὸν, ex vss. 717. 718. illustrat Schol. Pindari Ol. IX, 96.

Versus 717. 8. 9. a Strabone excitantur XIII. p. 883 C.

718. υἱὸς δὲ Δύμαντος. „quod *Dymantis* filia Hecuba apud Euripidem (Eustath. addit Athenionem et Teleclidem Comicos) *Cissei*." Sch. A. Monitum iam alibi; v. ad Virgil. Aen. X, 705. et V, 536. 7. additur h. l. potuisse Asium eadem matre, cum Hecuba, non vero

eodem patre natum esse, vt adeo Asius Dymantis, Hecuba Cissei filia fuerit.

αὐτοκασίγνητος Ἑκάβης. Barocc. interponit δ', recte hoc, more Homerico, αὐτοκασίγνητος δ' Ἑκάβης. quod amplectar. Ϝεκαβης Bentl. coni.

719. ὃς Φρυγίην ναίεσκε ῥοῇς ἔπι Σαγγαρίοιο. „quod Phrygiam diuersam facit Homerus a Troade" Sch. A. scilicet, cum recentiores etiam Troiam Phrygiae accenseant: vt iam alibi monitum: v. ad B, 862.

Φρυγίῃ Cant. Townl. Vrat. A. Mosc. 2. Phryges ad Sangarium iam memorati Γ, 187.

720. προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων lectio est Veneti. Cant. Barocc. Mori. Lips. Vrat. b. d. A. Mosc. 2. duor. Vindob. Vulgo erat προσεφώνεε Φοῖβος Ἀπόλλων. Sane per se nil interest.

723. τῷ κε τάχα στυγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας. στυγερῶς *malo cum tuo cessares a pugnando* (ἀπερωῆσαι πολέμου cf. ad N, 776) ita ego te cessantem vltum irem. Od. Φ, 374 τῷ κε τάχα στυγερῶς τιν' ἐγὼ πέμψαιμι νέεσθαι. et Ψ, 23. Occurrunt similes minae et alibi. Subesse sensum τοῦ κολάσαι etiam Eustath. vidit. Iortin tamen (*Tracts* To. II, p. 69) ingeniose coni. ἀπερωήσεια sc. Patroclus.

724. Πατρόκλῳ ἔφεπε ἵππους. ἐφέπειν nunc quod ἐφιέναι, ἐπέχειν 732 κατεπείγειν. Sch. br. ἐφόρμα Πατρόκλῳ, διώκων αὐτόν. Barnes: „γρ. ἔπεχε vt 732."

725. αἴ κέν πώς μιν ἕλῃς seorsum a seqq. vt sit optantis alii acceperant ap. Schol. A. ἕλοις Vrat. d. idem et δῷοι Barocc. perpetua variatione in εἴπως. εἰ cum coniunctiuo et optatiuo: v. Exc. III. ad A.

726. ἔβη θεὸς ἀμπόνον ἀνδρῶν. ἀμπόνον vidimus N, 239. vbi idem versus erat. „γρ. ἀγκλόνον." Barnes. ἀντπόνον Lips. Cant. Vrat. A. εἰς πόνον Flor. Ald. 1. Rom. correxit ἀμπόνον Ald. 2. ἂν πόνον Eustath. et sic forte recte scribitur.

727. δὲ κέλευσε Vrat. b. vulg. δ' ἐκέλευσε.

728. ἵππους ἐς πόλεμον. ἐκπόλεμον Vrat. d.

731. Ἕκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα, οὐδ' ἐνάριζε. Abesse δ' ab aliis, ait Barnes. ἐνάριξε Cant. Harl. Mosc. 2. Lips. non probante Ernestio, quia ἔα adiungitur.

732. αὐτὰρ ὁ Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους. ἔφεπε, lectio est Veneti. Cant. Barocc. Mori. Harl. Vrat. b. c. Mosc. 2. duor. Vind. Sch. Exc. Barnes. Lips. ed. Rom. Eustath. Schol. Ven. A. tamen: „ἐν ἄλλῳ, ἔπεχε.“ quod vulgo legebatur; et potest hoc defendi, variandae orationi fuisse adhibitum, repetitum autem alterum, ἔφεπε, ex v. 724. Potuit tamen nec minus ἔπεχε per interpretationem irrepere. Varietas notata a Doruill. ad Charit. p. 628 vbi etiam occurrit.

734. σκαιῇ ἔγχος ἔχων. At σκαιῇ ἔχων ἔγχος ed. Rom.

735. πέτρον μάρμαρον, ὀκριόεντα. λευκὸν καὶ τρηχύν. iam vidimus M, 380. et ὀκριόεις Δ, 518. Male ὀκρυόεντα, etiam h. l. Harlei. Vrat. d. A.

In seqq. occurrit vitium ex neglecto digammate, οκριοεντα τον ϝοι. vt mihi quidem liqueat versum esse serius insertum. Bentleius, vitio animaduerso, correxerat ὀκριόενθ' ὅν ϝοι.

736. οὐδὲ δὴν χάζετο φωτός. Ex vsu sollenni esset ἀνεχώρησεν, ὑπεχώρησεν. nec multum ab eo recessit Patroclus. Sententia tamen verborum esse debet: *nec multum ille a viro aberrauit* saxo iacto, h. e. feriit, tetigit, eius aurigam; ergo χάζεσθαι dictum est diuerso paullum vsu. si quidem Patroclus subiectum est, et is οὐ χάζετο φωτός. Sin subiectum malis haberi τὸ βέλος· οὐδὲ βέλος ἐχάζετο τοῦ φωτός, est: *nec saxum multum recessit ab Hectore, non abfuit.* Manet tamen vsus insolitus τοῦ χάζεσθαι, de quo v. ad Λ, 462 et Θ, 353. Et ἁλίωσε mox erit vi neutra accipiendum, οὐχ ἅλιον ἐγένετο τὸ βέλος, quod insolens est.

In Schol. br. Schol. Exc. ap. Barnes, Cant. Harl. Mori. Mosc. 2. Vrat. d. vno Vindob. Townl. Ven. et in edd. Flor. Ald. 1. est ἅζετο. Sch. A. ἅζετο. ηὐλαβήθη. ἀν-

τὶ τοῦ· οὐδὲ ὅλως ηὐλαβήθη αὐτόν. quod tamen non minus alienum est a sensu. Eodem modo, quo χάζετο, exponunt ἅζετο Sch. br. οὐδὲ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀπείχετο τοῦ ἀνδρός. Sch. Lips. ἅζετο. ἐσέβετο. ἀπείχετο. gl. Townl. καὶ ἀπέσχετο. Debebat quoque quartus casus iungi: E, 434 ἀλλ' ὅγ' ἄρ' οὐδὲ θεὸν μέγαν ἅζετο, et al. h. e. ἐσέβετο. Verbo, etiam hunc versum cum antecedente serius suppositum esse *suspicor*. Neque eius interpretationem habet Apollon. Lex. qui de ἅζετο accurate agit. Iis sublatis tollitur quoque tautologia, nam sequitur ipsum hoc: οὐδ' ἀλίωσε βέλος.

737. οὐδ' ἀλίωσε βέλος. neq Patroclus *frustra emisit hastam*. ἅλιον βέλος aliquoties, vt sup. 480 τῷ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός. occurrit; ἀλιῶσαι, *irritum reddere*, transitiue occurrit Od. E, 104. Reddunt h. l. μάταιον ἐποίησε Sch. br. Etymol.

738. Versus excitatur a Strabone XIII, p. 892 vbi de Cebrenia regione agit.

739. τὸ μετώπιον. τὸ μεσόφρυον, iam Λ, 95 vidimus. Sch. br. h. l. τὸ τῆς περικεφαλαίας τὸ κατὰ τοῦ μετώπου κείμενον ad galeam retulerunt.

740. ἀμφοτέρας ὀφρῦς σύνελε λίθος. Schol. B. συνεχε (f. συνέχεε) εἰς ἓν συνῆγε. Schol. br. συνέτριψε.

οὐδέ οἱ ἔσχεν ὀστέον. Schol. br. ἐπέσχεν. ἐκώλυε. Immo ἀντέσχε vel ἀντεῖχε, non obstitit os, quo minus frangeretur. Os fractum est et elisi oculi, vt recte Eustath.

742. ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικώς. Iam M, 385 vidimus in valli oppugnatione: ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικὼς κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, λίπε δ' ὀστέα θυμός. ad quem vs. vide.

744. τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφης, Πατρόκλεις ἱππεῦ. Schol. br. legisse videntur: τὸν δ' ἔπι κερτομέων. Liuianum illud, *simul verbis increpitans*, hinc ductum videbatur Ernestio.

προσέφη Πατροκλῆς ἱππεύς. Vrat. A.

745. ὢ πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνήρ. ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ. scribo ὡς ῥεῖα. quam facile vrinatur! Ita quoque Harlei. Mori. Vrat. b. Mosc. 2. Sicque edd. Flor. Aldd. excepta sec. tum Turneb. Steph. ὡς primo se offert in Cantabr. vnde Barnes. Clarke. Etiam Lips. ὡς, sed superscripto ὅς, (quod est quoque in Ald 2.) „non male, ait Ernesti, sed vulgatum elegantius: adeo facile vrinatur!" Praefero equidem alterum: leuis homo est! quam facile vrinatur! κυβιστᾷ. κυβιστᾷν, τὸ ἐπὶ κεφαλῆς πηδᾷν. Etymol. h. v. et Suidas. Notum ex Memorab. Socr. Xenoph. I, 3, 9. Rem vides quoque ap. Herodot. VI, 129 de Hippoclide. cf. inf. Σ, 604. Vocis origo varie traditur, ap. Eustath. et in Schol. Victor. a κύβος· in alea. Ductum dices melius a κύβη vel κύμβη *caput*. cf. ad E, 586. Excitat versum 745 et 747. Athen. VI, p. 13 D. adde p. 9 D.

747. ἀνὴρ ὅδε τήθεα διφῶν. „quod τήθεα semel h. l. lecta genus est ostrearum. Sequitur, quod seiunctum esse debet ab antecedentibus: πρὸς τοὺς χωρίζοντας. φασὶ γὰρ ὅτι ὁ τῆς Ἰλιάδος ποιητὴς οὐ παρεισάγει τοὺς ἥρωας χρωμένους ἰχθύσιν, ὁ δὲ τῆς Ὀδυσσείας (scil. παρεισάγει.) *Aduersus eos*, qui Iliados et Odysseae diuersos esse volunt auctores, disputat grammaticus; Ergo, aiebant illi, in Iliade heroes piscibus haud vesci, at vesci iis in Odyssea (scilicet socios Vlyssis Od. M, 330. 1. 2.) At, inquit Schol. etsi Homerus heroes non inducit piscibus vescentes, apparet tamen eos esum nouisse, nam memorare Patroclum ostreas. Argutatus hac super re iam olim est Plato de Rep. III. p. 404. B. C. Bene monetur in eodem Scholio, potuisse heroes vesci piscibus; rem tamen nimis tenuem esse, quam vt ab Homero memorata esset; ita nec oleribus nec auibus vescuntur heroes; quis tamen neget eos ex his victum tolerasse?" Sch. A. B. Verbo: tota haec argumentatio et disputatio vana et inanis est; passim tamen ea iactata est tanquam res memorabilis. v. ad Od. M, 331.

τήθεα διφῶν. τήθεα genus ostrearum esse, aiunt Schol. A. B. Hesych. τήθεα, τὰ ἄρρυγα, ἢ ὄστρεα ζητῶν.

In quo occurrit quoque τήθυα, et ἤθεα ex his emendandum. In Etymol. τήτεα, a τάω et τητάω. Meliora haec, quam quae Eustath. attulit. Alia sunt ap. Suidam in τήθεα et τηθὴ, ex Schol. Aristoph. in Lysistr. Veriora v. ap. Schol. Nicandri ad Alex. 376. Est vtique proprie certum genus ostrearum. Schol. br. τήθεα, εἶδος ὀστρέων. οἱ δὲ ἁπλῶς, ὄστρεα.

διφῶν, ζητῶν, ἐρευνῶν, eadem Schol. br. Proprie est ψηλαφῶν. v. Etymol. Apollon. Lex. Hesych.

748. εἰ καὶ δυςπέμφελος εἴη. ⸖ „quod Zenodotus legerat: εἰ καὶ δυςπέμφελοι εἶεν, quasi referatur ad ipsos homines comedentes, qui sint *morosi*, δυςάρεστοι. (Etiam Eustath. hoc Scholion seruauit εἰ καὶ δυςπέμφελοι εἶεν. οἱ πολλοὶ δηλαδὴ ἐκεῖνοι, οἷς τὰ τήθεα παρατίθενται ὅ ἐστι, δυςάρεστοι. Melius est, pergit Schol. A, referri ad mare, θάλασσα δυςχείμερος καὶ τραχεῖα. Laudat tandem Sch. A. locum ex Hesiodo: καί τοι σοι Γλαῦκον δυςπέμφελον ἐργάζονται. *qui mare, rem maritimam, tractant.* Versus in editis non obuius; sed alii duo Ἔργ. 618. 722. in quibus vox δυςπέμφελος obuia est, in priore ναυτιλίη δυςπέμφελος. Refertur adeo h. l. δυςπέμφελος ad πόντος, quod et Sch. B. recte facit; et Eustath. δι' οὗ δυςχερῶς ἡ ναῦς πέμπεται. v. 746, vt adeo coniectura res haud indigeat, forte legendum esse: εἰ καὶ δυςπέμφελον εἴη. Vocem interpretantur grammatici: Apollon. Lex. ὁ δυςάρεστος· retulit is adeo ad ἀνὴρ ὅδε, parum commode. Vtrumque iunxit Hesych. δυςπέμφελος· ἐπὶ μὲν τῆς θαλάσσης, ἡ δυςχείμερος καὶ τραχεῖα καὶ ταραχώδης· ἐπὶ δὲ τοῦ κολυμβητοῦ δυςάρεστος. Vtrumque affert Etymologus h. v. Etiam Sch. br. δυςάρεστος. δυςκίνητος. ἢ, ὡς Ἡσίοδός φησι, δυςχείμερος.

νηὸς ἀποθρώσκων. „γρ. νηὸς ἄπο θρ." Barnes.

749. ὡς νῦν ἐν πεδίῳ. Mori ὃς νῦν.

750. ἦ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασι. Veteres apud Eustath. p. 1083, 50. eo retulere, quod vetus Troia longius a mari sita fuit; alioqui mirum haud visum, vrinatores in ea vrbe esse: ἐν-

ἐνταῦθα δὲ σημειοῦνται οἱ παλαιοὶ, ἀπῳκισμένην τῆς θαλάττης εἶναι τὴν παλαιὰν Ἴλιον, ὡς καὶ ὁ γεωγράφος δείκνυσιν. non tamen ac si Strabo etiam hoc argumento vtatur, sed disputat ille de situ veteris Ilii accurate XIII, p. 885 sqq. Verum disputata haec sunt a veteribus subtilius quam necesse erat. Quis haec per ludibrium dicta ad vnguem seuere exigat! et cur κυβιστητῆρας *vrinatores* accipiamus? sunt omnino *saltatores*, quales inducuntur Il. Σ, 604 — κυβιστῆρες. Townl. ed. Rom. quae vox et ipsa bona est, sed h. l. vitiosa.

Ceterum locus non vno modo potest pronuntiari. Potest ὡς νῦν — κυβιστᾷ exclamatio esse! et ἦ καὶ interrogatio.

752. οἶμα λέοντος ἔχων, ὅς τε σταθμοὺς κεραΐζων. „δαιμονίως τῇ εἰκόνι χρῆται, ait Sch. B. μέλλοντα γὰρ τελευτᾷν λέοντι εἰκάζει ὑπ' ἀλκῆς καὶ προθυμίας ἔν τινι ἐφόδῳ ἀνῃρημένῳ. Nimis acute! Ego contra vereor, vt haec comparatio sit satis consentanea: Cum leone in pectore sauciato et moriente quomodo commode comparari poterat Patroclus concitato gressu et impetuose ad Cebrionis caesi corpus spoliandum ruens? Erat saltem comparatio instituenda cum leone vulnerato, qui in eum, a quo percussus est, cum impetu irruit: quod facere leones vidimus sup. E, 136 sqq. inf. Υ, 164 sq. cf. Virgil. Aen. XII, 4 sq. vbi cf. Notam. Accedit, quod paullo post vs. 756 alia duorum leonum de praeda concertantium comparatio subiicitur. Vnde iusta suspicio oritur, tres hos vss. 752. 3. 4. esse emblema rhapsodi.

οἶμα λέοντος. ὅρμημα. Apollon. Lex. h. v. exposuit; sic de Achille αἰετοῦ οἶματ' ἔχων inf. Φ, 252. Inde οἰμᾶν X, 140. 308. cf. Etymol. in οἶμα.

σταθμοὺς κεραΐζων. vt iam E, 557.

753. ἔβλητο πρὸς στῆθος, ἑή τε μιν ὤλεσεν ἀλκή Apollon. de Syntaxi p. 155, 26 disputat de ἑή τε μιν, et docet esse pro ἑαυτοῦ. Haerebat in στῆθος ϝεῃ. Bentleius, qui nec medelam reperiebat, haerebam et ipse in Excursu VII, ad lib. A. antequam perspexeram tripli-

cem modum pronuntiandi etiam in hoc pronomine fuisse: ϝός, ἑϝός et ϝεϝός. v. Exc. de Digammo. Ceterum confer duo versus similes M, 45. 46.

754. Πατρόκλεις ἆλσο μεμαώς. Barocc. ἆλτο. At sic erit quoque Πατροκλῆς.

755. Ἕκτωρ δ' αὖθ' ἑτέρωθεν. Lips. Vrat. A. αὖ minus bene.

756. τὼ περὶ Κεβριόναο, λέονθ' ὥς, δηρινθήτην. Eustathius multa cumulat de comparationibus Homericis, quae a feris pugnantibus petitae sunt, inprimis a leonibus; adscribam saltem loca, quae, qui volet, inspiciat et excutiat, sup. Π, 428. 487. 823. M, 41. 146. 299. Λ, 292. 414. 547. P, 281. 725. Σ, 161. E, 136. 554. N, 198. Θ, 338. Υ, 164.

Praestabat monere haec: primo in his comparationibus Homerum summam ἐνάργειαν esse assequutum; tum copiae poeticae genus hoc esse insigniter accommodatum, quia res sensibus facile possunt subiici.

Vnde autem Homerus leonum tam accuratam notitiam habuerit, si forte quaeras, cum in Graecia et Asia citeriore nulli sint leones; tenendum est Graeciam priscis aetatibus leonibus fuisse frequentatam, docere fabulas Herculis et Thesei; Thracia ad seriores aetates leones nutriuit. In Phrygia leones montes incoluisse, docent Cybeles sacra.

δηρινθήτην. Eustathius ait: „γρ. δηριθίτην. quod putes verius esse; est enim ἀδήριτος et alia. Probabat quoque Bentleius. Attamen ν constanter retinent codices. Quod multo magis me mouet, est, quod Apollon. Arg. II, 16 δηρινθῆναι habet, et Schol. ad e. v. μαχέσασθαι. ἀπὸ τοῦ δηρίνομαι· τὸ δὲ δηρίσασθαι, ἀπὸ τοῦ δηρίομαι. Similia sunt τίω, τίνω. κλίω, κλίνω. δύω, δύνω.

λέονθ'. ὥς. ex sollenni ratione esse debebat ὥς, vt est in Vrat. d. cum postpositum sit.

757. 758. ἅτ' ὄρεος κορυφῇσι. similes sunt, aut hinc translati duo versus in Scuto Herc. 402. 3. 4 ὡς δὲ λέ-

ουτε δύω ἀμφὶ κταμένης ἐλάφοιο ἀλλήλοις κοτέοντες ἐπὶ σφέας ὁρμήσωσι, „ὥτε· qui vtique. qui ſcilicet.“ Clarke.

759. δύω μήστωρες αὐτῆς. de voc. his v. ad Δ, 328. Moſc. 2. δύο.

762. Ἕκτωρ μὲν κεφαλῆφιν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει. κεφαλῇ, ἐν κεφαλῇ ἔλαβε τὸν νεκρόν.

οὔτι μ. Lipſ. vn. Vindob.

μεθίει „media producta, vt alibi: O, 716. Φ, 72. Δ, 234.“ *Clarke.* v. de hoc ad N, 118. μεθείη vitioſe Barocc. Vrat. d. μεθίει eſt a μεθίεον.

765. ὥςτ' Εὖρός τε Νότος τε. Ventorum pugna, vt ſup. I, 5 ſqq.

ἐριδαίνετον ἀλλήλοιϊν. Moſc. 2. ἀλλήλοισιν.

766. οὔρεος ἐν βήσσῃς βαθέην πελεμιζέμεν ὕλην. Cum dilectu dixit βαθεῖαν ὕλην, quia tanto ſaeuior ventus eſt, quando nullum exitum reperit.“ Schol. B. Pro βαθέην eſt ζαθέην in Barocc. Mori.

πολεμιζέμεν vitium ed. Stephani, etiam codd. vt Vrat. b.

767. τανύφλοιόν τε κράνειαν. Sch. br. et Etymol. τὴν μακρὸν φλοιὸν ἔχουσαν. ξύλινον.

768. αἵ τε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους. ξ- „quod in τανυήκεας ὄζους non ineſt ἀκή, notio aciei, vt in τανύηκες ἄορ ſup. Ξ, 385. et hoc libro Π, 473. et H, 77. (idem Scholion eſt in Suida) ſed quod eſt pro ταγοὺς (ταναοὺς) κατὰ παραγωγήν, vt κελαινεφὲς αἷμα.“ Sch. A. (voluit dicere, epitheton compoſitum eſſe pro ſimplici, nec eſſe ex τανύω et ἀκή ductum, ſed eſſe ſyllabam productam ηκης, a τανυὸς, τανυήκης. Similia ſunt in Apollon. Lex. in τανύηκες, vbi corruptum eſt ἀντὶ τοῦ γαοὺς pro ταναούς.) Porro Schol. alius notat de accentu τανυήκης, vt εὐμήκης. „οὕτως ἀνεγνώσθη. εἴπομεν δὲ ἐν ἑτέροις καὶ τὴν ἀφορμήν·“ (puto Herodiani verba eſſe e libro, περὶ προςῳδίας· nam in Scholiis nihil occurrit ad H, 77. Ξ, 385. Π, 473 — ταναήκεας Cant. Moſc 2. forma et ipſa bona vt H, 77. Ceterum miror neminem in τανυμήκεας ὄζους incidiſſe, qui et ipſi apud poetas occurrunt.

770. Comparationem versari in ἐπιθορόντες ἀλλήλοις monet Sch. B.

771. ὀξόων. Alii ὀηίων, vt edd. Flor. Aldd. ed. Rom. et inde Turneb. ὀήων. Eodem redit vtrumque.

772. ἀμφὶ Κεβριόνην. οὐκ ἐν αὐτῷ. monet Sch. A. δοῦρα πεπήγει. Sic quoque Ven. At δοῦρ᾽ ἐπεπήγει praefixum Schol. A. et habet cod. Harl. Vrat. b. d. A. At Bentl. laudat δοῦρα πεπήγει.

773. ἀπὸ νευρῆφι θορόντες. Scribunt et h. l. νευρῆφι. Verius est prius: de quo dictum ad Θ, 300. Et in loco huic simillimo N, 313 sq. ἀπὸ νευρῆφι δ᾽ ὀϊστοὶ θρῶσκον.

ἀπονευρῆφι vna voce edd. ante Turneb. et ipsa Rom.

774. πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ᾽ ἀσπίδας ἐστυφέλιξε. Sch. A. „Aristarchus per α, ἀστυφέλιξε“ non potuit hoc esse nisi sphalma alicuius codicis Aristarchei. Ipse Aristarchus tale verbum vix procudere potuit. Vides tamen auctoritatem in qua Aristarchus habitus est. Vox non vno hoc loco occurrit; vidimus iam E, 437. add. X, 496. Et Apollon. ἐστυφέλιξεν, ἐκίνησεν. ἔδεισεν. ἐδίνησεν. ἐστρόμβησεν. Paria sunt in ceteris grammaticis.

ἐστυφέλιξαν Vrat. b. d.

775. ὁ δ᾽ ἐν στροφάλιγγι κονίης κεῖτο. ὁ δ᾽ ἐν est lectio Aristarchea: quam et hic deferendam esse arbitror et amplectendum id quod in Ven. B. Harlei. Lips. Mori. Vrat. b. d. Mosc. 2. ὁ δὲ στροφάλιγγι. Manifesta enim fit caussa, cur indocto metri metu ἐν intrusum fuerit. στροφάλιγγι, συστροφῇ. Sch. br. recte. et hoc reponendum in Apollon. Lex. pro ὑποστροφῇ. Firmat hoc Etymologus. In Hesych. est συστροφὴ κονιορτοῦ. Vox etiam inf. occurrit Φ, 503. Apollon. III, 758. IV, 140.

776. κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ, λελασμένος ἱπποσυνάων. ※ „quod versus hinc in alteram Necyiam (Odyss. Ω, 40.) translatus est; non bene.“ Sch. A. additur: καὶ ὅτι Ἰακῶς λελασμένος, ἀντὶ τοῦ, λελησμένος. πρὸς τὸ ἐν καρὸς αἴσῃ, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐν κηρὸς αἴσῃ.“ Vltima haec indocte; v. ad I, 378. priora non satis intelligo, quomo-

do λελασμένος pro Ionico habitum sit. Supra E, 834 erat τῶν δὲ λέλασται, vbi pro dorico edebatur. Vidimus ibi vtrumque falso esse traditum a grammaticis; nam a λάθω fuit λέλασμαι, quod vulgo ἐλαθόμην.

... Priora κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ repetita sunt Σ, 26 et vterque versus iterum Od. Ω, 39. 40. Facere ipsum metrum dactylicum ad τὸ σεμνὸν notat Eustath.

777. Ὄφρα μὲν — variauit verba quae erant in locis Θ, 66 sq. Λ, 84 sq. At Bentl. sagaciter odoratur tres versus eodem ex loco Θ, 66. 7. 8. esse huc illatos.

778. τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, πῖπτε δὲ λαός. Versus repetitus iisdem locis et O, 319. τόφρα μὲν ed. Rom. ipse Eustathius et Ven. et ἥπτατο vitium cod. Lips.

779. ἦμος δ' ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε. μετενίσσετο quod habent Barocc. Lips. Cant. Vrat. b. d. A. et Eustathius. Mori. tuetur νίσσομαι. vt λίσσομαι. conuenit ceteris locis, in quibus vbique fere variat lectio νίσετο. νείσετο. νείσσετο. Etiam h. l. μετενίσετο Ven. Townl. Variant tres codd. Vindob. μετανείσσετο edd. — νίσσ et νείσσ. Harl. saltem deb. μετανείσετο. v. de his ad I, 381.

βουλυτόνδε. Apollon. Lex. cum Sch. br. βούλυτος. ἡ δειλινή. (vel δείλη.) ἡ ὀψία. ὅτε αἱ βόες ἀπολύονται τῶν ἔργων. cf. ad e. l. Villois. Similia alii; et vox inde frequentata etiam aliis, vt Apollon. Arg. III, 1341.

780. ὑπὲρ αἶσαν. ὑπὲρ βίαν. τὸ πλέον. μέτρον. καθῆκον. Sch. B. Nihil conuenit satis. v. Notam et cf. ad Z, 487. 8. Δαναοὶ pro Ἀχαιοὶ Lips. male.

781. ἥρωα ἔρυσσαν. ἔρυσαν male intulerat Turnebus, iterum eiecit Barnes. prouocans ad Cant. Barocc. add. Ven. al. Atqui hoc erat in edd. Flor. Rom. Aldd.

782. Τρώων ἐξ ἐνοπῆς copulam desiderabam; Τρώων τ' ἐξ. sicque Vrat. b. A.

783. Πάτροκλος δὲ Τρωσὶ κακὰ φρονέων ἐνόρουσε. Π. δ' ἐν Τρωσὶ Vrat. d.

784. τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε. Townl. Mosc. 2. vn. Vindob. ἐνόρουσε. quod equidem indicio meo praeferam.

785. σμερδαλέα ἰάχων. vt iam E, 302.

τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἔπεφνε. Sch. B. τρὶς ἐννέα iunxit. Sane argutari licet; possunt omnino nouem esse occisi trinis incursibus; possunt et viginti septem esse.

788. 789. ἤντετο γάρ τοι Φοῖβος — ὁ μὲν τὸν ἰόντα. „quod ad tertiam personam iterum redit" scil. cum 787 ad secundam transiisset." Sch. A. et B. hic etiam ad miserationem hoc valere obseruat. Eadem habet Eustath. τὸν ἐόντα Vrat. d. vn. Vindob. pro τὸν ἰόντα.

Ceterum quis fundus huic prodigio subesse videatur, dixi in Nota ad vs. 787. Koeppen illud ex eo repetit, quod Patroclus, incautius in hostes irruens et temere prouectus, repente se vndique ab hoste circumdatum sentiens obstupescit et torpet.

791. πλῆξέν τε aut πλῆξέ τε, ex perpetuo vsu Homerico τε reposui, etsi fideiussorem non habeo praeterquam Mosc. 2. vulgg. vbique στῆ δ' ὄπιθε, πλῆξεν δέ.

792. χειρὶ καταπρηνεῖ. χειρὶ πλατείᾳ καὶ διατεταμένῃ Sch. B. κατεσπραμμένῃ Sch. br. Proprie est *manu ad ictum demissa et impacta.* De voce v. ad B, 414. χερσὶ καταπρηνέσσι iam O, 114. 398. occurrebat.

στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε. Sch. br. περιεστράφησαν αὐτοῦ οἱ ὀφθαλμοί. οἱονεὶ ἐσκοτώθησαν. Sch. B. περιενεχθέντα ἐστράφη. et propius ad etymum Apollon. Lex. δινηθέντα δὲ αὐτοῦ ἐστράφη τὰ ὄσσε. vbi Villois. ex Quinto laudat XIII, 7 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὀφθαλμοὶ στρεφεδίνεον. Cum quo conuenit lectio ms. Harlei. στρεφεδίνησεν. et Hesych. διεστράφη. ἐσκοτοδινίασεν. omnia ad vertiginem redeunt. Male duabus vocibus στρέφε δίνηθεν Flor. et Ald. 1. Correctum in Ald. 2. Rom.

795. αὐλῶπις τρυφάλεια v. ad Γ, 372.

μιάνθησαν δὲ ἔθειραι. In ms. Lips. μ. δέ οἱ ἔθειραι. Ernesti addit: nempe δ' οἱ pronuntiandum." Non vir optimus hoc subiecisset, si digamma notum habuisset.

797. *ἱπποκόμου τήληκα.* sic edd. et tuetur Sch. B. At Sch. A. monet *ἱπποκόμον* dici *τὸν κομοῦντα* (*curantem*) *τὸν ἵππον*, et scribendum esse *ἱππόκομον*. vt sit *τὴν ἵππου κόμην ἔχουσαν.* (vt *καλλίκομος. ὑψίκομος.*) Dicta vide ad M, 339 vbi vox primum lecta; inde saepius. v. 798.

798. *χαρίεν τε μέτωπον.* Schol. Lips. et Eustath. ad h. v. monent de discrimine inter *χαρίεν* et *χάριεν*, apud Atticos, vt hoc *χάριεν* sit pro *χαριέντως*, contra quod peccauit Stephanus. qui h. l. *χάριεν* edidit; Herodiani hoc acumen est: occurrit quoque apud Etymol. et Ammonium. In Homero est *καλὸν, ὡραῖον.* „γρ. *χαρίεν τε πρόσωπον.*" Barnes. puto quia hoc in Eustathio occurrit.

799. *τότε δὲ Ζεὺς Ἕκτορι δῶκεν ᾗ κεφαλῇ φορέειν.* Dubitari potest de subiecto, sitne Patroclus an Hector? De hoc vulgo accipitur; sic quoque Apollon. de Synt. p. 156. vbi docet ᾗ esse: Hectorem *φορεῖν τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ.* At si ad *Ζεὺς δῶκεν* aliquis referret, esset illud: *τῇ αὐτοῦ κεφαλῇ, τοῦ Διός.* Etiam Eustath. *προαναφωνητικῶς· ὥςτε οὐκ ἐπὶ πολὺ φορήσει αὐτήν.* *At breuis honos ille futurus erat Hectori!* De *ῥύετο* v. ad vs. 542.

801. *πᾶν δέ οἱ ἐν χείρεσσιν ἄγη.* ἐ — quod *πᾶν* pro *ὅλον.* — Debebat aliud, idque grauius, moneri, inesse vitium metricum: *ἄγη* habet primam longam et fuit *ϝάγη* ergo scriptum esse debuit: *πᾶν δέ οἱ ἐν χερσὶν ἄγη.* v. ad Γ, 367 p. 526 in vno Vindob. non minus praue *ἐν χείρεσσιν ἐάγη.* Huc spectat Hesych. in *ἄγη* — *ἐστὶ δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ κατεαγῆναι· ὡς τὸ· πᾶν δέ οἱ ἐν χ. ἀ. ἐ.* Vrat. A. *χείρεσσ' ἐάγη.*

802. *ἔγχος — κεκορυθμένον.* deficit quod alibi adiicitur, *χάλκῳ*, vel *αἴθοπι χαλκῷ.*

803. *ἀσπὶς — τερμιόεσσα.* Occurrit h. l. et iterum Od. T, 242 *χιτῶνα τερμιόεντα·* qui et Hesiod. Ἐργ. 535 occurrit. Manifestum fit, fuisse olim *τέρμις*, vt *τέρμα.* Etiam Hesych. *τέρμις, πούς* et *τέρμιον ἔσχατον.* (etiam Etymol. Vox in Sophocle obuia et *Τερμιεὺς* Iupiter ap. Etymol.) *τερμιόεν ἁρμοστὸν, τέλειον.* Idem: *τερμιόεσσα*

ἐν σποδῷ (leg. ἕως ποδῶν vt et Bentl. emendat) ἀποτερματιζομένη. et τερμιόεντα, ποδήρη, καὶ εὔμετρον. τὸν μέχρι τῶν ποδῶν ἀποτερματιζόμενον. Apollon. Lex. τερμιόεντα. τὸν ποδήρη καὶ τερματίζοντα ὅλον τὸν χιτῶνα. (vltima temere assuta. Similis erat χλαῖνα ἐκταδίη K, 134) Sch. br. τερμιόεσσα. ποδήρης. ἢ ὅλον τὸν ἄνθρωπον σκέπουσα· μεγάλη. Et huc spectat Etymol. τερμιόεσσα. ἀπὸ τοῦ τερματίζουσα (f. ἀντὶ τοῦ, τ.) ὅλον, μεγάλη καὶ τελεία. optime ποδηνεκὴς reddit Eustath. h. e. quae vltima *infima* corporis seu pedum attingit, vt iam O, 646 vidimus ἀσπίδα — ποδηνεκὲς ἔρκος ἀκόντων.

805. ἄτη. βλάβη. cf. ad T, 88. Dubito an scribam Ἄτη.

806. ὄπιθεν — βάλε. quomodo a tergo ictus fuerit, dubitari potest. Sch. B. Patroclum se ad Apollinem convertisse ait. Si tamen vndique hostibus circumdatus fuit facile a tergo potuit vulnerari.

στῆ δὲ ταφὼν, scil. quasi θελχθείς. quod Eustath. quoque mente habebat. De voce v. ad I, 195.

ὀξέϊ δουρί. Harlei. χαλκῷ. varietate sollenni.

807. ὤμων μεσσηγὺ σχεδόθεν βάλε Δάρδανος ἀνήρ. ⊱ „quia Zenodotus ediderat σχεδὸν οὔτασε (scilicet ne βάλλειν contra vsum Homericum dictum esset.) At Sch. A. addit: ἀγνοεῖ δὲ, ὅτι ἐκ βολῆς τέτρωται· (vt ex 812 ἐφῆκε βέλος et ex 819 βεβλημένον ὀξέϊ χαλκῷ, colligas; atqui et βέλος pro ἔγχος dici potuit; et paullo post Euphorbus ἥρπαξε δόρυ ἐκ χροὸς, βεβλημένος autem est generalius vocabulum.) μεσσηγὺς σχ. Margo Steph. Eustath. adde Mori. Townl. Vindob.

Δάρδανος ἀνὴρ iam vidimus B, 701.

808. Πανθοΐδης Εὔφορβος, ὃς ἡλικίην ἐκέκαστο. „γρ. Πανθοΐδης. Barnes. ἡλικίῃ Vrat. A. repugnante vsu Homerico: v. Ξ, 124. N, 431.

810. καὶ γὰρ δὴ τότε φῶτας ἐείκοσι βῆσεν ἀφ' ἵππων. ⊱ „quod mos Achiuorum fuit de curru pugnare: ἁρματομαχεῖν, (verba etiam Eustath. habet) ἐσφαιρωμένοις δόρασι χρωμένοις, καὶ ἀνατρέπειν ἐκ τῶν ὀχημάτων.“ Hoc

συνηθες fuisse Achiuis nouimus iam innumeris exemplis. Quorsum tandem, aut vnde grammaticus id nunc demum monere potuit? Tum quaenam sunt haec *ἐσφαιρωμένα δόρατα*? Non potuit *pila* declarare; nam iis Achiuos vsos esse nusquam alibi memoratum nouimus. An *σφαιροῦν* ipsi est, hastam contorquere, circumagendo? Grauius est alterum Scholion: „*καὶ γὰρ δή ποτε διὰ τοῦ τ αἱ Ἀριστάρχου· καὶ γὰρ δὴ τότε ὡς τῶν τότε μελετώντων τὴν τοιαύτην ἄσκησιν, ὥστε τὸν ἀντελαύνοντα ἀναστρέψαι* (leg. *ἀνατρέψαι*) *ἀπὸ τοῦ ὀχήματος.*" Qui haec adscripsit, vim lectionis Aristarcheae, quae etiam in vno Vindob. occurrit, parum assequutus fuerat. Retrahenda sunt ad eandem lectionem sequentia: *ὁ δὲ Διονύσιος, οὐκ ἐπὶ μελέτης, ἀλλ' ὅτι ἀνεῖλε πρῶτος εἰς πόλεμον παραγενόμενος.*" Est Dionysius Thrax, saepius absolute Dionysius laudatus. Scilicet ex vulgari lectione *ποτε, καὶ γὰρ δή ποτε* necesse est *iam ante bellum*, in certaminibus (*ἐν ἀγῶσι*) aliquando vicisse Euphorbum. Atqui certaminibus non conuenit *βῆσεν ἀφ' ἵππων.* quod est: *ἀπεβίβασε. κατεβίβασεν ἀφ' ἅρματος, deturbauit* hasta petendo, *ἔγχει ὀρεξάμενος.* Sic sup. E, 163. 164 *ὡς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων* Τυδέος *υἱὸς βῆσε. κακῶς* — Nec vero in certaminibus *pugnae* factae, sed *cursus curules.* Tum nullus est nexus commodus sententiarum vs. 810. 811. „*Aliquando ille viginti viros de curru deiecerat, veniens primum cum curru et discens pugnam.*" Mirari ideo licet, Aristarcheam lectionem fuisse vulgo vbique neglectam, *τότε*, e qua sensus verus prodit: *Euphorbus, insignis ille — nam etiam tum,* in hac pugna, *viginti viros ex Achiuis iam de curribus deturbauerat,* etsi *primum ille curru vectus in pugnam progressus et tiro,* prima rudimenta militiae ederis. Nam est *διδασκόμενος* (*περὶ τοῦ*) *πολέμοιο*, non *διδαχθείς.* siue, vt in Schol. A. subiicitur, *πεῖραν λαμβάνων. πόλεμον δὲ τὸν ἐν Ἰλίῳ φησί· νέος γὰρ ἦν, ὡς ὁ ποιητὴς φησι.* Sch. br. *ἐκμανθάνων τὰ τοῦ πολέμου ἔργα.* Simile est *εἰδὼς μάχης.*

811. σὺν ὄχεσφι posse vtrinque, et antecedentibus et sequentibus (quod Sch. br. faciunt) iungi, ait Sch. A. haud dubie recte antecedentibus.

812. ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος. ⟵ sine Scholio: quod respexit τὸ βέλος· cf. ad 807.

813. οὐδὲ δάμασσ'. „γρ. οὐδ' ἐδάμασσ'" Barnes. Sicque ed Rom. Cant. Vrat. A. Mosc. 2. et ipse Ven.

αὖθις et αὖτις et h. l. variat; in Mosc. 2. et Cant. erat αὖτις.

814. ἐκ χροὸς ἀρπάξας δόρυ μείλινον. Vrat. A. βέλος. e glossa. οὐδ' ὑπέμεινε. ὑπόμεινε vitium est Ald. 2. non lectio.

816. Πάτροκλος δὲ θεοῦ. Versus omissus in Vrat. d. sed scribentis vitio ex iterato Πάτροκλος.

819. ἂψ ἀναχαζόμενον, βεβλημένον ὀξέϊ χαλκῷ. ⟵ Scholion iterum spectauit ad βεβλημένον. cf. ad 807.

820. ἀγχίμολόν ῥά οἱ ἦλθε. In Vrat. d. et vno Vindob. ἀ. δέ οἱ. De οὖτα vltima breui in verbis: οὖτα δὲ δουρί, v. sup. ad Δ, 319. N, 192.

821. διαπρὸ vna voce et h. l. Rom. al. pro διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε. vt sup. 309 et passim.

822. ⟵ ἡ διπλῆ, ὅτι ἐκ τῶν τοιούτων ἀπεκδέξαντο (leg. ἀπεδέξαντο) οἱ γλωσσογράφοι τὸ δουπῆσαι, ἐν ἀνθ' ἑνὸς, (alieno loco hoc positum) ἀντὶ τοῦ ἀποθανεῖν. ἀγνοοῦσι δὲ, ὅτι οὐκ ἐπὶ παντὸς θανάτου τάσσει τὴν λέξιν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐν πολέμῳ πυκτευόντων (pro πιπτόντων?) διὰ τὸν παρακολουθοῦντα φόβον (leg. ψόφον) ἐκ τῶν ὅπλων Sch. A. Partem agnoscit Apollon. Lex. δουπῆσαι. ψοφῆσαι. ἐκ δὲ τοῦ παρακολουθοῦντος, ἀποθανεῖν πεσόντα ἐν πολέμῳ. ὅθεν καὶ τὸ, δεδουπότος Οἰδιπόδαο (Jl. Ψ, 679) ἀκούει ὁ 'Αρίσταρχος, ἐν πολέμῳ ἀνῃρημένου. Similia Etymol. in δοῦπος. Eustath. ad Od. M, 443. Vox iam saepe occurrerat; statim Δ, 504. Mirum itaque, nunc demum ad h. l. a grammatico hoc memorari. Scilicet fuere grammatici, qui singulos libros commentariis illustrarent non totum carmen.

ἤκαχεν. ἐλύπησε Sch. br. Apollon. Lex. Hesych. Ex ἄχω. ἀκάχω. Iam vidimus sup. Π, 16. Θ, 207. N, 344.

823. ὡς δ' ὅτε σῦν ἀκάμαντα. ἰσχυρὸν Sch. B. ἰσχυρὸν, μέγαν, Sch. br. scil. quatenus οὐ κάμνει, *viribus non deficit, adeoque, non vincitur*, ἀκαταπόνητος. ἀκοπίαστον reddit Apollon. Lex. vbi ἠέλιον ἀκάμαντα, Il. Σ, 239 illustrat. Aprorum et leonum pugnam in Herculis clipeo memorat expressum Hesiod. 168 sqq. quod iam Koeppen notauit.

824. ὥτ' ὄρεος. iam editum erat in Rom. idemque exhibent Ven. Lips. Harl. Townl. Vrat. b. d. A. Mosc. 2. vn. Vindob. Vulgg. τώ τ' ὄρεος.

825. ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἄμφω. πιέμεν ex Rom. emendatum sicque libri. At πινέμεν edd. Flor. Aldd. cum binis Vindob. πίδακος ἀμφ' ὀλίγης. postrema vox non temere adiecta est; quia non sufficit siti amborum exstinguendae.

827. ὡς πολέας πέφνοντα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱόν. „πέφνοντα. ita et Aristarchus ediderat, at Tyrannio πεφνόντα. vt sit Aoristus." Nimirum sententia postulat tempus praeteritum; Hector interimit Patroclum *qui* iam *interfecerat*. Sic et scripserat Tyrannio καταπεφνών, at Aristarchus καταπέφνων, Il. P, 539 κῆρ ἄχεος μεθέηκα, χερείονά περ καταπέφνων. Longa est disputatio Schol. A. qui Tyrannioni accedit. At alii πέφνων exceperunt regula, et pro Aoristo quidem habuere, πέφνων tamen, non πεφνὼν, scripsere; etsi ἐλθὼν in contrarium laudari possit; v. Etymol. in βαλών et in ἔπεφνεν s. ἔπεφνον. (atqui ἐλθὼν est ex ἤλυθον, ἐλυθών. ita debuisset esse ἐπέφενον. πεφενὼν, πεφνών) In tam grauibus rebus scilicet occupatum esse necesse est, si semel in grammaticam descendas! At mihi notabile visum hoc, quod iam Aristarchi, nec modo Tyrannionis, aetate de Aoristis, diuersa pronuntiatione discernendis, actum est.

828. Ἕκτωρ Πριαμίδης — ἐ Scholion excidit; puto cum respectu ad sup. 807: σχεδόθεν βάλε. vt h. l. σχεδὸν ἔγχει θυμὸν ἀπηύρα.

829. καί οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντα προςηύδα e Ven. receptum, assentientibus Lipſ. Barocc. Cant. Mori. Vrat. b. Moſc. 2. vn. Vindob. Antea editum πτερόεντ' ἀγόρευε.

830. πόλιν κεραϊζέμεν ἀμήν. H. Stephanus intulerat ἀμὴν, quod alii habent, ipſe Ven. At probabilior altera ratio; Aeoles enim, h. e. antiquiores, aſperum recuſaſſe aiunt. cf. ad Z, 414. ἀμῖν Cant. ἄμμιν Harl.

831. ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας iam Z, 455 lectum.

834. τάων δὲ πρόσθ' Ἕκτορος ὠκέες ἵπποι ποσσὶν ὀρωρέχαται πολεμίζειν. „ὀρωρέχαται ποσὶν ἵπποι. Sch. br. ἐκτείνονται τρέχοντες, ὁρμῶντες. Sch. B. ὁρμῶνται ἢ ἐκτέτανται. Vt: τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι ſup. Π, 375. De voce ὀρέγεσθαι, *extendere ſe* v. ad Δ, 307. cf. Λ, 26 vbi ſerpentes ὀρωρέχατο προτὶ δειρήν. Occurrit in Heſychio ὀρωρέχατο et ὀρωρέχαται et cum his ἐπωρορέχαται, ἐπικεκλιμέναι ἦσαν. vnde Bentleius: „an legerat πόσσ' ἐπορωρέχαται? vix puto.

De τάων δὲ πρόσθ' Koeppen monet, non eſſe *pro matronis;* ſed proprio ſenſu eſſe accipiendum *ſtantes ante eas:* vt N, 440. *ne tu ad eas peruenias.* re ſcilicet ad oculorum ſenſum reuocata. quod nos dicimus, *ego eas tueor.*

836. ὅς σφιν ἀμύνω ἦμαρ ἀναγκαῖον. ſermone antiquo ἦμαρ pro conditione vt 832 et al. et ἀνάγκη de ſeruitute, δοῦλοι ἀναγκαῖοι Od. Ω, 209. Heſych. ἦμαρ ἀναγκαῖον. τὴν εἰς ἀνάγκην δουλείας ἄγουσαν — Sch. B. τὸ εἰς ἀνάγκην ἀγῶνος (leg. ἄγον) ὃ καὶ δούλιον ἦμαρ. Amplexi ſunt hoc Tragici. ἀνάγκη de herili imperio iam vidimus Z, 458 κρατερὴ δ' ἐπικείσετ' ἀνάγκη.

ἔδονται pro futuro. ἔδωνται habet Euſtath. Dictum autem barbaro more σὲ δ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται pro σὺ ἐνθάδε κείσῃ.

837. οὐδέ τοι χραίσμησεν. οὐκ ἐβοήθησε. De voce v. ad A, 242. οὔτοι Vrat. d.

838. ὅς πού τοι μάλα πολλὰ μένων ἐπετέλλετ' ἰόντι. ὅς που et 842 ὥς που. οὐ γὰρ εἰδὼς λέγει, ἀλλὰ στοχαζόμενος, ὡς ἐν ἠθοποιΐαις, recte Eustath.

πού σοι. Barocc. Harlei. Vrat. A. Vindobb. edd. Flor. Aldd. Mutatum in πού τοι ex Rom.

ἐπέτελλεν Cant. Harlei. Vrat. A. vn. Vindob. quod vsitatius est. Occurrit tamen alterum quoque, vt Δ, 301.

839. Πατρόκλεις ἱπποκέλευθε. ἱπποκελευστὰ em. Bentl. et h. l. vide sup. ad Π, 126.

840. νῆας ἀνὰ γλαφυράς, πρίν γ' Ἕκτορος. Sic νῆας ἀνὰ γλ. vulgg. At ἐπὶ Cant. Mori. Harl. Vrat. b. d. A. Mosc. 2. Ipse Ven. πρὶν Ἕκτορα sine γ' Barocc. Cant. Vrat. b. et d. Mosc. 2. vn. Vindob.

842. ὥς πού σε προσέφη. „οὕτως διὰ τοῦ ε προσέφη." Sch. A. quid igitur aliud fuit lectum? scil. σοι, quod erat in Flor. emendatum in Ald. 1.

σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθε. σοὶ δ' οὐ φρ. Harl. Vrat. A. quod Ernesti putabat sensum desiderare. Verum totum locum animo haud tum tenuisse videtur, cum hoc pronuntiabat.

843. ὀλιγοδρανέων vidimus iam O, 246.

845. οἵ μ' ἐδάμασσαν. δαμασθῆναι ἐποίησαν Sch. B. οἵ με δάμασσαν e Townl. recepi.

847. Laudat versum Plutarch. de laude sui p. 541 C. recte nunc Patroclum virum alias moderatum, nunc fortuna iniqua oppressum μεγαληγορεῖν. Excitat quoque vss. 847. 848. Lucian. Paras. 47. An vero thrasonica haec τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι, vere ab ipso Homero profecta sint, cum sententia tam splendide enuntiata esset superiori versu, indicet quilibet pro se.

848. πάντες κ' αὐτόθ' ὄλοντο dedit Venetus, firmatum per Lips. Townl. Mori. Barocc. Vrat. b. d. Mosc. 2. duo Vindob. Gregor. de dial. p. 189. ed. Flor. Aldd. mutatum in πάντες ἂν ex ed. Rom. Ita et ap. Lucian.

de Parasito c. 46. legebatur; etsi nunc mutatum. πάντες κ' αὐτίκ' Cant. Vrat. A.

At quod sequitur ὄλοντο ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες, etsi vbique legitur, etiam in Luciano, hiatum habet ab Homero alienum: etsi ille habet h. l. quo excuses, quod in fine Hemistichii, subsistente pronuntiatione, occurrit. Versus hi duo, vna cum binis sequentibus, mihi semper displicuerunt; male enim iuncti sunt et vincti cum antecedentibus: τοιοῦτοι sc. *qualis tu es*. Bentl. emendabat μεῷ. quod ipse in Homerum infert: non enim in eo occurrit. Possis melius emendare ὄλωνται ἐμῷ. vt sup. Θ, 34 οἵ κεν — ὄλωνται. *qui perituri sunt*; non tamen satis commode id fieret post ἀντεβόλησαν.

849. ἀλλά με Μοῖρ' ὀλοὴ — Versu hoc in omen verso vsus est Brutus ante pugnam ad Philippos: Appian. Civ. IV, 134. Plutarch. in Bruto p. 995. B. Valer. Max. I, 5, 7 versu apposito.

Vs. 849 850. mera sunt repetitio. Et vnde ille norat Euphorbum se vulnerasse. Et tota oratio est ieiuna.

850. ἀνδρῶν δ' Εὔφορβος· σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρίζεις. „ἡ διπλῆ πρὸς τὸ ζητούμενον. τέσσαρας γὰρ προειπών, (Μοῖραν, Apollinem, Euphorbum; potuisset quintum, *Iouem*, ex 845 addere.) ἐπιφέρει· σὺ δέ με τρίτος" Sch. A. Multum laborant grammatici et plura afferunt Sch. A. B. br. Eustath. inter quae vnum est, vt refingant: ἀνδρῶν. δ' Εὔφορβος τρίτατος. σὺ δέ μ' ἐξεναρίζεις. Barnes plura ipse finxit, tanquam in codd. lecta. Simpliciter dicendum erat: Μοῖραν non memorari, quippe quae ipsam mortem fatalem, ipsum commune hominum fatum, quo moriendum est, designat. Etiam obseruari potest, *Fatum* nunc pro *Ioue* 845 memorato poni. „γρ. σὺ δ' ἐμὲ Barnes. Saltem hoc praeferam, quia ἐμὲ vim habet.

852. οὔ θην οὐδ' αὐτὸς βέῃ. βέῃ hic et Ω, 131 pro βήσῃ praesens pro futuro a βέομαι, βάω, βέω, *incedo*, vitae instituto vtor, *viuo*. ζήσεις. βιώσῃ Eustath. βιώσῃ Schol. Exc. cf. ad Ο, 194. dicta. βήῃ Vrat. A. In Hesych. est βείῃ. ζήσεις. βιώσεις. βιώσῃ. πορεύσῃ (vt pro πο-

ρευϑῇ cum viris doctis legere malim.) Fuit puto βίῃ, et spectat glossa ad locum nostrum.

οὔ ϑην v. ad Θ, (VIII) 448.

854. χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλῆος. ζήτημα fuit et hic. v. Sch. A. B. e quibus nonnulla Eustath. apposuit, quomodo Patroclus nouerat id, quod futurum erat, vt Hector ab Achille occideretur." (Dicas, facile hoc ex ipsa re praevideri poterat, vltum iturum esse Achillem amici caedem.) At iam veteres agnouerunt in hoc et altero loco de Hectore X, 358. 9. 360 vim vaticinandi animae corporis vinculis iamiam soluendae: ὅτι, ὅταν ἀϑροισϑῇ ἡ ψυχὴ ἐξ ὅλου τοῦ σώματος πρὸς τὸ ἐκκριϑῆναι μαντικωτάτη γίνεται, caussa sane parum idonea. Arripuit hoc Plato in quo Socrates: (Apol. S. p. 39 C.) καὶ γάρ εἰμι (ἤδη) ἐνταῦϑα ἐν ᾧ μάλιστα ἄνϑρωποι χρησμῳδοῦσιν, ὅταν μέλλωσιν ἀποϑανεῖσϑαι. Interpretati id sunt Platonici ex eo, quod liberata anima a corpore ϑειοτέρα γίνεται πρὸς τὸ οἰκεῖον ἀναδραμοῦσα. Verba petita esse videntur ex Artemone Milesio qui laudatur ἐν τῷ περὶ ὀνείρων. v. Artemid. II, 49. Etiam Aristoteles notionem diuinae originis animae ex his praesensionibus intellectam esse assenserat: docente Sexto Emp. p. 553.

855 — 858. Versus hi quatuor iterum leguntur infra de Hectore moriente X, 361 — 4.

856. ψυχὴ δ' ἐκ ῥεϑέων πταμένη Ἄϊδόςδε βεβήκει. ,,quod ῥέϑη Homero sunt πάντα τὰ μέλη." Schol. A. Eadem obseruatio, repetita inf. ad X, 68 vbi vide, et ap. Platon. de Rep. III pr. Apollon. Lex. h. v. Hesych. Suidas h. v. et disertius ap. Etymol. Adde Schol. Lycophr. 173. Scilicet in Tragicis occurrit τὸ ῥέϑος, τὰ ῥέϑη, de singulis corporis partibus, vt sit πρόςωπον, παρειά, τὸ σῶμα, v. Hesych. et Suidam. res illustrata a viris doctis ad vtrumque; cf. Toup. ap Suid. To. III p. 134.

Ἄϊδόςδε βεβήκει. εἰς Ἅδου δῶμα. Vrat. A. vn. Vindob. ἄϊδος δ' ἐβεβήκει. Homerus animam, aeris modo attenuatam, in loca infera deferri ait, non in aerem resolui aut dissolui, vt interpretati sunt nonnulli, vt Olym-

piod. ad Phaedon. Plat. ap. Wyttenb. ad Plutarch. de S. N. V. p. 80.

857. ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην. Etſi ſatis compertum non ſit, quaenam ſit vera lectio, repoſui tamen ἀνδροτῆτα, tanquam codicum et grammaticorum lectionem; quod ſequendum eſſe ſtatuo, quoties res ad liquidum perduci nequit: etſi, ſi vel maxime ea vox vere a poeta profecta ſit, eam aut ἀνροτῆτα, aut ἁδροτῆτα pronuntiatam eſſe perſuaſum habeo; nam vt ανδρο duarum breuium ſyllabarum loco haberi poſſe credam, nemo me adducet. In ἁδροτῆτα maxime inclinat animus pro ἀνδροτῆτα. Sed videamus accuratius.

ἀνδροτῆτα ſcribunt codd. antiquiores Townl. Lipſ. Ven. cum aliis minoris auctoritatis, vt codd. Vindob. Vrat. A. et edd. Flor. Aldd. 1. Rom. Porro Schol. B. et Schol. Lipſ. alii, cum Euſtathio, quos ſtatim memorabo, quando de interpretatione quaeretur. Loca, in quibus occurrit vox, ſunt tria, ex his duo iisdem verbis, hic Π, 857 et X, 363 tum Ω, 6 Πατρόκλου ποθέων ἀνδροτῆτά τε καὶ μένος ἠΰ. Variat vbique ſcriptura, niſi quod X, 363 codices omnes, quos noui, in ἀνδροτῆτα conſentiunt, in reliquis duobus locis ſaltem vetuſtiores. Schol. Ven. A. nihil vsquam monet; At Schol. B. ad noſtrum locum: ἀνδροτῆτα δὲ οὐ τὴν ἀνδρείαν, ἀλλὰ τὴν ἀνθρωπότητα, τὴν ἀνδρὸς φύσιν. ἀνδρείαν γὰρ οὐ καταλείπει, ἀρετὴν οὖσαν ἰδίαν. Hoc eſt acute nugari: ipſum adiunctum ἥβη docet, quod ipſa res iubet, eſſe ἀνδροτῆτα, vim quae animat et vires corpori dat. Partem ex his habet Euſtathius. Apollon. Lex. ἀνδροτῆτα. ἀνδρειότητα. Et Schol. br. cum Etymol. ἀνδροτῆτα, ἀνδρείαν. hoc et Heſychius altero loco.

ἁδροτῆτα habent codd. Mori. Cant. et recepit Ald. in ed. ſec. ſcriptum tamen ἀδροτῆτα cum leni; retinuit Turnebus, at Stephanus iterum in marginem reiecit, iterum reuocauit Wolfius. Ducitur ab ἁδρὸς, παχὺς, εὐτραφὴς, eſtque ita non male accommodatum Patroclo,

inprimis quia iunctum est cum ἥβη. Hesychius altero loco: ἀδρότης. δύναμις. μέγεθος.

Versus passim laudatur; nihil tamen inde licét colligere, quandoquidem et ibi codices variant. Ap. Aristid. Quint. lib. II. p. 84 ἐς ἀνδρότητα legitur, est tamen ἀδρότητα in cod. Oxon. Apud Platon. de Rep. III pr. ἀνδροτῆτα editur, etiam in edit. pr. Plutarchi de aud. poet. p. 15 C.

Variat quoque tonus in hac voce, quoties versus legitur, in codd. et edd. vt modo ἀνδροτὴς, modo ἀνδρότης sit, eodem modo vt δηϊοτὴς et δηϊότης; quod docent Etymol. et Eustath.

Pro ἀδρότης grauiora sunt argumenta ex re, vt ante dixi, robur et iuuenta, ἀδρότης καὶ ἥβη. etsi dici potest ἀνδροτῆτα poetam pro ἠνορέην dixisse, robur virile. Ab ἀνὴρ est ἀνδρεῖος, vnde ἀνδρειότης. At Homerus voc. ἀνδρεῖος ignorat. Defendit quoque ἀδρότης vir doctus, Payné Knight p. 31. Virgilius *indignationem* animae tribuit ex hoc ipso quod ἥβην relinquebat, an et respectu ad ἀδροτῆτα habito? *vitaque cum gemitu fugit indignata sub vmbras.*

858. τεθνειῶτα. Sch. A. Aristarchus. τεθνηῶτα. vt ille vbique. Est quoque hoc in mſ. Mori. vno Vindob.

860. τίς δ' οἶδ' interpolatum est. Fuit τις ϝοιδ'.

861. φθήῃ habet Venetus; et cur hoc reuocauerim, dictum ad E, 598. alii φθήῃ, nec hoc male edd. habent: cf. sup. ad 94. 96 θήῃς. φθαίῃ Cant. Harl. at Eustathius: φθαίῃ ἤγουν φθήῃ. ὁμοίως τῷ σταίῃ, στήῃ. βαίῃ, βήῃ. „γρ. φθείῃ." Barnes. φθαίῃ agnoscebat noster sup. K, 368 vt Z, 432 θείῃς, vbi alii θήῃς exhibent.

863. εἴρυτε, λὰξ προσβάς. λὰξ πρόβας Lipſ. corrupto metro ſ. προβιβὰς, vt est in Vrat. A. alterum, quod habemus, iam vidimus E, 620.

866. ἵετο γὰρ βαλέειν. versus supra lectus vſ. 383.

867. ἵπποι ἄμβροτοι. ἄβροτοι Townl. vn. Vindob.

EXCVRSVS AD LIBRVM XVI (Π)

EXCVRSVS I

de Harpyiis

Π, 150. 151. τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἅρπυια Ποδάργη Βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο.

De *Harpyiis* nolo repetere ea, quae ad Apollodorum et ad Virgil. Aen. III. Exc. VII. apposui; non quasi rem omnem me ita constituisse putem, vt nihil magis; verum, quod in liberali hac disciplina nostra facere licet cuiuis, vt ea, quae obseruauerit quaeque secundum ista ipse statuat, ingenue exponat, eaque cuiusuis alterius iudicio liberali et aequo expendenda relinquat.

Hoc mihi liquido constare videtur, primam notionem Harpyiae fuisse turbines et procellas vehementiores in personam mutatas; eodem modo, quo Typhonem priscus sermo progenuit. Attributa iis sunt conuenienter ea, quae terrorem facere possint; serius multis modis aucta et variata. Hoc loco vna, *Podarge*, memoratur; ediderunt duas alii, quarum nomina sunt Ἀελλὼ et Ὠκυπέτη, naturam turbinum respicientia, Hesiod. Theog. 267. Apollod. 1, 2, 6. Quod autem Harpyia in pratis pasci et equos partu edidisse narratur: ab antiquo vsu loquendi profectum esse potest, quo celeritas equorum declararetur, si a ventis ac procellis equos prognatos esse dicerent; si vero tales natales tribuebantur, necesse erat, etiam parentes, matrem saltem, equina specie fuisse credere. An alata fuerit Podarge; ex Homero non apparet; verum ex Hesiodeo loco: *αἵ ῥ' ἀνέμων πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ' ἕπονται ὠκείῃς πτερύγεσσι, μεταχθόνιαι γὰρ*

ἴαλλον. de soleis vtique ei induendis non cogitarunt boni illi viri. Cum sint in eodem Hesiodo ἠΰκομοι, credere licet, feminarum speciem eas habuisse; in Homero non aeque hoc apparet; at κοῦραι sunt in Od. Υ, 77. sed ibi diuersa est species earum quam h. l.; non pascuntur, sed volant et Pandarei puellas rapiunt; eaedem paullo ante v. 66 appellatae puellae. Annon patet vel hoc exemplo, genus hoc mythorum, quod poetico ornatui inseruit, ex prisco more loquendi, quem symbolicum appellare licet, cum notiones per rerum formas efferunt, diuersum esse ab iis mythis qui antiqua fama accepti erant?

Cum tam foeda et ad ipsum sensum abominanda narratio sit, loco nostro, Podargen equam a Zephyro esse furto oppressam: Koeppen ingeniose suspicabatur cum Ventos equis vehi solitos legamus, Zephyrum vsum esse Harpyiis equis, vt Sol, Eos, Lucifer, equis feruntur; et ipse Zephyrus ap. Eurip. Phoen. 220. et Eurus ap. Horatium. Ita dicendum foret, vs. 150 Ζεφύρῳ ἔτεκε, *in Zephyri gratiam* equa peperit, tanquam domini. Sed hoc est nimis argutum, et refellitur vsu loquendi in τεκεῖν τινι. Habet potius locum hoc, Zephyrum in equum mutatum Podargen compressisse: vti alio loco, Il. Υ, 223. 4. Erichthonii equas.

Tandem ad Oceanum Podarge equa pascebatur: hoc est ad Occidentem: quod nullam aliam caussam habuisse videtur, quam quod a priscis hominibus in his terrae finibus, sub Noctis et Inferorum confinia monstra fere collocari solebant, vt passim notatum est ad Apollodorum et Virgilium. v. c. Hesiod. Theog. 274 sq. Hesperides. Seriores credidere, ad opinionem respici, qua putarunt equas e Zephyri flatu concipere, quia eum ore hiante excipiunt aestuantes; qua de re v. Virgil. Ge. III, 270. sq.

Quod ad Achillis equos attinet, eos a Neptuno Peleus acceperat, inf. Π, 381. Ψ, 277 sq. Apollod. III, 13, 5. Achille caeso lacrimati sunt et avolare voluere ad

patrium solum, ὑπὲρ Ὠκεανοῖο ῥοὰς καὶ Τηθύος ἄντρα, verum seruati sunt. Neoptolemo: Quintus III, 740 — 762 cum eo autem in Elysium abierunt.

EXCVRSVS II

de Iouis Dodonaei religione secundum Homerum eiusque Interpretes veteres.

Π, 233. 4. 5. *Ζεῦ ἄνα, Δωδωναῖε, Πελασγικέ, τηλόθι ναίων, Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου· ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι.*

Multa de oraculo Iouis Dodonaeo disputata sunt, inprimis secundum fragmentum Stephani Byz. a Iac. Gronouio editum et illustratum, iustis quoque commentationibus, in his ab elegante et docto scriptore des Brosses. (*Mémoires de l'Acad. des Inscr.* To. XXXV.) Nos tantum Homerica curamus. Ex his discimus haec: Iouem Dodonaeum ad religiones Pelasgorum spectasse, sacra curasse Sellos, homines austero vitae genere vsos.

Grammatici A. B. (e quibus partes excerptae extant in Schol. br. Schol. Lipf. Victor. Leidenf. ap. Valken. ad Ammon. p. 246 et Diss. de Scholiis p. 124 sq. add. Eustath. Primo tamen loco antiquiores historias collegit Strabo VII, p. 504.) obseruant haec: in Hyperboreis sitam esse Dodonam et duas fuisse eo nomine vrbes: „*Δωδωναῖε· ἐν χώρῳ τῷ Ὑπερβορέῳ, τῇ Δωδώνῃ, τιμώμενε.*" Sane non nisi aetate antiquissima Epirus pro regione Hyperborea haberi potuit, quando omnes ad boream Graeciae sitas vrbes eo nomine appellabant. „*Δωδῶναι δὲ δύο· ἡ μὲν Θεσσαλίας, ἡ δὲ Μολοσσίας.*" Ex Stephano Byz. disco, Philoxenum ita tradidisse: *Φιλόξενος, ὁ τὴν Ὀδύσσειαν ὑπομνηματίζων.* scilicet ad Odyss. Ξ, 327. 8. et Τ, 296. 7. Molossiae debuit haberi Dodona nostra Epiri: quae igitur esse potuit altera Thessaliae?

Sane, priſcis temporibus nulla fuit Epiri et Theſſaliae disiunctio; inter populos e Theſſalia ductos vidimus in Recenſu lib. II, 750 etiam Dodonaeos; erat igitur Dodona tum Theſſalicis locis accenſa; v. Obſſ. ad e. l. Pelasgici populi habitabant diſperſi nec ſemper iisdem ſedibus, Moloſſi quidem in montibus ad occidentem: itaque eadem Dodona in Moloſſia ſita; eoque modo ex vna Dodona a ſerioribus fingi potuere Dodonae duae, alia Theſſaliae, alia Moloſſiae. Adoptarunt tamen hoc duplicis Dodonae commentum alii, vt Dodonam noſtram Theſſaliae vrbem haberent, (cf. Stephan. Byz. p. 320) cum alioqui mirum videretur, numen peregrinum Epiri a Theſſalo homine appellari. Ipſe Apollon. Lex. Δωδωναῖε· ἐπιθετικῶς ὁ Ζεὺς ἀπὸ Δωδώνης τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐν ᾗ ἱερὸν αὐτοῦ. Theſſaliae quoque nomen latere ſuſpicor in corruptela apud Stephan. Byz. „eſſe et aliam Dodonam ἐν Ἰταλίᾳ. immo ἐν Θετταλίᾳ. Inter eos, qui huic errori obuiam iuerunt, fuerat *Epaphroditus*, ἐν τῷ Π τῆς Ἰλιάδος apud Stephan. Byz. in Δωδώνῃ, vbi ſequitur: ἐπικέκληκε δὲ Ἀχιλλεὺς τὸν ἐν Θεσσαλίᾳ γειτνιῶντα θεόν. Expunge ἐν. voluit dicere deum, cuius templum in vicinia Theſſaliae eſſet: ὡς καὶ ὁ Πάνδαρος (non Πίνδαρος) εὔχεται τῷ Λυκηγενεῖ, καὶ ὁ Χρύσης τῷ Σμινθεῖ. Pandarum reſpicit precantem ſup. Δ, 101. Fuit Epaphroditi ὑπόμνημα τῆς Ἰλιάδος. Apud Etymol. in Γάργαρος laudatur Ἐπαφρόδιτος ἐν ὑπομνήματι Θ Ἰλιάδος.

Sequitur in Schol. A. τινὲς δὲ, Δωδώνην τὴν γῆν, παρόσον πάντα δίδωσιν. ineptum acumen grammaticum, Dodonam dictam eſſe ἀπὸ τοῦ διδόναι. in quod iam Apollodorum incidiſſe diſco e Stephano Byz. ὅτι δίδωσιν ἡμῖν τὰ ἀγαθά. Πελασγικὸν δὲ, ὅτι γῆς πέλας ἐστί. in Fragm. p. 1043. Alii iunxerant ἀναδωδωναῖε, παρὰ τὴν ἀνάδοσιν τῶν ἀγαθῶν. Nugae hae auctorem habuere Cleanthem, vt Plutarch. de aud. poet. p. 31 E. docere poteſt ἀλλὰ τὴν μὲν Κλεάνθους παιδιὰν παραιτεῖσθαι δεῖ· κατειρωνεύεται γάρ ἔστιν ὅτε, προσποιούμενος ἐξηγεῖσθαι τὸ· Ζεῦ πάτερ Ἴδηθεν μεδέων· καὶ τὸ Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε. κελεύων

ἀναγινώσκειν ὑφ' ἕν, ὡς τὸν ἐκ τῆς γῆς ἀναθυμιώμενον ἀέρα διὰ τὴν ἀνάδοσιν Ἀναδωδωναῖον ὄντα. Fuere qui Iovem Dodonaeum etiam ναῖον dictum assererent: ὁ δὲ Δωδωναῖος καὶ ναῖος. ὑδρηλὰ γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία. de quo multa disputat Valken. de Scholiis p. 126 etsi non intelligo, vnde sic Δωδω natum credere potuerint; sed natus, puto, error ex scriptura lacunosa . . . ναιον, quam alii inutili doctrina exornarunt; certe ad Homerum ea nihil faciunt. Appellatus quoque est *Bodonaeus*, et ita scriptum h. l. οἱ δὲ γράφουσι Βωδωναῖε. ex antiqua, puta, pronuntiatione, Aeolum aiunt, vt Δελφοὺς dixere Βελφούς. at in Scholiis additur: πόλις γὰρ Θεσσαλίας ἡ Βώδων, οὗ τιμᾶται Ζεύς. Est haec vrbs Βωδώνη, quam ex Apollodoro memorat Stephan. Byz. Vocarunt eam tanquam in subsidium grammatici ex eorum numero, qui Achillem Thessalum malebant numen patrium inuocare, quam peregrinum; cum non viderent, etiam Dodonam, nunc Epiri, tum Thessaliae, populos autem Pelasgicos communi stirpe iunctos fuisse.

Excidit haud dubie e Scholiis commentum Zenodoti qui Ζεῦ ἄνα Φηγωναῖε legerat; seruatum illud a Stephano Byz. Ζηνόδοτος δὲ γράφει Φηγωναῖε, ἐπεὶ ἐν Δωδώνῃ πρῶτον φηγὸς ἐμαντεύετο· putes potius ductum nomen ἀπὸ τοῦ ναίειν ἐν φηγῷ. Additur ibid. eo nomine Iouis templum in Thessalia a Suida, rerum Thessalicarum auctore tradi. et Cineas memorauerat, vrbem Thessaliae fuisse Phegum (Φηγὸν) et inde Iouis oraculum in Epirum translatum esse. Locus de oraculo in Strabon. lib. VII extr. interiit, at ex Suida idem τὰ μυθευόμενα apposuit: ex quibus ipsis fabulose narratis apparet, omnino ea, quae de oraculo Dodonaeo, tanquam ex prisca fama, narrata legimus, ad antiquissima tempora referenda esse; mature enim eius auctoritas intercidit.

Πελασγικέ. Pelasgicum Iouem Dodonaeum appellari, expeditum per se est, quod constat, Pelasgos Dodonam condidisse; v. Herodot. II, 52. Strab. VII, p. 504. 5. fuere enim ea ex gente Thesproti, Chaones et ceteri populi

qui haec loca inhabitarunt. Iisdem locis circa Dodonam et Acheloum fluuium antiqua fuit *Graecia*, in qua Pelasgica stirpe orta gens *Graeci*, *Γραικοί*, primum innotuit, auctore Aristotele Meteorol. I, 14. Ex iis fuere *Selli* de quibus paullo post memorabo. At qui Thessalicam hanc Iouis religionem esse voluerant, quia Achilles ex Thessalia oriundus fuit, ad Pelasgos Thessaliae appellationem hanc Iouis in Homero referre maluere: Πελασγία γὰρ πρότερον ἡ Θεσσαλία ἐκαλεῖτο, ἐξ οὗ καὶ Πελασγικὸς, ὡς ὑπὸ Πελασγῶν τιμώμενος. (recte sic Schol. br. nam sunt corrupta in Schol. Ven. et Leid. et pro ἐξ οὗ καὶ Πελασγικὸς est ἐξ οὗ θαυμαστός) ἐπεὶ Πελασγοὶ κατῴκησαν τὴν Δωδώνην, ἐκβληθέντες [ἀπὸ Βοιωτίας] παρὰ Αἰολέων ἐξ Ἄρνης τῆς Φθιώτιδος. ἡ μέντοι πόλις, Πελασγία. Desiderant haec interpretem. Aeoli stirps tenebat Thessaliae partem, in qua Arne erat, a Boeoto condita, vnde Boeoti dicti qui vrbem inhabitarunt; recepti ab iis Cadmei Thebis profugi vna cum ipsis habitarunt. Annis post Troiam captam LX hi Boeoti cum Cadmeis eiecti sedibus a Thessalis in Boeotiam concesserunt; quae ab iis Boeotiae nomen accepit: Diodor. IV, 67. XIX, 53. Strabo IX p. 616 A. cf. sup. ad B, 494. 507. p. 292 et 300. Itaque ab Aeolibus, tum, cum Arnen occuparent, Pelasgi sedibus suis in Thessalia eiecti, concesserant Dodonam. Iam verba ἀπὸ Βοιωτίας, male illatum glossema, esse delendum apparet; forte etiam vltima ἡ μέντοι πόλις, Πελασγία. Quod igitur ad epitheton Iouis Dodonaei attinet, quatenus Pelasgicus dictus est, potuit id recte et ab iis, qui Dodonam condiderunt, et ab antiquioribus eorum sedibus ductum esse, cum Thessalia a variis Pelasgica stirpe oriundis populis, permixtis Thracicis gentibus, teneretur, inter quos posthaec Hellenica stirps inclaruit. Mansere Pelasgi et nomen Pelasgicum multis in locis Thessaliae; fuit regio Pelasgiotis, et regio circa Scotussam Pelasgia dicta, in qua templum Iouis fuisse, e quo religio Iouis Dodonam translata fuerit, Suidas tradiderat ap. Strabon. VII p. 506 C.

Legerant alii in Homero Πελαργικὲ, esse enim intra septum templi Dodonaei collem candidum λόφον λευκὸν, (ἀργὸν,) appellatum *Pelargicum*.

Tandem fuere qui legerent Πελαστικὲ, οὗ πέλας ἐστὶν ὁ ἀήρ. Ζεὺς γάρ ἐστιν ἡ τοῦ κόσμου ψυχὴ, ἀερώδης οὖσα. Ineptientes hi seu grammatici seu philosophi opposita esse voluere πελαστικὸς et τηλόθι ναίων. Enimuero hoc adiectum τηλόθι ναίων ab Achille dictum respectu Troiae longe a Dodona disfitae.

Antiqua, pergunt Scholia A et B. fuit fabula, Deucalionem consuluisse deum: πελιάδος δὲ χρησμὸν αὐτῷ δούσης, κατοικίζει τὸν τόπον collectis iis qui e diluuio seruati fuerant (quod alii ad Delphos reuocarunt) et terram appellauit *Dodonam* ἀπὸ τοῦ Διὸς καὶ Δωδώνης, μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων. Sane Oceanides cum Oceano ad antiquiores fabulas spectarunt. ἡ ἱστορία παρὰ Θρασυβούλῳ καὶ Ἀκεστοδώρῳ. *Thrasybulum* et *Acestodorum* auctores τῶν μυθικῶν fuisse apparet; alter quidem hic, idem fuisse videri posset, qui *Acestorides* auctor τῶν κατὰ πόλιν μυθικῶν λόγοι δ' diserte ap. Photium Cod. 189 memoratus est. Fuisse tamen quoque *Acestodorum*, dubitari nequit: cum et sic legatur in Etymol. in quo hoc Scholion est exscriptum, et in Schol. Sophol. Oed. Col. 1108 (Br. 1051. vbi Ἀκεσίδωρος corrig.) tum in Μεγαλήπολις apud Stephan. Byz. Ἀκεστόδωρος ὁ περὶ πόλεων συγγεγραφώς. Qui autem haec in Scholiis scripserat non ipse eos scriptores inspexerat, sed memorata sunt illa ex *Epaphrodito*, quod ex Steph. Byz. intelligitur: ὠνόμασται δὲ (Dodona) κατὰ Θρασύβουλον ὡς Ἐπαφρόδιτος ὑπομνηματίζων τὸ β' αἴτιον — quod dudum Bentl. ad Callimachi fragm. p. 424 mutauit in τὸ β' Αἰτίων. nam in Αἴτια Callimachi commentatus erat Epaphroditus, docente Schol. Aeschyli Eumen. 2. De illo homine v. Kuster. ad Suidam in Ἐπαφρόδιτος. Ex Stephano l. c. patet quoque minus accurate in Scholiis et Etymol. ea, quae superius memorata sunt esse adscripta; habent enim illa se sic; ὠνόμασται δὲ κατὰ Θρασύβουλον — ἀπὸ Δω-

δώνης μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων νυμφῶν. Ἀκεστόδωρος δὲ (λέγει ὠνομάσθαι) ἀπὸ Δωδώνου (f. Δώδωνος) τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης. ad quem locum v. Not. Ibidem p. 321 a *Dodone fluvio* nomen ductum erat apud Herodianum ἐν τῷ ά τῆς καθόλου. Subiiciuntur alia, in Schol. B. quae ad Homerica tempora non ſpectant: de oraculis per lebetes datis, (nam hoc ſerioris aetatis eſt) ex *Demone* et Ariſtotele. Μενέδημος ap. Steph. Byz. memoratur. Sed ſcriptor nomine Δήμων laudatur et alibi Sch. br. Od. Υ, 301. de Sardis. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Δήμωνι. (In verbis Sch. B. ὡς διὰ πολλοῦ χρόνου γίνεσθαι τῆς ψυχῆς τὴν περίοδον leg. τῆς ἠχῆς.) Mature etiam hunc per lebetes oraculi edendi morem exoleuiſſe, hinc colligas, quod fama tam incerta traduntur omnia ap. Stephan Byz. e Menedemo, Polemone, et, qui eum exſcripſerat, ab Ariſtide et (Lucillo) Tarrháeo. De duabus mulieribus fatidicis, dictae erant Πελειάδες, Herodotus videndus eſt lib. II, 52. ab iis recepta erat Dione, Iouis σύνναος, ap. Strabon. p. 506 C. de qua cf. Iac. Gronov. ad Fragm. Steph. pr. Earum loco Homerus ὑποφήτας memorat: vt iam tum religionem priſcam mutatam fuiſſe intelligas, cum pro feminis memorentur ὑποφῆται· niſi hi iſtarum interpretes fuerunt. At quercum idem norat: Od. Ξ, 327. 328. Eſt hoc τὸ χρηστήριον τὸ ναῖον ἐν πυθμένι φηγοῦ in fragm. Heſiodi ap. Schol. Sophocl. Trach. 1082. Ducta forte haec a feritate hominum cauis quercuum truncis pro tectis vtentium; ſpectant haec omnia ad aetatem Pelasgorum antiquiſſimam.

Curam oraculi habuere Selli inter alios Pelasgicos populos ea loca incolentes. Ap. Euſtath. p. 1057, 46. ex antiquo ſcriptore recitantur verba: Παίουσιν ὅμοροι Σελλοὶ καὶ Δόλοπες περὶ Δωδώνην μέχρις Ἀχελώου. Ex Sellorum medio fuere antiſtites ſacrorum, ὑποφῆται, iidem ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι. Mature eorum memoriam intercidiſſe, ex eo patet, quod de iis et de oraculo, quamdiu praefuerunt, nil niſi coniectando tradendum habuerunt veteres, quos grammatici conſuluerant, in quibus erat *Andron* ἐν ἱστορίαις (incertum quis ille inter

plures ap. Voss. de hist. gr. fuerit) et Alexander Pleuronius apud Schol. A. ad vs. 235. et Schol. br. Selleentem fluuium ab iis dictum, alii a fluuio Sellos, ariolati erant ap. Apollon. Lex. Adiacebat mons *Tomarus* seu Tmarus, a quo qui notant antistites templi, τοὺς ὑποφήτας Διός, dictos Τομούρους, olim scripserant in Od. Π, 403 Διὸς μεγάλοιο τομοῦροι, vbi nunc θέμιστες legitur: v. Strabon. VII. p. 508. Iidem *Selli* ab aliis traditi sunt vero nomine dicti esse *Helli*: v. Obss. ad vs. 234. Reliqua, quae de iis tenemus, sunt pauca haec; hi Selli, Σελλοί, dicti quoque Ἑλλοί, esse debuere tribus seu gens, stirpis Pelasgicae; ei peculiaris fuit sacrorum cura; vitae genus et institutum affectarunt abhorrens a communi vsu, vitae monachorum mendicantium haud absimile, cum sine vitae cultu viuerent, nec corpus abluerent, et humi cubarent. Ita inter barbaros non modo, sed inter ipsas feras gentes intellectum est, eos, qui auctoritatem apud multitudinem consequi vellent, externa specie, vitae cultu austeriore, abstinentia et continentia, oculos hominum in se conuertere et mirationem facere debere. Haec sunt, quae ex ipso poeta assequimur. Omnia alia inter ariolationes scriptorum referenda sunt. Vnum est paullo notabilius; quod ex Alexandro Pleuronio narratur: Hellos fuisse populum Tyrrhenicum et patrio more deum ita coluisse. Fuere autem Tyrrheni e Pelasgicis, confusi a veteribus cum Tyrrhenis Etruscis: vt declaratum a me diligentius in Commentatione de Castoris epochis (*Nov. Commentar. Soc. Gotting. T. I.* p. 80 sq.).

Oraculo cum tota Epiro exitium attulere bellorum calamitates. Dodona vastata fuit Ol. CXL, 1. a. C. 220. ab Aetolis in bello Sociali; v. Polyb. IV, 67, 3. Diodor. Exc. p. 568. Insequuta est altera vastities a Romanis Perseo victo facta, Epiri vrbibus LXX, quas videbant sine praesidiis numerosis in potestate se tenere non posse, vna die euersis Liv. XLV, 34. Quercus excisa a latrone Illyrio: Seruius ad Aen. III, 466.

IN LIBRVM XVII. (P) ILIADIS
VARIAE LECTIONES
ET OBSERVATIONES

1. Οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρέος υἱόν. Laborant grammatici in caussa reperienda, cur Menelaus potissimum Patrocli curam habeat, in Sch. A. B. Atqui simplicissimum erat, Menelaum reputare, Patroclum sui demerendi caussa ad Troiam venisse et nunc occubuisse; vnde inf. 556 Σοὶ μὲν δή, Μενέλαε, κατηφείη καὶ ὄνειδος ἔσσεται etc.

οὐκ ἔλαθ' vn. Vindob. Harl. Ἀτρέως quod et ipsum ferri potest. Clarke laudat B, 811.

Ceterum in hac rhapsodia iterum vtor codicis Mosc. fragmento: cum Scholiis: quae prorsus conueniunt cum Scholiis Ven. B. nolui itaque memoratis ex hoc Scholiis iterum iterumque subiicere nomen Schol. Mosc.

2. Ἐ Τρωσὶ δαμείς, dubitatur sitne pro ὑπὸ Τρώων δαμασθείς, vt sit idem, ac ἐν Τρώων δηϊοτῆτι, μάχῃ. aut vt Τρῶες sint *Hector et Euphorbus*; an ἐν Τρωσὶ, *in Troianorum strage, inter Troianorum caedes.* Sane verum prius est; sicque Sch. br.

4. ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὥς τις περὶ πόρταξ μήτηρ. Ἐ „πόρταξ δὲ καὶ πόρτις, τὰ νέα τῶν βοῶν ἔκγονα, διὰ τὸ σκιρτητικὰ εἶναι (scil. a πορεῖν ductum esse voluere: παρὰ τὸ ἄρτι εἰς πορείαν καὶ νομὴν ἔρχεσθαι. v. Etymol. h. v.) τὸ δὲ αὐτὸ πόρτις καὶ πόρις Sch. A. Laudat ad vltima Sch. A. Od. K, 410. πόριας. Apollon. Lex. πόρτις. ἣν δάμαλιν καλοῦμεν· λέγει δὲ αὐτὴν καὶ πόρτακιν. adscripto versu hoc. λέγονται δὲ καὶ πόριες vbi cf. Not. Admiscet alia Hesych, add. Eustath. qui bene censet πόρις primitiuum esse.

μήτηρ autem cum affectu positum pro *ἡ βοῦς*.

ἀμφὶ δ' ἄρ' — „*ἄρ' vt par erat* Clarke." Est pro *δή*.

5. *πρωτοτόκος, κινυρὴ, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο.* Dictum ὑφ' ἓν volunt A. B. *πρωτοτόκος κινυρή.* Est *κινυρὴ οἰκτρόφωνος. κινυρὴ, οἰκτρά.* Apollon. Lex. h. v. Monent quoque grammatici de accentu in *πρωτοτόκος, ἡ πρώτως γεννήσασα.*" Ceterum in h. v. exemplum habes iterum interpretamenti epitheto adiecti. v. ad Θ, 527.

7. *πρόσθε δέ οἱ δόρυ ἔσχε.* {— „quod *οἱ* pro *οὗ* positum; quod Zenodotus quoque habuit: *πρόσθε δὲ οὗ*, *male*, addit Schol. A. non tam male, *per se*. Scilicet, ex vsu Homerico tertius casus est sollennis: *ἔσχεν οἱ δόρυ πρόσθε*. Occurrit tamen nec minus frequenter secundus casus, qui refertur ad *πρόσθεν*. — *δόρα τ'* Ald. 2. et hinc alii *δόρατ'* etiam codd. vitiose.

πάντοσ' ἐΐσην. Townl. Lipf. *πάντοσε ἴσην.* perpetua variatione.

8. *τὸν κτάμεναι μεμαὼς, ὅςτις τοῦ γ' ἀντίος ἔλθοι.* „*τοῦγε*. Menelai an Patrocli, dubitant Schol. A. et B. quod mireris; nam est haud dubie Patrocli. Etiam Bentl. scribit: *ὅςτις ἕο γ'* (Ϝεο γ') vt ad Menelaum referatur. Idem *ἀντίον* praeferebat, e Vat. Harl. adde Vrat. b. d. sicque inf. 67. 69. dictum occurrit. At nec minus *ἀντίος* vf. 31. 257. Eadem varietas aliis in locis.

ἔλθῃ Cant. Lipf. Vrat. b. d.

9. *Πάνθου υἱὸς ἐϋμμελίης.* de hac voce v. ad Δ, 165. Z, 449. *ἐϋμμελίας* vn. Vindob.

10. *ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ.* „*δ' ἄρ'* proinde" Clarke.

13. *ἔα δ' ἔναρα.* Bodlei. *ἐᾶν*.

14. *οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων.* Schol. A. *πρότερος* scil. *ἐμοῦ. πρῶτον.* Pro *κλειτῶν* Harlei. *κλητῶν*. Aliis tamen locis sine variatione legitur, vt Δ, 220. Malim tamen *κλητῶν*, vt *πολύκλητοι*, Δ, 438 K, 420 ad quem locum vide. *τηλέκλητοι ἐπίκουροι.* v. ad E, 491.

15. Πάτροκλον βάλε δουρί. ⊱ (f. ⊱) quod Patroclus βέβληται ab Euphorbo; non οὔτασται; vt Zenodotus scribebat: σχεδὸν οὔτασε Δάρδανος ἀνήρ. (pro σχεδόθεν βάλε Π, 807.)

16. τῷ με ἔα κλέος ἐσθλόν. haud dubie vitiosum est caput versus: τῷ με ἔα. fuit τῷ μ' ἐάα. sup. Θ, 414 οὐκ ἐάα Κρονίδης. Bentl. adscripserat: τῷ ἔμ' ἔα.

17. μή σε βάλω, ἀπὸ δὲ μελιηδέα θυμὸν ἕλωμαι. Lips. βαλών. subint. φυλασσόμενος, μή. Vel noua sententia: φυλάσσου, μή σε βάλω.

19. Ζεῦ πάτερ, οὐ μὲν καλὸν — Multis verbis docet Schol. B. πολυκίνητον esse λόγον, h. e. multorum affectuum. Sane quidem. Est tamen oratio indignantis de superbia et confidentia Panthoidarum. Potest Ζεῦ πάτερ quoque asseuerationis loco accipi, pro νὴ τὸν Δία, οὐ καλόν. indignum, intolerabile est. Esse haec γνωμικῶς dicta, obseruat Eustathius, et accepit, ὑπέρβιόν τινα ἄνδρα εὐχετάασθαι. Melius pro aduerbio dictum accipit Apollon. Lex. ὑπέρβιον. ὑπεράγοντα κατὰ τὴν βίαν. (ap. Hesych. τῇ βίᾳ) ἐνίοτε καὶ ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ ὑπερβίως. Laudatur Od. Ξ, 95.

20. οὔτ' οὖν πορδάλιος. „πορδάλιος. Schol. A. διὰ τοῦ α αἱ Ἀριστάρχου. Et est παρδάλιος in Schol. br. Vita Hom. in Townl. Vrat. A. vn. Vindob. et in edd. Flor. Aldd. mutauit Turnebus ex ed. Rom. πορδάλιος, quod Venetus firmat: et ratio probat supra memorata ad Γ, 17. Diserte discernitur πόρδαλις mas et πάρδαλις femina in Hesychio.

21. οὔτε συὸς κάπρου. In vita Homer. κάπρου τ'.

22. οὗ τε μέγιστος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένει βλεμεαίνει. vn. Vindob. οὗ τε μάλιστα. Mira sunt in Schol. br. περὶ τὸ ἑαυτοῦ σθένος ἐνθουσιωδῶς βλέπει, καὶ μετὰ πολλῆς δυνάμεως. βλεμεαίνειν esse idem quod βρέμειν iam asserui ad Θ, (VIII) 337. σθένεϊ βλεμεαίνειν vidimus et ibi, et I, 237. M, 42. infra P, 135. Nostro loco θυμὸς βλεμεαίνει σθένει, de ira effervescente, qua increscunt vires animi corporisque. Hactenus iratus aper

fremit virtute, σθένει, διὰ σθένεος. Non autem περὶ σθένει iungere licet, ſed aut πέρι eſt, περισσῶς, quod equidem haud improbem, aut περιβλεμεαίνει, περιβρέμει. Pro περὶ Aldus intulerat μέγα, quod et Euſtath. habet, nec ſpernendum illud per ſe, niſi ex aliis locis vt I, 237 petitum eſſet; habet quoque id Euſtath. Cant. Lipſ. iterum expulit H. Stephanus. „γρ. περισθενέσι" Barnes. vt στήθεσσι περισθενέσι iungatur. acumen ipſius, puto, viri docti. στήθεσφι Vatic. Vereor inter haec, ne vſſ. 21. 22. in quibus gradationem agnoſcunt grammatici, aſſuti ſint a rhapſodis, qui meminerant aliis locis fere leonem cum apro memorari, vt Λ, 293. E, 782. 3. H, 256. 7.

23. ὅσσον Πάνθου υἷες ἐϋμμελίαι Φρονέουσιν. Euphorbus. Polydamas. Hyperenor. Schol. B. Euſtath.

Φρονέουσιν. ἢ Φορέουσιν, ἔχουσιν. Euſtath. Similis gloſſa in cod. Lipſ. Erat Φορέουσι in Vat. in fragm. Moſc. Townl. vn. Vindob. quod eſt ſane expeditius: ὅσον μένος Φορέουσι, pro ἔχουσι. Alterum tamen grauius et poetae epico dignius Φρονέουσι. Enimuero ita viri docti docere debebant, quae ratio ſit grammatica: iungenda ita erunt: οὔτ' οὖν πορδάλιος μένος τόσον, ὅσον Πάνθου υἷες Φρονοῦσι, an ὅσον μένος Φρονοῦσι? hoc in tragico vel lyrico haud offenderet. Homerica ſunt Φρονεῖν εὖ, μέγα, κακὰ, et ſimilia. Praeſtat ergo: πορδάλιος μένος οὐκ ἐστι τόσον, ὅσον Πάνθου υἷες Φρονοῦσι pro, ὅσον μένος ἐστὶ τῶν Πάνθου υἱῶν. Subſtituitur ergo Φρονεῖν, τῷ, μένος ἔχειν.

24. οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Ὑπερήνορος. — At Scholion excidit, quod, ſuſpicor, lectorem remiſit ad Ξ, 516.

25. ἧς ἥβης ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὤνατο. Schol. B. „ἀπόνητο, ὄνησιν ἔλαβεν. ὤνατο δὲ, ὠνείδισεν. ὠνόσατο δὲ, ἐμέμψατο." Conuenit Herodianus in Philetaero p. 450 ad calc. Moeridis Pierſ. ὠνήμην, διὰ τοῦ η, ἀντὶ τοῦ ὠφελήθην. τὸ δὲ ὠνάμην, ἀντὶ τοῦ ἐμεμψάμην. καὶ ὁ ποιητής· ὅτε μ' ὤνατο, ἀντὶ τοῦ, ἐμέμψατο. Heſych. ὅτε μ' ὤνατο. ὅτε κατεμέμψατο καὶ κατεφαύλισεν. Bene monet Euſtathius, τοὺς παλαιοὺς probaſſe ἐπ' ὠφελείας, ὤνητο

et ὀνήμενος, vt in Odyssea; at ἐπὶ μέμψεως, ὤνατο. At, pergit, οἱ μέντοι μεθ' Ὅμηρον ὤνατο, διὰ τοῦ α γράφουσι, καὶ ἀπώνατο, ἀντὶ τοῦ ὠφελήθη. Ad feriores igitur puta spectare glossam Etymologi, ἀπόνασθαι, ἀπολαῦσαι. Exemplum habes ap. Nicandr. Ther. 348 ἄφρονες, οὐ μὲν τῆςδε κακοφραδίης ἀπόναντο. et Apollon. II, 196 ἐῆς ἀπόνασθαι ἐδωδῆς. Ita vero declaranda res erat: ὀνέω, ὄνημι, iuuo, et ὀνόω, pro μέμφομαι, vsu sollenni frequentantur; stirps vtriusque est ὄνω, vnde ductum ὠνάμην, vtroque sensu vsurpatum occurrit.

ὅτ' ἔμ' ὤνατο Vrat. b.

26. ἐλέγχιστον πολεμιστήν. v. ad B, 285. perperam vn. Vindob. ἐλάχιστον.

27. οὐδέ ἑ φημὶ πόδεσσί γε οἷσι κιόντα. „Aristarchus οὐδέ τε φημί.“ Schol. A. Non igitur tenebat ἑ fuisse ϝε scriptum. Male quoque Vrat. A. γ' ἑοῖσι. nam fuit γε ϝοισι.

28. εὐφρῆναι ἄλοχόν τε. vim praeteriti perfecti h. l. habere censendum est: *exhilarasse.*

29—32. ⋇ „quod hi versus melius leguntur hic a Menelao pronuntiati, quam ab Achille Υ, 196. 7. 8. Verba 31 μήδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο in medio posita sunt. Schol. B.

29. ὥς θὴν καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος. Apollon. Lex. „θήν. πού. versu hoc adscripto.“ Scilicet voluit esse ὥς πού. Esse θήν nihil amplius quam δή, asserui iam ad Θ, 448 et B, 276. vbi et monitum, ab aliis pro encliticа haberi; ab aliis, forte rectius vt οὐ δή, οὐ θήν scribi: quod etiam K, 104 amplexus eram, contra quam antea a me factum erat. ergo et h. l. deserui ὥς θήν.

30. εἴ κε μευ ἄντα στήῃς. Hanc scripturam, quam pro veriore habeo, exhibet h. l. Venetus cum ed. Flor. At Aldd. στήῃς. Rom. Steph. et ceterae στήῃς. De hac varietate saepe monitum. cf. ad Π, 861. Eustathius ait esse pro ἀντισταίης μοι. „γρ. σταίης“ Barnes.

ἀλλά σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω. repositum ἔγωγ' e codd. Cant. Mori. Harl. Vatic. Vrat. a. b. d. fragm.

Mosc. Ven. Eustath. Erat ἔγωγε in ed. Flor. inde Ald. 1. ἔγω. idque supine repetiit Ald. 2. et ipse Turneb. Steph. et quod mireris, ed. Rom. Primus Barnes edidit ἐγὼν, et adscripsit „γρ. ἐγὼ, debebat dicere ἔγω. Rideo ipse meam sedulitatem; habes tamen exemplum socordiae in exarandis graecis superioribus aetatibus.

31. ἐς πληθὺν ἰέναι. vn. Vindob. ἱέμεναι. h. saltem esset ἴμεναι!

32. ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω. Scholion ap. Suidam: ὅτι ὁ μωρὸς κατὰ τὸ γενέσθαι τὸ πρᾶγμα ἐπιγινώσκει. Barnes: „ῥεχθὲν δέ τι." de suo liberalis, puto. Vbique enim δέ τε legitur, quoties hemistichium recitatur, vt apud Galen. Protrept. 8. Schol. Pind. I. I, 56. Laudantur similia in Schol. A. Hesiod. Ἔργ. 216. παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω. et Plato Sympos. extr.

34. ἢ μάλα τίσεις γνωτὸν ἐμόν. — quod est pro τίσεις δίκας περὶ (ὑπὲρ) γνωτοῦ ἐμοῦ. Schol. A. Schol. br. Eustath. Videramus iam A, 42 τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσι. Plena oratio Jl. Ξ, 483 ἵνα μή τι κασιγνήτοιό γε ποινὴ δηρὸν ἔῃ ἄτιτος.

ἢ μάλα. vn. Vindob. ἢ τάχα.

36. χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο. „Simile illi quod erat (Jl. B, 701) καὶ δόμος ἡμιτέλεστος (ἡμιτελὴς, τόν) Schol. A. cf. Hesych. in θαλάμοιο νέοιο ex antiquo more, nouas aedes exstruendi filio familias vxorem ducenti. χήρωσας scil. ἀνδρός. Eustath.

37. ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας. ἀρητὸς, vox antiquata, quam multis modis torquent grammatici in Schol. A. Apollon. Lex. Hesych. in lacuna, Suidas. Male ab ἀρὰ, noxa, ducitur, quod prosodia vetat, sed patet ductum esse ab ἀρᾶσθαι, precari, imprecari, vt πολυάρητος Od. T, 404 et debuisse esse γόον ἀρητὸν luctum detestabilem, ἀπευκτὸν, κατάρατον. Attamen Apio ap. Apollon. l. l. reddiderat εὐκτὸν, ἢ βλαβερὸν, ἢ πολυχρόνιον (scil. quasi ἀεὶ ῥητόν.) melius esse prius, optabile enim et dulce esse parentibus, defiere liberos mortuos.

Similia in Etymol. p. 140, 40. Legitur versus iterum Ω, 741. vbi, vt h. l. antiqui libri scribunt *αρητον*.

At *ἄῤῥητον*, laudatum iam e Lips. Mori. Vrat. A. d. est in edd. Flor. et Aldd. Turneb. *luctum ineffabilem*. Substituit *ἀρητὸν* e Romana H. Stephanus. Ambiguum est iudicium, vtrum sit praeferendum. Quod olim vna littera fuit exaratum, nihil aduersatur. Arrisit *ἄῤῥητον* Ernestio, etiam Bentleio. editur quoque sic ap. Plutarch. de Consolat. p. 117 C. vbi subtexitur duobus binis versibus ex Jl. Ψ, 222. 223. Mihi *ἀρητὸν* antiquiorum verum esse videtur, quia in Homero quoque *πολυάρητον* habetur, vt dictum est, Od. T, 404. Bene se habet nota Eustathii: *ὅτι δὲ τὸ ἀρητὸν πένθος ἄῤῥητόν τινες γράφουσι, δῆλον, καί, ὡς οὐκ εὐαρεστοῦνται οἱ παλαιοὶ τῇ τοιαύτῃ γραφῇ. πάντως δὲ παισὶ μὲν ἀρητὸς ὁ εὐκταῖος, γόος δὲ ἀρητὸς, ὁ ἀπευκταῖος, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐπάρατος.* dicitur autem *ἀρὰ* quoque et *ἀρᾶσθαι* de duplici genere precum.

γονεῦσι est in cod. Plutarchi l. c. et *ἔθηκεν* ibid. et ap. Apollon. Lex. l. c.

38. *ἢ κέ σφιν δειλοῖσι γόου κατάπαυμα γενοίμην.* „quod *δειλοῖσι* dixit pro *δειλαίοις*" (non *δειλαίαις*.) Sch. A. Ieiunam dicas obseruationem! quae et in Eustathio est. Scilicet serior aetas *δειλὸς* tantum pro *pauidus* dixit: vt intelligas ex Apollonii Lex. p. 416. et Etymol. in *δειλός*. at veteribus sunt *δειλοὶ* miseri. Monent quoque *ἦ* scribendum esse, non *ἤ*. (multo minus *ἢ κέν σφιν*) *κατάπαυμα γενοίμην*, pro vulgari: *καταπαύσαιμι δ' ἂν τοῦ θρήνου τοὺς ἀθλίους γονέας.* Sch. A. Sch. br.

40. *Πάνθῳ ἐν χείρεσσι βάλω καὶ Φρόντιδι δίῃ. Φρόντιδι*, scriptum, quia nomen proprium est, vt discernatur a *φροντὶς*, *cura*: monitum e Tyrannione Sch. A. vt saepe de aliis similibus. Repetit Eustath. cum Sch. br. *Πάνθῳ ἐνὶ χ.* Lips. quod suauius.

41. *ἀλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται.* „*ἔτι δηρόν*. in nonnullis commentariis *ἐπὶ δηρόν*" Sch. A. vt I, 416 *ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰών*. Placet hoc Ernestio e Sch. br. *ἐπὶ πολὺν χρόνον*, dum frigidum esse putabat *τὸ ἔτι*.

Mihi ἔτι placeret etiam altero versu οὔτ' ἔτ' ἀδήριτος. *nec amplius, nec porro.* Sic et ap. Apollon. IV, 740 οὐκ ἐπιδὴν vel ἐπὶ δὴν malim οὐκ ἔτι δήν. ἀπείρητος a πειρᾶν, pro μάχεσθαι. ἄμαχος.

42. οὐδέ τ' ἀδήριτος ἠδ' ἀλκῆς ἠδὲ φόβοιο. Aristarchea est lectio: Sch. A. teste; conuenit cum vsu Homerico, quem et alii, ipsi Latini, imitati sunt, inprimis Horatius, *nec — aut — aut* pro *nec, nec.* v. c. Carm. II, 9. Extat haec lectio etiam in Barocc. Harlei. Townl. Vrat. b. et A. (in quo etiam οὐδ' ἔτ' ἀ.) fragm. Mosc. vn. Vindob. ἦτ' ἀλκῆς, ἦτε φόβοιο Venetus scriptum habet, laudato Nicanore, h. e. πειρασόμεθα ἤτοι ἀνδρείας ἢ φυγῆς. At edd. inde a Flor. Rom. οὔτ' — οὔτε. quod et Eustath. legerat. Bentleium video maluisse μήτ' ἀ. μήτε φόβοιο. Ceterum ambigua est structura; quaeras enim, vnde casus secundi pendeant: num a πόνος an ab ἀδήριτος. Nicanor in Schol. A. ἦτ' ἀλκῆς ἦτε φόβοιο iunxerat cum ἀπείρητος. οἷον, πειρασόμεθα ἤδη ἤτοι ἀνδρείας ἢ φυγῆς. sic fere Sch. br. In Sch. A. quomodo grammaticus iunxerit, obscurum est; reddit enim: ἔργον οὐκέτι ἀπείρατον ἔσται, οὐδὲ ἄμαχον, ὥστε ἢ ἀλκὴν ἐπιδείξασθαι ἢ φυγήν. Sic saltem supplendum, ἢ (περὶ) ἀλκῆς ἦτε (περὶ) φόβοιο. At Sch. B. iunxit: ὁ πόνος ἀλκῆς ἢ φυγῆς· nam exponit: οὐκ ἔσται ἡμῖν ἀπείρατος ὁ πόνος τοῦ ἀμύνασθαι ἢ φεύγειν. etc. et hoc recte. v. Notam ad h. v. φυγὴν posuit, non caedem, quia Menelaus eum recedere (ἀναχωρήσαντα ἐς πληθὺν ἰέναι v. 30) iusserat.

ἀδήριτος. „γρ. ἀδήριντος" Barnes; voluit declarare prosodiam; ita intelligas, cur ρι producatur: nam δῆρις est ex δῆρινς, vnde et productum in δηρίω, ἀδήριτος. Vocem v. ap. Etymol.

43. κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην. πάντοσε ἴσην et h. l. alii: v. ad Γ, 347. vbi iidem versus lecti.

44. Vulgg. οὐδ' ἔρρηξεν χαλκὸν — et sic in parte codd. At in aliis Aristarchi lectio χαλκὸς, vt locis aliis similibus legerat: sic Γ, 348. ad q. l. vide. quod ibi est ἔβαλε κατ' ἀσπίδα, est h. l. οὔτησε κατ' ἀσπίδα. cf. Λ,

Similia in Etymol. p. 140, 40. Legitur versus iterum Ω, 741. vbi, vt h. l. antiqui libri scribunt ἀρητον.

At ἄῤῥητον, laudatum iam e Lipſ. Mori. Vrat. A. d. eſt in edd. Flor. et Aldd. Turneb. *luctum ineffabilem.* Subſtituit ἀρητὸν e Romana H. Stephanus. Ambiguum eſt iudicium, vtrum ſit praeferendum. Quod olim vna littera fuit exaratum, nihil aduerſatur. Arriſit ἄῤῥητον Erneſtio, etiam Bentleio. editur quoque ſic ap. Plutarch. de Conſolat. p. 117 C. vbi ſubtexitur duobus binis verſibus ex Jl. Ψ, 222. 223. Mihi ἀρητὸν antiquiorum verum eſſe videtur, quia in Homero quoque πολυάρητον habetur, vt dictum eſt, Od. T, 404. Bene ſe habet nota Euſtathii: ὅτι δὲ τὸ ἀρητὸν πένθος ἄῤῥητόν τινες γράφουσι, δῆλον, καὶ, ὡς οὐκ εὐαρεστοῦνται οἱ παλαιοὶ τῇ τοιαύτῃ γραφῇ. πάντως δὲ παῖς μὲν ἀρητὸς ὁ εὐκταῖος, γόος δὲ ἀρητὸς, ὁ ἀπευκταῖος, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐπάρατος. dicitur autem ἀρὰ quoque et ἀρᾶσθαι de duplici genere precum.

γονεῦσι eſt in cod. Plutarchi l. c. et ἔθηκεν ibid. et ap. Apollon. Lex. l. c.

38. ἦ κέ σφιν δειλοῖσι γόου κατάπαυμα γενοίμην. „quod δειλοῖσι dixit pro δειλαίοις" (non δειλαίαις.) Sch. A. Ieiunam dicas obſeruationem! quae et in Euſtathio eſt. Scilicet ſerior aetas δειλὸς tantum pro *pauidus* dixit: vt intelligas ex Apollonii Lex. p. 416. et Etymol. in δειλός. at veteribus ſunt δειλοὶ miſeri. Monent quoque ἦ ſcribendum eſſe, non ἤ. (multo minus ἢ κέν σφιν) κατάπαυμα γενοίμην, pro vulgari: καταπαύσαιμι δ' ἂν τοῦ θρήνου τοὺς ἀθλίους γονέας. Sch. A. Sch. br.

40. Πάνθῳ ἐν χείρεσσι βάλω καὶ Φροντίδι δίῃ. Φροντίδι, ſcriptum, quia nomen proprium eſt, vt diſcernatur a φροντὶς, *cura*: monitum e Tyrannione Sch. A. vt ſaepe de aliis ſimilibus. Repetit Euſtath. cum Sch. br. Πάνθῳ ἐνὶ χ. Lipſ. quod ſuauius.

41. ἀλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται. „ἔτι δηρόν. in nonnullis commentariis ἐπὶ δηρόν" Sch. A. vt I, 416 ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰών. Placet hoc Erneſtio e Sch. br. ἐπὶ πολὺν χρόνον, dum frigidum eſſe putabat τὸ ἔτι

Mihi ἔτι placeret etiam altero versu οὔτ' ἔτ' ἀδήριτος. *nec amplius, nec porro.* Sic et ap. Apollon. IV, 740 οὐκ ἐπιδὴν vel ἐπὶ δὴν malim οὐκ ἔτι δήν. ἀπείρητος a πειρᾶν, pro μάχεσθαι. ἄμαχος.

42. οὐδέ τ' ἀδήριτος ἠδ' ἀλκῆς ἠδὲ φόβοιο. Aristarchea est lectio: Sch. A. teste; conuenit cum vsu Homerico, quem et alii, ipsi Latini, imitati sunt, inprimis Horatius, *neo — aut — aut* pro *nec, nec.* v. c. Carm. II, 9. Extat haec lectio etiam in Barocc. Harlei. Townl. Vrat. b. et A. (in quo etiam οὐδ' ἔτ' ἀ.) fragm. Mosc. vn. Vindob. ἦτ' ἀλκῆς, ἦτε φόβοιο Venetus scriptum habet, laudato Nicanore, h. e. πειρασόμεθα ἤτοι ἀνδρείας ἢ φυγῆς. At edd. inde a Flor. Rom. οὔτ' — οὔτε. quod et Eustath. legerat. Bentleium video maluisse μήτ' ἀ. μήτε φόβοιο. Ceterum ambigua est structura; quaeras enim, vnde casus secundi pendeant: num a πόνος an ab ἀδήριτος. Nicanor in Schol. A. ἦτ' ἀλκῆς ἦτε φόβοιο iunxerat cum ἀπείρητος. οἷον, πειρασόμεθα ἤδη ἤτοι ἀνδρείας ἢ φυγῆς. sic fere Sch. br. In Sch. A. quomodo grammaticus iunxerit, obscurum est; reddit enim: ἔργον οὐκέτι ἀπείρατον ἔσται, οὐδὲ ἄμαχον, ὥστε ἢ ἀλκὴν ἐπιδείξασθαι ἢ φυγήν. Sic saltem supplendum, ἢ (περὶ) ἀλκῆς ἦτε (περὶ) φόβοιο. At Sch. B. iunxit: ὁ πόνος ἀλκῆς ἢ φυγῆς· nam exponit: οὐκ ἔσται ἡμῖν ἀπείρατος ὁ πόνος τοῦ ἀμύνασθαι ἢ φεύγειν. etc. et hoc recte. v. Notam ad h. v. φυγὴν posuit, non caedem, quia Menelaus eum recedere (ἀναχωρήσαντα ἐς πληθὺν ἰέναι v. 30) iusserat.

ἀδήριτος. „γρ. ἀδήριντος" Barnes; voluit declarare prosodiam; ita intelligas, cur ρι producatur: nam δῆρις est ex δῆρινς, vnde et productum in δηρίω, ἀδήριτος. Vocem v. ap. Etymol.

43. κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην. πάντοσε ἴσην et h. l. alii: v. ad Γ, 347. vbi iidem versus lecti.

44 Vulgg. οὐδ' ἔρρηξεν χαλκὸν — et sic in parte codd. At in aliis Aristarchi lectio χαλκὸς, vt locis aliis similibus legerat: sic Γ, 348. ad q. l. vide. quod ibi est ἔβαλε κατ' ἀσπίδα, est h. l. οὔτησε κατ' ἀσπίδα. cf. Λ,

434. Meminit quoque varietatis Eustath. Idem ἔῤῥηξε χ. cum edd. Rom. Flor. Aldd. mireris cur hoc tantum loco ν extrusum sit. — ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμή. „ γρ. ἀνεγνάφθη. vt alibi quoque. ap. Etymol. in γνάμπτω.

45. ἀσπίδι ἐν κρατερῇ. Sic quoque Ven. et fragm. Mosc. Ita vix Homeridae: sed ἀσπίδ' ἐνὶ κρ. quod et Barocc. habere dicitur; nisi in eo fuit ἀσπίδι ἐνὶ κρ. quae vulgaris est lectio codd. etiam Townlei. Vrat. d. duob. Vindob. at tertius ἀσπίδ' ἐνί. et in edd. Flor. Aldd. Rom. Effinxit inde ἀσπίδι ἐν κρ. Turnebus, quod Steph. seruavit cum recentioribus. Prorsus eadem vitia sup. Γ, 349 eodem in versu occurrebant. vbi v. Obss. et Excurs. ad O, de hiatu.

ὄρνυτο Barocc. e more pro ὤρνυτο.

47. κατὰ στομάχοιο θέμεθλα fundus gutturis. Apponam Scholion A. οὐ λέγει τὸ στόμα τῆς κοιλίας, καθάπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ τὸν βρόχον· οἷον τὰ ἔσχατα μέρη τοῦ λαιμοῦ. Vnde subiiciuntur: ἀντικρὺ δ' ἁ. θέμεθλα δὲ ἡ θέσις. Ex his profecit Eustath. add. Sch. br. Sch. B. τὰ τέλη τοῦ λαιμοῦ. Apollon. Lex. h. v. cum Hesych. τὴν φάρυγγα ἤτοι στόμα τῆς κοιλίας. add. Etymol. et cf. sup. ad Γ, 292 et inf. Schol. ad X, 325.

ἂψ δ' ἀναχαζομένοιο. ἂψ δ' ἀναχαζόμενος vitium est edd. Steph.

48. νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε. ⁓ „πρὸς τὸ αὐτό" Schol. A. leg. πρὸς τὸ αὐτὸς, quod h. l. de eodem ipso. vti saepe ὁ δέ. Sic Od. I, 374 ὁ δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρείων.

49. ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή. ἀντικρὺς em. Bentl. etiam h. l. Agnoscit tamen ἀντικρὺ quoque Apollon. Lex. qui versum apponit ad ἀντικρὺ, διαμπὰξ, καὶ οἷον διόλου.

51. αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι, Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι. ⁓ „quod Zenodotus Χαρίτεσσι μέλαιναι sine sensu." Sch. A. Latere videtur melior lectio; nam vulgata parum placet. Idem addit quod et Sch. B. habet: οὐκ εἰκῇ ἡ ἐπεξεργασία τῆς κόμης, scil. respectu comae Patrocli: Π, 795 μιάνθησαν δὲ ἔθειραι.

Χαρίτεσσιν, ταῖς τῶν Χαρίτων κόμαις ὁμοίαι. Addunt Sch. A. B. et Sch. br. *Χάριτας* Macedones et Cyprios dicere *τὰς συνεστραμμένας καὶ οὔλας μυρσίνας, ἃς φαμεν στεφανίτιδας. teneros crispos racemulos, flagella.* De his profecto poeta non cogitauit.

Ceterum hos versus Pythagoram maxime probasse et ad lyram modulate cecinisse tradunt Porphyr. et Iamblich. de Vita Pythag. c. 14.

52. *πλοχμοί θ', οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.* h. e. *πλόκαμοι — οἳ ὑπὸ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου συνεσφιγμένοι ἦσαν.* Sch. A. Addit: *τινὲς δὲ θέλουσι λείπειν (ἐλλείπειν) τὸ ὡς.* Sequitur *ἀλλὰ θάνουσιν* — leg. *φθάνουσιν οἱ βάρβαροι οὐκ ἐπὶ καλλωπισμὸν φέροντες τὸν χρυσὸν, ἀλλὰ λάφυρα τοῖς πολεμίοις.* Etsi obscurum est, quid illi homines voluerint. Sch. B. nonnullos hos cincinnos appellare *κάλυκας* ait. Apollon. cum Suida *ἐδέδεντο.* et plenius Hesych. *ἐδέδεντο. ἐσφιγμένοι ἦσαν.* Addit Etymol. cum Schol. br. *ἢ ὅτι πεπλεγμένοι ἦσαν.* Apud Polluc. II, 25. *κόμην οὐκ ἐσφηκωμένην, οὐκ ἔνδετον,* simili modo expositum videmus. Ducta vox *ἀπὸ τῶν σφηκῶν,* a vespis medium corpus insectum habentibus. Simili modo mollia, si reuincta sunt, adstricto vinculo, quasi insecantur. Locus de hac voce disertus est apud Etymologum in *ἐσφηκωμένον* p. 385 qui conuenit cum loco Photii MS. vbi et versus ex Sophoclis *Αἰθίοψι* affertur quem nunc vide inter Sophoclis fragmenta apud Brunckium, (cf. Albert. ad Hesych. *ἐσφηκωμένοι.* Heath. p. 111. b.) et versus Arati (Phaen. 441) cum versu Nicandri (Ther. 289.) Ernesti hanc vocem longissimae notae materiam praebere ait; nescio vnde petendam. Esse enim simplicissima vox videtur, *σφηκοῦν ligare, σφήκωμα, ligamentum.* adeoque h. l. cincinni fascia aurea et argentea religati, constricti: neque in Arato 441. 526 diuersus sensus est: nam manu ea constringimus, quae *tenemus.* Laudat *coercere* eodem sensu e Virgilio; in animo, puto, habuit Horat. II, 19, 19 *nodo coerces Bistonidum cri-*

nes. Etiam ap. Hippocratem occurrunt *ἐσφηκωμένα*, quae Galen. in gloſſis reddit *συνδεδεμένα. συνεσφιγμένα.*

Vitia ſunt *ἐσφήκοντο* et vt in Apollonio Lex. *ἐσφηκῶντο.* Alludit ad h. l. Lucian. in Gallo 13 vbi Micyllus ad Pythagoram: *καὶ σὺ αὐτὸς, ὁπότε Εὔφορβος ἦσθα, χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐξημμένος τῶν βοστρύχων ἐξῄεις πολεμήσων τοῖς Ἀχαιοῖς* — mox: *χρυσῷ διαδεμένους τοὺς πλοκάμους ἔχων.* — *κόμαι συναναπεπλεγμέναι τῷ χρυσίῳ.* laudato hoc verſu.

πλοχμαὶ vn. Vindob.

53. *Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος.* Schol. A. apponit mythum de alea a Minerua inuenta; eadem apponit Schol. fragm. Moſc. et addit: *ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ.* Obſeruat Sch. B. proprietatem comparationum in poeta; Lapithas comparat quercubus, M, 132. Hectorem (immo Aſium) proſtratum quercui fulmine tactae Jl. N, 389. nunc pulcrum iuuenem oleae virenti. (vnde ſua duxit Euſtath.) Idem ornamenta ſingula excutit; *τρέφειν* tanquam de animante; *ἐν τόπῳ ἐρήμῳ φυτῶν, ἵνα μὴ ἐμποδίζηται τῇ ἐκφύσει τῶν πλησίον ῥιζῶν.* tum vt creſcat, aqua ſuppetit, et ventus, *ἵνα εὔτονον γενόμενον τὸν καρπὸν φυλάττῃ.* Clemens Alex. Strom. VI, p. 628. (p. 751. Pott.) narrat hos verſus: *Οἷον δὲ τρέφει* — Homerum ad verbum traduxiſſe ex Orpheo *ἐκ τοῦ Διονύσου ἀφανισμοῦ.* Saltem debebat dicere, extare carmen Orphicum dictum, in quo iidem verſus legebantur. Ceterum mirabar, nihil harum laudum oleae inter ea memorari, quae in ſcriptoribus Rei Ruſticae ad rationem olearum requiruntur.

54. *χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ* iam N, 473 vidimus; *ἐν ᾧ μόνος τις πολεῖται.* Sch. A.

ὅθ' ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ. " Zenodotus *ἀναβέβροχεν* (deficit ✕) Sch. A. idque praefixum Scholiis br. eſt (ſubiicitur tamen mox vulgata) ſicque legi, norat quoque Euſtath. et legitur in Vrat. d. Agnoſcunt ceteri *ἀναβέβρυχεν*, et accipiunt de aqua emicante, exiliente. Sic Sch. B. *ἀναπηγάζει. ἀναβλυστάνει. ἀναδίδοται.* Sch. br. *ἀναβρύ-*

ειν. ὅ ἐστιν ἀναπηδᾷν καὶ ἀναβάλλεσθαι μετὰ ψόφου. Ducitur a βρύκω vel βρύχω, quod proprie ſonum raucum declarat; vt inf. P, 264 βέβρυχε μέγα κῦμα et Od. M, 242 ἁλμυρὸν ὕδωρ — ἀμφὶ δὲ πέτρῃ δεινὸν ἐβεβρύχει. At haec loca docent βρύχειν habere υ productum. Niſi dixeris, alterum eſſe praeteritum medii a futuro quod ſecundum appellant, βρυχῶ quod priorem breuem habet; etſi ad meum ſenſum dicere malim fuiſſe duas formas βρύχω, alteram priore breui, alteram producte; itaque βέβρυχα vtroque potuit adhiberi modo, vt tot alia, in quibus laborat Clarke. Eſt etiam υ breue in ὑποβρύχιος. vt Od. E, 319. Apollon. Lex. ἀναβέβρυχε τῶν πεπαημένων κατὰ μίμησιν. οἷον, ἀναβέβηκε μετά τινος ἤχου. adſcripto verſu noſtro. Heſych. ἀναβέβρυχεν, ἀναβάλλει. et βέβρυχεν, ἤχησε. βράχειν de aqua videbimus Φ, 9 et in Apollon. Arg. I, 1235 περὶ δ' ἄσπετον ἔβραχεν ὕδωρ. Fuit quoque βρόχειν; eſt enim ἀναβρόχειν Od. M, 240 de Charybdi *aquas reſorbente*: ἀλλ' ὅτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. vnde ducta eſſet altera ſupra memorata lectio Zenodoti: ἀναβέβροχεν ὕδωρ, ſenſu ab h. l. alieno. Eſt enim, vt habent Sch. br. ἀναπέπωκεν. vel πίνεται, vt Euſtath. reddit. Nec magis commodus ſenſus eſt, ſi ab ἀναβρέχειν duxeris. Etymologus in his vocibus corruptus eſt: ἀναβέβρυκεν. ἀναπέπτωκεν. (leg. ἀναβέβροχεν. ἀναπέπωκεν) ἐὰν δὲ ἀναβέβρυχεν, ἀναβρύει, ὅ ἐστιν ἀναπηδᾷ καὶ ἀναβάλλεται μετὰ ψόφου. Sed video haec iam notata ad Heſych. voc. ἀναβέβρυχεν. ἀναβάλλει. — ἀναβέβρυκεν fragm. Moſc. Iam ſupereſt difficultas metrica: ὅθ' ἅλις. apud Homerum enim eſt ϝαλις. vt aut ſerioris commatis ſit verſus, aut refingendum ſit cum Bentleio ὃ ϝαλις. Tum accommodatior erit lectio Zenodoti antiqua: ἀναβέβροχε, *quae planta* (ὃ ἔρνος) *imbibit affatim humoris.* Ceterum in hac oleae laude feliciſſime in loco humido enaſcentis diuerſa eſt doctrina Romanorum. Columella in lib. de Arbor. 17. *Olea maxime collibus ſiccis et argilloſis gaudet; at humidis campis et pinguibus laetas frondes ſine fructu affert.*

56. βρύει ἄνθεϊ λευκῷ. Vox βρύειν, hoc vno loco occurrens, de propullulante germine, hinc multis modis tropice ornans dictio. Sch. B. βρύει. νεωστὶ θάλλει. ἄνθει δὲ λευκῷ, τῷ κυπρισμῷ τῆς ἐλαίας. cf. Euſtath. p. 1095. l. 24. Sch. br. θάλλει. γέμει. Luxatus Apollon. Lex. h. v. βρύει. βρύειν τοὺς καρποὺς ποιῶν τοὺς νεωστὶ ἀναφυομένους. add. Sch. Pind. N. XI, 1. Et βρύα τὰ ἄνθη. vt ap. Nicand. Ther. 71. Apparet autem ex Etymologo, Euſtathio et aliis βρύειν proprie de olea vſu habitum eſſe.

57. ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ. Ergo λαῖλαψ non eſt ipſe ventus, vt videri poteſt v. c. Il. Δ, 278 ἄγει δέ τε λαίλαπα πολλὴν ſc. nubes, et vt vulgo redditur; ſed proprietas certa venti, ἡ λαβρότης. Poſt ἐλθὼν abeſt δ' a Cant. Vat.

58. βόθρου τ' ἐξέστρεψε, ἐκστρέψαι. βόθρον dixit propria voce in plantandis arboribus foſſa facta et terra vndique radicibus aggeſta. Etiam Sch. B. μετέωροι γὰρ αἱ τῆς ἐλαίας ῥίζαι· διὰ καὶ γυρόσε ἐπισκάπτουσιν αὐτάς. Euſtath. qui eadem repetit, habet: γυροὺς ἐπισκάπτουσιν αὐταῖς. Eſt hoc ipſum γυρῶσαι, apud Etymol. Arat. Phaen. 9 καὶ φυτὰ γυρῶσαι.

καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ. Eſt ἐπὶ γαίης ap. Euſtath. et Porphyr. in Vit. Pythag. et in codd. Townl. Vrat. d. — ἐξετάνυσ' vno ſibilo plerique. recte geminauit Barnes, cum υ breue ſit. Π, 567.

59. 60. τοῖον — τεύχε' ἐσύλα. apodoſis eſſe debebat, talis procubuit Euphorbus. Pro τοῖον ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσεν Εὔφορβον Μενέλαος, aſſumtum eſt aliquid, quod ornatum et vim adderet. Noſtri poetae in comparante de arbore per procellam ramis et frondibus ſpoliata memoraſſent.

61. ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων. abeſt τε a Lipſ. fragm. Moſc. et otioſum eſt per ſe. Notauimus tamen illud ſaepe ſic poſitum, vt in ὅς τε pro ὅς. Poteſt h. l. ὅτε τε λέων τις iungi: quod ſaepe obuium eſt.

λέων ὀρεσίτροφος iam lectus erat M, 299.

62. *βοῶν ἁρπάσῃ.* post ὡς ὅτε. Eustath. et Lips. *ἁρπάσει.* perpetua varietate. v. Exc. I, ad Λ (IX) p. 696. Sic v. c. Ξ, 16 ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ.

63. 64. Versus lecti iam Λ, 175. 176.

65. *δῃῶν* cum I esse exarandum et circumflexo notandum monent diligenter grammatici in Schol. A. pro *δῃιόων*. Scilicet quoties haec vox occurrit, saepe exulat τὸ ι in codd. et edd. vt h. l. in ed. pr. Schol. br. contra expressum est ι in aliis, vt Barooc. Vrat. b. *δῃιῶν*. Erat *δῄων* in Lips. quod et in Hesych. Saida (add. Etymol.) legi obseruat Ernesti, eamque antiquam et notabilem lectionem pronuntiat. Potest hoc ita se habere; potest quoque ab imperitis librariis ea proficisci. Ex *δήϊος* vulgo *δηϊόω* ducitur. Potuit tamen esse quoque a *δάω*, *δαίω*, *δέδηιαι* seu *δέδῃα*, *δῄω*. Quod ad notionem vocis attinet, apud Homerum generalis ea est, ferire, caedere, necare. etsi h. l. vt et Π, 158 de fera proprio modo dictum videri potest, pro laniare, ἀπὸ τοῦ δαίειν, dividere; et reddunt Schol. br. *διακόπτων. διαιρῶν.* Apud Homerum tamen *δαίω* non nisi in notione incendendi occurrit, si recte memini. Apud Atticos proprio vsu est *δῃῶσαι γῆν*, *δενδροτομῆσαι*, vt quoque in Timaei Lexico notatum est.

κύνες τ' ἄνδρες τε. Excidit τε prius passim.

66. *πολλὰ μάλ' ἰΰζουσιν.* Schol. A. *οἱ νομῆες. οἱ δὲ κύνες ὑλακτοῦσι.* Addit B. *παρὰ τὸ ἰοὺ ἐπίῤῥημα.* Apollon. Lex. h. v. *ποιῶς φωνοῦσι.* Hesych. et Etymol. *ἰΰζει, κραυγάζει. βοᾷ. φωνεῖ.* Similiter Schol. br.

οὐδ' ἐθέλουσι. Lips. *οὐδὲ θέλουσιν.* contra Homericum morem.

67. *μάλα γάρ χλωρὸν δέος αἱρεῖ* scil. *τοὺς νομέας.* Apud Eustath. altera lectio memoratur: *μάλα γὰρ δριμὺς χόλος αἱρεῖ* scil. leonem, eaque erat in cod. Vatic. Locum illustrat alter locus Σ, 579—586. cf. inf. P, 725 sq. de apro. Pro *μάλα γὰρ* vn. Vindob. *ἐπεί*. indocte.

70. *ἔνθα κε ῥεῖα φέροι κλυτὰ τεύχεα.* „quod tempora sunt permutata. Debuerat enim esse *τότε δ' ἂν*

ῥαδίως ἔφερεν" Schol. A. Bentleius corrigebat ἔνθα κε ῥεῖ᾽ ἔφερε. sic praeferam ῥεῖα φέρε. Est quoque in Vrat. A. φέρεν.

71. εἰ μή οἱ ἀγάσσατο. „nunc est ἐφθόνησεν, non ἐθαύμασε." Schol. A.

72. ἐπῶρσε θοῷ ἀτάλαντον Ἄρηϊ. Vrat. b. θεῷ.

73. Κικόνων ἡγήτορι Μέντῃ (Excidit: ⸓) quod Mentes hic non memoratur ἐν διακόσμῳ, in recensu, sed Euphemus: B, 846. et quod alius Mentes, Taphiorum rex, memoratur in Odyssea.

75. Ἕκτορ, νῦν σὺ μὲν ὧδε θέεις, ἀκίχητα διώκων ἵππους Αἰακίδαο δαΐφρονος. Schol. A. narrat, Posidonium, Aristarchi anagnosten, ἀκίχητα sequentibus adiecisse, idque Aristarchum probasse. Fuere itaque qui iungerent θέεις ἀκίχητα, διώκων. Eustathius eandem rem narrat, sed inuerse: Posidonium θέεις ἀκίχητα legisse. Tam parum his magistris licet confidere! In Apollon. Lex. est: ἀκίχητα. ἀκατάληπτα. σὺ μὲν ὧδε νοεῖς, ἀκίχητα διώκων. si vera esset lectio, iunxisset ille νοεῖς ἀκίχητα. sed corruptum est ex θέεις. Ex ceteris nihil de iunctura discas; Hesych. ἀκίχηται, ἀκατάληπτα. etiam Etymol. in quo, versu apposito, adiectum ἀντὶ τοῦ ἀνυποχείρωτοι. fuit f. ἀνυποχείρωτοι. Etiam Schol. br. ἀκιχήτως. ἀκαταλήπτως, ἀφθάστως.

Ceterum ex eo quod modo de anagnoste audiuimus, discere licet, in re critica etiam recitantium esse partes aliquas.

76. οἱ δ᾽ ἀλεγεινοὶ ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι. Versus 76. 77. 78. lecti iam sunt K, 402. 3. 4. Neque hic grammatici, quod iam ad e. l. verbo monui, perspexere, esse haec dicta pro ἀλεγεινόν ἐστιν, αὐτοὺς δαμῆναι. Schol. B. et fragm. Mosc. πολυφροντίδες καὶ πολλοῦ λόγου δεόμενοι εἰς τὸ ἀνθρώπῳ ὑποταγῆναι. ἢ δυσχερεῖς. postremum hoc est quoque in Apollon. Lex. adscriptis verss. in Schol. br. δυσχείρωτοι. disertius Hesych. ἀλγεινοί. χαλεποὶ. δυσχείρωτοι. ἤ, μὴ δυνάμενοι χωρὶς ἀλγηδόνος ὑπὸ θνητοῦ δαμασθῆναι. Tandem Etymologus voc. ἀλεγεινοὶ

ἀντὶ τοῦ δυςχείρωτοι· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ ἄνδρες (leg. ἀνδράσι) ἐπὶ τῶν Ἀχιλλέως ἵππων. Ἰλιάδος κ. ἀλγεῖν παρέξοντες. ἢ πρὸς τὸ κτήσασθαι ἀδύνατοι. respicit locum memoratum K, 402.

82. ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἀμπόνον ἀνδρῶν. Variat et hic αὖτις et αὖθις. prius exhibent inter alios Barocc. Lipſ. Ven. v. ad Π, 726 et N, 239 vbi idem verſus iam lectus eſt.

ἀμπόνον. induxit ſcripturam Ald. 2. Ceterae cum codd. Cant. Mori. al. ἂν πόνον. antiquius et melius. Vſus tamen probauit alterum. Etiam ἂμ πόνον, vt in fragm. Moſcou.

83. Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφὶ μελαίνας. Idem verſus iam alibi lectus: Θ, 124 et 316. vtrobique in fine eſt φρένας ἡνιόχοιο. Nunc φρένας ἀμφιμελαίνας, vt vulgo ſcriptum videas. Verum diſtincte ſcribi vidimus iam lib. A, 103 φρένας ἀμφὶ μελαίνας, ſicque h. l. legi memorat Euſtathius; et, quod miror, praeferunt idem h. l. codd. Veneti et edd. Flor. Aldd. cum ſequacibus, excepta ed. Rom. τὸ ἄχος ἀμφιεπύκασε τὸν Ἕκτορα (κατὰ) τὰς φρένας μελαίνας. Et Schol. br. μελαίνας. νῦν συνετάς. Scilicet, quod ad loc. laud. A, 103 ſtudio breuitatis o miſeram, vt addam, mirae ſunt interpretationes epitheti, quod ibi ad naturam praecordiorum pertinere dixi, a ſanguine atro quibus turgent in celeri animi motu, notatorum. At grammatici reddunt varie: αἱ βαθεῖαι. αἱ ἀγαθαί, καὶ πυκναί, ἢ αἱ δειναὶ καὶ ἰσχυραὶ καὶ δειλαί. Ita cumulata ſunt ap. Heſych. in μέλαιναι φρένες. Similia ſunt in aliis locis Heſych. Etymol. al. In fragm. Moſc. ſunt εὐγνώμονες. prior illa notatio βαθεῖαι, petita eſt ex μέλαν ὕδωρ. reliquae ex contextis.

86. ἔῤῥει δ' αἷμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν. ⊱ „quod in κατ' οὐταμένην ὠτειλὴν, vocis vim per etymum declarauit" ſcilicet οὔτημι, οὐτάω, eſt, cominus ferio, percutio, transfigo. Vidimus iam ad Δ, 140. vbi damnabatur hoc ipſum vocabulum, quia de vulnere e ſagitta agebatur.

κατ' οὐταμένης ὠτειλῆς est in Cant. Sic quoque ap. Hesych. in αἷμα versus legitur; sicque recte legi ait Toup. Emendat. in Suidam T. I. P. II. p. 456. Ed. II. laudans Epigramma Anthol. p. 527. καδδὲ παρειῆς δάκρυα μὲν σταλάεις. Recte sane sic legi nemo dubitet, et poterant centeni loci memorari: etiam N, 539 κατὰ δ' αἷμα νεουτάτου ἔῤῥεε χειρός. Nec tamen alterum deterius; sup. Ξ, 518 constanter legitur: ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην ὠτειλὴν ἔσσυτ' ἐπειγομένη.

ἔῤῥει. ἔῤῥεε ap. Eustath. antique. ῥέε ap. Hesych.

88. Φλογὶ εἴκελος. — ἴκελος. Sollenne vitium edd. etiam Eustath. ed. Rom. correxit Barnes sicque meliores codd. Ven. Barocc.

89. ἀσβέστῳ· οὐδ' υἱὸν λάθεν Ἀτρέος ἀγὺ βοήσας. Haeret Barnes in metro versus; et refinxit: ἀσβέστῳ· οὐδ' υἷα λάθ' Ἀτρέος per se non incommode, sicque esset in propatulo origo fraudis factae scripto υἱὸν pro υἷα. Est quoque λάθ' in Lips. Bentleius coni. Φλογὶ — ἀστέρι· οὐδ' υἱὸν λάθεν. Codices nil mutant. Si vulgatum retinemus, ἀσβέστῳ οὐδ' trinis syllabis est pronuntiandum; στῳ οὐδ vna syllaba, στῳ'υδ. Nam vt mediam in ἀσβέστῳ corripi posse cum Clarke et Ernesti credam, vix adducar.

90. ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν. προς ἑον μ. θ. metro aduersatur. Dictum de versu hoc saepe repetito ad Λ, 403. Nisi rhapsodorum pannus est, esse, debuit ὀχθήσας δ' ἄρ' ἔφη πρὸς ὃν — quod fuit προς ἑον. Bentl. laudat nescio vnde: ὀχθήσας μάλα.

91. λίπω κατὰ est pro καταλίπω. ita vero κάτα scribere iubent A. B. λίπω κλυτὰ Vrat. d. — ἐγὼ Lips. vt alibi. eieci itaque importunum ἐγών.

92. Πάτροκλόν θ' ὃς κεῖται ἐμῆς ἕνεκ' ἐνθάδε τιμῆς — „quod τιμῆς et h. l. pro τιμωρίας dictum. ἕνεκα ἐμοῦ κεῖται τιμωρούμενος τοὺς Τρῶας" Sch. A. Respicitur versus A, 159 σοὶ ἅμ' ἑσπόμεθα, — τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ σοί τε — vbi Scholion docet de vi vocis dubitatum esse. v. ad e. l. Meliora haec quam quae in Sch. br. leguntur.

93. *μή τις μοι Δαναῶν νεμεσήσεται.* *μή τίς με* Vrat. A. male. Od. T, 121 *μή τις μοι δμωῶν νεμεσήσεται, ἠὲ σύ γ' αὐτή.*

95. *μή με περιστείωσ' ἕνα πολλοί. περιστείωσ'.* Ita vbique: et ipse Ven. Additum tamen Scholion A. *Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η, περιστήωσι.* Vidimus sup. ad E, 598 quanta sit dissensio et variatio in his vocibus: scribi enim *στέῃ, στείῃ, στήῃ, στῄῃ. στήῃ.* orta varietate ex antiqua scriptura. Si constare nobis volumus, scribendum est h. l. *περιστήωσι.* In alio Schol. A. occurrit *περιστήσωσι.* Et in Mori *περιστιχόωσ' ἕνα πολλοί.* ex interpretatione, ita in Sch. br. est *περιστοιχίσωσι· περιστῶσι.*

96. *κορυθαίολος* vidimus B, 816. et ad Δ, 186. proprie *micans galea* ex celeri motu, coruscante galea.

97. *ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα.* versu hoc aliquoties vtitur poeta. v. Λ, 407.

98. *ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι.* Harl. Vrat. A. b. Lips. Ven. vterque, fragm. Mosc. *ἐθέλῃ,* ex ratione et vsu Homerico post *ὅπότε·* v. Excurs. III. ad lib. IX. eodem alludit Townl. *ἐθέλῃσι.* statim A, 164 *ὁππότ' Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσι (πόλιν).*

πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι. Trepidant grammatici in interpretatione versus in Schol. A. et Schol. br. *φωτὶ* pro *διὰ φωτὸς* accipit Eustath. cum Schol. B. Est quoque in his *ζήτημα,* Porphyrii vt suspicor. Saniores *πρὸς δαίμονα* accipiunt *παρὰ δαίμονος, παρὰ θεοῦ γνώμην.* videtur tamen notio grauior adiuncta, contra dei voluntatem, *ἐναντιώμενος τῷ θεῷ.* fere vt dicitur *μάχεσθαι πρός τινα.* Etiam sic Ernesti: aduerso deo, inuito deo, *ἐναντιωθέντος θεοῦ.* Barnes laudat ex Anthol. (Steph. p. 115. Palladae ep. Brunck. To. II. p. 422. LXXI.) *ὅταν στυγῇ τις ἄνδρα, τὸν θεὸς φιλεῖ, οὗτος μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνει.* (Steph. *κατεισάγει*) *φανερῶς γὰρ αὐτῷ τῷ θεῷ μαχήσεται (κορύσσεται)* quae ex Homero sunt adumbrata.

99. *τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη.* pro *ἐπῆλθε, ἐπέρχεται,* vt iterum inf. 688 *γιγνώσκειν, ὅτι πῆμα Δαναοῖσι*

κυλίνδει. et iam Λ, 347 νῶϊν δὴ τότε πῆμα κυλίνδεται. vbi vide.

Poſt hunc verſum Barnes inſerit alium ab Ariſtotele, etſi paullo aliter, recitatum Rhet. II, 7.

Ζεὺς γάρ οἱ νεμεσᾷ, ὅς ἀμείνονι φωτὶ μάχοιτο. Luſum dixi, forte ingenioſum, ſupra Obſſ. ad Λ, 542. vbi plura de eo appoſui.

100. τῷ μ' οὔτις Δαναῶν νεμεσήσεται. Eliſa οι. μοι. nam ſup. 93 μή τις μοι Δαναῶν νεμεσήσεται.

101. Ἕκτορι χωρήσαντ'. „ἀντὶ, παραχωρήσαντα. ὑποχωρήσαντα.“ Schol. A. br. et Euſtath. Eſt vulgare εἴκειν.

ἐπεὶ ἐκ θεόφι πολεμίζει. θεόθεν. Schol. B. Opponitur πρὸς θεὸν et ἐκ θεοῦ. hoc idem quod ſollenne σὺν θεῷ. σὺν Διΐ. pro διὰ Διός.

103. ἄμφω κ' αὖτις ἰόντες ἐπιμνησαίμεθα χάρμης. Zenodotus ἰόντε. quod iugulat metrum. ἐπιμνησώμεθα Townl.

104. καὶ πρὸς δαίμονά περ — laudat verſum ad illuſtrandam ſententiam meliorem Menelai ap. Eurip. Or. 687 τὸ δ' αὖ δύνασθαι, πρὸς θεῶν χρήζω τυχεῖν.

105. κακῶν δέ κε φέρτατον εἴη. Vulgatum in edd. φέρτερον ſollenni varietate. φέρτατον tamen Barocc. Mori. vn. Vindob. et ipſe Ven. A. cum Schol. A. nec aliter legerat auctor Schol. br. quae exſcripta ſunt in Etymologo p. 798, l. 46. niſi quod hic praue φόρτατον.

Inter plura interpretamenta praeſtat hoc: ὡς ἐν κακοῖς, τοῦτ' ἂν εἴη φέρτατον, ἄριστον, τὸ ῥύσασθαι νεκρὸν Ἀχιλλεῖ, addo, omnino hoc optimum factu, inter plurima mala hoc malum minimum, viſum eſt, vt nunc diſcederet Menelaus et mox, aſſumto Aiace, rediret, vt corpus Patrocli absportaret. Euſtathius: ἀντὶ τοῦ· ὡς ἐν κακοῖς, κάλλιον. Et laudat Sophocleum: (Oedip. 1396) κάλλος κακῶν ὕπουλον ἐξετράφην. (legitur ἐξεθρέψατε) ἀντὶ τοῦ· ἐν κακοῖς μέγα καὶ περιφανές. Simile eſſe et illud: καλόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην (ibid. 1035.) vbi nunc, δεινόν γ' ὄνειδος legitur. Addit: alium dictum eſſe: τοῦ κακοῦ τὸ μεῖον. Vulgatam lectionem tue-

tur Hesych. voc. κακὸν (leg. κακῶν) δὲ φέρτερον εἴη. ἤγουν τῶν κακῶν τὸ κρεῖττον. Melius expones, κατὰ τῶν κακῶν. ἐν κακοῖς τοῖς παροῦσι, τὸ φέρτατον εἴη ἄν.

106. ἕως ὁ ταῦθ᾽ ὥρμαινε. pronuntiatum censeo ὡς ὅτταῦθ᾽. v. ad A, 193. At Bentl. em. ὡς ὅγε, ταῦθ᾽.

ὅρμαινε Vrat. A. Ionice.

107. ἦρχε δ᾽ ἄρ᾽ Ἕκτωρ. Iterum inculcat Clarke ἄρ᾽ *vt solitus est.* et 110 ὃν ἄρ. *quem scilicet.*

109. ἐντροπαλιζόμενος. Sch. B. μὴ διδοὺς τὰ νῶτα. atqui 114 στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς, verterat adeo tergum, sed *subinde retrospiciens.* De voce iam dicta sunt ad Z, 496. Λ, 546. λῖς (v. Obss. ibid.) non λὶς etiam in Apollonio, qui versum laudat in h. v. De ἠϋγένειος v. ad Σ, 318.

110. δίωνται Ven. et Sch. A. B. At in priore est aliud Scholion: δίενται, ὡς τίθενται. μέμνηται Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ μ΄. Legit quoque δίενται in hoc versu adscripto inf. Σ, 168. Sch. A. vbi de δίημι agit. Etymol. διῶνται laudat versu apposito a δίω, ex διόω.

111. τοῦ δ᾽ ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ. τοῦ δ᾽ ἐνὶ φρεσὶν legitur in edd. ante Turnebum, qui emendauit. At Ernesti non de nihilo consensum esse censebat: videri eos legisse τὸ δ᾽ ἐνὶ φρεσὶ — ferrem, nisi exsisteret oratio sic deterior; et nisi tales stupores iam plures vidissemus; et hoc ipso libro 45 ἀσπίδι ἐνὶ κρατερῇ — Porro ἔγχεϊ Cant. pro ἔγχεσι.

112. παχνοῦται, ἀέκων δέ τ᾽ ἔβη ἀπὸ μεσσαύλοιο. „quod τὴν κατ᾽ ἀγρὸν ἔπαυλιν (quae σταθμὸς vs. 110) μέσαυλον dixit, cum sit Atticis ianua in medio inter virorum et mulierum cubicula. Vide de hac voce Λ, 547. vbi eadem comparatio occurrebat. Iterum redit inf. 657. — παχνοῦται sollenne de terrore et pauore; vt in illo, *frigusque per ossa cucurrit.* Illustrat vsum exemplis Valkenar. ad Hippol. Eurip. 803 laudatus ab Ernestio. παχνοῦται. πήγνυται. φρίσσει. Sch. A. φρίσσει ἢ λυπεῖται Sch. B. ὑπὸ λύπης πήγνυται, δάκνεται, συστέλλεται optime Sch. br. At Apollon. Lex. πήσσεται, cum Hesych.

qui plura cumulat. Add. Etymol. Eustath. qui commode laudat Hesiodeum ἐπάχνωσε φίλον ἦτορ. Ἔργ. 360. forte sic legendus: Ὧι μὲν γάρ κεν ἀνὴρ, ἐθέλων κἂν οὐ μέγα, δοίη, χαίρει τῷ δώρῳ καὶ τέρπεται ὃν κατὰ θυμόν. Ὧι δέ κεν ἄλλος ἕληται, ἀναιδείηφι πιθήσας, καί τε σμικρὸν ἐόν, τό τ' ἐπάχνωσε φίλον ἦτορ. *Cui quis dederit lubens, etsi exiguum quid, dederit, gaudet ille munusculo et delectatur. At si quis alii vi abstulerit aliquid impudenter, hoc etsi exiguum, eius animum moerore constringit.*

115. παπταίνων Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν. ξ- Scholion excidit; quod spectasse suspicor ad παπταίνων Αἴαντα. verbo hoc, quod alias absolute ponitur, nunc cum quarto casu iuncto: subintellecto forte ἐπί. Vide de voce ad Λ, 545.

120. 1. περὶ Πατρόκλοιο θανόντος σπεύσομεν. Est ergo h. l. σπεύδειν περί τινος. σὺν σπουδῇ μάχεσθαι. aut simpliciter *pro Patrocli corpore, ad P. corpus defendendum operam dabimus.* Prorsus vt postea σπουδάζειν περί τινος. Mox 121 προφέρειν cum notatione auferendi vidimus Z, 346.

125. Ἕκτωρ — ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα. ξ- „quod Aristarchus (iterum ad 205) reprehendere videtur Homerum, quod *Hectorem dicit spoliasse Patroclum;* nam Apollo Patroclum spoliauerat Π, 793 — 804. λῦσε δέ οἱ θώρηκα ἄναξ — nec nisi nudatum percussit Hector 817. Alia alii in Schol. B. sunt commenti. Occurrere voluit Dionysius (Thrax) in Schol. A. eo vt iungeret Ἕκτωρ μὲν, Πάτροκλον ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα, Ἕλκ'. ita esse pro Πατρόκλου τεύχεα." quod et durum esse, nec necessarium, videtur. Sufficit enim, Hectorem nunc arma Patrocli legisse. At Apollo tantum decusserat et exuerat; ne hoc quidem, proprie si dixeris.

126. Ἕλκ', ἵν' ἀπ' ὤμοιιν. ξ- „quod nunc vere Hector studet abstrahere corpus Patrocli." Longum et inutile Scholion A.

127. *ἐρυσσάμενος κυσὶ δοίη.* etiam hic multi *ἐρυσάμενος* et *δώῃ* ed. Rom. "Ceterum in hac Hectoris voluntate a poeta declarata grammatici, *οἱ λυτικοὶ*, excusationem Achillis, quaesiverunt, quod ille aliquando Hectoris corpus currui alligatum raptauit. v. ap. Eustath. p. 1098, 26 add. inf. 289.

131. *μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῷ. αὐτῇ* ex Ald. 1. laudat Ern. quod in nostro exemplari non apparet. *ἔμμεναι ἀνδρῶν* Mori.

132. *ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας· οἷον κάλυμμα προστησάμενος* Eustath. De loquendi forma cf. ad Θ, 331.

133. *ἑστήκει, ὥς τίς τε λέων.* Apud Zenodotum et in Chia non erant hi tres versus." (At quomodo sensus sic et iunctura constare potuit? Scilicet notatio spectat ad 134. 5. 6. Ita vero nec minus 137 *ὡς Αἴας* abesse debuit. Eo modo his adiectis locus non infeliciter a rhapsodo exornatus est ampliore declaratione leonis.) Pergit Sch. A. Aiunt nonnulli versus abfuisse, quoniam *ὁ λέων* non *λέαινα* memoratur; ducit enim fetum mater. Ad quod respondetur, solere marem designare quoque feminam, et promiscue nomina adhiberi. Ita *ὁ ἱέραξ* de femina quoque dicitur; contra *ἡ πόρδαλις* de pardo. Antimachus tamen hoc loco deceptus (eum sequitur auctor Sch. br.) putauit *καὶ τὸν ἄρσενα σκυμναγωγεῖν.* (non commentatus in Homerum, sed adumbrato loco Homerico in sua Thebaide) — Etiam *σκύμνους* quaerit *leo* inf. Σ, 318 sq. *Λέοντα* pro *λέαιναν* iterum dixit de Diana inf. Φ, 483. Attigit nonnulla Eustath. Adscripsit vss. 133. 4 5. Gellius XIII, 7. propter verba *περὶ οἷσι τέκεσσι*, quibus fides Herodoti elenatur, lib. III, 108 de vno leaenarum fetu: quippe iam Aristot. H. An. VI, 31 falsa Herodoto narrata esse docuit.

ἑστήκει. vulgo *εἱστήκει.* sed Ionicum sequi me malle professus sum sup. ad Δ, 329. et *ἑστήκει* h. l. et mox 139 tuentur Cant. Mori. Harlei. Vrat. A. b. d. Lips. Ven. fragm. Mosc.

134. ᾧ ῥά τε νήπι' ἄγοντι συναντήσωνται ἐν ὕλῃ. Sic ſcribere iubet vſus Homericus ſubiunctiui pro vulg. συναντήσονται, et auctoritas Cant. Mori. Vrat. b. fragm. Moſc. vn. Vindob. Ven. ſic et Euſtath. Plutarch. l. l. Gell. l. l.

Obſeruat poetae ſagacitatem Schol. B. circa τὴν τῶν τέκνων Φιλοστοργίαν in animantibus, cane, vacca, leaena in locis I, 324. ſup. 4. Od. Υ, 14. etiam Plutarch. de Amore prol. p. 494 C. hunc locum vſ. 134. 5. 6. repetit; in eo legitur ὅν ῥα τε νήπια τέκνα ἄγοντα συναντήσονται, male. In ᾧ ῥα τε iungenda ſunt ᾧτε.

135. ἄνδρες ἐπακτῆρες, „κυνηγοὶ, ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν τοὺς κύνας" Sch. A. Paria Apollon. Lex. h. v. Heſych. Etymol. Euſtath. Vox iterum legitur Od. Τ, 435.

ὁ δὲ τε σθένεϊ βλεμεαίνει. Induxerat βλεμεαίνων Ald. 2. quod et in codd. habetur. Rediit ad βλεμεαίνει Stephanus, quod et in Plutarcho l. l. expreſſum eſt.

136 πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον. Copioſe illuſtratur vox in Schol. A. B. Sch. br. Euſtath. Apollon. Etymol. Heſych. ad quem v. Notam. modo vt palpebram eſſe velint, quae oculum tegit, modo vt cuticulam ſupra ſupercilium, quae corrugari ſolet; hoc vtique verius; ducta vox ἀπὸ τοῦ σκύζεσθαι, v. c. Δ, 23. τὸ ὀργίζεσθαι. Occurrit vox et alibi, et noto loco Theocr. XXIV, 116 et Ariſtoph. Ran. 842 vbi vid. Schol. in quo hic vſ. laudatur. Apud Suidam in αὐτονόμου intempeſtiue vſ. 136. inſertus eſt.

κάτω ἕλκεται, ὄσσε καλύπτων. Schol. A. „ἕλκεται ἔφη, ἀντὶ τοῦ ἕλκει, (κατασπᾷ Sch. br.) καλύπτων δὲ ὁ λέων· διὸ καὶ διὰ τοῦ ν γράφεσθαι συνεφώνουν ἅπασαι." Scriptum eſſe debuit διὰ τοῦ ω. Cauere voluit, ne καλύπτον aliquis ſcribendum eſſe contenderet: cf. Euſtath.

137. ὡς Αἴας περὶ Πατρόκλῳ — ἐπὶ Πατρόκλῳ Harl.

139. ἑστήκει. vulg. εἱστήκει. At Ven. ἑστήκει, et Sch. A. ἑστήκει ἔξω τοῦ ι. ſicque iidem qui 133. ita legebant. v. ad Δ, 329.

142. Ἕκτορ εἶδος ἄριστε. Ἕκτωρ repoſuit Barnes: quod et Vrat. d. habet et edd. Plutarchi de aud. poet. p. 34 E additque: „γρ. Ἕκτορ male." Immo recte.

Fuit Ἕκτορ ϝεῖδος. Male ὦ interposuere edd. Aldd. vt esset Ἕκτορ ὦ εἶδος. Eiecit ὦ Stephanus.

εἶδος ἄριστε. Vidimus iam Γ, 39. vbi increpatio Paridis ab Hectore facta est iisdem fere verbis, atque hic Hectoris a Glauco: specie et adspectu fortis; nequaquam re et facto.

μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο. duplici modo declarari potest, vel, vt μάχης δεύεσθαι sit pro τοῦ μάχεσθαι, *multum abfuit quin pugnares*, sed aufugisti; eodem modo atque ἀλκῆς δεύεσθαι sup. N, 786. Od. Ψ, 128 vel elliptice dictum est μάχης, pro διά, κατά, μάχης, ἐν μάχῃ, ἐν τῷ μάχεσθαι. quod mihi verius videtur; etiam aliis in locis: inf. Ψ, 670 ἦ οὐχ ἅλις, ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι: pro διὰ μάχης. Ω, 385 οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπεδεύετ' Ἀχαιῶν. δεύεσθαι et ἐπιδεύεσθαι ita poni absolute, pro, inferiorem esse, exposui iam ad N, 310. alibi casus personae adiicitur: ἄλλα δὲ πάντα, δεύεαι Ἀργείων Ψ, 483. 4. „γρ. ἐδεύευ" Barnes. ἐδεύου Vrat. A.

143. ἦ σ' αὔτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει. ἦ scribendum esse monet Schol. A.

φύξηλιν ἐόντα. φύξιν ex K, 311 et al. nouimus pro φυγή. φύξηλίς ἐστιν ὁ φεύγων τὰς ἴλας, δειλὸς δὲ ὁ δεδιὼς τὰς ἴλας, asserit Schol. A. ex Porphyrio, ut colligo ex Eustath. p. 1099. extr. et sane sic Schol. Victor. et cod. Leid. Valken. ad Ammon. p. 246. etsi acumini parum tribuo; adstipulantur tamen Etymol. Hesych. apud quem etiam φύζηλος, δειλὸς, φυγὰς, occurrit. Schol. A. τὸ φυγεῖν et ἀλέασθαι inesse putauit. Ineptius Eustath. ὁ φεύγων ἅλις. Vocem frequentat Nicander Ther. 660. Alex. 472.

144. φράζεο νῦν, ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς. Eustath. fragm. Mosc. et Venetus σαώσεις. quod forte ad Atticam elegantiam dictum arbitreris; sic sane conueniet cum Ξ, 3 φράζεο, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα. Δ, 14 ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ' ὅπως ἔσται τάδε ἔργα. add. Υ, 115. 6. φράζευ ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ I, 251. Homericum tamen vsum subiunctiui non minus in his constare docui

Exc. III ad lib. J. Inf. P, 713. 4 φραζώμεθα — ἢ μὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ — φύγωμεν. σαώσῃς tuentur quoque codd. boni. Etiam sic Ammon. p. 116.

πόλιν καὶ ἄστυ. Monet Eustath. illa vrbs, haec arx, Pergamus.

145. οἷος σὺν λαοῖσι, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασι. Manifesta ignoratio digammi pro λαοῖς τοὶ Ἰλίῳ. Vrat. d. σὺν γαμβροῖσι, τοὶ — meminerat somnolentus librarius ex E, 474.

ἐκγεγάκασιν Schol. br. saltem Ἰλίου sic esset mutandum. subiungitur: ἐκγεγένηνται. ὅ ἐστιν, εἰσὶν, ἐνοικοῦσιν. videntur priora corrupte scripta.

147. ἐπεὶ οὐκ ἄρα τὶς χάρις ἦεν. Schol. B. „ἀντὶ τοῦ· ὡς ἔοικε, γάρ ἐστι τὸ ἄρα. οἷον· οὐ γάρ ἐστί σοι τοῦτο εἰς χάριτος τάξιν. ἢ οὐδὲν αὐτοῖς χαρίζῃ. Est quod Latine: nullus est apud te gratiae locus. Hunc versum cum sequ. 148. iam Achilles pronuntiauerat I, 316. 317.

περὶ πτόλιος. Barnes refinxerat, πτόλεως, perperam.

148. μάρνασθαι δηΐοισιν ἐπ᾽ ἀνδράσι. legebatur et h. l. vbique δηΐοισι μετ᾽ ἀ. quod esset, pugnare inter hostes. Verum iam I, 317 receperam Aristarcheam emendationem: de qua v. ad e. l.

149. πῶς κε σὺ χείρονα φῶτα σαώσειας μεθ᾽ ὅμιλον. Ita vbique codd. et edd. Ita et Ven. vterque. Addit tamen Sch. A. Zenodotum legisse μεθ᾽ ὁμίλου, et habere hoc rationem, esse enim ἀντὶ τοῦ, ἔξω ὁμίλου." Scilicet alterum est *in pugna*, alterum *e pugna*. Barnes ex Schol. Exc. laudat: „Ζηνόδοτος δὲ γράφει· μετὰ μώλου ἀντὶ τοῦ ἐκ πολέμου." Vnde haec habeat, non assequor; nisi de suo refinxit. Nam Scholia illa excerpta sunt in Edit. Cantabr. 1689. p. 768. atqui ibi Zenodotus μεθ᾽ ὁμίλου scripserat, ἀντὶ τοῦ, ἐκ πολέμου. Addit Barnes: „γρ. καθ᾽ ὅμιλον."

150. ἐπεὶ Σαρπηδόνα — κάλλιπες Ἀργείοισιν — „Ignorat adeo Glaucus, Sarpedonis corpus ab Apolline abductum esse" (Π, 453 sq.) Sch. A. Immo vero, de-

cent vſſ. 150. 1. 153. 163. totum illum locum ab aliis rhapſodis eſſe inſertum. v. ſup. ad Π, 432.

151. κάλλιπες Ἀργείοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι. ℥ „quod ἑλώρια non ſunt βρώματα, ὡς οἱ γλωσσογράφοι, ἀλλ' ἑλκύσματα. De hoc v. ad Α, 4.

κάλλιπες οἰωνοῖσι Harlei. Lipſ. ex interpolatione: etſi ſic mox 241 κύνας ἠδ' οἰωνούς.

De κύρμα vidimus E, 488.

152. ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένετο πτόλεϊ τε καὶ αὐτῷ. „πόλλ' ὄφελος. Vterque Sch. monet, eſſe πολλαχῶς. πολλάκις. et deeſſe κατὰ πολλά." quis tandem hic haerere potuit?

153. νῦν δ' οὔ οἱ ἀλαλκέμεναι κύνας ἔτλης. ℥ Nam duo notata ſunt: „primo, quod Zenodotus ſcripſerat: κύον, ἔτλης. quod abſurdum eſt. Tum alterum, quod Troiani opinati ſunt, ſubtracto Patrocli corpore ſe recuperaturos eſſe corpus Sarpedonis." add. Euſtath. p. 1100, 33. In Sch. A. eſt καὶ ὑφαντοὺς ἔχοιεν εἰς ἀνταπόδοσιν. an vox iſta ὑφαντὸς *pignus* declarauerit, ignoro. latet ὑφ' αὐτοὺς, vel ὑφ' ἑαυτοὺς ἔχοιεν?

154. τῷ νῦν — Monet Sch. A. recte, duplici modo interpungi poſſe; vel poſt ἀνδρῶν, tum οἴκαδ' ἴμεν, οἴκαδε πορευσόμεθα. vel poſt ἴμεν, vt ſit pro ἰέναι, ſi quis mihi obſequutus fuerit, vt domum redeat, Τροίῃ δε π. excidium paratum eſt Troiae: ita δὲ in apodoſi abundat." Similia ap. Euſtath. Praefero poſterius. Sin placet prius; aut praeſens ἴμεν pro futuro, εἰσόμεθα, vt iam alibi vidimus factum, aut quod orationi vim addit: ἴμεναι, pro ἰέναι ſc. δεῖ. κάλλιόν ἐστι. Tum Τροίῃ δὲ erit, quod vulgo: οὕτως ἄρα.

Ceterum, quantum in ſermonis δεινότητι a loquentis perſona proficiſcatur, diſcas ſi haec conferas cum ſimilibus Therſitae B, 235 ſqq.

εἴτις ἐμοὶ Λυκίων. Ineſt ἠθικόν τι in hoc, pro οἱ Λύκιοι. Comparat Euſtath. e Sophocl. Aj. 245 ὥρα τινὰ κλοπὰν ποδοῖν ἀρέσθαι.

155. Τροίῃ δὲ προφήσεται αἰπὺς ὄλεθρος. Sch. A. ὄλεθρος φανήσεται. Sch. B. προφανὴς γενήσεται. Sch. br. ἀναφανήσεται. Eſt quoque in Heſychio gloſſa ad h. l. Scilicet fuit φάω, φάνω, φαίνω, luceo, in lucem profero; vnde etiam dico, cogitata animi in lucem profero: vnde φάω, φάσω, et φάω, φήσω. Similiter φάω pro occido, idem quod φένω, φένω, eſt φάω, φήσω, et φάω, φάσω. vnde mox vſſ. 164 πέφαμαι media breui.

156. εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι. vn. Vindob. εἰ γὰρ δὴ non male.

157. ἄνδρας εἰςέρχ. edd. omnes ante Turnebum, incredibili metri incuria. Apud Plutarch. Praecept. reip. ger. p. 815 C. legitur ἐπέρχεται minus commode.

158. οἳ περὶ πάτρης ἀνδράσι δυςμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο. δῆριν ἔχουσιν Cant. Vat. Harl. Townl. Vrat. A. b. hic cum gl. γρ. ἔθεντο.

159. αἶψά κε Πάτροκλον ἐρυσαίμεθα. Scholion excidit; repetita forte erant ea, quae iam ad 153 appoſita erant. Barnes tentat Πάτροκλόν γ' vel Πατροκλῆ' perperam: ignorato digammo.

160. εἰ δ' οὗτος. pro εἰ γάρ.

161. ἔλθοι τεθνειὼς, καί μιν ἐρυσαίμεθα χάρμης. τεθνηὼς etiam h. l. Ven. Townl. Vrat. b. d. vn. Vindob. ſicque Ariſtarchus, Sch. A. nec non Cant. cum fragm. Moſc. In vtrouis eſt quoque ἔλθῃ. Eſt ἐλθεῖν, vt alibi quoque, adduci, adductum eſſe.

χάρμῃ Lipſ. vn. Vindob.

163. λύσειαν καί κ' αὐτὸν ἀγοίμεθα Ἴλιον εἴσω. „quod Glaucus ignorat, Sarpedonem ab Apolline in Lyciam eſſe deportatum. (v. ſup. ad 150) et quod ἄγεσθαι περὶ ἀψύχων" Sch. A. quod ſaepius monitum eſt, λῦσαι h. l. ſimpl. ἀνταποδοῦναι.

καὶ δ' αὐτὸν Apollon. Lex. habet p. 250 in εἴσω, vbi docet id eſſe pro εἰς (per ellipſin ἔσω εἰς.)

164. 165. iam lecti fuere ſup. Π, 271. a. Friget et h. l. alter verſus, Ἀργείων παρὰ νηυσὶ καὶ ἀγχέμαχοι

θεράποντες, in supplementum, puto, additus elliptici dicti ὅς μέγ' ἄριστος.

Porro πέφατ' est haud dubie pro πέφαται, elisa diphthongo, v. Excurs. ad h. v. Sch. br. πέφαται. νῦν ἀνῄρηται. Vatic. πέφνετ'.

167. κατ' ὄσσε ἰδών — ἀλλ' οὐδὲ ὑπέμεινας ἀντιβλέψαι. vt Sch. B. Minus bene Sch. br. κατιδὼν τοῖς ὀφθαλμοῖς.

168. οὐδ' ἰθὺς μαχέσασθαι. μάχεσθαι Lips. voluit μαχέεσθαι vt mox 178.

170. 171. Recitantur a Plutarcho de aud. poet. p. 32 A.

170. ὑπέροπλον ἔειπες. „γρ. ἔειπας" Barnes. Saltem perpetua varietate; et h. l. sic edd. Plutarchi l. c.

171. ὢ πόποι. Aristarchea lectio: quae et in Veneto, Vrat. d. fragm. Mosc. et in ed. Rom. erat. At ὢ πέπον per ed. Flor. et Aldd. illata est. eadem in Plutarch. de aud. poet. p. 32 B. praecept. reip. gerendae editur p. 809 E. Erat haec Zenodoti, vt e Sch. A. discimus: qui non male sic legi putat. — ἐφάμην, ἐλογισάμην de quo iam actum.

172. τῶν ὅσσοι. Sch. A. adiectum hoc imminuere vim ait, καὶ τὰ τοιαῦτα εἴωθεν ἀθετεῖν Ἀρίσταρχος. (h. e. *improbare; non, pro insititiis habere?* Atqui ea suspicio facile mouetur, quoties tam inutile interpretamentum adiicitur.)

τῶν intellige esse pro τούτων, οἵ. vt saepe. ita paullo post vs. 207 τῶν ποινὴν ὅ τοι. τῶν ἐκείνων. Multum operae in hoc ponebat Reiz de Prosod. p. 74 cum ἄλλων non bene substitui posse.

173. νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες ※ Scholion appositum: παρὰ Ζηνοδότῳ· „νῦν δέ σε" ἔξω τοῦ υ. (indocte, cum hiatu) ὅτι νῦν μὲν ὀρθῶς ἔχει (sc. totus versus.) ἐν δὲ τῇ Ξ κακῶς ἐντεῦθεν μετενήνεκται. v. ad Ξ, 95. οἷον ἔειπες. „γρ. ἔειπας" Barnes.

174. ὅς τέ με φῂς Αἴαντα. „φῂς. Ascalonita iubebat scribere μ' ἔφης. (quod est in Vrat. d.) Alexion con-

tra pronuntiabat esse praesens, vnde et cum ι scribi φῇς." Obtemperant Sch. br. Rationem tamen τοῦ ι non affert grammaticus B. qui ei se adstipulari profitetur. Quae sane nulla est, praeter vsum, παράδοσιν s. ἱστορίαν, quod praeclare docet grammaticus in Etymol. p. 791 voc. φῇς. Aliquoties iam editum est φῇς, vt Il. Δ, 351. secundum hanc auctoritatem, quae et in Veneto visitur. Alioqui a φημὶ, est φῆς, φησὶ, nec vlla est του ι caussa in ipsa re. „γρ. ὅς τ' ἐμ' ἔφης. Barnes. ὅς τ' ἐμὲ φῇς fragm. Mosc.

175. ἐγὼ Flor. et Aldd. ἐγὼν ex ed. Rom. inde a Turnebo. sicque codd. ipse Ven. οὔτι ἐγὼν Harl. Vrat. A. Vindob.

176. 7. 8. tres versus iam supra lecti Π, 688. 9. 690. sed duo hi 689. 690. male hinc translati. Recitat eos Dio Chrys. Or. XXXII, p. 664. Reisk. sed editur ἀφείλετο νίκης et τοτὲ δ' αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.

176. ἀλλ' αἰεί γε. ἀλλ' αἰεί τε erat ante Barnes: sicque Ven. Cant. fragm. Mosc. Vrat. A. b. d. v. ad Π, 688. δὲ Towl. vt sit ἀλλὰ δέ. ἀλλά γε vere Homericum est.

νόος ἠέπερ ἀνδρὸς, Barocc. Mori. Harl. Townl. Vrat. A. b. ἀνδρῶν Vat. cf. ibid. 690.

178. ὁτὲ δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι. — „quod parum sibi respondent membra: pro ὁτὲ δ' αὐτὸς debebat esse τότε δ' αὐτός — aut ἐστὶ δ' ὅτε κ' αὐτός. Est quoque τόδε δ' apud Aristophanem. Sch. A." An τότε δὲ ita dictum fuerit pro ἐνίοτε δὲ, quaeri potest. Miror in hoc haesisse homines, cum toties hoc, quod proprie erat ὁτὲ μὲν — ὁτὲ δὲ, pro ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ, variet poeta, et ὁτὲ δὲ solum enuntiet, v. c. Λ, 567. ὁτὲ autem et ὅτε etiam h. l. variat; monente quoque Eustathio. ἐποτρύνει ἢ ἐποτρύνῃσι — ὃ καὶ ἀλλαχοῦ προέκκειται. scil. Π, l. c. ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι. — μαχέεσθαι Lips. Harlei.

179. καὶ ἴδε ἔργον. Volunt ἴδε Atticum esse; vulgare ἰδὲ.

181. ἤ τινα καὶ Δαναῶν ἀλκῆς, μάλα περ μεμαῶτα. Antea interpungebatur Δαναῶν, ἀλκῆς μέγα περ μεμαῶτα. Poteſt hoc defendi exemplo N, 197 Αἴαντε μεμαότε θούριδος ἀλκῆς ad quem loc. vide. Et erit τινὰ Δαναῶν σχήσω ἀμυνέμεναι ἀποσχήσω τοῦ ἀμύνειν. Eſt tamen expeditius, ſi iungas ἀλκῆς σχήσω, vt facit Schol. B. τὸ ἑξῆς οὕτως· ἤ τινα καὶ μεμαῶτα ἀμυνέμεναι σχήσω τῆς ἀλκῆς. Similiter Euſtath. iunxit: ἤγουν ἀφέξω τῆς εἰς ἄμυναν ἀλκῆς. Sup. I, 651 Ἕκτορα, καὶ μεμαῶτα, μάχης σχήσεσθαι ὀΐω.

μέγα περ vulgg. At μάλα περ Harl. Cant. Mori. fragm. Moſc. Vrat. A. vn. Vindob. Ven. et ſane hoc ſollennius; vt in illo: μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν.

183. ὣς εἰπών. Verſus 184. 5. aliquoties vidimus: v. ad Z, 112. *eſtote ſtrenui, et fortiter pugnate.*

185. ἔστε, non ἐστὲ, cum ſit imperatiuus. monuit Toll. ad Apollon. Lex. ad h. l. ἔστε. γίνεσθε. p. 305. Mihi aliis locis non in mentem venerat.

186. ὄφρ' ἂν ἐγὼ Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἔντεα δύω. Vulgo ἐγών. habeo auctoritatem Vrat. A. Arma Achillis cur induerit, quaeſitum; ſcilicet, ait Sch. B. ad 189. vt ſe ornaret, Troianorum animos firmaret, Achiuos terreret, et Achilli pararet hoc ipſum, vt, eo caeſo, armis iterum potiretur. v. Notam ad vſ. 140. — ἀμύνονα ἔντεα Vat.

188. κορυθαιόλος et h. l. edd. ante Turnebum: v. ad 96.

190. ὦκα μάλ', οὔπω τῆλε, ποσὶ κραιπνοῖσι μεταστπών. Sch. A. recte monet: τὸ ἑξῆς ἐστι· θέων ἐκίχανεν ἑταίρους, ὦκα μάλα κραιπνοῖσι ποσὶ μεταστπών. τουτέστι μετελθὼν αὐτούς. cauſſa interpoſita eſt οὔπω τῆλε, quippe nondum multum illi proceſſerant. Fuere qui μετάσπων ſcriberent: male.

191. κλυτὰ τεύχεα Πηλείδαο. „ἐν ἄλλῳ· Πηλείωνος.“ Sch. A. ſicque Barocc. vn. Vindob. Totum verſum expunxerat Bentl. Putauit adeo ſufficere v. 130. 1.

192. στὰς δ' ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύτου, ἔντε' ἄμειβεν. Vitiatur metrum in πολυδακρύτου. nam υ pro,

ducitur vt alia ex δακρύω. v. Ω, 620 πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται. add. Od. T, 213. 251. Φ, 57. In Ven. editur πολυδακρύου. Eſt emendandum πολυδάκρυος. Sic inf. 544 ὑσμίνη πολύδακρυς. Monuit quoque Bentleius.

193. προτὶ Ἴλιον ἱρήν. ⸓ „quod Ἴλιος feminino genere“ Schol. A. Tum Apollon. Lex. in ἅ. ὅτε δὲ τὰ αὐτοῦ. ἤτοι ὁ μὲν τὰ ἃ δῶκεν.

194. τεῦχε' ἔδυνε vulgo. ſed Ionica ratio probat τεύχεα δῦνε, quod eſt quoque in Cant. Mori. Harl. Ven. fragm. Moſc. Townl. Vrat. A. d. vn. Vindob.

195. ἅ οἱ θεοὶ — non eſt articulus ſed οἱ αὐτῷ. duplici datiuo vt ſaepe pro πατρὶ αὐτοῦ. Nec probo Bentleium emendantem τὰ μὲν θεοί.

πατρὶ Φίλῳ ἔδοσαν. in nuptiis cum Thetide: hoc additur inf. Σ, 82—85. equos Neptunus dederat: Π extr. et diſerte Ψ, 277. 8. Munera iſta nuptialia θεόςδοτα etiam a Pindaro celebrata ſunt. Ἡφαιστότευκτος Pelei μάχαιρα nota e Pindaro, et Schol. Apollonii I, 224. cf. Eudocia p. 441.

196. ὁ δ' ἄρα ᾧ fuit αρα Ϝῳ geminata digammi pronuntiatione. παιδὶ ὄπασσε vitioſo hiatu: cui non vno modo occurri poteſt, et Bentl. iam occurrebat: υἱεῖ ὄπασσε. Potuit quoque ᾧ ὤπασε παιδὶ ſcribi.

297. γηρὰς ex γήρημι. Producitur vltima, quia ex γήραυς orta, vt apud Heſiod. γηράντεσσι τοκεῦσι. Indocte grammatici per apocopen dictum eſſe volunt pro γηράσας, ita et ὑποφθὰς pro ὑποφθάσας acceperunt, et ἐπιπλὼς pro ἐπιπλώσας. Dicta iam ſunt de his ad H, 144 et ad Z, 291. Ita tamen Sch. A. B. br. Heſych. add. Gregor. et Koen. p. 271. 2. Ad meliora deſcendit Etymologus cum Euſtathio.

198. ὡς οὖν „vt dictum eſt v. 192.“ Clarke.

199. τεύχεσι Πηλείδαο κορυσσόμενον θείοιο. Vrat. d. cum vno Vindob. τεύχεσι λαμπόμενον μεγαθύμου Πηλείωνος recitat. hemiſtichium vtrumque alibi occurrit.

201. οὐδέ τι τοὶ θάνατος καταθύμιός ἐστιν. ⸓ „quod καταθύμιος, κατὰ ψυχὴν (idem quod ἐνθύμιος,

de re quae animo obuersatur) cum vulgo sit τὸ καταθύμιον τὸ ἀρεστόν. Sch. A. Eustath. Haec iam vidimus K, 383.

Tum ἆ δειλ'. Ita vulgo scribitur. Herodianus ἐν τῷ ᾱ ὑπομνήματι τοῦ περὶ παθῶν Διδύμου (pro εἰς τὸ περὶ παθῶν. Nam fuit talis Didymi libellus. cf. ad Γ, 272) disquirit de tono: sitne ἆ δειλ' an ἆ δεῖλ'. quia est pro δειλὲ, debere tonum retrahi ἆ δεῖλ'.“ Recte ita censet grammaticus; idque sequendum est, quandoquidem sup. Λ, 160 κείν' ὄχεα probauimus. — οὐκέτι τοι Cant.

202. ὅς δή τοι σχεδόν ἐστι. σχεδὸν non esse, quod vulgo dici solet, *cum non multum abest quin;* fore; verum pro ἐγγὺς, obseruat Sch. A. quod et ab Etymologo et aliquoties ab Eustathio notatur, primo loco ad E, 14. Aristarchea exemplaria habuerunt: αἵ δή τοι σχεδόν εἰσι. Atqui Κῆρες θανάτου non praecesserant. Forte αἵ librarii vitium est, et fuit ὅς — εἶσι, h. ἔρχεται. Erat quoque εἶσι in vno Vindob. et in Lips. cum gl. πορεύεται. idque probandum, ne bis ἐστὶν se excipiat. Contra alterum iteratur Od. B, 283. 284. ὡς δὴ Lips. ἄβροτα, pro ἄμβροτα, τεύχεα Mori.

203. τόν τε τρομέουσι καὶ ἄλλοι. sup. H, 113 Ἕκτορι, τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.

204. ἑταῖρον ἐνηέα. τὸν προσηνῆ. ἐναντίον τῷ ἀπηνεῖ. (Iterum inf. Ψ, 252 vbi ἐνηέος. Apollon. Lex. προσηνοῦς. προσφιλοῦς. Add. Sch. br. Etymol. Suid. Hesych. Eustath.) Addit Sch. A. Zoilum Ἐνηέα pro nomine proprio habuisse Od. Θ, 200 χαίρων οὕνεχ' ἑταῖρον Ἐνηέα λεῦσσ' ἐν ἀγῶνι. Fuit haec propria Patrocli laus humanitatis et beneuolentiae: vnde inf. 670 Patrocli ἐνηείη. Et repetitur haec propria Patrocli laus Φ, 96. Ψ, 252. 648.

205. τεύχεα δ' — Ipse Iupiter ait Hectorem spoliasse Patroclum: quod tamen Apollo fecerat. Reprehendebat hoc Aristarchus. Sch. A. De his cf. sup. ad 125. — οὐ κατὰ κόσμον. Quid tamen est illud, in quo Hector ἀκόσμιος videri debuit? Spoliare per se non est inhonestum vel indecorum: num quatenus Apollinis et Eu-

phorbi virtute caesi hostis arma sibi vindicarat? Sic Schol. Eustath. an, quod superbe spoliati corpori illuserat 125. 6. 7? Nisi omnino eum obiurgat, quia imprudens futuri nimium exultat Patrocli caede. Schol br. οὐ κατὰ τὸ προσῆκον. ἐφ' ὕβρεως. saltem σὺν ὕβρει. ὑβριστικῶς.

206. εἷλευ· ἀτάρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίξω. Obseruant Schol. A. B. inesse his versibus ἦθος et πάθος, et τραγῳδίαν, miseratione fortunae Hectoris, etsi eum superbire indigneris.

εἷλευ ex ed. Rom. reposuit Turnebus. Flor. Aldd. εἷλες, vt et cod. Vatic. cum Vindob. Alt.

207. τῶν ποινὴν, ὅ τοι οὔ τι μάχης ἐκνοστήσαντι. ποινὴν h. l. ἀντισήκωσιν, compensationem, bene reddit Eustathius, laudato Pindaro, qui hanc vocem frequentat hoc sensu. (P. I, 113. IV, 112. Nem. I, 108.) Atqui nec nouum hoc in Homero. Vidimus iam ποινὴν υἷος E, 266 et al.

ὅ τοι οὔ τι. Cant. Mori. Vat. Vrat. A. b. ὅ τι οὔτι. sicque edd. Flor. Aldd. Recte correxit Turnebus ex ed. Rom.

ἐκνοστήσαντι voce iugata vulgatum inde a Turnebo ex ed. Rom. νοστήσαντα quoque Vrat. A. νοστήσαντος Vrat. b.

Fragm. Mosc. interpunxit: ἐγγυαλίξω τῶν, ποινὴν etc. vt sit κράτος τῶν, (pro αὐτῶν, τῶν Ἀχαιῶν).

210. Ἕκτορι δ' ἥρμοσε τεύχε' ἐπὶ χροΐ. In Schol. B. et Harl. Schol. contenditur, subintelligendum esse τὸν Δία. vt Iupiter diuina opera loricam adaptauerit Hectori. Non enim eadem statura fuisse Achillem et Hectorem, vt arma istius huic conuenire satis possent. „Respexerunt scilicet locum X, 321 sqq. vbi Hector, parte gutturis haud tecta, transfigitur. Argutantur tamen viri docti in voce ἁρμόζειν, quod nimis seuere exigunt. Si Patroclo congruus erat thorax Achillis, quid ni et Hectori? Ita Paridi thorax fratris ἥρμοσε δ' αὐτῷ sup. Γ, 333. ἥρμοσεν est pro ἡρμόσθησαν, vt et Eustath. exponit. Sic et inf. T, 385 πειρήθη εἴ οἱ ἐφαρμόσσειε. adstipulatur Clarke.

δῦ δέ μιν Ἄρης δεινὸς ἐνυάλιος. „Ἄρης, πολέμου ἔρως καὶ ὁρμή.“ Sch. A. br. vt *Apollo pectus subire* dicitur, *numen* aliquem *implere*: pro *vi diuina*. Apollon. Lex. ἄρης. — ἐπὶ δὲ τῆς εἰς πόλεμον ὁρμῆς adscripto hoc loco. Hesych. δῦ δέ μιν Ἄρης. ἐπιθυμία αὐτὸν εἰςέδυ τοῦ πολεμεῖν.

211. δεινὸς ἐνυάλιος. „quod Ἐνυάλιος Martis epitheton ἀπὸ τῆς Ἐνυοῦς πολεμικῆς οὔσης ductum est, vt Ἀρήϊος ab Ἄρης. Non autem, vt οἱ νεώτεροι, Enyus (sup. E, 333) filius est Mars; neque, vt Attici, deus est aliquis Ἐνυάλιος a Marte diuersus.“ Sch. A. Disertiora haec quam apud Hesych. et Etymol. et Sch. A. B. ad Υ, 69. Mirum tamen, nunc demum haec notari, cum iam B, 651. et saepe ἐνυάλιος Mars memoratus fuerit. Verbo, ἐνυάλιος est simpliciter pro πολεμικός.

πλῆσθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντός. Vrat. d. πλῆθε. quasi ἔπληθε.

212. μετὰ δὲ κλειτοὺς ἐπικούρους. Hic nusquam variat κλητοὺς, vt sint euocati socii: sed sunt κλειτοὶ, praeclari. v. ad vs. 14.

213. βῆ ῥα μέγα ἰάχων. μέγ' ἰάχων peccatum etiam h. l. vt vbique in his vocibus: cum tamen sit μεγα ϝιαχων.

ἰνδάλλετο δέ σφισι πᾶσι, 214. τεύχεσι λαμπόμενος, μεγαθύμῳ Πηλείωνι. ἰνδάλλετο Apoll. Lex. ὡμοιοῦτο. Sch. br. addunt εἰκάζετο. add. Hesych. Etymol. Iterum obuia vox Ψ, 460. vbi v. Eustath. Od. Γ, 246. Τ, 224 et in Apollon. Argon. I, 1297. Idem de rerum simulacris menti obuersantibus adhibuit: II, 547 ὑγρή τε τραφερή τ' ἰνδάλλεται. III, 453 προπρὸ δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν ἔτι οἱ ἰνδάλλετο πάντα item III, 811. Alias est simpl. *videri*, δοκεῖν vt Ψ, 460 et *reminisci*, Od. Τ, 224. Est quoque inter voces Platonicas ap. Timaeum in Lex. p. 150 et ibi Ruhnken.

μεγαθύμῳ Πηλείωνι. Recepi e Ven. ad quem docet Sch. A. habere hoc διόρθωσιν Aristarchi. (nec aliter possunt legisse Sch. br. in quibus εἰκάζετο. ὡμοιοῦτο. τῷ Ἀχιλλεῖ δηλονότι. Et Schol. Exc. οὕτως ὁ Ἀρίσταρχος. At αἱ

κοιναὶ ἐκδόσεις, μεγαθύμου Πηλείωνος, quod meo iudicio sensum commodum non habet, multo minus, si, vt vulgo fit, oratio continuatur: τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμου Πηλείωνος. nam quid tum est ἰνδάλλετο? erat similis cuinam? deficit adeo vox princeps sententiae. Eustath. ἤγουν εἰκασμὸν ἑαυτοῦ ἔπεμπε τοῖς βλέπουσι, καὶ οὐκ ἐμφανῶς ἐγινώσκετο Ἕκτωρ εἶναι. hoc absurdum est. Saltem ἰνδάλλετο Πηλείωνος erant iungenda. At cum casu secundo vox non occurrit iuncta. Etiam ὅμοιος semper cum tertio casu iungitur in Homero. Adhaesit genitiuus antecedenti τεύχεσι. Etiam Eustath. subiungit: ἕτεροι δέ φασιν, ὅτι μεγαθύμῳ Πηλείωνι ἰνδάλλετο.

215. ὤτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποιχόμενος ἐπέεσσι. Aristarchea lectio. Nam Schol. A. „Zenodotus ὄτρυνεν“ quod Ionicum est: perpetua varietate.

Eustath. ad h. v. multa argutatur super producta vltima vocis ἐποιχόμενος, ignorantia τοῦ Digamma. Pro hac voce παριστάμενος Vrat. A. παριστάμενον Vrat. b. contra metrum post ἕκαστον.

216. Ὀρσίλοχόν τε Cant. Barocc. Mori. vitiose. versum latinum fecit Virgil. Aen. VI, 483.

217. Δεισήνορα. restituit Barnes ex Etymol. accedente Vatic. pro vulgato Δεισίνορα. At Δησήνορα Vrat. A. Διισήνορα Ven. Βιήνορα Cant. Δεισήνωρ vt Εὐήνωρ. Ἀντήνωρ.

Ἱππόνοον Mori pro Ἱππόθοον.

216. 217. 218. Qui sequuntur, e sociis erant, vt ex 220 intelligo. Μέσθλης. Paeones ducebat B, 864. *Medon* diuersus ab aliis. *Thersilochus* e Paeonibus, ab Achille caesus inf. Φ, 209. 211. *Asteropaeus* inter Paeonum principes, nec Lyciis annumerandus, v. ad M, 102 ab Achille caesus inf. Φ, 139 sq. *Hippothous*, Pelasgorum dux: B, 840. *Phorcys* Phrygum dux. *Chromius* et *Ennomus* Mysorum duces B, 857. Reliqui obscuri.

218. Φόρκυν τε Χρομίον τε. Nam sic est scribendum ex Canone grammatico, vt Ὀδίος, recte obseruante Barnesio. cf. ad E, 39. 677. Est h. l. Χρομίος, qui supra ἐν τῷ διακόσμῳ (B, 858) erat Χρόμις. Metro deberi va-

riationem, nemo dubitet; debuit tamen vtrumque frequentari; at quaerit Dionysius, satis otiose, vtrum nomen poeta mutauerit? Ait mutatum videri Χρόμις in Χρομίος. Nam altero loco (B, 858) recensu facto vera apponi nomina. εὔλογα γὰρ ἐκεῖ τὸ ὄνομα πρῶτον. debuit esse εὖ λέγει γάρ. Sch. A. Aliud ibid. Scholion Φόρκυνα scribendum esse monet, nisi potius fuit οἱ δὲ Φόρκυνα αἰτιατικῇ ἀπὸ τῆς εὐθείας εἰς ν. (post οὐχ ὑγιῶς δὲ interpungo.) Debuit scriptum esse etiam Φόρκυνα Χρόμιόν τε. quod et Tyrannio maluisse videtur; vt inf. Ρ, 312 Αἴας δ' αὖ Φόρκυνα δαΐφρονα, Φ. De variante nominis Φόρκυς scriptura v. Notas ad Apollodor.

219. τοὺς ὅγ' ἐποτρύνων. Versus aberat a Lips. Townl. cum signo et sigla α et posse abesse ait Ernesti.

220. Comparat Hectoris et Menelai 248 orationem Sch. B. et ad Glauci orationem respici vult Eustathius multa argutando.

221. οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος. „quod orationem orditur Hector a γὰρ, vt Od. K, 190 οὐ γὰρ ἴσμεν, ὅπῃ ζόφος.“ Sch. A. Obseruatio nunc satis trita: γὰρ pro δὴ, vt dictum sup. ad K, 61.

223 — 6. Possunt iungi sic vt post Ἀχαιῶν plene interpungatur, vt editum est. Potest etiam ἀλλ' ἵνα — Ἀχαιῶν protasis esse sequentium. Notat quoque Schol. A.

224. προφρονέως ῥύοισθε φιλοπτολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν. Ald. 2. intulerat ἀπ' Ἀχαιῶν. quod et codd. habent, vt fragm. Moscou. vn. Vindob. Sane εἴργειν, ἀρκεῖν τὸν ὄλεθρον, τὸ κακὸν, ἀπό τινος dicitur. non memini, ῥύεσθαι, φυλάσσειν, σώζειν τινα ἀπό. Rediit ad ὑπὸ Turnebus. Od. M, 107 est οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ.

Est autem nunc ῥύεσθαι, prima producta, a ῥύομαι, φυλάσσω, σώζω. v. Excurs. IV. ad lib. A. Diuersum est quod sequitur vs. 235 νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν, trahere, subducere, pro ὑπερύειν, ὑπεξερύειν, Αἴαντι. Est hoc quoque plerumque ὑπ' ἐξ. vt inf. 581 νεκρὸν ὑπ' ἐκ Τρώων ἔρυσε μετὰ ἔθνος ἑταίρων. et Σ, 232. vt ὑπ' ἐκ — ἕλκειν Δ, 465.

225. δώροισι καταπρύχω καὶ ἐέδνῃ. καταπρύχω, καταπονῶ τοὺς Τρῶας, ἀναγκάζων παρέχειν δῶρα — Sch. B. Eadem vox hoc ſenſu Od. O, 308. Π, 84.

226. ὑμέτερον δὲ ἑκάστου θυμὸν ἀέξω. Vltima nemo illuſtrat, praeter bonum Dammium: niſi quod Euſtath. praeit, per ψυχὴν διαχεομένην, χαίρουσαν reddendo. Eſt ἀέξειν inter voces antiquioris ſermonis notiones non ſatis explicitas habentis. Omnino eſt *maius reddere*, ſeu numero ſeu menſura, ſeu viribus corporis, tum et animi. Maior animus ſi redditur: accedit ei noua virtus, audacia, modo alacritas, laetitia. Hoc diſertius redditur per *exhilarare, recreare*, vt h. l. M, 214 σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν *opes alterius firmare, dignitatem tueri.* πένθος ἀέξειν *fouere moerorem*, pro ſimplici ἔχειν. ἔργον ἀέξειν, *ſecundare, fortunare*, bono ſucceſſu vt Od. Ξ, 66. O, 371. Hinc Pindarus ὕμνων ἄνθος ἀέξειν precatur Iouem, *fortunare* carmina, beare, vt placeant, et aliquoties pro *clariorem fieri, maiorem famam aſſequi*, vt Μοῦσα αὔξεται P. IV, 496.

228. ἡ γὰρ πολέμου ὀαριστὺς „ὁμιλία. οὕτως δεῖ ἀναστρέφεσθαι ἐν πολέμῳ καὶ ἀριστεύειν. αὕτη γὰρ καὶ ἀρετὴ τῶν πολεμούντων“ Schol. A. et Sch. br. parum diſerte. Nec huc ſpectat, quod apud Apollon. Lex. eſt: ὀαριστύς, σημαίνει δὲ τὴν μάχην. quod locum habet N, 291 vbi eſt μετὰ προμάχων ὀαριστύν. Eſt proprie confabulatio, ſermo: v. ad Ξ, 216. inde negotium, quod quis cum altero peragit; itaque eſt: ita enim res in praelio transiguntur, ea conditione, vt aut pereundum aut vincendum ſit. Erneſti ad notionem lufus reuocabat „hic eſt luſus belli: Horat. *nimis longo ſatiate ludo*: ſiue: *hae ſunt belli vices*“ hoc melius.

229. τεθνειῶτα. vt et Venetus. Ariſtarchus τεθνηῶτα vt vbique eum ſcribere vidimus: ſic et Cant. Townl. vn. Vindob.

230. ἐρύσῃ εἴξῃ δέ οἱ Ἕκτωρ. Lectio ἐρύσῃ et εἴξῃ, verior haud dubie lectione vulgata ἐρύσει et εἴξει, vt ſolet Homerus ὅς δέ κε cum ſubiunctiuo iungere, erat in

Cant. Barocc. Vat. adde Eustath. Ven. Lipf. Townl. fragm. Mofc. ἐρύσῃ et εἵξει Vrat. A. b. d. Vindob. vn. et alter ἐρύσει et εἵξῃ. Barnes: „γρ. ἐρύσσει' εἵξειε δ' οἱ Ἕκτωρ." Est hoc ipsius commentum.

231. ἥμισυ τῷ ἐνάρων Aristarchi est lectio, quam habent edd. Flor. Aldd. et codd. Townl. Vrat. A. τῶν ἐνάρων, quod ipse Ven. fr. Mofc. agnofcunt, intulerat Turnebus e Romana. Merito praeferebat τῷ Ernesti et Wolf.

232. ἥμισυ δ' αὐτὸς ἕξω ἐγώ. ἄξω Vrat. A. quod de praeda bene dici, addit Ernesti.

233. οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν. „βρίσαντες· ἑαυτοὺς καταβαρύναντες. στίφος ποιήσαντες καὶ στερεώσαντες" Schol. A. addit B. „συνασπίσαντες, καὶ εἰς τὸ αὐτὸ πάντες ὁρμήσαντες." Praeclare haec. Nimis breuiter Apollon. βρίσαντες. βαρύνοντες. Sic et Sch. br. Habet vox efficaciam ad defignandam impreffionem copiarum, cui refifti nequit. Vidimus iam fup. M, 346. 359 et ἐπιβρίθειν, H, 343. M, 414.

234. μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμός. „ἔλπετο· Aristophanis fuit haec lectio: „quam et Ven. A. B. habent, Monet Schol. alios legere ἤλπετο. Sic Barocc. Vrat. d. vn. Vindob. μάλα δέ σφιν ἔλπετο Bodlei. (Harl. ap. Bentl.) ap. Clark. qui forte legendum effe addit — σφιν ἐέλπετο. Lipf. μάλα γάρ σφιν ἔλπετο addit Ern. „aut ἐέλπετο aut ἤλπετο latet." μάλα γὰρ erat quoque in Vrat. d. Sed hoc est interpretamentum τοῦ δὲ, quod toties pro γὰρ dictum vidimus.

237. Αἴας εἶπε — Μενέλαον. ⸖ „quod πρὸς deest: vt Od. Ψ, 192 προτιδέγμενος, εἴ τί μιν εἴποι." (fuit εἴ τι ἢ. εἴποι) Schol. A.

238. οὐκέτι νῶϊ. Male νῶϊν in fragm. Mofc. et al.

240. οὔ τι τόσον νέκυος πέρι δείδια Πατρόκλοιο. ⸖ „quod ambiguum est, fitne περὶ νέκυος Πατρόκλου an περὶ Πατρόκλου τοῦ νέκυος γεγονότος." Sch. A. acumen grammaticum! habet tamen rationem; non enim vfus fert: ὁ νέκυς Πάτροκλος, mortuus Patroclus, (occurrit

quidem νέκυς τεθνειὼς vel κατατεθνειῶς) ſed ὁ νέκυς τοῦ Πατρόκλου. ſic inf. Ω, 108 Ἕκτορος ἀμφὶ νέκυι.

περιδείδια vna voce ſcriptum editur: vt amare librarios ſaepe dixi: ſic ſtatim 243 περίπαντα. πέρι etiam Sch. A. ſcribere iubet, idque habent h. l. edd. omnes excepta Romana, cum Euſtathio. Excuſant autem metum Aiacis, tanquam naturae impulſui conſentaneum. Scilicet ſenſiſſe videntur, parum generoſe haec ab Aiace dici, ſibi magis quam Patrocli corpori metuente.

241. ὅς κε τάχα κορέσει tuetur hoc Ven. cum Euſtath. ſicque ed. Rom. Turn. Steph. At κορέει Flor. Ald. Sch. br. Harl. quod iterum intulerat Barnes, eiecit Clarke. Bis iam ante hanc varietatem et inconſtantiam in hac voce vidimus: Θ, 379 et N, 831. Venetus nunc κορέσει exhibet, qui in iis locis κορέει habebat: quod et in edd. eſt. At Mori. Barocc. κορέσῃ quod a loco alienum eſt, ortum e maiuſcula ſcriptura. In Vindob. κορέει, κορέῃ et κορέσει, occurrit.

242. ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια, μή τι πάθῃσι, καὶ σῇ. — Scholion A. quia non ſatis perſpicuum eſt, apponam: ait πέρι hic non eſſe ſcribendum, ἐνθάδε οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν, (ſcil. tum πέρι eſſet pro περισσῶς, valde) ἐπεὶ δοκεῖ ἀντὶ τῆς ὑπὲρ κεῖσθαι, καὶ ἐνηλλάχθαι πτῶσις. ἀντὶ γὰρ τοῦ· ὑπὲρ ἐμῆς κεφαλῆς. διὸ καὶ σημεῖον παράκειται. Fac περὶ pro ὑπὲρ eſſe, cur non minus ſcribendum eſſet ἐμῇ κεφαλῇ πέρι, pro περὶ κεφαλῇ, vt ante νέκυος πέρι. — Mirum vtique caſum ſubinde mutari, et pro ſecundo nunc tertium adhiberi eadem in re; verum in altero verſu καὶ σῆς ἐπεὶ in metrum peccaſſet. δεδιέναι περὶ τινὸς non modo ſed et περί τινι dici non negem: etſi K, 240 verſus ſpurius eſt: ὣς ἔφατ', ἔδδεισε δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ. Malis forte ἐμῇ κεφαλῇ δείδια iungere, metuo mihi, et πέρι pro περισσῶς dictum accipere, etſi ſic compoſitum περιδείδια bene locum ſuum tueri poſſet: κεφαλῇ περιδείδια. Attamen in Homero δεδιέναι cum tertio caſu iunctum haud memini. Quis tamen dixerit, an verſus hi quinque 240 — 244

rhapsodorum laciniae sint! Breuitati et simplicitati Aiacis et poetae consentanea erat oratio: Ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε διοτρεφὲς, οὐκέτι νῶϊν ἔλπομαι αὐτώ περ νοστησέμεν ἐκ πολέμοιο. ἀλλ' ἄγ' ἀριστῆας Δαναῶν κάλει, ἤν τις ἀκούσῃ. πέρι δείδια etiam Sch. br. Vat.

243. ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει, de pugna ipsa et de pugnantium turma seu acie ingruente; quam et Virgilius dixit nubem belli Aen. X, 809, (apud Pindarum est νεφέλη φόνου N. IX, 90 I. VII, 38) bene dictum esset; bene etiam per se πολέμοιο νέφος Ἕκτωρ. vt ap. Pindar. N. X, 16 Amphiaraus; belli s. pugnae procella. At Ἕκτωρ, νέφος πολέμοιο, περικαλύπτει πάντα parum belle dicta sunt. Schol. B. exponit, l. Hector πάντα καλύπτει, ὡς νέφος, (sic et Sch. br.) l. Hector, τὸ νέφος, τὸ πλῆθος, ἐπάγων, πάντοθεν ἡμᾶς περικαλύπτει. Iunxit adeo: Ἕκτωρ καλύπτει νέφος πολέμου περὶ πάντα, vel περικαλύπτει νέφος (περὶ, κατὰ,) πάντα, Hector obducit omnibus nubem belli h. e. seu pugnam s. copias. Hoc saltem tolerabile: etsi tertium casum ita expectes. Sic περικαλύπτω sup. Ξ, 359 αὐτῷ περὶ κῶμα κάλυψα. E, 506. 7 ἀμφὶ δὲ νύκτα Θοῦρος Ἄρης ἐκάλυψε. Videtur ideo v. 244 Ἕκτωρ ab alia manu assutus esse.

244. ἡμῖν δ' αὖτ'. Exciderat δ' edd. ante Stephanum qui δ' ex Romana restituit. item codice Cant. aberat.

245. ἤν τις ἀκούσῃ. „vel vt sit διὰ τὸν κτύπον καὶ τὸν θόρυβον, vel ἐὰν ἄρα τις ὑπακούσῃ καὶ μὴ καταπτήξῃ" Sch. B. nimis subtiliter. Etiam nos dicimus: vociferare, si forte quis audiat. ἤν τις ἀκούσει alii vt Vrat. d. male.

248. Ὦ φίλοι Ἀργείων — Hanc Menelai orationem tanquam Graeco homine dignam laudibus extollunt grammatici A. B. Eustath.

249. οἵ τε παρ' Ἀτρείδῃς — Laudat sic Schol. Eurip. Alcest. 588. (593) sicque codd. Et Schol. br. τὸ πλῆρες παρὰ τοῖς Ἀτρείδῃσι. Est quoque Ἀτρείδῃσ' in Vatic. Nec vero hoc inutile monitum; nam scriptum passim fuit Ἀτρείδῃ. quod et in edd. Turnebus et Ste-

phanus intulere: recte eiectum a Wolfio. nisi amplectaris alteram lectionem Harleiani et Cantabrig. Vrat. A. et b. παρ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν. quod equidem praeferam, nam et alibi Agamemnon epulis duces copiarum excipit, nusquam, si bene memini, Menelaus.

250. δήμια πίνουσι καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος. — „quod πίνουσι dixit, non πίνετε et σημαίνετε." (Multus in hoc Eustath.) Notarunt et alii hoc schema vt Schol. Eurip. Alc. 601. „δήμια, τὰ ἐκ τῶν κοινῶν καὶ δημοσίων χρημάτων χορηγούμενα τοῖς βασιλεῦσι." Sch. A. in eundem sensum Sch. B. Sch. br. Etymol. In Harlei. καὶ σ. ἕκαστα Vrat. b. ἕκαστοι.

251. λαοῖς. λαῶν Vrat. d. cum vno Vindob. Poterat totus versus abesse.

252. διακοσμήσασθαι ἕκαστον ἡγεμόνων. Interpolata haec a serioribus sunt, qui ignorabant digamma: — σασθαι ϝε — nec tantum vitium metricum potuit ab Homero proficisci. Fuit, quod iam Bentleius perspexerat, διακοσμήσασθαι ἅπαντας. Idem vitium iam vidimus K, 388. ἕκαστα Harl. per errorem ex 250. ἕκαστον ἡγεμόνα vn. Vindob.

253. τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδηεν. ἐξῆπται. διεγήγερται. vt Sch. br. ἔρις πολέμοιο pro πόλεμος, μάχη, et δέδηε iam vidimus. v. ad M, 35.

254. αὐτὸς ἴτω. ὑπὸ ἰδίας γνώμης παραγενέσθω Sch. br. ἑκών. Mirum est, Eustathium reddere μόνος. Porro ἀλλά τις est pro ἕκαστός τις.

255. Πάτροκλον Τρῳῇσι μέλπηθρα γενέσθαι. „μέλπηθρα. μολπὴ νῦν ἡ παιδιά. οἱ γὰρ κύνες, ὅτε χορτασθῶσι, παίζουσι τοῖς λειψάνοις" Sch. B. Sch. br. Porro Sch. B. cum A. dilectum verbi pro *dilaniari* mirantur ad pudorem Achiuis iniiciendum. Vidimus iam eadem N, 233.

256. ὀξύ, ὀξέως *statim*. alii *acuto auditu*. ὡς φάτο, τοῦ δ' ἤκουσεν Vrat. d. et vn. Vindob.

257. ἀνὰ δηϊοτῆτα, μάχην h. e. per aciem, per pugnantes.

259. Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ. Pronuntiatum esse — ὠνδρει — monitum iam est ad B, 651. Vterque versus 258. 9. legebatur H, 165. 6. ἀνδριφόντῃ per ι Townl. Vrat. d. vn. Vindob.

260. ※ 261. ※ quod Zenodotus hunc et sequentem versum reiicit (ἠθέτηκεν.) Addit Sch. A. οὐδὲν δὲ ἔχουσιν εἰς ἐπαιτίασιν, ἀλλ' αὔξουσι τὸ μέγεθος τῆς ὑπὲρ Πατρόκλου μάχης. Versus damnandos esse censui, iam ante Venetum inspectum. Vtinam appositum esset, iudicione critico, an quia versus ab aliis codicibus aberant, Zenodotus eos ἠθετηκέναι videri debeat: sunt in ipsis versibus plura, quae eos malae fraudis arguunt: quam ieiunum est illud μετόπισθε! et quorsum spectat? At prior versus prodit se violato digammo ουνομα τ' ϝειποι. Etsi Bentl. succurrit οὔνομα ϝείποι, commode laudato v. 194 Od. Ζ: ἐρέω δέ τοι οὔνομα λαῶν. Variat tandem lectio mirifice. In editis Flor. Aldd. Turneb. erat: τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ᾗσι φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι praeter Romanam in qua adstipulante quoque Eustathio, pro κεν est ἄν, quod Stephanus receperat; claudicante versu. Barnes conflauit lectionem, quam leniorem putabat: τῶν δ' ἄλλων τίς ἂν ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι. inculcato ἐνί. quod tamen video quoque memorari e cod. Vindob. Alt. τίς ἂν ᾗσιν ἐνί. Hoc Clarke sequutus est. Vitio, puto, typographico magis etiam vitiatus est versus in recentiore editione τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ᾗσιν ἐνὶ φρεσίν. quod tamen etiam in fragm. Mosc. video occurrere. et in vno Vindob. τίς κεν ἑῇσιν ἐνί. In codd. regnat τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ᾗσιν vel ᾗσι φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι, prorsus vt in edd. Flor. Aldd. quod et recte recepit in altera edit. Wolf. In Lips. erat τίς κε ᾗσι. In Vatic. est τίς χ' ᾗσιν ἐνὶ φ. quam forte veram esse lectionem, ait Clarke. Eam lectionem notare voluit Sch. A. ἐν ἄλλῳ. τίς κ' ᾗσιν ἐνὶ φρεσί. immo τίς χ'. At vetat violatio metri. τίς χ' ϝῇσι. In Vrat. d. et vno Vind. τίς κεν ἑῇσιν ἐνὶ φ. Tandem εἴπῃ idem Vat. Mori. fragm. Mosc. Vrat. A. d. vn. Vindob.

phanus intulere: recte eiectam a Wolfio. nisi am alteram lectionem Harleiani et Cantabrig. Vrat. παρ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν. quo praeferam, nam et alibi Agamemnon epulis piarum excipit, nusquam, si bene memini,

250. δήμια πίνουσι καὶ σημαίνουσιν ἕκασ πίνουσι dixit, non πίνετε et σημαίνετε. (Eustath.) Notarunt et alii hoc schema Alc. 601. „δήμια, τὰ ἐκ τῶν κοινῶν καὶ δ χορηγούμενα τοῖς βασιλεῦσι." Sch. A. in Sch. B. Sch. br. Etymol. In Harlei κα b. ἕκαστοι.

251. λαοῖς. λαῶν Vrat. d. cum v rat totus versus abesse.

252. διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον ἡγ haec a serioribus sunt, qui ign ασθαι sc — nec tantum vitium m mero proficisci. Fuit, quod ian διασκοπιᾶσθαι ἅπαντας. Idem viti ἕκαστα Harl. per errorem ex 2 Vindob.

253. τόσση γὰρ ἔρις πολέμ γέρτων. vt Sch. br. ἔρις πολέμο δέδμε iam vidimus. v. ad M, 3

254. αὐτὸς ἴτω. ὑπὸ ἰδία br. ἑκών. Mirum est, Eustat ἀλλά τις est pro ἕκαστός τις. ... endum est. ... ille. Obser ..., contra Woo.

255. Πάτροκλα Τρωῆσι θρα. μολπὴ νῦν ἡ παιδιά. παίζουσι τοῖς λειψάνοις" Sc cum A. dilectum verbi p rem Achiuis iniiciendum. Composit. f. 15. et al. 23. Tyrwhitt. c. ..., quam ἡϊόνες χρ ... n facile poeta κράζον ... n et similia. Omnino ... ne ex soni imitatione

256. ὀξὺ, ὀξέως st τοῦ δ' ἤκουσεν Vrat. d. ... l. c. 15 sq.

257. ἀνὰ δηϊοτῆτα, gnantes.

n est Scholion insertum Ve-
lem in Cod. Leid. le-
et; id esse Por-
Quaest. Ho-
debuit
τε-
quos
escen-
ιγυπτί-
ium epi-
locum v.
tu nubium
vtroque mo-

e διϊπετῆ διαυ-
ιodotum esse le-
. ita in cod. Voss.
analogia autem ills
insi a πετάω seu πέ-
icere potest Schol. br.
μένου. Est tamen διει-
ι. cum interpr. χειμάῤῥου
πλήθοντος) διὰ τοῦ (τὸν)
lt quoque διοπετέος. Idem
entem intelligere iubet, cit-
, adeoque ad phantasiam po-
cogat vt hoc assumam, non

χοὰς ποταμοῦ, h. e. στόμα, ostia,
Λ, 241. Τ, 65. Latine vel pro flu-
aqua effusa dixit Apollon. I, 11. vbi
iccipit, et lib. II, 906.
μέγα κῦμα περὶ ῥόον. Schol. B. βέβρυ-
Ἀριστοφάνη· βεβρύχῃ. Recte hoc et vsui
ienienter post ὡς ὅτε v. Excurs. I. ad lib.
16 ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος.
ν etiam h. l. Townl. fragm. Mosc. et alii.

262. Τρῶες δὲ προὔτυψαν. πρῶτον ἐνέβαλον, Sch. br. potius, procurrerunt: vidimus iam N, 136. „δ' ἄρ' ut solitus est.“ Clarke. Est pro δή.

263. Versuum praestantissimorum ad ἐνάργειαν laudes bene enumerat Sch. B. quod dilectus factus est in eo, quod non quoduis littus, sed ostia fluminis in mare se exonerantis memorat, vbi tanto maior fluctuum se mutuo allidentium est fragor; tum dilectus verborum est fere singulorum: de hoc cf. Eustath. Additur: „αὕτη ἡ εἰκὼν Πλάτωνος ἔπαυσε τὰ ποιήματα· οὕτως ἐναργέστερον τοῦ ὁρωμένου τὸ ἀκουόμενον παρέστησε.“ Satis magnifice! De combustis a Platone carminibus narratio, satis decantata, iterabitur inf. ad Σ, 392 Ἥφαιστε, πρόμολ' ὧδε. Mox ad vs. 265 ab eodem Schol. B. et ab A. et dudum ab Eustathio p. 1106, 37. eadem de Solone memorantur: quae et a Victorio e codice allata sunt in Var. Lect. XXXVI, 13. monente Ernestio, et ex Schol. Voss. (qui Leidensis est) a Spanhemio ad Aristoph. Nub. 271. memorante Clarkio. Vossianum Scholion apposuit quoque Valken. Diss. de Schol. p. 96. cum Porphyrii nomine. In his vbique verba poetae de Nilo accipiuntur, vt is διιπετὴς ποταμὸς sit: probante id quoque Wood (*Essay on Homer.* p. 113. ed. 1775) Conuenire videtur, quod Solon Aegyptum adierat, ὥς καὶ αὐτός φησι· Νείλου ἐπὶ προχοῇσι Κανωβίδος ἐγγύθεν ἀκτῆς ap. Plutarch. in Solone p. 92 E. Atqui Delta in suo littore nullas habet ἄκρας ἠϊόνας· si itaque haec de Nilo dicta accipimus, dicendum est, poetam non accurate haec de Nilo memorasse. Observata quoque res a viro docto de Marees, contra Woodium p. 188.

Laudat versum 265 Dionys. de Composit. s. 15. et obseruat Aristoteles (de poet. 22. al. 23. Tyrwhitt. c. 36.) quantum praestet ἠϊόνες βοόωσι, quam ἠϊόνες κράζουσι. Fateor quidem; nullus tamen facile poeta κράζουσι adhibuisset, sed ἠχοῦσι, ῥοχθοῦσι et similia. Omnino in hac virtutis poeticae praedicatione ex soni imitatione diserti sunt multi, inprimis Dionys. l. c. 15 sq.

Ad vocem διϊπετής longum est Scholion insertum Veneto B. et fragm. Moscou. quod idem in Cod. Leid. legitur: vt ex Valken. diss. p. 142 apparet; id esse Porphyrii facile assequaris, multo magis, cum Quaest. Homer. 28 illud insertum sit. Adscriptum illud esse debuit a Porphyrio ad Odyss. Δ, 477. Miratur ille Nilum διϊπετῆ dictum credi a multis propter fontes latentes, quos Aegyptii e caelo duxerint, tanquam Nilus caelo descendat: διὰ τὸ ἀφανεῖς ἔχειν τὰς πηγὰς, κατὰ τοὺς Αἰγυπτίους, καὶ οὐρανόθεν ῥεῖν. esse tamen commune amnium epitheton; vti sup. Π, 174 Sperchei: ad quem locum v. Obss. Manet vtique ambiguum, sintne respectu nubium an imbrium διϊπετεῖς dicti amnes: nam Δία vtroque modo a poetis memorari constat.

Addit Schol. B. *Zenodorum* reddidisse διϊπετῆ διαυγῆ, et propterea scripsisse διειπετῆ. *Zenodotum* esse legendum, per se patet, et expressum esse ita in cod. Voss. colligo ex verbis Valken. l. c. Qua analogia autem ille διειπετῆ scripserit, non assequor, etiamsi a πετάω seu πέτω, pando, ductum dixeris: quo ducere potest Schol. bri. ἢ διαφανοῦς, καὶ οἱονεὶ διαπεπεπετασμένου. Est tamen διειπετέος ποταμοῖο etiam in Hesych. cum interpr. χειμάῤῥου πληροῦντος (πληρουμένου vel πλήθοντος) διὰ τοῦ (τὸν) Διὸς ὄμβρον. Apud eundem est quoque διοπετέος. Idem Schol. B. cum Eustathio torrentem intelligere iubet, cuius impetus tanto maior est, adeoque ad phantasiam potentior.“ quid in poeta cogat vt hoc assumam, non video.

ἐπὶ προχοῇσι. προχοὰς ποταμοῦ, h. e. στόμα, ostia, videmus Od. E, 453. Λ, 241. Υ, 65. Latius vel pro flumine ipso vel pro aqua effusa dixit Apollon. I, 11. vbi Schol. non recte accipit, et lib. II, 906.

264. βέβρυχε μέγα κῦμα περὶ ῥόον. Schol. B. βέβρυχε. ἐν τῇ κατὰ Ἀριστοφάνη· βεβρύχῃ. Recte hoc et vsui Homerico conuenienter post ὡς ὅτε v. Excurs. I. ad lib. IX. Sic Ξ, 16 ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος.

περίῤῥοον etiam h. l. Townl. fragm. Mosc. et alii.

264. 265. ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι ἠιόνες βοόωσι. Apud Eustath. „„ γρ. ἄκραις ἠιόνος." et sic Barocc. De βοόωσι modo dictum est ad vs. 263.

ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω. primum nunc occurrit de mari littus cum impetu inundante; aliquoties in Odyssea; frequentatum hinc sermone poetico; ab Apollonio quidem Arg. II, 365. 6. 7. cum respectu ad h. l. ἔξω, extra mare, in littus. Adiectum ἤπειρόνδε, Od. E, 402. 3. Scilicet proprio aliquo maris motu, vento licet aduerso e littore flante: vt Strabo super hoc versu disputat lib. I, p. 92 B. C. Bentleium video in hac voce haesisse et emendasse εἴσω. Laudat quoque ille loca sup. Δ, 425. Ξ, 36. Adde Π, 627. Od. E, 438. praesidium tamen in his locis video nullum. Omnino sunt haec vocabula relatiua, et potest idem, quod ἔξω est, alio respectu esse ἔσω, et vice versa.

266. τόσση ἄρα Τρώων ἰαχὴ γένετ'. Legerat Eustathius: τόσση ἄρα Τρῶες ἰαχῇ ἴσαν. Videbatur mihi haec lectio esse ἐναργεστέρα. Postea vidi codices in eam consentire Cant. Barocc. Mori. Vat. Vrat. d. duo Vindob. et cum his Venetum et fragm. Mosc. Apparet quoque caussa interpolationis, cum male metueretur metro Τρῶες ἰαχῇ, cum ignoraretur fuisse Τρωες ϝιαχηι.

268. φραχθέντες σάκεσι. Zenodotus ἀρθέντες, non male ἀπὸ τοῦ ἄρειν iungere. Sic erat Π, 211 μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν. N, 800 ὡς Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες et sic ἄραρον κόρυθες τε καὶ ἀσπίδες 214. cf. ad M, 105. Nec tamen φραχθέντες alienum ἀντὶ τοῦ κατασφαλισθέντες. πυκνωθέντες, vt bene Eustath. Et huc spectat glossa Hesychii: φραχθέντες. ἀσφαλισάμενοι ἑαυτούς. Sic O, 566 φράξαντο δὲ νῆας ἕρκεϊ χαλκείῳ. M, 263 ῥινοῖς φράξαντες ἐπάλξεις. adde N, 130 φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ. ergo et h. l. erit ἔχοντες τὰ σάκη φραχθέντα. Non igitur dictu facile est, vtrum verius sit altero habendum.

269. ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λαμπρῇσι — Aiunt Sch. A. B. „ἐπὶ τιμῇ, in honorem Patrocli hoc factum, quemadmo-

dum propter Sarpedonem αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε Π, 459." Non satis conuenit. v. Notam. Plura argutatur Eustath. p. 1107, a.

ἠέρα πολλήν, ἢ μᾶλλον ἠέρα πουλὺν Eustath. Ita erat E, 776. et Θ, 50. sicque Mori. Cant. At Homerus prius frequentat.

270. ἔχθαιρε πάρος γε. lene est, Aristarcheum tamen, ἔχθαιρε, et, quod grauius, sine augmento, Ionicum. Vulgo ἤχθηρε, et e Rom. Turnebus ἤχθηρε. In Lips. ἔχθηρε. in Veneto, fragm. Mosc. et Vrat. d. ἤχθαιρε. At Sch. A. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ε ἔχθαιρε.

271. ὄφρα, ζωὸς ἐὼν, θεράπων ἦν Αἰακίδαο. Ita vulgo interpungitur. Atqui iungenda sunt: ὄφρα ζωὸς ἦν, θ. ἐὼν Αἰ.

272. μίσησε δ' ἄρα μιν δηΐων κυσὶ κύρμα γενέσθαι. μίσησε. insolito more, et hoc solo loco, dixit pro μισητὸν ἡγήσατο" Sch. A. Notant quoque Sch. B. et br. Dictum est vt φθονεῖν. pro vulgari nolle. habet quoque Hesych. glossam μίσησεν. ἐφθόνησε. κύρμα praeda, in quam quis incidit, iam vidimus E, 488.

δηΐων κυσὶ Τρωῇσι pro δηΐων Τρώων.

273. τῷ καί οἱ ἀμυνέμεν ὦρσεν ἑταίρους. „ἐν ἄλλῳ ὦσεν Ἀχαιούς." Sch. A. minus bene ex v. seq.

τῷ κεν οἱ Cant. Vat. minus bene hic.

274. ἑλίκωπας Ἀχαιοὺς iam vidimus A, 389.

275. νεκρὸν δὲ προλιπόντες. scil. Achiui. dura personae mutatio.

Inde a v. 277 ad 577 in Veneto erat lacuna aliquot foliorum; suppleta quidem a recenti manu. Deficiunt itaque ad hos trecentos versus Scholia vetera critici passim argumenti.

278. σφέας esse pronuntiandum σφᾶς, iterum h. l. monet Clarke: vt ad N, 152. ad q. l. vide.

279. Αἴας, ὃς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο τῶν ἄλλων Δαναῶν. hic versus, qui Od. Λ, 549. 550 repetitur, infringit leges digammi, in verbis περὶ δ' ἔργα, quod esset περι δϝεργα. Id vero non magis placet quam

quod Bentl. adscripsit περὶ δ' ἄλλα τέτυκτο. Vitiose est περὶ δὲ ἔργ' ἐτέτυκτο pro περὶ δ' ἔργ' ἐτέτυκτο in Vat. et Vrat. A. b. d. Vulgata est ap. Iulian. Or. II, p. 55. At Aristid. To. II, p. 258 laudat: Αἴας ὅς πέρι εἶδος ἔην περὶ δ' ἔργ' ἐτέτυκτο. Suspicor vitium ex incuria digammi illatum esse, cum hiatum esse putarent cui mederi vellent, cum esset scriptum: Αἴας ὅς εἶδός τ' ἠδὲ πέρι ἔργα τέτυκτο.

281. σοὶ εἴκελος ἀλκήν. εἴκελος reposuit Barnes e Cant. add. Ven. Vat. recte; vulgo ἴκελος errore sollenni: mox etiam perpetuus lapsus κάπρῳ, vt in Vrat. A.

283. Minus bene interpungitur ἑλιξάμενος διὰ βήσσας. nam fit hoc ἑλίσσεσθαι circumacto corpore eodem in loco; sed ῥηϊδίως ἐκέδασσε διὰ βήσσας. pro vulgari, διὰ βησσῶν. Sch. B. εἰώθει γὰρ ἐν ταῖς Φυγαῖς στρέφεσθαι πυκνῶς καὶ ἀναιρεῖν τοὺς διώκοντας. Sup. Θ, 340 canis aprum insequens ἑλισσόμενόν τε δοκεύει.

Paullo ante 282 καπρίῳ ὅς τ' ἐν ὄρεσσι. est ὅτ' in vno Vindob.

286. οἱ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν. nunc non tuendi caussa, vt vbique alibi; sed simpliciter περιστῆναι. Barocc. μέμασαν quod sollenni ex litterae forma errore scriptum esse statuas. Ad sensum tamen est haud parum accommodatius, μέμασαν *irruerunt*, *acriter pugnarunt*, circa Patroclum. Φρόνεον δὲ μ. διενοοῦντο. ἤλπιζον Sch. br. recte.

288. Λήθοιο Πελασγοῦ Pelasgorum regis, B, 840—3. Teutami erat filius, ipse Hippothoi pater.

289. ποδὸς εἷλκε. vn. Vindob. ἕλκε. vt alibi quoque occurrit.

290. παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας. τένοντε Cant. Vrat. d. et Venetus cum frag. Mosc. et vno Vindob. Miror grammaticis non in animum venisse, Achillem, ad barbarum hoc consilium vlciscendum, Hectoris corpus simili modo foedasse.

292. τό οἱ οὔ τις ἐρύκακε ἱεμένων περ. „γρ. ἱεμένῳ Barnes." non h. l. sed aliis, v. ad O, 450. Iam saepe

notauimus hanc pruriginem comminiſcendi variantes lectiones. Eſt tamen ἱεμένῳ poſthac repertum in Vat. Vrat. d. ἱέμενός περ Harl.

295. ἤριπε δ' ἱπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ. ἤριπε. Apollon. Lex. διεσχίσθη. διεῤῥάγη. et p. 671. in ὑπεριπταίνοντο. ἐρῖξαι δὲ (ergo ab ἐρίκω, quod vulgo ἐρείκω) κυρίως τὸ διασχίσαι hemiſtichio adſcripto. Conſentiunt Heſych. Schol. br. Euſtath. v. ad N, 441.

περὶ δουρὸς ἀκωκῇ accipiendum erit pro ὑπὸ ἀκωκῆς ſeu ἀκῆς. Supra N, 441 ἐρεικόμενος πέρι δουρὶ, περιῤῥησσόμενος poterat reddi. Videtur et h. l. περὶ ad verbum retrahendum eſſe περιήριπε. Ita vero πέρι acuendum.

297. παρ' αὐλὸν — Sch. B. alios ait accipere de haſtili vt αἰγανέαι δολίχαυλοι dicuntur. alios, in quibus Sch. br. eſſe video, ſanguinis per vulnus et galeam quaſi per fiſtulam prorumpentis impetum. ἀκοντισμόν" (Ita eſſet, fiſtulae more?) Ita quidem αὐλος αἵματος dictus Od. X, 18. Eo ſpectat Heſych. αὐλὸν, τὴν ῥύσιν τοῦ αἵματος, et in ἐγκέφαλος, adſcripto verſu: ἐξεφύσησε τῷ ποτισμῷ (leg. ἀκοντισμῷ) τοῦ αἵματος. Eadem Euſtath. qui addit poſſe quoque eſſe rimam haſta in galea factam. Quidni αὐλὸς ſit ipſius galeae conus, cui λόφος inſertus erat? vnde αὐλῶπις τρυφάλεια· cf. ad Λ, 352.

298. 299. Eſt in toto loco magna ἐνάργεια. Vltima in memoriam reuocare poſſunt vſſ. 468. 9. Odyſſ. T.

298. „ἐκ δ' ἄρα χειρῶν. *adeoque e manibus.*" Clarke.

300. ὁ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πέσε πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ. Cenſet Schol. B. ἄγχι et ἐπὶ ſibi repugnare. niſi ἐπὶ ſit παρά. vt reddit quoque Schol. fragm. Moſc. Debebat potius monere de verbis ἄγχι αὐτοῦ ἐπὶ νεκρῷ ac ſi eſſe poſſit ἐπὶ νεκρῷ αὐτοῦ, τοῦ Πατρόκλου. Proximum eſt αὐτοῖο ſcil. τοῦ ποδός. ita quoque cecidit πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ. ſimiliter Π, 579.

301. 302. 303. οὐδὲ τοκεῦσι θρέπτρα. lecta iam ſunt Δ, 477. 478. 479.

quidem νέκυς τεθνειὼς vel κατατεθνειὼς) ſed ὁ νέκυς τοῦ Πατρόκλου. ſic inf. Ω, 108 Ἕκτορος ἀμφὶ νέκυι.

περιδείδια vna voce ſcriptum editur: vt amare libra-rios ſaepe dixi: ſic ſtatim 243 περίπαντα. πέρι etiam Sch. A. ſcribere iubet, idque habent h. l. edd. omnes excepta Romana, cum Euſtathio. Excuſant autem metum Aiacis, tanquam naturae impulſui conſentaneum. Scilicet ſenſiſſe videntur, parum generoſe haec ab Aiace dici, ſibi magis quam Patrocli corpori metuente.

241. ὅς κε τάχα κορέσει tuetur hoc Ven. cum Euſtath. ſicque ed. Rom. Turn. Steph. At κορέει Flor. Aldd. Sch. br. Harl. quod iterum intulerat Barnes, eiecit Clarke. Bis iam ante hanc varietatem et inconſtantiam in hac voce vidimus: Θ, 379 et N, 831. Venetus nunc κορέσει exhibet, qui in iis locis κορέει habebat: quod et in edd. eſt. At Mori. Barocc. κορέσῃ quod a loco alienum eſt, ortum e maiuſcula ſcriptura. In Vindob. κορέει, κορέῃ et κορέσει, occurrit.

242. ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια, μή τι πάθῃσι, καὶ σῇ. Scholion A. quia non ſatis perſpicuum eſt, apponam: ait πέρι hic non eſſe ſcribendum, ἐνθάδε οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν, (ſcil. tum πέρι eſſet pro περισσῶς, valde) ἐπεὶ δοκεῖ ἀντὶ τῆς ὑπὲρ κεῖσθαι, καὶ ἐνηλλάχθαι πτῶσις. ἀντὶ γὰρ τοῦ· ὑπὲρ ἐμῆς κεφαλῆς. διὸ καὶ σημεῖον παράκειται. Fac περὶ pro ὑπὲρ eſſe, cur non minus ſcribendum eſſet ἐμῇ κεφαλῇ πέρι, pro περὶ κεφαλῇ, vt ante νέκυος πέρι. — Mirum vtique caſum ſubinde mutari, et pro ſecundo nunc tertium adhiberi eadem in re; verum in altero verſu καὶ σῆς ἐπεὶ in metrum peccaſſet. δεδιέναι περὶ τινὸς non modo ſed et περί τινι dici non negem: etſi K, 240 verſus ſpurius eſt: ὡς ἔφατ', ἔδδεισε δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ. Malis forte ἐμῇ κεφαλῇ δείδια iungere, metuo mihi, et πέρι pro περισσῶς dictum accipere, etſi ſic compoſitum περιδείδια bene locum ſuum tueri poſſet: κεφαλῇ περιδείδια. Attamen in Homero δεδιέναι cum tertio caſu iunctum haud memini. Quis tamen dixerit, an verſus hi quinque 240 — 244

rhapsodorum laciniae sint! Breuitati et simplicitati Aiaci et poetae consentanea erat oratio: Ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε διοτρεφὲς, οὐκέτι νῶιν ἔλπομαι αὐτώ περ νοστησέμεν ἐκ πολέμοιο. ἀλλ' ἄγ' ἀριστῆας Δαναῶν κάλει, ἤν τις ἀκούσῃ πέρι δεῖδια etiam Sch. br. Vat.

243. ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει, de pugna ipsa et de pugnantium turma seu acie ingruente quam et Virgilius dixit *nubem belli* Aen. X, 809, (apud Pindarum est νεφέλα φόνου N. IX, 90 I. VII, 38) bene dictum esset; bene etiam per se πολέμοιο νέφος Ἕκτωρ vt ap. Pindar. N. X, 16 Amphiaraus; *belli* s. *pugnae procella*. At Ἕκτωρ, νέφος πολέμοιο, περικαλύπτει πάντα parum belle dicta sunt. Schol. B. exponit, l. Hecto πάντα καλύπτει, ὡς νέφος, (sic et Sch. br.) l. Hector τὸ νέφος, τὸ πλῆθος, ἐπάγων, πάντοθεν ἡμᾶς περικαλύπτει. Iunxit adeo: Ἕκτωρ καλύπτει νέφος πολέμου περὶ πάντα, vel περικαλύπτει νέφος (περὶ, κατὰ,) πάντα Hector obducit omnibus nubem belli h. e. seu pugnam s. copias. Hoc saltem tolerabile: etsi tertium casum it expectes. Sic περικαλύπτω sup. Ξ, 359 αὐτῷ περὶ κῶμα κάλυψα. E, 506. 7 ἀμφὶ δὲ νύκτα Θοῦρος Ἄρης ἐκάλυψε. Videtur ideo v. 244 Ἕκτωρ ab alia manu assutus esse.

244. ἡμῖν δ' αὖτ'. Exciderat δ' edd. ante Stephanum qui δ' ex Romana restituit. item codice Can aberat.

245. ἤν τις ἀκούσῃ. „vel vt sit διὰ τὸν κτύπον καὶ τὸν θόρυβον, vel ἐὰν ἄρα τις ὑπακούσῃ καὶ μὴ καταπτήξῃ Sch. B. nimis subtiliter. Etiam nos dicimus: vociferare si forte quis audiat. ἤν τις ἀκούσει alii vt Vrat. d. mal

248. Ὦ φίλοι Ἀργείων — Hanc Menelai orationem tanquam Graeco homine dignam laudibus extollunt grammatici A. B. Eustath.

249. οἵ τε παρ' Ἀτρείδῃς — Laudat sic Schol. Eurip. Alcest. 588. (593) sicque codd. Et Schol. br. πλῆρες παρὰ τοῖς Ἀτρείδῃσι. Est quoque Ἀτρείδῃσ' Vatic. Nec vero hoc inutile monitum; nam scriptum passim fuit Ἀτρείδῃ. quod et in edd. Turnebus et St

phanus intulere: recte eiectam a Wolfio. nisi amplectaris alteram lectionem Harleiani et Cantabrig. Vrat. A. et b. παρ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν. quod equidem praeferam, nam et alibi Agamemnon epulis duces copiarum excipit, nusquam, si bene memini, Menelaus.

250. δήμια πίνουσι καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος. — „quod πίνουσι dixit, non πίνετε et σημαίνετε. (Multus in hoc Eustath.) Notarunt et alii hoc schema vt Schol. Eurip. Alc. 601. „δήμια, τὰ ἐκ τῶν κοινῶν καὶ δημοσίων χρημάτων χορηγούμενα τοῖς βασιλεῦσι." Sch. A. in eundem sensum Sch. B. Sch. br. Etymol. In Harlei. καὶ σ. ἕκαστα. Vrat. b. ἕκαστοι.

251. λαοῖς. λαῶν Vrat. d. cum vno Vindob. Poterat totus versus abesse.

252. διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον ἡγεμόνων. Interpolata haec a serioribus sunt, qui ignorabant digamma: — ασθαι ϝε — nec tantum vitium metricum potuit ab Homero proficisci. Fuit, quod iam Bentleius perspexerat, διασκοπιᾶσθαι ἅπαντας. Idem vitium iam vidimus K, 388. ἕκαστα Harl. per errorem ex 250. ἕκαστον ἡγεμόνα vn. Vindob.

253. τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδηεν. ἐξῆπται. διεγήγερται. vt Sch. br. ἔρις πολέμοιο pro πόλεμος, μάχη, et δέδηε iam vidimus. v. ad M, 35.

254. αὐτὸς ἴτω. ὑπὸ ἰδίας γνώμης παραγενέσθω Sch. br. ἑκών. Mirum est, Eustathium reddere μόνος. Porro ἀλλά τις est pro ἕκαστός τις.

255. Πάτροκλον Τρῳῇσι μέλπηθρα γενέσθαι. „μέλπηθρα. μολπὴ νῦν ἡ παιδιά. οἱ γὰρ κύνες, ὅτε χορτασθῶσι, παίζουσι τοῖς λειψάνοις" Sch. B. Sch. br. Porro Sch. B. cum A. dilectum verbi pro *dilaniari* mirantur ad pudorem Achiuis iniiciendum. Vidimus iam eadem N, 233.

256. ὀξὺ, ὀξέως *statim.* alii *acuto auditu.* ὣς φάτο, τοῦ δ' ἤκουσεν Vrat. d. et vn. Vindob.

257. ἀνὰ δηϊοτῆτα, μάχην h. e. per aciem, per pugnantes.

259. Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ. Pronuntiatum esse — ἀνδρει — monitum iam est ad B, 651. Vterque versus 258. 9. legebatur H, 165. 6. ἀνδριφόντῃ per ι Townl. Vrat. d. vn. Vindob.

260. & 261. & quod Zenodotus hunc et sequentem versum reiicit (ἠθέτηκεν.) Addit Sch. A. οὐδὲν δὲ ἔχουσιν εἰς ἐπαιτίασιν, ἀλλ' αὔξουσι τὸ μέγεθος τῆς ὑπὲρ Πατρόκλου μάχης. Versus damnandos esse censui, iam ante Venetum inspectum. Vtinam appositum esset, iudicione critico, an quia versus ab aliis codicibus aberant, Zenodotus eos ἠθετημένους videri debeat: sunt in ipsis versibus plura, quae eos malae fraudis arguunt: quam ieiunum est illud μετόπισθε! et quorsum spectat? At prior versus prodit se violato digammo ουνομα τ' ϝειποι. Etsi Bentl. succurrit οὔνομα ϝείποι, commode laudato v. 194 Od. Ζ. ἐρέω δέ τοι οὔνομα λαῶν. Variat tandem lectio mirifice. In editis Flor. Aldd. Turneb. erat: τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ᾗσι φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι praeter Romanam in qua adstipulante quoque Eustathio, pro κεν est ἂν, quod Stephanus receperat; claudicante versu. Barnes conflauit lectionem, quam leniorem putabat: τῶν δ' ἄλλων τίς ἂν ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι. inculcato ἐνί. quod tamen video quoque memorari e cod. Vindob. Alt. τίς ἂν ᾗσιν ἐνί. Hoc Clarke sequutus est. Vitio, puto, typographico magis etiam vitiatus est versus in recentiore editione τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ᾗσιν ἐνὶ φρεσίν. quod tamen etiam in fragm. Mosc. video occurrere. et in vno Vindob. τίς κεν ἑῇσιν ἐνί. In codd. regnat τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ᾗσιν vel ᾗσι φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι, prorsus vt in edd. Flor. Aldd. quod et recte recepit in altera edit. Wolf. In Lips. erat τίς κε ᾗσι. In Vatic. est τίς χ' ᾗσιν ἐνὶ φ. quam forte veram esse lectionem, ait Clarke. Eam lectionem notare voluit Sch. A. ἐν ἄλλῳ. τίς χ' ᾗσιν ἐνὶ φρεσί. immo τίς χ'. At vetat violatio metri. τίς χ' ϝῇσι. In Vrat. d. et vno Vind. τίς κεν ἑῇσιν ἐνὶ φ. Tandem εἴπῃ idem Vat. Mori. fragm. Mosc. Vrat. A. d. vn. Vindob.

262. Τρῶες δὲ προὔτυψαν. πρῶτον ἐνέβαλον, Sch. br. potius, procurrerunt: vidimus iam N, 136. „δ' ἄρ' *ut solitus est.*" Clarke. Est pro δή.

263. Verſuum praeſtantiſſimorum ad ἐνάργειαν laudes bene enumerat Sch. B. quod dilectus factus eſt in eo, quod non quoduis littus, ſed oſtia fluminis in mare ſe exonerantis memorat, vbi tanto maior fluctuum ſe mutuo allidentium eſt fragor; tum dilectus verborum eſt fere ſingulorum: de hoc cf. Euſtath. Additur: „αὕτη ἡ εἰκὼν Πλάτωνος ἔπαυσε τὰ ποιήματα· οὕτως ἐναργέστερον τοῦ ὁρωμένου τὸ ἀκουόμενον παρέστησε." Satis magnifice! De combuſtis a Platone carminibus narratio, ſatis decantata, iterabitur inf. ad Σ, 392 Ἥφαιστε, πρόμολ' ὧδε. Mox ad vſ. 265 ab eodem Schol. B. et ab A. et dudum ab Euſtathio p. 1065, 37. eadem de Solone memorantur: quae et a Victorio e codice allata ſunt in Var. Lect. XXXVI, 13. monente Erneſti, et ex Schol. Voſſ. (qui Leidenſis eſt) a Spanhemio ad Ariſtoph. Nub. 271. memorante Clarkio. Voſſianum Scholion appoſuit quoque Valken. Diaſ. de Schol. p. 96. cum Porphyrii nomine. In his vbique verba poetae de Nilo accipiuntur, vt is διιπετὴς ποταμὸς ſit: probante id quoque Wood (*Eſſay on Homer.* p. 113. ed. 1775) Conuenire videtur, quod Solon Aegyptum adierat, ὡς καὶ αὐτός φησι· Νείλου ἐπὶ προχοῇσι Κανωβίδος ἐγγύθεν ἀκτῆς ap. Plutarch. in Solone p. 92 E. Atqui Delta in ſuo littore nullas habet ἄκρας ἠϊόνας· ſi itaque haec de Nilo dicta accipimus, dicendum eſt, poetam non accurate haec de Nilo memoraſſe. Obſeruata quoque res a viro docto de Marees, contra Woodium p. 188.

Laudat verſum 265 Dionyſ. de Compoſit. ſ. 15. et obſeruat Ariſtoteles (de poet. 22. al. 23. Tyrwhitt. c. 36.) quantum praeſtet ἠϊόνες βοόωσι, quam ἠϊόνες κράζουσι. Fateor quidem; nullus tamen facile poëta κράζουσι adhibuiſſet, ſed ἠχοῦσι, ῥοχθοῦσι et ſimilia. Omnino in hac virtutis poeticae praedicatione ex ſoni imitatione diſerti ſunt multi, inprimis Dionyſ. l. c. 15 ſq.

Ad vocem διïπετής longum est Scholion insertum Veneto B. et fragm. Moscou. quod idem in Cod. Leid. legitur: vt ex Valken. diss. p. 142 apparet; id esse Porphyrii facile assequaris, multo magis, cum Quaest. Homer. 28 illud insertum sit. Adscriptum illud esse debuit a Porphyrio ad Odyss. Δ, 477. Miratur ille Nilum διïπετῆ dictum credi a multis propter fontes latentes, quos Aegyptii e caelo duxerint, tanquam Nilus caelo descendat: διὰ τὸ ἀφανεῖς ἔχειν τὰς πηγὰς, κατὰ τοὺς Αἰγυπτίους, καὶ οὐρανόθεν ῥεῖν. esse tamen commune amnium epitheton; vti sup. Π, 174 Sperchei: ad quem locum v. Obss. Manet vtique ambiguum, sintne respectu nubium an imbrium διïπετεῖς dicti amnes: nam Δία vtroque modo a poetis memorari constat.

Addit Schol. B. *Zenodorum* reddidisse διïπετῆ διαυγῆ, et propterea scripsisse διειπετῆ. *Zenodotum* esse legendum, per se patet, et expressum esse ita in cod. Voss. colligo ex verbis Valken. l. c. Qua analogia autem ille διειπετῆ scripserit, non assequor, etiamsi a πετάω seu πέτω, pando, ductum dixeris: quo ducere potest Schol. br. ἢ διαφανοῦς, καὶ οἱονεὶ διαπεπετασμένου. Est tamen διειπετέος ποταμοῖο etiam in Hesych. cum interpr. χειμάῤῥου πληροῦντος (πληρουμένου vel πλήθοντος) διὰ τοῦ (τὸν) Διὸς ὄμβρον. Apud eundem est quoque διοπετέος. Idem Schol. B. cum Eustathio torrentem intelligere iubet, cuius impetus tanto maior est, adeoque ad phantasiam potentior." quid in poeta cogat vt hoc assumam, non video.

ἐπὶ προχοῇσι. προχοὰς ποταμοῦ, h. e. στόμα, ostia, videmus Od. E, 453. Λ, 241. Υ, 65. Latine vel pro flumine ipso vel pro aqua effusa dixit Apollon. I, 11. vbi Schol. non recte accipit, et lib. II, 906.

264. βέβρυχε μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον. Schol. B. βέβρυχε. ἐν τῇ κατὰ Ἀριστοφάνη βεβρύχῃ. Recte hoc et vsui Homerico conuenienter post ὡς ὅτε v. Excurs. I. ad lib. IX. Sic E, 16 ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος.

ποτὶ ῥόον etiam h. l. Townl. fragm. Mosc. et alii.

264. 265. ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι ἠϊόνες βοόωσι. Apud Euſtath. „γρ. ἄκρας ἠϊόνος." et ſic Barocc. De βοόωσι modo dictum eſt ad vſ. 263.

ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω. primum nunc occurrit de mari littus cum impetu inundante; aliquoties in Odyſſea; frequentatum hinc ſermone poetico; ab Apollonio quidem Arg. II, 365. 6. 7. cum reſpectu ad h. l. ἔξω, extra mare, in littus. Adiectum ἤπειρόνδε, Od. E, 402. 3. Scilicet proprio aliquo maris motu, vento licet aduerſo e littore ſtante: vt Strabo ſuper hoc verſu diſputat lib. I. p. 92 B. C. Bentleium video in hac voce haeſiſſe et emendaſſe εἴσω. Laudat quoque ille loca ſup. Δ, 425. Ξ, 36. Adde Π, 627. Od. E, 438. praeſidium tamen in his locis video nullum. Omnino ſunt haec vocabula relatiua, et poteſt idem, quod ἔξω eſt, alio reſpectu eſſe εἴσω, et vice verſa.

266. τόσση ἄρα Τρώων ἰαχὴ γένετ'. Legerat Euſtathius: τόσση ἄρα Τρῶες ἰαχῇ ἴσαν. Videbatur mihi haec lectio eſſe ἐναργεστέρα. Poſtea vidi codices in eam conſentire Cant. Barocc. Mori. Vat. Vrat. d. duo Vindob. et cum his Venetum et fragm. Moſc. Apparet quoque cauſſa interpolationis, cum male metueretur metro Τρῶες ἰαχῇ, cum ignoraretur fuiſſe Τρωες ϝιαχηι.

268. φραχθέντες σάκεσι. Zenodotus ἀρθέντες, non male ἀπὸ τοῦ ἄρειν iungere. Sic erat Π, 211 μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν. N, 800 ὣς Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες et ſic ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες 214. cf. ad M, 105. Nec tamen φραχθέντες alienum ἀντὶ τοῦ κατασφαλισθέντες. πυκνωθέντες, vt bene Euſtath. Et huc ſpectat gloſſa Heſychii: φραχθέντες. ἀσφαλισάμενοι ἑαυτούς. Sic O, 566 φράξαντο δὲ νῆας ἕρκεϊ χαλκείῳ. M, 263 ῥινοῖς φράξαντες ἐπάλξεις. adde N, 130 φράξαντες δόρυ δουρί, σάκος σάκεϊ. ergo et h. l. erit ἔχοντες τὰ σάκη φραχθέντα. Non igitur dictu facile eſt, vtrum verius ſit altero habendum.

269. ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λαμπρῇσι — Aiunt Sch. A. B. „ἐπὶ τιμῇ, *in honorem* Patrocli hoc factum, quemadmo-

dum propter Sarpedonem αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε Π, 459." Non satis conuenit. v. Notam. Plura argutatur Eustath. p. 1107, a.

ἠέρα πολλὴν, ἢ μᾶλλον ἠέρα πουλὺν Eustath. Ita erat E, 776. et Θ, 50. sicque Mori. Cant. At Homerus prius frequentat.

270. ἔχθαιρε πάρος γε. leue est, Aristarcheum tamen, ἔχθαιρε, et, quod grauius, sine augmento, Ionicum. Vulgo ἤχθηρε, et e Rom. Turnebus ἤχθηρε. In Lips. ἔχθηρε. in Veneto, fragm. Mosc. et Vrat. d. ἤχθαιρε. At Sch. A. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ε ἔχθαιρε.

271. ὄφρα, ζωὸς ἐὼν, θεράπων ἦν Αἰακίδαο. Ita vulgo interpungitur. Atqui iungenda sunt: ὄφρα ζωὸς ἦν, θ. ἐὼν Αἰ.

272. μίσησε δ' ἄρα μιν δηΐων κυσὶ κύρμα γενέσθαι. μίσησε. insolito more, et hoc solo loco, dixit pro μισητὸν ἡγήσατο" Sch. A. Notant quoque Sch. B. et br. Dictum est vt φθονεῖν. pro vulgari nolle. habet quoque Hesych. glossam μίσησεν. ἐφθόνησε. κύρμα praeda, in quam quis incidit, iam vidimus E, 488.

δηΐων κυσὶ Τρωῇσι pro δηΐων Τρώων.

273. τῷ καί οἱ ἄμυνέμεν ὦρσεν ἑταίρους. „ἐν ἄλλῳ ὦρσεν Ἀχαιούς." Sch. A. minus bene ex v. seq.

τῷ κεν οἱ Cant. Vat. minus bene hic.

274. ἑλίκωπας Ἀχαιοὺς iam vidimus A, 389.

275. νεκρὸν δὲ προλιπόντας. scil. Achiui. dura personae mutatio.

Inde a v. 277 ad 577 in Veneto erat lacuna aliquot foliorum; suppleta quidem a recenti manu. Deficiunt itaque ad hos trecentos versus Scholia vetera critici passim argumenti.

278. σφέας esse pronuntiandum σφᾶς, iterum h. l. monet Clarke: vt ad N, 152. ad q. l. vide.

279. Αἴας, ὃς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο τῶν ἄλλων Δαναῶν. hic versus, qui Od. Λ, 549. 550 repetitur, infringit leges digammi, in verbis περὶ δ' ἔργα, quod esset περι δϝεργα. Id vero non magis placet quam

quod Bentl. adſcripſit περὶ δ' ἄλλα τέτυκτο. Vitioſe eſt περὶ δὲ ἔργ' ἐτέτυκτο pro περὶ δ' ἔργ' ἐτέτυκτο in Vat. et Vrat. A. b. d. Vulgata eſt ap. Iulian. Or. II, p. 55. At Ariſtid. To. II, p. 258 laudat: Αἴας ὃς πέρι εἶδος ἔην περὶ δ' ἔργ' ἐτέτυκτο. Suſpicor vitium ex incuria digammi illatum eſſe, cum hiatum eſſe putarent cui mederi vellent, cum eſſet ſcriptum: Αἴας ὃς εἶδός τ' ἠδὲ πέρι ἔργα τέτυκτο.

281. σὺν εἴκελος ἀλκήν. εἴκελος repoſuit Barnes e Cant. add. Ven. Vat. recte; vulgo ἴκελος errore ſollenni: mox etiam perpetuus lapſus κάπρῳ, vt in Vrat. A.

283. Minus bene interpungitur ἑλιξάμενος διὰ βήσσας. nam fit hoc ἑλίσσεσθαι circumacto corpore eodem in loco; ſed ῥηϊδίως ἐκέδασσε διὰ βήσσας. pro vulgari, διὰ βησσῶν. Sch. B. εἴωθε γὰρ ἐν ταῖς Φυγαῖς στρέΦεσθαι πυκνῶς καὶ ἀναιρεῖν τοὺς διώκοντας. Sup. Θ, 340 canis aprum inſequens ἑλισσόμενόν τε δοκεύει.

Paullo ante 282 κάπρίῳ ὅςτ' ἐν ὄρεσσι. eſt ὅττ' in vno Vindob.

286. οἵ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν. nunc non tuendi cauſſa, vt vbique alibi; ſed ſimpliciter περιστῆναι. Barocc. μέμασαν quod ſollenni ex litterae forma errore ſcriptum eſſe ſtatuas. Ad ſenſum tamen eſt haud parum accommodatius, μέμασαν *irruerunt*, *acriter pugnarunt*, circa Patroclum. Φρόνεον δὲ μ. διενοοῦντο. ἤλπιζον Sch. br. recte.

288. Λήθοιο Πελασγοῦ Pelasgorum regis, B, 840—3. Teutami erat filius, ipſe Hippothoi pater.

289. τοδὸς εἶλκε. vn. Vindob. ἕλκε. vt alibi quoque occurrit.

290. παρὰ σΦυρὸν ἀμΦὶ τένοντας. τένοντε Cant. Vrat. d. et Venetus cum frag. Moſc. et vno Vindob. Miror grammaticis non in animum veniſſe, Achillem, ad barbarum hoc conſilium vleiſcendum, Hectoris corpus ſimili modo foedaſſe.

292. τό οἱ οὔ τις ἐρύκακε ἱεμένων περ. „γρ. ἱεμένῳ Barnes.“ non h. l. ſed aliis, v. ad O, 450. Iam ſaepe

notauimus hanc pruriginem comminiſcendi variantes le-ctiones. Eſt tamen ἱεμένῳ poſthac repertum in Vat. Vrat. d. ἱέμενός περ Harl.

295. ἤριπε δ' ἱπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ. ἤριπε. Apollon. Lex. διεσχίσθη. διεῤῥάγη. et p. 671. in ὑπεριπταίνοντο. ἐρίξαι δὲ (ergo ab ἐρίκω, quod vulgo ἐρεί-κω) κυρίως τὸ διασχίσαι hemiſtichio adſcripto. Conſen-tiunt Heſych. Schol. br. Euſtath. v. ad N, 441.

περὶ δουρὸς ἀκωκῇ accipiendum erit pro ὑπὸ ἀκωκῆς ſeu ἀκῆς. Supra N, 441 ἐρεικόμενος πέρι δουρὶ, περιῤῥησ-σόμενος poterat reddi. Videtur et h. l. περὶ ad verbum retrahendum eſſe περιήριπε. Ita vero πέρι acuendum.

297. παρ' αὐλὸν — Sch. B. alios ait accipere de ha-ſtili vt αἰγανέαι δολίχαυλοι dicuntur. alios, in quibus Sch. br. eſſe video, ſanguinis per vulnus et galeam quaſi per fiſtulam prorumpentis impetum. ἀκοντισμόν" (Ita eſſet, fi-ſtulae more?) Ita quidem αὐλὸς αἵματος dictus Od. X, 18. Eo ſpectat Heſych. αὐλὸν, τὴν ῥύσιν τοῦ αἵματος, et in ἐγκέφαλος, adſcripto verſu: ἐξεφύσησε τῷ κοτισμῷ (leg. ἀκοντισμῷ) τοῦ αἵματος. Eadem Euſtath. qui addit poſſe quoque eſſe rimam haſta in galea factam. Quidni αὐλὸς ſit ipſius galeae conus, cui λόφος inſertus erat? vnde αὐλῶπις τρυφάλεια· cf. ad Λ, 352.

298. 299. Eſt in toto loco magna ἐνάργεια. Vltima in memoriam reuocare poſſunt vſſ. 468. 9. Odyſſ. T.

298. „ἐκ δ' ἄρα χειρῶν. adeoque e manibus." Clarke.

300. ὁ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πέσε πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ. Cen-ſet Schol. B. ἄγχι et ἐπὶ ſibi repugnare. niſi ἐπὶ ſit πα-ρά. vt reddit quoque Schol. fragm. Moſc. Debebat po-tius monere de verbis ἄγχι αὐτοῦ ἐπὶ νεκρῷ ac ſi eſſe poſ-ſit ἐπὶ νεκρῷ αὐτοῦ, τοῦ Πατρόκλου. Proximum eſt αὐτοῖο ſcil. τοῦ ποδός. ita quoque cecidit πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ. ſimi-liter Π, 579.

301. 302. 303. οὐδὲ τοκεῦσι θρέπτρα. lecta iam ſunt Δ, 477. 478. 479.

301. τῆλ' ἀπὸ Λαρίσσης. recitat verba Strabo XIII, p. 921 D. vbi de vrbibus huius nominis disputat, et h. l. Lariſſam Aeolidis ad Cumas olim ſitam intelligendam eſſe cenſet. Hoc idem innuit Euſtath. apponendo ἑῴας δηλονότι. cf. eund. ſup. ad B, p. 357. 358. eſt ea, quae in Schol. Exc. appellatur Λάρισσα ἐν Κύμῃ, vulgo dicta Φρικωνὶς, disſita ab Jlio 1200 ſtadiis. Sunt haec e Strabone hauſta l. c. Λάρισα vno λ olim ſcriptum haud dubie; vt nunc quoque in codd. nonnullis occurrit.

302. θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε. θρέπτα codd. paſſim et edd. vt ſup. Δ, 478. excepta ed. Rom. Emendauit Barnes. Aſſentiunt codd. Cant. Townl. Ven. fragm. Moſc. vn. Vindob. Add. Etymol.

304. Ἕκτωρ δ' αὖτ' Αἴαντος ἀκόντισε. Vrat. A. ἄντ' cum gl. ἀντικρύ, at ἄντα mox ſequitur.

305. ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδών. verſus aliquoties iteratus: ſup. N, 184. 404. 503. inf. 526.

306. μεγαθύμου Ἰφίτου υἱόν. Lectum erat in edd. μεγάθυμον Ἰφίτου υἱόν. quod per ſe elegantiorem verborum poſitum habet; et a Clarkio retractum eſt, cum a Barnes μεγαθύμου appoſitum eſſet e Cant. forte quia, quod et Erneſti putabat, in μεγάθυμον Ἰφίτου verſum ſtare non poſſe, credidit. At enim olim ſcriptum fuiſſe ϝιφιτου iam alibi vidimus ad B, 518. Cur tamen praeferendum ſit μεγαθύμου Ἰφίτου υἱὸν, duo momenta efficiunt, primo quod iam ſupra l. l. B, 518 lectum eſt υἷες Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο, tum vero quod in hoc conſentit codicum auctoritas Harl. Vat. Vrat. A. b. frag. Moſc. Vindob. Lipſ. Ven. Similem locum videbimus inf. P, 653.

307. Φωκήων. Apion et Herodorus in libris viderant etiam ſcriptum Φωκείων. Apud Euſtath. quem vide p. 1108, 7. ἐν κλητῷ Vrat. A. ſollenni lapſu.

308. ἄνδρεσσιν Barnes reſtituit e cod. Barocc. Addit Erneſti Lipſ. ed. Flor. Intulit Ald. 1. ἀνδράσσιν, quod ceterae contra Homericum morem ſeruant, Romana adſti-

pulante. At ἄνδρεσσι codd. Vindob. et Venetus. Alii vitiose ἀνδράσιν.

310. αἰχμὴ χαλκείη παρὰ νείατον ὦμον ἀνέσχε. „νείατον ὦμον. ἔσχατον. νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ E, 539. (ad q. loc. vide de voce.) Schol. B.

ἀνέσχε, ἐφάνη. Eustath. Est plus quam διέσχε. nam altera parte prominet hasta.

312. Φόρκυνα, qui alibi Φόρκυς. de quo sup. ad 218. Mira est Pausaniae X, 26. vbi de γυάλοις disputat, obseruatio, καὶ Ὅμηρος Φόρκυνα τὸν Φρύγα, οὐκ ἔχοντα ἀσπίδα ἐποίησεν, ὅτι αὐτῷ γυαλοθώρηξ ἦν. atqui Homerus non ait eum sine clipeo fuisse; memoratur tantum clipeo se non tutatus esse Phorcyn. Neque id mirum, quandoquidem Hippothoi caesi (vs. 289) corpus clipeo tutabatur.

314. ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον. aut pro parte anteriore dixit, vt sit τὸ κύτος, aut omnino pro thorace. v. de hoc dicta ad E, 99. Duo hi versus iam sunt lecti N, 507. 8. ad q. l. laud. Apollon. Lex. vbi et de ἀγοστῷ, quod male et h. l. Sch. br. ἀγκῶνι interpretantur, cum sit vola, palma.

316. χώρησαν δ' ὁπότε. Versum laudat Porphyr. ad K, 165. vitiose pro ὑπό τε. Abest a Townl. apposita nota cum sigla α.

317. Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον, ἔρυσαντο δὲ νεκρούς. Debemus lectionem μέγα ἴαχον correctioni Barnesii, qui primus ad prosodiam animum aduertit; erat in edd. μέγ' ἴαχον, εἰρύσαντο δὲ ν. nec aliter codd. vel ἐῤῥύσαντο, vt est in fragm. Mosc. ἐρύοντο in vno Vindob. vt fere vbique in hac voce peccatum est grammaticorum ignoratione τοῦ digamma: v. ad Jl. A, 482. Δ, 125 et al. nisi vbi manifesta metri iniuria eos admonebat, vt sup. 213 βῆ ῥα μέγα ἰάχων.

318. Φόρκυν θ' Ἱππόθοόν τε, λύοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων. „Φόρκυν. supra 312 Φόρκυνα. quod et h. l. est in Vrat. A. In fragm. Mosc. et vno Vindob. θ' deest; possit adeo esse Φόρκυν' Ἱππόθοόν τε. λύον τε δὲ Lips.

320. ἀναλκείῃσι. scribi quoque per ι monet Eustath. ἀναλκίῃσι. et sic passim codd. vt Vrat. d.

321. καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν. Sch. B. ἀντὶ τοῦ· γνώμην Διός. Sch. br. καὶ παρὰ τὴν τοῦ Διὸς γνώμην. Lucem his sic afferri posse puto: αἶσα est Μοῖρα. πεπρωμένη. quae, etsi fatalis, Iouis tamen decreto obtingit mortalibus: itaque Διὸς αἶσα illa dicta est: v. sup. ad Z, 487. 8. cf. Π, 780. h. l. ad decretum Iouis spectare manifestum fit, quo res Troianorum hoc die superior esse debebat. Emendandus est Hesych. ὑπ' ἐκ Διὸς αἶσαν. παρὰ τὸ ἐκ Διὸς εἱμαρμένον. Eruenda autem ex hoc versu et inf. 327 aliisque locis opinio priscorum hominum, vti Iouis ea vis est, vt fatalem necessitatem non quidem tollere, differre tamen possit, ita quoque heroes et viros magnos interdum virtute mirum in modum exerta, etiam contra fati necessitatem, discrimine se liberasse.

322. ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων. Bentl. acute coni. αὖτις. nam Apollo iam ante sub Mentae persona Hectorem hortatus erat: sup. 72. nunc Periphantis personam sumit.

324. κήρυκ' Ἠπυτίδῃ. Sic recte reposuit Barnes, quod iam fecerat Turnebus, prosodiae paullo ceteris curiosior, animaduerso prosodiae vitio in κήρυκι. Retinuerunt tamen hoc ceterae edd. habent etiam codd. Quid quod Schol. B. addidit: propter metrum corripiendum esse υ. Hoc et Etymol. et Eustath. habent, et exemplum Aristophanis addit, qui mediam in ὄρτυγος corripuerit in Pace (788. notante quoque idem Schol. ad e. l.) Bene monet Ernesti, vetustiores scripsisse vocem plene, pronuntiasse tamen per elisionem vltimae: verius, puto, per synaloephen et contractionem vocalium ι et η in vnum sonum.

Ἠπυτίδῃ. Sch. B. paullo turbatius monet, a nonnullis accipi patronymice, (et hoc recte, ab Ἤπυτος) alios ab Ἠπύτης ducere; sic vero debere esse Ἠπυτάδης (vt Ἱπποτάδης). „At esse ab ἠπύτα κήρυξ“ hoc ex H, 384 aut parum scite adiectum, aut parum diserte. Voluit

forte dicere, esse pro adiectino, φωνητικῷ, quod Schr. br. habent.

325. πυκινὰ φρεσὶ μήδεα εἰδὼς laudat Xenophon Sympos. 8, 30. memoriter.

326. τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων. Erat προσέφη Ἑκάεργος Ἀ. Vrat. d. vn. Vindob.

327. καὶ ὑπὲρ θεὸν, Sch. B. ἐναντιουμένου θεοῦ. Sch. br. παρὰ τὴν θείαν βουλὴν — παρὰ τὴν γνώμην τοῦ θεοῦ. Idem quod sup. 321 ὑπὲρ Διὸς αἶσαν, vt monitum. In Suida et Hesych. est vna voce ὑπέρθεον, ὑπὲρ τὸ θεῖον καὶ τὴν τοῦ θεοῦ γνώμην.

ὑπὲρ θεὸν εἰρύσαισθε. Non hoc est ab ἐρύω, traho, itaque nec scribendum est εἰρύσσασθε, sed a ῥύομαι, servo, tueor, sine digammo et υ producta. v. ad Il. A. Exc. IV. εἰρύσαισθε Vrat. A. b. et plagula Veneto inserta, cum edd. Flor. Aldd. correxit ex ed. Rom. Turnebus: idque tuentur optimi codd. inque his Ven. B. fragm. Mosc. εἰρύσασθε Vrat. d. cum vno Vindob. ἐρύσσαισθε Towul.

330. ἀνέρας — πεποιθότας — κάρτεΐ τε σφετέρῳ καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας. In edd. legitur ὑπερδέα, quod grammaticae aduersatur; forte adscitum, quod metro timebatur in ὑπερδεᾶ. At hoc pro trisyllabo est habendum. Potest vox, quae hoc vno loco occurrit, aut a δέος ducta esse, vt vulgo accipitur, *impauidus*, aut a δέω *indigeo*, vt sit *deficiens*, inferior numero; debuit ea esse ὑπερδεής. ὑπὲρ in compositis pro valde. Pollux IV, 170 ὑπερδεῆ δὲ τὰ λίαν ἐνδεῆ. Iam quaeri potest, vter significatus Homericis conueniat: num, si est „vidi viros fortes, virtute, viribus, animo, annixos, etiam aduerso deo, h. e. aduersante fortuna, seu rerum et temporum iniquitate oppressos, tamen superiores factos, καὶ ὑπερδεᾶ δῆμον ἔχοντας, cum copias metu perterritas, ignauas, haberent. An: cum copias valde exiguas et infirmas haberent. Alterum hoc haud dubie melius. καὶ est positum pro κἂν, *etsi*, καίπερ. Ab ὑπερδεής ductum est ὑπερδέεα, hoc non potest contrahi ὑπερδέα, sed ὑπερδεῆ vel ὑπερδεᾶ. hoc etiam Hesych. exhibet: ὑπερδεᾶ: ὑπεραγόν-

τως ἐνδεᾶ. ἢ ἐλάσσονα κατὰ δύναμιν· ὑπερδεᾶ δῆμον ἔχοντα. vbi in notis viros doctos trepidare videas. Etymol. ὑπερδεᾶ δῆμον ἔχοντα. leg. ἔχοντας. ὑπερβαλλόντως ἐνδεᾶ. οἷον πάνυ ἐλάσσονα κατὰ δύναμιν. ex his contracta ſunt Suidae verba, ſed cum vitio. Sola Sch. br. ad alia devergere videntur cum Euſtath. ὑπερδέα δῆμον ἔχοντα. ὑπὲρ δέους ὄντα, ὅ ἐστι γενναῖον καὶ ὑπεράγοντα τῇ δυνάμει τοὺς ἀντιτεταγμένους ἔχοντας πλείονας. verum ὑπὲρ δέους eſt ex emendatione viri docti in ed. Cantabrig. Aldus habebat: ὑπερδέοντα recte ad explicandum ὑπερδεᾶ *valde deficientem.* Docent hoc ea, quae ſequuntur. Reſtat ergo ſolus Euſtath. auctor mirae lectionis et interpretationis: ὑπερδέα. τὸν ἀπτόητον καὶ ὑπερκείμενον δέους. ἐκ τοῦ ὑπερδεέα κατὰ συγκοπήν. ἄλλως γὰρ περισπᾶσθαι ὤφειλε κατὰ συναίρεσιν. ὡς τὰ εὐφυέα, εὐφυᾶ· ὑγιέα, ὑγιᾶ. Prius illud, ὑπερδεής eſſe eum, qui ſit *ſupra metum poſitus, animoſus,* poſſit forte analogia defendi; alterum autem docet hoc ipſum, ὑπερδέα eſſe lectionem vitioſam et mutandam in ὑπερδεᾶ.

Interea aduerſari ſibi videntur haec duo: quod viri fortes dicuntur πεποιθότες πλήθεϊ σφετέρῳ, *multitudine* copiarum, et iidem tamen ſunt ὑπερδεᾶ δῆμον ἔχοντες, copias *paucitate inſignes;* quod etiam alter grammaticus in Schol. br. ſenſiſſe videtur, dum exponit: τῷ πλήθει τοῦ λαοῦ καί περ ἐλαττουμένους, ἀλλὰ περιόντας τῶν πολεμίων διὰ τὴν ἀνδρείαν. Atqui non neceſſe eſt ad duriora confugere. Male πλήθει accipitur de *multitudine,* magno numero copiarum; πλῆθος, vt alibi πληθύς, ſimpliciter eſt *exercitus, copiae,* λαὸς, στρατός. *confiſi igitur ſuis copiis, etſi minorem earum numerum haberent.*

Eſt docta Tollii obſeruatio: Exc. XI. ad Apollon. Lex. p. 674. ὑπερδέα. ὑπερδεόντως. ἐνδεῆ. οἷον ἐλασσον κατὰ δύναμιν. Nihil mutandum arbitror, niſi forte ἐλάσσονα. At πλῆθος etiam de exiguo numero dici ex hoc verſu probat Schol. Thucyd. IV, 10. p. 244, 4.

In πλήθεϊ σφετέρῳ oppositionem quaerit Sch. B. τῷ ἰδίῳ πλήθει, οὐκ ἐπικουρικῷ. pergit: τὸ δὲ ὑπερδέα, σφόδρα ἐνδεῆ. ὥστε ἔνεστι καὶ ἐπὶ τῶν λειπομένων τῷ ἀριθμῷ πλῆθος ὀνομάζειν. Est hoc, quod dixi, πλῆθος omnino esse *copias:* vt B, 143 πᾶσι μετὰ πληθὺν, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν. at Schol. reddit: καὶ τῷ πλήθει ὀλίγοι ὄντες.

331. ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσι νίκην. ὑμῖν Cant. Ven. πολὺ βούλεται. omissum πολὺ μᾶλλον iam vidimus aliquoties: v. ad A, 117. et βούλεσθαι νίκην, iam H, 21 et alibi.

δοῦναι e glossa insertum Vrat. d.

334. μέγα δ' Ἕκτορα εἶπε βοήσας. Vat. Ἕκτορι. sic quoque Vrat. A. in quo ἐς ἄντα. At πρὸς omittitur more Homerico. Ἕκτορα εἶπε παραστὰς, Harlei. sic vero μέγα esset otiosum.

335. Ἕκτορ τ' ἠδ' ἄλλοι Τρῶες. „ γρ. Ἕκτωρ ἠδ' vt 75. 580." Barnes.

336. αἰδὼς μὲν νῦν ἧδε γ', ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν — pro αἰδοῦς ἄξιον χρῆμα ἐστὶ τοῦτο. Sch. B. ἦδέ γε ἀντὶ τοῦ ὧδε. quod multum praestat. Ita ἢ δέ γε ἀναβῆναι sunt iungenda. msſ. Lipſ. νῦν ἠδ' ἀρηϊφ.

338. ἀλλ' ἔτι γάρ τις φησὶ θεῶν. referendum ἔτι ad ἐπιτάῤῥοθον εἶναι.

339. Ζῆν' ὕπατον μήστωρα μάχης ἐπιτάῤῥοθον εἶναι. μήστωρα μάχης iungunt Sch. B. ποιητὴν καὶ τεχνίτην τῆς μάχης. vt alibi μήστωρ ἀϋτῆς. φόβου. De voce v. ad Δ, 328 et Θ, 108. alioqui ἐπιτάῤῥοθον μάχης iungere liceret; vt M, 180 dii ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάῤῥοθοι ἦσαν. ſc. κατὰ τῆς μάχης. Et Iupiter ὕπατος μήστωρ absolute dictus ſup. Θ, 22. et inf. 477. Patroclus θεόφι μήστωρ ἀτάλαντος.

340. μηδ' οἵγε ἕκηλοι. Ante Turneb. qui ex Romana mutauit, in Flor. et Aldd. erat μήδ' οἵδε. in Harlei. μὴ δή γε.

341. τεθνειῶτα. τεθνηῶτα et h. l. alii: et Ven. (ſuppletus in h. l.) Cant. Harl. Townl.

344. *Λειώκριτον.* Barnesio non esse obtemperatum miror, et retineri h. l. *Λειόκριτον* cum tamen alterum occurrat in Odyssea, et grammatice ex *λεὼς* aliter formatum esse nequeat. Est quoque h. l. in Barocc. Cant. Mori. Vrat. b. d. vno Vindob. et a m. sec. Townl.

348. *Ἀπισάονα* edd. Flor. Ald. 1. Rom. Et iterum ad hanc lectionem rediit Stephanus. At Ald. 2. cum sequacibus, *Ἀμυθάονα.* qui alibi non memoratur. exhibent quoque hoc Mori. Barocc. Vrat. b. duo Vindob.

349. *ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων,* h. e. *Φρενῶν* sub diaphragmate. cf. ad Α, 608. *ὑπὸ πραπίσιν* Harl. At in Vat. aberat versus; et posse abesse iudicabat Ernesti. Immo interpolationem esse manifestum fit ex eo, quod incommode interiectus est ante *ὅς ῥ' ἐκ* Π. Meminerat rhapsodus ad vocem *Ἀπισάονος,* et retrahebat versum huc ex Λ, 578. item Ν, 412.

351. *μετὰ Στεροπαῖον* Vrat. d. pro *μετ' Ἀστεροπαῖον.*

354. *ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχε, οὐκ ἐδύνατο μάχεσθαι, σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντῃ ἑσταότες περὶ Πατρόκλῳ.. ἔρχατο* Sch. br. *περιπεφραγμένοι ἦσαν.* At Sch. B. et Mosc. *συνειρμένοι ἦσαν. παρὰ τὸ εἴρω, τὸ συμπλέκω. διὸ ψιλώσομεν τὴν λέξιν..* Haec non cohaerent. Si ab *εἴρω,* quod *εἴρω* scriptum fuit, ducta est vox h. l., esse debuit *εἴρετο·* et si plusquamperfectum vnquam in vsu fuit, pro *εἴρυντο, εἴρατο.* At ab *εἴργω, ἔργω, ἐέργω* fuit *εἶργμαι, ἔργμαι.* vnde *ἔρχατο* pro *ἔρχντο.* quod vulgo *εἰργμένοι ἦσαν.* sic sup. Π, 481 *ἔρχαται.* vbi v. Obss.

At enim versui duplex inesse video vitium prosodicum; primo quod *σάκεσσι γὰρ ἔρχατο* scriptum est, cum fuerit *ϝερχατο.* Nec defendi potest vitium altero loco Π, 481 *Φρένες ἔρχαται.* nam versus ille ab interpolatore profectus erat. Probabile fit, fuisse lectum antiquitus *σάκεσσι δὲ ἔρχατο.* Alterum vitium est in versus principio: *ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχε,* hiatu, quem iam Bentl. animaduertit et emendauit, *ἀλλ' οὔπως ἄρ' ἔτ' εἶχε.* Mollius putem:

ἀλλ' οὕτως ἔτι γ' εἶχε. Idem vitium vidimus iam sup. H, 217.

355. πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο. προεβάλοντο: πρόϊσχοντο, quod vsitatius: de cuius voc. variis significatibus egit nuper Valken. Callim. p. 227.

359. ἀλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ (Patroclo) βεβάμεν, σχεδόθεν δὲ μάχεσθαι. Est σχέδοθέν τε in Harl. Townl. Vrat. d. et Etymol. in βέβαμεν καὶ βεβάμεν.

361. τοὶ δ' ἀγχηστῖνοι ἔπιπτον. „ἀνχηστῖνοι, ita vocem scribi vidimus E, 141. vbi cf. Obss. consentiunt nunc in id edd. et codd. cum Apollonii Lex. h. v. vbi versus appositus est; nec ἀγχιστῖνοι memorari vidi praeterquam ex vno Vindob.

363. ἀναιμωτὶ, vt sup. O, 228 ἀνιδρωτί. Barnes ἀναιμωτεὶ ediderat: quia sic Od. Ω, 531 edi solet. E codd. tamen vix vnus et alter hoc tuentur, saltem vn. Vindob. et Lipsiensis; Ernesti improbat; recte, si semel antiquiora amplectimur.

Erat γ' ἐμάχοντο. At enim γε μάχοντο Ionice mos Homericus postulabat; est quoque ap. Eustath. in codd. Mori. Townl.

364. μέμνηντο γὰρ αἰεί. μέμνοντο Lips. μέμνητο sphalma Ald. 2. et eam exprimentium.

365. ἀλλήλοις ἀν' ὅμιλον ἀλεξέμεναι πόνον αἰπύν. Nunc plene dictum est; alias absolute ἀλλήλοις ἀλέξειν. Sup. Γ, 9 ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισι· propulsare mortis periculum ab aliquo est idem ac opitulari, tueri, eum.

ἀν' ὅμιλον edd. at margo Steph. καθ' ὅμιλον. quod est etiam in Ven. Harl. Cant. Mori. Harl. Vat. Vrat. A. et b. Eustath. Nil refert: vtrumque enim saepius occurrit, eadem cum vi. In Harlei. quoque Cant. Mori. fr. Mosc. et vno Vindob. ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν. et potest placere.

366. In eo, qui sequitur, loco multa esse turbata et subinde alia ab aliis interposita manifestum fit. Totus

locus 366—383. si sublatus fuerit, narratio liberiorem cursum habet.

367. οὔτε ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι. non superesse. proprie, non integrum esse, non lucere, sed periisse. Spectat huc, quod primo loco positum est in Apollon. Lex. σόον, ἐμφανῆ, καὶ σῶον, καὶ ὁλόκληρον.

σῶν Lipſ.

368. Ἠέρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἔπι, ὅσσοι ἄριστοι editum erat inde ab H. Stephano. Ita vero metrum turpi hiatu erat violatum. Ante eum in edd. ἔπι θ' ὅσσοι legebatur. Sic et codd. Cant. Mori. Harl. Vat. Ven. (ſuppletus quidem) Townl. et Euſtath. ἐπί θ' ὅσσοι. fragm. Moſc. Ven. B. vbi Sch. περισσὸς ὁ τέ. Barocc. μάχῃ. ἐπί θ' ὅσσοι. corruptius μάχης ἐπείθ' Vrat. b. cum vno Vindob. μάχη ἐπίθ' Vrat. d. Moleſtum tamen hoc θ' eſſe, facile ſentias. Interpungitur quoque diuerſis modis: vulgo, vt ſupra eſt poſitum; tum ἠέρι γὰρ κατέχοντο μάχης, ἐπί θ' Turneb. at Aldd. vitioſe μάχης. ἔπιθ'. Iam ſi de ſenſu quaeras: interpungere licet modo haud vno: ſi priora iungas ἠέρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἔπι, otioſum eſt hoc poſtremum, caligine tenebantur *in pugna*, ἐν μάχῃ, κατὰ μάχης. Saltem ſcripſiſſet ſic poeta μαχόμενοι ὅσσοι ἄριστοι. Nec minus languet alterum, ſi iungas, μάχης ἔπι ὅσσοι —.

Vitium iam antiquitus inſederat verſui. Vt e Schol. br. diſcimus, Zenodoti lectio fuerat ἐπὶ τόσσον. et facilis quoque coniectura eſt ſenſum forte eſſe: *Caligine tenebantur ea parte pugnae, qua*, quod vulgo eſſet, ἐφ' ὅσον. Conuenit quoque Schol. br. ἐφ' ὅσον οἱ ἄριστοι ἕστασαν, ἐπὶ τοσοῦτον ἀέρι κατείχοντο. At poeta ἐπὶ non ſolet in his apponere, nec ὅσον omittere, ſed τόσον. v. c. Od. K, 517 βόθρον ὀρύξαι, ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα. Harlei. μάχης ἔπι θ' ὅσσον ἄριστοι ἕστασαν. vbi Scholion: ἐφ' ὅσον τόπον. cui concinit Vrat. A. Ariſtophanea lectio: μάχῃ ἔνι. Ita vitium prosodiae manet. ὅσσοι ἄριστοι non videtur mutari poſſe: ſic enim iterum mox 377 ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν. et 509. ſicque ſaepe alibi.

Bentl. emendabat: ἠέρι γὰρ κατέχοντο μάχῃ θ᾽ ὁμοῦ, ὅσσοι ἀ. fere vt inf. 376.

Mihi in aperto eſt, verſus 468. 9 eſſe a rhapſodo aliquo adſutos; nam eadem illa, quoad ſenſum et verba, locum habent ſuum mox 375. 6. 7. At h. l. verſus ſunt ieiuni et male cuſi. Sequuntur in hac *rhapſodia* plura loca partim ab eo, qui rhapſodias collegit ſuppleta, partim a diuerſis rhapſodis profecta et in compagem redacta, non ſatis commode: frequentata repetitione: ὡς οἱ μὲν μάρναντο· 366. τοῖς δὲ πανημερίοις 384. 412. 424 ὡς οἱ μὲν μάρναντο. v. ad ea loca.

Koeppen offendebat ad vocem ἠέρι, quod de pulvere moto nusquam ab Homero adhibeatur, cum ſoleat ὁμίχλην, νέφος κονίης dicere. Haec, inquam, obſeruatio per ſe ingenioſa, me non mouet: quandoquidem res in maius aucta eſt, ideoque non de puluerea nube, ſed de vera obſcuratione caeli intelligi haec velle videtur poeta.

369. κατατεθνηῶτι Cant. fr. Moſc. Townl. Vrat. b. notum hoc eſſe Ariſtarcheum.

370. οἱ δ᾽ ἄλλοι Τρῶες καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί. „Τρῶες καὶ Lipſ. Vrat. A. Cant. Mori. Ven. Harl. Melius, quam quod in vulgg. erat Τρῶες τε καὶ εὐκνήμιδες. quod recte damnauit Erneſti et Wolf.

371. ὑπ᾽ αἰθέρι· ἐν αἰθρίᾳ ὑπὸ καθαρῷ ἀέρι καὶ ἀνεφέλῳ Euſtath.

πέπτατο δ᾽ αὐγή· ἐξήπλωτο ἡ λαμπηδών. Quod ſerius factum. πετάω, πετάννυω, erat olim πτάω. πτῆμι. πέπταμαι. Sic πεπτάμεναι πύλαι, Φ, 531 et vela expanſa πέπτανται πέπλοι E, 194. 5. Haec eſt ſimpliciſſima ratio vocis conſtituendae. Fuit etiam πιτνάω. πίτνημι.

373. μεταπαυόμενοι δὲ — ἐκ διαδοχῆς ἀναπαυόμενοι Sch. br. et Sch. B. ex Ariſtarcho. — „γρ. δ᾽ ἐμάχοντο. Barnes. Scilicet in Cant. Vrat. A. b. vn. Vindob.

375. Tota narratio non bene eſt conſtituta, quippe ex diuerſis laciniis coagmentata. Ignaui ſunt verſus 375. 6. 7. τοὶ δ᾽ ἐν μέσῳ poſſunt eſſe, qui ſunt *inter duo cor-*

nua in media acie, aut funt ii, *qui ἐν τῷ μεταιχμίῳ inter vtramque aciem pugnant.* Neutrum hic locum habet: fed effe debent, *qui circa Patrocli corpus pugnant*, nam *hi affligebantur caligine et pugna* ἠέρι καὶ πολέμῳ. at reliqui fereno caelo vtebantur.

376. τείροντό τε νηλέϊ χαλκῷ. dubites fitne de caedibus, an de armis, fcuto inprimis, intelligendum, quo grauari debebant pugnantes. hemiftichium hoc cum alio ex Od. N, 277 temere confufum eft ap. Apollon. Lex. in ἀεκαζομένους. Mox 377 ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν. iam dictum erat v. 368.

377. De duobus his, *Thrafymede et Antilocho* parum commode haec funt interpofita. Praeftruere aliquis, forte is ipfe, qui rhapfodiam conftruxit, voluit ea, quae inf. 679 fq. narrabuntur de Antilocho ad Achillem nuntium perlaturo.

δύο φῶτε. fcil. τῶν ἀρίστων ait Sch. B. male. Nam pugnant hi alia aciei parte, non circa Patrocli corpus. πυθέσθην Cant. Ven.

379. Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύνονος, ἀλλ' ἔτ' ἔφαντο. Π. πεσόντος Vrat. d. cum vno Vindob. quod lubens amplectar. ἀλλά τ' ἔφαντο Lipf.

381. ἐπιοσσομένω θάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων. obfcura haec funt. ὄσσεσθαι etfi per fe idem eft, quod ὄπτομαι, vfu Homerico ad animum refertur, qui feu praefagit feu reputat aliquid. Etiam Hefych. ἐπιόσσομαι, ἐφορῶ. προκ̔γορεύω (vt cum Kuftero eft legendum.) ἐπισημαίνομαι. Senfus itaque effe debet: *reputantes* f. *ominantes*, praeuidentes, adeoque metuentes, caedem et fugam fuorum fcil. quae futura effet, ni fortiter pugnarent ipfi νόσφιν ἐμαρνάσθην. eo loco, quo cum fuis Pyliis ftabant, feorfum ab iis, qui circa Patroclum pugnabant. At interpretes hariolantur potius quam interpretantur. Redditur *intuentes*, profpicientes, caedem et fugam fuorum; atqui nulla tum adhuc facta erat fuga Achiuorum vllo in loco. Schol. B. reddidit ἐπιβλέποντες, ἵνα τῶν μὲν πιπτόντων ὑπερμαχῶσιν, τοὺς δὲ φυγάδας

προτρέποιντο. Conueniunt cum his Schol. excerpta: ἐπιβλέποντες καὶ φυλάσσοντες, μὴ ἑταῖροι προτρέποιντο εἰς φυγὴν μηδὲ ἀποθάνωνται. Voluere ita ἐπιόσσεσθαι esse obseruare, cauere et prouidere, vt praeuertamus aliquid. In Schol. B. Ἄλλως· προορώμενοι καὶ προςδοκῶντες, μήτε ἀποθνήσκειν τοὺς ἑταίρους μήτε φεύγειν, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἔμενον τάξεως. Sequitur eadem Eustath. qui etiam dicta haec esse vult πάνυ γοργῶς, ὡς περιεβλέποντο, ἵνα, εἰ μέν τινες ἔθανον, ὑπερμάχωνται τῶν σωμάτων· εἰ δὲ εἰς φυγὴν ἐτράποντο, σκεπάζωσι. Ita constituerunt grammatici nouam vocis vim ex contexto ac sententia loci pro lubitu.

382. νόσφιν ἐμαρνάσθην seorsum, scil. aut ab iis qui circa corpus Patrocli pugnabant, aut omnino, ipsi pro se, μαρνάσθην, quod Ionicum esset, Vrat. d.

ἐπεὶ ὣς ἐπετέλλετο Νέστωρ. non quidem hoc diserte antea memoratum est, praecepisse eum filiis, vt νόσφιν pugnarent; nec sane necesse erat, vt memoraretur, cum rerum ordo id haud posceret. Memorabatur Nestor obtestans Achiuos ne nauium tuendarum studium dimitterent O, 659. Cum Patroclus Troianos in castris adortus erat, memorantur Nestoris filii inter pugnantes Π, 317 sq. Nil praeterea; et, qui versum sequentem scripsit, ὀτρύνων πόλεμόνδε μελαινάων ἀπὸ νηῶν, videtur de primo ad pugnas cum Troianis egressu e castris cogitasse.

384. τοῖς δὲ πανημερίοις ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρει. haec si, eiectis mediis, iunxeris cum superioribus ante versum 366. videbis, vt dixi ad vs. 366. multo melius carminis rationes procedere.

πανημερίου est in Veneti paginis allutis. Vulgata tamen praestat. Vidimus iam Α, 472 οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο. et Β, 385 ὥς κε πανημέριοι στυγερῷ κρινώμεθ' Ἄρηϊ.

385. καμάτῳ δὲ καὶ ἱδρῷ — pro δὲ erat τε in Barocc. Mori.

386. 387. γούνατά τε — χεῖρές τ' ὀφθαλμοί τε παλάσσετο μαρναμένοιϊν. Distributio per partes facit ad ἐνάρ-

γειαν. Obferuat Schol. B. et Euſtathius: κατὰ τοὺς παλαιούς.

παλάσσετο poſt χεῖρές τ' ὀφθαλμοί τε mirationem facit; ſed in animo habuit poeta τὰ γούνατα. Conſentit Schol. B. At ſup. ad K, 165 Porphyrius ad τὸν ἀπὸ κοινοῦ τρόπον referebat, et Euſtathius nunc et ſup. p. 494 ad eam, quam Pindaricam figuram appellant, de qua v. ad Pindar. Ol. VIII, 10. XI, 5. Idem huc vocat Heſiodeum τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί. Bentleius tamen, nil moratus, reſcripſerat: πάλαχθεν μαρναμένοισιν.

μαρναμένοιϊν. mirus videtur eſſe et abſonus vſus dualis; non enim haec ad Antilochum et Thraſymedem ſpectant. Expedita itaque res eſt, vt cum Bentleio ſcribas μαρναμένοισιν. Et hoc ipſum exhibent Cant. Mori. Harl. fragm. Moſc. Vrat. d. vn. Vindob. Reuocat tamen impetum, quod ab Euſtathio notatum eſt, dualem ad vtramque Achiuorum et Troianorum aciem referendum eſſe. Acumen quidem, arbitror, grammaticum, ex eo genere, quo vitia librariorum tueri ſolemus. Cum tamen nihil ad liquidum perduci poſſit, relinquenda ſunt ea quoque quae damnamus.

παλάσσετο. de voce v. ad Z, 268.

389. ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην — Schol. B. „ἐστὶ δὲ ἐξ εὐτελοῦς μὲν ἡ εἰκὼν, τῇ δὲ ἐναργείᾳ κεκόσμηται. recte quidem; omnino tamen ad priſci aeui ſenſum haec ſunt aeſtimanda.

390. λαοῖσι δώῃ τανύειν μεθύουσαν ἀλοιφῇ. Apollon. Lex. μεταφορικῶς, διάβροχον τῷ λίπει. vel, vt Schol. B. τῷ ἐλαίῳ. Paria Heſych. Suidas. et, ὡς μαλάσσειν τὴν βύρσαν, Euſtathius. Notabilis porro locus de rudibus primordiis artis depſendi coria. Tropum vocis poſthaec poetae et ſcriptores ad aliarum rerum copiam et πλῆθος traduxere.

δοίη Vrat. d. cum vno Vindob.

391. δεξάμενοι δ' ἄρα τοί γε. „ἄρα. proinde." Clarke.

393. τάνυται δέ τε πᾶσα διαπρό. Schol. B. διατείνεται πᾶσα εἰς τοὔμπροσθεν μεγεθυνομένη. τὸ γὰρ πάχος λεπτυ-

νόμενον εἰς μέγεθος ἄγεται. Cui res tanti eſt, is poteſt inſpicere *Picturas Herculan.* To. I. p. 170. Eſt autem τάνυται nunc a τάνυμι. διαπρὸ quidni διὰ πρό. vt eſt in aliis, vt Vrat. b. vtque inf. 518 editur. v. Δ, 138.

395. εἴλκεον ἀμφότεροι. μάλα γάρ σφισιν ἔλπετο θυμός. εἴλκεον a forma ἑλκέω vnde, et ἥλκησεν Od. Λ, 579 Λητὼ γὰρ ἥλκησεν. Nullibi video ſcriptum ἕλκεον. v. de hac voce inf. ad vſſ. 557. 558. Mox ἔλπετο repoſitum pro ἤλπετο, cum priore forma frequentius vtatur, tanquam Ionica, eaque h. l. habeatur in Lipſ. (etſi cum vitio σφιν) Mori. fr. Moſc. Townl. Vrat. b. vno Vindob. et ed. Flor. Ald. 1. inde Ald. 2. ἔπλετο. refinxit ex Rom. ἤλπετο Turnebus.

μάλα δέ σφισιν Harl. Cant. Mori. Vat. Vrat. A. b. d. duo Vindob. bene ex Homerico vſu.

396. Τρωσὶ μὲν ἐρύειν. Male Vat. Vrat. b. fragm. Moſc. vn. Vindob. μέν ῥ' ἐρύειν.

387. νῆας ἐπὶ γλ. Vat. Vrat. d. cum vno Vindob. ἀνὰ. Euſtath. νῆας ἀνὰ ἢ ἐπὶ γλαφυράς.

398. 9. οὐδέ κ' Ἄρης — hanc formam et morem ſentiendi iam vidimus N, 127. 128. ad q. l. vide. Ibidem Ἀθήνη λαοσσόος, λαοῦ παρορμητικὴ εἰς πόλεμον vel μάχην. Noli tamen argutari, eſſe nunc coniungenda λαοσσόος οὐδέ κ' Ἀθήνη. Alio loco et Erinnys et Apollo eodem epitheto ornantur: Jl. Υ, 48. 79.

399. τόν γε ἰδοῦτ' ὀνόσαιτ', οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἵκοι. τόν δε Cant. τόν γ' εἰδοῦσ' Vrat. b. at fuit: τον γε ϝιδουσ'. ἥκει vn. Vindob. et Lipſ. Sed I, 521 ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι.

401. ἐτάνυσσε πόνον, μάχην, Iupiter. vt iam vidimus Ξ, 389 Δή ῥα τότ' αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσαν Neptunus et Hector. add. Π, 662. Vulgare erat: ſuper Patrocli corpore *pugnatum eſt pertinaciſſime.*

402. Πάτροκλον τεθνειότα. editum erat τεθνηότα, cum vicies iam τεθνειότα, τεθνειῶς, et ſic porro editum legiſſemus. Etiam h. l. vt alibi ſeruant ει codd. Cant. Harl. Lipſ. fragm. Moſc. vn. Vindob.

403. πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν. Male ῥ interponunt alii, γάρ ῥ' ἀπ' Harl. Vrat. A. fragm. Mosc. Ipsa pronuntiatione ρ geminatur.

404. τό μιν οὔποτε ἔλπετο θυμῷ. τὸ μὲν οὔποτε duo Vindob. Verum τὸ est, quare, δι' ὅ. Erat ἤλπετο, et tamen mox 406 ἔλπετο. restitui Ionicum, vt est in Ven. A. B. Mori. Cant. Harl. fr. Mosc. Townl. Vrat. A. b. d.

θυμὸν Vrat. d.

405. ἀλλὰ ζωὸν, ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν, ἂψ ἀπονοστήσειν. Interpunxi post ζωὸν vt iungatur cum ἀπονοστήσειν. ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν est simpl. ἐμπελάσαντα. Variant hac voce Vrat. b. ἐνιχριφθέντα et Vrat. d. ἐνιχριμφέντα.

406. οὐδὲ τὸ ἔλπετο. expectabam alicubi scriptum οὐδέ ἑ ἔλπετο. Lenius quoque esset, ἐπεὶ οὔποτε ἔλπετο.

408. πολλάκι γὰρ τό γε μητρὸς ἀκούετο. τόδε Ven. Cant. Vat. parum refert: praeferam tamen.

νόσφιν ἀκούων. χωρὶς Cant. Vat.

409. ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα. „ἀπαγγέλλεσκε. renuntiare solita erat“ Clarke. nimis subtiliter, sine caussa. Dictum est de vaticinio; supra Π, 37 erat ἐπέφραδε: vbi v. Obss. ad vs. 36. ἀπαγγελέεσκε Vrat. A.

Διὸς νόημα Schol. B. τὴν θέλησιν καὶ βουλήν. τινὲς δὲ τῶν φιλοσόφων, μοῖραν ἔλεγον εἶναι τὴν τοῦ θεοῦ βουλήν. Sane omnes prudentiores vtramque notionem pro eadem aut pari habere debuere; h. l. tamen est fatum ipsum, quatenus a Ioue pronuntiatur, estque adeo idem atque effatum Iouis; nec potest ille velle, nisi quod fatale est, neque illud aliter velle.

410. δὴ τότε γ' οὔ οἱ ἔειπε — non eodem tempore simul ei praedixerat et hoc, quod nunc factum erat, scilicet hoc, quod perierat eius amicus. Si ita accipias, ὤλετο vs. seq., molestiam non facessit. Si vero ad praedictionem ipsam refertur, deberet futurum esse, ὀλεῖται. An his repugnent dicta Σ, 10. videbimus ad eum locum. οὔτοι ἔειπε vn. Vindob.

411. πολὺ φίλτατος ὤλεθ' ἑταῖρος. vn. Vindob. ἑταίρων.

412. ἀκαχμένα δοῦρατ' ἔχοντες. Vrat. b. ἀημένα. miro lapſu.

413. νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο. vt ſolent variare in hac voce, ἐχρίμπτοντο Mori. Harl. Vat. Vrat. A. b. Lipſ. vn, Vindob.

414. ὧδε δέ τις εἴπεσκεν. qui ſequentia interpoſuit, rhapſodus affectauit ἠθοποιΐαν aliis in locis frequentatam: ſup. H, 178. 201. Δ, 81. v. ad B, 271.

415. ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἧμιν ἐϋκλεὲς ἀπονέεσθαι. ἧμιν. de hac forma, pro qua aliquoties ἄμμιν, ἄμμι, dictum vidimus, vt ſtatim A, 384. e vetere grammatico ad h. l. disputat Euſtath. et Etymologus. Doricum modo, modo Ionicum eſſe volunt. Dixiſſent melius, eſſe formas antiquas. addit Euſtath. fuiſſe qui legerent ἡμῖν εὐκλεὲς, ſed praeferri alterum. Eſt quoque hoc in Vrat. A. d. Lipſ. et ἧμὶν ἐϋκλέες, Turneb.

οὐ μὲν ἧμὶν ἐϋπλεὲς irrepſerat in Ald. 2. οὐ μὴν Vat. ἦ μὴν Ald. 1. Genuina lectio erat in Flor. Rom. Steph. οὐκ ἂν Venetus ſuppletus.

416—419. Erat locus impeditus praua iunctura et interpunctione. Reddam rationem de ſingulis. Interpunxi poſt γλαφυράς. et κέρδος εἴη.

416. 417. γαῖα χάνοι. v. ſup. ad Z, 282.

417. 418. τό κεν ἧμιν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη, ἢ τοῦτον Τρώεσσι μεθήσομεν — Ita interpungebatur, et iungebantur ſequentia cum ſuperioribus; ita vero dicta erant parum grammatice. Debebat ita ſequi: ἢ — μεθιέναι vel ἢ ὡς μεθήσωμεν. Eleganter in hanc ſententiam coniiciebat Bentl. μεθησέμεν. quod et coniectando aſſequutus erat Koeppen. aut noua ſententia inſtitui: ἦ τοῦτον Τρώεσσι μεθήσομεν — interrogatiue; *num nos* — Concidunt omnia, ſi obſeruaueris, in medio intercluſa eſſe iſta: τό κεν ἧμιν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη. et iungenda eſſe: γαῖα χάνοι, ſcil. μᾶλλον, ἢ ὡς μεθήσομεν, Homerico futuri vſu; pro ἢ ὡς μεθείημεν vel μεθῶμεν. Fatendum

tamen vel ſic probabiliorem fore lectionem εἰ τοῦτον Τρώεσσι μεθήσομεν. quam ſuppeditant Cant. Vat. Harl. Vrat. b. d. Ven. ſuppletus fragm. Moſc.

ἄφαρ iterum nunc occurrit notione non ſatis definita: proprie εὐθέως, ταχέως, confeſtim, notum eſt, ſicque dictum vidimus paſſim: v. ad K, 537. Haerebam Λ, 418 et N, 814. nunc videtur ſimpliciter pro aſſeueratiua, δὴ, habendum eſſe; niſi huc reuoces notionem τοῦ ῥᾳδίως, quam lexica habent, quod nobis facile multo vilius eſſet.

419. ἄστυ ποτὶ σφέτερον ἐρύσαι. Harlei. Vrat. A. b. ἐρύσειν. vn. Vindob. ἐρύειν.

420. ὧδε δέ τις Τρώων μεγαθύμων αὐδήσασκε. Vitioſe edd. ὧδε δέ τις αὖ ante Turnebum, qui emendauit; vitium tamen eſt quoque in Mori, at ὥς δέ τις αὖ Τρώων Cant. Harl. Vat. Lipſ. Townl. Vrat. A. b. d. vn. Vindob. fragm. Moſc. etiam Venetus ſuppletus. Retinui tamen vulgatum, ne ter ſequeretur ὡς, etſi malim legere ὧδέ τις αὖ Τρ. quod e Cantabr. laudat Barnes, quodque eſt in vno Vindob. Verum manum interpolatricem in toto hoc loco graſſatam eſſe, apparet.

422. μήπω τις recte. At Lipſ. μήπως.

423. μένος δ' ὄρσασκεν ἑκάστου. Illatum erat in edd. ἑταίρου, a Turnebo ex Rom. ed. Vbique in edd. ant. et in codd. ἑκάστου legebatur. Bentl. tamen emendabat ἑκάστῳ. Eſt quoque ὤρσασκεν in Townl. vno Vindob.

424. 425. σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς χάλκεον οὐρανὸν ἷκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο. σιδήρειος ὀρυμαγδὸς Schol. B. ὁ στερεὸς καὶ ἰσχυρός. Concinit Schol. Apollon. II, 115. vbi σιδηρείη κορύνη erat, τινὲς δὲ ἀποδεδώκασι σιδηρείῃ, εὐτόνῳ. ὥσπερ καὶ σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει. At Heſych. h. v. ὁ ἀπὸ τοῦ σιδήρου καὶ τῶν ὅπλων ψόφος.

δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο. int. vaſtus. vt alibi mare. v. ad A, 316. De χάλκεον οὐρανὸν v. ad A, 426. Noli autem putare poetam luſiſſe in epithetis oppoſitis.

ἵκε. ἧκε ap. Stobaeum Ecl. I, 23 p. 421. ed. Heer, (p. 52. Cant.) vbi obſeruatur, a terra per aerem et aetherem ad caelum et Olympum perueniri.

429. Αὐτομέδων, Διώρεος — Eſt hic Diores diuerſus a Diore Eleo B, 622. Amaryncei filio, caeſo ſup. Δ, 622. Αὐτομέδων γε Δ. Cant. Vrat. A. vt prior in Διώρεος corripiatur, vt fit ap. Virgilium *Priami de ſtirpe Diores.*

430. πολλὰ μὲν ἂρ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων. μάστιγι θοῇ, ταχυποιῷ Schol. B. Conuenit cum ὀξείᾳ. ἐπεμαίετο, ἥπτετο καὶ ἐμάστιζεν, idem. De voce v. dicta ad E, 748. habet ἐνάργειαν, eſt enim, equos appetere, inceſſere, prominente corpore, ad feriendum.

431. πολλὰ δ' ἀρειῇ. ἀπειλῇ. Notata vox Apollonio Lex. Heſych. Schol. br. et al. Iterum occurrit inf. Y, 109. Φ, 339. Apollon. p. 161 verſum ita excitat: πολλὰ δὲ μειλιχίοισι κελεύων, πολλὰ δ' ἀρειῇ. In Etymol. h. v. disputatur de prima correpta; cum ſit ab ἀρὰ priore longa ductum. Forte ductum eſt ab ἀρὰ, noxa.

432. ἐπὶ νῆας, ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήςποντον, ita vbique legitur ἐπὶ νῆας ἐπὶ — Barnes: „γρ. ἂψ προτὶ νῆας ἐπὶ." hoc tamen e coniectura, puto. De epitheto Helleſponti πλατὺς, v. ſup. ad H, 86. Eſt ſcil. in Homero mare ante fretum Hellespontum. v. Apollon. Lex. h. v.

435. ἀνέρος ἑστήκει τεθνειότος. repoſui ἑστήκει pro εἱστήκει, vt ſcriptura ſibi conſtaret cum ceteris locis, vt et τεθνειότος pro τεθνηότος. etſi h. l. fere in edd. omnibus hoc legatur; habet tamen ει Euſtathius. ἑστήκει autem exhibent plures: Cant. Vat. Mori. Vrat. b. d. Lipſ. Ven. Puta autem eſſe vocem ἑστήκω, *ſto.* nam eſt ſtat, non, ſtabat.

436. δίφρον ἔχοντες. Cant. Vrat. b. d. Townl. fragm. Moſc. ἔχοντε. quod alibi variat, etiamſi verbum plurale adiunctum ſit; h. l. tamen amplector multo magis, cum ſequatur ἐνισκίμψαντε.

437. οὔδει ἐνισκήψαντε καρήατα vulgo lectum erat; quod et agnoſcunt Schol. br. ἐνι σκήψαντε Vrat. A. At ἐνισκίμψαντε ed. Rom. cum Euſtath. (qui tamen alteram

ſcripturam norat p. 1114, 18.) Vat. Harl. vn. Vindob. tum, diuiſim, ἐνὶ σκίμψαντε Townl. Alludunt. ἐνισκίψαντε Ven. ſuppletus, fragm. Moſc. a m. ſec. Et haec ſcriptura occurrit iterum inf. 528. Π, 612. at ἐνσκήπτω nusquam in Homero. Nec aliter legerat auctor gloſſae ap. Heſych. ἐνισκίμψαντες. ἐνερείσαντες. Etiam in Schol. B. ἐνισκίμψαντες. ἀντὶ τοῦ προςερείσαντες καὶ πελάσαντες διὰ λύπης ὑπερβολήν. vtroque loco reſtituendus dualis. Vitium quoque idem eſt in Vrat. d. ἐνισκίμψαντες. Agnoſcit quoque σκίμπτεσθαι Pindarus.

438. μυρομένοιϊν repoſui ex Cant. Vrat. a. d. vn. Vindob. ſicque erat ſup. 387. vt conueniret ceteris.

439. ἡνιόχοιο ποθῇ. πόθῳ vulgo lectum erat inde a Turnebo ex Romana. ποθῇ erat in Flor. Aldd. Atqui in Jliade vbique ποθή frequentatur, nusquam πόθος, quod in Odyſſea frequens, vt et in Heſiodo. ποθῇ etiam h. l. habent Cant. Vindob. Alteri.

θαλερὴ δὲ μιαίνετο χαίτη. δ' ἐμιαίνετο Cant.

440. ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν. Verſus iterum legitur T, 406. excepta poſtrema voce: quae in vulgg. erat ἀμφοτέροισι, otioſa vox. At ἀμφοτέρωσε Townl. Vrat. d. vn. Vindob. ἀμφοτέρωθεν Cant. Harl. Vat. Ven. ſuppletus. Euſtath. ἀμφοτέροισιν ἢ ἀμφοτέρωθεν. Praetuli prius, vnde corruptela ἀμφοτέροισιν aperte nata eſt, et propter ſenſum, iuba vtrinque, ab vtraque parte, *in vtrumque latus*, excuſſa ſignificatur; non, ab vtroque equo.

ζεύγλης ἐξεριποῦσα. vi neutra, iugo excidens. vt ἐρείπειν. E, 47 et al. ἤριπε δ' ἐξ' ὀχέων. et ἐξερίπῃ Ξ, 414. Erit ergo etiam in Sc. Herc. 174 αὐχένας ἐξεριπόντες ita accipiendum, κατ' αὐχένας, αὐχέσιν. iugum, ὁ ζυγὸς, lignum transuerſum, quod loro alligatum erat temoni, duas habebat ζεύγλας, orbes ligneos, quibus colla boum vel equorum inſerebantur: Sic Etymol. Heſych. Suid. primoque loco Pollux I, ſ. 146 τὰ δὲ κοῖλα τοῦ ζυγοῦ, ὑφ' ἃ ὑπάγονται οἱ ἵπποι, ζεῦγλαι. et hinc qui de re vehiculari egerunt. Vox hac de re propria, vt de Bitone

et Cleobi Herodot. I, 31 ὑποδύντες αὐτοὶ ὑπὸ τὴν ζεύγλην εἷλκον τὴν ἅμαξαν. et, quod notum eſt de iis, epigramma ap. Iacobs To. IV, p. 183. CCCVII.

441. μυρομένω δ' ἄρα τώ γε ἰδὼν „ἄρα vt iam dictum eſt" Clarke. μυρομένους δ' ὧδ' ἄρα τούς γε Towns.

442. προτὶ ὃν Cant. ποτί.

443. τί σφῶϊ δόμεν Πηλῆϊ. Iouis ſunt verba. Vere dederat equos Peleo Neptunus Ψ, 277. Fit tamen hoc vulgari vſu, vt facta ab aliis diis ad Iouem transferantur.

444. ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε. Lipſ. ἀγήρω γ'. formula iam obuia fuit M, 323. v. ad B, 447.

445. ἄλγε' ἔχητον· ἔχητε Lipſ. et vn. Vindob. ἔχοιτον Ven. ſuppl.

446. 7. οὐ μὲν γάρ τι που ἐστὶν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς πάντων — Verſus hi duo paſſim excitantur a ſcriptoribus, iam in Axiocho (To. III, p. 367 D. Plat.) et a Plutarcho de amore prolis p. 496 B. animi an corp. affect. pr. de Nobilitate in Wolf. Anecd. To. IV, p. 225. Dio Chryſ. Or. XXIII ſub pr. Stobaeus Serm. XCVI. p. 532 vbi eſt: οὐ μὲν γάρ τι ποτ' ἐστίν. Similis locus eſt alter Od. Σ, 129 οὐδὲν ἀκιδνότερον etc.

Bene Koeppen obſeruat, patere hinc, id quod e toto cyclo mythico manifeſtum fit, in mundo et genere humano condendo operam Iouis creditam fuiſſe nullam. Alioqui de miſera hominum conditione conqueri ille haud potuiſſet, ſi ipſe eius eſſet auctor.

ὀϊζυρότερον Vrat. d. vt vox ſcripta eſſe debebat per ο poſt longam ſyllabam ζυ. Copioſus eſt Euſtathius in obſeruatione neglecti canonis grammatici, comparatque λαρώτατος et κακοξεινώτερος in Od. B, 350 et Υ, 376. vbi tamen ſeruata breui vocali medela verſui erat. Etiam h. l. pronuntiando ſyllaba produci poterat ὀϊζυρόττερον.

447. πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει. Non dubitaui disiungere ἐπιπνείει. γαῖαν ἐπιπνείειν eſſet adſpirare terram; ſed eſt ἐπὶ, κατὰ γαῖαν, πνέειν, viuere. Supplet quoque κατὰ Schol. B. Verum amant gram-

matici composita. τε abest in codd. nonnullis et ἐπιπνεῦσα Townl.

449. οὐ γὰρ ἐάσω. Barnes et hic corrupit ἐάσσω. Idem ex Schol. excerptis recitat οὐδέ τις ἄλλος. quae sunt quoque in ed. Cantabrig. et pro lect. var. in Harlei. Editum quoque hoc in ed. Flor. sed statim permutatum cum melioribus in Ald. 1.

450. ἦ οὐχ ἅλις, ὡς καὶ τεύχε' ἔχει καὶ ἐπεύχεται αὔτως. pronuntiatum vna syllaba ἠ'ὐχ. vt iam vidimus aliquoties. v. ad E, 349. I, 533.

ἔχει. ἔχῃ Vrat. A.

αὔτως. αὕτως Rom, Eustath. ἄλλως Harl. cum altero pro var. lect. Laudat versum καὶ ἀγάλλεται οὕτως, Apollon. Lex. in ὡς p. 726.

451. ἐν γούνεσσι. Sic legebatur in Flor. Ald. 1. Rom. Mutauit in γούνασσι Ald. 2. sic et inf. 569. et I, 484. Sic peccabatur sup. 308 ἄνδρασσι. Consentiunt in γούνεσσι Cant. Townl. Vrat. d. fragm. Mosc. Venetus suppletus. βάλω fragm. Mosc.

452. ὄφρα καὶ Αὐτομέδοντα σαώσετον. Atqui, dices, Automedon paullo post curru relicto pugnat pedes; dum interea Alcimedon eum conscendit: vss. 481. 484. Attamen is equos habet a tergo alterius, vt is, si vrgeatur ab hoste, possit currum conscendere.

453. νῆας ἐπὶ γλαφυράς. νῆας ἀνὰ Vat. vt vs. 397. ἔτι γάρ σφισι Lips. σφιν.

455. καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ. ἔλθοι Cant. Vrat. d. vn. Vindob. Versus aberat a Vatic. et potest repetitus videri vna cum antecedente ex Λ, 193. 194. 208. 9. De κνέφας ἱερὸν, nox alma, v. ibid.

458. ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα. fragm. Mosc. ῥίμφα φέρον, Ionice et verius. Ita tamen iam Λ, 533 scribi debuisset.

459. τοῖσι δ' ἔπ' Αὐτομέδων μάχετ', ἀχνύμενός περ ἑταίρου. Accipitur vulgo τοῖσι δ' ἐπ' de equis, ἐπὶ τοῖσιν ἵπποις, Αὐτομέδων ἐμάχετο. Tum vero sequitur minus commode ἵπποις ἀΐσσων, σὺν ἵπποις. praestat sic in-

terpungere post ἵπποις, et retrahere ad τοῖσι δ' ἐπ' Αὐτομέδων μάχετο ἵπποις, ἀΐσσων. Et hoc equidem praeferam. Alia tamen iunctura erit, si τοῖσι δ' ἐπ' ad Τρῶας καὶ 'Αχαιοὺς referas; sic enim procedit sententia: ἐπὶ τοῖς δὲ ἐμάχετο Αὐτομέδων, ἀΐσσων σὺν ἵπποις μετ' αὐτοὺς, ὥςτε αἰγυπιὸς ἀΐσσει μετὰ χῆνας. *pugnauit inter hos*, in medio Troianorum et Achiuorum, irruens curru in eos, more vulturis anseres insequentis. Ita ἐπὶ Τρώεσσι καὶ 'Αχαιοῖς μάχεσθαι erit, in medio. Alibi tamen est cum Troianis pugnare: E, 124 ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι.

461. ῥέα μὲν γὰρ φεύγεσκεν. Nemo facile dubitet ῥέα vna syllaba pronuntiatum esse hic et Υ, 101 vt similibus locis aliis. Haerebant tamen ad hoc olim viri docti, etiam Barnes, qui tamen recte e Mori et Barocc. restituit ῥέα, cum editum esset ῥεῖα μὲν γὰρ φ. quod et codd. habent etiam ap. Hesiod. Ἔργ. pr. vbi legendum esse apparet ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει. Vir doctus tamen Payne Knight p. 75. emendat ῥεῖα μὲν ἄρ φεύγεσκε.

462. ῥεῖα δ' ἐπαΐξασκε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων, est hoc iterum pro διώκων, faciens fugere: vt (VIII) Θ, 341 Ἕκτωρ ὤπαζε τοὺς 'Αχαιούς. vid. v. Obss. adde E, 344. Alioqui acciperem ὀπάζων τοὺς ἵππους, κατεπείγων. Sequitur ῥεῖα post ῥέα, prorsus vt in Hesiodo vs. 6. 7.

463. ἀλλ' οὐχ ᾕρει φῶτας, ὅτ' ἐσσεύαιτο διώκειν. Edebatur ἐσσεύετο, metro corrupto, inde a Flor. nec aliter legitur in codd. Mori. Townl. Vrat. A. b. d. Tanta rei metricae regnat incuria! Incertum est, quid Eustathius legerit. At ἐσσεύαιτο e Cantabrigiensi correxit Barnes; accedit Venetus suppletus, et vnus Vindob. Adspirat ἐσσεύατο in fragm. Mosc. et Vatic. ἐσεύατο, ὥρμησεν, Schol. br. Adscripsit Barnes: alii ὅτε σεύαιτο. alii ἐσσεύται τὸ, ὅτ' ἐσσεύεσκε, ὅτ' ἐσσεύητο. Meri conatus viri docti, non lectiones! Quoties ad h. l. accesseram, offendebam ad ἐσσεύαιτο, quod peccat in grammaticam. Verbum est σεύειν, non ἐσσεύειν. ab eo est ἔσσυμαι, vnde ἐσσύμην, ἔσσυο Π, 585 forte ex antiquo σύω. At ἐσσεύετο, ἐσσεύ-

ϵντο B, 808. Λ, 167 et al. ſunt a σεύομαι, ἐσσευόμην. Iam lectio, quae h. l. requiritur, eſt ὅτε σεύαιτο. producta ſyllaba vltima in ὅτε ante ſibilum. ὅτε cum optatiuo ex vſu Homerico ſibi conſtat. Tum vero vera lectio e codd. et edd. habetur altero loco Υ, 148 ὁππότε μιν σεύαιτο. et Ψ, 198 ὄφρα — ὕλη τε σεύαιτο καήμεναι, vbi male ex Ald. 2. regnat ὕλη τ' ἐσσεύαιτο. Itaque non dubitaui emendare vulgatum: etſi videbam Bentleium in ea acquieſcere.

ἧρει pro ἀνῄρει dictum eſſe, notat Schol. B.

464. οὐ γάρ πως ἦν, οἷον ἑόνθ' ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ. „τῷ μὴ ἄλλῳ ἐπιβατῷ, ἢ Ἀχιλλεῖ." Schol. B. Euſtathius: φησὶν, ἢ σεμνύνων τὸν Ἀχιλλέα, ἢ καὶ διὰ τοὺς ἵππους, οἳ τοιοῦτοι ὑπόκεινται εἶναι (habentur eſſe ἱεροὶ, θεῖοι.) Conuenit Schol. Moſc. cum Schol. br. ἤτοι μεγάλῳ, ἢ ἱεροὺς ἐλαύνοντι ἵππους.

ἑόνθ'. ἰόνθ' edd. Flor. Aldd. Turneb. repoſuit alterum H. Stephanus ex ed. Rom.

465. ἐπίσχειν ὠκέας ἵππους. ἐπίσχειν Ariſtarchea eſt lectio; quod e Schol. Excerptis ed. Cantabr. intelligo, adſtipulante Herodiano. At Aſcalonita defendebat ἐπισχεῖν. quod et erat in edd. ante H. Steph. ſicque cod. Vrat. A. quid interſit, haud dicam. ἐπισχὼν vidimus I, 485. ἐπίσχετε autem Od. Υ, 266.

467. Ἀλκιμέδων. Alcimedon, Laercis filius, Aemonis nepos, ſupra Π, 197. inter duces Myrmidonum. Αἱμονίδαο, Cant. Αἱμονίδαο. At fragm. Moſc. Townl. Ἀρμονίδαο.

468. ὄπιθε δίφροιο. ſic recte Lipſ. pro vulg. ὄπιθεν.

469. τίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βουλὴν ἐν στήθεσσιν ἔθηκε. ἀκερδῆ, ἀνωφελῆ, βλαβεράν. Schol. br. et ἄφυα, quod etiam Bentl. emendat ἄφρονα, Heſych. Gloſſa Apollonii Lex. νηκερδὲς, ἀκερδὲς, ſpectat ad Od. Ξ, 409 ἔπος νηκερδές.

471. οἷον πρὸς Τρῶας μάχεαι. οἷον vel pro ὡς, ὅτι plene κατὰ τοῖον, οἷον. vel per exclamationem, quod vim dictis addit.

μάχεαι πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ cod. Ital. μάχεαι ἐν ὁμίλῳ πρώτῳ.

473. αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν. Vrat. A. ὤμοιιν. perpetua variatione. Iterum mox Σ, 132.

475. τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος. Harlei. τίς τ' ἄρ τοι. addit Bentl. vt Il. A, 8 τίς τ' ἄρ σφῶε θεῶν. Etiam Townl. τίς τ' ἄρ.

476. ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμῆσίν τε μένος τε. Sane non satis accurate haec iuncta sunt: aliter dicitur ἔχειν δμῆσιν, pro δαμᾶν, aliter ἔχειν μένος ἵππων, pro κατέχειν, ἐπισχεῖν, vt modo vs. 465. Hoc quoque innuit Eustathius: ἔχει δμῆσιν, ἀντὶ τοῦ οἶδεν. ὡς ἐπιστήμην ἔχων. μένος δὲ ἔχει, ἀντὶ τοῦ ἐπέχει, κρατεῖ.

477. Πάτροκλος, θεόφι μήστωρ ἀτάλαντος. absolute h. l. μήστωρ, siue a μήδεσθαι consulere, siue a μᾶσθαι, ὁρμᾶν, ἐνεργεῖν. Schol. B. ἴσος θεοῖς εἰς κατεργάσασθαί τι. v. sup. ad P, 339.

478. νῦν δ' αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει. νῦν αὖ sine δ' Barocc. Lips. Mori, Townl. Vrat. A. fragm. Mosc. et duo Vindob.

Pro κιχάνει exhibent κάλυψεν Mori. Vrat. A. d. et vn. Vindob. Hisce varietatibus parum est tribuendum; incurrebant in calamum e memoria similium. Nisi dicas fuisse, qui desideraret ἔκιχε. Sed κιχάνω non modo est assequor, sed et, teneo, retineo.

479. ἡνία σιγαλόεντα. vidimus iam E, 426 vbi hic et sequens versus legebantur.

481. Ἀλκιμέδων δὲ βοηθόον ἅρμ' ἐπορούσας. Ita edebatur βοηθόον ἅρμα, atque ita legitur in codd. quantum video constanter. At supra N, 477 Αἰνείαν ἐπιόντα βοῆ θοὸν legebatur diuisim in edd. et parte maiore codd. cum pauci, cum his tamen Venetus, exhiberent βοηθόον. v. Obss. ad e. v. Eustathius ibi βοηθόον omnino non norat lectum; addit enim: „βοῇ θοὸν, nisi quis ex loco altero P huc inferre velit βοηθόον." Mira est huius vocis fortuna: nam grammatici productum esse crediderunt ex βοηθὸς, eamque opinionem iam inter Alexandrinos

inualuisse, testantur verba Callimachi in Del. 27 Δῆλε φίλη, τοῖός σε βοηθόος ἀμφιβέβηκεν. et Theocr. de Dioscuris, XXII, 23 ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοαθόοι. Persuasum mihi habeo processisse haec a studio grammaticorum noua composita fabricandi, quo ferebat antiqua scribendi ratio continuis litteris. In Homero frequentissimum βοὴ pro μάχη, et θοὸς de pugnatore, siue omnino pro agili, acri, siue, quatenus procurrit, tanquam πρόμαχος.

Iam etsi altero loco Αἰνείαν ἐπιόντα βοηθόον, dictum pro βοηθὸν, poterat alicui facile in mentem venire, nostro tamen loco, vt dictum sit βοηθόον ἅρμα, *currus auxilians*, vix in poeta epico aliquem ferre posse putes. Contra βοῇ θοὸν ἅρμα neminem offendet: ἐν μάχῃ θοόν. Sicque reddunt grammatici, etsi scribunt βοηθόον vna voce: Sic Apollon. Lex. βοηθόον, ἐν μάχῃ θοόν. etsi adiuncto altero, forte ab alia manu, ἀγαθὸν βοηθεῖν. Hesych. βοηθόον, κατὰ τὴν μάχην ταχύν. Schol. br. ἐν πολέμῳ ταχύν. Cum autem supra N, 477 diuisis vocibus scriptum et editum sit βοῇ θοὸν, non video, cur h. l. inferatur vox, quae omni analogia caret, si debet esse βοηθόον vna voce, si autem est βοηθὸν, sensum commodum haud habet.

Potest pro hoc antiquior auctoritas afferri Pindari Nem. VII, 48. vbi edebatur βοαθόων, pro βοᾷ θοῶν. *virorum fortium honor post mortem succrescit, quibus beneficio diuino obtingunt carmina:* τιμὰ δὲ γίνεται, ὧν θεὸς ἁβρὸν αὔξει λόγων τεθνακότων, βοᾷ θοῶν. in hoc quid reprehendas aut amplius requiras haud video, tam expedita sunt omnia et lyrico digna; vix itaque emendatione in duriorem rationem locus eget. Secundum haec, nisi grauiora prolata fuerint, non nisi Alexandrinorum acumini grammatico deberi puto vocem tam miro modo compositam, βοηθόον ex βοῇ θοόν. Poterat tamen eo ducere verbum βοηθεῖν, vt esset pro σὺν βοῇ θέειν, quemadmodum est βοηδρομεῖν, ad auxilium ferendum.

In Schol. excerpt. ed. Cantabr. erat: „Ἀρίσταρχος, ὑφ' ἓν, βοηθόον. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς σχολῆς, διῃρημένως.

Vides hinc, de voce controuerſiam inter Alexandrinos fuiſſe, et moleſtam Ariſtarchi ſubtilitatem praeualuiſſe. Scholae nomen excidiſſe videtur: vix enim ſchola Ariſtarchea in diuerſa a magiſtro abiit. Erneſti in Addendis ad h. v. ſubiunxit: „βοῇ θοὸν, clamore petebat celerem currum, phraſi Virgiliana" ſcilicet vt Aen. XII, 252 *conuertunt clamore fugam.* Ita ille iungere voluit Alcimedon ἐπορούσας ἅρμα (σὺν) βοῇ.

Pro ἐπορούσας Vrat. A. ἐποῤῥέσσας. nugas agas, ſi hinc elicere velis ἐπορέξας. pro ἐπορεξάμενος.

483. νόησε δὲ Φαίδιμος Ἕκτωρ. quod Aeneam potiſſimum ad ſe vocat Hector, eius rei cauſſam reperit peculiarem Schol. B. quod Aeneas equos ſuos amiſerat a Diomede captos: E, 323. Θ, 108.

484. ἐγγὺς ἐόντα. vn. Vindob. ἰόντα.

488. τῷ κεν ἐελποίμην. Barnes „γρ. ἕ ἐλποίμην." atqui ἕ pro αὐτοὺς grammatice haud dicitur.

Inſidebat dudum animo τώ κεν ſcil. ἵππω τώδ' vſ. 486. Ecce ſic legerat Euſtath. et exhibet hoc ed. Rom.

488. 489. εἰ σύ γε θυμῷ σῷ ἐθέλεις. fragm. Moſc. et vn. Vindob. ἐθέλοις.

489. ἐπεὶ οὐκ ἂν ἐφορμηθέντε γε νῶϊ. Legebatur νῶϊν. Ita turbata erat oratio. In οὐκ ἂν τλαῖεν ἐναντίβιον στάντες μαχέσασθαι ſubiectum ſunt οἱ ἡνίοχοι κακοὶ vſ. 487. adoriri hos vult Hector cum Aenea: non vero locum habet, vt iſti κακοὶ ἡνίοχοι vix *loco ſtantes* adoriantur Hectorem et Aeneam ipſi, ἐφορμηθέντε νῶϊν. Neceſſe eſt ἐφορμηθέντε νῶϊ legi, *non audebunt illi loco ſtare, nobis irruentibus:* vt ſint nominatiui abſoluti pro ἐφορμηθέντων ἡμῶν. Euſtathius habuit veram lectionem νῶϊ p. 1115, 41. rationem tamen grammaticam haud vidit, nam addit l. 56. ὅρα δὲ καὶ τὸ, οὐκ ἂν ἐφορμηθέντε γε νῶϊ, ἤγουν ἡμᾶς, ἢ ἡμεῖς, τλαῖεν μαχέσασθαι, καινὸν σχῆμα ὄν, ὁποῖόν τι καὶ πρὸ τούτων που (Θ, 378) κεῖται ἐν τῷ· νῶϊ γηθήσει φανεῖσα ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας. Erneſti e Vrat. A. notarat νῶϊ, et placere ſibi ait, deſiderari enim accuſatiuum; quod fieri nequit; non enim cum

τλαῖεν, sed cum μαχέσασθαι iungenda ista sunt; est autem μάχεσθαί τινι. Igitur, vt dixi, ἐφορμηθέντε καὶ pro casibus absolute positis habendi sunt. Video quoque Iortinum ita sensisse To. II. p. 70. Nunc dubitatio tollitur auctoritate codd. Townl. et fragm. Moscou.

492. βοέῃς εἰλυμένω ὤμους. Schol. B. βοέῃς. συλληπτικῶς. ἣν γὰρ εἶχεν Ἕκτωρ, οὐ βοεία ἦν" vnde hoc habeat grammaticus, non video. Erat scutum Patrocli, quod memoratum erat sup. Π, 136. et 803.

εἰλυμένω. non εἰλυμμένω. nam υ est longa. v. ad M, 286. ex altero natum est εἰλημμένῳ in vno Vindob.

493. αὔῃσι, στερεῇσι. Lips. στερεοῖσι.

494. Χρομίος, non Χρόμιος. vt aliquoties est monitum.

495. μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμός. reposui et h. l. vt sup. 395. 404 ἔλπετο Ionicum, quod iam Ald. 2. cum sequacibus ediderat, suffragantibus Lips. Mori. Vrat. b. vno Vindob. pro vulgato ἤλπετο.

496. αὐτώ τε κτενέειν, ἐλάαν τ' — Barnes: „γρ. κτανέειν." scil. aliis in locis. ἐλέειν τ' Vrat. d.

497. ἀναιμωτί γε νέεσθαι. Barnes. „γρ. ἀναιμωτεί" saltem aliis in locis. Vidimus iam vs. 363. est tamen in nostro quoque loco in vno Vindob. In Vatic. ἀναιμωτί, supra scripto ἀνιδρωτί.

499. ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας ἀμφὶ μελαίνας. scripsi distincte ἀμφὶ μελαίνας et h. l. vt sup. vs. 83 vide dicta ad A, 103. Apparet autem h. l. τῶν φρενῶν epitheton hoc esse proprium, etiamsi de ira, qua sanguis effervescat, non agatur. Dictum, vt *ater cruor*, ita, praecordia sanguine atra.

501. μὴ δή μοι ἀπόπροθεν ἰσχέμεν ἵππους. Nil refert: codices tamen meliores Harl. Townl. fragm. Mosc. cum Vrat. A. vno Vindob. consentiunt in ἵππω. quod conuenit ei quod sequitur ἐμπνείοντε.

502. ἀλλὰ μάλ' ἐμπνείοντε μεταφρένῳ. Eustath. μετάφρενον ἢ μεταφρένῳ. Est quoque e correctione — ον in

vno Vindob. ſup. N, 386 τὼ δὲ πνείοντε κατ' ὤμων αἰὲν ἔχ' ἡνίοχος.

503. οὐ γὰρ ἔγωγε Ἕκτορα μένεος σχήσεσθαι ὀΐω. Schol. br. ἀποσχῆσαι. παύεσθαι. Ineſt vis immanens ſeu media, continere ſe, abſiſtere, remittere, ab animoſa vi exerenda. cf. ad I, 235 οὐτ' ἔτι φασὶ σχήσεσθαι. Sic N, 630 ἀλλά ποθι σχήσεσθε, ἐπίσχεσθε. it. 747. adde M, 126. 107. inf. 639. σχήσασθαι Barocc.

504. πρίν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππω· ἐπιβήμεναι ἵππω, rarior caſus quartus cum hoc verbo. Ita tamen quoque M, 375 οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον. Ξ, 226 Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα.

505. φοβῆσαί τε στίχας ἀνδρῶν. erat δὲ minus commode hoc quidem loco; et ſcribitur τε in Cant. Harl. Townl. Vrat. d. fragm. Moſc. vno Vindob. add. Venet. ſuppletus. Vſſ. 505 — 510 in Vrat. A. non legebantur, mera tamen librarii incuria, fallente oculos νῶϊ' ετ νῶϊν.

506. ἤ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἁλώῃ. Variata oratio pro, ἤ κ' αὐτὸν ἁλῶναι. ἐνὶ Τρώεσσιν Lipſ. perperam; idem ἁλοίῃ, Harl. ἁλείῃ, cum vno Vindob. alter ἁλῴην.

509. ἤτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπετ' ὅσσοι ἄριστοι. Schol. br. ἐν ἐπιτροπῇ ἔσται· parum commode. Eſt ἐπιτράπετε, pro ἐπιτρέπετε, τὸν νεκρὸν ἐκείνοις, οἵ εἰσιν ἄριστοι, ὥςτε περιβῆναι αὐτῷ.

οἵπερ ἄριστοι. ex Cant. Harlei. Vat. Vrat. d. Ven. ſuppletus et vn. Vindob. tum ipſe Euſtath. cum ed. Rom. pro vulgato ὅσσοι.

510. ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν. non a βεβηκέναι hoc ducendum erat, ſed a βέβημι, facto ex βῆμι, vnde βεβάμεναι, vt τεθνάμεναι a τέθνημι et alia.

ἀμύνεσθαι. Cant. Mori ἀμύνασθαι.

511. ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ. Mori. Barocc. ἀμύνατε. Apparet et hoc quoque, mediam ſaepe et actiuam vocem eadem vi et loco eſſe.

512. πόλεμον κατὰ δακρυόεντα. „γρ. κάτα. bene" Barnes. Immo male, cum ſequatur epitheton.

514. ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται. memoratur iterum Υ, 435. Schol. br. οἱονεὶ παράκειται· ἢ ἐν ἐξουσίᾳ τῶν θεῶν ἐστι. Sane ſenſus is eſſe debet: in manu et poteſtate deorum rem eſſe. Sed quaeritur de cauſſa et origine formulae loquendi. Schol. B. ἐν κόλποις· διὰ τὸ τὰ ἐν αὐτοῖς κείμενα πρόχειρα εἶναι. οἱ δὲ ἀπὸ μέρους, τῇ δυνάμει. Cur tamen genua ſic memorata ſint, non gremium vel ſinus, quaeras iterum. A ſupplicibus duci poſſe videtur, qui adeunt ſedentem et genua attingunt; hactenus ineſt aliquid, quod forte conueniat, cum venia et irae remiſſio a ſedentis voluntate expectetur: cf. ad Z, 92. et 273. vbi Schol. B. οἱ δὲ, ὅτι γούνατα καὶ τὰς ἱκετείας φησί. λέγει γάρ· θεῶν ἐνὶ γούνασι κεῖται, τουτέστιν ἐν τῇ τῶν θεῶν λιτανείᾳ καὶ δεήσει. vt ita γούνατα ſint idem ac γουνασμός. Conueniunt ſaltem ſic haec duo: quod genua memorantur, et ineſt ſpei ſeu expectationis notio in altero repoſitae. Alia ratio eſt, qua a ſupplicum votis et donis, quae deorum ſedentium genibus imponi ſolebant, loquendi forma repetitur, vt de peplo vidimus Z, 303. nam et ſic aliquid in deorum genibus reponitur, h. e. in eorum gremio. Schol. B. ad alterum locum Υ, 435 coniunxit plura: ἐν γούνασιν, ἱκεσίαις. λιταῖς. ἢ κόλποις. ἢ δυνάμει. Sufficit dictum in prouerbium abiiſſe, quo rem in deorum poteſtate ſitam ac voluntate eſſe dicimus. Neque aliter dictum eſſe potuit, quod e Suida, ἐν πέντε κριτῶν γόνασι, et Zenob. III, 64 memoratur, etſi modo multo obſcuriore. A more affingendi vota, tabellis inſcripta, ſignis deorum, repetebat prouerbium Rutgerſ. Var. Lect. V, 5. At mos hic Homericis temporibus ſerior eſt.

517. κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην. iterum variat πάντοσε ἴσην, vt vbique. Sic et mox διὰ πρὸ et διάπρο.

518. ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο. a ῥύω, ῥύομαι, ῥῦμι· οὐκ ἐφύλαξεν, ἐκώλυσεν, vt recte Schol. br. v. Excurſ. IV. ad lib. A. Barnes: „γρ. ἐρῦτο." De hoc v. ad N, 555. Verſus iam lectus eſt E, 538 et Δ, 138. vbi quoque monitum de hiatu in altero hemiſtichio; διὰ πρὸ δὲ

εἴσατο χαλκός, cum scribendum sit δ' ἐείσατο. add. ad Λ, 358 vbi κατaείσατο est scribendum κατεείσατο.

519. νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασσεν. videri potest ἔλασσεν intransitiue positum, si χαλκὸς subiectum est, adegit se, transiit. At enim subiectum est Automedon; is ἐνέλασσε τὸν χαλκὸν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος.

520. αἰζήϊος ἀνήρ. αἰζηὸς Flor. Aldd. (prima quidem αἰζηοὺς) emendatum a Turnebo ex Romana. Epitheton βοὸς ἀγραύλοιο v. sequ. v. ad K, 155.

522. ἶνα τάμῃ διὰ πᾶσαν. Schol. Exc. ὅλην ἀποτάμοι τὴν νωτιαίαν φλέβα, h. e. νεῦρον, tendinem. Etymol. in ἶνα, laudat ἶνα τάμεν διὰ πᾶσαν. Obseruat Schol. B. in διὰ accentum retrahi non posse, ne incidat in nomen Δία. In τάμῃ διὰ veteres quaesiuere studium et artem poetae; sic Eustath. Φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅτι τῇ τῆς λέξεως διακοπῇ μεμίμηται τὸ γινόμενον. An Ennium iam tales elegantias affectasse dicemus in *cere-comminuit-brum?* Ceterum in comparatione in Schol. B. et Vict. obseruantur nonnulla a naturae veritate petita: ad 521. 2. quod circa cornuum radices sunt tendines continui et densi, et arteriae: quodque nisi tendines vniuersos recideritse-curis, bos non concidit; porro quod προθορὼν ad naturam vere dictum est, βοῶν μὲν οἰκεῖον τὸ προπίπτειν, τῶν δὲ ἄλλων ζώων τὸ ἀνακλᾶσθαι. itaque homo qui perfossus cadit, motu quoque in aduersum facto mox reclinis concidit.

524. ἐν δέ οἱ ἔγχος νηδυΐοισι μάλ' ὀξὺ κραδαινόμενον λῦσε γυῖα. Schol. B. νηδυΐοισι, τοῖς κατὰ νηδὺν σπλάγχνοις. ἅπαξ δὲ εἴρηται ἡ λέξις. Add. Schol. br. Eustath. apud Apollon. Lex. est νηδύοισι, τοῖς ἐντέροις, sicque ἀμέτρως scribunt multi. At veram lectionem νηδυΐοισι exhibent Veneti B. et A suppletus, fragm. Mosc. Townl. Vindobonenses, Vratislauienses, excepto A. eamque recepit Turnebus ex ed. Rom. nam in Flor. Aldd. erat νηδυιοσι, ita *vt* vna syllaba efferebatur.

λῦσε. λύσε Vrat. d.

526. — 529. Verſus 526 iam lectus aliquoties. v. ſup. 305. item cum verſibus 527. 528. 529. ſupra Π, 610 — 613.

VΠ. 528. 529 illuſtrati ſunt in Obſſ. N, 443. 444.

οὐδαι ἐνισκίμφθη. Vrat. A. ἐνισκήφθη. Barnes: „γρ. ἐνὶ σκίμφθη." ex aliis puto locis: cf. ad 437.

De verſu 529 ἔγχεος, ἐνθάδ' ἔπειτ' etiam h. l. val. de dubito, aliunde illato, et ſpurio ſimillimo. Omnes tres verſus 527. 8. 9 eiiciendos recte cenſebat Bentl.

ὄβριμος et ὄμβριμος variat et h. l. v. ad Γ, 357.

530. αὐτοσχεδὸν ὡρμηθήτην. Vrat. d. ὁρμηθήτην. vn. Vindob. ὡρμήθησαν.

531. εἰ μὴ σφῶ' Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε. In edd. erat μή σφω. reſcripſi σφῶ' ex certa grammaticorum obſeruatione ſup. in Schol. A. ad K, 546. nam σφῶε eſt αὐτὼ et αὐτοὺς, at σφῶ eſt ſecundae perſonae dualis, *vos duo*: vt Λ, 781 σφῶ δὲ μάλ' ἠθέλετον vbi v. Obſſ. et A, 574 εἰ δὴ σφὼ ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε. Scribunt alii σφωὲ vt quoque A, 8 vbi erat τίς τ' ἄρ σφῶε θεῶν., At σφῶε diſerte Etymol. h. v. p. 739, 20. et p. 314, 20.

σφῶ erat in Vrat. d. σφῶ' fragm. Moſcou. aperte.

μεμαῶτας Vrat. d. et vn. Vindob.

532. οἵ ῥ' ἦλθον. οἳ δ' Vrat. A.

533. τούςδ' ὑποταρβήσαντες. erat τοὺς δ', in quibus aduerſatiua moleſta eſt. Deeſt δ' in Vrat. d. A. fragm. Moſc. vno Vindob. adde Cant. Mori. Harlei. Barocc. ed. Flor.

534. Ἕκτωρ Αἰνείας τ'. Barocc. Vat. et fragm. Moſc. Ἕκτωρ τ' Αἰνείας τ'. bene.

535. Ἄρητον δὲ κατ' αὖθι λίπον, δεδαϊγμένον ἦτορ Lipſ. Ἄῤῥητον. Barnes: „γρ. καταῦθι."

δεδαϊγμένον ἦτορ. eſt perfoſſo pectore. Atqui vulnus acceperat *in ventre*, ἐν νηδυίοισι vſ. 524. Suſpicor itaque lectum olim fuiſſe δεδαϊγμένοι ἦτορ, pro ἀκηχέμενοι Troiani ab Areto diſcedunt inuiti animo doloribus confecto, moerentes. Nam hoc ſenſu formula occurrit Od.

N, 320 ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ. Alibi quoque de curis, quae animum distrahunt et angunt, occurrit. Lectione emendata euanescit quoque duplex epitheton δεδαϊγμένον, κείμενον.

537. εὐχόμενος ἔπος ηὔδα. Ald. 2. εὐχόμενον est merum vitium.

538. Μενοιτιάδαο θανόντος. Harlei. δαμέντος. quod praeferam.

ὀλίγον γε. Vrat. A. et b. ὀλίγον τι. nec hoc male.

539. κῆρ ἄχεος μεθέηκα, χερείονά περ κατπεφνών. Dictum, vt videtur, μεθιέναι τὸ κῆρ (ἀπὸ) τοῦ ἄχεος, τῆς λύπης. remittere animum a dolore. Ita Schol. br. κεκούφισμαι τὴν ψυχήν. Alibi tamen μεθιέναι absolute dictum occurrit, vt et Lat. *remittere*, pro remittere se, μεθιέναι πολέμου, μάχης, ἀλκῆς, χόλου. Videtur hactenus esse reddendum μεθέηκα ἄχεος (κατὰ) τὸ κῆρ. Bentleium video emendasse κῆρ'. videtur itaque accepisse pro κῆρι, ἐν κῆρι.

κατπεφνών. argutantur grammatici: v. ad Π, 827.

541. θῆκ', ἀνὰ δ' αὐτὸς ἔβαινε. scripsi ἀνὰ δ' pro vulgato ἂν δ', praelato dactylo. sic iam margo Stephani. Mori. Vat. Townl. Vrat. d. fragm. Mosc. vn. Vindob.

542. κατὰ ταῦρον ἐδηδώς. κατὰ, non κάτα, monet iterum Schol. B. vt sup. 522 de διά.

545. προῆκε. προέηκε merum est sphalma ed. Steph.

546. δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτοῦ. quomodo mens Iouis mutata dici potest? cum ille hoc idem dudum constitutum haberet, vt Troiani hoc die essent victores? Vide sup. 206. 7. 8. 453. et aliquoties iam antea; et hoc idem mox exsequitur. Vidit hoc quoque Koeppen, et videtur sensisse auctor in Schol. br. reddit enim: non mutata, sed *conuersa* est Iouis mens ad hoc: εἰς τοῦτο γὰρ ἐτράπη ἡ γνώμη αὐτοῦ. At hoc adversatur vsui loquendi: sic K, 45 ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν. Mihi probabile fit totum versum deberi loquaciori rhapsodo.

547. ἠΰτε πορφυρέην ἶριν θνητοῖσι τανύσσῃ. Apponit de iride Schol. B. physica nonnulla e veteribus, non

quidem docta satis, memorabilia tamen. Supra Δ, 75 Mineruae descensus de caelo comparabatur cum stella caduca, nunc cum iride, ita tamen, vt ipsa in iride descendat: iride induta vs. 551. πορφυρέην νῦν ποικίλην aiunt Schol. B. br. et al. potuit a colore potiore dici purpurea, nigricans. Ad candorem refert Koeppen, nam quae splendent, nitent, sunt quoque purpurea. Ita etiam nubes πορφυρέη vs. 551 erit candida: vt visum tamen excludant dii, non candida ac pellucida, sed nigricante nube vti solent.

Versum 547 recitat Plutarch. placit. philos. III, 5. vbi legitur τανύσσει. sed subiunctiuus est Homericus post ὡς ὅτε. ἠύτε.

549. χειμῶνος δυςθαλπέος. Apollon. Lex. κακοῦ εἰς τὸ θάλπειν, hemistichio adscripto. Schol. br. δυςθερμάντου. ψυχροῦ. Est τὸ δύςθαλπες, non nimium calidum, sed parum; aut quod difficulter calesit. Eustath. ἐν ᾧ δυςχερὲς, θάλπεσθαι. Ven. suppletus, δυςταρπέος, vox alibi non lecta: habet tamen analogiam; est τάρπω idem quod τέρπω, et esset, haud iucunda.

ὅς ῥά τε, „quae scilicet“ cantilena Clarkii.

550. ἀνθρώπους δ' ἀνέπαυσεν. Schol. Theocr. IV, 10 laudat ἀνθρώπους δὲ ἔπαυσεν. at Schol. Pindari P. IV, 263 ἀ. δ' ἀπέπαυσεν.

μῆλα δὲ κήδει. μῆλα per θρέμματα reddit Schol. B. vt sit pars pro toto. Monent itidem Scholia Theocriti et Pindari l. c., dici μῆλα pro tota possessione.

κήδει, βλάπτει. Schol. br. κακοῖ, βλάπτει. ἀνιᾷ. λυπεῖ.

551. πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἓ αὐτήν. πορφυρέην Vrat. b.

Scripsisse veteres ἓ αὐτὴν, non ἑαυτὴν, constat ex disputatione Apollonii de Syntaxi, et obseruat h. l. Eustathius. Erat quoque ita editum in Flor. ita quoque mss. Mori. Lips. At alii, ipse Townl. fragm. Mosc. ἑαυτήν. ἓ αὐτὴν fuisse Ϝε cum digammo, dubitatione caret; mirum tamen est, placuisse in hoc ipso hiatum inter Ϝε et αυτην.

553. Ἀτρέος υἱὸν ἐποτρύνασα προςηύδα. ita vulgatum erat, et poterat ferri per ſe; ἐποτρύνουσα tamen lectio codd. Cant. Barocc. Mori. Vat. Vrat. A. b. d. fragm. Moſc. cum Veneto ſuppleto. Et videtur magis accommodatum: *hortando allocuta eſt*, quam, *hortata*.

Eſt Ἀτρέως in Vrat. d.

556. σοὶ μὲν δὴ, Μενέλαε, κατηφείη καὶ ὄνειδος. Verba iam vidimus Π, 488. dicta pro σοὶ αἰσχύνη ἔσται. Vtrumque locum confudit Apollon. de Syntaxi p. 133 extr. κατηφείην et κῦδος opponit Apollon. IV, 205.

557. 558. εἴ κ' Ἀχιλῆος — ἑταῖρον τείχει ὑπὸ Τρώων ταχέες κύνες ἑλκήσωσι. τείχη ὑπὸ Barocc. Mori. At in poſtrema verſus voce magna eſt diuerſitas. In Flor. et Aldd. erat ἑλκύσουσιν· cum iis conſentit codicum pars: Cant. Mori. Venetus ſuppletus. Townl. Vrat. A. d. Vindob. vn. et ἑλκύσσουσι alter. Recepit ἑλκύσωσι Turnebus e Romana, recte poſt εἴ κε. Discedit ab his altera pars codd. legendo ἑλκήσωσι Harlei. et Euſtath. ſi recte cenſeo. Accedit Moſc. fragm. cum Vrat. b. ἑλκήσουσι. Occurrebat ea forma iam ſup. vſ. 395 εἵλκεον. iterum X, 336 σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ ἑλκήσουσ' ἀϊκῶς. Hinc et ἑλκηθμὸς ſup. Z, 465 vbi cf. Obſſ. Variat vtraque forma plerumque in codd. vt X, 62. et 336. et occurrit vtraque in Herodoto. Confunditur quoque diuerſum voc. ἥλκωσε ab ἑλκόω ap. Euſtath. ad Od. Λ, 597. ab ἕλκος. Eurip. Alceſt. 878 ἔκνησας, ὅ μου φρένας ἥλκωσε. *exulcerauit.* Reponere ἑλκήσωσι e mſ. volebat noſtro loco quoque Valken. ad Il. X. p. 52. Neque erat, quod dubitarem hoc idem facere.

560. τὴν δ'. vitium ed. Rom. τὸν δ' et in fine pro ἀγαθὸς Μενέλαος ſimili oſcitantia eſt Διομήδης in Barocc. et Mori.

561. ἄττα, γεραιὲ παλαιγενές. ἄττα vidimus I, 603. διογενὲς Vat. Vrat. A.

562. ἀπερύκοι recte poſt εἰ γάρ. Lipſ. ἀπερύκει.

563. τῷ κεν ἐγὼ ἐθέλοιμι παρεστάμεναι. Schol. br. τῷ κεν, ὅπως ἄν. Immo vero οὕτως ἄν. παριστάμενοι Vrat. A.

564. μάλα γάρ με θανὼν ἐςεμάσσατο θυμόν. Senſum ipſe locus ac res ſuppeditat: *percuſſit me, affecit me magno dolore, morte ſua.* Schol. B. et Moſc. ἔπληξέ μου τὴν ψυχήν. μάσσασθαι γὰρ τὸ ἅψασθαι Apollon. Lex. οἷον καθήψατο τῆς ψυχῆς. conſentiunt Heſych. Schol. Vict. Moſc. Suidas. Et in Vrat. A. gl. ἐλύπησε. De voce μάσσασθαι pro μάσασθαι, ex μάομαι, ὁρμῶμαι, et inde ἅπτομαι, v. dicta ad Δ, 190. Ducunt alii a μάσσω, μάσσομαι, quod vulgo quidem habet notionem pinſendi, ſtringendi, abstergendi, haud dubie tamen a notione τοῦ μάομαι, pro ἅπτομαι proceſſit; factum ex eo volunt ἐμάσατο. Docui tamen ad e. l. a μάσσω Homero non minus, quam aliis, eſſe ἐμάξατο. Manendum itaque eſt in forma μάομαι, ἐμασάμην, et geminato ſibilo ἐμασσάμην, niſi imperfectum tempus praeferas ἐμάσσετο, quod a μάσσομαι recte ducitur. A μάομαι itaque eſt ἐμάσατο vel ἐμάσσατο. Iam μᾶσθαι ἐπί τι eſt ἐπιμάομαι. μᾶσθαι εἴς τι, impingere, illidere, et inuadere. Ergo mors alterius εἰςμᾶσθαι dicitur τὸν θυμὸν, grauiter affligere. Sic Υ, 425 ὅν ἐμόν γε μάλιστ' ἐςεμάσσατο θυμόν. et h. l. ἐςεμάσσατο ἐμὲ (κατὰ) θυμόν. Comparari poteſt εἰςαΐσσειν. εἰςελθεῖν, et ἄλγος θυμὸν ἱκάνει, pro εἰς θυμόν. ἐφικάνει.

Cant. a pr. m. et Ven. ſuppletus ἐπεμάσσατο, pro ἐςεμάσσατο· non male hoc. vti quoque in altero loco Υ, 425 in aliis legitur. Heſych. ἐςεβάσατο.

In Barocc. ἐςεμάσσετο. quod Barnes receperat, quia vocem a μάσσω ductam eſſe putabat, videbat autem aoriſtum eſſe debere ἐςεμάξατο. Per ſe quidem ἐςεμάσσετο pro imperfecto ab εἰςμάσσομαι ferri poteſt, etſi tempus hoc minus opportunum eſt ad ſenſum. Legitur quoque hoc in Townl. et fragm. Moſcou. quemadmodum etiam in Ven. B. in altero loco Υ, 425. alludit ad idem ἐςεμάσετο Vrat. d. ἐξεμάσσετο in vno Vindob. Eſt quoque

in Hefych. et Suida: ἀπεμάσσετο, καθήψατο. (ἀπενάσσατο,) ἀπώνισεν.

In Schol. br. eft: ἐςεμάσσατο θυμόν. καθῆψε (pro καθήψατο) καὶ ἐλύπησε τὴν ψυχήν. καὶ ἐναπεμάξατο. Poftrema funt aliena ab h. l. Mifcet quoque plura ac diverfa Euftath. p. 1117 extr. οὐχ ἁπλῶς, ἐπιπολῆς, ἐλύπησεν, ἀλλ' ἐνεμάξατό μοι τὴν ἀλγηδόνα. οὗ τὸ ἐναντίον, ἀπομάσσεσθαι καὶ ἐκμάσσεσθαι, λέγεται. τοιαύτη δέ τις λέξις καὶ ἐν 'Οδυσσείᾳ κεῖται. (cogitauitne de ἀναμάξεις Od. T, 92?) ἢ καὶ ἄλλως· (hoc ergo aliud Scholion, idque melius.) ἀντὶ τοῦ, λίαν μοι καθίκετο τῆς ψυχῆς καὶ καθήψατο. ἀπὸ τοῦ μάσασθαι. ἐξ οὗ καὶ τὸ, χειρὶ ἐπιμασσάμενος (Od. T, 480. et I, 302) ὅ ἐστιν ἐφαψάμενος. ὅθεν καὶ χερμάδιον, οὗ ἐστι, μάσασθαι τῇ χειρί.

μάλα γὰρ — Barocc. cum Ald. 2. et fequacibus μέγα.

569. καὶ ἐν γούνεσσιν ἔθηκε. Erat hic quoque vulgatum γούνασσι vt fup. 451. cum vitio metri alii γούνασι. Sed γούνεσσιν diferte habent Cant. et fragm. Mofc. γούνεσιν Flor. Ald.

570. καί οἱ μυίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἐνῆκεν. Barocc. Mori et pro var. Euftathius ἔθηκεν. Eleganter Erneſti: „concinnior, inquit, verfus foret, fi legeremus: καὶ μυίης οἱ θάρσος.“ Corrupte eum recitat Galenus de Hippocr. et Platon. placitis III, 2. καὶ οἱ γυίοισι θάρσος.

Ceterum bene obferuat Schol. B. comparationem eſſe referendam non ad mufcam per fe, fed ad τὸ θάρσος, h. e. τὸ ἰταμὸν καὶ ἐπίμονον. vt ita tenuitatis fenfus e comparatione prorfus tollatur. Alludit ad h. l. Lucianus in Mufcae Elogio: quod iam Barnes notauit.

571. ἦτε καὶ ἐργομένη· interpolate pro ἣ καί. violato digammo, cum eſſet ἣ καὶ ἐεργομένη (ϵϝεργομενη) vt N, 525 ἧσαν ἐεργόμενοι. v. Obſſ. ad Γ, 77. In Ald. 2. et hinc ductis cum Turnebo eſt εἰργομένη, quod et vn. Vindob. exhibet. ἦτε καὶ ἐεργομένη fragm. Mofc. Ducit hoc ad veram fcripturam: ἣ καὶ ἐεργομένη.

572. ἰσχανάᾳ δακέειν· λαρόν τε οἱ αἷμ' ἀνθρώπου· ἰσχανάᾳ nunc eſt ἀντέχεται. perfiſlit in mordendo. Alias

ἰσχανᾷν est, κατέχειν, retinere, et hinc, κωλύειν. vt vidimus E, 89. M, 38. O, 723. Reddidere veteres loco nostro ἐπιθυμεῖ, ex sententia, quod et in Schol. br. est et ap. Hesych. Conf. inf ad Ψ, 300. Eustathius iungit plura: ἐπιθυμεῖ, ἀντίσχεται. ἀντέχεται. Cant. ἰσχανάει. at in marg. ἰσχανάα.

λαρόν τε οἱ αἷμ' ἀνθρώπου. praestaret δὲ, nam est sententia interposita; itaque distinctione adiuui. Est quoque δὲ in marg. Steph. λαρὸν est ἡδὺ vel γλυκύ. Ap. Apollon. Arg. I, 456 λαρὸν μέθυ. vbi v. Schol. et 659 audacius λαρὸν ἔπος III, 932. Apollon. Lex. Hesych. Etymol. Obseruant quoque veteres λαρὸς primam habere productam: v. Eustath. Scilicet hoc spectat ad scripturam τοῦ λαρώτερος et λαρώτατος, quod ex analogia esse deberet λαρότερος Odyss. B, 350.

573. τοίου μιν θάρσευς πλῆσε Φρένας ἀμΦὶ μελαίνας. θάρσευς edd. Flor. Aldd. Rom. temere mutatum in vulgare a Turnebo, θάρσους. quod iterum eiecit Barnes, fauente Payne Knight p. 45. et recte; nam θάρσευς omnes, quos noui, codices meliores; excepto Vrat. d. Ex libris Vindob. nil video notatum. Mirum dixeris in hac potissimum voce antiquiorem formam esse seruatam. Est tamen θάμβευς Od. Ω, 393 et Ὀδυσσεῦς vs. 397 et omnino obseruare licet, horum nominum in ος casum secundum contractum in ους non facile occurrere; sed εος. vt πένθεος. τείχεος. τέκεος. βέλεος.

ἀμΦιμελαίνας vna voce etiam h. l. vulgg. Vide modo ad vs. 499.

575. Ἔσκε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς, υἱὸς Ἠετίωνος. Harlei. ἦν δέ τις ἐν Τρ. Erat haud dubie hic Eetion diuersus a patre Andromaches. Schol. B.

Ποδῆς συνῄρηται ἐκ τοῦ Ποδέας, Ποδῆς, vt Κισσέας Κισσῆς. Ἑρμέας Ἑρμῆς. κατὰ Ἀρίσταρχον Eustath.

576. μιν τίεν priore breui, quae alibi τῖεν. Scilicet duae fuere formae: altera breui priore, altera producta. v. Exc. I. ad P, 164.

577. δήμου· ἐπεί οἱ ἑταῖρος ἔην, φίλος εἰλαπιναστής. δήμου est κατὰ τοῦ δήμου, τῶν δημοτῶν. inter populares suos. Sic B, 198 ὃν δ' ἂν δήμου ἄνδρα. M, 213 δῆμον ἐόντα. δημότην. Monet de his Eustath. is etiam: εἰλαπιναστής, σύνδειπνος, καί, ὡς οἱ παλαιοί φασι, παράσιτος. antiquo sensu vocis, quod et Pollux statuit VI, 36 et Athen. VI, p. 236 D vt fert quoque etymon vocis. Add. Hesych. Schol. br. Est quoque in Etymol. συμπότης. Absurdum est, quod veteres obseruarunt, hominem epularum sodalem ventre vulneratum esse: Schol. B. Athen. VI, 8 et Eustath. quod tamen recoxerunt Barnes et Clarke.

578. τόν ῥα κατὰ ζωστῆρα βάλε. ζωστῆρ' ἔβαλε Vrat. d. et vn. Vindob. „τόν ῥα, hunc vtique, hunc inquam" decantat Clarke.

582. Ἕκτορα δ' ἐγγύθεν ἱστάμενος ὤτρυνεν Ἀπόλλων. ⊱ (nam iterum Venetus A. cum Scholiis integer emersit) „quod Zenodotus scripserat: Ἕκτορα δὲ φρένα δῖος Ἄρης ὤτρυνε μετελθών. At, inquit, vnde Mars repente adstitit?" Reponas: vnde vero Apollo repente? Est tamen dispar ratio: cum Apollo Ilio vel Pergamo prospicit; at Mars in Olympo sedet.

583. ὅς οἱ. Male Barnes γρ. ὅς ῥ' οἱ.

Φαίνοπι Ἀσιάδῃ neglecto hiatu in primo pede. v. Excurs. ad O.

585. ἑκάεργος Ἀπόλλων. In Vrat. d. et vn. Vindob. Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων. Totus versus aberat a Veneto: vt et a fragm. Mosc. et a pr. m. in Townl.

586. Ἕκτορ, τίς κε. Ἕκτωρ Vrat. d. τίς κεν σ' ἄλλος vn. Vindob.

587. οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὃς τὸ πάρος περ. „οἷον. ὡς. κατὰ τοῖον, καθ' οἷον." ὃς τὸ πάρος γε Barocc. Ven.

588. μαλθακὸς αἰχμητής. ⊱ „quod μαλθακὸς mollis, imbellis, ex hostis persona dictum; nam poeta eum fortem et animosum exhibet." Sch. A. it. Sch. br. et Eustath. Scilicet molestiam fecit olim viris doctis, quod Menelaus,

alias inter fortiſſimos habitus, nunc ignauus eſſe perhibetur. v. Athen. IV. p. 178. Argutatus eſt in hoc ipſe Plato in loco Sympoſii pr. de quo v. ſup. ad B, 408.

589. σον δ' ἔκτανε πιστὸν ἑταῖρον. Fuit puto, σὸν δὲ κτάνε.

590. Ποδῆν, υἱὸν Ἠ. Bentl. em. υἷ' Ἠετίωνος. Ita vero et 575 υἷς erit ſcribendum, vnde υἷος, quod obvium eſt ex ὕις. ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισιν iungere malebat Koeppen, laudatque Δ, 458. Verum et ibi ambiguum eſt, nec quicquam refert.

593. αἰγίδα θυσσανόεσσαν. Iam vidimus E, 738. O, 229. vno ſibilo vox ſcribitur paſſim et h. l. θυσανόεσσα.

594. Ἴδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψε. ⸖ „quod poeta proprium hoc ponit *aegidis*, quod contrahit nubes et procellas; vnde et hae καταιγίδες dictae." Sch. A. Acumen hoc Euſtathius ſublegit. Etſi hoc verum eſſe poteſt, antiquiſſimos vates αἰγίδα Ioui tribuiſſe reſpectu procellae e nube cum fulmine erumpentis. Eſt ἀΐσσειν. ἀΐξ, et αἰγίς. quae vox, de *capra*, αἶξ, αἰγὸς, accepta, alteram fabulam de caprae pelle poetis ſuppeditare potuit. Vulgari vſu de clipeo Iouis et Palladis eſt intelligendum. Ducta res eſt a pugna, in qua clipeus fulgidus hoſtis ori intentatus terrorem iniicit: translatum ad Iouem, terrorem etiam e longinquo incutientem, aegide obuerſa: Jl. Δ, 166 ſq. vt iam vidimus Apollinem facere iuſſu Iovis O, 229. 318. Mineruam Od. X, 297.

595. τὴν δ' ἐτίναξε. ſcil. τὴν αἰγίδα. ⸖ „quod Zenodotus ſcripſerat — ἔκτυπε, γῆν δ' ἐτίναξε." At illud proprium in aegidis vſu, intentare eam in aduerſarii oculos ad terrendum, vt O, 230 τὴν μάλ' ἐπισσείων — Δ, 167 Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης — αὐτὸς ἐπισσείησιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν.

597. ἦρχε φόβοιο. ⸖ „quod φόβοιο ἀντὶ φυγῆς" Sch. A. ſaepe iam decantatum. ἦρχε h. l. fuit cauſſa prima fugae; nam ipſe vulneratus receſſit. ἦρξε vulgatum erat; quod hoc vno loco occurrebat. Alias vbi-

que eſt ἦρχε, idque h. l. meliores exhibent, Harlei. Ven. Towrl. Vrat. A. fragm. Moſc.

599. βλῆτο γὰρ ὦμον δουρὶ — ἄκρον ἐπιλίγδην. ξ— „ὅτι τὸ ἐπιλίγδην μεσότητός ἐστι. (Ita grammatici appellant voces, quae et nomina et aduerbia haberi poſſunt: vt ex Etymologo diſcas. Putarunt ergo fuiſſe proprie κατ᾽ ἐπιλίγδην.) ἐπιψαύειν, ὅσον δι᾽ ἐπιπολῆς, ψαῦσαι μὴ εἰς βάθος.“ Schol. A. ſic quoque Schol. br. et Apollon. Lex. ὅσον μὴ ἐπιψαῦσαι laudato hoc verſu. Plura adiicit Heſych. ad quem cf. Notam. Conuenit quoque Suidas: qui vt et Heſychius, eodem modo exponunt λίγδην. Recte Euſtathius ſtatuit, fuiſſe aliquando verbum λίζειν, ſtringere, et inde ἐπιλίζειν. Diuerſum eſt ἐπιλλίζειν, oculis, ἰλλοις Od. Σ, 11. Vnde nec probanda ſcriptura ἐπιλλίγδην in Cant. et ap. Heſych. etſi verum eſt, λ in ἐπιλίγδην pronuntiando geminari.

γράψε δέ οἱ ὀστέον ἄχρις αἰχμή. Schol. br. et Etymol. ἄχρις, ἕως τέλους. ſcil. vt os pro extremo loco eſſet, in quo haſta haereret. At Schol. A. recte monet: ſi tantum ſtrictim haſta vulnerauit, ὦμον ἄκρον ἐπιλίγδην, quomodo ὀστέον ἄχρις? ita enim ἐς βάθος deſcenderat haſta. Reſpondet grammaticus: de loco vulneris eſſe cogitandum, eſt enim humerus, de quo agitur, pars corporis parum carnoſa. ἐστὶ γὰρ ἡ ὠμοπλάτη ἀσαρκοτάτη. Addit Schol. B. ἢ μᾶλλον κατ᾽ ἐπιδρομήν. Nimirum cogitare licet, ictum fuiſſe oblique illatum, vt tantum humerum ſummum, eiusque ſuperficiem attingeret et tamen in os impingeret.

600. ὁ γὰρ ἔβαλε σχεδὸν ἐλθών. Legebatur interpoſito ῥα, γάρ ῥ᾽ ἔβαλε, quod grammaticorum ſedulitatii deberi, per ſe patet. Abeſt quoque a Vrat. A. Harlei. Turbabatur in edd. In Flor. Ald. 1. erat ὁ γὰρ ἔβαλε σχεδόθεν ἐλθών. corruptius Ald. 2. cum vito Vindob. ὁ. γὰρ βάλε σχεδόθεν ἐλθών. et Rom. ὁ γάρ ῥ᾽ ἔβαλε σχεδόθεν ἐλθών. Correxit tandem Henr. Stephanus. Licet ſuſpicari fuiſſe ὁ γάρ ἑ βάλεν. γαρ ſε. αὐτόν.

Exoritur alia dubitatio de vſu voc. βάλλειν. quod eſt, eminus petere. quomodo igitur h. l. σχεδόν? cf. Euſtath. p. 1120 pr. At eſt intelligendum, propius accedendo, eminus quidem, ita tamen, vt haſta emiſſa eum attingere poſſet.

601. οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ. Schol. br. πρὸς τῇ χειρί. potius ἐπὶ καρπῷ χειρός. Sed vel ſic χεῖρ' eſt κατὰ χεῖρα.

602. υἱὸν Ἀλεκτρυόνος. „quod Ἀλεκτρυὼν non eſt nomen ab animante (gallo) ductum; nondum enim tum nomen erat notum" Schol. A. notat quoque Euſtathius ex antiquis. Scilicet Homerus ignorat nomen ἀλεκτρυὼν, quatenus apud eum non occurrit; potuit tamen iam tum in vſu eſſe. Apud Pindarum eſt ἀλέκτωρ.

603. οὐκέτι ἔλπετο. Ita ſcripſi, vt conueniret ceteris locis, conſentiente ed. Rom. tum codd. Lipſ. Townl. Vrat. A. b. d. duob. Vindob. In aliis ἤλπετο.

604. ἔγχος ἔχων. Cant. ἕλκος ἔχων. Porro μαχήσεσθαι. Barocc. μαχήσασθαι. Bentl. emendat μαχέσσεσθαι, vt aliis locis conueniat forma: Video tamen in praeſenti loco nullam varietatem, niſi quod Vindob. vn. μαχέσασθαι.

607. ἐν καυλῷ δ' ἐάγη δολιχὸν δόρυ. τοὶ δ' ἐβόησαν. Schol. A. „ἐν καυλῷ δ' ἐάγη. τὸ τῆς ἐπιδορατίδος. λέγει δὲ ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὸν καυλόν. οὕτως δὲ μόνως φησὶν (hanc ſolam lectionem agnoſcit) ὁ Δίδυμος ἐν τοῖς διορθωτικοῖς· τοὶ δ' ἐβόησαν. ἀβέλτερον γὰρ τελέως· „τοὶ δ' ἐφόβηθεν" οὐ γὰρ φεύγουσιν, ἀλλὰ διώκουσιν (οἱ Τρῶες) καὶ ἐπὶ Πατρόκλου τὸ ὅμοιον· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθε Τρωϊκός. inf. 723. Patet ex his olim lectum quoque eſſe τοὶ δ' ἐφόβηθεν. Lectum quoque hoc in Cant. Mori. Harl. cum altero Vat. Vrat. A. vn. Vindob. et editum erat in Flor. Aldd. Repoſitum id, quod nunc legimus, a Turnebo ex ed. Rom. Verior tamen eſt haud dubie altera lectio: τοὶ δ' ἐβόησαν, vel, vt ſcriptum eſſe debuit, τοὶ δὲ βόησαν· quam Ariſtarcheam eſſe tradit aliud Scholion A. at Sch. B. monet de ſenſu: „*clamarunt, metu, ne quid*

Hectori accideret, μή τι πάθῃ." Potuit tamen etiam miratione fieri, cum in eius thorace frangeretur hasta.

ἐν καυλῷ δ' ἐάγη. Corrupta haec esse a grammaticis monitum iam est ad Γ, 367. ἄγω, frango, habet priorem longam, et pronuntiatum fuit ϝάγω. Bentl. adscripserat: ἐν καυλῷ δ' εϝάγη. contra prosodiam vocis. Debuit primitus recitatum esse: ϝάγη δ' ἐν καυλῷ. De voc. καυλὸς v. ad N, 162. Eustathius norat duplicem lectionem δὲ ἄγη et δ' ἐάγη. Male vero ait prius esse Ionicum, alterum Atticum. v. ad Γ, 367.

606. παρὰ μαζὸν. Mori περὶ μ.

608. ὁ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε. ξ— „quod Ἰδομενῆος est ἐκ Ἰδομενέα. Subiicitur notatio, (καί ἐστι τῶν ἔξω περιφερομένων ζητημάτων) qua recte monetur, in seqq. vsque ad 616 impeditam esse orationem; σύγχυσιν etiam Eustathius notauit; nam 612 πεζὸς de Idomeneo est accipiendum: qui pedes a nauibus ad pugnam venerat, et, cum fugere non posset, a Troianis caesus fuisset, nisi Coeranus currum admouisset. Sunt itaque illa: 610. 611. αὐτὰρ ὁ — ἔπετ' αὐτῷ parum commode in medio posita. Mihi satis liquere videtur, esse hos duo versus fetum rhapsodi; versibus eiectis omnis turbatio tollitur.

Δευκαλίδαο. de patronymici forma v. ad N, 307. Harl. pro hoc legit: ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.

609. τοῦ μέν ῥ' ἄπο Vrat. b et. al. At est ἀπὸ — ἅμαρτεν. καὶ αὐτοῦ μὲν ἄρα ἀφήμαρτε κατὰ τυτθόν. Totus versus aberat ab Harlei.

610. Μηριόναο ὀπάονα. Importunus versus vna cum sequenti: v. ad v. 608. Bentleius hiatum dudum obseruauerat, idemque tentabat; Μηριόνεω ἀμοπάονα, vt Θ, 276 καὶ Πολυαιμονίδην ἀμοπάονα. Simili modo emendabat inf. locum Ψ, 360 Ἀντίθεον Φοίνικα, ὀπάονα. Alio modo idem ingeniose locum mutabat: αὐτάρ ὅγ' Ἰδομενῆος ὀπάονα θ' ἡνίοχόν τε. quod bene conueniret ceteris.

611. κοίρανον, ὅς ῥ' — ἔπετ' αὐτῷ. Lips. ἔπλετ'. „ὅς ῥ'. *qui vtique. qui videlicet.*" Clarke.

612. πεζὸς γὰρ sc. Idomeneus. v. ad 608. Ad Merionen male refert alius grammaticus in Sch. A. cum ipso Eustathio et Sch. br. quos sequi video Ernestium. λιπὼν νέας. v. sup. N, 210. τὰ πρῶτα pro πρότερον antea.

616. Idomeneus senecta grauatus, μεσαιπόλιος N, 361. 512.

617. τὸν βάλ' scil. Ἕκτωρ. seu ex vs. sequ. δόρυ. Lenius esset: ὃς βάλε scil. αὐτὸν τὸν Κοίρανον. ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος. probabiliter obliquo ictu; Hectore stante in terra, cum Coeranus currum circumageret. Sch. A. ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντων Harl. dentium aliquos ait Clarke.

620. Merionen humi stantem pugnasse, recte monent A. B. et sublatus e solo habenas Idomeneo porrexisse, vt senex se curru in castra reciperet.

623. ὅτ' οὐκέτι κάρτος Ἀχαιῶν. ὅτι οἱ Ἀχαιοὶ οὐ κρατοῦσι. In Vrat. d. versus aberat.

626. οὐδ' ἔλαθ' Αἴαντα· fuit puto οὐ δὲ λάθ'.

627. Ζεὺς, ὅτε δὴ — pro sollenni: οὐκ ἔλαθεν — ὅτι δὴ Ζεὺς. Tr.

629. ἤδη μέν γε καὶ, ὃς μάλα νήπιός ἐστι, γνοίη. ἢ δὴ Vrat. d. μέν κε Lips. Mori. Vat. Ven. Townl. Vrat. d. fragm. Mosc. vn. Vindob. vt sit γνοίη κε. ingrato tamen sono — μέγα νήπιος Mori. Vat. perpetua varietate.

630. Ζεὺς αὐτὸς ἀρήγει. „ἐν ἄλλῳ· ἀμύνει." Sch. A. Edd. etiam Barnes. Clark. constanter Ζεὺς κῦδος ὀπάζει exhibebant; etsi ipse Eustath. Ζεὺς αὐτὸς ἀρήγει offerebat: hoc codd. tuentur Cant. Mori. Barocc. Ven. Harl. Vat. Vrat. b. d. fragm. Mosc. vn. Vindob. recte ergo iam Wolfius hoc receperat.

631. ὅστις ἀφείη. Ven. ἐφείη. quod et habet fragm. Mosc. Vrat. b. et Sch. A. ἐν ἄλλῳ· ἀφείη. Variant quoque edd. Flor. Ald. 1. ἀφείῃ. Ald. 2. ἐφείη. Rom. cum Eustath. ἀφίει. quod et Cant. Lips. Vrat. b. vn. Vind. habet. Vrat. A. ἐφίει, et fragm. Mosc. in marg. Turnebus reuocauit ἀφείη. Alludit Barocc. ἀφήει. sic et Mori. Varietatem similem in hac voce et forma iam aliquoties vidimus. v. ad Γ, 317. Π, 762. Hoc loco tamen ἀφιέναι

βέλος accommodatius, adiuncta notione τοῦ temere emittere: non ἐφιέναι, certo ſcopo.

632. Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει. Schol. A. „τὸ ἔμπης, ἀντὶ τοῦ· ὁμοίως.“ leg. ὅμως. Eſt tamen nunc ſimpliciter pro δή. ἰθύνει Lipſ. πάντα, βέλη. non omnes res h. l.

633. ἡμῖν δ' αὔτως. Variant et h. l. αὔτως et αὕτως. vt ſtatim A, 133.

634. αὐτοί περ φραζώμεθα. Vrat. A. αὐτοί τε φρ. Schol. B. et Moſc. ἐμφαντικὸν τὸ αὐτοί περ. οἷον, ἡμεῖς μόνοι, οἱ καταλελειμμένοι ὑπὸ τῶν φευγόντων. ἢ τῇ ἰδίᾳ ἀρετῇ, οὐ τῇ ἀπὸ θεῶν συλλήψει.

635. ἠμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοί. Schol. B. „αὐτοὶ, vel, quotquot ſuperſunt, vel a Ioue, relicti, propria virtute.“ Immo oppoſita ſunt, ὁ νεκρὸς et ipſi, qui corpus tuentur.

In priore verſus parte duo ſunt, quae vitium redolent, primo articulus τὸν, alienus ab Homericis; tum neglectus digammi: νεκρον ϝερυσσομεν. Facilis tamen praeſto eſt medela, reuocando ad priſtinam formam: ἠμὲν ὅπως νεκρόν τε ἐρύσσομεν (ϝερυσσομεν) ἠδὲ καὶ αὐτοί. Emendauerat iam Bentleius. Iterum hoc vitium occurret inf. 713.

636. χάρμα — γενώμεθα. χάρμα, non h. l. γέλως, vt alibi, ſed ἡδονή. Edd. Flor. Aldd. γενοίμεθα. reduxit γενώμεθα e Romano H. Stephanus; vtrumque recte poſt ὅπως. praefero tamen h. l. coniunctiuum.

637. οἵ που δεῦρ' ὁρόωντες ἀκηχέδατ', οὐδ' ἔτι φασίν. Schol. A. ait οἵ που δεῦρ' lectionem eſſe Ariſtarcheam; alii: οἵ που νῦν. ſicque Townl. Vrat. b. d. ἧ που Harl.

ἀκηχέδατ' legitur ex ed. Rom. inde a Turnebo et Stephano; cum in ed. Flor. Aldd. et hinc ductis eſſet ἀκηχέατ'. quod et Excerpta MS. Oxon. exhibebant. In Apollonii Lex. occurrit ἀκηχέδατο. ἐλυποῦντο. quod ſi hunc verſum reſpexit, male accepit; nam tempus illud locum non habet, quod bene monuit Clarke, ſed ἀκηχέδαται. Et eſt in Heſych. ἀκαχέδαται, λυποῦνται. et ἀκηδέδαται,

vbi v. Alberti. Sane ex ἀχέω, ἤχηνται, ἠχέαται et ἠχέδαται, neminem moretur: et ἀκαχέω, ἀκάχηνται, et ἀκήχηνται, vnde ἀκηχέαται, ἀκαχέαται et ἀκηχέδαται. v. ſup. ad ἀκαχείατο. M, 178.

οὐδ' ἔτι φασίν. ſic Flor. Ald. 1. οὐδέ τι Ald. 2. rediit ad οὐδ' ἔτι Turnebus, ſecundum editionem Romanam, et cum eo H. Stephanus. οὐδέ τι, Cant. Mori. Vrat. b. οὐδέ τε Lipſ.

638. 639. Ἕκτορος μένος — σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ πεσέεσθαι. „quod ambiguum eſt, ſitne ἀλλ' ἐμπεσεῖσθαι αὐτοὺς, an, τὸν Ἕκτορα." Sch. A. cum Euſtathio. Atqui debebant meminiſſe vſum Homericum aliquoties declaratum, v. ad I, 235. vbi idem verſus occurrebat; ἐμπεσεῖσθαι νηυσὶ non dici niſi de Achiuis fugientibus.

Quod ad alterum attinet, σχήσεσθαι, vſus loquendi Homericus eſt hic: σχεῖν, σχήσειν, dictum transitiue, κατέχειν τινά. Sic M, 106. 7. et ſaepe. οὐ σχήσει χεῖρας ἀάπτους. Od. X, 70. At σχήσεσθαι, vt σχέσθαι. σχέο. σχέτο, ſemper vi immanente, *continere ſe, quo minus, abstinere*, etiam *ſuſtinere:* cum caſu ſecundo, vel cum infinitiuo: σχήσεσθαι μάχης, *abſiſtere, ceſſare.* μένεος ſup. P, 503. *virtute haud vti.*

Iam duo maxime ſunt, in quibus haec forma loquendi occurrit, primum, cum *Achiui* loco cedunt et in naues fugiunt, vt claſſem ſoluant: hoc vidimus ſup. I, 235. vbi v. Obſſ. M, 106. 7 Troiani βὰν ῥ' ἰθὺς Δαναῶν — οὐδέ τ' ἔφαντο σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέεσθαι. haud dubie ſupplendum αὐτοὺς, τοὺς Δαναοὺς σχήσεσθαι, *ſubſtituros, loco manſuros eſſe.* quod mox 125. 126 diſertius: ἔφαντο γὰρ, οὐκέτ' Ἀχαιοὺς σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέεσθαι.

Alterum eſt, vt de *Hectore* pronuntietur: vt ſup. P, 503 οὐ γὰρ ἔγωγε Ἕκτορα Πριαμίδην μένεος σχήσεσθαι ὀΐω. *a pugnando eſſe deſtiturum.* Et I, 651 Achilles ait de Hectore: ſi ad Myrmidonum caſtra penetraverit, Ἕκτορα, καὶ μεμαῶτα, μάχης σχήσεσθαι ὀΐω.

Nunc in nostro loco prius membrum ad Hectorem spectare putes: οἱ φίλοι, Achiui, φασὶν, μένος καὶ χεῖρας Ἕκτορος οὐκέτι σχήσεσθαι, Hectorem non *se cohibiturum fore*, eum *non substiturum*, quo minus vlterius nos premat; ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέεσθαι, *sed in naues irruiturum*. Atqui hoc paullo ante vidimus non de Troianis, sed de solis Achiuis dici, quatenus ad naves fugiunt, vt discessum parent. Itaque necesse est, aut subiecta diuersa constituere, et prius de Hectore, alterum de Achiuis accipere; quod durum est; aut prius quoque ad Achiuos referre, hoc modo: Achiui verentur, (ἡμᾶς) οὐκέτι σχήσεσθαι μένος καὶ χεῖρας Ἕκτορος. Ita vero alio modo contra vsum Homericum peccatur, qui σχήσεσθαι semper intransitiue adhibet; nunc autem esse debet dictum pro σχήσειν. Superest tertium: hunc versum esse insertum ab interpolatore rhapsodo vsus Homerici ignaro, cum antea esset: οὐδ' ἔτι φασὶν (scil. ἡμᾶς) σχήσεσθ' ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέεσθαι. Ita locus prorsus conuenit cum I, 234. 235 nisi quod ibi φασὶν οἱ Τρῶες.

640. εἴη δ' ὅςτις Cant. Vat. ὥς τις.

641. οὐδὲ πεπύσθαι. Harl. Townl. πυθέσθαι.

643. ἀλλ' οὔ πῃ δύναμαι ἰδέειν., οὔπω. Mori. Barocc. Lips. vn. Vindob. cum edd. Flor. Aldd. Turnebus. οὔπῃ vitiose scriptum in Romana, vnde οὔπῃ induxit Henr. Stephanus, quod etiam codd. habent, in his Venetus A. cum Scholio: „πῇ particula motum ad locum designat, vt in illo: πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη; Z, 377. deberet ergo h. l. esse που. nullibi: οὔ πω. nisi πῃ est h. l. particula expletiua.“ Accipitur tamen vulgo οὔπῃ pro τοπικῷ, nullibi.

In Etymol. voc. οὔτις est: τὸ δὲ· ἀλλ' οὔτιν δύναμαι ἰδέειν, κατὰ συγκοπήν ἐστιν ἀπὸ τοῦ· οὔτινα. Merito mireris dictum. Verum memoriae lapsu confusus est locus alter: τῶν νῦν οὔ τιν' ἐγὼ ἰδέειν δύναμ' οὐδὲ νοῆσαι. sup. E, 475.

644. ἠέρι γὰρ κατέχονται. ⸗ „quod ἀὴρ poetae est caligo. vt Od. I, 144 ἀὴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖα.“ Sch. A. plura Eustathius; quasi hoc nunc primum occurrat! — vidimus hanc ex puluere concitato caliginem iam vs. 269. „In alio: ἠέρι γὰρ κεκάλυπται.“ Sch. A.

645. Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι. Dicta haec esse μεγαλοφρόνως, omnes senserunt: non de salute sua vota facit, sed lucem precatur, ἵνα οἱ δρῶντες καὶ πάθωσι. Sch. A. B. Facile tamen de suo quisque sensu aliquid admisceat, vt fecisse videtur ipse Longinus in iudicio suo de sublimitate loci, c. 7. et Sch. Exc. Oxon. quasi hoc Aiax in votis habeat, vt virtutem suam et res praeclare gestas tenebris opprimi et occultari nolit. In verbis haec tantum sunt: vtinam molesta caligo auferatur! vtinam sereno saltem caelo pugnemus! hoc amplificat: et si pereundum est, pereamus saltem sereno caelo. — ἀπ' ἠέρος Vrat. d.

646. ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. Sch. A. ἐν ἄλλῳ· ὁρᾶσθαι. cf. ad A, 203. Δ, 516.

647. ἐπεί νύ τοι εὔαδεν. fuit εϝαδεν. ex ἧδε, ἅδε. ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος. v. ad Ξ, 340. et Excurs. de digammo.

648. Aiacem δακρυχέοντα, alias tam fortis et duri animi, magnopere ad miserationem facere, obseruant Sch. A. B. τὸν δ' ὁ πατὴρ Mori. Barocc. Vrat. A. male in Homero.

649. αὐτίκα δ' ἠέρα μὲν σκέδασε, καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην. ⸗ quod manifeste nunc ἀὴρ pro ὀμίχλη. Sch. A. vide modo ad 644. — κέδασεν Lips. „vt alibi: nescio an rectius et mollius“ Ernesti.

650. μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη *tota acies prospicienti patebat.* ἐπεφαάνθη. vt est ἐπιφανής. Ne incidas in ἐπὶ πάντα. ἐπὶ πᾶσι est ap. Plutarch. de primo frigido p. 948 E.

651. καὶ τότ' ἄρ Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον. ⸗ quod supplendum est πρὸς Μενέλαον. Sch. A. Item Eustath.

„καὶ τότ' ἄρ'. *et tum demum, deinceps.*“ Clarke.

651. σκέπτεο νῦν Μενέλαε, διοτρεφὲς, αἴ κεν ἴδηαι. Sch. B. „καὶ τοῦτο περιπαθὲς, quod dubitat heroem viuere." Nimis argute! σκέπτεο δὴ Mori. Vat. σκεπτέον αὖ Lipf. cum gl. σκέπτου. — αἰ eſt Homero pro ἵνα, vt ſexcenties.

653. ζωὸν ἔτ' Ἀντίλοχον, μεγαθύμου Νέστορος υἱόν. Ἀντίλοχον μεγάθυμον lectio erat edd. ante Barnes, qui aurium iudicium ſequutus μεγαθύμου repoſuit, accedente codd. auctoritate, Cant. adde Mori. Lipf. Vat. Vrat. b. fragm. Moſc. et Ven. Similiter ſup. 306 controuerſum erat Σχεδίον μεγαθύμου Ἰφίτου υἱόν. Addit ille μεγάθυμον Neſtorem ſaepius appellari; quod per ſe graue non eſt; nam epitheton heroum multorum ornans eſt.

657. ὥς τίς τε λέων ἀπὸ μεσσαύλοιο. Comparatio iam ſup. Λ, 547 — 556. adhibita, in paucis variata. Ad quem locum vide notata.

658. ὅς τ' ἐπεὶ ἄρ κε κάμῃσι κύνας τ' ἄνδρας τε ἐρεθίζων. Appoſita ſtigme, ſed Scholion deficit. Forte ad ἐρεθίζων ſpectauit, quod h. l. non eſſe poteſt παροξύνειν, etſi et Euſtathius ſic accipit, ſed ἐρεθίζειν nunc eſt πειρᾶσθαι vndique aggrediendo. Niſi probabilius videatur, monitum fuiſſe de ἄρ κε κάμῃσι. pro quo alii ἄρ κεκάμῃσι habent: quod receperat Barnes e Cant. E codd. vix poteſt diiudicari, ne cognoſci quidem ſcriptura. At edd. omnes habebant prius, cum Euſtath. etiam Ven. Aliis in locis eſſe ſolet varietas et diſſenſus, vt A, 168 et H, 5. ad q. l. vide.

659. 660. οἵ τέ μιν οὐκ εἰῶσι — πάννυχοι ἐγρήσσοντες. Verſus aberant a Mori et a Barocc. vix cum ratione; ſed errore ex vltima verſuum voce ἐρεθίζων et ἐρατίζων, nec iis omiſſis ſententia conſtat. „οἵ τε. qui ſcilicet." Clarke.

παννύχιοι vitioſe Rom. et Euſtath.

661. ἰθύει. „γρ. ἰθύνει" Barnes; ex Euſtath. ſcilicet vitiato metro, cum ἰθύνω mediam habeat longam; quod etiam Clarke docuit ad h. l. Erat ἰθύει ſine varietate l. c. Λ, 551.

662. ἀντίοι ἀΐσσουσι. ἀντίον margo Steph. ex Eustath. Mori. Cant. Vrat. b. Vat perpetua varietate.

663. καιόμεναί τε δεταί, de hoc, vt de ceteris, v. ad l. l. Λ, 553.

664. ἔβη τετιηότι θυμῷ. Sch. A. ἐν ἄλλῳ· τετιημένος ἦτορ. ὅ ἐστι, βεβλημένος διὰ λύπης. quod erat Λ, 555 — ἀπονόσφιν iunctim e more grammaticorum edd. excepta ed. Romana; ſicque editum erat alibi vt ſup. Λ, 554 Eſt enim ἀπέβη νόσφιν. In hoc verſu, de leone inuito recedente, latet vis comparationis.

667. μή μιν — πρὸ φόβοιο ἕλωρ δηΐοισι λίποιεν. „πρὸ φόβοιο pro ὑπὸ, vt ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος Ω, 734." Sch. A. et B. item Sch. br. Niſi malis προλίποιεν (διὰ) φόβου. ex mere omiſſa praeponenda particula.

668. καὶ Αἰάντεσσ' ἐπέτελλεν. hoc codd. ſuppeditant plerique et optimi, Mori, Barocc. Cant. Vrat. b. d. vn. Vindob. fragm. Moſc. Lipſ. Ven. alludit Vrat. A. Αἰάντεσσιν ἐπέτελλε. Alii et Edd. Αἴαντεσσι κέλευεν.

670. νῦν τις ἐνηείης Πατρόκλοιο. „ἐνηείης, προσηνείας. Opp. ἀπηνής." Schol. A. br. v. ſup. ad vſ. 204. Addit Schol. B. πρᾳότητα. φιλοστοργίαν. v. Etymol. h. v. qui verſum laudat.

671. πᾶσι γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι. Verſus ſaepe laudatus: quoniam omnes amplectimur hominem beneuolentia et humanitate ſe commendantem. Patrocli mores hinc adumbrat Apollon. Lex. p. 691. Argutatur Plutarchus de aud. poet. p. 31 F. verſu laudato, in voce ἐπίστατο, et comparat: ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς, Z, 444. Vt Lat. noui, norat, transfertur vox ad animi habitum, morem: adſueuerat. ita ſe comparauerat, vt.

672. νῦν αὖ Θάνατος καὶ Μοῖρα κιχάνει. Erat νῦν δ' αὖ, in edd. Particulam δ' iam Barnes eiecerat, auctoritate Barocc. remittendo ad Ψ, 750. vbi plura exempla apposuit. Concinunt Barneſio Vrat. A. b. vn. Vindob. Townl. Lipſ. Ven. fragm. Moſc. Vidimus iam alibi, νῦν αὖ ſcribi in melioribus, ſine δ'. v. ad B, 671. Pro κιχάνει eſt κάλυψεν in vno Vindob. memoria fallente.

675. πεπηγυῶν. πεπεινυῶν Harlei. cum vno Vindob. sollenni varietate. Respicit ad h. l. Aelian. H. N. I, 42. vbi αἰετὸς ὀρνίθων ὀξυωπέστατος.

676. οὐκ ἔλαθε πτώξ. notat Schol. B. et Eustath. poetam in his vss. τὴν δυςωπίαν πάντοθεν αὔξει.

πτὼξ. Notant ad h. v. grammatici πτῶκα dictum esse διὰ τὸ πτώσσειν. vel ὁ ὑποπτήσσων καὶ δειλός. v. Eustath. Hesych. παρὰ τὸ πτῶ, πτώσσω Etymol.

677. θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ. Suidas h. v. Ὅμηρος τὰ πολυπληθῆ φησι τῶν φύλλων (loca frondosis fruticibus consita) adscripto hemistichio.

680. ὄσσε πάντοσε δινείσθην. Schol. br. δινήθην. ἐδινοῦντο, ὅ ἐστι, περιεστρέφοντο. Sed dualis aoristi esset ἐδινηθήτην. Alterum est ab ἐδινεόμην. δινήσθην vitium duor. Vindob.

681. εἴ που Νέστορος υἱὸν ἔτι ζώοντα ἴδοιτο. ⟝ „Apposita stigmé propter ἴδοιτο. sic Aristarchus et Aristarchei libri" Schol. A. in ceteris turbatus. Scilicet vel ad τὼ ὄσσε referendum est. εἰ τὼ ὄσσε ἴδοιτο, vel, inuersione, et transitu a secunda ad tertiam personam facto. Addit Schol. B. scribi ab aliis ἴδοιντο.

ἴδοιο, legitur in edd. inde a Flor. Aldd. Rom. consentit Eustath. At codd. Barocc. Townl. fragm. Mosc. (etsi erasa littera τ) Venetus, ἴδοιτο. Lips. ἴδοιε, superscripto θεάσαιτο. Sequor antiquitatem codicum; et potest emendatior lectio, ἴδοιο, a correctione venisse videri; probo tamen hoc alterum ἴδοιο, et potuit ab errore hominum venire ἴδοιτο, qui ad ἐνόησε respiciebant vs. seq. Tam lubrica est in hoc critices genere ratio!

682. αἶψα νόησε. Ionicum et suauius. Firmat Lips. pro vulgo αἶψ' ἐνόησε.

683. θαρσύνονθ' ἑτάρους. Post hunc versum in Vrat. d. et vno Vindob. adscriptus erat: θεσπέσιον γάρ σφιν φόβον ἔμβαλε Φοῖβος Ἀπόλλων. ex hoc ipso libro vs. 118. potest esse pro exemplo interpolationis versuum.

684. προςέφη ξανθὸς Μενέλαος. Pro his erat in Vatic. ἔπεα πτερόεντα προςηύδα.

685. Ἀντίλοχ' ἀλλ' ἄγε, δεῦρο. Lipſ. et vn. Vindob. ἄφ δ' ἄγε. Verum ἀλλ' ἄγε, vſu Homerico probatum: v. ad VI, 376.

688. πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει. „κυλίνδει Ariſtarchus; non κυλινδεῖ, quia et alibi κυλίνδετο. κυλινδομένη." Schol. A. et Euſtath. πῆμα κυλίνδεσθαι vidimus iam ſup. 99. et Λ, 347.

689. πέφαται δ' ὤριστος Ἀχαιῶν. eſſe ſcripturam ὤριστος Ionicam eamque vſu et codd. auctoritate probatam, non ὥριστος, quod in aliis, iam ſupra vidimus ad Λ, 288. cf. ad E, 396. δώριστος Vrat. d. δὲ ἄριστος Lipſ. „γρ. ὤ 'ριστος" Barnes. Recitat verba Suidas in πρόςφατος, vt doceat eſſe φάω, pro φονεύω.

692. εἰπεῖν, αἴ κε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σαώσῃ. Vrat. A. σαώσει ſollenni permutatione.

693. κορυθαίολος Ἕκτωρ. Scribit κορυθαιόλος Rom. vt et alibi v. ad B, 816.

694. Ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε. Schol. A. κατεστύγνασε. ἠνιάθη. referunt ad triſtitiam et moerorem, quo quis corripitur. Etiam Apollon. Lex. κατεστύγησε. κατεστύγνασε. et in στυγέῃ. — καὶ ἐπὶ τοῦ στυγνάσαι· Ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε μῦθον. adde Schol. br. Volunt στυγεῖν proprie ſynonymum τοῦ φρίσσειν et ad frigus referunt (v. Etymol. h. v.) Eſſet adeo, cohorreſcere; nunc quidem triſtitia, λυπεῖσθαι, alibi ſubito terrore: Od. K, 113. ſup. H, 112. etiam cum auerſatione et odio: ita tandem odiſſe, et, ex odio, vitare Θ, 515.

Apud Suidam in ἔστυγεν. — κατὰ δ' ἔστυγε μῦθον ἀκούσας. ex h. l. et Od. K, 113.

695. δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε. Verſus 695. 696 repetuntur Od. Δ, 704. 705. verſus 696 etiam inf. Ψ, 397 et Od. T, 472. Vox ἀμφασίη, non niſi h. l. et Od. Δ, 704 obuia, notatur grammaticis: Apollon. Lex. ἀφασία. ἀφωνία. ſicque alii: additur in Suida ἀλαλία, in Heſych. ἀγρυξία. Schol. br. ἔκπληξις. Etymologus tamen diſtinguit: ἀμφασίαν, τὴν ἀφωνίαν καὶ ἔκπληξιν. οὐκ ἀφασίαν, οἷον προφασίαν, (f. ἀπροςφασίαν) ἀπορίαν. haec ſi

quem verba deficiunt, quae eloqui velit ad sensum animi; at ἀμφασίη ex stupore repentini terroris. ἀφάσίη erat in Townl.

696. θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή. Videtur epitheton inter ea referendum esse, quorum satis explicita notio vix suppetit, res tamen sentiri potest. Ea, quae efflorescunt, vt germina, prorumpunt, protuberant, eleuant se. θαλερὸν δάκρυ videtur esse, oboriens: v. sup. B, 266. et Obss. et φωνὴ, erumpens, in cursu subsistit. Ariolantur grammatici. inf. Ψ, 397 reddentes, σύντονος καὶ μεγάλη. Schol. br. Παρά. ἀκμαία.

698. τὰ δὲ τεύχε' — Lips. τάχα δὲ τεύχεα errore calami.

699. ὅς οἱ σχεδὸν — Barnes: „γρ. ὅς ῥ' οἱ" perperam.

700. τὸν μὲν δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο. ⸖ (potius ⸖) „quod vsus Homericus est, οἱ πόδες ἔφερον, non autem ipse ἔφερε τοὺς πόδας; contra Zenodotum, qui refinxerat (μεταγράφοντα) ῥίμφ' ἑὰ γοῦνα φέρει." in loco Z, 511. vbi pluribus de his actum est. Quae in Eustathio legimus ad h. v. respiciunt idem Zenodoti acumen.

702. οὐδ' ἄρα σοι, Μενέλαε. ⸖ respectu 705. ἀλλ' ὅγε — ἀνῆκεν quod orationem ad Menelaum conuertit poeta, mox tamen ad tertiam personam redit.

705. ἀλλ' ὅγε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα δῖον ἀνῆκεν. ⸖ respectu vs. 702. „ἀνῆκεν, ἀνέπεισε· παρώτρυνε" Schol. A. sic et Eustath. ἀνιέναι etiam est incitare, concitare, vt Od. Θ, 73 Μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν. Sic ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε. In Vrat. A. est ἐνῆκε, quod sollennius est. δῖον ἧκεν Lips.

τοῖσι potest esse datiuus cui, eorum gratia, aut potest esse, ἐν τοῖσι, ἐν αὐτοῖς. inter Pylios, vt is potissimum pugnaret et abeuntis Antilochi partes expleret. Sic Schol. br. ἤτοι ἀνέπεισεν, ἢ ἐνέβαλεν, ἀφηγεῖσθαι τῆς μάχης. Praestat tamen supplere ex vs. 703 ἀμύνειν αὐτοῖς.

In capite verſus τοῖσιν μὲν codices tuentur. At edd. ante Turnebum τοῖσι μὲν ſine ν, male ait Erneſti. Immo vero, per ſe, nec male, nec bene. Si tamen antiqua ſequeris, recte τοῖσι μὲν ſcribitur. Idque iam aliquoties vidimus occurrere. Verum vt iam dixi, in hoc Nυ adiecto certam nondum video nec rationem nec auctoritatem.

706. ἐπὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει. Harl. Πάτροκλον ἥρωα. nec hoc male.

707. στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι θέων. in hanc lectionem concinunt, praeter Venetum, Cant. Mori. Harlei. Vatic. Lipſ. Vrat. b. d. fragm. Moſc. duo Vindob. In edd. Flor. Aldd. Turn. Steph. erat στῆ δ' ἄρ' ἐπ' Αἰάντεσσι κιών· quod mutauit Barnes in στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι κιών, e codd. Mori. Cant. Barocc. in quibus tamen praeterea erat θέων. Neglecta prorſus erat lectio ed. Romanae, eadem illa, quae nunc repoſita eſt: στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι θέων. In Vrat. A. erat: στῆ δὲ μετ' Αἰάντεσσι κιών.

708. κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα θοῇσιν. In Suida voc. θοὰς ſcribitur: ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν. Sed eum verſum eſſe Od. O, 298. monuit iam Barnes.

710. μάλα περ κεχολωμένον Ἕκτορι δίῳ. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· κεχολωμένον Ἀτρείωνι.“ Sane vtrumque accommodari poteſt ſententiae.

712. 713. verſus repetiti ex ſup. vſ. 634. 635. vbi quoque vitiatam lectionem iam vidimus: τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν. Deeſt h. l. articulus τὸν in Vrat. A. vnde tanto facilior ac probabilior eſt correctio: ἠμὲν ὅπως νεκρόν τε Ϝερύσσομεν ἠδὲ καὶ αὐτοί.

714. Τρώων ἐξ ἐνοπῆς. Schol. A. „μάχης. vt βοῆς“ ſaepe iam vidimus.

Θάνατον καὶ Κῆρα φύγοιμεν. Optatiuus poſt ἠμὲν ὅπως ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ φύγοιμεν. Vtrumque admittit voc. ὅπως. v. Excurſ. III. ad lib. IX. In Ven. Lipſ. et vno Vindob. φύγωμεν. recte et hoc: v. ibid. ſic eſt reddendum, ἵνα, vt. at φύγοιμεν, an forte. Verba autem duplici iunctura particulis ſubiungi, ſollenne eſt

in Homericis, vt saepe notatum; v. o. Θ, 531. a. 3. K, 449. sicque sup. in iisdem vss. 635. 636. praeferam tamen h. l. subiunctiuum.

716. πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες. „γρ. ἔειπας“ Barnes. scilicet aliis locis.

ἀγακλεὲς ὦ Μενέλαε. Sic quoque Apollon. Lex. qui laudat vs. in αἶσα — δηλοῖ δὲ καὶ τὸ καθῆκον, adscripto hoc versu. Vrat. A. ἀγακλειτὲς Μενέλαε. deberet saltem esse ἀγακλειτὲ vel ἀγακλείτ' ὦ Μενέλαε.

718. αὐτὰρ ὄπισθε. sic codd. omnes, praelatum iam a Barnesio; sicque iterum inf. 723. 746. Vulgg. ὀπίσσω. est in Vindob. Alter.

719. νῶϊ μαχησόμεθα. ἕν— „quod ex h. l. seriores poetae Achillem ab Aiace portatum induxerunt (παρῆκται) Vlysse eum tuente“ Schol. A. Scilicet h. l. absportatur Patrocli corpus a Menelao et Merione; Aiax autem a tergo sequens repellit Troianos insequentes. Huius loci imitatione Cyclici in Posthomericis et hinc alii Achillis caesi corpus absportari fecerunt ab Aiace, Vlysse a tergo tuente: variata quidem re, exemplo tamen ex h. l. capto. At Schol. A. subiicit haec: εἰ δὲ Ὅμηρος ἔγραφε τὸν Ἀχιλλέως θάνατον, οὐκ ἂν ἐποίησε τὸν νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος βασταζόμενον, ὡς οἱ νεώτεροι. Fundum huius iudicii nondum perspicio: cur enim Aiaci has partes non tribuisset Homerus? an censet grammaticus, non ab Aiace humeris portandum eum narraturum fuisse, sed a duobus, vt h. l.? Sunt huius argumenti gemmae et anaglypha, in quibus *Pietas militaris* exhibetur; quae fere ad Menelaum vel Aiacem referri solent. In narratione de Achillis corpore ab Aiace absportato praeiuerat Arctinus in Aethiopide, vt patet ex Procli fragmentis (*Biblioth. der alten Litter.* P. I p. 33 Ἀχιλλεὺς ὑπὸ Πάριδος ἀναιρεῖται, — καὶ μέχρι τοῦ ὑπὲρ τοῦ πτώματος γενομένης ἰσχυρᾶς μάχης, Αἴας ἀνελόμενος ἐπὶ τὰς ναῦς κομίζει, Ὀδυσσέως ἀπομαχομένου τοῖς Τρωσίν. Ita quoque Tzetza Posthom. 424 Αἴας δ' ἀμφιχυθεὶς δὲ νέκυν ὤμοις ἀναείρας ἔκφερεν ἐς κλισίας, μετόπισθε δὲ Τρῶες ἕποντο. Non ta-

men paria tradiderunt alii. Quintus enim, haud dubie antiquiores sequutus, Aiacem facit tueri corpus lib. III, 216 cum eo Vlysses vs. 295 auferunt corpus βασιλῆος vs. 384. Idemque sequitur Dictys IV, 12. *Graeci Achillem ad naues referunt.* Attamen apud eum antecesserat: *denique Aiax exanimem iam humeris sublatum ex luco effert.* In Homericis hoc vnum occurrit, quod Vlysses pro Achillis corpore eripiendo aduersus Troianos pugnauit Od. E, 308 sq. Hoc idem in Pindaro: Nem. VIII, 52 ἀμφ' Ἀχιλεῖ νεοκτόνῳ haud paria vulnera intulisse Troianis Aiacem et Vlyssem; iniquis tamen Achiuorum suffragiis Vlyssi Achillis arma esse adiudicata. Mirari licet in nobilissima de Achillis armis contentione apud Ouidium Met. XIII. absportati corporis gloriam in se transferre Vlyssem. Is enim vss. 284 *his humeris, his, inquam humeris ego corpus Achillis, et simul arma, tuli.*

μαχεσσόμεθα reponit et h. l. Bentlei.

720. ἶσον θυμὸν ἔχοντες, ὁμώνυμοι vterque Aiax. Seuerum et iniquum iudicium est Sch. A. „vere βουγάϊον esse Aiacem in hoc, quod ait: ἡμεῖς μαχόμεθα, ἐπειδὴ τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχομεν." At in verbis hoc tantum est: nos vterque eodem nomine appellati pugnabimus pari virtute.

722. οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο. dignum visum interpretatione grammaticis, et iam Apollonio Lex. ἀγκάζοντο. ταῖς ἀγκάλαις· versu subiecto, sed scripto ἢ ῥ' ἀπὸ χθ. Tollius em. ταῖς ἀγκάλαις ἦραν. ἀπὸ χθ. ἦραν Villois. substituit ταῖς ἀγκάλαις περιελάμβανον, quod Hesych. habet. Simplicissimum erat, excidisse post ταῖς ἀγκάλαις. οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χ. et hoc sequar. Sch. B. ἀγκάζοντο laudat melius h. l. positum, quam si ἤειραν dixisset. Scilicet ipse actus tollendi narratur hoc versu: et miror viros doctos laboris molestias non in ipsis numeris quaesiuisse: primo corpus tollunt a terra manibus et brachiis subiectis in altum admodum valde, scil. vt humeris imponant et auferant.

723. ἐπὶ δ' ἴαχε ſcriptum eſſe non potuit; ſic foret δ' ϝίαχε. Fuit ergo ἐπιϝίαχε· deſideratur tamen particula. Remedium reperit Bentl. ingenioſius, dum ſcribit: ὕψι μάλα· μεγάλως δ' ἐπιϝίαχε. Simplicius eſt ſcribere, vt aliis in locis: ϝίαχε δ' ἔτι v. Excurſ.

724. ὡς εἴδοντο νέκυν αἴροντας 'Αχαιούς. ὡς ἴδον νέκυν. cum metri vitio edd. Flor. Aldd. nec emendatum niſi ex ed. Rom. a Turnebo. Alio vitio, ὡς εἶδον νέκυν recitat verſum Etymol. in ἄρας. Vidimus iam Π, 278 Τρῶες δ' ὡς εἴδοντο videbant, et εἴσομαι aliquoties pro γνώσομαι. αἴροντας vulgg. αἴραντας Harlei. cum Ven. et Vrat. d. deb. ἄραντας. Atque ita lectum fuiſſe diſerte docet Etymol. in ἄρας, vbi h. l. laudato diſputat, non ἄρας, ſed ſine jota, ἄρας ſcribendum. Nec aliter legerat Euſtath. p. 1124, 34 et 36. Apparet vulgatam lectionem natam eſſe ex antiqua ſcriptura AI, vnde αιραντας quod nunc eſt ἄραντας et ἄραντας.

726. οἵ τ' ἐπὶ κάπρῳ βλημένῳ ἀΐξωσι. ἀΐξουσι Lipſ. vn. Vindob. ſed ἀΐξωσι tuetur ſe vſu Homerico inprimis in comparationibus.

727. ἕως μὲν γάρ τε θέουσι. Pronuntiatum ὥς. ἕως ἀντὶ τοῦ τέως. Sch. A. ἕως τινός. Sch. B. aliquoties idem vidimus. cf. ad A, 193.

728. ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐν τοῖσιν ἐλίξεται, ἀλκὶ πεποιθώς. ⸓ ſed excidit Scholion. Fuit puto ⸓, quod ſpectaſſe arbitror ad ἀλκί, de quo vide ad E, 299.

ὅτε ἐλίξεται pro aoriſto ſubiunctiui. v. Excurſ. II. ad M. Cant. ἐν τοῖσιν ἀΐξεται.

729. ἄψ τ' ἀνεχώρησαν, διά τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος. Lipſ. αἶψά τ' ἀνεχώρησαν. debebat ſaltem ſcribere αἶψ' ἀνεχώρησαν. τ' poſt ἄψ aberat a Cant. ſed iungi ſolent τε et τε. ἄψ τε — διά τε. Ionicum erat: διά τε τρέσαν. ἄλλυδις ἄλλοι vn. Vindob.

730. ὡς Τρῶες, εἵως μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο. Ven. ὡς Τρῶες χ' εἵως. vnde Bentl. malebat ὡς Τρῶές γ', εἵως.

733. τῶν δὲ τράπετο χρώς. In edd. Flor. Aldd. Turn. erat τῶν δ' ἐτράπετο χρώς. Sic et Schol. br.

intulit τῶν δὲ τρέπετο Henr. Stephanus ex ed. Rom. Enimuero Homerica forma erat τράπετο, eamque praebent Cant. Mori. Barocc. Vrat. A. Lipf. Ven.

Obferua quoque δὲ iterum in apodofi.

734. περὶ νεκροῦ δηριάασθαι. δουρίσασθαι, quod vn. Vindob. habet, eft vitium Ald. 2. vnde in ed. Steph. marg. γρ καὶ δουρίσασθαι. Ortum hoc ex altera fcriptura δηρίσασθαι, quae eft in Mori, Baroce. Vat. Harl. Townl. Vrat. A. b. d. vn. Vindob. fragm. Mofc. add. Euftath. fup. M, 423 erat fine varietate δηριάασθον.

735. ὣς οἵγε μεμαῶτε νέκυν φέρον. Ita legebatur in edd. ante H. Stephanum, qui hic et 746. ex Romana intulit ὣς οἵγ' ἐμμεμαῶτε, quod alienum ab h. l. Non enim irruebant, fed viribus intentis ferebant Patrocli corpus. Et firmant οἵγε μεμαῶτε codd. Cant. Venetus. fic quoque vn. Vindob. et haud dubie alii codd. quoque; verum obfcura eft in his fyllabis fcriptura. E Vat. notatur: ὣς τώγ' ἐμμεμαῶτε. Saltem ὡς τώγε μεμαῶτε νέκυν φέρον poetam haud dedeceat.

736. νῆας ἐπὶ γλαφυράς. Barnes: „γρ. νῆας ἔπι.

737. ἠΰτε πῦρ. fcil. πέλεμος ἐπιτέτατό σφι, ἠΰτε πῦρ. fcil. ἐπιτείνεται. De pugna ingrauefcente, incalefcente, quando intentius et acrius pugnatur, hoc dici, alibi quoque vidimus, fup. 543 et ἐπὶ ἶσα τέτατο μάχη M, 436 et alibi; nunc vero etiam de igni increbefcente, quemadmodum de vento ac procella Π, 365. Ait Schol. B. quem Euftathius quoque legerat, cum alias fit pugnae epitheton ab igni petitum, κανύτειρη μάχη (Δ, 342. M, 316) id nunc in comparationem effe verfum. Magis rei conueniret, fi diceret inueiffe, a comparatione ductum effe epitheton.

738. ὀρμενον ἐξαίφνης pofitum eft in medio fententiae. nifi iungere placet: τό τε ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν, irruens in tecta. Clarke: „γρ. ἐξαπίνης." nefcio vbi.

μινύθουσι δὲ οἶκοι. μινύθειν nunc vi immanente, confumere fe, confumi, collabi, in cineres refidere. fere vt Π, 392 vbi aquarum eluuie μινύθει ἔργα ἀνθρώπων. vbi cf.

739. τὸ δ' ἐπιβρέμει ἴς ἀνέμοιο. In folis Schol. br. ἐπιβρέμει, ἐπηχεῖ, ψοφεῖ. Ea fane vis eft propria τοῦ ἐπιβρέμειν, nec tamen docet grammaticus, quid ita fiat τῷ, τὸ δέ. Euftathius: τουτέστι, φυσᾷ σὺν βρόμῳ, ἤ, πρὸς βρόμον ὑποκινεῖ σὺν βρόμῳ πνέων. nec tamen addit, qua ratione is fenfus elici poffit. Petita ex Euftathio eft verfio: eamque fremebunda agitat vis venti. Ita ftatuendum erit ἐπιβρέμειν dici transitiue, vt vis venti *faciat fremere* ignem. Sane βρόμος πυρὸς dictus erat fup. Ξ, 396. Aut igitur hoc fequendum, aut fcribendum: τὸ δ' ἔπι βρέμει. quod tamen Homerico more potius foret τῷ δ' ἐπιβρέμει, vel, ἐμβρέμει. vt fup. O, 627 ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης ἱστίῳ ἐμβρέμεται.

Supereft alia difficultas in profodia. ἴς in Homero eft ϝις, quod aliquoties vidimus; vt: H, 269 ἐπέρεισε δὲ ἶν' ἀπέλεθρον. ὃς ϝιν'. Vidit hoc Bentleius et emendat: ἐπέβρεμε ϝις ἀνέμοιο. At requiritur tempus praefens. Apud Euftath. eft ἐπιβρεμεῖ. ἐπιφωνεῖ quod volunt corrigere ἐπιβρέμει. Quid tamen fi fuit: ἐν φλογὶ μεγάλῳ, βρεμέει δ' ἔπι ϝις ἀνέμοιο.

Poft haec omnia fufpectus eft verfus, et fubiectus eft fuperiori ad explendum fenfum; cum meminiffet is et alibi memorari φλὸξ, vbi de igni agitur; vt T, 375. 6. Θ, 509. 559.

740. ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων. Townl. ἀσπιστάων.

741. τοῖς — ὀρυμαγδὸς ἐπῄειν ἐρχομένοισιν, illos, qui corpus portabant, incedentes infequebatur tumultus ingens. ἀζηχής, proprie fonans, aridum, acute, crepitans Latinorum. v. ad Δ, 435. ἐπιέναι graui fenfu, vt in illo: τὸν δὲ τ' ἐγὼ ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξέϊ δουρί. E, 238.

742. οἱ δ' ὥς θ' ἡμίονοι, κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες. — Comparationem praeclare effe elaboratam inprimis dilectu *muli*, Sch. A. monet, nifi Schol. B. eft, nam etiam fragm. Mofc. hoc Scholion habet et explicant quoque hinc voc. ἀμφιβαλόντες. Aiunt boues aequali nifu onus trahere, at mulos alterum in alterum transferre. ἡμίονοι δὲ, διωθούμενοι, τὸ βάρος ἀντιμεταβάλλουσιν

ἀλλήλοις. simile quid euenisse nunc corpus portantibus, inter hostes irruentes impediti aut retardati, modo hic, modo alter. Egregie haec, modo in poeta hoc haberetur; istud, quod volunt, esset, βάρος ἀμφιβάλλειν, at in poeta est μένος. Quae mox sequuntur, ab alio grammatico proficisci debuere. τὸ δὲ ἀμφιβαλόντες, ait, ἰσοβαρήσαντες τῇ δοκῷ τὴν προθυμίαν, (ergone ἀμφιβαλεῖν pro ἐξισοῦν?) ἢ συμπλέξαντες καὶ ἑνώσαντες τὴν ἀλλήλων δύναμιν τῇ δοκῷ." Eustath. p. 1125, 54. συμβαλόντες καὶ εἰς ἓν ἀγαγόντες. Putarunt igitur ἀμφὶ et σὺν posse esse synonyma? Aliter paullo Scholia br. ἀμφιβαλόντες. περιβαλόντες καὶ ἀντερείσαντες τὰς ἑαυτῶν δυνάμεις ὅ ἐστι, συνάψαντες καὶ ἰσώσαντες. voluere ergo ἀμφιβαλεῖν μένος esse quasi communicare alterum alteri robur suum. Dicere quoque possis ἀμφιβάλλειν, περιβάλλειν, μένος scil. ipsi oneri, trabi, robur suum oneri portando admouere. Atqui et hoc durum et insolens. Mihi, quoties legebam, in animum veniebat esse dictum vt Lat. induere robur, assumere, ἀμφιβάλλειν ἑαυτῷ. Quod idem Barnesium video cum hebraismo comparare. Melius eum Koeppen compares. Homericum ἐπιειμένοι ἀλκήν. H, 164. Tenuit me eadem vox in Pindaro Ol. I, 19. ὅθεν ὁ πολύφατος ὕμνος ἀμφιβάλλεται, quod comparare debebam cum Jl. K, 535 ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει, ad aures accidit, σοφῶν μητίεσσι, διὰ μήτιας, carminibus poetarum. ἡμίονες vitium Veneti.

744. ἠὲ δόρυ μέγα νήιον. μέγα δόρυ Vrat. b.

746. ὡς οἵ γε μεμαῶτε iisdem auctoribus, quibus sup. 735 pro οἵγ' ἐμμεμαῶτε· τώγ' ἐμμ. Vat. vt ibi.

747. ὥς τε πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ. "πρὼν, ἡ προοχὴ ὄρους. ἰσχάνει δὲ, (ἐπέχει, τὸ ὕδωρ) τῆς εἰς θάλασσαν ἐκρύσεως." — Schol. A. ὥς τε πρὼν Barocc. Cant. Harl. Mori. Vat. fr. Mosc. Townl. Vrat. b. d. vn. Vindob. at cum iis Ven. pro eo, quod Vulgg. habebant ὥς τεφ. Ipse Apollon. Lex. πρώυ. ὄρους ἐξοχὴ, ἀπὸ τοῦ προῶσθαι. ὥς τε πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ. comparationem alio modo institutam vide sup. E, 87 sqq.

748. πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς. fcil. πρών. Schol. A. δι' ὅλου προήκων καὶ διατεταμένος τοῦ πεδίου ὁ πρών. Similia Schol. br. Eft fupplendum τετυχηκὼς, τυγχάνων, διὰ πεδίου ftans, extendendo fe per agrum. Sic Od. K, 88 de portu: ὃν πέρι πέτρη ἠλίβατος τετύχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν. Sane τυχεῖν proprie eft cafu, fortuito, euenire. Vt Od. Ξ, 334 τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηῦς. inde inf. Ψ, 466 καὶ οὐκ ἐτύχησε ἑλίξας, fortunam non habuit in flectendo curru. Traductum inde ad iaculantes ἐτύχησε βαλὼν, (κατὰ) τοῦ στέρνου, vt τυχεῖν σκοποῦ, et fimpliciter, τυχεῖν. τετυχηὼς fcripferat Heraclides, narrante Euftath. ad Odyff. p. 1700 l. 40.

Expeditior eft lectio Lipf. mf. τετυχηκὸς, vt ad ὕδωρ referatur: ita eft aquarum eluuies nacta campeftrem planitiem: ὕδωρ τετυχηκὸς πεδίοιο.

διαπρύσιον, continuo. h. l. propria vi pofitum, διαπερύσιον, quod alias διαμπερές. διηνεκές. Spectat ad h. v. gloffa Hefychii: διαπρύσιον. διὰ πάντων διεξιόν. poft διαπορεύσιμον. μακρόν.

749. ὅς τε καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα ἴσχει. Vocis ἀλεγεινὰ vis h. l. eft ambigua. grammatici nihil expediunt. ἀλεγεινὸν proprie eft idem quod ἀλγεινόν. ideoque τὸ ἐπίπονον, moleftum; moleftiam feu creans, feu fentiens. Videntur ῥέεθρα ἀλεγεινὰ effe, fluctus laborantes, κάμνοντες, voluentes fe magna cum mole aquarum, quafi nitendo et mutuo fe trudendo. Sane fic generali notione funt δεινὰ, ingentes et impetuofi fluctus.

750. ἴσχει. ἴσχεν merum eft vitium ed. Clarke. etfi occurrit quoque in ed. Vindob.

ἄφαρ δέ τε πᾶσι ῥόον πεδίον τε τίθησι πλάζων, pro πλάζει. Hefych. πλάζων. πλανῶν, plenius Schol. br. νῦν δὲ ἀνακόπτων, καὶ ἀνακρούων. et Euftath. ἀποπλανῶν. ἀνακόπτων. ἀνείργων. difertius dices: ἀποστρέφων, auertens, faciens aberrare aquas, a curfu, diuergendo in latera et per planitiem fe diffundendo. Eft itaque πλάζειν transitiue dictum, τὸν ῥόον.

751. οὐδέ τι μιν σθένει ῥηγνῦσι ῥέοντες scil. οἱ ποταμοί. Alii οὐδ' ἔτι. At οὐδέ τε, quod placet, Barocc. Mori. Townl. Vrat. b. Lipſ. et vn. Vindob.

752. μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω. Euſtath. ἐνέεργον.

755. τῶν δ', ὥς τε ψαρῶν νέφος ἔρχεται. Supra Π, 583 vbi ſimilis comparatio obueniebat, de Patroclo irruente, ψῆρας dixerat; vbi v. Obſſ. Mutabimusne in Ionicum ψῆρας? an hoc ipſum dicemus inter argumenta eſſe, cur Πατροκλείας partem hanc ab alio auctore profectam eſſe dicamus? ψαρῶν γένος Vrat. d. cum vno Vindob. ſed ſic ἀνδρῶν νέφος Δ, 274 et al. pro πλῆθος.

ἔρχεται ingruit, vt ſaepe de vſu verbi notatum: vt mox 756 ἰόντα. Euſtathius: ἔρχεται. πέτεται.

Schol. A. inepte argutatur in amouenda tenuitate comparationis, ne in Achiuorum contemtum trahi poſſit comparatio. Similiter Euſtath. Schol. br.

756. οὖλον κεκλήγοντες, iunctum cum νέφος, nota figura. οὖλον, ὀξὺ, Schol. A. ita ex contexto arrepta notione. Etiam Schol. br. ὀξὺ βοῶντες καὶ πυκνόν. Euſtathius: οὖλον δὲ ἀντὶ τοῦ, συνεστραμμένον καὶ ὀξὺ διὰ δειλίαν. οὕτω γὰρ κλάζουσι τὰ δειλαινόμενα· τῶν μέντοι ἠδομένων χαλαρὰ ἡ φωνή. δύναται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ὀλεθρίου νοηθῆναι. Atque hoc vltimum cum ratione ſermonis dictum eſt, v. ad B, 6. vt ſit, σημαντικὸν τοῦ οἰκείου ὀλέθρου.

κεκλήγοντες. Barnes: „γρ. κεκληγότες hic et 759. Vocem vidimus modo Π, 430.

757. κίρκον. ὅ τε σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσι. κίρκος, εἶδος ἀετοῦ· ὁ λεγόμενος ἱέραξ. ὁ γὰρ ἀετὸς τὰ μεγάλα φονεύει. Schol. br. Apud Ariſtot. H. A. IX, 38 tertio loco inter ἱέρακας eſt κίρκος.

σμικροῖσι Barocc. Cant. Mori. μικρῇσι Townl.

ὅ τε Lipſ. ὅςτις. deb. ſaltem ὅ τις. ὅς τις μικροῖσι vn. Vindob.

758. ὡς ἄρ' ὑπ' Αἰνείᾳ τε καὶ Ἕκτορι — κεκλήγοντες ἴσαν. Clarke decantat ſuam obſeruatiunculam: „ἄρ', vt *dictum eſt.*“

ὑπ' Αἰνείαν τε καὶ Ἕκτορα Townl. ἐπ' Αἰνείᾳ Vrat. d. Reuocandus eſt in animum vſus τοῦ ὑπὸ cum tertio caſu qui paſſionem declarat, quando quis obnoxius ſit alteri, etiam ex metu.

760. τάφρον περί τ' ἀμφί τε τάφρον. Vat. τάφρῳ.

761. πολέμου δ' οὐ γίγνετ' ἐρωή. ἐπίσχεσις. Schol. A. Vict. λῆξις. παυσωλή. Schol. br. Vidimus iam Π, 302. Pugna ergo erat continua, pugnabatur ſine intermiſſione, nec video, quomodo quis in hoc haerere poſſit. Euſtathius tamen accipit: οὐχ ὑπερώησαν, ὅ ἐστιν, ἀνεχώρησαν. refert ergo ad Troianos. Koeppen: neque reſiſtebatur a Danais. Sane ἐρωὴ πολέμου per ſe non vno modo accipi poteſt: poteſt pugnae impetus, ipſa pugna, eſſe, vt βελέων ἐρωὴ ſup. 562. πυρὸς ἐρωή, Π, 127. Eſt quoque ἐρωῆσαι πολέμου recedere a pugna ſup. 422. Sententia tamen h. l. definita ſatis iam erat e contexto Π, 302. 3. 4. vbi idem hic verſus legebatur.

EXCVRSVS AD LIBRVM XVII (P)

EXCVRSVS I

Diphthongus elifa ante vocalem, cum aliis obferuationibus profodicis ad Homerica.

P, 164 τοίου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος. Effe πέφατ' a πέφαται, non a πέφατο, et in Homericis αι ante vocalem elidi, et ab aliis notatum eft, et contra negantes affertum a Clarkio exemplis aliis laudatis ex M, 68. Δ, 235. 271. add. Barnes ad H, 30. Bentleium aegre id admififfe video; cum vbique tales elifiones e carmine eliminare ftudeat. De tragicis nos non agimus, in quibus, faltem in melicis, easdem tolerandas effe, inter viros doctos conuenit; v. c. ad Eurip. Suppl. 786.

Interdum grammatici verfum conftituerunt alio modo, vt elifione ille haud egeret, v. c. B, 137 εἵατ' ἐνὶ μεγάροις, vbi ab aliis legitur εἵαται ἐν μεγάροις. Voluerunt quoque diphthongum cum vocali contractione colliquefcere; quod interdum fieri poteft, vt in verfu appofito πέφαται 'νερος, vt non nifi vna longa fit binis moris conftans. Verum manifefta elifionis fides eft in multis aliis; vt A, 117 βούλομ' ἐγώ. non enim ftare poffet βούλομαι 'γώ. 283 λίσσομ' Ἀχιλλῆϊ. E, 475. H, 30. 410. Λ, 272 O, 177. Σ, 294. X, 390. Notabile genus elifionis eft in medio verfu: N, 827 Τιοίμην δ' ὡς τίετ' | Ἀθηναίη. O, 110 ἤδη γὰρ νῦν ἔλπομ' | Ἄρηΐγε. T, 136 οὐ δυνάμην λελάθεσθ' | ἄτης. Υ, 422 δηρὸν ἑκὰς στρωφᾶσθ' | ἀλλ'. Caefura omnino parum fuauis etiam in aliis

vocibus occurrit cum elifione: Λ, 739 πρεσβυτάτην δὲ θύγατρ' | εἶχε. Σ, 141 ὀψόμεναι δὲ γέρονθ' | ἅλιον — καί οἱ πάντ' ἀγορεύσατ' | ἐγὼ δ'.

Nec magis de diphthongo οι elifa in fine ante vocalem dubitari poteft. Non tamen memini exemplum aliud in Homericis occurrere, praeterquam μοι et τοι. quod tamen ipfum Bentleio tam durum effe vifum eft, vt mutare mallet; Sic Δ, 341 σφῶϊν μέντ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντας. vbi μέντ' eft μέν τοι. Z, 165 ὅς μ' ἔθελε φιλότητι μιγήμεναι οὐκ ἐθελούσῃ, pro ὅς μοι. I, 669 εἶπ', ἄγε, μ', ὦ πολύαιν' Ὀδυσεῦ. pro μοι ὦ. idem verfus iteratus K, 544. Alias follenne eft diphthongos ante vocales modo correptas modo productas poni fine elifione. Sunt quoque exempla diphthongi circumflexo grauatae, correptae tamen: B, 138 οὕτως ἀκράαντον, οὗ εἵνεκα. — vbi in Obff. notata funt alia; P, 277 μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοί. Diphthongi in media voce correptae exempla rara funt; funt tamen: v. c. ἐπειή. ἔμπαιον. Od. Υ, 379. ἔμπαιον, οὐδὲ βίης. βέβληαι Λ, 380. v. tamen Obf. Poteft quoque quaeri de δηΐοιο· poteft enim effe quoque vna fyllaba δηι. Poteft quoque huc referri υἱός. v. c. Ἕκτορ, υἱὲ Πριάμοιο. Singulare eft quod in binis verfibus fe excipientibus I, 406. 408 ληϊστὴ priore fyllaba modo producitur, modo corripitur. An in media voce η et ω ante vocalem in Homericis corripiantur, dum haec fcribebam, non memineram. ζωός laudari nequit, eft enim hoc fcribendum ζώς. v. ad E, 887. Mirationem facit οἷος circumflexo notata, fyllaba priore correpta tamen: οἶδ' ἀρετὴν οἷος ἐσσί N, 275. fic quoque Σ, 105. Od. H, 312. — Vt vero αι et οι ante confonam corripiatur, nullo pacto in Homericis effici vel admitti poffe conuenit. v. ad I, 414.

Cum autem femel ad obferuationem profodicam defcenderim: liceat fubiungere huius generis nonnullas alias, in difputatione de locis Homericis obuias; et, quandoquidem a Clarkio, viro docto et acuto, appofitae funt Obferuationes partim profodicae partim etymologicae

aliquot vtilissimae per se, quas tamen ille ad nauseam vsque sexcenties inculcat et recoquit, ipse tamen Homeri studiosis inuidere nolim: reiiciam eas in summam collectas in hunc Excursum, prosodicas vtique, seruatis ceteris alium in Excursum; subiunctis tamen a me partim obseruationibus aliis, partim rationibus forte probabilioribus e quibus obseruationes illae peti, illustrari aut firmari possint.

Licentiae poeticae nomine vulgo scriptores prosodicos male vsos esse recte obseruauit Clarke ad Il. A, 20 vbi de lectione vitiosa: παῖδα δέ μοι λύσατε agebat, et ad B, 43 vbi καλὸν in Homero semper priore producta, in Atticis correpta occurrere notabat: vnde quoque argumentatur, Hymnum in Venerem Homeri non esse, nec epigrammata, Hesiodum autem Homero iuniorem esse, in quibus similia occurrunt. Quae contra haec monenda sunt, non huius sunt loci; in Hesiodo ante omnia videndum est, quae sint spuria et interpolata, antequam de carminis summa possit pronuntiari; ita versus Theog. 911 manifesto est mali commatis. Omnino autem *licentiae poeticae* notio est subtilius constituenda. Refertur vulgo ad eam, quodcunque a vocalium longarum et breuium vsu communi recedit; enimuero non licenter variari ac mutari possunt multa pronuntiatione, tono, geminatione, positione, qua fit vt breues vocales producantur, longae corripiantur. Est porro diuersorum poetarum, diuersarum aetatum ac diuersorum generum vsus in nonnullis diuersus, vt in lyricis, et dramaticis nonnulla sunt diuersa ab epicis. Inprimis multa ex dialectorum diuersitate profecta sunt; alia inde seruata, dum alia exoleuerunt. Non itaque mirum, si Ionica et Attica memorari possunt diuersam prosodiam sequentia; sunt talia quoque Dorica et Aeolica. Haec ac similia ad licentiam poeticam male referri solere, in propatulo est. Ea autem, quae omni rationi grammaticae et prosodicae repugnant, non tam licentiae poeticae nomine sunt tuenda, quam potius de corruptela eiusque emendatione est cogitandum.

Mihi vero ex ista diuersitate, quam modo memoravi, longe alia praeceptio subnata est, multa in prosodicis pro diuersis, abhorrentibus et insolentibus habita a duplici forma antiqua eiusdem vocis nata esse.

Ea enim est sermonis graeci poetici inuidenda felicitas, quod eiusdem verbi tam varias formas habuit antiquitas, e quibus modo haec modo illa in vsu communi permansit, e reliquis vnum vel alterum tempus est seruatum, quae tamen in poetis, inprimis in Homericis liberum vsum pro lubitu aut necessitate habuerant. Habet haec obseruatio magnam vtilitatem ad expediendas difficultates prosodicas. Ita cum eiusdem verbi alia tempora correpta syllaba alia, producta recitari solent; reuocatur fere res ad aoristum II. et tempora a futuro secundo ducta. Profuit illa seu ratio seu commentum in multis; at in aliis haeret res: vt κρῖνω, κρινῶ bene; attamen a κρῖνω est κεκρῖται ductum λῦω, λῦσω, λῦσασθαι, λῦσατο. et tamen σῇ δὲ βίη λελῦται Jl. Θ, 103. τοῦ δ' αὖθι λῦθη E, 296 et alia. Dicitur ab ἵκω, ῖκετο esse imperfectum; ἵκετο aoristus II. At vero saepe occurrit ῖκετο, vbi imperfectum tempus prorsus alienum est: v. c. Σ, 63. 64 ἀλλ' εἶμ' ὄφρα ἴδοιμι — ὅττι μιν ἵκετο πένθος. sic iterum vs. 73 et in prima statim rhapsodia vs. 362 τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος. Expedita in his est ratio, si statuamus, duplex fuisse verbum alterum producta, alterum correpta priore syllaba; etsi hoc alterum ἱκέσθαι nunc scribimus. Inde etiam fit vt ἱκάνω duplici forma occurrat ῑκανω et ἵκανω. vt A, 431 ἐς Χρύσην ἵκανε et 254 ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ῑκανει. cf. ad Σ, 369.

Ita statuere quoque licet fuisse duas olim formas ἄνω et ἄνω. est enim ab hac altera forma ἀνύω. Sic Δ, 56 οὐκ ἀνύω φθονέουσα. At ἄνω aliquoties: K, 251 ἀλλ' ἴομεν, μάλα γὰρ νὺξ ἄνεται. Od. B, 58. P, 537 πολλὰ κατάνεται. Occurrit tamen nec minus Σ, 473 καὶ ἔργον ἄνοιτο. vbi v. Obss. et ad K, 251. Verum persequamur primo loco reliqua Clarkiana.

Ad A, 51 βέλος ἐχεπευκὲς ἐφιείς, quae appoſuit de ſyllabis breuibus et longis, ſunt ea nunc inter vulgaria: neque nunc repetenda; inſpicienda tamen iis, quibus de elementis prosodicis aliunde haud conſtat.

Ad A, 67. et Z, 434 obſeruata non minus nunc ſunt inter vulgaria, vera tamen ac grauia: I. „quae, inquit, in α purum (alia vocali ante αω antecedente) deſinunt, vel in ραω, ea omnia, ni fallor, penultimam in futuro et aoriſto producunt: βοάω. γοάω. δράω. ἐάω, vnde βοᾱσω. δρᾱσω. εᾱσω. de quo et ſaepe dictum eſt contra Barnes, et longa nota ad Δ, 42. II. Contra futura ab αζω, αζομαι, breuem habent penultimam in ασω. Ita πελάζω, πελᾰσω. ἐργάζομαι, εργᾰσομαι· μεταφρᾰσομεσθα A, 140. Seruant eandem rationem verba in ιζω. ὁπλιζω. ὁπλισω. οζω, ἁρμόζω. ἁρμŏσω. III. Seruant prosodiam temporis thematici ea, quae inde ducta ſunt: ειᾰσα. ἡρπᾰσα. Ergo quoque ιᾰομαι. ιᾰμα. ιᾰτρος. Contra εργᾰτις. In haec facile conſentiant omnes; at quoties de iis agitur, quae a poſitis his receduut: non vbique Clarkio accedere licet; in aliis meliores ſuppetunt rationes quam quas ipſe appoſuit.

Recte monetur, ſi occurrit v. c. αντιᾰσας, id non ab αντιαω duci poſſe, ſed ab ἀντιαζω. At „βαινω, βᾰσις, αμβᾰτος, defendit analogia“ ait; nec tamen addit, quaenam illa ſit. Scilicet manifeſtum ſit, plures fuiſſe aliquando formas βᾱω, vnde βῆμι. βῆσω. βῆμα, βᾱμα, et βᾰω, vnde (βανω) βαινω, βᾰσις, βᾰτος et reliqua. Ex hoc βᾰω eſt praeteritum βεβᾰα. quod male olim per ſyſtolen ducebant a βεβηκα. Etſi et hoc recte dixeris: ex βῶ ductum eſſe βέβα, et interpoſita vocali βεβᾰα, vt μεμᾰα a μω, μεμα. θνῶ. τέθνα, τεθνᾰα. Ita etiam nonnulla verba breuem vocalem inſertam recipiunt: ἐᾰω. εᾰαω. πεpᾰω. περᾰαω. μνᾰασθαι. εὐχετᾰασθαι. cf. ad Z, 268. Simile eſt φαίνω, quod olim erat φᾰω, φᾰνω, φαινω; φαεινω vti eſt φᾰος. Attamen etiam φᾱεα καλὰ legimus.

Si κεράσας et κερχσσαμενος legitur: hoc non est a κεραννυμι ducendum; sed statuendum est, vt κερᾶω, ἄσω, κρᾶω, κρᾶσω, vnde κρᾶτηρ, ακρᾶτος, ita quoque fuisse κεραζω, vnde κερασμα· αδκεραστος, tum κεραιω, κεραίνω, κεραννυω, κεραννυμι, κιρνω, κιρναω, κιρνημι, κιρνᾶμαι. κεραιρω Jl. I, 203 vbi v. Obff. et primitiuum κερω, Δ, 260.

Sunt alii modi, quibus poetae sibi consuluere, quoties resisteret metro syllaba longa: scilicet *primo* petierunt breuem a forma in μι. sic ερᾶται, ab ερημι, ερᾶμαι, cum contra sit ερᾶω, ερᾶει. ερᾶται. πιλνᾶται, ex πιλνημι. cum contra sit πιλνᾶω.

Alterum quod succurrebat est, quod nonnullorum verborum duplex extitit forma altera in ἄω, altera in ᾷω. Sic περᾶω et περᾷω. μᾶω, vnde μαιμᾶω, et μᾶω, μῶ, vnde μεμᾶα. Ait Clarke περᾶσῃ esse a πιπρασκω (saltem dixisset a πρασκω:) vnde πεπρᾶκα, πρᾶσω, πρᾶσῃ, περᾶσῃ. Longius hoc petitum, quam necesse erat. Atqui περᾷω fuit, breui syllaba, eadem significatione, vt sit traiicio, vti Jl. Π, 367 οὐδὲ κατὰ μοῖραν περᾶον πόλιν, vnde ad emtionem venditionem traductum est, επερασσα Φ, 40. 78, 102. et Od. Ξ, 297 κεῖθι δέ μ' ὡς περάσῃσι. Ergo περᾶω, περᾶσω est formae eiusdem cum γελᾶω, γελᾶσω. σπᾶω, εσπᾶσα. σπασσαμενος.

Tertium est, vt vox dissyllaba, cuius prior producta est, mutetur in trissyllabam priore correpta: Exemplum est Φῖλομαι vnde εφῖλατο E, 61. 117 vbi v. Clarke. et altera forma Φῐλεω. vt Φῐλος. Rectius hoc ita efferemus: iam ab initio fuisse duas formas, Φῖλω et Φιλεω. πειθω, πῐθεω, πιθῶ, επιθομην. Φαινω, εΦηνα, πεΦηνα et Φᾰνῶ, εΦᾰνον. Pari modo, quo τυπω, τυπτω. et τυπω, ετυπον. τετυπα. βρῖθω. βεβρῖθα, et alia forma βρῐθῶ, εβρῐθον.

Nam vt hoc *quarto* loco adiiciam, si semel hoc admiseris, fuisse pristina aetate plures eiusdem verbi formas, dissipabuntur plerumque nebulae, quas alio modo haud facile dispellas: nam quod Clarke ait ad B, 314 „praeterita alia ab aoristo II. alia aliunde ducta esse"

haud multum ſatisfacit moroſiori. Quod nunc πρασσω, πρησσω eſt, fuiſſe aliquando πρᾶγω, πρηγω, vnde πρηξω (πρηγσω) πεπρᾶγω, πρῆξις, πρᾶξις, πρᾶγμα paſſim iam inter viros doctos conuenit; Iam ex hoc, vt ſupra φῖλω φῖλεω, ductum eſt πρᾶγεω, πρᾰγῶ, επρᾰγον. Similiter ſe habent ea, de quibus Clarke diſputat ad B, 67. κρaζω, fuit quoque κρᾶγω. κρηγω. κεκρᾶγα. Et idem κρᾰγω, εκρᾰγον. Sic κλαζω, fuit quoque κλᾶγω, κληγω, κλᾰγω, εκλᾰγον. Nec aliter κρῖγω. τρῖγω. μῦκω et μῠκω μεμῦκα. Φρισσω, Φρῖκω, πεΦρῖκα, et Φρῐκω εΦρῐκον. Φραζω. Φρᾰδω, Φρᾰσω. Φρᾰδῶ, εΦρᾰδον. πεΦρᾰδα. Omnino plura praeterita perfecta in anomalis recenſentur, quae ſuperſunt ex antiquis formis: τετρηχει δ' αγορα, a τρηχω. ερρῖγα a ρῖγω, alia forma fuit ρῐγω et ρῐγεω, ερρῐγον. Clarke cum aliis verba huius generis a futuro ducit ad A, 51. n. 12. 314. 348. nulla iuſta de cauſſa. Et quid? ſi ait: „κρῖνω. εκρῖνον. fut. ſecundum κρινῶ. vnde κρῐσις. κρῐτης. κρῐτος." An vero et κεκρῐμαι ductum eſt a futuro II? Immo vero fuere duae formae: κρῖνω et κρῐνω. κῦρω, κῠρω. μαρτῦρομαι et μαρτῠρω, μαρτῠρεω. Recordandum eſt, omnem vocalem longam continere duas breues, ſeu duas moras; et omnino longa vocalis nihil aliud eſt quam breuis eadem duplicata: κρῐνω, κρῐῐνω, contracte κρῖνω. Simili modo ſtatuendum erit de ceteris.

Eſt genus verborum, in quo iudicium hoc inprimis locum habet; ſcilicet verba deſinentia in ιω et υω, penultima modo breui, modo producta, modo, quod aiunt, ancipite. Si recte iudico, vtraque forma per ſe eſt breuis; eadem tamen quoque producitur vocali geminata; ιιω et υυω vel υιω. ita tamen vt vſus variet. Videamus primo de verbis in ιω.

Verba in ιω vtraque proſodia occurrunt ſequentia: μηνῐω· vt A, 247 'Ατρείδης δ' ἑτέρωθεν εμηνῐε. ſic quoque 422. et al. et tamen B, 769 ὄφρ' 'Αχιλεὺς μηνῖεν. et vſ. 772 κεῖτ' επιμηνῖσας 'Αγαμέμνονι. Fuit Φθῐω, Φθῖνω. et Φθῐω. Φθῐμι. Φθῐνω. Φθινῠθω. v. ad Σ, 446.

τῖω. τῖνω. et τίω. τίνω. Apud Atticos etiam φθίνω et τῖνω priore breui. v. Obſſ. 258. Clarke ad B, 43 extr. Ex his diuerſis formis deducta tempora prosodia variare quis miretur! At alia modo parum ſunt frequentata, modo vna tantum forma, a κτιω, κτίζω fuit κτῖμι, vnde eſt εὐκτῖμενος. ἀγακτῖμενος. et κτῖμενη πανύπεπλος. et κονίω κονίζω, κονῖσω, quia a breui κονις, κονίος. κονῖη ducta ſunt.

Verba in νω duplici forma in Homero obuia ſunt: λύω et λῡω· itaque diuerſa prosodia ſunt λῡσω. λελῡμαι. λῡθη. λῡθεις. (vt in noſtro libro P, 298. 318.) Similia de θυω, ρυω, notat Etymologus in θύω. ρῦω, fluo, eſt Od. Γ, 455 τῆς δ' ὅταν ἐκ μέλαν αἷμα ρῦη. et notum ἀμφιρῦτος. Notione diuerſa ſunt ῥῦω, tueor, ſeruo, et ερῦω traho: de quibus v. Excurſ. IV ad A. μύω et μῦω. Ω, 637 οὐ γάρ πω μῦσαν ὄσσε et vſ. 420 σὺν δ' ἕλκεα πάντα μεμῦκεν. — ἠμύω et ἠμῦω: B, 148 ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσι et 373 τῷ κε τάχ' ἠμῦσει πόλις. — ἀλύω et ἀλυω. ἦ ἀλύεις; at ἀλῦων J, 398. — ὕω, pluo ὔω et ῡω. ῦε δ' ἄρα Ζεύς. et al. et ὔετος M, 133. at ab ὔω, ἀφύω, ἀφυσσω. et ipſum ὕδωρ. ποιπνύω et ποιπνῦω. Jl. A, 600 et et Σ, 421. ερητύω et ερητῦω· v. c. B, 75 et 97.

Sunt tamen nonnulla, quae vna tantum forma leguntur in Homericis, vt ανύω. Contra εἰλῦω vbique productum occurrit; ſi tamen εἰλῦφοων recte ſe habet, etiam ειλύω eſſe debuit. de quo v. ad Λ, 156. M, 286. Interdum ſyllaba νω etiam pronuntiatur ψνω. ιθύω. et ιθῦω, ιθῦνω. vt Λ, 551. P, 661 ιθῦει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει. de leone. M, 443 ἴθῦσαν δ' ἐπὶ τεῖχος et al. Σ, 176 Τρῶες ἐπιθῦουσι. et βέλος δ' ιθῦνεν 'Αθήνη. θύω. θῦνω, ruo, μαίνομαι. vnde Θυάδες Θῦωνη. A, 342 ὀλοῇσι φρεσὶ θῦει. E, 96 θῦνοντ' ἂν πεδίον. et θύω. θῦω ſacrifico, vt Od. O, 222 θῦε δ' 'Αθήνῃ et vſ. 260 ἐπεί σε θῦοντα κιχάνω — λίσσομ' ὑπὲρ θυέων. — ξύω, ξῦνω. vt γῆρας ἀποξῦσας I, 446. At exemplum τοῦ ξῦω non occurrit; eſt pro eo ξεω. vt nec τοῦ χῦω, vnde κεχῦμαι, ſunt aliae formae, χεω. χευω. vt ἔσσυμαι, non συω, ſed σεύω. σαίω. At ἱδρῦω pariter cum ἱδρύω. ἱδρῦνω. Sic ἵδρυε B,

191 καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς. et O, 142 ἱδρῦσε λαόν et Γ, 78 ἱδρύνθη τε λαός.

Saepius verba in υω etiam variant forma in υμι· κλύω et κλῦμι· vnde apparet, fuiſſe quoque κλῦω. Nunc occurrunt tantum: μαλα δ' εκλυον αὐτοῦ. et κλῦθι μου. κλῦτε, Φιλοι. et κεκλῦθι. κεκλῦτε. — δύω, δύνω. δῦμι. vt in illis: ἀρήϊα τεύχεα δύω. Et tamen O, 345 δύοντο Φέβοντο τε. et Od. X, 114 τὼ δμῶε δύεσθην. πνύω. πνῦμι. vt in πεπνύμενος. πεπνῦσαι τε νόον. αμπνῦτο. et tamen X, 222 αμπνῦε, ergo πνῦω. Sunt alia, ex quibus non niſi vna forma in Homericis occurrit: ορνύω. ορνῦμι. ῥηγνύω. ῥηγνῦμι. (nam P, 751 σθένει ῥηγνῦσι ῥέοντες eſt ex ῥηγνύασι.) Interdum tantum forma in μι. εννῦμι, αγνῦμι. nusquam αγνυω. αρνῦμαι. αχνῦμαι. ζωννῦμαι. K, 78 ζώννῦθ' ὅτ' ἐς πόλεμον. είλύω, ειλῦμι. etſi et hoc ad vnam formam ύω reuocari poteſt in ειλῦτο, ſi fuit pro ειλυετο. Contra ειλύαται locum non habet: v. ad M, 286. Alia omnino non occurrunt, etſi ſerius frequentata μιγνῦμι, cum tamen occurrant μιγω, μισγω, μιγῶ. μιγήμεναι. τανύω, τανῦμι, vt hoc ipſo libro P, 393 τανῦται δέ τε πᾶσα διὰ πρό. ολλύω. (ολλῦσαι Θ, 449) et tamen ολλῦμι. ολλύμενων ἀνδρῶν. δαινῦμι. ἥμεθα δαινύμενοι. et tamen I, 70 δαινῦ δαῖτα γέρουσιν. Γ, 309 δαινῦ τάφον 'Αργείοισιν.

In his omnibus videor mihi duplicem formam agnoſcere diuerſa proſodia: cum ύω natura eſſet breuis, produceretur tamen mora geminata: quod etiam in nonnullis ipſa ſcriptura arguit: vt οπυιειν. ſicque veteres ſcripſiſſe αλυιειν pro αλυειν, obſeruat Euſtath. ad Od. I, 398. Rich. Payne Knight acute coniectabat in his ſyllabam breuem productam eſſe interpoſito digammo: λυω, λύϝω. κλυω, κλύϝω. δακρυον, δακρυϝω.

Foenerantur tandem ex his lucem aliquam verba in υμι. Clarke ad Γ, 260 ἵππους ζευγνύμεναι obſeruat: „qua analogia fit δίδωμι, δίδως, δίδωσι, δίδομεν, δίδομαι, δίδου, διδόναι, δόμεναι; eadem fit ζευγῦμι. ζεύγνῦς. ζευγνῦσι. ζευγνῦμεν. ζευγνῦμαι. ζευγνῦ. ζευγνῦναι. ζευγνύμεναι. et ſimilia in verbis iſtius formae omnibus; neque in his

licentiae locus est vllus." In nota ad I, 70 addit exempla e tragicis. Recte haec obseruata; caussam vero grammaticam parum ita perspicies. Porro res ne quidem sic est expedita; nam eadem forma duplici prosodia occurrit: ἵππους ζευγνύμεναι Γ, 260 et al. at Π, 145 θοῶς ζευγνῦμεν' ἄνωγε. Possis putare, fuisse duas formas ζευγνῦμι et ζευγνύω. non enim reliqua his respondent. Praestat ergo dicere fuisse duas formas: ζευγνύω, ζευγνῦμι. et ζευγνύω, ζευγνῦμι. hoc quidem ex ζευγνυιω, ζευγνυιμι, et ducta ex his esse ea quae in poetis occurrunt, modo hoc ex vna, modo illud ex altera forma. Omnino enim verba in μι duplicis formae fuere: δοω. δομι et δοομι, δῶμι. quod docent tempora. θεμι, θεεμι, θημι, τιθημι. ergo et διδόαμεν, διδῶμεν, sicque ζευγνύιμεν, ζευγνῦμεν. et sic porro. Conueniunt alia: ομνύω. ομνῦμι. (vt Ξ, 278 ωμνυε δ' ὡς ἐκέλευε et Ψ, 585 ομνυθι μή μιν ἑκών.) At ομνῦμι a tragicis frequentatur, vt ομνῦμι γαῖαν λαμπρὸν ἡλίου τε Φῶς Eurip. Med. 752.

Ab eodem principio puto caussas repeti posse, cur verbi ἵημι et ex eo compositorum, μεθίημι inprimis et ξυνίημι, tum et ἀνίημι, ἀφίημι, ἐνίημι, ἐφίημι, καθίημι, προίημι, tam varius et incertus vsus syllabae ι reperiatur. Trepidaui et ipse in his vocibus, vt μεθιεῖς et μεθίεις vel μεθίης Z, 523. K, 121 N, 118. add. 234. O, 716. et ξύνιον A, 273. ad quae loca v. Obss. Expensis his diu multumque, nullam video meliorem esse expediendi viam, quam hoc ipso posito, adhiberi tempora a diuersis formis; fuisse enim ἵω et ἵημι, et ἱεω, ἵημι. Ita vidi singula facile ad suas rationes reuocari, si modo longa, modo breuis syllaba ι adhibetur. Ita: μεθῖετε Δ, 234. M, 409. N, 116. μεθῖεμεν' Δ, 351. N, 114. μεθῖεμεν Ξ, 364. Et tamen μεθῖῃς Od. Δ, 372. ὅςτις — μεθίῃσι μάχεσθαι Jl. N, 234. μεθῖεντας Δ, 240. μεθῖεν pro μεθίεσαν Od. Φ, 377 et alia. A μεθῖεω, μεθιῶ, ducta sunt Z, 523 ἀλλὰ ἑκὼν μεθιεῖς τε. K, 121 πολλάκι γὰρ μεθιεῖ. Sicque reliqua. Nec vidi, quod repugnet his a me positis, quam quod imperfecta in ῖει occurrunt quae esse

debebant ἴει, quippe ab ἴεω ducenda, aut esse debebant ἴῃ ab ἵημι. Sic O, 716 ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει. Π, 762. Φ, 72 nisi dixeris, praesens a μεθίω, μεθίει, esse in re praeterita positum. Apponam reliqua, quae in ordinem cogi recusant; ἀνίει O, 24. εν — ἵει Π, 152. ἵει Γ, 221. In his equidem malim scriptum esse ἵῃ, ab ἵημι, ἵην, ἵῃς, ἵῃ. Pro his sunt innumera alia, in quibus obseruatio bene conuenit, etiam in imperfectis: A, 25 ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε. A, 326 ὡς εἰπὼν, προΐει. (a προΐεον) 336 ὃς σφῶϊ προΐει. Γ, 118 αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον προΐει. et — προΐει δολιχόσκιον ἔγχος, vt saepe sic προΐει in imperfecto. Itaque B, 752, vbi est praesens: ὅς ῥ' ἐς Πηνειὸν προΐει καλλίῤῥοον ὕδωρ, video nunc scribendum esse προιεῖ ab ἱεω. Porro προΐεις Od. Ω, 332. (Recte tamen se quoque habet προΐην Od. J, 88. K, 100. M, 9.) Et ipsum primitivum ἵει ab ἵεω. A, 479 τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει. et sic Δ, 397. M, 25. N, 650. X, 316. Contra recte quoque ex ἵημι, est M, 33 ᾗπερ πρόσθεν ἵεν καλλίῤῥοον ὕδωρ, pro ἵεσαν.

Inter haec manent intacta ista: quod ab εἶμι, (ex ἶμι) vado, omnia ducta sunt breui syllaba, ἴεν. ἴες. ἴε. ἴειην. ἴμεναι. vnum est ἴομεν, Φ, 438 accentus vi in trinis breuibus. ἵημι autem, cupio, est ϝίημι. ϝιεμενα et sic porro.

A pronuntiatione petenda est praeceptio de syllabis compositis, quae tamen corripi videntur: Ad B, 537 πολυστάφυλόν θ' Ἱστίαιαν. bene monet Clarke: syllabam natura breuem sequentibus duabus consonis, a quibus syllaba incipit, corripi tamen posse; esse enim diuidendum: ῥῦ — θμος. κᾰ — πνος. τε — κνον. In poemate tamen epico, in quo oratio grandis et sublimis esse debet, et a sermone vulgari quam maxime differre, huiusmodi syllabas multo rarius occurrere. Scilicet in pronuntiatione sermonis et dialogi vitae communis aut ad eius vsum adumbrati, aurium offensio obscuratur; non aeque in pronuntiatione modulata ac numerosa. Recte

haec monita sunt, et disertius exposita a Dawes, Burgesa et aliis; liberrimi vsus in Comicis, at variis disputationibus iactata in Tragicis a recentioribus Criticis. In Homero tamen, non dicendum erat, rarius ea occurrere, sed *omnino non* reperiri; emendanda esse talia, si libris insideant. Nusquam καπνὸς, et τέκνον priore breui reperiuntur; nec magis syllaba breuis ante σκ. στρ. σκ., σμ. adde σπ. σφ. σχ. quod in tragicis quoque ita se habere asseruit Brunck. ad Sophocl. Aj. 1077. Contraria memorantur Σκάμανδρος, quod pronuntiatum, forte et scriptum fuisse videtur Κάμανδρος, (v. ad B, 465) Αἰγύπτιος I, 382 et aliquoties in Odyssea. Potuit tamen nec minus haud vna tantum ratio ac via in his inita esse; ita Ἱστίαια trinis syllabis pronuntiari, ι in Iod mutato aut pronuntiando potuit σ tolli, vt in Σκαμάνδρος et similibus. Ita quoque Αἰγυπτίας I, 382 pronuntiari potuit Αἰγυπτιας et Αἰγυπίας vel Αἰγυτίας.

In Homericis vnum ex hoc genere est, quod difficultatem certi aliquid statuendi habet, voc. ἀνδρότης. Ter occurrit — λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην Π, 857 vbi v. Obss. Volunt viri docti ουσ' ανδρο efficere dactylum. Quod si ἀδροτῆτα non admittitur, malim saltem dicere pronuntiando ν vel δ eiectum fuisse: vt in nostris recentibus linguis multae litterae scribuntur, nec pronuntiantur. In alio exemplo Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ expedita est ratio, pronuntiatum esse Ἐνυαλίῳ 'νδρειφόντῃ v. ad B, 651. quod et a Knightio probatum vidi p. 31. Idem docte obseruauit ante κν. πν. τμ. in Homero semper produci vocalem breuem; itaque ὕλην τέμνει non est Homericum, sed τέμει, Jl. N, 707. Porro ante duplices ζ, ξ, ψ, (ex δσ. κσ. et γσ. πσ.) produci vocalem; Corripi tamen, si per se pronuntietur, B, 824 οἳ δὲ Ζέλειαν. et Δ, 103. vbi v. Obss. Pronuntiandum erat idem de omni vocali, quae consonas duplices antecedit; sic ante βλ. βρ. πλ. πρ. δρ. δμ. et sic porro: v. c. ἔβλαψας μ' Ἑκάεργε. Enotabunt exempla contraria, in quibus syllaba, quae duas consonas antecedit, corripitur. Mihi occurre-

bat tantum τρ. τρ. τοῖς δὲ τριήκοντα. aut οὐδ' ὅγε πρὶν A, 97. et Μοῖρα κραταιή.

A dialectorum diuerſitate peti poſſunt alia, atque ideo recte obſeruatur, Ionica differre ab Atticis, vt in quarto caſu in εα et ηα; quod facile concedam, dummodo malis dicere, antiquas fuiſſe duas formas, quarum altera in vſu Ionum, altera in Atticorum vſu eſt ſeruata: Πηλῆα, Ἀχιλλῆα Ionica ſunt, Attica vero Πηλέα, Ἀχιλλέα. Quaerit Clarke ad A, 265. ſitne ibi Θησέα pro Homerico habendum. Nec tamen res eo loco expediri ſatis poteſt, vt nec T, 229 νηλέα θυμὸν ἔχοντες et A, 45 ἀμφιρεφέα τε φαρέτρην. Probabilius fit, Atticam rationem eſſe ab Homericis alienam et eſſe habenda pro Homericis Θησῆα vti O, 202 eſt ἀπηνέα. Leue, notabile tamen eſt, cum Ἀχιλεύς, Ἀχιλεῦ, frequentetur, caſus alios non reperiri, praeterquam Ἀχιλλεῖ Il. Ψ, 793 nusquam Ἀχιλλέα.

De vi pronuntiationis et toni inde a Clarkii tempore multa diſputata ſunt a viris doctis, primo Daweſio et Burgeſs, tum a Payne Knight, et ab aliis ad Tragicos et Comicos, nunc et ad Lyricos; quorum tamen pleraque, etſi docte et acute pronuntiata, ad Homerum haud ſpectant. In hoc multo magis obuia res eſt, *vocales breues produci*, quam longas corripi;

Vulgatiſſimum eſt *vocalem breuem produci conſona ſequente geminata:* id quod per poetas poſt Homerum multo magis increbuit; etiam a poetis Latinis frequentatum; neque id mirum fieri, tono, caeſura et pronuntiatione adiuuante, quandoquidem hac ſola vocales breues producuntur. Sunt in his voces quoque, quarum ſyllabae frequentius geminata conſona producuntur, quam breuibus nudis adhibentur, vt, λίσσομαι pro λίσομαι· κνίσση pro κνίση. Mirum in his cum Ἀχιλεύς Ὀδυσεύς, primitus fuerit, atque inde demum ductum Ἀχιλλεύς, non inuerſe, obtinuiſſe in vulgari ſcriptione Ἀχιλλεύς, Ὀδυσσεύς, *Achilles* non, *Achiles*.

Est porro mira inconstantia in litteris his per scripturam geminandis, in codicibus scriptis et prelo excusis, cum in eadem pagina modo hoc modo alterum sequamur. Antiquiores pronuntiatione, non scriptione, litteras geminasse, mihi satis liquere videtur idque saepe pro explorato posui; Vetustiores vtique non scripsere A. 344 ὅππως οἱ sed ὅπως, et pronuntiarunt ὅππως. serius inualuit mos scribendo quoque consonas geminare; at enim receptum id est primo in paucis, ab alio in aliis, et sic porro: codices, nec modo sequiores, sed ipsi antiquiores, sine indicio certo, variant in singulis et omnibus, et perperam iactatur in his antiquorum codicum auctoritas. Innumeris exemplis hoc mihi constitit, etiam in Aristarcheis ac similibus. Editores autem modo hoc retinuere, modo aliud reiecerunt, modo nouarunt; neque video, quomodo certi aliquid in vllo scriptore haberi possit, nisi quis paullo audacior omnia ad vnam normam nouauerit. Neque ego seueriora satis sequutus sum in Iliade; inprimis cum viderem, nimis multa alia seruanda esse in scriptura, quae Homerica vtique non sunt, ne antiquiora quidem; neque volebam malam sedulitatem adhibere in minutiis his, cum nimis multas alias, pro instituti ratione, mihi memorandas esse viderem. Sunt in istis nonnulla mira religione adseruata: cum ὅππως, ἔμμεναι, ἔδδεισεν, omnes scribant, nemo tamen audet scribere Ἀππόλλωνι, Ἀππόλλωνα, quod toties factu opus erat. Ἆρες Ἄρες, E, 31 apparet fuisse Ἄρης natura breue, pronuntiando longum; neque tamen scriptum Ἄῤῥης. Ita ἄλλαφος K, 258 scribere non audemus, at ἄλληκτον πολεμίζειν vbique; B, 452 et alibi.

Producitur vocalis breuis etiam in syllabis quae tonum non habent, sequentibus consonis, nec modo binis, quam positionem vocamus, verum etiam singulis consonis, inprimis λ, μ, ν, ρ, geminandis tamen pronuntiando, v. c. πολλὰ λισσομένῳ E, 358 pronuntiatum fuit haud dubie πολλαλλισσομενῳ. et huius generis sunt multa; nemo tamen in his geminare consonam audet; quod

tamen fieri solet in verbis compositis, ἀπολλῆξαι. μεταλ-λῆξαι. ἀποῤῥῆξαι.

Reuocaui ad hoc genus notum illud ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε, vt pronuntiatum sit ὡς ὅτταυθ'. v. A, 193. O, 539 ἕως ὁ τῷ πολέμιζε. ὡς ὅττω v. Obs. Od. H, 280 νῆχον πάλιν ἕως ἐπῆλθον pronuntiatum ὡς εππηλθον, nisi fuit ὥς ἄρ' ἐπῆλθον, vt Ξ, 457 νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακή. sic et Od. I, 233. Mirum autem in his ἕως esse seruatum toties, cum in aliis eodem loco sit ὡς. ἦϊα de viatico et de palea mediam modo productam habet modo correptam. Clarke ad Od. B, 289 ὅπλισσον δ' ἦϊα, καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα. mediam natura esse longam ait, reprehenso Barnes, qui anapaestum esse aiebat; Iam hoc quidem vt recte factum arbitror, prorsus enim anapaestos ex heroico versu proscribendos esse censeo; at alterum, quod fatetur, corripi quoque eandem mediam, non video, quomodo fieri possit cum ratione. Inuerso modo bene intelligo, fieri posse, vt breuis producatur, tono aut alia caussa; statuo itaque ἦϊα mediam natura habere breuem. Nata vox ἀπὸ τοῦ ἰέναι. Od. Δ, 363 καί νύ κεν ἦϊα πάντα κατέφθιτο καὶ μένε' ἀνδρῶν. item Od. M, 329. Loca vero, in quibus producta est media, laborare suspicor vitio, cum ηἶα disſyllabum sit, vti est Od. I, 212 — ἀσκὸν μέγαν ἠδὲ καὶ ηἶα. Sic E, 266 et ἠΐων θημῶνα E, 368. forte Jl. N, 103 θώων, πορδαλίων τε λύκων τ' ἦϊα πέλονται, excidit particula interposita, cum esset v. c. λύκων τε τάχ' ηἶα πέλονται. et Od. B, 289. vbi legitur ὅπλισσον δ' ἦϊα, fuit ὅπλισσον δέ τοι ηἶα· vel ὅπλισσόν τ' ὦκ' ηἶα. Sic H, 417 ἀλλ' ὡπλίζοντο μάλ' ὦκα Od. Ω, 494 ἀλλ' ὁπλιζώμεθα θᾶσσον. Od. B, 410 δεῦτε, φίλοι, ἦϊα φερώμεθα, probabile est fuisse καὶ ηἶα φερώμεθα, vti Jl. N, 481 δεῦτε φίλοι, καί μ' οἴῳ ἀμύνετε. Praestare sane horum nihil possum; speciosa modo sequimur.

Confidere his licet tanto minus, quoniam nondum expeditum habeo, quatenus in media voce vocalis modo produci modo corripi possit, etiam *ante vocalem*. In

aliis enim verbis constanter video moram seruari; in aliis variari. Sic ἄω *spiro*, vel ἀέω. putes natura breuem esse priorem; et est altera forma ἄημι, quae vbique priore correpta occurrit: ἄη. M, 325 ἀλλήκτος ἄη νότος. Jl. I, 5 τώ δὲ Θρήκηθεν ἄητον. E, 526 ἄεντες. Od. E, 478 τοὺς μὲν ἄρ᾽ οὔτ᾽ ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων. Et ductum hinc ἀήτης, vtique priore correpta. Est quoque ἄεσαν Od. O, 40 ἔνθα δὲ νύκτ᾽ ἀέσαι et 188 ἔνθα δὲ νύκτ᾽ ἄεσαν. At Od. Π, 367 οὔποτ᾽ ἐπ᾽ ἠπείρου νύκτ᾽ ἄσαμεν pot. est quidem hoc videri contractum ex ἀέσαμεν. Attamen nec minus ἄεσαν occurrit, vt Od. Γ, 151 νύκτα μὲν ἀέσαμεν. Od. T, 342 ἄεσα καί τ᾽ ἀνέμεινα. hic tono productam syllabam dicendum est; nisi mecum (Obss. ad O, 252 p. 50.) statuas, in his olim digammum interpositum fuisse αϝεσα. Ductum hinc ἀΐω *spiro*, *efflo*, semel tantum occurrit Jl. O, 252 ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ. vbi vid. Obss. Et tamen ex eadem stirpe Π, 468 θυμὸν ἄϊσθων. Necesse tamen est ab hoc ἄω, *spiro*, etiam formam fuisse αὔω vel ἀΰω, quandoquidem ductum hinc est ἀϋτμή, spiritus. v. c. K, 89 εἰσόκ᾽ ἀϋτμὴ ἐν στήθεσσι μένῃ. At ἀΰω, *clamo*, sequitur communem vsum, vt sit ἀΰω, vt saepe ἄϋσας. ἤϋσε. ἀϋτή.

Est similis vox ἀΐω audio: prima breui frequentatissimum; οὐκ ἀΐεις; K, 160. O, 248 et al. sicque ἄϊε Λ, 463 ἄϊον. ἀΐοντες et al. Attamen K, 532 Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον ἄϊε φώνησέν τε, sic quoque Φ, 388. An et hoc αϝιε? cf. Obss. ad O, 252.

Sunt aliae Clarkii obseruationes prosodicae, partim nunc satis notae ac vulgares, partim ad loca singularia spectantes. Ad prius genus referas, quod contrahuntur duae vocales breues, vocalis breuis cum longa; ad B, 811. προπάροιθε πόλεος vel πόλεως, binis syllabis; non bene tamen memoratur quoque πόλιος. et χρύσεος, quod saepissime dissyllabum legitur; σκήπτρου ὑπὸ χρυσέου pro χρυσοῦ. Ad alterum notae ad B, 487. λίνου ἀλόντε. de ὕλῃ ad E, 708 de καρὸς αἴσῃ I, 378. vbi dicta de his v. in Obss.

Vti multorum quae ad prosodiam Graecam spectant, rationem reddere licet, sic satis idoneam: ita restant alia, de quorum caussis tantum ariolamur. Tribus brevibus se excipientibus primam produci, iam veterum monitis constat: v. Eustath. p. 556. At si legimus: διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε et sic alia: incerta res manet; v. Obss. ad Γ, 357. Mihi probabile fit excidisse in his ἄρ, et διὰ vna syllaba esse pronuntiatum, quod analogiae in aliis conuenit: διὰ μὲν ἄρ' ἀσπίδος. An ἀνέρες, ἱερὸς et similia cum Eustathio recte eodem referantur, videndum est; licet tamen suspicari, αννηρ et αννερες, ανρες, ανδρες, pronuntiando variatum esse. ὕδωρ primam habere breuem et longam dicitur; dicere malim primam esse non nisi breuem ὑδωρ ab ὕω, sed geminata littera factum ὕδδωρ. etsi scriptura non in vsum venit. Qua vero analogia πῦρ faciat πῦρος, haud dixerim; nisi ab initio fuit forma vocis duplex πῦρ et πύρ, e qua mansere casus obliqui in vsu. ορνῖς vltimam habet breuem; v. c. M, 218. Ω, 219. et tamen est ορνῖθος, vt credas fuisse ὀρνιθς.

Suauissime affici aures lenitate mira dictionis Ionicae etiam indoctiorem sentire necesse est, et quantum ei studuerit poeta, si exemplum commemorandum est, vel ex supra obseruatis apparet, breues vocales ante duplices consonas vbique produci. Occurrunt tamen passim versus, qui aurium nostrarum iudicium offendunt: vt A, 29 πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισι. 407 τῶν νῦν μιν μνήσασα. E, 500 ζωὸν γόον Ἕκτορα. Et sic saepe inprimis in monosyllabis cumulandis.

EXCVRSVS II

Obseruationes nonnullae grammaticae ad Homerica.

P, 706 αὐτὸς δ' αὖτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει, στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι κιὼν, αἶθαρ τε προσηύδα.

Cum paullo ante Excursum impenderim colligendis obseruationibus prosodicis sparsim a Clarkio allatis, subiectis inde aliis: non pigebit, alio Excursu complecti obseruationes nonnullas grammaticas, quas ille pro more suo sexcenties iterauit; subiunctoque iudicio de iis meo subnectam quaedam alia eius generis obseruata. Si enim haec per digressionem in loco separato afferuntur, possunt ea praeteriri facile ab iis, qui haec aut non curant, aut fastidiunt.

Laudatissima Clarkii obseruatio est ea, quam ad Il. A, 37 ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας apposuit de temporum vera natura et diuisione; esse enim omnis verbi tempora tempus *praeteritum*, *praesens* et *futurum*, vnumquodque iterum rei *imperfectae* et rei *perfectae;* ita v. c. abibat, abierat. abit, abiit. abibit, abierit. praestabat graeca addere: ἀπέβαινε, ἀποβεβήκει. ἀποβαίνει, ἀποβέβηκε et ἀπέβη. ἀποβήσει, ἀποβήσειεν ἄν. postremum nescio an vsus probauerit. Res per se nunc est vulgata, impugnata ea ab illustri Monboddo, defensa ab aliis etiam a viro acutissimo R. Payne Knight. Scilicet, logice recte se habet obseruatio; non vero vsu vulgari vbique probata.

Subtilius si rem exsequaris, quoduis tempus momenta habet plura; at singula non possunt sermone distingui, nec vt distinguantur necesse est; sufficit tria esse omnino momenta, praeteritum, praesens et futurum; haec plerumque pinguius ponuntur; Interdum tamen res ita ferre potest, vt in praeterito, praesenti et futuro ite-

rum discernantur duo momenta, rei iam abſolutae ac perfectae, et actionis adhuc durantis. Haec vniuerſe pronuntiata bene ſe habent, poſſunt etiam exemplis verborum declarari, vt ipſe propoſuit: *abierat, abibat; abiit, abit; abierit, abibit.* Enimuero ipſo loquendi vſu tum linguarum more et ſermonis indole in multis ſubtilitas iſta logica non obſeruatur; omnino tempus praeteritum adhibetur promiſcue, modo imperfectum, modo perfectum; praeterea eadem ſententia et enuntiatio non vno modo poteſt cogitatione concipi, et poteſt actio aliqua non vno modo recte enarrari, diuerſis temporis momentis enuntiata: poteſt in tempus iam praeteritum reiici, modo tanquam finita modo tanquam durante actione, modo tanquam praeſens res geratur; facit ea ipſa res ad faſtidium tollendum, variata oratione. Licebit itaque ſaepe eandem propoſitionem diuerſis temporibus enuntiare. Interdum altera ratio alteri ſermoni eſt accommodatior et vſu magis frequentata. Quod ipſe laudat e Sophocle: ὃς μετὰ ζώντων ὅτ' ἦν, ἤκου' ἄριστα, recte poterit latine reddi: *quamdiu vixit, bona fama floruit;* etſi graeca variata ſunt: *quamdiu viuebat, bona fama vtebatur.*

At ſunt multa alia loca, in quibus temporum ratio maiore ſubtilitate indiget, vt eorum ſe excipientium ſequela et ordo ipſis rebus reſpondeat; vt, quae anteceſſerint et abſoluta ſint, alio tempore enuntientur, quam ſubſequentia vel durantia et imperfecta; ducuntur hinc praecepta de conſequutione temporum.

Secundum haec, quae vnicuique, qui animum ad haec adverterit, facile occurrent, poetae non tam licenter agunt, quam, modo metri rationibus, modo auribus, modo variandae orationi, conſulant, cum tempora mutant, modo vulgarius, modo exquiſitius vſurpent, et eadem vi adhibent diuerſa: ita ἀμφιβέβηκας et ἀμφιβαίνεις eodem loco ſunt habenda, et latine recte redduntur: tueris. τίπτ' αὖτε εἰλήλουθας; recte haberi poteſt idem ac ſi diceres ἔρχῃ, ἦλθες, pro diuerſo cogitandi modo; etſi hoc proprie, ſi grammaticam vim reſpexeris, ſit, *veniſti*

actione veniendi perfecta. Subtilitas itaque logica potius ad sensum cogitantis, quam ad sermonis rationem multum vtilitatis habet.

Pendent inde fere ea, quae de *aoristis* memorari solent, denotare eos tempus praeteritum qualecunque indefinite; ita γέγραφα scribendi actu finito iam ac cessante, at ἔγραψα, quando nulla certa temporis notatione scripsisse me significo. Recte haec dicta per se. At in sententiarum positu et iunctura, nolim otium consumi in expedienda subtiliter sensus vi simili ac discrimine. Vsu loquendi pleraque confunduntur, interdum quoque mutantur: τέθνηκεν et ἔθανεν occurrunt eodem in loco, eadem vi: mortuus est; seruatur propria vis in ἔθνησκε, moriebatur. Et sic in aliis. ἐληλυθώς, quando aduenit, seu, postquam aduenerat, ἐλθών, cum veneris. At esset argutantis studium, qui discernere hoc vellet in hoc: προςελθὼν δὲ πρὸς αὐτὸν, εἶπε ταῦτα. Concidunt haec multo magis, in aoristis secundis, si verum est, quod equidem verum esse arbitror, aoristos hos nihil aliud esse, quam tempora praeteriti imperfecti verborum, quae olim vsu habita sunt, post haec vsu exciderunt, seruato tantum imperfecto et iis quae inde ducta sunt; ita probabile fit olim frequentata esse κτάνω et κτανέω. θάνω et θανέω. vnde superest ἔκτανον, ἔθανον. ἤλυθον ab ἐλύθω, quod et ἐλεύθω. Ita solo vsu accepere ea notionem illam ἀοριστικήν. Ad tales argutias saepe nos reuocant Clarkianae notulae. Recte monitum per se: βέβηκα et βέβαα esse, discessit, abiit, exiit, et βεβήκει, discesserat. Nec tamen negari potest, multis locis ea ita poni, vt de accurata temporum notatione quaeri omnino non possit, permutarique inter se eadem verba et per ἔβη aut reddi aut reddi posse: vt A, 221 ἡ δ' Οὔλυμπόνδε βεβήκει, quid ni recte ἔβη dixeris? Δ, 492 τοῦ μὲν ἅμαρτ', ὁ δὲ Λεῦκον βεβλήκει — ἤριπε. quid desideres, si ἔβαλε dixisset? Vno eodemque loco E, 587 ὄγε ἔκπεσεν — εἱστήκει, τύχε, βάλον. poterat quoque locum habere ἔστη. Nec video, quidni ἕστηκε et ipsum grammatice dictum esset: stetit

enim per aliquod tempus. Licet argutiis facere in Z, 313 Ἕκτωρ δὲ πρὸς δώματ' Ἀλεξάνδροιο βεβήκει — ἔνθ' Ἕκτωρ εἰςῆλθε vſ. 318. quis tamen neget aeque bene dictum fuiſſe ἔβη? ſequuntur: εὗρε, ἧστο, κέλευε, νείκεσσεν, et interpoſita ſunt imperfecta ἔχε, λάμπετο, θέε, tam variis modis licuit tempus reddere, nulla ſubtilitatis logicae ratione habita. Il. Π, 855 ὣς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε. ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδόσδε βεβήκει. etiam pro hoc locum habet ἔβη. P, 705. 6. 7 ſe excipiunt eadem in enuntiatione: ὅγε ἀνῆκεν — αὐτὸς δὲ βεβήκει, στῆ δὲ καὶ προςηύδα. N, 450 ὃς πρῶτος Μίνωα τέκε — Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν — Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε. prius τέκε poterat quoque eſſe ἐτετόκει. et alterum τέτοκε. variant haec orationem poetae, non diſcernunt diuerſa temporis momenta. Secundum haec nolim videri eleuare ipſam praeceptionem, logicae conſentaneam; ſed intempeſtiuam eius iterationem, quoties ei locus non erat; etſi vel ſic de his vnumquemque pro ſuo ingenio et iudicio ſtatuere licere, iuſtum eſſe cenſeo. Ad vertenda vtique Homerica in latinum aliumue ſermonem raro ea ſubtilitate vti licebit.

Accedit, quod in Homericis toties occurrit, cum videas tempora, etiam grammatica ratione neglecta, variari: qua de re agam peculiari Excurſu de *grammatica Homerica imperfecta.*

Aliae Clarkii obſeruationes ab eo tempore magis ſunt expolitae, vti de anacolutho B, 353. de vi medii primitiua, etiam in Homericis obuia: vt Γ, 141 καλυψαμένη ὀθόνῃσι. Λ, 561 ἐπεί τ' ἐκορέσσατο φορβῆς. tum de aliis medii vſibus; quae a multis expoſita ſunt, quaeque in ſingulis interdum locis ipſe attigi; Dummodo teneas, multa alia eſſe loca, in quibus medii omnino vis ſit nulla alia quam actiui, vnde et vtrumque promiſcue apponitur; quae res et ipſa eſt iam ab aliis obſeruata.

Bona eſt obſeruatio ad E, 778. femininis ſiue binis iunctis, ſiue vni cum maſculino coniuncto, addi adiectiva maſculina; ſcilicet, nunc non ad genus proprium re-

ſpici, ſed ad perſonarum numerum indefinite, ſine ſexus notatione, expreſſum. Conuenit quod etiam deabus adiungitur adiectiuum vel participium maſculinum, modo in duali: modo in plurali, vt in illo Heſiodi Ἔργ. 198 καλυψαμένω ἴτην Αἰδὼς καὶ Νέμεσις. Idem ſaepe notatum in choris feminarum apud Tragicos; v. c. ad Sophocl. Oed. Col. 1747. (1676) vbi iuncta quoque ſunt, ἰδόντε καὶ παθούσα. v. Schol. ad e. l.

Ad A, 566. 7. et I, 182. (add. ad B, 288. E, 487. 778. Alia loca video adſcripta eſſe a Scheidio de Analogia p. 318.) de duali monetur: „ſubſtantiuum duale recte adiungi adiectiuo plurali; quia omne duale eſt neceſſario plurale: recte quoque ſubſtantiuo plurali adiungi adiectiuum duale, quoties de duobus agitur, (omninoque, quoties duo ſunt, de quibus agitur, promiſcue ſingularem et pluralem adhiberi; v. o. E, 244 ſq.) non vero, quoties de pluribus.“ Repugnat Erneſti, et exempla ait memorari poſſe in contrarium, ita perſpicua, vt nullo modo eludi poſſint. Ex ſerioribus exempla laudari poſſe, nemo neget; verum de Homero quaeritur; quod autem ille ex Il. Δ, 453 excitat, alienum eſt: nam dum χείμαρροι ποταμοὶ poeta cum συμβάλλετον iungit, eo ipſo declarat, ſe de duobus amnibus loqui ac cogitare, non de pluribus. At I, 67 quod aliquis in eandem rem laudare poſſit: Φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι λεξάσθων verbum vix eſt duale, vt aiunt grammatici, v. c. ad Ariſtoph. Nub. 438 cum viris doctis, ſed plurale contractum pro λεξάσθωσαν. Alii verſus, qui ex Heſiodo poſſint laudari, ſunt vitio contaminati: Ita Ἔργ. 186 μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντ' ἐπέεσσι eſt in loco valde interpolato, et, ſi eſt ſerioris manus, fuit βάζοντες ἔπεσσι. At ſeriores poetas, qui hoc ipſum pro Homerico more habuerunt, dualem pro plurali adhibuiſſe, negari nequit; vt in Arato 1023 κορώνη, νύκτερον ἀείδουσα καὶ ὀψὲ βοῶντε κολοιοί. Studioſe haec efformata eſſe, apparet; nam verſus bene ſe habebat ex vulgari more: νύκτερον ἀείδου-

σα, βοῶντες τ' ὀψὲ κολοιοί. Sic Apollon. Rh. III, 206. Theocr. XXV, 137.

Eſt quoque bona obſeruatio inter alia in Nota ad B, 267 quoties de accentu quaeritur, quatenus ille a ſyllaba breui vel longa pendeat, non niſi ad vocales reſpici, breuesne ſint per ſe an longae, non autem ad ſyllabas poſitione longas. Itaque αὖλαξ, non αὖλαξ, ſcribitur, nam α eſt breuis, vt patet ex αυλᾶκος. ſic χοῖνιξ. καλαῦροψ. At κῆρυξ debet ſcribi, quia eſt κηρῦκος. Φοίνιξ, Φοινῖκος. in quo video aliquoties in ipſo poeta excuſo eſſe peccatum.

Articulum ab Homero non agnoſci, et eſſe ei ὁ pro αὐτὸς, ἐκεῖνος, ſatis nunc decantata eſt obſeruatio: firmata disputationibus virorum doctorum, et nuper Wolfii V. C. praef. p. XXVII. Koeppen T. I. p. 303. Monitum de eo eſt iam a grammaticis, in his ab Apollonio de Syntaxi p. 43. et loco noto Plutarchi Plat. Quaeſt. p. 1010. notatum quoque eſt ibid. in locis nonnullis Homericis perperam articulum eſſe intruſum, idque mihi nunc multo magis conſtat exemplis, in quibus eum vidi a melioribus libris abeſſe; vt mihi ipſe displiceam, quod eum non vbique conſtanter eieci. Oblitus quoque ſum monere Z. 41 ᾗ περ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο, fuiſſe videri ᾗπερ ἄρ vel ἂν ἄλλοι. hoc vt Od. M, 81 ᾗπερ ἂν ὑμεῖς νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰθύνετε. Etiam in locis, in quibus articulus ſine verſus vitio tolli nequit, grauis oritur ſuſpicio de verſu aduentitio. Ita Δ, 42 μή τι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλά μ' ἐᾶσαι vix dubitem verſum eſſe ſpurium, quod et docet nouus vſus τοῦ διατρίβειν. Omiſerat poeta apodoſin ipſa pronuntiatione, nutu ac geſtu ſupplendam: vt alibi eodem modo factum videmus; v. c. A, 135. 136. At Δ, 1 οἱ δὲ θεοὶ accipiendum eſt per interpretationem, at illi, dii inquam, οἱ δὲ, θεοὶ, πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι. praeceſſerant extremo libri tertii verſu: ὣς ἔφατ' Ἀτρείδης. ἐπὶ δ' ᾔνεον ἄλλοι Ἀχαιοί. In aliis locis eſt fere, vt Latinum, *quod ad illud attinet,*

Σ, 21 κεῖται Πάτροκλος — ἀτὰρ τά γε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἕκτωρ.

An Attica forma loquendi οἱ ἀμφὶ Σωκράτην, pro ὁ Σωκράτης, iam ab Homero frequentata ſit, etiamnum quaero. Nondum vidi exemplum, in quo non proprio modo accipi poſſit de iis qui alteri adſtant. Sic I, 81 Φυλακτῆρες — ἀμφί τε Νεστορίδην Θρασυμήδεα — Γ, 146 οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον — ſunt adſtantes, nam ſequuntur cum illis Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ. M, 136 ſq. οἱ δὲ — ἤιεν Ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα etc. At Z, 436 ſq. ſunt verſus ſuſpecti.

Proponuntur haec a me, non vt pro arbitrio quicquam pronuntiem, verum vt alii habeant, de quo amplius quaerant, num quid firmiter ſatis conſtitui poſſit.

IN LIBRVM XVIII. (Σ) ILIADIS

VARIAE LECTIONES

ET OBSERVATIONES

Inſcribitur rhapſodia Ὁπλοποιΐα, ab aliqua eius parte; ita quoque ap. Athen. I. p. 15 D. 16 B. Fuit de ea libellus Ptolemaei Oroandae f. quem excitatum videas a Schol. Ven. A. ad E, 136.

1. ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο. Verſum ab eo, qui carmen in rhapſodias diſpoſuit, interpoſitum eſſe, facile coniicias. In ipſa narratione haud deſideres eiectum.

Mirum in declaranda voce δέμας, quae iam aliquoties fuit obuia, laborare h. l. grammaticos A. B. Moſc. cuius fragmentum in h. l. habeo. v. ad Λ, 595. Eſt κατὰ δέμας, εἶδος, τρόπον. In Vrat. d. et vno Vindob. erat πυρὸς μένος αἰθομένοιο.

3. προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων. ſunt naues altiores, proris et puppibus prominentibus; a κραιρὰ, κεφαλή. Schol. A. B. Etymol. Heſych. Euſtath. Minus bene Schol. br. τὴν κεραίαν ἱστοῦ huc aduocant. Vocem vidimus iam de bubus Θ, 231. et inf. 573.

4. ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν. haec hiante metro ab Homero non profecta ſunt. Animaduertit iam Bentleius, et emendat: τετελεσμέν' ἄρ' ἦεν. Equidem ad ſingularem malim reuocare: ὃ δὴ τετελεσμένον ἦεν, vt A, 212 toties alibi: τὸ καὶ τετελεσμένον ἔσται, vel, vt Ξ, 196 ἐστί. Vereor tamen ne totus locus a v. 3—16. interpoſitus ſit a manu ſeriore, vna cum verſu primo, vt iunctura et ordo narrationis procederet: cum ab initio tantum re-

citatum esset: Ἀντίλοχος δ' Ἀχιλῆϊ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἦλθε, δάκρυα θερμὰ χέων, Φ.

5. ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν. Nunc demum vocem ὀχθήσας illustrant Schol. A. λυπηθεὶς, βαρυνθεὶς. ἐπαρθεὶς τῷ θυμῷ. Vide de voce ad Λ, 517.

ἄρα „proinde" Clarke.

προς ϝον repugnat metro. Versum iam aliquoties vidimus. v. ad Λ, 403. Si stare debet, ad Homericam legem esset ὀχθήσας δ' ἄρ ἔφη πρὸς ϝον μ. Verum insititium versum arguit et hoc, quod subiectum intempestiue mutatur: τὸν δ' εὗρε erat Antilochus; nunc εἶπε Achilles.

6. τί τ' ἄρ' αὖτε. procliuior sum in τί γὰρ, et hoc lego ex Baroco.

7. νηυσὶν ἔπι κλονέονται ἀτυζόμενοι πεδίοιο. ἐν „quod omissum διὰ πεδίοιο." Schol. A. B. Monet quoque vterque esse νηυσὶν ἔπι scribendum, non, quod vulgo olim quoque expressum erat, νηυσὶν ἐπικλονέονται. Nec vero iungenda sunt, vt interpunctione editionum fit, ἀτυζόμενοι διὰ πεδίοιο, sed κλονέονται διὰ πεδίοιο. Est quidem Z, 38 ἵππω γάρ οἱ ἀτυζομένω πεδίοιο sed ibi est substituendum φοβέοντο, vt statim sequitur. ᾗ περ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο. et hoc additur vbique Φ, 4 et 554 vt θέειν, φεύγειν, διώκειν πεδίοιο.

In Cant. erat ἐπικλονέουσι.

8. μὴ δή μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ. vn. Vindob. et Vrat. d. κακὰ μήδεα. quod et ipsum bene se haberet. Etiam Lips. cum altero Vindob. κακὰ μήδεα θυμοῦ.

9. ὥς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε καί μοι ἔειπε. Apollon. Lex. διεπέφραδε. ἐνετείλατο. et Hesych. ex eo emendandus. Schol. br. διεσάφησεν. εἶπε.

Adscriptum est huic versui Scholion A. B. fragm. Moscou. quo quaeritur, ζητοῦσι, cur Antilochus ad Achillem missus fuerit, non Automedon, aut alius. Spectare hoc ad vs. 2. in aperto est. Quod vero inde recte colligo est, quod haec Scholiorum in diuersis codd.

farrago ex vno aliquo codice deriuata est. De quaestione ipsa monitum iam est ad P, 643.

Grauior moueri poterat quaestio haec: annon vII. 9. 10. 11 quibus *matrem se edocuisse* ait, *se adhuc viuente fortissimum Myrmidonum occubiturum esse*, repugnent iis, quae P, 410. 411 dicta erant, vbi poeta narrat, *Achillem a matre non resciuisse, quod aliquando carissimus ipsi amicus ad Troiam occubiturus esset.* Responderi potest: praedictum Achilli fuisse, fortissimum e' Myrmidonibus, antequam ipse occumberet, morte ipsum praeuenturum esse; at Patroclum nomine haud memoratum esse.

Monui iam, fatorum Achillis notitiam ab Homero non sine arte aliqua et sagacitate esse ita temperatam, vt ab obscurioribus ad apertiora procederet. Norat Achilles dudum, breuem vitae vsum sibi a fato decretum esse, Α, 352 μῆτερ, ἐπεί μ' ἔτεκές γε μινυνθάδιόν περ ἐόντα — et mater 416 ἐπεί νύ τοι αἶσα μίνυνθά περ, οὔ τι μάλα δήν. Disertius ipse Achilles haec eloquitur de duplici fato sibi proposito I, 410—416. Eum domum non rediturum esse, affirmat quoque mater, Thetis, in lamentis ad Nereides inf. Σ, 59. 60 et ipse Achilles Σ, 330 vbi videt nunc sibi fato decretum esse vt cum Patroclo ante Troiam vno sepulcro humetur, ἐπεί οὐδέ με νοστήσαντα δέξεται etc. T, 420. 1. 2 εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτὸς etc. Iam olim a Chirone id edoctum esse Achillem ait Horat. in nobili loco Epod. XIII, 13 *Nobilis vt grandi* sq. appellatur hoc θεοπρόπιον, et obscure innuitur sup. Π, 36 et 50. (Nam Λ, 793 sqq. versus spurii sunt.) At Achilles, quamdiu domi erat, hoc non resciuerat: Inf. 326 sqq. conqueritur, se ante discessum Menoetio patri promissum, nunc irritum factum, dedisse, incolumem se reducturum esse Patroclum filium. Serius Achilles compererat hoc quoque, „Troiam a se expugnatum haud iri, sed ante vrbem captam mortem ipsi instare:“ P, 406—409 οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν, ἐκπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἕθεν οὐδὲ σὺν αὐτῷ. πολλάκι γὰρ τό γε μητρὸς ἐπεύθετο νόσφιν

ἀκούων, ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα. quod vmbra Patrocli iterat Ψ, 80. 81 καὶ δέ σοι αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ, Τείχει ὑπὸ Τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι. Seriorum igitur commentum eſt, ab illis diverſum, Achillem ad profectionem ad Troiam excitatum eſſe ex vatum reſponſo, niſi Achilles arceſſitus eſſet, Troiam capi non poſſe; quod idem vatum monitum mox ad Neoptolemum fuit translatum. Ergo Troiam a ſe expugnatum haud iri cum noſſet Achilles, Patroclum et ſibi et vrbi captae ſuperſtitem fore ſibi perſuaſerat: T, 328 ſqq. Πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς etc. Audierat quoque hoc Achilles a matre, Apollinis telo ſe occubiturum eſſe: Φ, 277 vbi Achilles a Xantho amne aquis oppreſſus matrem incuſat, ἥ με φάτο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ θωρηκτάων λαιψηροῖς ὀλέεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν. vbi ſimul pronuntiat, maluiſſe ſe ab Hectore occidi, quam aquis extingui. Hoc idem repetit, Paride ſimul memorato, Hector moriens vaticinando X, 359. 360 ἤματι τῷ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων, ἐσθλὸν ἐόντ', ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν. Tandem Achilles e matre diſcit, Hectore caeſo non diu ſe fore ſuperſtitem; quo ipſo ab vlciſcenda per Hectoris caedem Patrocli morte auerti debebat: vt Aeſchines in Timarch. p. 151. ed. R. interpretatur. Inf. 95. 96 Thetis: ὠκύμορος δή μοι, τέκος, ἔσσεαι, οἷ' ἀγορεύεις· αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος. tum ille reſpondet: αὐτίκα τεθναίην etc. Itaque Hectore caeſo inſtantem filio mortem lamentatur Thetis inf. Ω, 85. 86. quo ipſo breuis vitae vſu futuro ad iucundum vitae vſum hortatur illa ibid. vſſ. 132. 133. quod ad Chironem reuocat Horatius loco ſup. laud. Poſtrema praedictio ſaepe memorata eſt a ſcriptoribus: praeter Platonem, in Apol. Socr. p. 28 D. Alios v. inf. ad 95. 99.

Haec ſi quis conſideret, non ſane ad artificium illud, quod ſaepe in tragicis miramur, ea aſſurgere profitebitur, quandoquidem non omnia inter ſe ita nexa ſunt, vt certus ſatis progreſſus ab obſcurioribus ad minus ob-

ſcura obſeruatus ſit: attamen eum, qui Iliadem concinnauit, narrationis ordinem non omnino neglexiſſe facile apparet.

10. Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον. ⊱ „quod ambiguum eſt, quomodo Patroclus origine Locrus, ex Opunte oriundus, Myrmidonibus accenſeatur. In Rhiani recenſione non legebantur verſus duo (ἐν τῇ Ῥιανοῦ οὐκ ἦσαν οἱ β′) verſus puta 10. et 11. Addit Schol. A. ἴσως, ἐπεὶ οὐκ ἦν Πάτροκλος Μυρμιδόνων. Λοκρὸς γὰρ ἦν ἐξ Ὀποῦντος. At Ariſtarchus verba Homerica ita eſſe accipienda: τὸν μετὰ τὸν ἄριστον Μυρμιδόνων h. *eum, qui poſt Achillem*, Myrmidonum fortiſſimum, *altero loco erat*. Quam contorte!

Pergunt Schol. A. ſecundum nonnullos τῶν μεθ' Ὅμηρον, Actor, Menoetii pater, matrimonio habuit Aeginam (Aeaci filiam, qui e Myrmidonibus fuit) et ex ea Menoetium, Patrocli patrem, ſuſcepit; Etſi itaque Menoetius Opunte vixit, filius tamen Myrmidonibus accenſeri potuit. Succinunt Schol. br. et Moſcou. In Schol. B. Actor legitur — γήμας ἐν Οἰνώνῃ, πόλει Φθιώτιδι, indocte; nam Oenone eſt antiquum nomen Aeginae inſulae.

Statuerunt alii, poſſe vel propterea Patroclum pro Myrmidone haberi, quia ducebat Myrmidones ſecundo ab Achille loco.

Aliud monitum eſt: Si Achillem mater de his erudierat, cur miſit ille Patroclum? Reſpondent: quia non niſi ſub euentum talia recordamur. Haec ap. Schol. A. At Schol. B. argutatur in voc. Μυρμιδόνων ἄριστον non ita Achilli detrahi, qui proprie ita dicendus erat; ſed eſſe omnino vnum ex fortiſſimis Myrmidonum.

11. χερσὶν ὑπὸ Τρώων, ἀντὶ τοῦ· ὑπὸ τῶν χειρῶν τῶν Τρώων" Schol. A. „γρ. χερσὶν ὕπο" Barnes.

12. ἦ μάλα δή, a Plutarcho hunc verſum reprehendi, a Martino Var. Lect. III, 22 defendi, ex Barneſio diſcere licet; quod Erneſti repetit; vbi tamen hoc in Plutarcho occurrat, fruſtra roges. Et auctor Vitae Homeri, vt in Gale Opuſc. Mythol. excuſus eſt, vel περὶ ποιήσεως

Ὁμηρικῆς in ed. Hom. Barnes. inscriptus f. VIII. p. XXXV. qui inter alia rhetorica, etiam figuras in Homero persequitur, in quibus est pleonasmus, cuius exemplum ei est hic τὸ γὰρ μάλα, inquit, πλεονάζει, κατὰ συνήθειαν Ἀττικήν. quae sane ab Homero aliena est; qui antiquiora sequitur; nam asseueratio augetur per particulas cumulatas: v. Etymol. in πώ. alias solum ἦ δή, μάλα δή, *admodum sane.* Eustathio est μάλα ὄντως Schol. br. ἀκριβῶς δὴ τέθνηκεν. Od. Ψ, 149 ἦ μάλα δή τις ἔγημε πολυμνήστην βασίλειαν. Turbant quoque Schol. A. B. Mosc. in sensu τοῦ μάλα, supplent: λίαν, μάλιστα, κατείληφα, ὅτι τέθνηκε. μάλα οἶδα καὶ πέπεισμαι.

13. σχέτλιος. Nobis expedita est vocis significatio: miser ille! miseratione dignus! Veteres tamen diligenter enarrant: τάλας ἢ τλήμων ἐνταῦθα — ὁ ἑαυτῷ κακῶν αἴτιος. ὁ τλήμων, in Schol. A. Ad h. v. refero Apionem in Lex. Apollonii: τάλας. ἀγνώμων. χαλεπός. adde Hesych. Etymol. h. v. Eustath. cf. ad B, 112. et Ω, 33.

ἦτ' ἐκέλευον. Ionicum esse debuit: ἦτε κέλευον. Est ἦτε atqui, sane. quod scriptoribus εἶτα.

14. ἄψ ἐπὶ νῆας ἴμεν. „Est Aristarchea lectio, docente Schol. A. „In nonnullis enim male: νῆας ἐπ' ἄψ ἰέναι.“ Hoc tamen ipse Venetus exhibet, cum Lips. Cant. Mori. Barocc. Vrat. b. A. fragm. Mosc. vn. Vindob. Vat. Harl. ed. Rom. cum Eustath. Nil refert.

15. ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε. pronuntiatum, credo, ὥς ὄττ' αὐθ'. Bentl. tamen emendat ὡς ὅγε. cf. Excurs. I ad lib. XVIII.

19. ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι. ed. Turnebi ἣν μὴ — Est autem ἀγγελίη ipsa res quae nuntiatur.

20. κεῖται Πάτροκλος — Notat Schol. B. „nuntii breuitatem, quam non imitati sunt Tragici, apud quos, qui tristes casus nuntiant, longa oratione vti solent.“ Adde Eustath. Scilicet, dices, illi alio consilio vsi sunt: vt, re ante oculos diserte posita, affectus moueant; at epicus poeta rem ipsam iam antea copiose narrauerat. Hinc breuitas nunc in laude habenda. Notum est iam e Quin-

ctiliano X, 1, 49 *Narrare vero quis breuius, quam qui mortem nuntiat Patrocli?*

νέκυος δὲ δὴ ἀμφὶ μάχονται. vulgg. grammaticorum more vna voce *ἀμφιμάχονται.* Townl. *δὲ διαμφιμάχονται.*

21. *κορυθαίολος* Ἕκτωρ ed. Rom. cum al. etiam h. l. *κορυθαιόλος.* Leguntur vſſ. 20. 21. ap. Artemidor. IV, 61. p. 237.

22. *τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.* „Plato lib. III de Rep. (p. 388) omnino luctum proſcribit. Zoilus autem reprehendebat Achillem, qui communem belli Martem bene noſſe poterat, nunc tam indigne ferre caſum et tam muliebriter lamentari. Zenodorus (diſerte ſic idem inf. ad vſ. 356 memoratur *περὶ τῆς Ὁμήρου συνηθείας.* alibi tamen, vt ap. Euſtath. idem ſcribitur Zenodotus: quo tamen nomine plures ac diuerſi grammatici latere videntur) eum defendebat; nam eum experiri caſum grauiſſimum, et ex hominum ſenſu haec eſſe iudicanda et ex hominum more: laudati verſ. Od. Δ, 197 *τοῦτό νυ καὶ γέρας οἶον ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι κείρασθαί τε κόμην, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν* " Schol. A.

Dicendum erat: ex antiquiorum hominum more haec eſſe ſpectanda; dolore et luctu immodice exaeſtuare nondum tam indecorum aut muliebre viſum; ſummum autem luctum, in tam graui caſu, et pro Achillis ingenio, et ex poetae conſilio, recte hic locum habuiſſe; nam ex Achillis dolore pendet carminis ſumma, vt accingat ille ſe ad Patrocli mortem Hectoris caede vlciſcendam.

Memorat verſum Plutarch. de Ira cohib. p. 455 A. vbi docere vult iram tardius concipi, dolorem et triſtitiam, *λύπην,* repente; neutrum ex rerum et naturae veritate dictum.

23. *κόνιν αἰθαλόεσσαν.* ⟵ Excidit Scholion A. At Schol. B. „*τὴν σποδόν φησιν.* Apollon. Lex. in *κόνις, τὴν τέφραν.* vna cum Heſych. Addit Schol. B. *οἱ δὲ, τεφρώδη κονιορτόν.*" Dicas: cur non ſimpliciter, puluerem

utrum intelligimus? proiecit se in terram, pulnerem soli manu eruit, et capiti insperfit. videri potest sic statuisse Apollon. Lex. αἰθαλόεν, ἤτοι μελαινόμενον. παρὰ τὴν αἰθάλην (scil. ductum.) Cogitandum forte est de foco, qui esse solebat in extrema cubiculi parte, cui assidebat.

24. χεύατο κὰκ κεφαλῆς: non vna voce κακκεφαλῆς. v. ad Θ, 441. Etsi sic quoque editum in edd. Platon. de rep. III, p. 388 A. Dubito an antiquius fuerit κατ κεφαλῆς.

25. νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι. Sch. B. et br. εὐώδει. ἢ εὐπρεπεῖ. ἢ θείῳ. hoc est arioları. Vidimus iam ἑανὸν νεκτάρεον Helenae Γ, 385. vbi vide Obss.

μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη. Mirum est quod in Hesych. legitur: ἀμφίζανε τέφρην. ἐκαθέζετο περὶ τὴν τέφραν. Nam puluis insedit vesti, inhaesit.

26. μέγας μεγαλωστὶ τανυσθείς. formam vidimus Π, 776. Schol. A. ad μεγαλωστί. „Ἀνακρέων· ἠρωϊστί. Φερεκράτης· ἀντὶ τοῦ ταχέως" excidit puto ταχιστί. quod Comicus adhibuerat pro ταχέως.

27. φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην. Cant. φίλην δέ τε χερσὶ κόμην.

28. ἃς Ἀχιλεὺς ληΐσσατο. Cant. λῄσατο male.

29. θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἴαχον. manifeste corruptum, ex μεγα ϝιϝαχον. quod iam aliquoties vidimus: A, 482. v. Exc. de Digammo.

ἀκηχέμεναι. λυπούμεναι. v. ad E, 364. Captiuae autem, etsi Troianae, οὐκ ἀπαθεῖς sunt, διὰ τὸ φύσει τοιοῦτον. πάντα γὰρ φιλοικτὸν γυνή. καὶ χάριν τοῦ δεσπότου· καὶ διὰ τὸ τοῦ Πατρόκλου ἀνηές. Eustath. c. Schol. B.

31. στήθεα πεπλήγοντο, λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστης. πεπλήγοντο hic et vs. 51 Vrat. A. et ὑπογυῖα Vrat. b.

32. ὀδύρετο δάκρυα λείβων. Apollon Lex. λείβειν. ἐπὶ μὲν τοῦ ῥεῖν. ὀδύρετο δάκρυα λείβων. Scilicet λείβεσθαι et ῥεῖν ad eandem notionem redeunt.

33. ὁ δ' ἔστενε Achilles an Antilochus? v. ad vs. sq.

34. δείδιε γάρ, μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ. ⊢ „quia ambiguum est, Achilleene suam ipsius gulam an Antilochi

ctiliano X, 1, 49 *Narrare vero quis breuius, quam qui mortem nuntiat Patrocli?*

νέκυος δὲ δὴ ἀμφὶ μάχονται. vulgg. grammaticorum more vna voce ἀμφιμάχονται. Townl. δὲ διαμφιμάχονται.

21. κορυθαίολος Ἕκτωρ ed. Rom. cum al. etiam h. l. κορυθαιόλος. Leguntur vss. 20. 21. ap. Artemidor. IV, 61. p. 237.

22. τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα. „Plato lib. III de Rep. (p. 388) omnino luctum proscribit. Zoilus autem reprehendebat Achillem, qui communem belli Martem bene nosse poterat, nunc tam indigne ferre casum et tam muliebriter lamentari. Zenodorus (diserte sic idem inf. ad vs. 356 memoratur περὶ τῆς Ὁμήρου συνηθείας. alibi tamen, vt ap. Eustath. idem scribitur Zenodotus: quo tamen nomine plures ac diuersi grammatici latere videntur) eum defendebat; nam eum experiri casum grauissimum, et ex hominum sensu haec esse iudicanda et ex hominum more: laudati vers. Od. Δ, 197 τοῦτό νυ καὶ γέρας οἶον ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι κείρασθαί τε κόμην, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν" Schol. A.

Dicendum erat: ex antiquiorum hominum more haec esse spectanda; dolore et luctu immodice exaestuare nondum tam indecorum aut muliebre visum; summum autem luctum, in tam graui casu, et pro Achillis ingenio, et ex poetae consilio, recte hic locum habuisse; nam ex Achillis dolore pendet carminis summa, vt accingat ille se ad Patrocli mortem Hectoris caede vlciscendam.

Memorat versum Plutarch. de Ira cohib. p. 455 A. vbi docere vult iram tardius concipi, dolorem et tristitiam, λύπην, repente; neutrum ex rerum et naturae veritate dictum.

23. κόνιν αἰθαλόεσσαν. ⊱ Excidit Scholion A. At Schol. B. „τὴν σποδόν φησιν. Apollon. Lex. in κόνις, τήν τέφραν. vna cum Hesych. Addit Schol. B. οἱ δὲ, τὸν φη... δὴ κονιορτόν." Dicas: cur simpliciter, pul...

atrum intelligimus? proiecit se in terram, puluerem soli manu eruit, et capiti insperfit. videri potest sic statuisse Apollon. Lex. αἰθαλόεν, ἤτοι μελαινόμενον. παρὰ τὴν αἰθάλην (scil. ductum.) Cogitandum forte est de foco, qui esse solebat in extrema cubiculi parte, cui assidebat.

24. χεύατο κὰκ κεφαλῆς: non vna voce κακκεφαλῆς. v. ad Θ, 441. Etsi sic quoque editum in edd. Platon. de rep. III, p. 388 A. Dubito an antiquius fuerit κατ κεφαλῆς.

25. νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι. Sch. B. et br. εὐώδει. ἢ εὐπρεπεῖ. ἢ θείῳ. hoc est ariolari. Vidimus iam ἑανὸν νεκτάρεον Helenae Γ, 385. vbi vide Obss.

μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη. Mirum est quod in Hesych. legitur: ἀμφίζανε τέφρην. ἐκαθέζετο περὶ τὴν τέφραν. Nam puluis insedit vesti, inhaesit.

26. μέγας μεγαλωστὶ τανυσθείς. formam vidimus Π, 776. Schol. A. ad μεγαλωστί. „Ἀνακρέων· ἡρωϊστί. Φερεκράτης· ἀντὶ τοῦ ταχέως" excidit puto ταχιστί. quod Comicus adhibuerat pro ταχέως.

27. φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην. Cant. φίλην δέ τε χερσὶ κόμην.

28. ἃς Ἀχιλεὺς ληΐσσατο. Cant. λῄσατο male.

29. θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἴαχον. manifeste corruptum, ex μεγα ϝιϝαχον. quod iam aliquoties vidimus: A, 482. v. Exc. de Digammo.

ἀκηχέμεναι. λυπούμεναι. v. ad E, 364. Captiuae autem etsi Troianae, οὐκ ἀπαθεῖς sunt, διὰ τὸ φύσει τοιοῦτον — πάντα γὰρ φιλοικτὸν γυνή. καὶ χάριν τοῦ δεσπότου καὶ [illegible] τὸ τοῦ Πατρόκλου ἀγνές. Eustath. c. Schol. B.

[illegible] στήθεα πεπλήγοντο, λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα [illegible] πεπλ[illegible]οντο hic et vs. 51 Vrat. A. et ὑπογυῖα [illegible]

32. [illegible] ὀδύρετο δάκρυα λείβων. Apollon. Lex. [illegible] μὲν τοῦ [illegible] ῥεῖν. ὀδύρετο δάκρυα λείβων. Schol. [illegible] ῥεῖν ad eandem notionem redeunt.

33. ὁ δ' ἕστενε Achilles an Antilochus [illegible]

[illegible] δείδιε γάρ, μὴ λαιμὸν [illegible]

[illegible]

resecare velit" Schol. A. Talis dubitatio vnde in animum viris doctis venire potuerit, miraberis; nam haud dubie locus erat metui, ne manus *sibi* inferret prae dolore insaniens Achilles. Maiorem etiam mirationem facit iudicium Schol. B. Mosc. et Eustathii cum Schol. Exc. in ed. Cantabr. metuisse Achillem, ne Hector Patrocli caput resscinderet. Assequor tamen, quid turbauerit hominum iudicia, scilicet subiectum parum accurate constitutum et male variatum est in verbis: 32 Antilochus. 33 ὁ δ' ἔστενε Achilles. Nunc δείδιε γὰρ Achilles? Immo vero Antilochus. 35 σμερδαλέον δ' ᾤμωξεν iterum Achilles. Iam leniri potest malum, si vs. 33 rescripseris ὃ δ' ἔστενε, quod et Bentleio in animum venit: vt sit idem subiectum: Antilochus, qui et δείδιε γάρ. Poterat tum subiungi: σμερδαλέον δ' ᾤμωξεν Achilles. Sin hoc nolis, delendus est vs. 35 σμερδαλέον. et procedit sententia sic vs. 33. Ἀχιλῆος· ὁ δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ, σμερδαλέον δ' ᾤμωξεν. Adumbratus videtur esse versus 34 δείδιε γὰρ μὴ — ex vss. 176. 177. Bentleium video eum vncinis inclusisse, vt nec aliter sensisse videatur. Idem notat apud Hesych. εἴδειεν, ἐφοβεῖτο, esse emendandum δείδιεν.

ἀποτμήξειε. Aristarcheae, quas Townlei. ms. sequitur, ἀπαμήσειε. quod eodem sensu occurrit Od. Φ, 301. at alterum nec minus: vt sup. Λ, 146. Od. K, 440.

36. ἥμενη ἐν βένθεσσιν. idem versus A, 358.

37. θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο. Cant. ἀμφ' ἀγέροντο vn. Vindob. ἀμφεγέροντο.

39. vsque ad 49 — obelo signati: Bonam Scholion A. docet, „enumerationem Nereidum iam ab Zenodoto reiectam fuisse (προηθέτηται ait) quippe quae characterem Hesiodeum habeat. Nam Homerus tantum Musas et Ilithyias omnino memorare solet, non sigillatim recensere; ridiculum quoque, cum omnes enarrare instituisset, in fine addere ἄλλαι τε. (Repererat haec in suis quoque Eustath. p. 113, 20.) Abesse porro recensum ab Argolica editione monuerat Callistratus." Quod tamen potissimum est, hoc esse puta: quod hac enumeratione

moeroris sensus tollitur, vt adeo sit non modo otiosa verum etiam aliena. Ceterum haec argumenta tantum ad improbandum faciunt; vt pro spuriis habeas, tantum duo illa efficiunt, quod ante Zenodotum non omnes libri et rhapsodi eos versus habuere, et quod ab Argolica editione aberant, nec cum Homerico more conspirant. Incluserat vss. 39—49 vncis Bentl. ex Eustath. ἀθετοῦνταί ὑπὸ παλαιῶν. Apparet autem, versibus insertis, etiam iuncturam versuum esse mutatam. Respicit locum Aelian. H. An. XIV, 28. sed cum corruptela: Nereo, ait, πεντήκοντα μὲν τεκεῖν θυγατέρας τὴν 'Ωκεανοῦ Δωρίδα 'Ησίοδος ᾄδει. μέμνηται δὲ αὐτῶν καὶ "Ομηρος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ Μεγάροις. Monstrum hoc lectionis non fugit Schneiderum; tollendum illud facile, si animaduerteris ista μέμνηται δὲ αὐτῶν καὶ "Ομηρος esse interposita e margine; et progredi orationem sic: πεντήκοντα μὲν τεκεῖν θυγατέρας τὴν 'Ωκεανοῦ Δωρίδα, 'Ησίοδος ᾄδει, ἐν τοῖς ἑαυτοῦ μεγάροις. Est enim sollenne hoc antiquis poetis, adiici post parere, nasci, ἐν μεγάροισιν vt Il. A, 418. Ω, 497. Et ipse Hesiod. Theog. 383. 4 Στὺξ δὲ τέκ' ἐν μεγάροισι.

39. ἔνθ' ἄρ' ἔην Γλαύκη τε Θάλειά τε Κυμοδόκη τε. Nomina Nereidum formata sunt eodem modo, quo ap. Hesiod. Θ. 240 sq. Etyma facile est sigillatim persequi. Add. Apollod. I, 2, 7. Virgil. Ge. IV, 336. qui doctrinam in nominibus ostentat. v. ad e. l. cf. Barnes. Sunt autem nomina ex cosmogoniis petita. Vnde et Νημέρτης et 'Αψευδής respiciunt laudes Nerei patris, qui est ἀληθὴς et ἀψευδής, quippe inter deos fatidicos habitus. v. Hesiod. Θ. 233—235 tanquam vnus e vetustioribus diis, quibus e senii notione prudens futuri mens tribui solet.

Lips. cum vno Vindob. ἔνθ' ἄρα ἦν Γλαύκεια, Θάλεια τε.

39. Γλαύκη (non γλαυκή) Aristarchus scripsit (ἐβάρυνε), idem tamen reliquerat v. 46 Νημερτής et 'Αψευδής. de quibus alibi dictum esse, ait Schol. A. scilicet de canone hoc grammaticorum: Ita et Θόη non Θοή. add. Ern

ſtath. p. 1130, 36. Idem Ariſtarchus Ἀλεία. Scilicet vt eſſet Γλαύκη τε Θ' Ἀλεία τε. At Θάλεια legerat iam Virgil. Aen. V, 826. Pro Κυμοδόκη eſt Κυμοδάμη in Mori.

40. Θόη Θ' Ἀλίη τε βοῶπις. Ait Schol. A. eſſe Ἀλίη ſine Θ. Fuit ergo in aliis Θοη Θαλιη τε. vt eſt ap. Heſiod. Θ. 245 Κυμοθόη Σπειώ τε, Θόη, Θαλίη τ' ἐρόεσσα. Sicque legerat Harlei. et emendabat Valk. ad Ammon. p. 165 ſq. Neceſſitatem tamen mutandi non video. Pro Κυμοθόη vſ. 41. iterum Κυμοδόκη Cant.

44. Δεξαμένη τε. Fuit in nonnullis Δεξαμενὴ, (ſcil. ſecundum Canonem ad vſ. 39 memoratum, ne cum participio δεξαμένη confunderetur nomen.) „At obſtat, inquit Schol. A. Δανάη. Κολώνη.“ Adde quoque vſ. 43 Δυναμένη.

46. Νημέρτης τε καὶ Ἀψεύδης. Putes ſcriptum fuiſſe Νημερτίς τε καὶ Ἀψευδίς. Eſt quoque Νημέρτις in Harlei. Apud Heſiod. 262 Νημερτής Θ' ἣ ἔχει νόον ἀθανάτοιο.

47. ἔνθα δ' ἔην. Vulgo editum erat ἔνθα δὲ ἦν, corrupto metro. Harlei. Townl. ἐνθάδ' ἔην. At ἔνθα δ' ἔην diſerte Ven. Cant. Vrat. Harl. Vrat. b. d. A. fragm. Moſc. vn. Vindob. Barnes: „γρ. ἔνθα καί.“

Ἰάνειρα ab ἴος, μόνος. vnde ἴα, μία.

48. Μαῖρα καὶ Ὠρείθυια ἐϋπλόκαμός τ' Ἀμάθεια. Emendauit Bentl. Ὠρείθυι' ἠϋπλόκαμος. Equidem hiatum feram in caeſura medii verſus. v. Excurſ. de hiatu.

Pro Ἀμάθεια ſcriptum quoque fuit Ἀμάθυια apud Euſtath. Sicque Mori. Harl. Townl. Vrat. b.

49. ἄλλαι Θ' αἳ. Indicium de hoc verſu v. ad vſ. 39.

50. τῶν δὲ καὶ ἀργύφεον πλῆτο σπέος. Schol. br. ἀργύφεον, μέγα ἢ λαμπρόν. prius temere arreptum. At ἀργὸς, ἀργὴς, ἄργυφος, ἀργύφεος, candorem et lucem deſignant, proprie quidem texti candidi, tum omnino de candore. Ω. 621 οἶν ἄργυφον dixit, et Od. K, 85 ἄργυφα μῆλα νομεύων. v. Etymol. h. v. vbi et Apollon. laudatur (in Argon. III, 835. add. IV, 475) et Heſiodus:

ἀργυφέῃ ἐσθῆτι. (ex Theog. 573.) Memoratur tamen altera interpretatio per μέγα ibi quoque et in Hefych. vbi v. Not.

52. 53. ὄφρ' εὖ πᾶσαι εἴδετε. Melius ὄφρ' εὖ πᾶσαι. ὄφρα εἴδετε pro εἴδητε, fic Z, 308. 309. fcilicet ὄφρα eft donec. proprie. v. Excurf. III ad Δ.

ὅσ' ἐμῷ ἔνι κήδεα θυμῷ. Ariftarchus ἐπί. vtrumque bene. ἔνεισι vel ἔνεστι κήδεα θυμῷ.

κύδεα eft fphalma ed. Steph.

54. ὤ μοι δυςαριστοτόκεια. ἐπὶ κακῷ τὸν ἄριστον τετοκυῖα. Certatim illuftrarunt Schol. A. B. Mofc. br. Harl. Apollon. Lex. qui addit: οἱ δὲ μεταφράζουσι· δύστηνος ἄριστον τεκοῦσα. Hefych. ἐπὶ κακῷ ἄριστον τεκοῦσα, ἢ τὸν δι' ἀριστείαν δύστηνον. Etymologus: ὡς ἄν τις εἴποι· ἐπὶ διχοστασίᾳ (leg. ἐπὶ δυςτυχίᾳ) εὔτεκνον.

Lamenta fimilia damnat et verfum recitat Plato de Rep. III. p. 388 B. et ex eo Maximus Tyr. Diff. XXIV, p. 465. R.

55. ἥ τ' ἐπεὶ ἂρ τέκον. „ἂρ vt noftis" Clarke. Ceterum oratio eft dolore turbata. Quod cum non affequutus fit Schol. A. iuncturam follicitat, et interpungit vel poft ἡρώων, vel poft ἶσος, et ἀνταπόδοσιν facit τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα. At illa eft in his: τὸν οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις. Me miferam, quae peperi et educaui et mifi filium ad Troiam, nec eum iterum reducem excipiam! Ergo ὁ δ' ἀνέδραμεν eft, καὶ ἐπεὶ ἐκεῖνος ἀνέδραμεν. et: τὸν μὲν ἐγὼ, dictum: καὶ ἐπεὶ ἐγὼ αὐτὸν ἐκτετραφήκα. Haec omnia maiore cum vi in fingulas enuntiationes funt diremta.

56. ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος. Apollon. Lex. ἔρνεϊ. δένδρῳ θάλλοντι, hemiftichio adfcripto. Pro Philoftrato, quem laudat Barnes Heroic. 19, f. 2. excitandus erat Theocritus XVIII, 29 de Helena: πιείρᾳ μεγάλᾳ ἅτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρᾳ, ἢ κάπῳ κυπάρισσος. Comparatio Ionibus familiaris effe debuit, quandoquidem in vulgarem fermonem abiit ἀναδραμεῖν pro αὐξηθῆναι, quod notatum eft iam in Herodoto aliquoties a Porto in Lex. Ionico. Kufter. ad Suid. h. v. Valk. ad Herod. VII, 156. Ad

pulcritudinem transtulit Aelian. V. H. XII, 14. vbi v. Perizon.

57. τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὡς γουνῷ ἀλωῆς. ⊱ „quod Thetis, Achille in lucem edito, non discessit a Peleo, vt recentiores aiunt." Hoc idem repetunt Scholia ad vs. 60. cf. Eustath. Obseruatio est saepius a grammaticis iactata. v. sup. ad A, 396. p. 105. cf. inf. 331. 332. De γουνῷ ἀλωῆς v. dicta ad I, 530. Etiam h. l. Schol. A. τῷ γονίμῳ τόπῳ τῆς γῆς. ἢ τῷ ὑψηλοτάτῳ. Idem τὸ γεώλοφον.

58. νηυσὶ κορωνίσι. vid. ad B, 392.

59. Τρωσὶ μαχησόμενον. Bentl. corrigebat μαχεσσάμενον. ex hypothesi.

60. οἴκαδε νοστήσαντα. ⊱ Scholion idem quod appositum erat vs. 57. de Thetide.

61. ὄφρα δέ μοι ζώει. Conuenit locus A, 417 νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος. adde ibid. 352.

ζώῃ Harlei. Vat. et quos viderat Bentl. etiam Townl. praefero ζώει quod seruant reliqui optimi; etiam sic codd. Eustathii.

62. οὐδέ τί οἱ δύναμαι χραισμῆσαι ἰοῦσα. Occurrit et hic οὐδ' ἔτι et οὐδέτι.

ἰοῦσα προσιοῦσα, per se otiosum; prisco tamen more adiectum. nil possum iuuare scil. ad auertendas aerumnas. In Vrat. d. et vno Vindob. erat χραισμῆσαι ὄλεθρον, non infelici casu!

63. ἀλλ' εἶμ', ὄφρα ἴδω τε φίλον τέκος. Ita legebatur e Turnebi correctione (forte tamen e codice aliquo petita; nam legit quoque sic eod. Alteri) recepta ab Henr. Stephano; et conuenire videbatur cum ἐπακούσω. Nam antea erat in Flor. Aldd. Rom. ὄφρα ἴδωμαι φίλον, quod habebatur inter exempla correptae diphthongi αι ante consonam vocis sequentis. Ex codd. nullus concinit praeter Vrat. d. et vn. Vindob. At ἴδοιμι codd. constanter: Cant. Mori. Barocc. Harl. Vat. Vrat. A. Lips. Townl. fragm. Mosc. Ven. et Schol. B. ἀντὶ τοῦ, συντύχοιμι. laudato versu Od. I, 229 ὄφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι

Sequitur quidem βοιμί ἠδ' ἐπακούσω. sed poeta et alibi sic variat, et vterque modus recte iungitur cum ὄφρα. v. Excurs. III ad Jl. IV.

Huius loci debebam recordari sup. ad lib. IX, (J) 414. Apparet enim hinc in simili corruptela εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκωμαι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν, legendum esse ἵκοιμι φίλην.

64. ὄττι μιν ἵκετο πένθος, ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα. ἵκετο, imperfectum, nam prior producitur, non bene locum habet; requirebatur aoristus. Verum etiam v. 73. ita. Refero ad grammaticam nondum absolutam.

Aristarchus seruabat tonum in ἀπό. Et Schol. A. monet, se iam alibi docuisse, ἀπὸ etiam pro ἄποθεν recte tonum seruare. Probant ergo ἀπὸ Schol. A. B. laudantur quoque loca pro exemplis N, 696. I, 353. B, 292. Cum in his locis ἀπὸ et ipse retinuerim, nolui h. l. ἄπο admittere. Aliter potest res videri se habere Od. Z, 40 πολλὸν γὰρ ἄπο πλυνοί εἰσι πόληος. etsi nec hic necessitatem video. Variant, quod facile expectes, codices Lips. fr. Mosc. edd. praeter Ald. 2. et hinc ductae habent ἄπο.

66. περὶ δέ σφισι κῦμα. Lips. δέ σφι. vt saepe librarii hoc mutant.

68. ἀκτὴν εἰςανέβαινον ἐπισχερώ. ἐφεξῆς. Quae ad h. v. habent Schol. A. B. vidimus iam ad Λ, 667.

εἰςανέβησαν Ven. magis grammatice quam εἰςανέβαινον. hoc tamen constanter seruant reliqui.

69. Μυρμιδόνων εἴρυντο νέες. non est: custodiebantur, a ῥύω, sed in littus eductae erant, vt aliunde constat, ergo ϝειρυντο. v. Excurs. IV. ad Jl. A. p. 177.

70. βαρὺ στενάχοντι. sic quoque codd. Ven. fr. Mosc. c. al. Male alii vna voce βαρυστενάχοντι et iterum vs. 78. βαρυστενάχων.

71. λάβε παιδὸς ἑοῖο. dubitaueram, an ἑός, suus, sine digammo scriberetur; sed fuit ϝος, ἐϝος et ϝεϝος. v. Excurs. de digammo. Eustathius: παιδὸς ἑοῖο ἢ μᾶλλον ἐῆος ἤγουν ἠέος, ὅ ἐστιν, ἀγαθοῦ. ὡς ἀπὸ τοῦ ἠύς, ἠέος, κατὰ μετάθεσιν ἐῆος. ἢ καί, ἰδίου. διὸ καὶ δασύνεται παρὰ πολ-

tiliano X, 1, 49 *Narrare vero quis breuius, quam qui mortem nuntiat Patrocli?*

νέκυος δὲ δὴ ἀμφὶ μάχονται. vulgg. grammaticorum more vna voce ἀμφιμάχονται. Townl. δὲ διαμφιμάχονται.

21. κορυθαίολος Ἕκτωρ ed. Rom. cum al. etiam h. l. κορυθαιόλος. Leguntur vss. 20. 21. ap. Artemidor. IV, 61. p. 237.

22. τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα. „Plato lib. III de Rep. (p. 388) omnino luctum proscribit. Zoilus autem reprehendebat Achillem, qui communem belli Martem bene nosse poterat, nunc tam indigne ferre casum et tam muliebriter lamentari. Zenodorus (diserte sic idem inf. ad vs. 356 memoratur περὶ τῆς Ὁμήρου συνηθείας. alibi tamen, vt ap. Eustath. idem scribitur Zenodotus: quo tamen nomine plures ac diuersi grammatici latere videntur) eum defendebat; nam eum experiri casum grauissimum, et ex hominum sensu haec esse iudicanda et ex hominum more: laudati vers. Od. Δ, 197 τοῦτό νυ καὶ γέρας οἶον ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι, κείρασθαί τε κόμην, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν" Schol. A.

Dicendum erat: ex antiquiorum hominum more haec esse spectanda; dolore et luctu immodice exaestuare nondum tam indecorum aut muliebre visum; summum autem luctum, in tam graui casu, et pro Achillis ingenio, et ex poetae consilio, recte hic locum habuisse; nam ex Achillis dolore pendet carminis summa, vt accingat ille se ad Patrocli mortem Hectoris caede vlciscendam.

Memorat versum Plutarch. de Ira cohib. p. 455 A. vbi docere vult iram tardius concipi, dolorem et tristitiam, λύπην, repente; neutrum ex rerum et naturae veritate dictum.

23. κόνιν αἰθαλόεσσαν. Excidit Scholion A. At Schol. B. „τὴν σποδόν φησιν. Apollon. Lex. in κόνις, τὴν τέφραν. vna cum Hesych. Addit Schol. B. οἱ δὲ, τεφρώδη κονιορτόν." Dicas: cur non simpliciter, puluerem

atrum intelligimus? proiecit se in terram, puluerem soli manu eruit, et capiti inspersit. videri potest sic statuisse Apollon. Lex. αἰθαλόεν, ἤτοι μελαινόμενον. παρὰ τὴν αἰθάλην (scil. ductum.) Cogitandum forte est de foco, qui esse solebat in extrema cubiculi parte, cui assidebat.

24. χεύατο κὰκ κεφαλῆς· non vna voce κακκεφαλῆς. v. ad Θ, 441. Etsi sic quoque editum in edd. Platon. de rep. III, p. 388 A. Dubito an antiquius fuerit κατ κεφαλῆς.

25. νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι. Sch. B. et br. εὐώδει. ἢ εὐκρατεῖ. ἢ θείῳ. hoc est ariolari. Vidimus iam ἑανὸν καὶ κτάρεον Helenae Γ, 385. vbi vide Obss.

μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη. Mirum est quod in Hesych. legitur: ἀμφίζανε τέφρην. ἐκαθέζετο περὶ τὴν τέφραν. Nam puluis insedit vesti, inhaesit.

26. μέγας μεγαλωστὶ τανυσθείς. formam vidimus Π, 776. Schol. A. ad μεγαλωστί. „Ἀνακρέων· ἡρωϊστί. Φερεκράτης· ἀντὶ τοῦ ταχέως" excidit puto ταχιστί, quod Comicus adhibuerat pro ταχέως.

27. φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην. Cant. φίλην δέ τε χερσὶ κόμην.

28. ὡς Ἀχιλεὺς ληΐσσατο. Cant. λῃΐσατο male.

29. θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἴαχον. manifeste corruptum, ex μεγα ϝιϝαχον. quod iam aliquoties vidimus: A, 482. v. Exc. de Digammo.

ἀκηχέμεναι. λυπούμεναι. v. ad E, 364. Captiuae autem, etsi Troianae, οὐκ ἀπαθεῖς sunt, διὰ τὸ φύσει τοιοῦτον. πάντα γὰρ φιλοικτον γυνή. καὶ χάριν τοῦ δεσπότου· καὶ διὰ τὸ τοῦ Πατρόκλου ἐνηές. Eustath. c. Schol. B.

31. στήθεα πεπλήγοντο, λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστης. πεπλήγοντο hic et vs. 51 Vrat. A. et ὑπογυῖα Vrat. b.

32. ὀδύρετο δάκρυα λείβων. Apollon Lex. λείβειν. ἐπὶ μὲν τοῦ ῥεῖν. ὀδύρετο δάκρυα λείβων. Scilicet λείβεσθαι et ῥεῖν ad eandem notionem redeunt.

33. ὁ δ' ἔστενε. Achilles an Antilochus? v. ad vs. sq.

34. δείδιε γὰρ, μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ. — „quia ambiguum est, Achillesne suam ipsius gulam an Antilochi

resecare velit" Schol. A. Talis dubitatio vnde in animum viris doctis venire potuerit, miraberis; nam haud dubie locus erat metui, ne manus *sibi* inferret prae dolore insaniens Achilles. Maiorem etiam mirationem facit iudicium Schol. B. Mosc. et Eustathii cum Schol. Exc. in ed. Cantabr. metuisse Achillem, ne Hector Patrocli caput resecinderet. Assequor tamen, quid turbauerit hominum iudicia, scilicet subiectum parum accurate constitutum et male variatum est in verbis: 32 Antilochus. 33 ὁ δ' ἔστενε Achilles. Nunc δείδιε γὰρ Achilles? Immo vero Antilochus. 35 σμερδαλέον δ' ᾤμωξεν iterum Achilles. Iam leniri potest malum, si vs. 33 rescripseris ὃ δ' ἔστενε, quod et Bentleio in animum venit: vt sit idem subiectum: Antilochus, qui et δείδιε γάρ. Poterat tum subiungi: σμερδαλέον δ' ᾤμωξεν Achilles. Sin hoc nolis, delendus est vs. 35 σμερδαλέον. et procedit sententia sic vs. 33. Ἀχιλῆος· ὁ δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ, σμερδαλέον δ' ᾤμωξεν. Adumbratus videtur esse versus 34 δείδιε γὰρ μὴ — ex vss. 176. 177. Bentleium video eum vncinis inclusisse, vt nec aliter sensisse videatur. Idem notat apud Hesych. εἴδειεν, ἐφοβεῖτο, esse emendandum δείδιεν.

ἀποτμήξειε. Aristarcheae, quas Townlei. msc. sequitur, ἀπαμήσειε. quod eodem sensu occurrit Od. Φ, 301. at alterum nec minus: vt sup. Λ, 146. Od. K, 440.

36. ἡμένη ἐν βένθεσσιν. idem versus A, 358.

37. θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο. Cant. ἀμφ' ἀγέροντο vn. Vindob. ἀμφεγέροντο.

39. vsque ad 49 — obelo signati: Bonum Scholion A. docet, „enumerationem Nereidum iam ab Zenodoto reiectam fuisse (προηθέτηται ait) quippe quae characterem Hesiodeum habeat. Nam Homerus tantum Musas et Ilithyias omnino memorare solet, non sigillatim recensere; ridiculum quoque, cum omnes enarrare instituisset, in fine addere ἄλλαι τε. (Repererat haec in suis quoque Eustath. p. 113, 20.) Abesse porro recensum ab Argolica editione monuerat Callistratus." Quod tamen potissimum est, hoc esse puta: quod hac enumeratione

moeroris sensus tollitur, vt adeo sit non modo otiosa verum etiam aliena. Ceterum haec argumenta tantum ad improbandum faciunt; vt pro spuriis habeas, tantum duo illa efficiunt, quod ante Zenodotum non omnes libri et rhapsodi eos versus habuere, et quod ab Argolica editione aberant, nec cum Homerico more conspirant. Incluserat vss. 39—49. vncis Bentl. ex Eustath. ἀθετοῦνται ὑπὸ παλαιῶν. Apparet autem, versibus insertis, etiam iuncturam versuum esse mutatam. Respicit locum Aelian. H. An. XIV, 28. sed cum corruptela: Nereo, ait, πεντήκοντα μὲν τεκεῖν θυγατέρας τὴν Ὠκεανοῦ Δωρίδα Ἡσίοδος ᾄδει. μέμνηται δὲ αὐτῶν καὶ Ὅμηρος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ Μεγάροις. Monstrum hoc lectionis non fugit Schneiderum; tollendum illud facile, si animaduerteris ista μέμνηται δὲ αὐτῶν καὶ Ὅμηρος esse interposita e margine; et progredi orationem sic: πεντήκοντα μὲν τεκεῖν θυγατέρας τὴν Ὠκεανοῦ Δωρίδα, Ἡσίοδος ᾄδει, ἐν τοῖς ἑαυτοῦ μεγάροις. Est enim sollenne hoc antiquis poetis, adiici post parere, nasci, ἐν μεγάροισιν vt Il. A, 418. Ω, 497. Et ipse Hesiod. Theog. 383. 4 Στὺξ δὲ τέκ' ἐν μεγάροισι.

39. ἔνθ' ἄρ' ἔην Γλαύκη τε Θάλειά τε Κυμοδόκη τε. Nomina Nereidum formata sunt eodem modo, quo ap. Hesiod. Θ. 240 sq. Etyma facile est sigillatim persequi. Add. Apollod. I, 2, 7. Virgil. Ge. IV, 336. qui doctrinam in nominibus ostentat. v. ad e. l. cf. Barnes. Sunt autem nomina ex cosmogoniis petita. Vnde et Νημέρτης et Ἀψευδής respiciunt laudes Nerei patris, qui est ἀληθὴς et ἀψευδής, quippe inter deos fatidicos habitus. v. Hesiod. Θ. 233—235 tanquam vnus e vetustioribus diis, quibus e senii notione prudens futuri mens tribui solet.

Lips. cum vno Vindob. ἔνθ' ἄρα ἦν Γλαύκεια, Θάλεια τε.

39. Γλαύκη (non γλαυκή) Aristarchus scripsit (ἐβάρυνε), idem tamen reliquerat v. 46 Νημερτής et Ἀψευδής. de quibus alibi dictum esse, ait Schol. A. scilicet de canone hoc grammaticorum: Ita et Θόη non Θοή. add. Ep-

ſtath. p. 1130, 36. Idem Ariſtarchus Ἀλεία. Scilicet vt eſſet Γλαύκη τε Θ' Ἀλεία τε. At Θάλεια legerat iam Virgil. Aen. V, 826. Pro Κυμοδόκη eſt Κυκοδάμη in Mori.

40. Θόη Θ' Ἁλίη τε βοῶπις. Ait Schol. A. eſſe Ἁλίη ſine Θ. Fuit ergo in aliis Θοη Θαλιη τε. vt eſt ap. Heſiod. Θ. 245 Κυμοθόη Σπειώ τε, Θόη, Θαλίη τ' ἐρόεσσα. Sicque legerat Harlei. et emendabat Valk. ad Ammon. p. 165 ſq. Neceſſitatem tamen mutandi non video. Pro Κυμοθόη vſ. 41. iterum Κυμοδόκη Cant.

44. Δεξαμένη τε. Fuit in nonnullis Δεξαμενὴ, (ſcil. ſecundum Canonem ad vſ. 39 memoratum, ne cum participio δεξαμένη confunderetur nomen.) „At obſiat, inquit Schol. A. Δανάη. Κολώνη.“ Adde quoque vſ. 43 Δυναμένη.

46. Νημέρτης τε καὶ Ἀψεύδης. Putes ſcriptum fuiſſe Νημερτής τε καὶ Ἀψευδής. Eſt quoque Νημέρτις in Harlei. Apud Heſiod. 262 Νημερτής Θ' ἣ ἔχει νόον ἀθανάτοιο.

47. ἔνθα δ' ἔην. Vulgo editum erat ἔνθα δὲ ἦν, corrupto metro. Harlei. Townl. ἐνθάδ' ἔην. At ἔνθα δ' ἔην diſerte Ven. Cant. Vrat. Harl. Vrat. b. d. A. fragm. Moſc. vn. Vindob. Barnes: „γρ. ἔνθα καί.“

Ἰάνειρα ab ἴος, μόνος. vnde ἴα, μία.

48. Μαῖρα καὶ Ὠρείθυια ἐϋπλόκαμός τ' Ἀμάθεια. Emendauit Bentl. Ὠρείθυι' ἠϋπλόκαμος. Equidem hiatum feram in caeſura medii verſus. v. Excurſ. de hiatu.

Pro Ἀμάθεια ſcriptum quoque fuit Ἀμάθυια apud Euſtath. Sicque Mori. Harl. Townl. Vrat. b.

49. ἄλλαι Θ' αἳ. Iudicium de hoc verſu v. ad vſ. 39.

50. τῶν δὲ καὶ ἀργύφεον πλῆτο σπέος. Schol. br. ἀργύφεον, μέγα ἢ λαμπρόν. prius temere arreptum. At ἀργὸς, ἀργὴς, ἄργυφος, ἀργύφεος, candorem et lucem deſignant, proprie quidem texti candidi, tum omnino de candore: Ω. 621 ὄϊν ἄργυφον dixit, et Od. K, 85 ἄργυφα μῆλα νομεύων. v. Etymol. h. v. vbi et Apollon. laudatur (in Argon. III, 835. add. IV, 475) et Heſiodus:

ἀργυφέῃ ἐσθῆτι. (ex Theog. 573.) Memoratur tamen altera interpretatio per μέγα ibi quoque et in Hesych. vbi v. Not.

52. 53. ὄφρ' εὖ πᾶσαι εἴδετε. Melius ὄφρ' ἐῢ πᾶσαι. ὄφρα εἴδετε pro εἴδητε, sic Z, 308. 309. scilicet ὄφρα est donec proprie. v. Excurs. III ad Δ.

ὅσ' ἐμῷ ἔνι κήδεα θυμῷ. Aristarchus ἐπί. vtrumque bene. ἔνεισι vel ἔνεστι κήδεα θυμῷ.

κύδεα est sphalma ed. Steph.

54. ὤ μοι δυςαριστοτόκεια. ἐπὶ κακῷ τὸν ἄριστον τετοκυῖα. Certatim illustrarunt Schol. A. B. Mosc. br. Harl. Apollon. Lex. qui addit: οἱ δὲ μεταφράζουσι· δύστηνος ἄριστον τεκοῦσα. Hesych. ἐπὶ κακῷ ἄριστον τεκοῦσα, ἢ τὸν δι' ἀριστείαν δύστηνον. Etymologus: ὡς ἄν τις εἴποι· ἐπὶ διχοστασίᾳ (leg. ἐπὶ δυςτυχίᾳ) εὔτεκνον.

Lamenta similia damnat et versum recitat Plato de Rep. III. p. 388 B. et ex eo Maximus Tyr. Diss. XXIV, p. 465. R.

55. ἥ τ' ἐπεὶ ἂρ τέκον. „ἂρ vt nostis" Clarke. Ceterum oratio est dolore turbata. Quod cum non assequutus sit Schol. A. iuncturam sollicitat, et interpungit vel post ἡρώων, vel post ἶσος, et ἀνταπόδοσιν facit τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα. At illa est in his: τὸν οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις. Me miseram, quae peperi et educaui et misi filium ad Troiam, nec eum iterum reducem excipiam! Ergo ὁ δ' ἀνέδραμεν est, καὶ ἐπεὶ ἐκεῖνος ἀνέδραμεν. et: τὸν μὲν ἐγὼ, dictum: καὶ ἐπεὶ ἐγὼ αὐτὸν ἐπιτρεφήκα. Haec omnia maiore cum vi in singulas enuntiationes sunt diremta.

56. ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος. Apollon. Lex. ἔρνεϊ. δένδρῳ θάλλοντι, hemistichio adscripto. Pro Philostrato, quem laudat Barnes Heroic. 19, f. 2. excitandus erat Theocritus XVIII, 29 de Helena: πιείρᾳ μεγάλῃ ἅτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρᾳ, ἢ κάπῳ κυπάρισσος. Comparatio Ionibus familiaris esse debuit, quandoquidem in vulgarem sermonem abiit ἀναδραμεῖν pro αὐξηθῆναι, quod notatum est iam in Herodoto aliquoties a Porto in Lex. Ionico. Kuster. ad Suid. h. v. Valk. ad Herod. VII, 156. Ad

pulcritudinem transtulit Aelian. V. H. XII, 14. vbi v. Perizon.

57. τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὣς γουνῷ ἀλωῆς. ʃ— „quod Thetis, Achille in lucem edito, non discessit a Peleo, vt recentiores aiunt.“ Hoc idem repetunt Scholia ad vs. 60. cf. Eustath. Obseruatio est saepius a grammaticis iactata. v. sup. ad A, 396. p. 105. cf. inf. 331. 332. De γουνῷ ἀλωῆς v. dicta ad I, 530. Etiam h. l. Schol. A. τῷ γονίμῳ τόπῳ τῆς γῆς. ἢ τῷ ὑψηλοτάτῳ. Idem τὸ γεώλοφον.

58. νηυσὶ κορωνίσι. vid. ad B, 392.

59. Τρωσὶ μαχησόμενον. Bentl. corrigebat μαχεσσόμενον. ex hypothesi.

60. εἴσαδε νοστήσαντα. ʃ— Scholion idem quod appositum erat vs. 57. de Thetide.

61. ὄφρα δέ μοι ζώει. Conuenit locus A, 417 νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος. adde ibid. 352.

ζώῃ Harlei. Vat. et quos viderat Bentl. etiam Townl. praefero ζώει quod seruant reliqui optimi; etiam sic codd. Eustathii.

62. οὐδέ τί οἱ δύναμαι χραισμῆσαι ἰοῦσα. Occurrit et hic οὐδ' ἔτι et οὐδέτι.

ἰοῦσα προςιοῦσα, per se otiosum; prisco tamen more adiectum. nil possum iuuare scil. ad auertendas aerumnas. In Vrat. d. et vno Vindob. erat χραισμῆσαι ὄλεθρον, non infelici casu!

63. ἀλλ' εἶμ', ὄφρα ἴδω τε φίλον τέκος. Ita legebatur e Turnebi correctione (forte tamen e codice aliquo petita; nam legit quoque sic cod. Alteri) recepta ab Henr. Stephano; et conuenire videbatur cum ἐπακούσω. Nam antea erat in Flor. Aldd. Rom. ὄφρα ἴδωμαι φίλον, quod habebatur inter exempla correptae diphthongi αι ante consonam vocis sequentis. Ex codd. nullus concinit praeter Vrat. d. et vn. Vindob. At ἴδοιμι codd. constanter: Cant. Mori. Barocc. Harl. Vat. Vrat. A. Lips. Townl. fragm. Mosc. Ven. et Schol. B. ἀντὶ τοῦ, συντύχοιμι. laudato versu Od. I, 229 ὄφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι.

Sequitur quidem βοιμὶ ἠδ' ἐπακούσω. sed poeta et alibi sic variat, et vterque modus recte iungitur cum ὄφρα. v. Excurs. III ad Jl. IV.

Huius loci debebam recordari sup. ad lib. IX, (J) 414. Apparet enim hinc in simili corruptela εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκωμαι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν, legendum esse ἵκοιμι φίλην.

64. ὅττι μιν ἵκετο πένθος, ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα. ἵκετο, imperfectum, nam prior producitur, non bene locum habet; requirebatur aoristus. Verum etiam v. 73. ita. Refero ad grammaticam nondum absolutam.

Aristarchus seruabat tonum in ἀπό. Et Schol. A. monet, se iam alibi docuisse, ἀπὸ etiam pro ἄποθεν recte tonum seruare. Probant ergo ἀπὸ Schol. A. B. laudantur quoque loca pro exemplis N, 696. I, 353. B, 292. Cum in his locis ἀπὸ et ipse retinuerim, nolui h. l. ἄπο admittere. Aliter potest res videri se habere Od. Z, 40 πολλὸν γὰρ ἄπο πλυνοί εἰσι πόληος. etsi nec hic necessitatem video. Variant, quod facile expectes, codices Lips. fr. Mosc. edd. praeter Ald. 2. et hinc ductae habent ἄπο.

66. περὶ δέ σφισι κῦμα. Lips. δέ σφι. vt saepe librarii hoc mutant.

68. ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερώ. ἐφεξῆς. Quae ad h. v. habent Schol. A. B. vidimus iam ad Λ, 667.

εἰσανέβησαν Ven. magis grammatice quam εἰσανέβαινον. hoc tamen constanter seruant reliqui.

69. Μυρμιδόνων εἴρυντο νέες. non est: custodiebantur, a ῥύω, sed in littus eductae erant, vt aliunde constat, ergo ϝειρυντο. v. Excurs. IV. ad Jl. A. p. 177.

70. βαρὺ στενάχοντι. sic quoque codd. Ven. fr. Mosc. c. al. Male alii vna voce βαρυστενάχοντι et iterum vs. 78. βαρυστενάχων.

71. λάβε παιδὸς ἑοῖο. dubitaueram, an ἑός, suus, sine digammo scriberetur; sed fuit ϝος, ἐϝος et ϝεϝος. v. Excurs. de digammo. Eustathius: παιδὸς ἑοῖο ἢ μᾶλλον ἑῆος ἤγουν ἠέος, ὅ ἐστιν, ἀγαθοῦ. ὡς ἀπὸ τοῦ ἠύς, ἠέος, κατὰ μετάθεσιν ἑῆος. ἢ καί, ἰδίου. διὸ καὶ δασύνεται παρὰ πολ-

λοῖς, ἔηος. cf. Exc. VII ad lib. I. Erat quoque ἔηος in Cant. Harl. Vat.

72. καί ῥ' ὀλοφυρομένη. aberat ῥ' a Vrat. d. et poterat abesse. Barnes: „γρ. κάῤῥ' ὀλοφ." dubito an in vllo codice.

73. τέκνον, τί κλαίεις — versus et hemistichium 74 iam legebantur A, 362. 3.

75. ὡς ἄρα δὴ πρίν γ' εὔχεο χεῖρας ἀνασχών. Vbi hoc factum? matre, puta, exorata, Il. A, 393 sq. At Schol. B. „κατὰ τὸ λεληθός. ἤ, ἐπεί φησι· πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο A, 351.

ᾧ ἄρα δὴ, Harl. Vat. potest et hoc ferri.

76. πάντας ἐπὶ πρύμνῃσιν ἀλήμεναι υἷας Ἀχαιῶν. Schol. A. monet ἀλήμεναι esse pro ἀλῆναι (potius, hoc ex isto factum) vt βήμεναι, pro βῆναι, scil. a βῆμι. ἄλημι, συναθροίζω et συναθροίζομαι. In spiritu variant grammatici et librarii. Etiam Lips. ἁλήμεναι. Schol. A. recte tuetur ἄλημι. Antiquius fuit ϝάλημι. v. sup. ad E, 823.

77. παθέειν τ' ἀεκήλια ἔργα. — „quod ἀεκήλιος cogit statuere, fuisse ἐκήλιος, ab ἑκὼν vel ἕκηλος, vt sint ἐφ' οἷς οὐχ οἷόν τε ἡσυχάζειν. Laudantur Ascalonita, Aristarchus, (qui exposuit: τὰ ἀναγκάζοντα αὐτοὺς σιωπᾷν. ap. Schol. Mosc.) Alexio; et similia habent Schol. br. fr. Mosc. Sch. Excerpta ed. Cantabr. Apollon. Lex. Hesych. Etymol. Eustath. Ceterum sensus est idem qui τοῦ ἀεικῆς, ἀεικέλιος, e quo tamen vix duci potuit.

78. τῷ δὲ βαρυστενάχοντι vulgg. e more grammaticorum. Diuisim βαρὺ στενάχων Vrat. d. v. ad A, 364.

79. τὰ μὲν ἄρ „illa quidem vt dixisti." Clarke.

80. ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος. aberratur ἧδος, vt in Lips. hoc est quod Suidas monet: ἦδος, ὄφελος. ψιλοῦται· adiecto versu, sed corruptis verbis. Fuit τὸ ϝηδος. v. ad A, 576 et Excurs. de digammo.

ἐπεὶ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος Πάτροκλος. Vrat. A. ἐπεὶ φίλον ὤλεσ' ἑταῖρον Πάτροκλον.

81. περὶ πάντων τῖον ἑταίρων. Alii, vt Lips. τίον. dissensu grammaticorum in his obuio.

82. ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ, τὸν ἀπώλεσα. ita τὸν est pro ὅν· at Schol. A. interpungit post κεφαλῇ. Scilicet ita maior affectus est, noua exclamatione: τὸν, τοῦτον, ἀπώλεσα!

83. τεύχεα ἀπέδυσε. ἀποδύειν. nunc σκυλεύειν, ἐναρίζειν. δηώσας receptum e Romana a Turnebo. Flor. Aldd. δηϊώσας perpetua varietate.

85. ὅτε σὲ βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον εὐνῇ. possit referri ad vim, qua adacta est Thetis vt nuberet Peleo; sed est simpliciter κατευνάζειν. vt quoque Eustath. accepit.

86. ὡς ὄφελες σὺ μὲν αὖθι — μένειν. Erat haec vulgata lectio, aeque bona. Nam saepe ὡς ὄφελε vidimus occurrere: quam, quantopere, debebas! quod Lat. vna voce vtinam. sic Γ, 173. Λ, 315. et al. Hoc tamen loco αἴθ' ὄφελες Venetus, et Schol. A. „Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ συντάξεως τίθησι τὸν στίχον οὕτως ἔχοντα." Locus est lib. III, f. 23. p. 248 vbi εἴθε per se positum esse vult. Est autem idem εἴθε, αἴθε. Additur aliud Scholion: ἄλλως· γράφεται· ὡς ὄφελες.

88. νῦν δ' ἵνα καί σοι πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη. Nexum in sqq. desiderant veteres quoque; Schol. A. iungit νῦν δὲ — τοῦτον οὐχ ὑποδέξεαι ὑποστρέψοντα οἴκαδε. Aut refert ad vs. 85 νῦν δὲ θεοί σε βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον εὐνῇ. Ita magis in proximo esset νῦν δὲ Πηλεὺς ἠγάγετό σε. nunc res contra euenit: vir duxit te mortalis, filium peperisti, quem mox lugebis. Decent affectum abrupte dicta. At ex priore ratione non male haec dicta essent interpunctione mutata: νῦν δ', ἵνα καί σοι πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν (τοῦτον, τὸν παῖδα) οὐχ ὑποδέξεαι αὖτις.

πένθος μυρίον erat scribendum e noto grammaticorum canone, si semel apponimus accentus; cum Flor. Ald. 1. et. Romana; aberrauerat Ald. 2. μύριον cum seqq. quod tantum in numerando locum habet, si sunt μύριοι.

89. παιδὸς ἀποφθιμένοιο. Vrat. d. παιδὸς ἀπὸ φθιμένοιο. Ita πένθος — εἴη ἀπὸ παιδὸς sunt iungenda. Pot-

est etiam, vt vulgo legitur, tolli interpunctio post ἐῇ, nam est πένθος παιδός.

τὸν οὐχ ὑποδέξεαι αὖτις. Barocc. et alii αὖθις τὸν δ' οὐχ cod. Ital. ita scribendum erat παιδὸς ἀποφθιμένοιο. nullo cum fructu. αὖθις et αὖτις etiam h. l.

90. τὸν οὐχ ὑποδέξεαι αὖτις οἴκαδε νοστήσαντα. ξ-„quod et hic Thetis cum Peleo egisse narratur, v. sup. ad vs. 57. νοστήσαντα ἐπεὶ vn. Cod. Ital. indocte

ἐπεὶ οὐδ' ἐμέ. Steph. marg. „γρ. οὐδέ με." sic Vrat. A.

θυμὸς ἀνώγει sic recte Vrat. b. A. Barocc. Mori. et nunc Venetus. Vulgo in aliis erat ἄνωγε, inuito sensu.

91. ζώειν οὐδ' ἄνδρεσσι μετέμμεναι. recte quidem monuere qui apud Eustath. dicerent nullam vim habere τὸ μετεῖναι ἀνδράσι. Verum in Homericis innumera talia vetustatem commendant.

92. αἴκε μὴ Ἕκτωρ πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃ. Notat Schol. B. πρῶτος esse pro πρότερος (et hoc pro πρότερον, prius.) Notat porro ἀπὸ esse scribendum, non ἄπο. At scripserant alii ἐμῷ ὕπο δουρὶ, vt esset ἐμῷ ὕπο. quia, vt ex Schol. A. apparet, δουρὶ τυπεὶς sufficit. Est tamen vsus hic τοῦ ὑπὸ valde frequens quoties quis patitur quid ab alio; et haec ipsa verba iam aliquoties erant lecta, E, 653. Λ, 433. M, 250 et al. cur igitur nunc hoc offendit?

93. Πατρόκλοιο δ' ἕλωρα Μενοιτιάδεω ἀποτίσῃ. ξ-„ὅτι τὰ ἕλωρα οὐ βρώματα, ἀλλ' ἑλκύσματα" et Schol. B. ὑπὲρ ὧν εἵλκυσεν, ἵνα ἀνθελκυσθῇ. Esset ergo ἕλωρ idem ἕλκυσμα raptatio cadaueris abiecti a feris? Sic quoque Etymol. Apollon. Lex. Hesych. cf. ad A, 4. Hoc est ex contexto sensum ariolari: quia est ἀποτῖσαι τὸ ἕλωρ· non grammatice elicere. Schol. br. simili modo: τιμωρίαν δὲ παράσχῃ ἀξίαν ὑπὲρ τῆς Πατρόκλου ἀναιρέσεως. Atqui ἕλωρ καὶ κύρμα aliquoties iunctum occurrit, vt sit ipsa praeda, ipsum cadauer, vt E, 488 et 684. P, 151. 667. nunquam alio sensu; sic et τὸ ἑλώριον A, 4. Eustath.

comparat: νῦν μοι τὸν ἀδελφὸν ἀποτίσεις. pro τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ.

Nullus dubito τὰ ἕλωρα esse ἀπὸ τοῦ ἕλωρον dictum, vt τὰ θρεπτήρια, θρέπτρα, ἀποτῖσαι, sic τὰ ἕλωρα scil. τιμήματα, χρήματα, aut simile quid. soluet mihi ποινὴν pro cadauere abiecto, vt a canibus seu feris illud laniaretur.

ἀποτίσει Vrat. d. et vn. Vindob. Μενοιτιάδαο vitiose Cant. Eustath. ed. Rom.

94. τὸν δ' αὖτε προσέειπε. Schol. A. ἐν ἄλλῳ· τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα.

95. ἔσσεαι, οἷ' ἀγορεύεις. κατὰ τοῖα, οἷα. secundum haec quae dicis, prouti loqueris, statuis, ais te facturum esse.

Versum hunc cum seqq. ad 99. recitat Aeschines in Timarch. p. 153. ed. R. et παραφράζει locum p. 151. etiam Plato Apol. Socr. p. 28 C. D. Versu 95 vsus est Aristoteles aduersus Callisthenem incaute παῤῥησιάζοντα ap. Diog. Laert. V, 5 item Diogenes Cynicus ibid. VI, 13.

96. αὐτίκα γάρ τοι. Versum cum 98. 99. recitat Cicero ad Att. IX, 5. vbi pietatem suam in Pompeium vult declarare.

97. τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. Aeschines in Timarch. l. c. versus hos recitans τὴν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς habet, et post κτεινομένῳ ἐπαμῦναι, ὅ μοι πολὺ φίλτατος ἔσκε.

98. αὐτίκα τεθναίην. Propositum est in Schol. B. fragm. Moscou. ζήτημα (haud dubie e Porphyrio) cur Achilles vitam nunc aspernatur, alibi viuere cupit? (scil. in Necyia 488 sq.) Dicendum erat alio consilio aliter sentientem exhiberi Achillem in Odyssea.

οὐκ ἄρ ἔμελλον ἐπαμῦναι. redit ad vim τοῦ οὐκ ἠδυνάμην.

Exprimit h. l. Plato in Sympos. p. 179 E. et praeclare eo vtitur Socrates in Apol. Socr. p. 28. C. D. Et

versu visus narratur Octauianus, cum ad vlciscendam Caesaris mortem Romam rediisset: Appian. Ciu. III, 13.

100. ἐμεῖο δὲ δῆσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι. „Aristarchea lectio fuit Ἄρεω. vt sit: ἐμοῦ δὲ ἐδέησε, τὸν ἀλεξητῆρα γενέσθαι τοῦ Ἄρεω, καθ' ὃν ἀπώλετο. Ab Ἄρεως, Ἄρεω. vt Πείρεως, Πείρεω. (Il. Υ, 484.)“ Schol. A. memorat eadem Eustath. p. 1133, 10. et Etymol. in Ἄρεω p. 138. Attigit quoque eam lectionem Schol. B. et br. in quibus est, οἱ δὲ Ἄρεος ἀλκτῆρα. Probabatque Ἄρεω Clarke, et Ernesti Doruillium in Vanno crit. p. 385 sequutus Ἄρεως vel Ἄρευς legendum censebat pronocando ad vs. 213 αἴ κεν πως σὺν νηυσὶν Ἄρεως ἀλκτῆρες ἵκωνται. Parum tamen accommodatum sensui Achillis et sententiae est: belli vel pugnae depulsorem esse. Dicendum ergo est, esse Ἄρεως dictum pro, *caedis*. quod durum est. Verum statuerunt ita viri docti, quod notionem veram voc. ἀρῆς non in promtu haberent; de qua v. Obss. ad M, 334.

Pergit Schol. A. ἐν δὲ ταῖς εἰκαιοτέραις (in vulgaribus libris) ἀρῆς, τῆς βλάβης. ἐπεὶ καὶ Ἡσίοδος ἀρῆς ἀλκτῆρα, βλάβης καὶ κακώσεως, ἔφη. (Sc. Herc. 29 et 128) Etiam Schol. B. ἀρῆς, τῆς βλάβης, ὡς τὸ Μέντορ ἄμυνον ἀρήν. Od. X, 208. In eod. Schol. A. inseritur alterum Scholion similia professum, nec dissimilia in Schol. br. et in Schol. B. vt ἀρῆς, βλάβης, sit vt Od. X, 208 Μέντορ, ἄμυνον ἀρήν. Ad quae diiudicanda cf. sup. ad M, 334. Obss. Etiam Apollon. Lex. ἀρὴ — ποτὲ δὲ ἡ βλάβη· ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι. cf. ibi Toll.

ἀρῆς ἀλκτὴρ potest esse, ὁ κωλυτὴς, ὁ βοηθὸς, vt in Schol. A. grammaticus reddit, et esse potest, vltor, vindex. hoc sane probabilius, ex ipsa re; et sunt Patrocli verba ad Hectorem Π, 851—854.

Ἐμεῖο δὲ δῆσεν. Primo varie hoc scribitur: δὲ δῆσεν. δ' ἐδῆσεν. δ' ἔδησεν. Nec minus varie accipitur. Parmeniscus in Schol. A. τὸ ἔδησεν βαρυτόνως (videtur fuisse τὸ δὲ δῆσεν) ἀποδίδωσιν, οὕτως· ὁ δὲ πόλεμος, τὴν ἐμὴν ἐφαλλόμενος πανοπλίαν, (leg. ἀφελόμενος) ἔδησέ μου τὴν

ἔξοδον, ὥστε με (fragm. Mosc. ὥστ' ἐμὲ, sed desideratur μὴ) γενέσθαι ἀλκτῆρα Πατρόκλου, ὅ ἐστι βοηθόν. „Ita vero legere ille debuit, ἐμεῖο δ' ἔδησεν Ἄρης me illigavit, impediuit, a δέω pro δίδημι. δεσμεύω, ἐμποδίζω, quominus exirem et Patrocli mortem auerterem. Ita vero ἐμεῖο parum conuenit; et contorta est tota oratio. Parmenisci interpretatio legitur quoque in Etymol. l. c. in Ἄρεω. Adde Schol. br. Schol. exc. Et ap. Eustath. ἐμοῦ δὲ δῆσεν Ἄρης, τουτέστιν, ἔδησε καὶ ἐκώλυσε, τὸ, ἀλκτῆρα γενέσθαι, ἤγουν ἀμύντορα, τοῦ Πατρόκλου. Memorantur apud eundem conatus alii veterum, non minus importuni, p. 1133 pr. „Ptolemaeus Ascalonita περισσὸν τὸ ἔδησέ φησιν“ Schol. A. et Schol. br. cum fragm. Mosc. quod non assequor qua ratione fieri possit. an dictum hoc erat de voce ἐμεῖο?

δῆσεν ductum est haud dubie a δέω pro ἐδέησε, potest autem vel sic binis modis accipi: vel, *me indiguit*, vel *me rogauit*; et sunt omnino cognati inter se et ad idem redeuntes significatus. Priore modo est: ei defui, non adsui ad opem ferendam; itaque nil superest, quam vt amicum caesum vlciscar, vt ap. Platon. l. c. est, in Symposio, βοηθήσας ἐραστῇ Πατρόκλῳ καὶ τιμωρήσας. Sic accipere debuit Apollon. Lex. ἔδησεν, ἐνδεὴς ἐγένετο; ἐμεῖο δ' ἔδησεν ἀρῆς. Ita indiguit me opitulante, me succurrentem ei non habuit, cum succurrere ei periclitanti debuissem. Schol. laudat Od. Α, 253. 4. adde sup. 77. Conuenit Porphyr. Qu. Hom. 18. postquam reliqua commemorauerat: ἐμεῖο δ' ἔδησεν, οὐκ ἔστι τὸ, ἔδησεν ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ, οὐδ' Ἄρης πόλεμος νῦν ἢ θεός. ἀλλὰ τὸ μὲν ἔδησε κατὰ συγκοπὴν τοῦ ἐδέησε. περισπαστέον δὲ τὸ ἀρῆς ἵν' ᾖ βλάβης. ὡς τὸ· Μέντορ, ἄμυνον ἀρήν. ἐμοῦ γὰρ ἐδέησε καὶ χρείαν ἔσχε, τῆς βλάβης βοηθὸν ἔχειν. Eadem quaestio inserta est cod. Voss. Altero modo est, moriens me rogauit, vt vindex eius et vltor fierem. Et haec ratio videtur esse facillima et simplicissima; prior tamen ex ipsa re defenditur, nam qui τηλόθι πάτρης occumbit, haud dubie opus habuerat aliquo qui succurre-

ret, et necem auerteret. Sic in aliis locis similibus: Ω, 488. 489. Od. P, 537 sq.

Bentlei. ingeniose quidem coni. ἔφθιτ', ἔρις δὲ μ' ἔδησεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι contentio cum Agamemnone cohibuit me.

ἐμοῖο Barocc. vitiose vt saepe al. ἐμεῖο δ' ἔδησεν etiam Cant. Vrat. A. et Apollon. Lex. ἔδησεν. ἄρης Vrat. d.

101. νῦν δ', ἐπεὶ οὐ νέομαί γε. Quaeritur de apodosi. Iungi ea cum vs. 114 νῦν δὲ εἶμι ὄφρα volunt Schol. A. B. Interpositae sic sunt sententiae aliae, vt sit mente per affectum turbata. Alii subiiciunt νῦν δὲ — ὡς ἔρις. cf. Eustath. Durum et hoc censebat Ernesti et coniiciebat: νῦν δ' ἔτι οὐ. in quo et vis nulla τοῦ ἔτι est, et hiatus infertur. Tales omissiones apodoseos post ἐπεὶ iam aliunde meminisse licet, vt sup. N, 68 Αἶαν, ἐπεὶ et in Odyssea saepius, quod videre licet vel in Dammio. Explere licet sententiam non vno modo; Pope: nunc autem, quid vita iuuare potest? vel: nunc autem mori non recuso: fere sic Koeppen, vt νῦν αὐτίκα τεθναίην reuocetur.

δ' inter νῦν et ἐπεὶ deerat edd. praeter Romanam, e qua restituit H. Steph.

103. οἳ δὴ πολέες δάμεν Ἕκτορι δίῳ. — „quod Ἕκτορι pro ὑφ' Ἕκτορος dictum" Sch. A.

οἱ δὲ vitium puto, non lectio, ed. Ald. 2.

104. ἀλλ' ἧμαι παρὰ νηυσὶν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. Apud Eustath. p. 1133, l. 28 est ἔχθος, puto sphalma esse. Etiam Od. Y, 379 ἀλήτην, — ἀλλ' αὔτως ἄχθος ἀρούρης. Abiit hoc in vsum aliorum. repetit Plato Apol. Socr. p. 28 D. Versum recitat Plutarch. de Tranquill. pr. p. 465 F. vbi illustratur comparato altero loco Il. A, 488—492.

105. τοῖος ἐὼν οἷος οὔ τις. Aiunt Schol. A. B. Harl. ἀλαζονικὸν esse hoc; veterum tamen hunc morem esse. Quam aliena haec a re! laudat se, vt tanto grauius se obiurget.

Ceterum hic cum vſ. ſequ. redolent male ſedulam rhapſodi operam in dilatanda enuntiatione; aliena enim ſunt a loquentis affectu et conſilio. Plutarchus tamen de Tranquill. p. 471 F. excitat verſus, et commendat, quod laudi ſuae mox ipſe aliquid detraxerit Achilles vſ. 106. Hoc eſt ſapere!

107. ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν — Aliena ſunt quae afferunt Schol. A. dum contra Heraclitum disputant, (qui longe alio ſenſu per Ἔριν ortam rerum naturam eſſe aiebat) quod ille reprehendiſſe haec Homeri narratur. Attingunt haec eadem Ariſtot. Ethic. Eudem. VII, 1. et Plutarch. de Iſ. et Oſ. p. 370 D.

ἔκ τε θεῶν vt eiecta ſit Olympo, quemadmodum Ate, inf. T, 126 ſq. Ita vero praeceps delata eſt inter homines; melius feciſſent dii, ſi ad inferos eam relegaſſent.

In capite verſus ὡς eſſe θαυμαστικὸν pronuntiatur in Heſychio h. v. Atqui eſt h. l. optantis, precantis; pro, *vtinam?*

108. καὶ χόλος, ὅς τ' ἐφέηκε. Monent Schol. A. ex his Platonem triplicem animam petiiſſe: repetit quoque hoc et ſuperiora Euſtathius. Faciebant hi homines, quod alii, qui ea, quae ſenſus communis facile cuique ſuppeditat, e libris tamen Iudaicis repetere malunt.

Ceterum maturius iam Agamemnon iracundiam damnauerat, I, 117 ſq. paullo poſt T, 56 ſq. ſtultitiam ſuam incuſabant vterque. Vides hominum morem! Interea parua haec ſapientia parta erat aliquot millium caedibus.

ὅς τ' ἐφέηκεν. Schol. B. ἀντὶ τοῦ· ἐν ἐφέσει ποιεῖ γενέσθαι τοῦ χαλεπῆναι, εἰς χαλεπότητα ἀχθῆναι. Atqui eſt ſimpliciter ἀνῆκε, παρώξυνε, παρώρμησε. *incitare ſolet ad ſuccenſendum;* facit, vt excandeſcant homines: vt Schol. br. Euſtath. Idem orationis color eſt Od. Ξ, 464 de vino: οἶνος ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι. „γρ. πολύφρονά τε“ Clarke.

Vterque vſ. 108. 109 recitantur a Platone in Philebo p. 47 E. loco ab interpolatione liberato a Fiſchero.

et vna cum vſ. 110 a Galeno de Hippocr. et Plat. plac. III, 2. vbi male editur χαλεπῆνας.

109. ὅς τε, πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο, ἀνδρῶν ἐν στήθεσσιν ἀέξεται. Ipſa interpunctione declaraui, iungenda eſſe ὅς τε ἀέξεται, interpoſitis πολὺ γλυκίων ſcil. ὤν.

ὅς γε in his verſſ. ſcribitur ap. Galen. l. c. III, 2. III 7 et IV, 1. At ap. Ariſtot. l. c. eſt ὥς τε. μέλιτος καταλειβομένοιο. non eſt, puto, quod in fauces deſtillatur, vt Euſtath. accipit, nec quod ex cauo arboris trunco deſtillat, ſed ſimpliciter mel liquidum.

Ariſtot. Rhet. I, 11 καὶ τὸ ὀργίζεσθαι ἡδὺ, ὥσπερ καὶ Ὅμηρος ἐποίησε περὶ τοῦ θυμοῦ· ὅς τε πολὺ γ. adde II, 2. dulcedo eſt ex vltionis, quam ſibi propoſuit, cogitatione. adde Plat. l. c.

110. ἀέξεται ἠΰτε καπνός. pro igni dictum eſſe volunt Schol. A. B. Euſtath. Iam enim eſſe ζέσιν τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος δι᾽ ὄρεξιν ἀντιλυπήσεως. Hanc definitionem primum dediſſe Homerum. Pro πῦρ autem καπνός, vt in illis: ὡς δ᾽ ὅτε καπνὸς — inf. 207." Merae, puto, argutiae. Nam et fumus, explicando ſe per aerem, increſcit. cf. loc. Apollonii Arg. 139 ſqq. Ceterum ſuper ira, θυμὸς eſt, longa habetur disputatio, e philoſophicis libellis petita, in Schol. B. etiam pluribus aliis onerata in Schol. Moſc. quam et alibi legi memini.

111. ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσε poteſt eſſe ὡς et ὥς.

112. ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι. verſus iam lectus ſup. II, 60 vbi v. Obſſ. et iterum T, 65. Copioſe Schol. A. B. declarant, λύπην nunc eſſe mollimentum irae, quae iam reſidit. Addit A. „πρῶτος δὲ Ὅμηρος τὸν θυμὸν ἀπὸ (ὑπὸ) λογισμοῦ σβεννύμενον ἐδογμάτισεν. Nimis magnifice!

115. κῆρα δ᾽ ἐγὼ τότε δέξομαι· ἐμφαντικὸν hoc eſſe ait Schol. B. οἷον, πρόθυμος ὑποστήσομαι.

Vſſ. 115. 116. iterantur inf. X, 366. 6.

116. τελέσαι ἠδ᾽ ἀ. Barocc. Mori. Vrat. A. καὶ ἀ.

117. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλῆος φύγε κῆρα. ,,quod, Homerus ignorauit Herculem deum factum." Addit alius in eodem Schol. A. non hoc inde sequi; nam etiam deus factus fatum haud effugisse videri debere. Vsi quoque sunt hoc loco ad delendum locum Od. Λ, 601 — 603 εἴδωλον, αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι etc. Iis vtique, qui de auctore vtriusque carminis quaerunt, idonea hinc oritur disputandi materies.

Κῆρα, quam alibi Μοῖραν vocat, mortem fatalem declarare, vel ex h. l. manifestum fit; excipit mox voc. Μοῖρα. cf. loc. class. Z, 488 Μοῖραν δ' οὔ τινά φημι etc.

βίη Ἡρακλείη est ap. Lucian. Philop. 14. vbi excitantur vss. 117. 8. 9.

119. Μοῖρα δάμασσε. μοῖρ' ἐδάμασσε Eustath. Barocc. Cant. Mori. Harl. Vrat. b. d. A. fragm. Mosc. Venetus, Vindob. tam parum curarunt Ionicam formam in poeta, quem Ionicum esse pronuntiarunt. Ad notionem autem Homericam fati notabilis est hic quoque locus: Iunonis ira Herculem perdidit, et perdere potuit, quia hoc fatale erat Herculi, vt Iunonis iram nulla alia vis verteret.

120. ὡς καὶ ἐγὼν, εἰ. deberi ἐγὼν grammaticis iam alibi dixi. fuit ἐγώ.

121. κείσομ' ἐπεί κε θάνω. Reddunt κεῖσθαι per ἀργὸν καὶ ἄπρακτον εἶναι in inferis, Schol. A. B. Exc. Eustath. Atqui, quoties de mortuis vsurpatur, κεῖσθαι est sepultum esse, tum omnino mortuum esse. Putabam itaque contemtum mortis ita reddi: sepeliar, ero inter mortuos, si mortuus fuero: quid tum?

122. καί τινα Τρωϊάδων καὶ Δαρδανίδων βαθυκόλπων: Non aliae esse possunt βαθύκολποι, quam βαθύζωνοι γυναῖκες sup. I, 590 vbi v. Obss. De amictu accipio, cuius sinus amplus circa pectus tumet. Quod aiunt de mulieribus Troianis tantum dictum occurrere, mirum non est; bis enim tantum occurrit voc. inf. 339 et Ω, 215. Est potius pro voce generaliore de matronis habendum: Spectat autem grammaticorum obseruatio ad lectionem

Zenodoteam Il. B, 484 Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες βαθύκολποι. cf. Schol. exc. et Eustath. inf. ad vs. 339.

123. ἀμφοτέρῃσιν χερσὶ in Italicis et fragm. Mosc. erat ἀμφοτέρῃσι χ. recte vtique et antique; modo hoc per totum carmen seruatum esset aut seruari posset! semel autem vno loco quorsum mutemus?

124. ἀδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην. debebam reuocare στοναχῆσθαι ex edd. ante Steph. excepta Romana, e qua Stephanus adsciuit στοναχῆσαι. Verum hoc idem iam facere debueram H, (VII) 95. Vbique variat haec lectio; grammatice tamen probanda est altera; στένω. στενάχω. στεναχέω. στεναχίζω, στενάζω. Serius ex στοναχὴ, inualuit στοναχέω et sic porro quod et h. l. in libris regnat.

ἀδινὸν crebrum et continuum exprimit: vt inf. aliquoties ἀδινὸν γοόωσα. ἀδινὸν γόον. v. inf. ad 316. X, 430 et al.

ἐφείην. ἐφείην ἄν, ἐφήσω στοναχῆσαί τινα. efficiam vt multae Troianae mulieres lamenta faciant. In capite: δάκρυ᾽ ὀμορξαμένην Harl. Vat. fragm. Mosc. δάκρυ ὀμορ.

125. γνοῖεν δ᾽ ὡς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι. „quod δηρὸν dixit; atqui per XV tantum dies ab exercitu Achiuorum se seiunxerat, comprehensis hoc numero XII diebus, quibus dii ad Aethiopes profecti erant; tres alii dies consumti praeliis. At cupido pugnandi et impatientia facere potuit, vt breue tempus longum esse videretur" Sch. A. Similia Sch. B. et repetit Eustath. Non male computata esse tempora, apparet. v. Excurs. I ad h. l. Scilicet inciderat iurgium inter Agamemnonem et Achillem postridie discessus deorum in Aethiopiam, vnde XII die erant redituri. Ergo die XI (qui erat XXI Iliadis) Thetis ad Iouem se contulerat; noctu Somnium fraudulentum obuenit Agamemnoni, die XII fit pugna, dies XIII induciarum, XIV sepulturae mortuorum, et vallum ductum XV pugna victi Achiui; noctu speculatum eunt Vlysses et Diomedes. XVI altera pugna, qua Patroclus cadit. Sunt ita dies quidem tres, quibus pugnatum est; enimuero dies XXVI erat, ex quo Achilles

Achiuos suas res sibi habere iusserat, dies sextus ab exorato ab Thetide Ioue.

γνοίη codd. Ital. ὡς δηρὸν δὴ vn. Vindob. πεπαύμην. Cant. Harl. Vrat. d. A. quod et ipsum locum tueri possit. Bentl. aduocat inf. 248. Υ, 43. vbi etiam hoc tempus occurrit ἐπέπαυτο.

127. τὸν δ' ἀπαμειβόμενος Vrat. A. pro τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα.

128. Nugatoria fuit ζήτησις, cur non auertat Achillem mater a pugnae consilio, in Sch. A. in quibus porro, ταῦτα ἐτήτυμον, videri soloece dicta; nisi sit pro aduerbio ἐτήτυμον. *haec vere a te dicta sunt.* Similia Eusthath. at ταῦτα vbique legitur, legebatur quoque in edd. ante H. Stephanum, qui audacter τοῦτο intulerat; recte eiectum a Wolfio.

130. ⊱ quod ἔντεα ἔχονται pro ἔχεται.

131. χάλκεα per κεχαλκευμένα exponunt *fabricata;* nam etiam auro et argento fuere ornata, Sch. B. et A. ad 128 laudatur quoque Od. Γ, 443 vbi χαλκεὺς de aurifice dictum. Agitur nunc de armis amissis quae tamen et ipsa Ἡφαιστότευκτα fuere: Π, 867. κορυθαιόλος et hic variat, etiam in edd.

133. δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι. ἀπαγλαϊεῖσθαι Lips. φόβος a pr. m. pro φόνος vn. Vindob.

134. καταδύσεο μῶλον Ἄρηος. quod alibi δῦναι, καταδῦναι ὅμιλον, μάχην.

136. ἠῶθεν γὰρ νεῦμαι. ⊱ „νεῦμαι h. e. νέομαι pro νεύσομαι — ἀντὶ ἐλεύσομαι. πορεύσομαι." Sch. A. B. et Suidas. ἠῶθι Lips. et vn. Vindob.

138. πάλιν τράπεθ' υἷος ἑοῖο. „ἐν ἄλλῳ· ἑῆος" Schol. A. sicque Vrat. d. ἑῆος Harl. Vat. πάλιν τράπεθ' υἷος. ἀνετρέπετο ἀπὸ υἱοῦ, ἀνιοῦσα. de his monitum Exc. VII ad Lib. A. p. 186.

140. δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον. (⊱) „quod Hellespontum dixit εὐρέα." de quo iam dictum sup. ad P, 432 et H, 86.

140. 141. excitat Pausan. III, 21. p. 265 vt hinc declaret, quem Gytheatae, Laconicae, colant, ἅλιον γέροντα, esse Nereum. Legitur ibi θαλάσσης εὐρέα πόντου. Hesiod. Theog. 234 progenuit Pontus Nereum πρεσβύτατον παίδων, αὐτὰρ καλέουσι γέροντα.

142. καί οἱ πάντ' ἀγορεῦσαι· ἐγὼ δ' — Legerat ἀγορεῦσαι Zenodotus; ex Homerico more.

143. αἴ κ' ἐθέλῃσιν — Ineptiunt Sch. A. et B. in αἴ κ' ἐθ. quasi dubitantis sit. Sexcenties in Homero pro ἵνα ponitur: αἴ κε θελήσει Vrat. b. d. αἴ κε θέλῃσιν duo Vindob. male contra vsum Homericum.

147. ὄφρα φίλῳ παιδὶ κλυτὰ τεύχε' ἐνείκοι. ἐνείκῃ Cant. Lips. Vat. Townl. Vrat. d. fr. Mosc. vn. Vindob. ἐνείκῃ Barocc. Harl. Vrat. b. vn. Vindob. perpetua varietate post ὄφρα· quod modo 63 vidimus: v. Exc. III ad Lib. IV.

148. τὴν μὲν ἄρ' Οὔλυμπόνδε πόδες φέρον. ⊱ (deb. ⊱÷) „contra Zenodotum interpolantem (μεταγράφοντα) ῥίμφ' ἑὰ γοῦνα φέρει. non illam pedes ferunt, sed ipsa fert pedes“ Sch. A. v. ad Z, 511.

„ἄρ' vt iam dictum est“ v. 146. Clarke.

Aberant 149. 150. 151 a fr. Mosc. suspicabar, ex incuria librarii, ex voce 'Αχαιοὶ in fine iterata. At desunt iidem quoque versus in vno Vindob. et sensus sine his vss. sibi constabat: αὐτὰρ 'Αχαιοὶ ἐκ βελέων ἐρύσαντο νέκυν θεράποντ' 'Αχιλῆος.

150. νῆάς τε καὶ 'Ελλήςποντον ἵκοντο. ἱκάσθην. Vrat. d. indocte.

151. οὐδέ κε Πάτροκλον. „Putabat lector iam in salvo esse Patroclum; nunc nouus metus; scilicet, vt, re in summum discrimen adducta, Achilles in conspectum prodeat.“ Sch. B. non male.

152. ἐρύσαντο νέκυν θεράποντ' 'Αχιλῆος. Miro lapsu vn. Vindob. ἐρύσαντο ἄνακτα θ. A.

153. αὖτις γὰρ δὴ τόνγε. Townl. τόνδε.

154. φλογὶ εἴκελος ἀλκήν. ἴκελος etiam h. l. male codd. in his Venetus, et edd. quas emendauit Barnes ex vno Cant.

155. τρὶς μέν μιν μετόπισθε ποδῶν — ÷ „quod Zenodotus ita scripserat: (h. e. ediderat)

Ἕκτωρ τε, Πριάμοιο πάϊς, συῒ εἴκελος ἀλκὴν,
ὅς μιν τρὶς μετόπισθε ποδῶν λάβε, καὶ μέγ᾽ ἄϋτει,
ἑλκέμεναι μεμαὼς, κεφαλὴν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει
πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι ταμόνθ᾽ ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς.

(Sequi debuit τρὶς δὲ δύ᾽ A. Sunt eadem quae mox in Iridis dictis repetuntur 175. nec male ex Homerico more; damnantur tamen, censeo, Zenodoti invidia; etsi is non interpolasse, sed variam lectionem ex rhapsodis in suis libris habuisse videri debebat.) Pergunt Sch. A. „Male; non enim αἰκίζεσθαι nunc voluit; hoc antea facere voluerat. (vbi? P, 125. 6.) mox vero a Glauco obiurgatus, (P, 140 sq.) propter Sarpedonem spoliatum, potiri voluit corpore Patrocli, vt Sarpedonis corpus redimeret. (ibid. 156 sq. atqui hoc iam subductum erat Π, 666 sq. sed fuisse erratum a grammaticis in eo, vidimus sup. ad P, 150.) Quod si mox Iris ita loquitur: putanda est non vera dixisse, sed Achillem excandefacere voluisse." Argutiae!

157. τρὶς δὲ δύ᾽ Αἴαντες, θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν. Erat δύ᾽ Αἴαντε ex cod. Lips. Ernestio probatum, quem sequebatur Wolf. recte et hoc legeretur, nisi constans codd. consensus esset in Αἴαντες, quod et edd. exhibebant. Est porro τρὶς δὲ δὴ Αἴαντες in codd. Mori. Harlei. Bentl. emendabat τρὶς δέ μιν mollius vtique, sed sine codice et sine necessitate.

ἐπιειμένοι ἀλκὴν iam vidimus A, 149. et mox vs. 158 ἀλκὶ πεποιθὼς, etiam saepe; v. E, 299.

160. στάσκε μέγα ἰάχων. ÷ „quod Zenodotus scripsit μέγα ἀχέων. At, inquit Schol. A. quorsum *tristatus?* immo adhortatur Troianos, vt corpus Patrocli abstrahant." Bene haec; relinqueretur quoque in ea lectione hiatus.

μέγ᾽ ἰάχων Lips. vt fere peccatur alibi.

161. 162. ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὔ τι λέοντ' αἴθωνα δύνανται ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα δίεσθαι. „ἀπὸ σώματος. Schol. br. ἀπό τινος ζώου. fera caesa. θηρός. νεκροῦ γάρ, Φασι, μὴ ἅπτεσθαι λέοντα." Haec iam vidimus Obff. ad Γ, 23. comparatio quoque frequentata M, 298 fq. Υ, 164 fq. alibi leo cedit: Λ, 547 fq. Leo αἴθων fuluus. nec aliter interpretandus. v. ad K, 23.

162. μέγα πεινάοντα δίεσθαι. „quod δίεσθαι, (pro διῶξαι) vt τίθεσθαι, a δίημι, vnde et δίεσαν, Σ, 584. add. Ψ, 475. non enim, ait Schol. A. (cui fimilia habet Schol. Harl.) audiendi, qui δ' abundare volunt et fcribunt δ' ἱέσθαι." cf. Schol. ad P, 110 ὃν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται.

163. δύω Αἴαντε κορυστά. Lipf. κορυσταί. ficque duo Vindob.

164. τὸν οὐκ ἐδύναντο — ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι. Townl. δειδίξεσθαι. hoc melius legitur inf. Υ, 201. et 431. 432.

165. εἴρυσσέν κε. εἴρυσε Cant. Townl. ignorata prosodia.

167. Iris ἄγγελος ἦλθε — θωρήσσεσθαι. h. ἀγγέλλουσα. At θωρήσσεσθαι proprie dictum effe nequit; nam arma Achillem non habere, ipfa Iris mox fatetur vf. 199. Eft ergo fimpliciter accingere fe, prodire in pugnam; aut potius, in confpectum pugnantium. Recte Schol. Mofc. τὸ ὁρμῆσαι πρὸς τὸν πόλεμον. πῶς γὰρ εἶχεν ὁπλισθῆναι;

168. κρύβδα Διὸς ἄλλων τε θεῶν. Vrat. d. πάντων τε θεῶν. κρύβδα Διός. quaefiuere grammatici ap. Schol. L. cur Iris clam Ioue aliisque diis, a Iunone miffa fuerit ad Achillem? audierat tamen ipfa Iuno, Iouem nolle Patrocli corpus male mulcari: fup. P, 270 fq. „At, inquit, norat illa quoque Iouem conftituiffe, vt vsque ad noctem fuperior pugna effet Hector; hoc illam velle interuertere, Achille, vt prodeat, per Iridem excitato." Alia nugatur Euftathius p. 1136, 30. Dices fimplicius: Producendus erat Achilles in medium, vt fifteretur impetus

Hectoris et Troianorum corpus Patrocli, ne castris, quibus iam appropinquatum erat, inferretur, prohibentium. Cum ipse arma non haberet, vix audere poterat Achilles prodire in pugnam nudus, nisi confirmatus iussu numinis; accommodatissimum autem numen Iunonis, deae Achiuis studiosae. Cum diuersa esse deorum studia bene dea nosset, machinata illa hoc est clandestino consilio.

171. Πατρόκλῳ ἐπάμυνον. „Aristarchus Πατρόκλου. vt sit περὶ Πατρόκλου, vt Π, 522 ὁ δ' οὐδ' οὗ παιδὸς ἀμύνει." Schol. A. v. Obss. ad e. l. Nunc tamen Aristarchum ratio fefellit; ἐπάμυνον casum tertium postulat propter ἐπί. sicque vbique Homerus, vt Z, 361, Θ, 414 et al.

172. οὗ εἵνεκα φύλοπις αἰνὴ ἕστηκε πρὸ νεῶν. ἕστηκε est pro γίνεται. cum durationis notatione.

173. οἱ μὲν ἀμυνόμενοι νέκυος πέρι τεθνειῶτος. Vatcam Harlei. ἀμυνέμεναι. quod conuenire putes cum ἐρύσσασθαι. Enimuero alterum hoc pendet ab ἐπιθύουσι. „Varietas constructionis Homeri consuetudini aptior:" ait Ernesti; recte, modo recte iunxeris: οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσιν, οἱ μὲν ἀμυνόμενοι, — οἱ δὲ ἐπιθύουσιν (ὥςτε) ἐρύσσασθαι.

νέκυος πέρι poterat quoque locum habere περὶ ante adiunctum τεθνειῶτος.

τεθνειῶτος. etiam h. l. Venetus, qui alias per η scribit; vt et h. l. Cant. Townl. vn. Vindob. τεθνηῶτος, quod Aristarcheum est. Nos sequi ει iam monitum est ad Z, 71.

174. οἱ δὲ ἐρύσσασθαι προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν. Ἐπεὶ „quia Zenodotus legerat: προτὶ Ἴλιον αἰπὺ θέλοντες. (hoc male, quia Homericum vbique est ἐθέλω) tum, quia ille ἀλκέμεναι vsque ad πῆξαι transtulerat supra post vs. 155. At, inquit, Iris nunc haec de suo addidit, καὶ οὐδέποτε κατὰ τὸ δεύτερον λέγει Ἴλιον. Nam praecesserat iam simile exemplum O, 71 Ἴλιον αἰπὺ ἕλοιεν. vbi etiam τὸ Ἴλιον pro ἡ Ἴλιος. at et ille locus erat profectus ab interpolatore; ex nostro autem loco apparet rhapsodorum eam fuisse, non grammatici.

ἐρύσσασθαι sibilo duplicato recte Barnes ex Cantabr. sicque iam edd. ante H. Stephanum; qui codicum sollenne vitium ἐρύσασθαι ex ed. Rom. intulerat.

οἱ δὲ ἐρύσσασθαι. Barnes emendabat οἱ δ' ἂν ἐρ. infeliciter. Cant. οἵ δέ γ' ἐρ. Male; nam pronuntiatum fuit οἱ δὲ ϝερυσσασθαι. Grauius est quod ἐρύσσεσθαι est in Ven. et Schol. A.

Pro προτὶ in aliis est ποτί.

175. Τρῶες ἐπιθύουσι. Apollon. Lex. h. v. ἐπ' εὐθείας ὁρμῶσι. Et Hesych. ἐπιθύω. ὥρμημαι. vt saepe ἰθύω. Variata autem est structura; nam sequi debebat οἱ μὲν ἀμυνόμενοι, οἱ δὲ ἐπιθύοντες ἐρύσσασθαι.

176. ἑλκέμεναι μέμονε. Bentl. malebat μέμασιν ex vs. 156. At et illud bene; v. c. E, 482 καὶ μέμον' αὐτὸς ἀνδρὶ μαχήσασθαι.

κεφαλὴν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· ἄνωγε." sicque Lips. Harl. Mori. Cant. Vat. Vrat. d. adde Eustath. e quo appositum, vt alia, in marg. H. Stephani.

κεφαλὴν δέ γε Cant. Harl.

De hoc Iridis mendacio nuntii multa disputarunt grammatici. v. sup. ad vs. 155. Saltem dicendum erat: Iridem aut suspicari id, quod sollenne factu erat, aut, vt deam, hoc nosse potuisse, quod Hector animo versaret.

178. ἀλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι κεῖσο· σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω. Mosc. fragm. μηδέ τι. Harlei. μηκέτι, cum Apollon. Lex. in ἄνα. μήδ' ἔτι κεῖσο. μὴ ἀργὸς διατέλει. Schol. br. vt aliquoties de Achille, v. c. H, 230. Lips. a pr. m. σέβας δέ τε. σέβας. E pluribus apud Hesych. et Eustath. huc spectat notatio: αἰδώς. v. ad Z, 167 vbi est σεβίζεσθαι, αἰδεῖσθαι.

179. Τρῳῇσι κυσὶ μέλπηθρα γενέσθαι. μέλπηθρον, vt sup. N, 233.

180. σοὶ λώβη, αἴ κεν τι νέκυς ᾐσχυμμένος ἔλθῃ. Primo σοὶ λώβην, vt iungantur cum antecedentibus coni. Bentlei. scite haud dubie. λώβη h. l. est αἶσχος. Eu-

ftath. ἔλθῃ per ἀπέλθῃ reddit; at eft pro εἴῃ. Legebatur ἠσχυμμένος, non modo in edd. fed etiam in optimis codd. Townl. Mofc. Ven. at Codd. ab Tho. Bentleio collati, in quibus Vat. et Lipf. ap. Erneftium ἠσχυμένος, quod Wolf. fequutus eft, et recte. Nam υ per fe producitur: vt fup. vf. 24 χαρίεν δ' ἤσχυνε πρόσωπον.

ἔλθοι ed. Rom. perpetua varietas poft αἴ κε.

181. τὴν δ' ἠμείβετ'. τὸν δ' fphalma Ald. 2.

182. τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἧκε; „Ita τίς γάρ σε. Aliter Ariftarchi editio τίς τ' ἄρ σε. (quod et in Cantabr. et edd. ante Stephanum lectum; qui γὰρ intulit) At, inquit Schol. A. annon melior lectio altera, cum follenne fit Homero, exordiri a γάρ?" Recte quidem; cur tamen hoc non alibi animaduerfum, vbi vel eadem erat varietas, vel legebatur τ' ἄρ, cum γὰρ opportunius effet: vt paullo poft vf. 188 πῶς τ' ἄρ' ἴω; fup. Λ, 837 πῶς τ' ἄρ' ἔοι τάδε ἔργα; Od. Γ, 22 Μέντορ, πῶς τ' ἄρ ἴω; πῶς τ' ἄρ προςπτύξομαι αὐτόν; priore loco πῶς γὰρ defidero, nec tamen aliter quam πῶς τ' ἄρ legitur etiam in edd. Cic. ad Att. IX, 8. Verum ductus fimilitudo in ταρ et γαρ rem vbique facit dubiam. τάρ vidimus iam ad A, 65.

Pro ἄγγελόν eft vitium Turnebi ἄγγελος.

185. οὐδ' οἶδε Κρονίδης ὑψίζυγος· vltimam vocem vidimus Δ, 166 et al. alte fedens. At οὐδ' οἶδε, fi Homericus verfus eft, fcribendum eft ου ϝοιδε. Bentleius, quod miror, varie tentat: ουδϝοιδε, vel οὐδὲ ϝίδε, vel ου ϝοιδε. ab hoc haud difcedam. At duo vff. 185. 6 ferius inferti effe videntur ex fup. 168.

186. Ὄλυμπον ἀγάννιφον. ― „quod Olympum, vt montem, appellat ἀγάννιφον." v. Excurf. VIII ad A, 494.

188. πῶς τ' ἄρ ἴω μετὰ μῶλον; „et quomodo igitur?" Clark. Ernefti autem monet, hoc loco vfum effe Ciceronem ad Atticum, in dubitatione de partibus belli Caefariani, iret ne ad Pompeium nec ne. Si in animo habuit locum Epp. IX, 8. verfus ibi eft ex Odyff. Γ, 22. At enim pro πῶς τ' ἄρ. quis non expectet πῶς γάρ;

quod sollenne est. vt A, 123 πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί; K, 61 πῶς γάρ μοι μύθῳ ἐπιτέλλεαι; saltem putes δὲ locum sibi poscere, πῶς δ' ἄρ' ἴω. vt πῶς δὲ alibi: πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας; Φ, 481.

ἔχουσι δὲ τεύχε' ἐκεῖνοι. sc. Troiani: vt solent animo commoti tanquam praesentes videre et appellare absentes. Notauit Koeppen. cf. Virg. Aen. II, 733 *nate, propinquant!* „γρ. τεύχεα κεῖνοι." Barnes.

191. στεῦτο γὰρ Ἡφαίστοιο πάρ' οἰσέμεν ἔντεα καλά. „ὅτι κατὰ διαίρεσιν ἀντὶ τοῦ διωρίζετο" Schol. A. Interpono καί, ἀντὶ τοῦ διωρίζετο. Sunt duo diuersa, quae notantur. Alterum hoc, διωρίζετο, est interpretatio τοῦ στεῦτο, et respicit Od. Λ, 583 στεῦτο δὲ διψάων. de quo iam vidimus ad B, 597. Alterum, κατὰ διαίρεσιν, spectat ad Ἡφαίστοιο πάρ' οἰσέμεν. scripserant alii παροισέμεν; vt est in Veneto, Townl. Vrat. A. Et Schol. A. (Scholion etiam in cod. Mosc. legitur) ait Apollonium sic scribere. „Aristarchus autem scripserat, vt nos scribimus, Ἡφαίστοιο πάρ per diaeresin et anastrophen." ἐπείσθη δὲ ἡ παράδοσις Ἀριστάρχῳ, additur in eo Scholio. Adde Schol. br. sicque fragm. Mosc. et alii.

192. ἄλλου δ' οὔ τευ οἶδα, τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω. Erat οὔ θην, vel οὐ θὴν in edd. excepta editione Romana, e qua Stephanus receperat οὔ τευ, quod iterum eiecit Barnes auctoribus cod. Cant. et Schol. br. adde vn. Vindob. Sane οὐ θὴν aut potius οὔ θην aliquoties vidimus, B, 276. K, 104. Ξ, 480. v. Obss. ad O, 288. Hesych. οὐ θήν. οὐ μήν, οὐ διὰ παντός. At optimi codd. Mosc. Townl. Lips. Ven. tuentur lectionem Rom. ed. quae et Eustathii est, eoque alludunt alii. Ven. B. ἀλλ' οὐδ' οὐδέ τευ. Vrat. A. et d. ἀλλ' οὐδ' εὖ οἶδα. Vitium ortum ex mala diuisione ἀλλ' οὐδ' οὐ. quae est quoque in vno Vindob. ἄλλου δ' οὔθεν οἶδα μὴ ἂν alius Vindob. Schol. br. ἄλλου δὲ οὐδενὸς οἶδα reddunt.

Quaeritur, ζητεῖται, cur non Patrocli arma relicta sumserit Achilles? Multa argutantur Schol. A. B. br. Mosc.

Eustath. Respondebo simpliciter: esse hoc extra fabulam positum: vt Aristoteles solet distinguere in lib. de poetica.

194. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὄγ' ἔλπομ'. Interpolatum interposito ὄγ' ignorato digammo; cum esset: ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ϝέλπομ'. Notat quoque Bentl.

ἔλπομ' in medio, est pro, puto, νομίζω. At Schol. exc. et alii ap. Eustath. male iungunt αὐτὸς ὄγ' ἔλπομαι.

ἐνὶ πρώτοισιν Eustath. p. 1137, 26 ἐνὶ Τρώεσσιν. ἤ μάλα, ἐνὶ πρώτοισιν. Est tamen ἐνὶ Τρώεσσιν etiam in Townl. Mosc. Ven. etsi Schol. A. interpretatur alterum.

ὁμιλεῖν Vrat. b.

197. εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν ὅ τοι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται. ⟨— sed Scholion excidit.

ἴδμεν recepit Turneb. ex ed. Rom. Antea erat ἴσμεν. Prius tuentur codd.

ὅτι κλυτὰ erat in edd. ὅ τοι margo Stephani ex Eustath. receptum a Barnes. eiectum a Clarkio, rursus commendauit Ernesti, ex Lips. eumque sequutus est Wolfius, recte: accedunt codd. Vat. Vrat. A. Townl. Ven. vn. Vindob. Vnum est, quod suspicionem facere potest, ὅτι esse forte mutatum, quia vltimae aliquis cauere volebat productae, cum non videret et tono et ante κλυτὰ satis esse prospectum. Est tamen quoque ἀλλά τοι ἔντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται vs. 130.

198. ἀλλ' αὔτως ἐπὶ τάφρον ἰών. „Apud Zenodotum et Aristophanem αὐτός. h. e. αὐτὸς, χωρὶς ὅπλων. et est elegans, nec inscita lectio.“ Schol. A. nec male. sic quoque Lips. et vn. Vindob. Nec tamen deterius αὔτως. οὕτως, ὡς ἔχεις.

199. ὑποδδείσαντες. geminatio litterae grammaticis debetur. olim erat ὑποδείσαντες, geminato delta pronuntiando.

200. 201. Τρῶες ἀναπνεύσωσι. manifesta interpolatio ad supplendam sententiam otioso additamento; ex Π, 42. 43. vbi v. de his vss. Aliter Ernesti ratiocinatur: „vterque versus supra Λ, 800. 801. et Π, 42. 43. [illegible] occurrit: itaque vtrumque et hic ab Homero esse crediderim.“

201. ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο. Versus, mihi iam supra damnatus, aberat a Cant. Vat. Towul. fragm. Mosc. In Harlei. ἀνάπνευσις vt sup. l. l.

203. ἀμφὶ δ' Ἀθήνη. Vrat. d. αὐτὰρ Ἀθήνη.

204. αἰγίδα θυσσανόεσσαν vidimus primo loco E, 738. Duplex σ in posteriore versu debetur Barnesio hic quoque.

205. ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ. κεφαλὴν edd. ante Stephanum; excepta ed. Rom. e qua ille recepit κεφαλῇ, quod codd. habent.

206. ἐκ δ' αὐτοῦ δαῖε φλόγα παμφανόωσαν. Ride acumen grammaticum in Schol. B. „πῶς δέ, φασιν, οὐκ ἐκαίετο; καὶ γὰρ οἱ θεοὶ αὐτοὶ τρωτοί. (nec tamen deos combustos quisquam memorauit!) ῥητέον δὲ, ὅτι φαντασία ἦν."

207. ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται. Sch. A. „Dionysius Thrax ait Aristarchum, hac scriptura vsum, postea mutasse: „ὡς δ' ὅτε πῦρ ἐπὶ πόντον ἀριπρεπὲς αἰθέρ' ἵκηται" ita commode ignem igni Achillis respondere." Meminit quoque Eustathius. Vtinam adiectum esset, fueritne haec lectio an emendatio: Nam verborum ordine male instituto comparationem non bene procedere videbant, *flammae* cum *fumo*: δαῖε φλόγα — ὡς ὅτε καπνὸς — Itaque, vt ex adiecto alio Scholio (quod et in Sch. br. habetur; add. Sch. B, 211.) apparet, distinxerunt veteres signum aliud interdiu fumo, aliud noctu flamma datum; atqui comparationis rationem meliorem hinc vix eruas; tum ipsa natura ita fert, vt eiusdem ignis interdiu fumus tantum cernatur, noctu flamma in fumo: πῦρ νυκτὶ αἰθόμενον ap. Pindar. Ol. I pr. vt in ipsis Aetnae et Vesuuii incendiis notatur: sic ap. ipsum Pindar. P. I, 42. Alii apud Sch. B. καπνὸν pro πῦρ dictum esse voluere, tanquam effectum pro caussa. Sic quoque esse κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας (B, 399.) et sup. 210 καπνὸς sic pro igni accipiebatur. Aristarchus tandem, vt apparet, ad emendationem processit, satis temere. Scilicet male comparatio, vt dixi, quaesita est in

illis: ὡς δ' ὅτε καπνὸς — ἵκηται. Atqui potius ad illa referenda est, ὡς — ἅμα ἠελίῳ καταδύντι πυρσοί τε φλεγέθουσιν. Reliqua ad amplificationem spectant. *Vt noctu ignes ardent, et splendor exsurgit inter fumum in auras sublatum, ex vrbe obsessa, in insula aliqua.* Hoc postremum adiectum ad loca refer, in quibus poeta vixit.

Manifestum fit ex his et seqq. non de incendio oppidi agi, sed de signo militari, igni in loco edito incenso, qui noctu in medio fumo flammam emicantem edit; cum flamma hac nocturna fit comparatio. Ineptae Eustathii rationes per totum locum sequentem non sunt admittendae.

208. τὴν δήϊοι ἀμφὶ μάχονται et ἀμφιμάχονται scribitur.

209. οἵτε πανημέριοι στυγερῷ κρίνωνται Ἄρηϊ. οἵτε grammatica ratione vix alii esse possunt quam δήϊοι, *obsidentes.* atqui hoc non conuenit; etsi iunxeris οἵτε ἄστεος ἐκ σφετέρου (ἐλθόντες aut simile quid). Debent *obsessi* esse, qui signum edunt vt socii succurrant laborantibus; puto ergo fuisse „οἱ δὲ" *altera ex parte illi,* qui obsessi sunt, *pugnant fortiter interdiu, noctu autem dant signum ignibus accensis.* pugnant autem oppidani partim de muris, partim vrbem egressi manus conserendo et insidias locando: vt inf. 513 factum narratur. Vtroque modo accipi potest eos κρίνεσθαι Ἄρηϊ ἄστεος ἐκ σφετέρου.

στυγερῷ κρίνωνται Ἄρηϊ. Notat Schol. A. „esse pro ὑπὸ στυγεροῦ Ἄρηος." Primo nescio, cur nunc demum hoc enucleet grammaticus, cum iam lectum sit, B, 385 ὥς κε πανημέριοι στυγερῷ κρινώμεθ' Ἄρηϊ: tum petita loquendi forma e indiciis nihil aliud notat quam *diiudicare caussam* ἐν μάχῃ h. e. *pugnare.* (Argutantur grammatici: v. Eustath. ad h. l.)

κρίνωνται Vrat. d. et Vat. vt ad ὅτε καπνὸς ἵκηται iungatur, quod fit doctius, quam in vulgg. κρίνονται. Accedunt fragm. Mosc. vn. Vindob. et Venetus.

210. ἄστεος ἐκ σφετέρου. Zenodotus ἄστυ ποτὶ σφέτερον. Sch. A. nec quicquam additur. Atqui attendendum erat huic lectioni tanto magis quoniam altera difficultatem habebat; vt ad 209 diximus. Nunc οἵ τε, οἱ δήιοι, pugnant *ad vrbem* eorum, fcil. oppidanorum: Ita vero prodit fe interpolator vfu indocto voc. σφέτερος. effet enim: ex vrbe eorum: αὐτῶν, ἐκείνων. cum ἄστυ ποτὶ σφέτερον effet, fuam ipforum.

211. πυρσοί τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι. figna e fpeculis data ignibus accenfis. Scribebat Afcalonita ἐπητριμοὶ, quod refellit Sch. A. et Euftath. Eft ἐπήτριμος, vt νόμιμος. σπόριμος." accentu puta. Per η conftanter in libris fcribitur, h. l. et inf. 552. et T, 226. alibi variat et ἐπίτριμος occurrit fcilicet ab etymi, quod folus Euftath. tradidit, ftudio, cum modo ab ἤτριον, *filum*, στήμων, modo a τρία vt fit pro πολλὰ dictum, τρίμος, ducitur: v. Euftath. ad h. l. et ad T, 226. et ex eo Thefaur. Steph. Damm.; Sch. B. ad T, 226. Intpp. ad Hefych. et ad Suid. Toup. To. III, p. 271. In fenfu vocis fibi omnes conftant, συνεχεῖς, πυκνοὶ, συχνοὶ, ἐπάλληλοι Sch. br. Hefych. Etymol. qui nil praeterea addidit. Add. Apollon. Arg. I, 30. IV, 937. c. Schol. Iam πυρσοὶ, Sch. B. οἱ ἐκ φρυγανώδους ὕλης ἀναπτόμενοι ἀλλεπάλληλοι. communi nomine φανοὶ, vnde πανοὶ v. c. Eurip. Ion. pr.

211. ὑψόσε δ' αὐγή. Vat. ὑψόθι.

212. γίγνεται. variat cum γίνεται, hic quoque, vt alibi; nulla cum certa ratione.

213. Ἄρηος ἀλκτῆρες. Ariftarchus Ἄρεω. Sch. A. et Euftath. de qua forma v. Etymol. h. v. ἄρεος agnofcunt Sch. br. Lipf. Vrat. b. ficque eft conftanter editum, vsque ad H. Stephanum, qui ἄρεως repofuit, haud dubie ex Euftath. qui habet ἐκ παλαιῶν ἀντιγράφων. Sicque Barocc. fragm. Mofc. Venetus. ἄρηος Vrat. A. infcite. Porro, quod mireris, hic nusquam, quod vel maxime expectabam, ἀρῆς legitur, cum tamen fit fimillimus locus ceteris, quos fupra vidimus ad 100. et M, 534.

215. στῆ δ' ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος. putes debuisse eum vociferari ab alto ἐπὶ τείχει. Non tamen hoc poetae placuit; sed ille de vallo descendit ad fossam: ἰὼν ἀπὸ τείχεος ἐπὶ τάφρον. Appropinquarant autem Troiani iam fossae. Itaque inf. 228 vociferatur Achilles ὑπὲρ τάφρου. Poterat quidem duplici modo iungi; vel, στῆ ἐπὶ τάφρον, παρὰ τάφρον, adstitit fossae, ἰὼν ἀπὸ τείχεος. vel στῆ, ἰὼν ἐπὶ τάφρον ἀπὸ τείχεος. hoc recte, ex vsu: Od. K, 97 ἔστην δὲ, σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθών. Et saepe sic στῆ ἰών. vt Δ, 496 στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών. H, 46 στῆ δὲ παρ' Ἕκτορ' ἰών. Z, 375 ἔστη ἐπ' οὐδὸν ἰών et sic plura. Inf. T, 49 αὖε δ' Ἀθήνη στᾶσ' ὅτε μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν, τείχεος ἐκτός. Erat enim interuallum inter vallum et fossam Θ, 213 ὅσσον ἀπὸ πύργου τάφρος ἀπείργει. vbi cf. Obss. Turbas olim in his feceram: vt in Lecheual. Troade p. 272.

οὐτ' ἐς Ἀχαιοὺς μίσγετο. Ald. 2. ἐπ' Ἀχαιούς. et Eustath. ἐπ' Ἀχαιούς. ἢ ἐς Ἀχαιούς. Dictum hoc pro ἐμίσγετο τοῖς Ἀχαιοῖς.

216. πυκινὴν ὠπίζετ' ἐφετμήν. „γρ. ἐποπίζετ'" Barnes.

218. ἀτὰρ Τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὦρσε κυδοιμόν. Harlei. Τρωσὶν ἄν. Sed est ἐνῶρσε, ἐνέβαλε.

219. ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνὴ, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ. (ξ—) „quod Homerus nouit σάλπιγγα, idemque norat, heroes tuba vsos haud esse" Schol. A. B. saltem non in bello, puta. Res nunc vulgata. v. Schol. ad Eurip. Phoen. 1386. Schol. Lycophr. 250. Quod Apollod. III, 13, 8 narrat, Vlyssem, tuba vsum, e latebris eduxisse Achillem, apud Lycomedem in insula Scyro sub muliebri habitu latitantem, docet, eum ex Tragicis hoc petiisse, e quibus in artificum opera hoc idem migrauit.

ἀριζήλη φωνὴ, clangor acutissimus. Apollon. Lex. ἀριζήλη· οἷον ἀρίζηλος. (leg. ἀριζήλη. ἀρίζηλος, οἷον ἀρίδηλος) μεγάλως ἔκδηλος. Hesych. ἀριζήλη. θαυμαστὴ ἄγαν. ἐκδηλοτάτη. de voc. v. ad B, 318.

ὅτε τ' ἴαχε. τ' est seriorum: etiam ap. Apollon. Lex. in σάλπιγξ. et Schol. Lycophr. ad vs. 253. Antiquitus

fuit ὅτε ϝιάχε. notauit iam Bentl. adſcriptis locis N, 244. X, 27. ὅτι Lipſ.

220. ἄστυ περιπλομένων δηΐων ὑπὸ θυμοραϊστέων. Schol. B. obſeruat: aut ὑπὸ otioſe poſitum abundare, aut iungenda eſſe ὅτε ἀριζήλη φωνὴ ὑπὸ δηΐων.“ Quin datur tertium: ὅτε σάλπιγξ ἴαχεν ὑπὸ δηΐων, tuba cecinit ab hoſtili exercitu.

περιπλομένων. Harlei. περὶ πλομένων, eodem fere errore, quo Schol. Apollonii Arg. III, 1149 a πλόος vocem ducit. Sunt hoſtes δήϊοι περιπελόμενοι ἄστυ, ſ. πελόμενοι περὶ ἄστυ, κυκλοῦντες τὸ ἄστυ. vt et redditur vox ab Euſtath. et Schol. περιπολεῖν. κυκλοῦν.

θυμοραϊστὴς θάνατος lectus iam N, 544. et quod hic habemus, Π, 591.

222. οἱ δ' ὡς οὖν ἄϊον ὄπα χάλκεον Αἰακίδαο. (⊢) „Zenodotus ὄπα χαλκέην legit, ἀμέτρως.“ hoc verum non eſt, contra metrum id factum eſſe, nam ita binis ſyllabis pronuntiandum eſſet, vt ſaepe in ea voce et in ſimilibus fieri videmus. Pergit ille: Zenodotum ignoraſſe figuram: κλυτὸς Ἱπποδάμεια. (B, 742 vbi v. Obſſ.) et θερμὸς ἀϋτμή. (vbi hoc in Homero occurrat, non reperio: an locum Hymni in Merc. 110 in animo habuit?) ἡδὺς ἀϋτμὴ occurrit Od. M, 369.

ὡς οὖν ἄϊον. breui prima, ἄϊον. at ſup. O, 252 ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ. Barnes itaque: „γρ. οἱ δ' ὡς ἄϊον οὖν ὄπα“ temere inertem verſum ſubſtituendo. Immo vero inuerſe, natura breuis eſt ſyllaba prima ἄϊω, quomodo produci diſputatum eſt ſup. Obſſ. ad O, 252 et in Excurſu I ad lib. P. in Obſſ. proſod.

Aberat vſ. 222 a Barocc. et a Townl. Melius poteramus carere verſu 221 ὡς τότ' ἀ.

223. ἀτὰρ καλλίτριχες ἵπποι. Barocc. καλλίτριχας ἵππους perperam.

224. ἂψ ὄχεα τρόπεον. Schol. A. εἰς τοὐπίσω τὰ ἅρματα ἔτρεπον. Schol. br. περιέστρεφον.

τρώπαον, τρώπων, ſunt ludibria Euſtathii et Barneſii.

225. ἡνίοχοι δ' ἔκπληγεν, ἐπεὶ ἴδον. Breuitatis et celeritatis virtutem in h. l. commendat Dionyſ. Hal. de composit. ſ. 15 vbi legebatur male, cum vno Vindob. ἡνίοχον ἔκπληγον.

227. τὸ δὲ δαῖε Vrat. d. fragm. Moſc. Ven. Ἰακῶς vulg. τὸ δ' ἔδαιε.

228. Fuit et hic μεγα ϝιαχε. vt ſupra monitum Σ, 29.

229. τρὶς δὲ κυκήθησαν repoſui, quod Ioniſmus poſtulabat ſuccurrentibus Lipſ. Cant. Vrat. d. A. vulgg. τρὶς δ' ἐκυκήθησαν.

Τρῶες κλειτοί τ' ἐπίκουροι. Barocc. κλητοί τ' ſollenni varietate, h. l. forte admittenda.

230. ἔνθα δὲ καὶ τότ' ὄλοντο δυώδεκα φῶτες ἄριστοι ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσι. ⁒ „quia Zenodotus ſcripſerat: ἔνθα δὲ κοῦροι ὄλοντο δυώδεκα πάντες ἄριστοι οἷσιν ἐνὶ βελέεσσι. „Sed verſus non ſunt Homerici nec compoſitione, (hoc non aſſequor) nec recte οἷσιν pro τοῖς ἀλλήλων." Ita Sch. A. quis tamen οἷσι cogit ita accipere? quid ni ſit *ſuis ipſorum?* Praeſtat tamen, extrema ſaltem parte, altera lectio, ſi modo recte eam interpreteris: *periere ſuis obtriti curribus et transfixi haſtis ſuis,* in turba conſerta fugientium. ἀμφὶ pro ἐν. διά. nam, ſi ἀμφὶ eſſet παρὰ vel περὶ, circa, non exiret bona ſententia. Melius quoque ὀχέεσσι, quam quod notatur: ἐν ἄλλῳ· ἀμφὶ σφοῖς ξιφέεσσι καὶ ἔγχεσιν, ex emendatione forte, vt ἀμφὶ magis conueniret. Vulgatam habebat quoque Euſtath. In vno Vindob. et Vrat. d. pro ἔγχεσιν erat ἔντεσιν. Ceterum fuere apud Schol. A. quibus haec hyperbole diſpliceret tanquam incredibilis et immodica. Reſpondet grammaticus: tantam fuiſſe trepidationem ex aegidis terrore et flamma ardente, vt ipſi ſe mutuo obtererent. At illud ridiculum eſt, quod cum Euſtath. et Sch. Exc. Schol. B. ſubiicit: haud liquere, ad ſingulasne vociferationes duodeni interierint, an omnino, poſt tertiam duodecim? quaeſtio non magis fructuoſa quam iſta de caeſis a Patroclo ter nouenis Troianis Π, 785.

231. ἀμφὶ δὲ σφοῖς Barocc. male. καὶ ἔντεσιν Vrat. d. et vn. Vindob. vt modo dixi, felici lapfu. „γρ. ἀμφί θ' ἑοῖς." Barnes de fuo. male.

235. ἐπεὶ εἴςιδε Bentl. reponebat ἔςϜιδε. de hoc v. Excurf. de Digammo. Fuit, fufpicor, επειη Ϝιδε. quo et ipfum Bentleium pronum effe alio loco video.

236. κείμενον ἐν φέρτρῳ. ⊱ (⊱) „quod femel h. l. φέρτρον pro φορεῖον." Sch. A. B. In edd. legebatur φέρετρον, excepta Romana, in qua, vt et in Sch. br., φέρτρῳ diferte legitur; hocque firmatur per codd. (vt Cant. Harlei. Townl. Vrat. b. d. Mofc. fr. etiam per Venetos et Schol.) vnde video iam in noua ed. Wolf. effe correctum. adde Apollon. Lex. h. v. Suid. etfi is φέρετρῳ quoque notauit. Hefych. Euftath. (Barnes parum diligenter de his agit) φερέτρῳ eft in Etymol. „τῇ τῶν νεκρῶν κλίνῃ. παρὰ τὸ φέρειν. κείμενον ἐν φερέτρῳ. Ἰσαῖος." Sufpicor Homericum hemiftichium e margine irrepfiffe, et vocem fuiffe lectam in Ifaei orationibus. Nifi ftatuere malis corruptam effe vocem ex addito εἴςιδεν.

237. τόν ῥα. „*quem fcilicet. quem, vt fupra dictum eft.*" Clarke.

238. ἐς πόλεμον, οὐδ' αὖτις. „γρ. ἐς πόλεμόνδ', οὐδ." commentum Barnefii.

239. 240. ⊱ ἐν ἄλλῳ· Ἠέλιον μὲν ἔπειτα. — ζητεῖται, quare ἀκοντα, *inuitum*, folem occidere dixerit. Crates nodum foluebat, quia, quod perperam ftatuebat, fol eft Apollo, isque fauebat Troianis; voluiffet adeo morari diutius iis vincentibus. Contra Iuno contrarium cupit, et Apollinem Oceanum fubire cogit: Agathocles alio modo argutatus erat, ex phyfica impofita foli neceffitate, vt occidat. (Tribuit hoc Crateti Euftathius.) At Sch. A. quia Iuno a Ioue audierat, Troianos *per totum diem* pugna fore fuperiores: fup. P, 455 itaque noctem maturius fuperuenire iuffit.

Obfcurata haec funt ignoratione prifci fermonis. Volebat poeta narrare: folito citius noctem fuperueniffe; et quidem, quandoquidem, ex epico more, dei alicuius

interuentu res insolita erat efficienda, opera Iunonis, quae actis huius diei finem facere volebat, ne Achiuis fuga in castra illapsis, Troiani quicquam in castra Achivorum molirentur. Itaque illa diem praecipitasse dicitur; vt contra in Israelitarum gratiam Iehoua diem dictus est produxisse vltra solitum. Iam autem, quae fiunt, praeter morem et opinionem, fieri videntur ac dicuntur praeter voluntatem, ab inuitis; itaque h. l. Sol dicitur invitus descendisse sub horizontem, quum citius, quam alias, ex naturali more, aduesperasceret. Ceterum, vulgari quoque loquendi more dicimus, die aliquo noctem maturius esse obortam. Proprie dixerat eadem poeta Θ, 485 ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος Ἠελίοιο, ἕλκον Νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν. Τρωσὶν μέν ῥ' ἀέκουσιν ἔδυ φάος, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς ἀσπασίη, τρίλλιστος, ἐπήλυθε Νὺξ ἐρεβεννή. vbi et hoc simile nostro loco, quod Troiani concionem sub dio habent.

ἠέλιον δ' ἀκάμαντα, indefessum cursu, notarunt certatim grammatici: ipse Apollon. Lex. Hesych. etsi corrupte, Etymol. Schol. br. Ad rotundam terrae formam, et τὴν περίδρομον ἀνάγκην solis refert Heraclides Alleg. 44. nimis subtiliter: cum satis sit, motus diurnus perpetuus. Ita amnem Spercheum vidimus ἀκάμαντα Π, 176. Et Eustath. p. 1155, 28 laudat ex antiquo poeta Oceanum pariter sic dictum: πάντῃ δ' ἀκαμάτου φέρεται ῥόος Ὠκεανοῖο. Idem l. 8 p. 30 obseruat, superfuisse diei partem, cum tamen tam multae et magnae res hoc vno die gestae essent. De hoc v. Excurs. II. ad Σ.

240. πέμψεν — νέεσθαι. Harlei. Ven. πέμπεν.

242. ὁμοιΐου πολέμοιο. πτολέμοιο perperam edd. praeter Rom. e qua emendauit H. Stephanus. Cum syllabae penultimae in ὁμοιΐου nulla sit ratio idonea: Bentl. em. ὁμοιΐοφι πτολέμοιο. v. sup. ad I, 440. De vi vocis v. ad Δ, 315.

243. Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν. Vrat. A. δ' αὖ ἑτέρωθεν. ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης χωρήσαντες. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο."

244. ἔλυσαν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους. Schol A. ἀντὶ τοῦ, ὑπέλυσαν τῶν ἁρμάτων. πῶς οὖν οὐκ ἀναστρέφεται; ὅτι συνείληπται. „ſi recte intelligo, vult dicere: cur non ſcribitur ὕφ'? quomodo tamen reſponderi poſſit, ὅτι συνείληπται, non video, immo vero, ſi ἔλυσαν ὕφ' iunxeris, συλλαμβάνεται praepoſitio cum verbo. Sed iungenda eſſe videntur iſta: πῶς οὖν οὐκ ἀναστρέφεται, ὅτι συνείληπται;

245. ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο, πάρος — εἰς τὴν ἐκκλησίαν συνηθροίζοντο. Fuit ζήτησις, vt ex Schol. br. apparet, quorſum poeta eos in concionem conuocet? Reſponderunt, velle poetam, variandae orationis cauſſa, a pugna rem ad ſermones habendos abducere: Alii, et hi haud dubie melius, terrore et pauore adductos Troianos ſponte in concionem coiiſſe et duces ad dicendum vt ſurgerent coegiſſe. In fragm. Moſc. hoc ζήτημα aberrauerat ad T, 45.

247. πάντας γὰρ ἔχε τρόμος. &c. „quod Zenodotus Φόβος ſcripſerat; ignorans, φόβον eſſe fugam, apud Homerum" Schol. A.

ἕλε τρόμος Vrat. b. d. A.

248. οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς ἐξεφάνη· δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ'. Laborat Schol. A. in verborum iunctura; immemor Homerici moris, quo adiectum hoc eſt paullo liberius pro, δηρὸν πεπαυμένος, vel ὃς ἐπέπαυτο.

ἐπέπαυτ' Ald. 1. et ipſa ed. Rom. vnde repetiit Turnebus Henr. Stephano ſequente. Eiecit Barnes et repetiit ἀπέπαυτ', quod Flor. Ald. 2. ſuppeditabant. Iterum rediit Clarke ad ἐπέπαυτ', quod auctoritatem habet codicum quos noui omnium, et hoc ipſe amplexus ſum; nam et ſimplex verbum locum habet, et vſum, vt ſup. 125 ὅτι δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι. (De ἐπιπαύω non debebat cogitari.) Etſi ceteroqui ἀπέπαυτο per ſe etiam bene ſe haberet; nam ſic ſaepe: Θ, 473 οὐ γὰρ πρὶν πολέμου ἀποπαύσεται ὄβριμος Ἕκτωρ. Π, 721 τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; et ſic alia. Eadem eſt varietas inf. T, 46. et T, 43 vbi verſus hic repetitur.

249. τοῖσι δὲ Πουλυδάμας. Barnes τοισίδε vt vbique folet.

250. ὁ γὰρ οἶος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω. Ad nostrum sentiendi modum futura sunt ante nos, praeterita tempora, quae abierunt, pone nos. At veteres contrario modo accipiunt: Schol. B. πρόσω, τὸ παρελθόν. et ὀπίσω τὸ μέλλον vt sup. A, 345. illam esse πρόνοιαν, hanc ἀγχίνοιαν. Etiam Schol. br. εἰς τὸ παρῳχηκὸς καὶ τὸ μέλλον. Eadem, obscurius tamen, affert Eustath. mox tamen idem: τὰ πρόσω, τὰ πρὸ ὀφθαλμῶν, καὶ ἐνεστῶτα reddit, praesentia.

251. ἰῇ δ' ἐν νυκτὶ γένοντο. Fuit ζήτησις ad h. l. ap. Schol. A. et Eustath. p. 1142 l. 5. quomodo hora eadem nasci potuerint tam dissimiles ingeniis. Heraclitus hoc ad astrologiae scientiam in Homero retulerat: Ἡράκλειτος ἐντεῦθεν ἀστρολόγον φησὶ τὸν Ὅμηρον, ἐν οἷς φησι μοῖραν δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν, οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται. (sup. Z, 488. 489.) Vix putes hinc magnam astrologiae scientiam elucescere; verum hoc voluit philosophus, Homerum haud omnino ignarum fuisse doctrinae de themate genethliaco, quia hoc tanquam memorabile aliquid memorat, quod eadem hora nati dissimiles fuerunt.

253. ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν. Schol. A. ait, obseruandum esse hoc (τοῦτο σημειωτέον) πρὸς τό· ὁ δὲ φῇ κώδειαν ἀνασχὼν etc. Ξ, 500. quorsum hoc spectet, videbis ad e. l. Obss. vbi similis pleonasmus occurrit. At illud merito mireris, quod, cum hic versus iam decies lectus fuerit statim A, 73. 253. B, 78 et al. nunc demum ista obseruatiuncula allinitur!

ὅςφιν scribitur h. l. vt alibi.

254. ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, φίλοι. ἀμφιφράζεσθαι, vel φράζεσθαι ἀμφὶ, est περισκέψασθαι τῇ διανοίᾳ. μάλα περισσῶς βουλεύεσθαι· Schol. A. et B. qui addit: ἔδει γὰρ πρῶτον τὸν σύμβολον (corr. τὸν σύμβουλον) δεῖξαι, ὅτι περὶ μεγάλων ἡ σκέψις.

Locus hic non vno modo potest interpungi, et iunctura haud vna fieri. Vt vulgo interpungitur, ante

μὴ μίμνειν vſ. 255 copula deficit contra vſum Homericum. Poſſint ſententiae ſingulae conſtitui plures; poſſis quoque interpungere et iungere: ἀμφὶ μάλα φρίζεσθε, φίλοι (κέλομαι γὰρ ἔγωγε ἄστυ δε νῦν ἰέναι·) μὴ μίμνειν Ἠῶ δῖαν. Equidem retineo vulgatam: γὰρ enim in κέλομαι γὰρ deſignat exordium orationis. Poteſt tamen μὴ μίμνειν pro imperatiuo haberi: ne hic ante caſtra diei ortum manete.

255. μὴ μίμνειν ἠῶ δῖαν. „Spondeum in pede quinto longinquam aurorae expectationem optime depingere" (voluit dicere, declarare) contendebat Clarke. Contra Erneſti: „At hic, inquit, nulla expectatio longinqua locum habet." Dictum ſalubriter! nam hic idem verſus alibi occurrit, vbi nulla prorſus erat expectatio diei exorituri: v. c. Od. I, 151 ἔνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν. qui verſus repetitur M, 7. Tum Π, 368 νηὶ δὲ πλείοντες ἐμείνομεν ἠῶ δῖαν. et T, 342 ἥατο καὶ ἀνέμεινα ἤϋθρονον ἠῶ δῖαν. Contra aliis locis, vbi ſimilis expectatio erat, dixit aliter: Jl. I, 658 ἔνθα γέρων κατέλεκτο καὶ ἠῶ δῖαν ἔμιμνε, T, 50 ἔνθ' ἄρα τοι κατέλεκτο καὶ ἠῶ δῖαν ἔμιμνεν. Verbo: vſu vulgari dictum eſt μεῖναι ἠῶ δῖαν, omnino de nocte exacta. Altera tamen ex parte poetis hic verſus exitus in carmine placuiſſe videri poteſt forte ex antiquiore poetarum vſu: ſic I, 240 ἀρᾶται δὲ τάχιστα φανήμεναι ἠῶ δῖαν. Od. Σ, 318 ἤνπερ γάρ κ' ἐθέλωσιν ἐΰθρονον ἠῶ μίμνειν. nunquam vero interpoſuere aliquid, vt v. c. dicerent: μὴ δῖαν μιμνέμεν ἠῶ.

Eſt aliud Scholion attextum in Schol. B. et in fragm. Moſc. quod et e cod. Leid. enotauit Valken. ad Ammon. p. 247. de eo, quod argumenta ſuaſionis a Polydamante factae petita ſunt a poſſibili, a neceſſario et ab vtili.

256. ἑκὰς δ' ἀπὸ τείχεος εἰμέν. Eſſe δὲ pro γὰρ notat Schol. A. Pro ἐν πεδίῳ vn. Vindob. ἐμπεδίῳ.

Prouocat ad hos verſus Strabo XIII p. 894 C. vt doceat Jlium fuiſſe aliquantum remotum a mari.

258. τόφρα δὲ ῥηΐτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί. Schol. B. „ῥᾴδιοι ἡμῖν ἦσαν εἰς πόλεμον. τουτέστιν εὖ ἡμῖν ἤεγηντο."

Miror grammaticum non vidiſſe, eſſe hunc ſollennem loquendi modum, quem poſtea inter Atticiſmos retulere, pro vulgari: ῥήτερον ἦν, πολεμίζειν τοῖς Ἀχαιοῖς. vna voce: εἰσὶν εὐκαταγωνιστότεροι. ap. Schol. br.

πολεμιζέμεν Schol. br. Vat.

259. χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε θοῇς ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων. Nexus ſententiarum melior eſſet, ſi legeretur: χαίρεσκόν τ' ἄρ ἔγωγε — et lubenter, alacri animo, et ipſe pernoctabam ante caſtra. ἰαύων, ἐπαυλιζόμενος. Schol. A et br. κοιμώμενος Apollon. Lex. h. v. ad h. l. Vidimus iam I, 325.

260. ἐλπόμενος νῆας αἱρησέμεν. Erat in edd. νῆάς γ' αἱρησέμεν. Verum abeſt γ' in melioribus et recte: Townl. Vrat. b. d. A. fragm. Moſc. Ven. Lipſ. duob. Vindob.

262. οὐ δ' ἐθελήσει. Vrat. d. A.

264. ἐν μέσῳ ἀμφότεροι μένος Ἄρηος δατέονται. Non habent grammatici, quomodo ſatis hoc expediant. Schol. A. „διαιροῦνται τὸν πόλεμον, παρόσον ὁτὲ μὲν οὗτοι, ὁτὲ δὲ ἕτεροι νικῶσι." hoc eſſet, fortunam pugnae partiri. Nam δατεῖσθαι eſt μερίζεσθαι, vt ſatis conſtat vel ex Etymol. et Heſych. Affert idem Schol. B. et addit aliud, eſſe, quum pugnatur diuerſis armis et modis. Euſtathius: vel τῇ ἑκατέρων ἀντιπαρατάξει, vel, fatis caſibusque belli vtrinque paribus: hoc amplectuntur quoque Schol. br. μερίζονται τοῦ πολέμου κίνδυνον. Vides vagam et incertam notionem: quam forte ſic ad certiora reuoces: μένος Ἄρηος eſt bellum, pugna; *pugnam partiuntur* haud dubie duo, qui inter ſe pugnant; conuenit, quod dicuntur iidem pugnam conferere, miſcere, dirimere, κρίνειν.

ἐν μέσῳ malim de interuallo vtriusque aciei accipere, in quod pugnantes procurrunt, quam de campo inter vrbem et caſtra.

μένος Ἄρηος. Mirum Venetum ſcribere Ἄρεως violato metro, et Ven. B. Ἄρεος. hoc etiam ex Harlei. laudat Clarke, et fortaſſe legendum eſſe ait: ἀμφότεροί γε μένος Ἄρεος δατέονται. Equidem inanem operam haud

nauabo, vt ex vitio librarii aliquid exsculpam, quo non indigemus. *μένος Ἄρηος, πόλεμος*, ap. Hesych. latere in corrupta glossa *μενοσαιος* notaret quoque Bentleius.

265. *ἀλλὰ περὶ πτόλιός τε μαχήσεται ἠδὲ γυναικῶν.* ⸖ „*τοῦτο σημειωτέον*, notandum est ad illa: *ἀμυνέμεναι ὤρεσσιν* B, 486. nunc pro iis est *γυναιξίν*.

μαχήσεται. „*ἐν ἄλλῳ· μαχέσσεται*" Schol. A. obuia varietas. Alterum hoc vbique praeferebat Bentl. cf. ad A, 298.

Enimuero est in hoc versu valde insolens, quod *περὶ πόλεως* et *περὶ γυναικῶν*, pugnant obsidentes; atqui hoc faciunt obsessi, vbique, v. c. Θ, 56. 57. Possis laudare versum I, 327. vbi Achilles dies consumsit *ἄνδρασι μαρνάμενος ὀάρων ἕνεκα σφετεράων*. At loci corruptelam videbis et ibi in Obss. Totum versum rhapsodi vanam operam explendi sententiam redolere censeo.

266. *ὧδε γὰρ ἔσται.* vn. Vindob. in marg. *ὡς γὰρ ἄμεινον.*

267 — 283. Versus hi mihi semper visi sunt superius dictorum vim infringere, copia vana otiosaque, et iteratione eorum quae iam melius dicta erant. Insunt quoque nonnulla duriter dicta vss. 272. 274. 282. etiam vidi contra digamma peccari vss. 270. 274. Probabile itaque mihi sit, serius haec a rhapsodo assuta esse more sollenni declarandi vberius ac dilatandi breuiter et cum vi dicta.

268. *νὺξ ἀμβροσίη.* iam lecta B, 57 vbi v.

269. *ὁρμηθεὶς σὺν τεύχεσιν* „quippe nunc erat inermis" aiunt Schol. A. B.

270. *ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται Ἴλιον ἱρήν.* violato digammo *ἀφίξεται ϝίλιον.* nec medela suppetit, nec suppetebat Bentleio. Verum nec quaerenda ea erat; v. ad vss. 267.

ἀσπασίως. Iam vidimus H, 118. Λ, 327. Eustathius: *ἀγάπητον ἡγήσεται, οὐκ ἀνδραγαθῆσαι, ἀλλ' εἰ καὶ μόνον οἴκοι ἐπανελθοι.*

271. ὅς κε φύγῃ. Cant. φύγοι.

272. αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο. non potest esse, nisi: εἴθε μὴ τοῦτο ἀκούσαιμι. *ne hoc audiam*, scil. nuntiatum. Sic quoque Schol. br. εἴθε γὰρ μὴ ἀκούσαιμι. Infra X, 454 Andromache: αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος. hoc vero est melius dictum, quam h. l. ὧδε. quod non potest esse τοῦτο, vt solent reddere. Dura est ellipsis: γένοιτό μοι ἀπ' οὔατος, ὧδε γενέσθαι ταῦτα. In Schol. br. fuere, qui ad Achillem referrent. Ita debebant saltem supplere: γένοιτο Ἀχιλλεύς. At illi aliter legerunt: τινὲς δὲ, ἀπούατον, τὸν κακόν. ἵν' ᾖ τὸν Ἀχιλλέα. ἀντὶ τοῦ· εἴθε γὰρ κακὸς ἐγένετο, (leg. γένοιτο) τουτέστι δειλός. Puto tamen vel sic non ἀπούατον, sed ἀπούατος homines legisse, quod acciperent supplendo ὁ Ἀχιλλεὺς, sensu modo diuerso: vtinam ille mihi non sit tam obominandus, sed potius, imbellis. Contorte tamen omnia haec!

In Harlei. erat γένοιντο. De toto versu quid sentiam, dixi ad vs. 267. ἀπ' οὔατος autem dictum vt ἀπὸ θυμοῦ. v. ad A, 562.

273. εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέεσσι πιθώμεθα. „ἐν ἄλλῳ· πιθοίμεθα.“ sicque Harlei. requirebatur πίθησθε.

274. 5. 6. νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἕξομεν, ἄστυ δὲ πύργοι — εἰρύσονται. Impedita oratio, nec satis idonea ad exprimendam sententiam, quae esse debet: *intra vrbem noctu quidem, copias continebimus in ordinibus, vt reficiant vires somno.*

274. νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἕξομεν. ⸗ Schol. A. affert primo loco sensum quem verba per se fundunt: νύκτα κατισχύσομεν καὶ κρατήσομεν τῇ βουλῇ. Similia sunt in Sch. br. et Eustath. p. 1141, 41. Conuenit glossa Hesychii: εἰν ἀγορῇ σθένος ἕξομεν. βουλευσόμεθα δυνατῶς. Schol. Mosc. διὰ νυκτὸς κρατερῶς βουλευσόμεθα. τὴν δὲ πόλιν οἱ πύργοι σώσουσι. At haec aliena a re. Additur ἄλλως· διεσπαρμένην (excidit δύναμιν) συλλέξομεν — Etiam Schol. B. cum Sch. Exc. et Schol. Mosc. σθένος, τὴν δύναμιν, ὅ ἐστι, τὴν στρατιάν. Mox similia superio-

ribus apponit, aliis verbis. Nec procedit, quod Koeppen argute excogitauit, τὸ σθένος ἡμέτερον pro ἡμᾶς vt ἄνδρες βουληφόροι per noctem in consessu maneant, vt sup. K, 414 sq. At enim intra vrbem se recipere eos iusserat, non sub dio manere extra vrbem. Itaque nec hoc satis accommodatum σθένος ἕξομεν, ἐν ἀγορῇ, *manentes in ordinibus* habebimus robur, *validi et tuti erimus*. non enim sub dio, sed in vrbe noctem exigi vult Polydamas; aliter Hectór 298.

Apparet τὸ σθένος hoc vno loco esse dictum pro *robore exercitus*, et pro ipsis copiis. *exercitum intra vrbem continebimus*. ἕξομεν, καθέξομεν. εἰν ἀγορῇ, vel in loco publico excubantes, vel ἐν ἀθροίσματι. quod ἐν τελέεσσι erat Λ, 729 et inf. 298.

Iam ἕξομεν ϝάστυ declarat poetam non Homericum; Bentl. tentabat, στένος ἕξομεν, ἄμμε δὲ πύργοι. vel ἕξετε, ϝάστυ δὲ πύργοι. At v. ad vs. 267.

275. πύλαι. nunc διέξοδοι. notatum Sch. A. c. Schol. Mosc. Eustath. quia sequuntur σανίδες. Ea tamen notio est sollennis.

276. ἐζευγμέναι εἰρύσονται. εἰρύσονται media longa: ῥύω, ἐρύω, *tueor* ita discernitur ab ἐρύω, *traho*. v. Excurs. IV ad Il. A. ἐρύσσονται tamen Harlei. Townl. Ven. fr. Mósc. Vindob. male.

277. πρωῒ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες. ὑπηοῖοι. Male et h. l. et inf. 303. Scriptum et editum passim ὑπ' ἠοῖοι. v. ad Θ, 530. ὑπ' ἠῷοι Cant. vt et inf. 303. ibid. quoque πρωῒ hoc sensu, de quo Sch. A. ad h. l. cum Eustath. monet, pro *mane*. add. Ammon. p. 104.

278. στησόμεθ' ἂν πύργους. Ita scripsi, diuisim, pro vulgari ἀμπύργους. ἂν πύργους est ap. Eustath. ἂν πύργους erat in edd. ante Barnes: qui reposuit ἀμπύργους, vt conueniret cum aliis locis: quae tamen et ipsa erant emendanda. Codices tamen, etsi in his ac similibus haud audiendi, exhibent fere ἀμπύργους, etiam optimi, vt Harl. Townl. Mori. Mosc. fr. Venetus. Egi de his accuratius ad VIII, 441. Verum, vt video, nec ipse mihi

satis conftiti in fingulis locis. Scripferam recte ἀν πεδίον E, 87 et alibi: At N, 239 et Π, 726 reliqui ἀμπόνον ἀνδρῶν, cum effe deberet ἀν πόνον. In praefenti loco eft ἀν πύργους in Vrat. d.

279. ἐλθὼν ἐκ νηῶν. Mori. ἐκ νηός.

280. ἄψ πάλιν εἶσ' ἐπὶ νῆας, pro futuro, εἴσεται.

281. ἵππους παντοίου δρόμου ἄσῃ ὑπὸ πτόλιν ἠλασκάζων. Sch. A. et B. add. Sch. br. illuftrant τὸ ἠλασκάζων ἀλώμενος. — μεθ' ἑλιγμοῦ ἐλαύνων et cum notione τοῦ ἐλεὸν, ματαίως, ἐλαύνειν — πλανῶν. Nihil monent de ceteris: ἐπεί κε ἵππους παντοίου δρόμου ἄσῃ. κορέσῃ. ᾄδειν exfatiare et h. l. defatigare. v. ad K, 98. cf. Excurf. I. ad E.

282. οὐ θυμὸς ἐάσει μιν ἐφορμηθῆναι εἴσω. parum commode ἐάσει. debebat effe ἐφήσει. ἐνήσει. *impellet, incitabit.* non virtute et animo elatus irrumpere in vrbem audebit. ὡς οὐ τολμήσει ἢ ὡς οὐ δυνήσεται εἰςελθεῖν, vt Euftath. ἐάσσει et h. l. induxerat Barnes. Clarke iterum eiecit. Legi tamen in mf. Flor. antiquiffimo teftatur Dorvill. ad Charit. p. 782. *Ern.*

283. οὐδέ ποτ' ἐκπέρσει. πρίν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται. — „quod fenfus eft: πρότερον αὐτὸν κύνες κατέδονται ἢ ἐκπέρσει. nec eft elliptica ratio, vt nec in illis: Il. A, 29 τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω. πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν.“ Scilicet vno verbo dicendum erat, interpungendum effe poft ἐκπέρσει, non continuandam verborum iuncturam; vt multi fecerunt, ftatim in vf. A, 29 vbi et grammatici hunc verfum laudant; Ven. B. et Lipf. corrupte: πρίν μιν κύνες ἠδ' οἰωνοί.

284. κορυθαίολος Ἕκτωρ. κορυθαιόλος et hic Flor. Aldd.

285. Πουλυδάμα. debuiffe effe Πουλυδάμαν, monet Sch. A. vide iam dicta ad M, 231. vbi hi duo verfus 284. 5. legebantur.

285 Hectoris argumenta petita funt, quod Schol. B. ad vf. 290 bene monet, ab honefto et ab vtili, refellitque Polydamantis fuafionem tanquam turpem et dam-

nosam; ipse aliorum virtutem incendit sua alacritate, et generoso animo se periculo congressus cum Achille offert.

286. κατὰ ἄστυ ἀλήμεναι. συγκλεισθῆναι. ab ἄλημι, quod fuit ϝάλημι, de turba confluente. v. sup. ad E, 823. Π, 714. Scribitur et hic ἀλήμεναι et ἀλήμεναι.

287. ἦ οὔπω κεκόρησθε ἐελμένοι ἔνδοθι πύργων. ⸓ „quod Zenodotus scripserat κεκόρησθον, confuso duali cum plurali. Dawes Misc. Crit. p. 175 em. κεκόρεσθε, quod et vn. Vindob. legit, quia κορέσαι, κορέσασθαι et hinc ducta occurrunt. Verum quidem hoc; at praeteritum vbique η retinet, κεκορήμεθα Od. Θ, 98. Ψ, 350. κεκορημένοι Ξ, 456. Vnde et ductum ἀκόρητος Η, 117. Μ, 335 et alibi.

Porro ἐελμένοι cum sit ab ἔλω, quod fuisse ϝέλω dictum est ad Α, 409 et al. Μ, 38 debuit pronuntiatum esse ϝεϝελμενοι quod et Dawes notauit l. l. — ἐερμένοι Vrat. b. ἐεργμένοι Barocc. et Mori quod et ipsum foret ϝεϝεργμένοι.

290. κειμήλια καλά. pro hoc πολλά, Vat. quod praeferam; sic et inf. Ω, 381 ἠέ που ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά.

291. ⸓ quod Phrygia diuersa est a Troia (respicit Γ, 184. et ibi Schol.) et quod supplendum est εἰς Φρυγίην“ Sch. A.

292. κτήματα περνάμεν' ἵκει. περνάμενα, πωλούμενα Hesych. πιπρασκόμενα Sch. br. Inf. Χ, 45 περνὰς occurrit. ἥκει Sch. br. Cant. Harl. Vrat. b. A. et edd. Flor. Aldd. ἵκει Rom. et inde H. Steph. cum codd.

293. ὅτε πέρ μοι ἔδωκε. ὅτε δή μοι Lips. et vn. Vindobon.

294. κῦδος ἀρέσθ' ἐπὶ νηυσὶ, vt iam aliquoties, παρὰ, in pugna ad castra et in castris.

θαλάσσῃ τ' ἔλσαι Ἀχαιούς. ἔλασαι vitium Ald. 2. et cod. Alter. ἔλσαι ex ἐλάσαι contractum indocte censuere grammatici vt h. l. Sch. Exc. At ἔλσαι fuit ϝέλσαι, v. ad Λ, 413. ita molestum est τό τ'. nec tamen copula videtur bene abesse. Interpolationem esse suspicor pro anti-

quo καὶ ἀμφ' ἅλα ἔλσαι Ἀχαιούς· vt est A, 409. Etsi quoque scribi potuit καὶ εἰν ἁλὶ ϝελσαι. Vix enim probare malis lectionem Barocc. et Mori: θαλάσσῃ τ' ὀλλέσ' Ἀχαιούς.

297. ἐγὼ εἴπω. Editum et hic erat ἐγὼν, quod male intulit, et tacite quidem, Barnes, respuentibus codd.

299. κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι. Sch. A. ὅτι ἀντὶ τοῦ· μὴ λύσοντες τὰς τάξεις. Vidimus iam versum ipsum cum sequente H, 380. Λ, 729. et ἐγρήγορθε sup. H, 371. — ἕκαστοι Lips.

300. ὃς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει. „εἴτις εὐλαβεῖται, μὴ ἀπολέσῃ τὰ ἴδια κτήματα — hactenus bene. Plura addunt Sch. A. B. br. Exc. quibus ostendant dici haec in inuidiam diuitum et Polydamantis. Sane ἀνιάζειν, ἀνιᾶσθαι, κτεάτεσσι, non vno modo possunt homines; hoc tamen loco manifestum fit ex ipsis verbis, esse ὑπὲρ κτεάτων, de sollicitudine, ne diripiantur bona ab hostibus; qua Polydamas scilicet permotus receptum copiarum in vrbem suaserit. Si vsum loquendi in ἀνιάζειν probare possem de eo, qui nimis magna rerum copia oppressus ingemiscit, vt quasi gestiat onere hoc liberatus esse: referrem ad vss. 287. vbi opes Troianorum hoc ipso exhaustas esse aiebat Hector, quod intra muros illi se per tot annos continuerant. ὑπερφιάλοις Harl.

301. λαοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι. ὥς τε τὸν δῆμον τὸ πλῆθος καταναλῶσαι αὐτά. Notarunt vocem Hesychius, corrupte καταδημομερίσαι, et Eustathius. Aliter dictus erat rex δημοβόρος A, 231.

302. ἧπερ Ἀχαιούς. Ald. 2. οὗπερ. lapsu haud infelici.

303. πρωῒ δ' ὑπηοῖοι recte h. l. Flor. et Ald. 1. Mutauit male Ald. 2. ὑπ' ἠοῖ. et inde aliae edd. ὑπ' ἠοῖοι. nec aliter codd. etiam meliores. Cant. ὑπ' ἠῷοι. v. modo ad vs. 277.

304. ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα. pro futuro ἐγερῶμεν vel pro subiunctiuo.

306. ἄλγιον αἴ κ' ἐθέλῃσι, τῷ ἔσσεται. Lipſ. cum vno Vindob. τὸ, debebat ſaltem τόδ'. Bentl. ingenioſe ſcribit τῳ pro τινι. vt ſolet hoc poni.

308. ἤ κε Φέρῃσι μέγα κράτος, ἤ κε Φεροίμην. Subintell. εἰ ἤ — ἤ. Vrat. A. ἠὲ Φέρῃσι. quod melius dictum arbitror. Formulam iam vidimus N, 486 αἶψά κεν ἠὲ Φέροιτο μέγα κράτος, ἠὲ Φεροίμην. vbi membra melius ſibi reſpondent; at in noſtro verſu Φέρῃ et Φεροίμην. vt adeo et h. l. actiuum et medium eodem loco habita ſint: Φέρειν et Φέρεσθαι.

309. ξυνὸς Ἐνυάλιος. κοινὸς Ἄρης. fortuna belli incerta. Sententia vulgo frequentata, quam Ariſtoteles Rhet. II, 22 pro exemplo memorat ſententiarum vulgarium, ſi loco ſuo poſitae ſint, magnam vim habentium. Clarke locum e Clemente Alex. (Strom. VI. p. 739 Pott.) memorat, e quo patet, Archilochum ex h. l. repetiiſſe: ἔρξω. ἐτήτυμον γάρ· ξυνὸς ἀνθρώποις Ἄρης. Huc quoque reſpexit Pindar. Nem. IV, 50 ἀπειρομάχας ἐὼν κε φανείη, λόγον ὁ μὴ ξυνιείς· ἐπεὶ ῥέζοντα τι καὶ παθεῖν ἔοικεν. vbi Schol. Homerica laudat, et ex Tragico addit illud: τὸν δρῶντά που τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται. debitum ipſi eſt hoc, vt. Bene verſu noſtro vtitur Heſych. ad declarandum τὸν ὁμοῖον πόλεμον h. v. cf. ſup. I, 440. et illuſtrat hinc Thucydideum VII, 61 τὰ ἐν τοῖς πολέμοις παράλογα. Etiam apud Cicer. ad Diu. VI, 4 eſt *omnis belli Mars communis*. Recitat verſum et argutatur Heracl. Alleg. c. 31 vbi legebatur ξεινὸς Ἐνυάλιος.

καί τε κτανέοντα κατέκτα. De vltima voce v. ad Δ, 319. At κτανέοντα, aut a futuro eſt, aut a noua verbi forma, quae forte obſoleuit cum aliis, κτάω, κταίνω, κτανέω, in eo ſum vt occidam. Et eſt in Schol. A. τὸν κτανέοντα, τὸν κτείνειν βουλόμενον. Euſtath. τὸν ἐλπίζοντα, ἢ εὔελπιν ὄντα κτεῖναι. Recitat τὸν κτανέοντα Lucian. Calumn. non tem. cred. 10.

Notandus quoque vſus temporis κατέκτα, cum notatione τοῦ, εἴωθε κατακτεῖναι. συμβαίνει πολλάκις ὑπ' ἐκείνου ἀναιρεθῆναι. vt reddunt Schol. br.

Subiecta est in Sch. A. longa nota alicuius Grammatici, Porphyrii ni fallor, (nec falli me video; nam in Schol. fragm. Mosc. in margine Πορφυρίου per compendium adscriptum est) qua copiam orationis poetae in variranda oratione exemplis declarat, et primo loco hoc ipsum καί τε κτανέοντα κατέκτα, idem quod κοινὸς Ἐνυάλιος, et, ad vs. 308. ἤ κε φέρῃσι μέγα κράτος ἤ κε φεροίμην, idem esse ἤ τ' ἔβλητ' ἢ βάλεν ἄλλον Il. Λ, 410 et ἕλοιμί κεν ἤ κεν ἁλοίην X, 253.

310. ὣς Ἕκτωρ ἀγόρευ'· ἐπὶ δὲ T. Editum erat cum metri vitio ἀγόρευεν, ἐπὶ vsque ad Turnebum. Ita ne digitis quidem metiebantur.

311. νήπιοι. videndum est, an non ex euentu stultitiae hoc consilium damnatum sit. Nam per se illud non erat improbandum; instandum erat successui; expellendi Troadis solo Achiui; quod haud dubie melius erat, quam inclusos muris ad summam rerum inopiam adigi.

Ad summam autem carminis haud dubie hoc Hectoris consilium et assensus Troianorum maximi erat momenti. Si enim intra moenia se recepissent, res iterum ad obsidionem rediissent, nec Hector ab Achille victus occumbere potuisset; vrbs autem ab Achille capi non poterat: quod per fata non licebat: vt supra vidimus. Ceterum et hic locus est ex iis, in quibus stultitia numini tanquam auctori tribuitur. Suopte satis ingenio desipiebant Troiani!

312. Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπῄνησαν. vn. Vindob. ἐπήνεσσαν. nil refert.

313. Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔ τις. Cant. Πουλυδάμαντι γὰρ. Ald. 2. οὔτι sphalma, non lectio.

ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν. excogitauerat. vt bene monet Toll. ad Apollon. p. 698. Versus egregii sensus, et pro sententia passim adhibitus.

315. ἀνεστενάχοντο γοῶντες. Ald. 2. ἀναστενάχοντες. Lips. βοῶντες perperam.

316. τοῖσι δὲ Πηλείδης ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο. Neque nunc de sollennibus lamentis est cogitandum, quae vi-

306. *ἄλγιον αἴ κ' ἐθέλῃσι, τῷ ἔσσεται.* Lipſ. cum vno Vindob. *τὸ*, debebat ſaltem *τόδ'*. Bentl. ingenioſe ſcribit *τῳ* pro *τινι*. vt ſolet hoc poni.

308. *ἤ κε Φέρῃσι μέγα κράτος, ἤ κε Φεροίμην.* Subintell. *εἰ ἤ — ἤ*. Vrat. A. *ἠὲ Φέρῃσι*. quod melius dictum arbitror. Formulam iam vidimus N, 486 *αἶψά κεν ἠὲ Φέροιτο μέγα κράτος, ἠὲ Φεροίμην.* vbi membra melius ſibi reſpondent; at in noſtro verſu *Φέρῃ* et *Φεροίμην*. vt adeo et h. l. actiuum et medium eodem loco habita ſint: *Φέρειν* et *Φέρεσθαι*.

309. *ξυνὸς Ἐνυάλιος. κοινὸς Ἄρης.* fortuna belli incerta. Sententia vulgo frequentata, quam Ariſtoteles Rhet. II, 22 pro exemplo memorat ſententiarum vulgarium, ſi loco ſuo poſitae ſint, magnam vim habentium. Clarke locum e Clemente Alex. (Strom. VI. p. 739 Pott.) memorat, e quo patet, Archilochum ex h. l. repetiiſſe: *ἔρξω. ἐτήτυμον γάρ· ξυνὸς ἀνθρώποις Ἄρης.* Huc quoque reſpexit Pindar. Nem. IV, 50 *ἀπειρομάχας ἐών κε Φανείη, λόγον ὁ μὴ ξυνιείς· ἐπεὶ ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν.* vbi Schol. Homerica laudat, et ex Tragico addit illud: *τὸν δρῶντά που τι καὶ παθεῖν ὀΦείλεται.* debitum ipſi eſt hoc, vt. Bene verſu noſtro vtitur Heſych. ad declarandum *τὸν ὁμοίιον πόλεμον* h. v. cf. ſup. I, 440. et illuſtrat hinc Thucydideum VII, 61 *τὰ ἐν τοῖς πολέμοις παράλογα*. Etiam apud Cicer. ad Diu. VI, 4 eſt *omnis belli Mars communis*. Recitat verſum et argutatur Heracl. Alleg. c. 31 vbi legebatur *ξεινὸς Ἐνυάλιος*.

καί τε κτανέοντα κατέκτα. De vltima voce v. ad Δ, 319. At *κτανέοντα*, aut a futuro eſt, aut a noua verbi forma, quae forte obſoleuit cum aliis, *κτάω*, *κταίνω*, *κτανέω*, in eo ſum vt occidam. Et eſt in Schol. A. *τὸν κτανέοντα, τὸν κτείνειν βουλόμενον.* Euſtath. *τὸν ἐλπίζοντα, ἤ εὔελπιν ὄντα κτεῖναι.* Recitat *τὸν κτανέοντα* Lucian. Calumn. non tem. cred. 10.

Notandus quoque vſus temporis *κατέκτα*, cum notatione *τοῦ*, *εἴωθε καταχτείναι. συμβαίνει πολλάκις ὑπ' ἐκείνου ἀναιρεθῆναι.* vt reddunt Schol. br.

Subiecta eſt in Sch. A. longa nota alicuius Grammatici, Porphyrii ni fallor, (nec falli me video; nam in Schol. fragm. Moſc. in margine Πορφυρίου per compendium adſcriptum eſt) qua copiam orationis poetae in variandа oratione exemplis declarat, et primo loco hoc ipſum καί τε κτανέοντα κατέκτα, idem quod κοινὸς Ἐνυάλιος, et, ad vſ. 308. ἤ κε φέρῃσι μέγα κράτος ἤ κε φεροίμην, idem eſſe ἤ τ᾽ ἔβλητ᾽ ἢ βάλεν ἄλλον Il. Λ, 410 et ἕλοιμί κεν ἤ κεν ἁλοίην Χ, 253.

310. ὣς Ἕκτωρ ἀγόρευ᾽· ἐπὶ δὲ Τ. Editum erat cum metri vitio ἀγόρευεν, ἐπὶ vsque ad Turnebum. Ita ne digitis quidem metiebantur.

311. νήπιοι. videndum eſt, an non ex euentu ſtultitiae hoc conſilium damnatum ſit. Nam per ſe illud non erat improbandum; inſtandum erat ſucceſſui; expellendi Troadis ſolo Achiui; quod haud dubie melius erat, quam incluſos muris ad ſummam rerum inopiam adigi.

Ad ſummam autem carminis haud dubie hoc Hectoris conſilium et aſſenſus Troianorum maximi erat momenti. Si enim intra moenia ſe recepiſſent, res iterum ad obſidionem rediiſſent, nec Hector ab Achille victus occumbere potuiſſet; vrbs autem ab Achille capi non poterat: quod per fata non licebat: vt ſupra vidimus. Ceterum et hic locus eſt ex iis, in quibus ſtultitia numini tanquam auctori tribuitur. Suopte ſatis ingenio deſipiebant Troiani!

312. Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπῄνησαν. vn. Vindob. ἐπῄνεσσαν. nil refert.

313. Πουλυδάμαντι δ᾽ ἄρ᾽ οὔ τις. Cant. Πουλυδάμαντι γὰρ. Ald. 2. οὔτι ſphalma, non lectio.

ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν. excogitauerat. vt bene monet Toll. ad Apollon. p. 698. Verſus egregii ſenſus, et pro ſententia paſſim adhibitus.

315. ἀνεστενάχοντο γοῶντες. Ald. 2. ἀναστενάχοντες. Lipſ. βοῶντες perperam.

316. τοῖσι δὲ Πηλείδης ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο. Neque nunc de ſollennibus lamentis eſt cogitandum, quae vi-

debimus v. c. Ω, 723 sqq. sed, vt sup. vs. 51. de lamentis a dolore expressis; quibus auditis, contagione doloris, in lamenta prorumpunt et alii: vt T, 286. 301. X, 429 sq. Scilicet, si recte video, trina sunt lamentorum genera Graecorum antiquiorum more: primo illa, in quae ex luctu percepto natura erumpit; tum illa, quae a mulieribus appositis habentur; quae videbimus inf. 339 sq. tandem, sollennia lamenta, quae habebantur ante funus adstante corpore: quorum locus est praeclarus Ω, 719 sqq.

ἀδινοῦ γόοιο. de lamentis continuis, vt iam vs. 124 praemonitum est. Mira comminiscuntur grammatici. Schol. B. λεπτοῦ καὶ ἀσθενοῦς. alii, δαψιλοῦς, παρὰ τὸ ἄδην. Apollon. Lex. in voc. ἀδινὰ, post alia: ἐπὶ δὲ τοῦ, τῆς ἀδινὸν γοόωσα μετηύδα Πηνελόπεια, (Od. Δ, 421) τὸ γοερὸν καὶ οἰκτρὸν σημαίνει. καὶ, ὅτε Φησί· ἀδινοῖο γόοιο, τοῦ ἀθρόως ἐκχεομένου. Hesych. ἀδινοῦ γόοιο. τοῦ ἀθρόως ἐρχομένου, ἢ σφαττομένου. Emendat Bentl. ἐφαπτομένου. Schol. A. ad Ψ, 17. ἀθρόου, οἰκτροῦ. δεῖ γὰρ ἐν τοῖς θρήνοις προϊέναι μὲν ἀθρόον τὸ πνεῦμα, μὴ δυνάμενον δὲ φέρειν, ὑπεκλύεσθαι. argutius, quam necesse erat: quia erumpunt per interualla effusiores et acutiores lamentantis voces. Saltem dicerem, si crebriora audiantur lamenta. Schol. B. ad X, 430 πυκνοῦ καὶ συνεχοῦς. ἢ οἰκτροῦ, κατὰ Αἰτωλούς. an voluit Αἰολεῖς? verum etiam Schol. Townl. ad e. l. οἰκτροῦ, κατὰ Αἰτωλούς. Ἀρίσταρχος, ἀθρόου. Habet ita melior interpretatio assensum Aristarchi. Nam haud dubie *continui* notio est vero propior. Proprie enim ἀδινὸν dicitur quicquid est continuum, densum, confertim in vnum locum coactum; tum etiam ἀδινὰ sunt seu crebra seu continua tempore et duratione. De vi vocis propria v. sup. ad B, 87. p. 209.

317. χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου. Notabile hoc, quod imponit Achilles manum pectori Patrocli. Dubito tamen an, quod Koeppen coniectabat, eo referendum sit, quod pectori sensum et affectum tribuere nos solemus, tanquam propriae sedi et officinae.

Poterat pari modo manum prehendere, humerum contingere, Achilles.

Schol. A. et e veteribus Eustathius, notant „ἀνδροφόνους, διὰ τοῦ σ ἅπασαι.“ Fuere itaque qui legerent ἀνδροφόνου — ἑταίρου. Aiunt eadem cum Schol. B. ambignum esse, vtrum manus amici, an suas ipsius manus, pectori amici imposuerit; verius esse alterum hoc. Fiunt eadem iterum Ψ, 18. vbi duo hi versus repetuntur.

χεῖρας ἀνδροφόνους. in laude hoc dictum esse apparet, vt cum Hector ἀνδροφόνος toties dictus est. Etiam Ω, 478. 479 Priamus κύσε χεῖρας δεινὰς, ἀνδροφόνους.

318. ὥς τε λῖς ἠϋγένειος. Obseruant Schol. A. et br. cum Eustathio ex veteribus perite hoc dictum esse, „nam leo mas habet iubam, leaena autem barbam, (pilos circa mentum) esse autem h. l. leaenam intelligendam; non enim leo mas catulos educit, οὐ σκυμναγωγεῖ; vox λέαινα autem recentior Homero vox est.“ Alterum hoc monitum iam erat sup. ad P, 133 vbi et Antimachus notabatur, quod leonem marem σκυμναγωγεῖν dixerat.

ὥς τε λῖς erat iam in edd. Flor. Aldd. Turnebus e Rom. edit. intulit ὥς περ λῖς. Enotarant ὥς τε Barnes e Barocc. et Ernesti e Lipſ. cuius suasu merito recepit Wolf. firmatur quoque lectio auctoritate optimorum codd. Cant. Mori. Harl. Vat. Townl. fragm. Mosc. Lipſ. Ven. Etiam in Gellio codicum auctoritate ὥς περ dudum eiecerat Iac. Gronou. Recitat Gellius XIII, 7 versus tres 318. 319. 320. de fetu leonis vno an pluribus.

λὶς et h. l. scribitur in aliis, et ipse Eustath. ὥς τε λὶς, de quo v. ad Λ, 239.

319. ᾧ ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἁρπάσῃ ἀνήρ. Schol. A. „quod ἐλαφηβόλος ἀνὴρ dictus est pro κυνηγός. (eadem sunt ap. Apollon. Lex. Hesych.) et quod σκύμνος scribitur, non σκυμνός.“ hoc etiam Schol. br. (etsi turbate) et Etymol. adde Hesych. h. v. cum Nota.

ᾧ ῥα θ' „cui scilicet“ Clarke. οὗ ῥα Harlei.

ἁρπάσῃ. Apud Gell. l. l. est ἅρπασεν. in vno Vindob. ἁρπάσει. Similem locum vidimus P, 134.

321. πολλὰ δέ τ' ἄγκε' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν. „ἄγκεα, φάραγγας, σπήλαια.“ Schol. A. prius recte. ſunt conualles ſinuoſae. τοὺς συνδένδρους τόπους τῶν ὀρῶν reddit Schol. br. auctor. At hoc eſt a conſequente ductum; prima notio eſt de ſinu inter montes. cf. Etymol. cf. ínf. Υ, 490. X, 190. Od. Δ, 337. P, 128. vbi alia accedunt notionem declarantia.

δ' ἔτι Lipſ. (immo πολλὰ δ' ἔτ')

μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν. Harlei. μετ' ἀνέρι. Lipſ. μετ' ἀνέρ'. Male: forma loquendi eſt ἐρευνᾷν μετά τι, vel μετερευνᾷν, etſi non occurrit, vt μετελθεῖν, μετιέναι, μεθέπεσθαι.

323. ὣς ὁ βαρὺ στενάχων μετεφώνεε Μυρμιδόνεσσι. vulgo vna voce βαρυστενάχων vt ſup. 70. 78. A, 364. μετεφώνει Venetus. alterum in Scholiis.

324. ὢ πόποι, ἦ ῥ' ἅλιον ἔπος ἔκβαλον. — Ab hoc ad vſ. 329 recitat Aeſchines in Timarch. p. 150 ed. R. et Lamenta Achillis in progymnaſma mutauit Libanius To. I. ed. Morell. p. 151. inter ἠθοποιΐας Opp. ed. Reisk. Vol. IV. p. 1024.

ἔπος ἔκβαλον. poteſt eſſe dictum ſimplici vſu pro ἐκφέρειν, emittere, efferre, proferre. Poteſt quoque videri ad ἀλαζονείαν referri, iactare.

326. φῆν δέ οἱ εἰς Ὀπόεντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν. Obſeruat Schol. B. patere hinc, Achillem quamdiu Phthiae erat, fata ſua nondum fuiſſe edoctum. Recte. v. ſup. ad vſ. 9. περικλυτὸν, ἔνδοξον γενόμενον ἐκ τῆς νίκης, ait Schol. B. noluit ergo pro epitheto ornante haberi.

327. λαχόντα τε ληΐδος αἶσαν. Apollon. Lex. h. v. verſu laudato μερίδα, et Heſych. h. v. verſu adſcripto, μοῖραν interpretantur; habuere ergo pro voce exquiſitiore hoc ſenſu.

328. ἀλλ' οὐ Ζεὺς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ. fere vt K, 104 οὐ θὴν Ἕκτορι πάντα νοήματα μητιέτα Ζεὺς ἐκτελέσει. Ad Fatum refert grammaticus in loco diſerto ad Z, 488. Abiit in locum communem; quem variis modis expreſſere alii. Laudat Clarke e Theogn.

(617) οὔτι μάλ' ἀνθρώποις καταθύμια πάντα τελεῖται. et Pindar. Ol. XII, 14 πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσε. Verum huius generis sunt plurima in Tragicis et ap. Stobaeum videnda.

329. ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίαν γαῖαν ἐρεῦσαι. Harl. ἐρεύσειν cum Schol. φοινίξειν. Ap. Aeschin. l. l. in Timarch. p. 150 ἐρεύθειν. At ἐρεῦσαι est quoque in Apollonii Lex. h. v. ἐρυθρὰν ποιῆσαι. sicque Hesych.

330. ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νοστήσαντα. receptum οὐδ' ἐμὲ ex melioribus Cant. Mori. Harl. fragm. Mosc. Ven. add. Vrat. b. d. A. et Eustath. Vulgg. οὐδέ με, minore cum vi.

331. οὐδ' ἐμὲ δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς. Senectutis Pelei mentio aliquoties facta h. l. et T, 322. Od. Λ, 433. Quo, tanquam fundo substructo, Tragici etiam post fata Troiae in scenam produxere Pelea senem, v. c. Euripides in Andromache. Omnino non male aliquis argumenta fabularum tragicarum secundum tempora Anteiliaca, Iliaca, et Postiliaca ad certum recensum reuocaret.

332. οὐδὲ Θέτις μήτηρ. ξ- „ergo Thetis cum Peleo vixit (scil. nec, vt seriores poetae commenti sunt, post natales Achillis cum eo discidium fecit. v. sup. ad A, 396) „et quod ossa peregre mortuorum non reportarunt in patriam." Alterum hoc verba poetae non suppeditant; γαῖα καθέξει αὐτοῦ simpliciter est, eum ad Troiam esse periturum. Fuere tamen ossa Achillis ad litus Sigeum humata, nec in patriam reportata.

333. νῦν δ', ἐπεὶ οὖν, Πάτροκλε, — Aeschin. in Timarch. l. l. p. 152. vbi vss. 333. 4. 5. recitantur, sic recitat: Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν, φίλ' ἑταῖρε, — vt variari similia memoriter a recitantibus potuere.

334. 5. πρίν γ' Ἕκτορος ἐνθάδ' ἐνεῖκαι τεύχεα. Ἕκτορος τεύχεα sunt eadem arma, quae Patroclo ademerat. ἐνείκω Barocc. Lipf. Harl. vn. Vindob. et Aeschines.

335. μεγαθύμου σεῖο φονῆος. σοῖο Harl. vulgari vitio.

337. Τρώων ἀγλαὰ τέκνα. Ex h. v. poeta vetus procuderat versum, quo Romanos pronuntiauit: Τρώων ἀγλαὰ τέκνα μεμιγμένα παισὶ Λατίνων ap. Plutarch. Quaest. Rom. p. 284 B.

338. τόφρα δέ μοι παρὰ νηυσὶ κορωνίσι κείσεαι αὔτως. Schol. A. αὔτως. διὰ τοῦ α πᾶσαι εἶχον. Sch. A. Est tamen idem quod οὕτως, ἄταφος vt ea. νηυσὶ κορωνίσι. quae sint, dictum ad B, 392.

339. Δαρδανίδες βαθύκολποι. v. sup. ad vs. 122.

341. τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα. Sch. A. „ἐκ τοῦ παρεπομένου. οἱ γὰρ κτώμενοι κακοπαθοῦσι." Scilicet cum καμεῖν sit σὺν καμάτῳ τεύχειν, et καμέσθαι νῆσον, Od. I, 130 pro ἐργάζεσθαι γῆν, (omissum puta περὶ, κάμνειν περί τι) potuit quoque dici καμέσθαι, pro καμόμενον vel καμόντα κτᾶσθαι.

342. πιείρας πόλεις. Sch. B. εὐγείους. vt illud: ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὖδας Od. I, 135." Recte, ex etymo. Est tamen mox omnino opulenta vrbs πίειρα, vt πίων δῆμος, E, 710. et similia. cf. Apollon. Lex. in πιείρῃ. et inf. 541 πιείρας, πλουσίας. εὐδαίμονας Sch. br. Eustath.

344. ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι. ἀμφὶ πυρῷ Vat. Repetitur hic versus cum 346. 347. 348. in Odyss. VIII, (Θ) 434 —437.

345. Πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρότον αἱματόεντα. Πατρόκλου pro var. lect. Harl. βρότον αἱματόεντα iam vidimus H, 425.

346. οἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ. Obseruat Sch. A. tenues res poetam velasse τῇ συνθέσει τῶν ἐπιθέτων. (quae tamen pauca sunt.) τὸ δὲ, τὰ μικρὰ καὶ ἄδοξα μεγαλοπρεπῶς ἐξενεγκεῖν καὶ σεμνῶς ἀπαγγεῖλαι, θαυμασίας καὶ μεγίστης ἐστὶ δυνάμεως. (Ne hoc quidem ausim de h. l. affirmare, vt nec de aliis similibus. Conuenire ea laus Virgilio v. c. Aen. VI, 218 *Pars latices calidos et ahena vndantia flammis Expediunt* etc. Homerum decet simplicitas et copia suae aetatis, h. e. antiquitatis, et nos eam probamus, eaque delectamur, quoniam ea nos in aetates priscas reuocat, et ἐναργείᾳ

rerum ita delinit; vt inter homines illos viuere nobis videamur. Hoc vero tantum in poeta qui istis temporibus vixisse putatur, eaque non fingit, sed tanquam vera et ante oculos posita narrat, locum habet; neque vllus poeta recentior, etsi summa ingenii vi, idem assequi et efficere potest. Vnde etiam apparet, perperam id *ad artificium* aliquod Homeri referri, quod e nostri sensus natura declarandum erat. Homerica laus est ἐνάργεια cum simplicitate.

Ceterum τρίπους h. l. non est, quod alibi, cui imponitur aliquid, sed ipse lebes basi impositus. ἐν πυρὶ κηλέῳ epitheton ornans, *igni ardenti;* declaratum sup. Θ, 217.

347. ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν. vt Od. Θ, 436 vbi vss. repetuntur. Vitiose ἔχευαν edd. Flor. Aldd. emendate ἔχεαν Rom. et inde Turneb. Steph. cum melioribus codd. χεῦαν vn. Vindob. Venit Barnesio in mentem reponere ἐν δ' ἄρ' ἔχευον ὕδωρ quia et sic legi potest. ἔχεον Vrat. d. ἄρ „*deinceps*." Clarke.

Possis mirari ὕδωρ in binis versibus 347. 348 occurrere modo priore breui, modo producta; refero hoc ad modum iteratas litteras pronuntiandi et sic syllabam producendi ὕδδωρ. Mox ἄμφεπε, περιέλαβε.

348. γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε. Hemistichium legitur in Polluce II, 175 sed e margine, vt probabile sit. Erat quoque scriptum γάστριν. In Etymol. in γαστήρ. ἐκ τοῦ γαστὴρ γίνεται γάστρα, ἡ εἰς κῦτος γενηθεῖσα τοῦ λαμβάνειν. γάστρην μὲν τρίποδα. quod ex Homericis corrigitur.

349. αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσεν ὕδωρ ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ. Scriptum ζέσεν vbique fere. ζέσαν Vat. Pro ἐνὶ est ἐν in Harl. Vrat. d. et ἐπὶ in Vat.

ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ. *splendenti*, φαεινῷ. λαμπρῷ. Vocem vidimus ad Π, 408. cf. de Digammo in Fηνοψ.

350. καὶ τότε δὴ λοῦσάν τε καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ. καὶ in apodosi. λίπ' ἐλαίῳ, pro λιπαρῷ, sed qua ratione, dictum est sup. ad K, 577.

351. ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος ἐννεώροιο. ξ-„propter ὠτειλὰς, (ab οὐτᾷν cominus ferire) quia ab Euphorbo βέβληται quidem Patroclus, ab Hectore tamen οὔτασται. (de quo vocum discrimine centies monitum iam vidimus.) Et omnino omnia vulnera sylleptice ὠτειλαί." Sch. A. B.

ἀλείφατος ἐννεώροιο. Sch. A. οὕτως, ὡς φαρμακώδη δύναμιν ἔχοντος τοῦ παλαιοῦ ἐλαίου — quod rationem physicam habere videtur. Alio modo Sch. B. vim olei rancidi in siccandis humoribus quaerit: ξηραντικῷ δὲ ἐλαίῳ χρῆται, ὃ φυλάσσει τοὺς νεκρούς. ὡς κέδρινον. Est ἐννέωρος ἐννέα ἐτῶν. ἐνναέτης apud grammaticos. ὧρος γὰρ ὁ ἐνιαυτός· Etymol. h. v. Mirari sane licet, quid veteres in nouenario numero in nonnullis rebus spectauerint. Possunt quidem recte se habere βοῦς ἐννέωρος nouennis, Od. K, 19. et βόε ἐνναετήρω ap. Hesiod. Ἔργ. 436. At Od. Λ, 310 Aloidae erant ἐννέωροι, ἐννεαπήχεες et ἐννεόργυιοι. Et multis commentis locum fecit Minos ἐννέωρος Διὸς ὀαριστὴς Od. T, 179. quod alii acceperant de Minoe nouem annos nato aut de Minoe nouem annos regnante (v. Apollon. Lex. h. v. et Etymol), alii de secessu nouem annorum, quibus leges suas meditatus esse fertur; alii ad mysticas rationes confugerunt, quas tamen quomodo explicarent, non habebant; nisi quod septenarium et nouenarium numerum multis superstitionibus implicitum fuisse constat. Hoc tamen in loco in numero nouenario tanto minus haerere debebant homines, quandoquidem oleum erat domo apportatum, e Thessalia, vnde Achiui ante nouem annos egressi erant. Haesere tamen in eo; sic Sch. B. ἐννεώρου interpretatur νέου. quod et ap. Eustath. est. videntur de voce ἕνη, μία, cogitasse, vt vnius anni sit oleum. Alio modo Eustath. σιάλους ἐννεώρους Od. K, 390 interpretabatur ἐννέα ὡρῶν, h. e. duorum annorum et trium mensium; quatenus ὥρα anni pars est. Atqui ne partes quidem quatuor anni norant veteres.

352. ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες, ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν. λεπτῷ λίνῳ, h. ὑφάσματι, πέπλῳ. Esse λὶς, λιτὸς, λιτὶ, vidimus Obss. ad Θ, 441. Iis, quae Scholia ad e. l. habebant, sunt similia in Schol. A. Eustath ad hunc versum, laudato loco Herodiani ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσῳδίᾳ, ἐν τῇ ψ. et Aristarcho, aduersante Ascalonita.

Multo magis dissident grammatici cum aliis locis, tum h. l. in Schol. B. primoque loco Apollon. Lex. in ἑανός, in notione τοῦ ἑανὸς et ἑανὸν, de quibus egeram ad Γ, 385 partim tamen ea accuratius constituenda posthaec vidi, eaque reieci in Exc. de Digammo voc. ἑανός. Vt verbo dicam: ἑανὸς esse videtur omnino ductilis, tenuis, interdum τὸ ἑανὸν substantiue forte ex ellipsi τοῦ ἱμάτιον, aut similis vocabuli. Idem interdum pronuntiatum duplici littera, ἑαννός; atque ita censeo h. l. scribendum esse. Nostro loco est adiectiua forma; sicque accepisse videtur Apollon. Lex. l. c. ὅταν δὲ λέγῃ, ἑανῷ λιτὶ κάλυψεν, ἐπιβολαίῳ λιτῷ (linteo) σημαίνει. ποτὲ δὲ, τῷ λεπτῷ ὑφάσματι. Et per λεπτὸν fere ἑανὸν redditur; etiam ap. Suidam.

355. Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες. ἀνεστενάχοντο Vat. perpetua varietate.

356—368. Hos versus a rhapsodo insertos esse, obuium est ad animaduertendum, et animaduersum est a viris doctis, in his a Koeppen, Wolfio. Nec vero est haec interpolatio e vulgari genere, verum respondet pluribus aliis locis similis generis, de quibus supra egi ad Π, 432 eo interpositis, vt iuncturae inseruirent eorum quae de decreto Iouis, de Iunonis calliditate in eo interuertendo, et concertatione ex hoc dissensu orta narrata sunt: siue haec recitantis alicuius rhapsodi aut plurium opera fuit, siue vnius ex iis, qui carmen totum e partibus numero pluribus aut e diuersis carminibus concinnarunt. Ariolari talia quidni liceat! etsi paullo prudentior facile concedat nihil ad liquidum perduci posse.

Extat quoque Scholion pereruditum in Ven. B. Porphyrii nomine praescripto, in quo Zenodoti, (male scri-

bitur Ζηνοδώρου) περὶ τῆς Ὁμήρου συνηθείας, cuius X libri erant, iudicium de sermonibus deorum, per episodia inductis apposuit; inque iis etiam de his versſ. Pronuntiauerat ille repugnare hoc episodium, quippe extra argumentum (ἐκτὸς τῆς ὑποθέσεως) adsumtum, mori Homerico, qui nullas deorum confabulationes admittit, nisi vt doceatur aliquid ad Jliadem pertinens aut doceatur fabula antiqua; at enim altercationem hanc Iouis et Iunonis esse prorsus otiosam, cum nihil adiiciat iis quae exposita sunt; esse alienam, cum mox ad Thetidis et Vulcani sermones procedat poeta; eius morem esse, vt ab humanis rebus ad diuinas, et a diuinis ad humanas procedat; hoc loco autem importune interponi alium deorum sermonem; esse porro insipienter dictum: ἔπρηξας καὶ ἔπειτα, tanquam ea re sibi nuntiata (ἐκ πείσματος f. ἐκ πεύσματος) id egisset; non enim serius haec didicisse Iunonem, nec, quod rhapsodia A. docet, ignorasse; esse porro absurdum, Iouem irasci Iunoni, quod Iridem ad Achillem miserat: sup. Σ, 166 sq. nec pariter Mineruae, quae et ipsa Achilli studebat, et ignem eius caput ambientem excitauerat: (Σ, 217 sq.) cum tamen antea Iupiter dixisset, Iunoni se ignoscere magis quam Mineruae filiae (Θ, 496 sq.) absurdum et illud, quod Iupiter non aeque irascatur Iunoni noctem acceleranti 239. et cum antea Iupiter Patrocli corpus seruatum esse mallet, (P, 268 sq.) nunc autem irasci eo seruato; nam quod Achilles in medium est adductus, nullum alium effectum habuit, quam vt Patrocli corpus seruaretur. Tum, cur non memorauit, Iouem a monte Ida discessisse? etsi hoc potest κατὰ τὸ σιωπώμενον factum esse; verumtamen sunt reliqua vitiosa et suspecta (σαπρὰ καὶ ὕποπτα. an ὕπουλα?) Defensio autem, qua Iuno vtitur 362 sq. est prorsus insipida: cum enim deberet docere, nihil se mali Troianis intulisse, seruato Patrocli corpore, contra autem fecisse, quod ipse Iupiter fieri vellet; quaerit porro (Zenodotus), cur ea non sibi licere putare debeat, Troianis mala machinari? in verbis itaque vſ. 367 οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κα-

τεσσαμένη κακὰ ῥάψαι, eam fibi ipfam praeuaricari. Hactenus Zenodoti reprehenfio; verfibus autem XIII fublatis omnia bene conueniunt. Poftrema e Schol. Exc. iam attulerant Cantabrig. et ex iis Barnes. Scholion in Ven. B. et in fragm. Mofc. legitur emendatius quam e cod. Leid. ap. Valken. Diff. de Scholiis p. 137. nifi quod in primis ftatim Scholii verbis in vtraque excidiffe videtur negatio: ἀποδεικνῦναι διεσκευασμένον τοῦτον τὸν τόπον. Legendum videtur οὐκ εὖ διεσκευασμένον. Nifi διασκευάζεσθαι omnino accipiendum eft de interpolatoribus; idque videtur probabile, fi Schol. A. ad T, 327 conferas.

Sunt in his multa fubtiliter magis et argute, quam vere dicta. Tota autem argumentatione hoc tantum efficitur, quod male ifta fcripta funt; an vero ab rhapfodo aut ab alio, quam a primo auctore, nondum per haec euictum eft. Vtinam adiectum effet et illud, a codicum ne parte olim hi verfus abfuerint, an rhapfodi non omnes eos traditos acceperint. Nunc interpolationis probabilitas aliunde quaerenda eft, in tota quidem rhapfodorum ratione ac more perpetuo, intexendi ea, quae fupplere poffent et locupletare Homericas narrationes; tum in ftudio manifefto nexum aliquem inferendi in confilia Iunonis et Iouis, etiam per contortas rationes; fruftra enim afferitur, omnia in Iliade mirifice effe inter fe vincta et copulata. Legerat verfus Sext. Empir. nam recitat vf. 356 Ζεὺς Ἥρην. Verum interpolationes huius generis a multo antiquioribus temporibus ante Alexandrinos grammaticos repetendae funt; neque feriorum auctoritas in alterutram partem vim et pondus habere poteft.

356. Ζεὺς δ' Ἥρην προσέειπε. „quod fubintelligitur (κατὰ τὸ σιωπώμενον) Iunonem cum Ioue in Olympum rediiffe." Schol. A. Iunonem rediiffe, diferte dixit poeta O, 77 fq. At de Ioue nil monuit; etfi Iouis mentionem fecerat aliquoties P, 196. 268. 441. Π, 431. 644. loci tamen, in quo verfabatur, mentione facta nulla; quandoquidem tamen Π, 431 cum Iunone confabulatur, illa autem in Olympo fedebat, neceffe eft, Iouem

quoque iam tum ex Ida ad Olympum rediisse. cf. Notam ad Π, 431. et Obss. ad 432.

Ζεὺς δ' Ἥρην προσέειπε. et vs. sequ. πότνια Ἥρη mirationem faciunt, Ἥρην modo sine, modo cum digammo esse pronuntiatum. v. de hoc Exc. ad A. et Exc. de digammo voc. Ἥρη. Cum tamen hanc particulam serius illatam esse pateat, ad principis poetae morem ea varietas referri nequit. Abest δ' a Sexto l. c. sed in poeta iunctura abesse nequit.

357. 8. ἔπρηξας καὶ ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη, ἀνστήσασ' Ἀχιλῆα. Importunum est καὶ cum ἔπειτα. Bentl. emendat ἔπρηξας δ' ἤπειτα. Sollenne erat εἶτα ἔπρηξας. Schol. A. B. aiunt: καὶ abundare et ἔπειτα esse παραυτίκα, νῦν. ἔπρηξας, ἐτέλεσας, ἐπλήρωσας, Hesych. ad h. l. effecisti hoc, vt. ὥστε ἀναστῆσαι Ἀχιλῆα.

βοῶπι Venetus.

361. ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες. vn. Vindob. ἔειπας. varietas alibi obuia.

362. καὶ μὲν δή που τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι scil. τοῦτο vel ταῦτα, vt ad explendam iram in Troianos et ad tuendam caussam Achiuorum excitaret Achillem; seu verbo, vt efficeret hoc, quod effecit, studii vel odii caussa. Bentleius, qui sentiebat obiectum non bene esse omissum, emendabat μέλλει ἔπος ἀνδρὶ τελέσσαι sagaciter: vt Ψ, 543 εἴ κε τελέσσῃς τοῦτο ἔπος, vel, νόον, vt Ψ, 149 σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας.

363. ὅςπερ θνητός τ' ἐστί. valde pleonasticum videri debet post βροτός. Exciderat τ' Lips. Ven.

Versus iterum legitur Od. Υ, 46.

364. πῶς δὴ ἔγωγ', ἣ φημὶ θεάων ἔμμεν' ἀρίστη. Doricum ἐγὼν esse ap. Zenodotum ait Schol. A. παρὰ δὲ Ζηνοδότῳ καταδώριον, ἐγών.

ἔμμεν' et ἔμμεν scribitur.

Versus 364. 365. 366. lecti iam Δ, 59. 60. 61. vbi tamen pro ἀρίστη melius erat πρεσβυτάτη.

365. ἀμφότερον γενεῇ τε. Vat. ἀμφότερ' ἐν γενεῇ τε.

367. οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι; Schol. B. οὐκ ὄφελον, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔμελλον. κοτεσσάμενος recitat Schol. Eurip. Med. 1.

κακὰ ῥέξαι Vrat. d. vn. Vindob. a m. pr. et Schol. Leid. inf. ad v. 356.

369. Ἡφαίστου δ' ἵκανε δόμον. Ald. a. cum hinc expressis, et cod. Canter. vnoque Vindob. Ἡφαίστοιο δ' ἵκανε praeferri potest forte vt auri suauius; at alterum codices optimos obtinet. Recte autem vtrumque se habet; est enim duplex forma verbi ἱκανω et ἱκανω. de quo v. Excurs. I ad P. de prosodicis. Sup. B, 16 καρπαλίμως δ' ἵκανε, at Z, 242 ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο δόμον περικαλλέ' ἵκανε.

370. ἄφθιτον, ἀστερόεντα, μεταπρεπέ' ἀθανάτοισι. Schol. B. ἀστερόεντα, λαμπρὸν, οὐχὶ τὸν ἀστερώδη. monet quoque Etymol. Scilicet vt alibi: οὐρανὸν ἀστερόεντα. οὐρανοῦ ἀστερόεντος. nunc autem dictum, vt Π, 134 θώρηκα ποικίλον, ἀστερόεντα, fulgidum.

De vsu τοῦ ἄφθιτος vidimus ad E, 724.

μεταπρεπέα hoc vno loco, quod alibi ἐκπρεπής. μεταπρέποντα ἐν ἀθανάτοις.

371. Κυλλοποδίων de Vulcano dictum sine opprobrio, (vt ἀμφιγυήεις) et quod diminutiuum pro Κυλλόπους, ad indolem prisci sermonis est referendum. Κυλλὸς pro χωλὸς vox fuit Ionica, vt ex vsu ap. Hippocratem patet.

ὅν ῥα „quem scilicet." Clarke.

372. ἑλισσόμενον, ἐπιστρεφόμενον ὡς χωλόν. (nec tamen hoc quod additur necesse est; nam ἑλίσσεσθαι omnino de iis dictum, qui suarum rerum satagunt, versantur aliqua in re. itaque declaratur per σπεύδοντα. Sch. br. reddunt bene: ἐνεργοῦντα) ἢ μεμίμηται ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου τὴν τοῦ πυρὸς κίνησιν. Sch. A. hoc disertius in Sch. B. expositum, spectat ad ineptam allegoriam Vulcani. cf. inf. ad 473.

φύσας scriptum in Lips. et aliis ἀμέτρως.

373. σπεύδοντα· τρίποδας γὰρ ἐείκοσι πάντας ἔτευχε. „quod σπεύδοντα est ἐνεργοῦντα, (non autem ἐπὶ τοῦ

κακοπαθεῖν νῦν κεῖται. Sch. B.) et quod *πάντας* abundat" Sch. A. Sch. br. et Eustath. Alterum hoc verum non est; sed vt satis docui ad H, 161. K, 560 et alibi et ad h. l. Clarke, nam valde liberalis fuit in hac obseruatione inculcanda, vox exprimit numerum iustum ac plenum, *non pauciores quam viginti*. Latini dicunt: *tripodes ad viginti numero*.

374. *περὶ τοῖχον ἐϋσταθέος μεγάροιο*. Est *εὐσταθὴς*, quod alias est *εὔπηκτον* v. c. B, 661. *εὐποίητον*. nam *ἱστάναι οἶκον* est, *ποιεῖσθαι οἶκον*.

375. *ὑπὸ* — *θῆκε* iungenda esse patet. At fuere (ap. Sch. A. et B. sicque Vrat. A. cum Polluce, X, 79) qui *ὑπόκυκλα* iungerent, vt *ὑπότροχα*. Aliter dictum est *τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον* Od. Δ, 131 quod habet rotam subiectam; de quo v. docte disputantem *Boettiger. Vasengemaelde* I B. III Heft p. 34 sq. at h. l. manifestum est *ὑπέθηκε κύκλα σφι ἑκάστῳ* (*ἐν*) *πυθμένι*. *πυθμὴν* omnem fundum et basin declarat: v. ad Λ, 634. h. l. pedes tripodis. *κύκλα* sunt *τροχοὶ*, vt iam E, 722 vidimus.

χρύσεα δὲ in *δὴ* mutarat Barnes perperam.

376. *ὄφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαίατ' ἀγῶνα*. ‚‚quod *οἱ* pro *αὐτῷ*, *ϝοι*, non *οἱ*, *ἐκεῖνοι*; et quod *θεῖον ἀγῶνα* dixit coetum, consessum, deorum." *ὁ τόπος, εἰς ὃν συνάγονται*, versu laudato, reddit Apollon. Lex. voc. *ἀγών*.

δυσαίατ' ἀγῶνα. pro *δύσαιντο*. ‚‚*ἐν ἄλλῳ· δύσονται ἀγῶνα*." agnoscit alterum hoc ipse Apollon. Lex. in *ἀγών*. Schol. br. Cant. Harl. Vat. Vrat. d. vn. Vindob. et edd. ante Barnes. et potest videri in *δυσαίατο* mutatum esse, vt cum altero *νεοίατο* conueniret. Atqui mos Homericus in talibus membris copulatis variare tempora. Contra potest reponi, interpolatione illatum esse *δύσονται* ex H, 298 *αἵ τε μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα*, quia *δυσαίατ'* in praestantissimis codd. reperitur, in Townl. etsi vitiose scriptum *δυσέατ'* fragm. Mosc. Veneto, vt taceam Vindob. cod. Alteri, cuius exigua aut nulla est auctori-

tas; petierat id Barnes et receperat ex cod. Mori. Ab Hefychio vtrumque in gloſſarium relatum eſt, δυσαίατο et δύσονται. habet quoque vtrumque Euſtathius.

Supereſt tamen tertia lectio, quam doctiorem vtrique praeferam δύσωνται, in Lipſ. Vrat. b. vno Vindob. et in marg. Steph. neſcio vnde. Iungitur quidem ὄφρα trinis his modis omnibus; cum ſubiunctiuo tamen inprimis, eo conſilio, vt. v. Exc. de ὄφρα ad lib. IV. p. 666. 667.

Praeterea in vulgaribus, ἐν ταῖς εἰκαιοτέραις, olim quarta ſextitit lectio: „θεῖον κατὰ δῶμα δέωνται·“ Schol. A. quam ex interpolatione illatam fuiſſe, manifeſtum eſt.

ἀγῶνα „νῦν τὸν ναὸν λέγει“ Schol. A. et paullo poſt laudatis quinque ſignificationibus huius vocis (Scholion hoc et alibi iteratur haud ſemel. cf. quoque Euſtath.) de loco, vt Od. Θ, 260. de coetu, de multitudine, de certamine, vltimo loco ſubiicitur, τὸν ναὸν, ὡς ἐνταῦθα. Vix aſſequaris, quomodo hoc alicui in mentem venerit, vt h. l. de *templo* cogitaret. Ita tamen et Schol. br. τὰ θεῶν τεμένη. Scilicet Scholion hoc transſcriptum eſt ex alio loco H, 298 vbi Troianae mulieres εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα, quod reddiderunt grammatici ναὸν, cum tamen ſit, ſacer coetus, vti ἀγὼν eſt omne ἄθροισμα. v. Obſſ. ad e. l. Atque tenendum eſt hoc exemplum, propter alias grammaticorum obſeruationes ad certum locum ſpectantes et temere ad loca disparia translatas, vnde tenebrae legenti obiiciuntur.

Ceterum alludit ad h. l. Ariſtoteles de Rep. I, 4. ἢ τοὺς τοῦ Ἡφαίστου τρίποδας, οὕς φησιν ὁ ποιητὴς, αὐτομάτους θεῖον δύεσθαι ἀγῶνα.

378. οἱ δ' ἤτοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὔατα δ' οὔπω. (⊱) „ὅτι ἐπὶ τῶν παρὰ μικρὸν τετελειωμένων οὕτως λέγει· ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον. (Ψ, 454) τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρόα (X, 322)“ Sch. A. Scilicet ſupplendum eſt, quod non viderunt, ἐπὶ τόσον ἐφ' ὅσον. *in tantum; ex parte quidem, hactenus*. Commenta aliorum narrat Sch. B. ἀντὶ τοῦ ὅλον (ſic et Schol. Exc.) οἱ δὲ, ἐπὶ το-

τούτου ἔσχον τὸ τέλος, ὥστε τῶν ὤτων προσδεῖσθαι. τινὲς δὲ, τόσσον, τὸ λοιπὸν (hoc et Sch. br. ariolando e contexto) Euſtath. παρ' ὀλίγον.

οἱ δή τοι Vrat. d. et vn. Vindob.

379. τὰ δ' ἤρτυε, κόπτε δὲ δεσμούς. „ἤρτυε, ἡτοίμαζε. (ἀρτύειν, ἀπαρτίζειν Euſtath. et κατἀρτίζειν) κόπτε δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἤλαυνε. (ἐχάλκευε Sch. br.) δεσμοὺς δὲ, τὰς λαβὰς, ἢ τοὺς ἥλους, οἷς ἐστήρικται ἡ λαβή." Sch. B. alterum hoc recte; etiam Sch. br.

προσέκειντο vn. Vindob. δεσμὰ Barocc. Mori.

380. ὄφρ' ὄγε ταῦτ' ἐπονεῖτο ἰδυίῃσι πραπίδεσσι. Lipſ. Vrat. b. d. et Barnes pro var. lect. ἐπονεῖτ' εἰδυίῃσι, cum vitio metri. nam eſt digammum: επονειτο ϝιδυιῃσι. v. ad A. 608. ταῦτα πονεῖτο vn. Vindob.

381. τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε. Lipſ. ἐγγύθε ἦε.

382. τὴν δὲ ἴδε προμολοῦσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος. Quaeſitum eſt, cur in Odyſſea *Venus* vxor Vulcani ſit (Od. Θ, 266 ſq.) hic *Charis*. Meras argutias reponunt grammatici in Schol. A. B. Dicendum erat, aut: ſequi Homerum diuerſos mythos: (qui ſane ad idem redeunt, nam propter operum venuſtatem Vulcano modo Venus modo Gratia iuncta eſſe dicta eſt. Hoc vtique ex mythorum interpretatione tenebimus.) aut diuerſis auctoribus deberi locum hunc Jliadis et alterum in Odyſſea. Alterum hoc ſtatuebant οἱ χωρίζοντες. cf. ad Φ, 416. Nam illud eſſe puto nimis acute dictum, Charin pro pellice a Vulcano habitam, Venerem pro vxore. λιπαροκρήδεμνος Charis a parte ornatus candida faſcia capitis totum habitum deſignat. Vox eſt ap. Suidam; et in Hymn. in Cerer. 438. Quid κρήδεμνον fuiſſe videatur, dictum ad Ξ, 184. Quaeri poterat, ſaltem notari, quod et Pauſan. IX, 35 p. 781 fecit, illud quoque, quod h. l. Χάρις tanquam vna memoratur, cum plures poeta memoraſſet, vbi Somno promittit Iuno Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων Πασιθέην Ξ, 267 ſq. et Veneris miniſtrae Χάριτες Od. Θ, 364. Adeo diuerſos mythos e diuerſis forte carminibus, expreſ-

fiſſe videri debet Homerus. Niſi probabilius fuit, totam ἀσπιδοποιΐαν alium poetam habere auctorem.

383. τὴν ὦπυια. etſi vox iam aliquoties lecta erat Θ, 304. N, 379. Ξ, 268. Π, 178 hoc tamen loco demum grammatici de eius etymo quaerunt, et a meris ariolationibus petunt, Sch. A. B. Euſtath. ad l. l. add. Schol. Apoll. I, 46. vt res digna non ſit, cui immoremur. Sufficit eſſe γαμῆσαι, *matrimonio tenere*.

385. τίπτε Θέτις, τανύπεπλος, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ; Erat vbique editum et lectum: τίπτε Θέτι τανύπεπλε ἱκάνεις. Et alterum hoc etiam in optimis legitur; vt in Townl. Moſc. etiam in Ven. A. B. At Schol. A. τανύπεπλος praefixum habet, et addit: παρὰ Ζηνοδότῳ· „ἡμέτερόν δε." καί· „Θέτις τανύπεπλος ἱκάνεις." Hic habemus iterum exemplum ignorati vel neglecti hiatus in poetae lectionem ab ipſo Ariſtarcho, vt videtur, illati. Vidit quoque emendandum ita eſſe Bentl. laudatis locis vſſ. 357. 424. Γ, 277 vbi idem vſus nominatiui obuius eſt. De ἡμέτερόν δε non aeque pronuntiare licet, cum illud ἡμέτερον δῶ cum ſimilibus frequentius occurrat. Vt H, 363 et al.

Θέτις, pro Θέτι, intulerat iam Barnes, etſi vana de ratione, ne vltima breuis produceretur. Verum primus caſus pro quinto frequentatur; et h. l. Θέτις in Mori. Barocc. nunc illud firmat Zenodotus. Memoranda adhuc eſt alia varietas: Scholio A. praefixum eſt: τίπτε, θεὰ τανύπεπλος.

Celeritatem alacritati et beneuolentiae conſonam in verbis agnoſcit Sch. B. Repetuntur vſſ. 385. 6. inf. 424. 5. et totus locus iterum expreſſus eſt in verbis Calypſus Mercurium excipientis Od. E, 87—91. eumque ante oculos habuit Apollon. Arg. III, 52. 53. 54. vbi quoque Schol. Homerica appoſuit.

386. πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις. „ἀντὶ τοῦ, ουδαμῶς" Schol. A. B. θαμίζοις Vat. At θαμίζεις eſt quoque in altero loco Od. E, 88. et in Apollon. Lex. θαμά; verſu adſcripto, θαμίζεις, πυκνῶς παραγίνῃ.

Barnes: „γρ. θάμιζες." hoc eſt, putabat ille ſcribi ſic potuiſſe aut debuiſſe. Atqui ſolet hoc πάρος cum praeſenti tempore iungi, vt ſup. Δ, 264 οἷος πάρος εὔχεαι εἶναι, vbi male inualuerat εὔχεο. Eodem fere modo Latini *dudum* adhibent; v. c. *iamdudum* video.

387. ἀλλ' ἕπεο προτέρω. Schol. B. εἰς τὸ ἔμπροσθεν. Euſtath. προτωτέρω. Vidimus iam Γ, 400.

ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω. Lipſ. παρά.

388. ὣς ἄρα φωνήσασα πρόσω ἄγε. Cant. Vat. φωνήσασ' ἡγήσατο.

390. ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦε. non ἦεν, ſequente conſona in κέκλετο. Correxerat iam Turnebus.

392. Ἥφαιστε, πρόμολ' ὧδε, Θέτις νύ τοι σεῖο χατίζει. ἐν „πρόμολ' ὧδε. quod ὧδε, ὡς ἔχεις· οὐδὲν ὑπερθέμενος. καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ· ἀμφίσταθ' οὕτως." (Jl. Ω, 712 ἀμφίσταθ' ὅμιλος· quod quid huc faciat, haud aſſequor) Sch. A. οὕτως ὡς ἔχεις reddunt etiam ceteri; Sch. B. br. Euſtath. Suidas in Ἥφαιστε. Scilicet fuere qui ὧδε acciperent, *huc*. vt et ſolebant facere Od. A, 182. P, 544. vnde monent grammatici οὐδέποτε ὧδε τοπικῶς εὕρηται παρὰ ποιητῇ. de quo iam monitum eſt ſup. Obſſ. ad M, 346. Fuit ea Ariſtarchi doctrina, vt ex Apollonii Lex. in ὧδε diſcimus: κατὰ Ἀρίσταρχον οὐδέποτε συνήθως ἡμῖν κεῖται, ἀλλ' ἀντὶ οὕτως κεῖται. ὧδε δέ τις εἴπεσκεν — Od. Θ, 326. ἐπὶ δὲ τοῦ· Ἥφαιστε, πρόμολ' ὧδε, οὕτως ἀκούει· πρόσελθε (πρόελθε) οὕτως ὡς ἔχεις, ἐκ προχείρου, οὐδὲν ἀναβαλλόμενος. Ex eo ſua habet Heſych. add. Etymol. h. v. ᾧδε cum iota ſubſcripto exhibent Schol. A. B. quod alibi vidimus in ᾧ τε pro ὥς τε. v. Obſſ. ad M, 433. p. 348.

πρόμολε pro πρόελθε, notatur non modo in Suida, Heſychio, verum ab ipſo Apollonio Lex.

Notiſſimus autem eſt verſus vſu Platonis, cum carmina ſua combureret, Ἥφαιστε, πρόμολ' ὧδε, Πλάτων νύ τι σεῖο χατίζει. Sch. A. Euſtath. et antiquiores Laert. III, 6. cum Olympiodoro in vita Platonis (p. 585. ad calc. Laert.) add. Obſſ. ad P, 263. Narratur ſimilis huius ver-

ſus viſus de Metrocle Theophraſti commentarios comburente Laert. VI, 95.

„γρ. θεός τί νυ" Barnes. inepte.

394. δεινή, νῦν, ἡ θαυμαστή, Sch. br. Ceterum etiam Schol. B. obſeruat Vulcanum haec dicere adhuc intra officinam morantem: ἐντὸς ἀναβοᾷ. Nam infra demum vſ. 410 opus e manu deponit, et ex officina prodit, vt ſe in cubiculum Charitis conferat.

395. ἥ μ' ἐσάωσ' ὅτε μ' ἄλγος. — In Scholiis de fabula ipſa nihil notatum occurrit. Ineptias Schol. B. cumulat; in his hanc, quod τῆλε πεσόντα, τεχθέντα interpretatur, ex illo, quod tamen valde discrepat, Iouis dicto: ὅς κε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικός. Il. T, 110. Aliis modis argutatur per allegorias Euſtath. p. 1149, 40 ſq.

Non minus inepte ille τῆλε ait poſitum eſſe ἀντὶ τοῦ τηλόθι. παρ' Ὠκεανῷ γὰρ ἐγεννήθη. potius τηλόθεν· ἤτοι ἀπ' οὐρανοῦ. vt Sch. br.

ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο. (εἰς ἐμέ) Malis ἐφίκετο. vt ἐπῆλθε κακόν. Neutrum alibi in Homero occurrit ſed ſimplex ἱκάνειν ſaepe: ſic ἄλγος, ἄχος, πένθος, κῆδος ἱκάνει (ἐπί) τινα dicitur; vt A, 254.

Videamus narrationem ipſam. Poetam mythum antiquiorem ad ſuum conſilium ingenioſe accommodaſſe, nec haec primum excogitaſſe, in aperto eſt. Mythus ipſe debuit eſſe hic: Iunonem Vulcanum ex ſe natum, cum claudicare videret, indignabundam proieciſſe ne partus tam deformis innoteſceret: haec in vſſ. 395. 6. 7. diſerte narrata ſunt; e Iunone ſola ſine Iouis congreſſu natum eſſe non narratur; contra vero Iouem ipſum ex Iunone Vulcanum ſuſcepiſſe ex tota narratione colligas, et voluiſſe eam Iouem partum celare. Narratur porro proiectum Vulcanum decidiſſe in mare, exceptumque a Thetide et Eurynome clam eſſe nutritum per nouem annos in Oceani fundo. vſſ. 398—404. quod additur de fabrili arte ibi per hoc tempus exercita, ad ornatum ſpectat. Non memoratur, quid poſthaec factum ſit, et quomodo in Olympum fuerit receptus Vulcanus: quo ipſo intelli-

gitur, narrationem hanc esse partem mythi alibi, in alio vt probabile sit carmine, quod periit, disertius expositi.

Discrepat narratio ab ea quam libro primo legeramus, vss. 587 per episodium intextam: vbi Vulcanus a Ioue proiectus et in Lemnum delatus, a Sintibus exceptus esse memoratur. In Nota ad e. l. ex aliis Iliados locis elicere licuit, ex Heraclea aliqua mythum esse desumtum: v. Notam. Propius accedit ad alterum hunc locum, in quo nunc versamur, modus, quo narratus et ornatus est mythus in Hymno in Apoll. 316 sqq. seu in Apoll. Pyth. 138 sqq. Est hic Vulcanus e Ioue natus a Iunone, (nihil enim video appositum esse vnde colligere liceat, iam tum Iunonem sine congressu cum Ioue peperisse; immo vero propter hoc ipsum, quod tam deformem puerum ediderat, ab eius amplexibus se continuit Iupiter.) Vulcanus statim a partu a matre irata propter deformitatem proiectus est in mare, a Thetide autem exceptus et educatus. Iupiter inde Mineruam solus e capite suo progenuit: quo eius consilio Iuno exasperata Typhonem sola sine Ioue procreat. Ita solebant antiqui poetae antiquiores fabulas nouis modis et commentis nectere et variare. Antiquiora fuere seorsum narrata: Vulcanum natum esse claudicantem; Mineruam e capite Iovis ortam; et Typhonem nouum naturae monstrum a Iunone procreatum.

Iam in his videmus stabilita plura: primum, morem poetae, antiquiores mythos, ex carminibus antiquioribus, intexendi carmini suo; porro diuersas quoque eiusdem mythi narrationes carmini insertas esse: siue quod auctor carminis id sibi licere putauerit, siue quod diuersae partes a diuersis auctoribus in vnum Iliados carmen coierint; videmus quoque cum Vulcanum exhibere vellet Thetidi beneficio aliquo in se collato obstrictum, poetam antiquum mythum pro facto commode adhibere, ex more, quem in hoc carmine saepius seruatum vidimus, vt mythi antiqui pro re vere gesta, in historici facti speciem narrarentur, etiamsi narratio ipsa haberet fundum non

factum, ſed iudicium aliquod animi, ſententiam vel phantaſma, antiqui ſermonis indole in factum mutatum. Habemus tandem exemplum mythi iam ante Iliadem conditam variis modis ornati.

Subeſt mytho pro fundo *Vulcanus claudicans:* quo indicio, qua de cauſſa, hoc commentum antiquiore aevo in hominum animos venerit, nunc ignoramus. At claudicationis cauſſam videmus repetitam a lapſu graviore; congrue cum eo quod ſaepe fit; expoſitam tamen diuerſis modis; ab aliis, vt in Lemnum inſulam deciderit, ab aliis vt in mare prolapſus ſit: haec duo tenenda ſunt; porro altero modo a Ioue, altero a matre praeceps datus eſſe narratur.

Cum Lemnum ignibus ſubterraneis aliquando arſiſſe ſatis conſtet: non tam ineptum eſt, cauſſam mythi inde aliquando eſſe repetitam. Cum porro in coſmogonicis phantaſmatibus ignis et aquae pugna, tum vtriusque conſociatio, variis modis mythice ſit expreſſa: non abſurdum eſt, narratiunculam de Vulcano ſub Oceano latente ex eo ipſo ductam putare. Nam commenta haec antiqua ab aliqua vtique cauſſa probabili profecta eſſe neceſſe eſt; ineptum eſſet contendere velle, probabilius eſſe, homines temere, nulla re externa adductos, in hoc incidiſſe, vt narrarent, deum ex Olympo nulla de cauſſa delapſum in fundo maris fabricam inſtituiſſe. Licebit tamen, de his ſtatuere quemque pro arbitrio aut ingenio ſuo, modo hoc faciat ſine contumelia aliorum. Elementa autem rerum *iam ante auctorem Iliadis*, ſaltem certarum partium et locorum, per Iouem, Iunonem, Vulcanum, Oceanum, declarata eſſe, tam multis locis notauimus, vt de his omne certamen vanum videri debeat. Si alia antiquiorum carmina, ſaltem ſi philoſophica, Empedoclis inprimis, ſupereſſent, tutius, vtique probabilius, iudicium criticum de his Iliados locis facere liceret, in quibus mythica huius generis interpoſita ſunt.

396. μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος. de tali conuitio v. dicta ad Γ, 180. Α, 225.

ἤ μ' ἐθέλῃσι. Intulerat Ald. 2. ἐθέλεσκε ex codice aliquo recenti, in qua classe est quoque cod. Alteri. Nam omnes meliores seruant ἐθέλῃσι. etsi per se nil refert, cum edd. Flor. Ald. 1. Rom.

397. τότ' ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ. Nam, tanquam deus, non poterat vita priuari aut a matre interimi; at cruciatus perferre poterat, quod vidimus Martis exemplo. cf. ad E, 380 dicta.

τότ' ἄρ' ἢ τότ' ἂν πάθον Eustath.

398. εἰ μή μ' Εὐρυνόμη τε Θέτις τε. Quod Eurynome et Thetis puerum Vulcanum proiectum in mare exceperunt, nutrierunt et occultarunt, cum pluribus antiquioribus mythis conuenit: Ad Oceanum fere se recipere et confugere solent dii ab Olympo profugi et latebras quaerentes; accedente forte notione, quod ad extremam terrae et caeli oram Oceanus sedem habet. In Oceano clam educata fuerat Iuno ipsa Ξ, 303 Bacchus fugiens ad Thetidem se receperat Z, 135. 136. Est autem Eurynome inter Oceanides, vt ex vs. 399 patet, adde Hesiod. Θ. 358. Apollod. I, 2, 2. At Thetis inter Nereides. Cum altera haec non memorata sit eodem modo, quo Eurynome, Barnesius interponit pessimo exemplo versum a se procusum et inter fragmenta Homeri retulit post vs. 398. Νηρῆος πολιοῖο θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.

399. ἀψορρόου Ὠκεανοῖο. Vocem ἄψορρον iam saepe vidimus, v. ad H, 413. nunc ἀψόρροος vt istud ab ὄρω, sic forte hoc ab ὀρούω. Oceanum autem amnis more terram *circumfluere*, nota est antiquorum opinio. Vide vel Eustath. ad Perieg. pr. Notabile autem epitheton est h. l. quod Oceanus *deus* illud habet, vt Oceanus deus ἀψόρροος sit; cum elementi sit epitheton; cuius generis epitheta passim in poetis reprehenduntur, vt *Vulcanus ardens* in Horatio.

400. τῇσι πάρ' εἰνάετες χάλκευον δαίδαλα πολλά. „τῇσι πάρ' non esse acuendum πάρ' retracto accentu, quia in synaloephe sit, Schol. A. et B. monent diligenter, et reuocant nos ad v. 191. Neutrum satis perspicio; hoc vi-

deo, si iungas παρεχάλκευον, (παρ — χαλκευον) posse παρ sine accentu scribi.

εἰνάετες χάλκευον. Potuit in antiquiore carmine mythus, forte cosmogonicus, certam notionem habere. Nunc id ignoramus; et nobis est numerus certus pro incerto.

δαίδαλα πάντα Zenodotus et Aristophanes." Sch. A. sicque Barocc. Varietas aliquoties obuia.

Ceterum mireris forte praecox Vulcani ingenium, quod ille statim ab infantia artem fabrilem exercuit. Sed cogitandum est, tam felicia omnino fuisse deorum ingenia; ita Apollo statim a partu sagitta matrem Latonam vltus est, et Mercurius e cunis elapsus furta commisit. Conuenienter sane et hoc; quandoquidem miracula tantum physica quae animos teneant miratione, quaeruntur; ethica haud curantur. Sapienter tamen in loco nostro concinnatum est hoc, quod puer Vulcanus per nouem annos in leuioribus occupatus, procudendo fibulas et alia ad mundum muliebrem pertinentia, grauioribus artis operibus praelusisse videri potest.

401. πόρπαι, ἕλικες, κάλυκες, antiqui mundi muliebris genera et nomina, quae iam Alexandrinorum grammaticorum aetate exoleuerant. Itaque notiones fere ex etymo constituunt. πόρπη, fibula, ἐκ περόνης, ait Etymologus. πόρπακα, ansam clipei comparat Hesychius. Legit quoque πόρπακας γναμπτάς θ' Lips. γναπτὰς passim scribi, vt in Townl. facile expectes, vt fieri solet in γνάπτω.

ἕλιξ declarat inflexum quid, seu inauris seu digiti (vt Apollon. Lex. γναμπτὰς ἕλικας, τοὺς δρακοντώδεις δακτυλίους) seu brachii, quod ceteris praestat, ornamentum: censente sic eodem Apollonio voc. ἕλικας et Schol. A. et br. Similia in Hesychio.

κάλυκες non minus varie explicantur in Schol. A. B. br. Eustath. Etymol. diuersis Hesychii locis, nec facile elicias aliquid, cui satis fidere possis: siue fistulam dixeris, cui fibulae acus immittitur, siue ornamentum cali-

ci rosae simile. Insertus est versus Hymno in Venerem vs. 164.

402. περὶ δὲ ῥόος Ὠκεανοῖο. Doruill. Vann. Crit. p. 335 ex antiquo códice memorat δέῤῥαος. Est sane antiquus deprauandi mos librariorum indoctorum; nihil amplius.

403. ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος. In sono verborum asperiore commendando multus est Eustath. et Suidas ad h. v. μορμύρων ποταμὸς, ῥεύματα ἔχων. Vidimus vocem iam E, 599. μορμύρω, σὺν μ.

404. οὐδέ τις ἄλλος ᾔδεεν. „γρ. καὶ ᾔδειν" Schol. A.

405. Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν. vulgatum erat in edd. et Eustath. ἔσαν. Sed alterum et ipsa res suppeditat et codd. meliorum consensus: vt Townl. fr. Mosc. Lips. Ven. Mori. Harl. cum Schol. ἐγίνωσκον, quod et in Lips. est. Adde Vrat. d. vn. Vindob. et potiorem his Apollon. Lex. in ἴσαν. ἐπὶ δὲ τοῦ ἐγίνωσκον· apposito hoc versu et Hesych. ἴσαν, ᾔδεισαν. Alludunt Cant. Vat. ἴσαν.

οἵ μ' ἐσάωσαν. Expectabam alicubi lectum Ionicum οἵ με σάωσαν.

406. ἣ νῦν ἡμέτερον δόμον ἵκει. Erat vulgatum ἥκει, perpetua varietate. Est tamen ἵκει in melioribus Barocc. Lips. Vrat. b. d. fragm. Mosc. Ven.

τῷ με μάλα χρεώ. Harlei. Vat. χρή. Sed alterum saepe occurrit, pro pleno: ἐπί με ἱκάνει ἡ χρεώ.

407. ζωάγρια τίνειν. Schol. A. „μετὰ τοῦ ι τὸ ζωάγρια Ἀρίσταρχος." Non assequor, quomodo ζωάγρεια scribere potuerit. Vidimus ἀνδράγρια Il. Ξ, 509. Sunt simili modo τὰ ζωάγρια propter vitam seruatam praemia, munera, ἄποινα, vt Z, 46 ζώγρει, Ἀτρέος υἱὲ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα. Apollon. Lex. ζωάγρια, τὰ τῆς ζωῆς ἀγρεύματα reddit. Verum Scholion modo memoratum corruptum esse suspicor, et lectio Aristarchea spectauit ad alterum verbum; fuit enim τείνειν pro τίνειν lectum in Barocc. et in Veneto, et alibi quoque variatum.

408. ξεινήϊα καλὰ, Harl. ξυνήϊα.

410. πέλωρ αἴητον ἀνέστη. Vox antiquata αἴητος, in qua laborarunt grammatici, cum super etymo tum super accentu, nec minus de sensu. Ascalonitam et Proteam cum Philoxeno, pro quo Philetam nominat Schol. Mosc. Scholion A. Herodianum Schol. B. Apionem Apollon. Lex. h. v. excitant. Abstineo tamen ab excerpendis commentis ieiunis et inanibus. Breuiter ea complexus est Etymologus: αἰητὸν, ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου, πνευστόν· ἢ πυρῶδες. (haec quoque ap. Hesych.) οἱ δὲ μέγα. ἄλλοι, τὸ μεθ' ὁρμῆς. οἱ δὲ, ὡς αὐτός. Add. Eustath. et Sch. br. in quibus narrantur quoque fuisse, qui vnam vocem facerent, πελωραίητον. Meo quidem sensu expedita res est, si ex ἄατον αἴητον ductum existimatur; fuit enim ἄτη, αϝατη, αὐάτη ap. Pindarum. v. Excurs. de Digammo vnde factum αϝατος, ἄατος et ἄητος. ἄητον videbimus infra Φ, 395 ὦ κυνόμυια, θάρσος ἄητον, *ingentem protervitatem*, ἔχουσα. Vt produceretur prior syllaba, factum est αἴητον, nisi hoc natum est ex digammo αϝητον. Ex eodem factum est ἀάατον, quod et ipsum est, magnum. Od. Φ, 5 οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐξετελέσθη. v. sup. ad I, 116.

πέλωρ. τὸ πέλωρ, τί σημαίνει; τὸ ἐξαίσιον καὶ φοβερόν. Etymol. qui vana etyma affert. Vocatur autem h. l. *portentum ingens* Vulcanus ingenti corpore, tanquam deus, et qui graue opus fabrile exerceret, vnde 415 *ceruix praeualida* et *hirsutum pectus* ei tribuitur; grandior visus nunc, cum assurgeret. Sitne ὁ πέλωρ recte dubitatur, etsi Eustath. laudet Od. I, 428. alii Od. M, 87.

ἀπ' ἀκμοθέτοιο. v. inf. 476. nam ad h. l. interpretantur vocem veteres non hic: expedita tamen res est, esse τὸν τόπον ἐν ᾧ ὁ ἄκμων τίθεται.

411. χωλεύων sc. non τὸ πέλωρ, sed ὁ Ἥφαιστος. Idem versus inf. Υ, 37.

ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί. Fuit ῥώοντο ϝαραιαι. Sic sup. E, 425 de Venere, χεῖρα ϝαραιην. Neglexit, vt solent seriores, digamma Quintus in loco hinc expresso:

IX, 466 de Philoctete: ἔχεν δ' ἄρα χεῖρας ἀρχιὰς Ποίαντος θρασὺς υἱὸς ἐπ' ἀνέρας, οἵ ῥά μιν ἄμφω Λυγρὸν ἐπισκάζοντα ποτὶ χθόνα (e naui) δῖαν ἄγεσκον Ἀμφοτέροις κρατερῇσιν ἐπικλινθέντα χέρεσσιν. Ignorauit quoque librarius Hesychii, in quo laudatur ῥώονται ἀρχιαί. Schol. A. ait, δασύνεται τὸ ἀραιαί. quod ex digammate fluxisse videtur. Addit tamen Sch. B. λεπταί. εἰ δὲ ψιλοῦμεν, βεβλαμμέναι (ergo duxerat ex ἀρχ. add. Eustath.) Notatio est, ἀσθενῆ. ἀδύνατον ap. Etymol. et ἀραιαί. ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς. Hesych. ex Apollon. Lex. h. v. ἀσθενεῖς καὶ λεπταί, Sch. br.

ῥώοντο, ὑπερεκινοῦντο. Schol. br. bene. iterum vs. 417. repetitur versus Τ, 37.

412. Φύσας μέν ῥ' ἀπάνευθε τίθει. „ῥ' vt dixerat vs. 409." Clarke. Est pro ἄρα.

413. λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τοῖς ἐπονεῖτο. ⊱ „quod λάρναξ pro κιβωτὸς, recenti vocabulo; et ἐπονεῖτο pro ἐνήργει" Schol. A.

συνελέξατο. συλλέξατο Vrat. d. quod antiquius fuisse censeo; est quoque in Cant. Mori. Harl. vno Vind.

414. σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ. Barocc. πρόσωπον ἰδ' nec male. ἀπεμόργνυ Lips. cum Ven. fr. Mosc. minus bene. v. Obss. ad B, 269 et E, 798. Bentleius adscripserat locum Aristoph. Acharn. (706) κἀπομορξάμην ἰδών. Iungenda sunt ἀπομόργνυ ἀμφί, circumcirca.

416. ἕλε δὲ σκῆπτρον παχύ. ⊱ „quod παχὺ non otiosum est; sed quia sustentat claudicantem scipio, igitur validus" Schol. A. propter claudicationem quoque puellae eum vtrinque sustinent.

417. ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι. ὑπεῤῥώοντο αὐτῷ pro ὑπ' αὐτοῦ. subeuntes simul eius humeros, sustinendo et fulciendo. Mox vs. 421 ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον, h. e. ἐπονοῦντο. ῥώεσθαι est ὁρμᾷν, vt sup. vs. 411. et iam Λ, 50. et Ω, 616 Νυμφάων αἵ τ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐῤῥώσαντο. Apud Hesiod. Sc. Herc. 230 Gorgones cum impetu ferebantur, ἐῤῥώοντο. Non est igitur simpliciter

συνεξώρμων αὐτῷ, vt reddunt Schol. br. Apollon. Lex. h. v. versu laudato reddit ῥῶσιν ἐλάμβανον, quasi esset a ῥώω, ῥώννυμι. sic et Eustathius. et Hesychius: ὥρμων, ἐῤῥωμένως ἐκινοῦντο. ὁρμὴν ἐλάμβανον. Nec aliter, quam vt a ῥώω pro ῥωννύω ducta sit vox, eam accepisse videtur. Apollon. Arg. I, 385 de remigantibus ἐπὶ δ' ἐῤῥώσαντο πόδεσσιν. II, 663 ἀκαμάτῃσιν ἐπεῤῥώοντ' ἐλάτῃσιν. et III, 1257. Probabilius tamen est a ῥεῖν, ῥόος, ῥώειν, ductum esse. nam notio motus vbique est primaria in ἐῤῥώοντο et ἐῤῥώσαντο, et dictum quoque est de motu infirmo, Od. Ψ, 3. de vetula, γούνατα δ' ἐῤῥώσαντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο h. e. ὑπὲρ δύναμιν ἰκταίνοντο, ἱκέσθαι ἐπονοῦντο.

418. χρύσειαι ζωῇσι νεήνισιν εἰοικυῖαι. Laudatur versus in Schol. Theocr. I, 36 vbi νεανίσιν editur; et ap. Schol. Pindari Ol. VII, 95 corrupte νεηνίσιν ἔργ' εἰκυῖαι, ex recordatione eius quod alibi legerant ἔργ' εἰδυῖαι. ἐοικυῖαι in multis.

419. 420. τῇς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ Φρεσὶν, ἐν δὲ καὶ αὐδὴ, καὶ σθένος, ἀθανάτων δὲ θεῶν ἄπο ἔργα ἴσασιν. αἱ μὲν ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον. Memorantur ergo h. l. ministrae, ἀμφίπολοι, Vulcani ex auro factae, quibus tamen inest mens, vox, vis et sollertia. Cum hoc nimis insolens et portentosum videatur, prudentius factu creditur, si haec praedicata τῇς ἐν μὲν νόος ἐστὶ non ad simulacra aurea, sed ad puellas, quibuscum comparantur, referantur et iungantur: ζωῇσι νεήνισιν εἰοικυῖαι, τῇς ἐν μὲν νόος ἐστί. h. e. αἷς νεήνισι. vt sit: puellis viuentibus similes h. e. non aliter ac si verae essent mulieres, mentem, vocem, vires, et peritiam artium muliebrium habentes. Manet vel sic prodigium quod illa simulacra incedunt, sustentant claudicantem, vires exserunt.

Enimuero ad antiquorum hominum sensum etiam in hoc est redeundum, et ad priscum sermonem, in quo ea, in quibus ars motum corporis, incessum, et actum, expresserat, se mouere, incedere, agere, narrabantur. Constat de hoc vsu multis exemplis, maxime Daedali, qui fecit signa mouentia se, videntia et incedentia, ξό-

ανα ἔμψυχα, de quibus plura addere nihil attinet. Ita quoque antiquissima circumferebatur fabula de Pandora, simulacro feminae pulcerrimae, ex argilla facto, cui motus et incessus tribuuntur: Ἔργ. 60 sq. Theog. 571 sq. De Rhodiorum praeclaris operibus Pindarus Ol. VII, 95 ἔργα δὲ ζωοῖσιν ἑρπόντεσσι θ' ὁμοῖα κέλευθοι φέρον, recte haec et simpliciter; at vide τερατολογίαν antiquiorum de Talo, signo ex aere facto in insula Creta, in littore posito, qui custodis instar per littus ambulare et adeuntes saxis quoque emissis arcere dictus erat: de quo v. Apollon. Arg. IV, 1638 sq. Apollod. I, 9, 26. Not. p. 220.

Secundum haec non mirabimur in Homero opera Ἡφαιστότευκτα per miracula illa artis declarari, multo magis, cum artis diuinae opera sint. Itaque vidimus iam ante vs. 376 tripodes sponte se mouentes, αὐτομάτους accedentes, quia instructi erant rotis vt facile moueri et propelli possent. In Alcinoi domo Od. Η, 91 sqq. canes ad fores ex auro et argento facti, ad domum custodiendam, et vs. 100. pro lychnis sunt signa puerorum in basibus posita, ardentes faces tenentium. Conueniunt cum iis h. l. puellarum signa ex auro Vulcanum incedentem sublevantia; quorum statum et positum facile mente tibi fingas, si Silenos, Faunos, Bacchas, ipsumque Bacchum memineris saepe ita ex aere et marmore redditos, vt labantes sustententur ab aliis. Poetae autem occurrere potuere exempla potentium et diuitum luxu diffluentium, seruis ita innixorum, vt ab iis sustentati et suffulti incederent.

Secundum haec censui tamen interpunctionem post νεήνισιν εἰοικυῖαι esse tollendam, et referenda sequentia non ad simulacra efficta, sed ad puellas, quarum speciem et adspectum referebant. Iudicii huius mei reddam caussam. More isto prisco loquendi quem memoraui, operibus artis tribuitur quidem mouendi se, incedendi, agendi, facultas; non autem vox et loquela: atqui h. l. est: τῇς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν, ἐν δὲ καὶ αὐδή. Reponas forte exemplum Pandorae: at in priore Hesiodi

loco Θ, 571 sq. nulla est loquela, alter autem locus Ἔργ. 70. sq. additis versibus tam foede est interpolatus, vt nihil inde doceri possit; inter spurios est vs. 79 habendus: τεῦξε Διὸς βουλῇσι βαρυκτύπου, ἐν δ' ἄρα φωνήν. Omnino autem hoc fuisset παρατραγῳδεῖν, vocem tribuere si voluissent.

νέος ἐστὶ μετὰ φρεσίν. Vrat. b. ἐστὶν ἐνὶ φρεσίν.

420. θεῶν ἄπο ἔργα ἴσασιν. „ἔργα· τὰ γυναικεῖα scilicet; Schol. A. Obuium hoc in prisco sermone, vt, quidquid excellat, deorum munere datum sit; et in his quoque sollertia in muliebri opere: v. c. Od. Υ, 72. et saepe.

„γρ. ἔργ' ἴσασι“ Barnes. sane sic corrupte Townl.

421. αἱ μὲν ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον. Apollon. Lex. voc. αἱ· ἀναφορικῶς, ἀντὶ τοῦ αὗται (nunc in Homero scribitur αὗται) adiecto hemistichio: αἱ μὲν ὑ. De ὕπαιθα cf. Obss. ad O, 520.

ἐποίπνυον. Spectat ad h. v. glossa Hesychiana: ἐποιπνυσμένον (quod iam correxere viri docti) διηκόνουν. ἐπορεύοντο. ἐθεράπευον. ἐνήργουν.

αὐτὰρ ὁ ἔῤῥων. Etiam h. l. grammatici quaerunt vim aliquam in hoc verbo. Schol. A. ὅτι ἔῤῥων οὐ ψιλῶς, πορευόμενος· ἀλλὰ, διὰ τὴν χωλότητα φθειρόμενος. Ipse Apollon. Lex. h. v. μετὰ φθορᾶς (Schol. br. accommodatius μετὰ κακοπαθείας) πορευόμενος, laudato versu: τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔῤῥων I, 364. Similiter acceperant Θ, 239 vbi sacra fecit Agamemnon omnibus aris ἐνθάδε ἔῤῥων. Vbique argutantur grammatici, vt cum malo aliquo coniuncta sit notio: scilicet quia ἔῤῥε sic dictum est, abi in malam rem, ἔῤῥε κακὴ γλήνη Θ, 164. Certum tamen esse arbitror, ἔῤῥειν simpliciter esse ἔρχεσθαι. Sic Od. Δ, 367 ἥ μ' οἴῳ ἔῤῥοντι συνήντετο, facta mihi est obvia incedenti soli, erranti.

422. πλησίον, ἔνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνου ἷζε φαεινοῦ. Bentl. coni. πλησίον, ἔνθα Θέτις, παρ' ἐπὶ θρόνου ἷζε. vt Od. Δ, 311 Τηλεμάχῳ δὲ πάριζεν.

423. ἐν δ' ἄρα οἱ φῦ χειρί. „ἄρα, vt solent amici, obuiam facti" Clarke.

424. τίπτε, Θέτις τανύπεπλος, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ. Iterum pro Θέτι τανύπεπλε, ἱκάνεις, reponendum hoc erat Θέτις τανύπεπλος, vt sup. 385. Sunt enim repetiti hinc versus 424. 425. quod Zenodotus exhibuerat, et nunc legitur in Vrat. A. „παρὰ Ζηνοδότῳ, ἡμέτερόν δε. καὶ, Θέτις τανύπεπλος, ἱκάνεις."

425. πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις. Barnes: „γρ. θαμίζεις" v. ad vs. 386.

426. 427. reuocati sunt ex Ξ, 195. 196. (vbi v. de sententia) et Od. E, 89. 90.

τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν. Barocc. Mori. ἀνώγει.

427. Versum iterum, vt sup. Ξ, 196 Bentleius concinnat: εἰ δύναμαι τελέσαι, τόδε καὶ τετελεσμένον ἔσται. nisi quod ibi scripserat τὸ δὲ καί. Versum omiserat pr. m. in cod. Vindob. τετελεσμένον Schol. Mosc. explicat δυνατόν, si quid est quod iam ante factum est, potest sane illud fieri iterum.

428. Θέτις κατὰδακρυχέουσα. non dubito antiquitus scriptum fuisse κατὰ δάκρυ χέουσα.

429. ἦ ἄρα δή τις — Color orationis, qui erat supra in verbis Neptuni: Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τίς ἐστι βροτῶν; H, 446. add. Θ, 236 ἦ ἄρα δή. N, 446.

Pro ἦ alii ἤ perpetuo more. ἆρα male ed. Rom.

Aberrauit ad h. v. in Sch. B. Scholion, quod ad Od. Θ, 266 spectare debuit de Sole et Vulcano inter reges Aegypti annumeratos. Prostat illud quoque in Suida voc. ἥλιος.

431. ὅσσ' ἐμοὶ — Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν. At inf. Ω, 60 Iuno hoc sibi arrogat, Thetidem a se mortali in matrimonium esse datam. Sch. B. Scilicet hoc inter ea est, quae libri auctorem diuersum arguunt.

ἄλγεα δῶκεν debuit et h. l. scriptum esse Ionice. ἄλγε' ἔθηκεν vn. Vindob. varietate solita.

432. ἐκ μέν μ' ἀλλάων ἁλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν. ἁλιάων. ἐναλίων θεῶν. — Apollon. Lex. his verss. adscriptis. ἀνδρὶ

δάμασσεν. cum dicatur γυνὴ δμηθεῖσα quae virum passa est, et ἀδμὴς puella virgo; potest et is, qui mulierem elocat, dici δαμάζειν γυναῖκα ἀνδρί, tradere coniugio habendam. Duxerat vetus aetas a boum iugo. Vnde et mansit τίκτειν ὑπό τινι, v. c. B, 714 et al. Vss. 432. 3 et 4 recitantur a Schol. Pind. Nem. IV, 103, corrupte in edd. ant.

434. οὐκ ἐθέλουσα. ὁ μὲν — Habemus hiatum, in medio tamen versu, in quo tolerari posse censeo: v. Excurs. de prosodicis ad P, 1. Possit alioqui succurri, οὐκ ἐθέλουσά γ'· ὁ μὲν, vt Od. O, 448 ἐγὼ ἐθέλουσα γε δοίην. Bentleius plura tentabat: ἐθέλουσ', ὁ μὲν ἤδη, aut ἐθέλουσ'. ὁ μὲν οὖν δὴ, quod rhetoricum est. Aut, idque admodum feliciter, πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσαν· ὁ μὲν δή. vt iungantur οὐκ ἐθέλουσαν cum δάμασσέ με. Molesta tamen ita sunt in medio posita: καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνήν, vt dicendum potius sit, ex interpolatione totum versum 433 Αἰακίδῃ Πηλῆϊ insitum esse.

434. 435. ὁ μὲν δὴ γήραϊ λυγρῷ κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος. Negotium facessit voc. ἀρημένος. Nihil ad eam notauit Schol. A. Adscripsit Schol. B. et Mosc. qui vbique fere eadem Scholia exhibet, βεβλαμμένος τῇ ταπεινώσει τοῦ γήρως. Schol. br. παρειμένος, βεβλαμμένος. Schol. exc. κεκρατημένος. omnes ad sensum e contexto; nemo dixit, quae huius verbi forma sit: sitne ἀράω? et quale verbum hoc sit.

Legitur vox iterum Od. Z, 2 dormit Vlysses ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος. I, 403 τίπτε τόσον, Πολύφημ' ἀρημένος ὧδ' ἐβόησας; Σ, 53 ἄνδρα γέροντα, δύῃ ἀρημένον· idem versus iteratur vs. 80. et proxime ad versum nostrum Od. Ψ, 283 ὅς κε με πέφνῃ γήρᾳ ὑπὸ λιπαρῷ ἀρημένον. Apollon. Lex. ἀρημένος, βεβλαμμένος. ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος. (ex Od. Z, 2.)

Nihil monuere viri docti; ad Od. Z, 2 Ernesti notionem constituit, grauatus, confectus; recte e contexto, et sententia; non autem grammatice; laudat tamen Ety-

mologum: ἀρημένον, κατειλημμένον καὶ παραπεποδισμένον. ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀρηρέναι. οὐ γὰρ παρὰ τὴν ἀρὰν εἴρηται. αἱρῶ. αἱρήσω, ᾕρημαι καὶ ἀρημένον. Locum pro corrupto habebat Sylburg. Sunt ſaltem modi ad expediendam vocem tres a grammatico propoſiti: vltimo loco, vt ſit ab αἱρέω, ita erit captus, victus, a ſenio, ſomno et labore, aerumna: quod cum ſenſu locorum conuenit; at docendum erat, quomodo ſeu ratione ſeu vſu mutari potuerit ᾑρημένος in ἀρημένος. augmento abiecto erat αἱρημένος et ἀραιρημένος, quae Ionica forma eſt, apud Herodotum aliquoties obuia, vt I, 191 καὶ Βαβυλὼν μὲν οὕτω τότε πρῶτον ἀραίρητο. (quod ibi pro ἀναίρητο reſtitutum eſt,) et aliquoties, ἀραιρημένα ἄστεα αὐτῶν, vrbes captae. Euſtath. ad Od. Z, 2. p. 1548, 44 memorat: ἕτεροι δὲ, δασύναντες τὸ ἀρημένος, νοοῦσιν ἀντὶ τοῦ ὕπνῳ καὶ καμάτῳ κεκρατημένος. duxere et hi ab αἱρέω, ſed ſcribere ſaltem debuere ἁρημένος ex ᾑρημένος.

Alterum, quod Etymologus apponebat, erat, ductum eſſe ab ἀρά, damnatum tamen ab eodem: οὐ γὰρ παρὰ τὴν ἀρὰν εἴρηκε. ἀρὰν, ſ. ἀρὴν, denotare duo, et preces ſeu imprecationem, et damnum, noxam, βλάβην, vidimus ad M, 334. differre tantum prosodia, prius habere priorem longam, poſterius breuem: A priore porro ductum eſſe ἄρημι precor, Od. X, 322 πολλάκι που μέλλεις ἀρήμεναι ἐν μεγάροισι, quod eſt vulgo ἀρᾶσθαι. Ergo et ab altero ἄρημι, βλάπτω, ἄρημαι, βλάπτομαι, ductum eſſe credas, vnde ἀρήμενος, βεβλαμμένος. vt ἀκαχήμενος ex ἀκάχημι, ἀκάχημαι. Scriptum quoque in codd. eſſe ἀρήμενος teſtatur Euſtath. ad Od. Σ p. 1838, 16. Ruhnk. in Auctar. Heſych. ex tabula Heracl. memorat voc. τὰς ὁδὰς ἀράσοντι, (ἀρήσουσι, corrumpent.) Ita expedita facile ſunt omnia; niſi quod ſcrupulum iniicit prosodia: nam ab ἄρα, βλάβη, neceſſe eſt eſſe ἄρημενος. Atqui hoc verbum vbique priore occurrit producta: etſi noſtro quidem loco ſuccurri poſſit, κεῖται ἐνὶ μεγάροισιν ἀρήμενος; legitur quoque μεγάροισιν in Vatic. et vno Vin-

dob. Attamen ne sic quidem est, cur trepides. Nam aut pronuntiatum est et scribendum ἀῤῥήμενος, vt in Ἄρης sit, aut fuit quoque ἀράρημι, ἀραρήμενος. Saltem vox alia vel ratio idonea non suppetit nisi ab ἀρὰ, βλάβη, ducta sit, et negari nequit, grammaticam postulare ἀρήμενος, non ἀρημένος. In Hesychio confusa sunt duo verba: ἀρημένος (immo ἀρήμενος) βεβλαμμένος, ἢ εὐχόμενος. Nunc etiam licebit emendare Etymologum l. c. ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀρηρέναι. leg. ἀρήμεναι.

436. υἱὸν ἐπεί μοι δῶκε. non iuncta haec cum ἄλλα δέ μοι νῦν probat Schol. A. sed nouam sententiam ab hoc versu orditur.

437 vsque ad 443 lecti erant hoc ipso libro supra vs. 56 — 62 vbi v. notata. Nec bene nunc abesse possunt.

438. τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα. „quod secundum Homerum Thetis educauit Achillem, non Chiron, ὡς οἱ νεώτεροι." Schol. A. sunt ergo inter hos non modo Tragici et ipse Pindarus.

439. νηυσὶν ἐπιπροέηκα. Manifestum fit, etiam h. l. grammaticos decompositum de suo intulisse; nam sic esse, immisi eum in naues; at vero est προέηκα εἰς Ἴλιον, ἐπὶ νηυσί. disiunxi ergo; sic et Catabr. fragm. Mosc.

440. Τρωσὶ μαχησόμενον. Etiam h. l. Bentl. corrigebat μαχεσσάμενον. In fine αὖθις pro αὖτις, alii, vt Mori, Barocc.

441. οἴκαδε νοστήσαντα. Versum in nonnullis non legi notat Schol. A.

442. ὄφρα δέ μοι ζώει. Townl. ζώῃ, vt sup. vs. 61.

444. κούρην ἣν ἄρα οἱ. Harlei. κούρην δ', ἣν probe. „ἄρα, vt nosti" Clarke. Versus hic et sequens repetiti sunt ex Π, 56. et 58.

444. — ἀθετοῦνται στίχοι ιγ. vsque ad 456. ἔκταν — κῦδος ἔδωκε. Rationes subiiciuntur hae in Sch. A. quia, quae copiosius iam exposita erant, breuiter in vnum locum contraxit aliquis ad imitationem istorum: Ὠχόμεθ' ἐς Θήβην (male scriptum Θήβας) ἱερὴν πόλιν (A, 366.)

quod ſequentia, quibus Thetis narrat, Patroclum amiſiſſe arma et ſe adeſſe ad petendum alia, prorſus otioſa ſunt; et quod falſum eſt, ab Vlyſſe et Aiace (vſ. 448 τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες) permotum Achillem dimiſiſſe in pugnam Patroclum. (hoc eſt calumniari; ſed continuauerant, puto, illi vna iunctura ac ſtructura vſſ. 450. 1. cum antecedentibus 448. 9. At enim ἔνθ' αὐτὸς μὲν et αὐτὰρ ὁ 450. 451. non in vnum idemque cum anteced. tempus erant coercenda.)

Ex Schol. B. et ex Schol. Exc. diſcimus „Ariſtarchum auctorem τῆς ἀθετήσεως eſſe. Contra quem locus defenditur: nihil inepti ineſſe nec in ἀνακεφαλαιώσει nec in memoria priſcorum euentorum.“ Miror grammaticum tam ſubtilem, et poetae tam ſtudioſum fautorem, non addidiſſe hoc quoque, loquacitatem haud dedecere Thetidem deam, pro ſexus feminei indole; et deum fabrili intentum multarum rerum ignarum eſſe potuiſſe. Verum tamen, vt rem ſerio agamus, non male auctor Schol. Exc. abſurdum eſſe ait, tam antiqua, qualia illa ſunt de nuptiis Thetidis, commemorari, taceri id cuius cauſſa ea venerat.

Verum contra haec reponi poteſt, ad ipſam Homeri ſimplicitatem et copiam ſaepe affluentem haec eſſe referenda; ſaltem haec eſſe improbanda, non reſecanda. Hoc enim eſt illud quo plerumque ſumma criſeos Homericae redit.

Quod caput erat, vt ab auctoritate codicum fides adderetur vel demeretur, non in memorationem adductum eſt. Forte tamen ne haec quidem auctoritas aduocari poterat. Nam ex rhapſodorum recitationibus calamo exceptos codices admodum variare neceſſe erat; ita vt ad acumen potius iudicis, quam ad librorum fidem, recurrere neceſſe eſſet.

Haetenus Ariſtarchi iudicium haud prauum aut vanum haberi poteſt. Probabilitate tamen haud caret, a primo auctore breuem appoſitam fuiſſe Thetidis orationem. etſi, vt nunc locus ſe habet, non apparet, quo-

modo versibus, quos Aristarchus notauit, sublatis ille sibi constare possit, aut quot et qui versus ab alia manu accesserint.

446. ἤτοι ὁ, τῆς ἀχέων, φρένας ἔφθιεν. animum aegritudine consumebat, exedebat. reddunt Schol. br. τέτηκε, vt Γ, 176 τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα. Occurrit φθίειν φρένας hoc vno loco; alias sollenne est φθινύθειν. φθινυθέσκειν κῆρ. vt Α, 491 Achilles φθινύθεσκε φίλον κῆρ. Od. Κ, 485 ἑτάρων, οἵ μοι φθινύθουσι φίλον κῆρ. Porro turbare te potest φθίω h. l. media correpta; quae est producta Od. Β, 368 ὥς κε δόλῳ φθίῃς, vt pereas, et inde φθίσω. vt Ζ, 407 supra: δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος. Noli tamen turbari, nam etiam inf. Τ, 172 ἀνδρῶν ἢ αὐτὸς φθίεται. Ξ, 87 ὄφρα φθιόμεσθα ἕκαστος.

Scilicet est haec vox inter eas, quae plures habet formas, nec eadem prosodia, de quibus v. Excurs. I. ad P. Fuit φθίω, φθίμι. vnde est ἔφθιτο. ἀπέφθιτο. φθίμενος. et φθίω, φθίνω. etiam φθινύω. φθινύθω.

448. οὐδὲ θύραζε εἴων ἐξιέναι. „γρ. ἐξίμεναι." Barnes. debebat dicere: alias ita variare lectionem; vt Od. Λ, 530. non h. l.

τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες. recte sic ed. Flor. Ald. 1. Rom. At Ald. 2. male mutauit δ' ἐλίσσοντο, quod et codd. habent Cant. Vat. vnus Vindob. τὸν δ' ἐλλίσσοντο Mori et ipse Ven. De hac varietate v. dicta ad I, 570.

449. περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον. pro, promiserunt. obtulerunt. Jl. I, 121 ὑμῖν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω. pro quo vs. 263 ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων.

450. ἠνήνατο λοιγὸν ἀμῦναι. Ita legebatur, et ferri poterat. Erat ἠνήνατο in Flor. Ald. 1. Rom. ἠναίνατο Ald. 2. (quod vitium etiam in codd. habetur) iterum ἠνήνατο Turneb. subscripto iota ἠνῄνατο Stephanus. Codices tamen meliores legunt ἠναίνετο. sic Mori. Barocc. Townl. Vrat. b. fragm. Mosc. Ven. binis Vindob. Inf. vs. 500 est ἀναίνετο.

452. πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσε. Barocc. Harl. Cant. Mori. vn. Vindob. δ' ὄγε.

455. πολλὰ κακὰ ῥέξαντα. vn. Vindob. ῥέζοντα.

458. υἷ' ἐμῷ ὠκυμόρῳ. Mirae sunt grammaticorum argutiae ad hoc hemistichium. Lectio antiquorum librorum quae seruata est in Vrat. b. A. (in cod. d. lacuna est) erat υἱεῖ ἐμῷ ὠκυμόρῳ· testantibus Schol. A. B. ad h. l. et ad Π, 177. quam cum non conuenire viderent metro, vitium vitio compensantes correxerunt υἱεῖ ἐμ' ὠκυμόρῳ idque legitur in codd. Mori. Harl. fragm. Mosc. vno Vindob. Veneto. Vnde in Etymol. p. 337, 4. est: ἐμωκυμόρῳ. ἐμῷ ὠκυμόρῳ. Obuia tamen res erat, vitium latere in priore voce υἱεῖ, mutandumque hoc esse in υἷ' ex υἷι. nam est quoque υἷις, υἷι. υἷος, υἷες. υἷα, υἷε. Atque editum iam fuit υἷ' ἐμῷ inde a Flor. Aldd. Rom. consentientibus codd. Mireris itaque Barnesium maluisse refingere υἱεῖ ἐμῷ ὠκυμόρῳ, vt υἱεῖ vna syllaba proferretur. Tandem tamen in vulgata acquieuit, comparando voces τῷμῷ, τἠμῇ, vt I, 650 quae tamen non satis conueniunt cum υἷ' ἐμῷ. Ernesti υἱεῖ ἐμ' ὠκυμόρῳ mollius sonare ait. Bentleius emendabat υἷι μοῦ ὠκυμόρῳ, quod saltem bene dictum erat.

Mirantur veteres ad h. l. et inf. ad vs. 478. 609. quod inter arma Achillis nulla sit *ensis* mentio; nam hastam non memorari, in aperto est, quia eam Patroclo exeunti haud dederat Achilles: v. sup. Π, 140. Soluit quaestionem Schol. A. ad vs. 478. ὅτι ἡ μάχαιρα παντὶ ἁρμόζει. nescio an satis feliciter.

459. ἐπισφυρίοις ἀραρυίας. de hoc v. ad Γ, 331.

460. καὶ θώρηχ', ὃ γὰρ ἦν οἱ, ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος. „ἡ διπλῆ, ὅτι καταλλήλως εἴρηκεν, ὅ (vel ὃ, nam ad idem redit) γὰρ ἦν αὐτῷ, ἀντὶ τοῦ· ὃν γὰρ εἶχεν." Sch. A. Ex eodem et Sch. B. apparet, alios retulisse ὃ ad ἑταῖρος. Ita videntur accepisse: ἑταῖρος γὰρ, ὃ ἦν οἱ, (pro ὅς) ἀπώλεσε (ταῦτα, τὰ ὅπλα). In Sch. Exc. durior adhuc modus est: οἱ μὲν ὃ, τοῦτο, ἀντὶ τοῦ· οὕτως ἦν αὐτῷ. Scilicet displicuit, quod ὁ, nempe θώραξ, solus memoratur, cum praeter eum reliqua quoque arma Patroclus amisisset. Dubitarunt quoque sitne ὁ arti-

eulus praepositiuus an postpositiuus: de quo disputat Apollon. de Syntaxi I, 46. p. 97. Verum hoc est argutari in poeta. Est ὁ sc. θώρηξ, vt recte Eustath. ὅς γὰρ θώραξ ἦν αὐτῷ, (τοῦτον) ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος. Bentl. emendabat ἃ γὰρ ἦν οἱ. vti legerunt quoque nonnulli veteres ap. Schol. B.

461. Τρωσὶ δαμεὶς, ὁ δὲ κεῖται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχεύων. ⊱ „quod, cum iam antea (456) Patroclum interfectum narrasset, non altera vice hoc dicturus erat poeta (ideoque versus non sunt ab Homero. v. ad vs. 444) et quod Τρωσὶ δαμεὶς est pro ὑπὸ Τρώων.“ Sch. A.

463. μή τοι ταῦτα. Lips. μή τι.

464. αἲ γάρ μιν. Mori. αἲ γάρ μοι.

465. μιν θανάτοιο — νόσφιν ἀποκρύψαι. Sch. B. ἀπαλλάξαι. recte: alterum forte respectum habet ad occultatum a Thetide Vulcanum sup. 395 — 405.

ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἱκάνοι. ἱκάνει Barocc. Vat. vn. Vindob. ἵκανε Lips. Verum optatiuus post ὅτε frequenter in Homericis occurrit. v. Excurs. II. ad Lib. XII. Locum inter praecipua *de fato* refert Porphyrius ad Z, 488. vbi v. Obss.

466. ὥς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσεται. „παρέξομαι Zenodotus et Aristophanes“ Sch. A. Est ergo παρέσσομαι lectio Aristarchea; parum interest.

467. οἷά τις — θαυμάσσεται. Cant. Mori. Lips. θαυμάσεται.

468. ὣς εἰπὼν τὴν μὲν λίπεν αὐτοῦ. τὰς μὲν fr. Mosc. Thetidem cum Charite.

469. τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε. ἐπὶ πῦρ Vrat. d. ἔστρεψε Vrat. d. et vn. Vindob.

470. Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων. ⊱ „quod πᾶσαι abundat“ Schol. A. non abundare, nunc constat. v. ad 373. Apollonius Lex. πᾶσαι. ἐπὶ μὲν τοῦ ἡμῖν συνήθως· (leg. συνήθους) ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων· καὶ ἐπὶ τοῦ ὅλαι. (scil. vt sup. B, 809.) voluit significare priore loco numerum, altero spatium. Bentl. malebat: ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσιν ἐφύσων.

ἐν χοάνοισιν. χόανος, vox antiquata, in cuius locum successerat χοάνη, χώνη. Exponitur ea varie; Apollon. Lex. ταῖς χωναῖς. οἷον τοῖς χωνεύμασιν, εἰς ἃ ἐγχεῖται τὰ χωνευόμενα. χωνὴ et χοάνη est vas, in quo metalla funduntur; secundum Apollonium hoc ipsum fuit χώνευμα appellatum, quod alias est id quod funditur vel fusum est. Hesychius: χοάνοις· ταῖς φυσητῆρσι, (hoc vero est interpretamentum τῶν φυσῶν, follium; nisi et ipsum vas φυσητὴρ fuit appellatum) ταῖς χώναις (quod vulgare est nomen) καὶ κοιλώμασιν (vasa caua, ἀγγεῖα) εἰς ἃ ἐγχεῖται τὸ χωνευόμενον. ἢ τοῖς πηλίνοις τύποις. (essent formae argillaceae, in quibus aes fusum excipitur; quae ab Homero sunt alienae; at vasa putabimus fuisse argillacea ad aes fundendum.) Disertius Eustath. et ex eo H. Stephanus: δηλοῖ δὲ ἡ λέξις τὰ φυσώμενα (a follibus afflata) ἀγγεῖα, ἐν οἷς αἱ ὕλαι τήκονται, ἅπερ ἡμῖν ἐστὶ πήλινα.

Habuere ita veteres ollas fusorias, in fornace puta, appositas, in quas directi erant folles. De fornace ipsa (καμίνῳ) nil memorat poeta. Videntur tamen recentiores notionem fornacis fusoriae substituere τῷ χοάνῳ. Attamen χόανος est vas etiam apud Hesiodum Theog. 863 vbi stannum liquescit τέχνῃ ὑπ' αἰζηῶν, ὑπό τ' εὐτρήτου χοάνοιο θαλφθείς. vbi epitheton εὔτρητος ad os vasi congruum referes; alia lectio est εὐπήκτου, de vase solido, bene cocto.

Incertum esse genus vocis, sitne ὁ χόανος, an τὸ χόανον, monent Schol. exc. et in Eustathio οἱ παλαιοί.

φῦσαι. ἐφύσσων. vitiose in multis. Versus est ap. Suidam in φῦσα.

471. παντοίην εὔπρηστον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι· „εὔπρηστον. nonnulli εὔπρηκτον. πρὸς πρᾶξιν ἐφαρμοστόν." Schol. A. Nemo hoc praeferet. Apollon. Lex. εὔπρηστον· εὐφύσητον. ἀπὸ τοῦ πρῆσαι. Paria Hesych. Suidas, Schol. br. Eustath. vim actiuam h. l. habere necesse est, εὖ πρήθουσαν, πνέουσαν, φυσῶσαν. In Vrat. b. est εὔπνηστον. saltem interpretamentum; nisi corruptela est.

παντοίην, ἀϋτμήν, modo intentiorem flatum, modo remissiorem; Schol. B. docent id vſ. 472. 473.

472. ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι. Schol. A. „εἰς τὸ παρεῖναι, καὶ ἑτοίμους (sic scribitur) εἶναι, καὶ σπεύδοντι καὶ μή." (est Latinum; praesto esse.) Porro: „ἄλλοτε δ' αὖτε. ἐλλείπει τὸ, μὴ σπεύδοντι." Tenue hoc, sed bene obseruatum: erroneum enim est, quod vulgo acceptum αὖτε, contra: quasi esse posset τὸ ἐναντίον, at αὖτε est vicissim, rursus, ergo est supplendum aliquid: ὥςτε παρεῖναι αὐτῷ ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι, ἄλλοτε δ' αὖτε μὴ σπεύδοντι, modo opus vrgenti, modo non vrgenti parere. Est tamen vel sic lenior iunctura, si ad seqq. retuleris: ἄλλοτε δ' αὖτε scil. παρέμμεναι αὐτῷ οὕτως, ὡς, ὅπως Ἥφαιστος ἐθέλοι.

473. ὅππως Ἥφαιστός τ' ἐθέλοι καὶ ἔργον ἄνοιτο. Est γ' ἐθέλοι in Harl. Vat. itemque edd. Flor. Ald. Turn. Mutatum in τ' ἐθέλοι ex ed. Rom. ab H Stephano: concinunt codices: nisi quod τε θέλοι Vrat. a. duo Vindob. τ' ἐθέλει Vrat. b.

καὶ ἔργον ἄνοιτο. Male habet quod in ἄνοιτο prima nunc corripitur, quae producta est K, 251 ἀλλ' ἴομεν, μάλα γὰρ νὺξ ἄνεται. Od. B, 58. P, 537 πολλὰ κατάνεται· quo obseruato Barnes arripiebat lectionem Cant. et Barocc. ἄνυτο. sic quoque Lipſ. fragm Mosc. et mutabat in ἀνῦτο, vt esset pro ἀνύοιτο vt λελῦτο pro λελύοιτο (v. ad Od. Σ, 237) δαινῦτο pro δαινύοιτο. Praestat forte dicere, aut ἄνω natura habere priorem breuem; et vbi producitur, pronuntiandum aut scribendum esse νὺξ ἄννεται, aut antiquitus duplicem fuisse formam ἄνω et ἀνω. hocque est ἀναλόγως aliis pronuntiatum. v. Excurſ. I ad P de prosodicis.

De Scholio super Clipeo v. inf. ad vſ. 478. nam ad h. v. pertinet.

474. χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα κασσίτερόν τε. πυρὶ non in ignem, sed haud dubie τοῖς χοάνοις igni impositis, vasis argillaceis fusoriis.

χαλκὸν ἀτειρέα. Vt Lat. indomitum ferrum, simpliciter, durum. De voce v. ad Γ, 60. Quis sit κασσίτερος, v. ad Λ, 25.

Quatuor metalla a poeta memorantur, aurum, argentum, aes, cassiterus. Etiam in hoc numero argutati sunt veteres. Imitatoris ingenium in clipeo Herculis effingendo agnoscas etiam in materiis parum probabiliter variatis, gypso, ebore, auro et electro.

Argutatur Heraclides in eo, quod non totum πανχάλκεν fecit auream Vulcanus, cuiusmodi tamen Glauci erat Il. VI, (Z) 236. ita eo delabitur, vt quatuor elementa in quaternis materiis reperiat. Debuit vtique metallorum mixtio maioris praestantiae et artis eb operis olim habita esse, quam si ex solo auro opus confectum esset.

475. καὶ χρυσὸν τιμῆντα. vt κλήϊντα, pro τιμήεντα, quod et scriptum est in Vrat. d. et ap. Dionem Or. XII p. 416 qui vss. 474. 475 excitat.

476. θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα. Cant. Barocc. Mori. Eustath. pro var. lect. θῆκεν ἐπ'. Apollon. θῆκε δ' ἐπ'. in voc. ἀκμοθέτῳ, τῷ κορμώματι, ἐφ' ᾧ τίθεται ὁ ἄκμων.

γέντο δὲ χειρὶ, εἵλετο. v. ad Θ, 43.

477. ῥαιστῆρα κρατερὴν, ἑτέρηφι δὲ γέντο πυράγρην. ῥαιστῆρα κρατερὴν optimi codd. Cant. Barocc. Mori. Harl. Vat. Vrat. A. Lips. Mosc. fr. et Venetus; in quo Schol. A. „παρὰ Ζηνοδότῳ· κρατερὸν διὰ τοῦ ο.“ Occupauit hoc edd. Eustathius; ῥαιστῆρα κρατερὴν ἢ κρατερὸν, et p. 1154, 26 ῥαιστῆρα δὲ θηλυκῶς κρατερὴν λέγει, σφῦραν μεγάλην, οὐ λεπτουργὸν, ἀλλ' οἵαν ἐξελαύνειν τὰ χαλκευόμενα. Ἰωνικῶς δὲ εἴρηται ἡ ῥαιστήρ. οὕτω καὶ Σοφοκλῆς σωτῆρα τύχην φησὶν (quod diuersum est) ἐν τῷ· εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ σωτῆρι βαίη (Oed. T. 80. 81.) Parendum est auctoritati, etsi suspicari licet, κρατερὸν displicuisse ante vocalem sequentis vocis, ἑτέρηφι. Potest quoque dubitari, si κρατερὴν admittitur, an distinguendum sit: ῥαιστῆρα, κρατερὴν ἑτέρηφι δὲ γέντο πυράγρην: etsi haec insolentior verborum esset collocatio, et epithe-

ton magis proprie est: validus malleus. Sane alibi vbique est ὁ ῥαιστήρ. Attamen etiam Apollon. Lex. ῥαιστὴρ, σφύρα. ῥαιστῆρα κρατερήν. add. Etymol. Schol. br. Hesych. vbi v. Not. In eodem est quoque ἰστὴρ, σφύρα, quod Bentl. quoque emendat ῥαιστήρ. Schol. A. ἄλλως. ῥαιστῆρα, σφαῖραν (σφύραν) σιδηρᾶν, παρὰ τὸ ῥαίζειν (vel ex ῥαίειν) ὅ ἐστιν ἐνεργεῖν. (immo proprie profligere, protundere) et inde φθείρειν.

πυράγρην, forcipem, reddunt Schol. A. et Schol. br. τὸν χαλκευτικὸν καρκῖνον, τὸν ὀξύλαβον· παρὰ τὸ τὰ ἐκ πυρὸς ἀγρεύειν, ὅ ἐστι λαμβάνειν. Add. Hesych.

478. ποίει δὲ πρώτιστα. Peruentum est ad vnam ex nobilissimis partibus carminis, ἀσπιδοποιΐαν· in quam singulares libelli fuere, vt Philostrati iunioris, ap. Suidam: παράφρασιν τῆς Ὁμήρου ἀσπίδος.

Ad vs. 473 insertum est in Schol. B. longum Scholion, quod per allegoriam totum clipeum interpretatur, inepte, etsi docte; putat auctor clipeum rerum originem et quatuor elementa referre; etiam quinque πτύχας, seu superficies quincuplas, ad quinque terrae Zonas refert. Scholion exscriptum est ex Heraclide c. 43—51. et si quis cum edito libello comparet, multa critici vsus facile animaduertet. Nec tamen negari potest, ipsa insoliti in clipeo argumenti natura et indole de vniuerso exsculpto adduci potuisse ingenia ad allegoricam interpretationem. Fuere huius generis interpretationes clipei plures, quod vel ex Eustathio discas p. 1154, 40 ὅτι δὲ, inquit, καὶ φιλόσοφα ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα πολλὰ ὑπεμφαίνει, δηλοῦσιν εἰς πλάτος φιλόσοφοι. Exempli caussa, pergit, αὐτίκα, ἡ Δημὼ τὴν Ὁμηρικὴν ταύτην ὅλην ἀσπιδοποιΐαν ἀνάγουσα (an, philosophice interpretans?) τοιαῦτα φησί. recitat inde ex ea interpretamenta physica et cosmogonica plena ineptiarum subtilium. Demo illa haud dubie libro supposito nomen mutuata est; nam Pythagorae filia tales argutias nugatorias scribere vix potuit. Altera ex parte dolemus, Codicis A. Scholia tam pauca extare in hunc librum, in quo ea vel maxime desiderabamus.

Paraphrasin in Homericam enarrationem clipei intexuit Philostratus iun. tab. X. p. 876 ieiunam tamen et inani copia rhetorica dilutam; in pictura aliqua reddita narrat pugnam Pyrrhi cum Eurypylo; vbi Pyrrhus, Achillis filius, clipeum patris gestat; quem ille ab Vlysse acceperat, in castra Achiuorum accitus; Vlysses autem in noto illo cum Aiace certamine suffragiis exercitus abstulerat. Variauit quoque argumentum anaglyphi Quintus lib. V. cum arma in certamine funebri a Thetide proposita essent, interponendo plurima, quae ne boni quidem poetae sunt.

At in Electra Euripidis vss. 452 sq. clipeus Achillis lyrico carmine describitur praeclare, verum diuersus ab Homerico; nam in vmbone est Sol in quadrigis et circa eum sidera; tum inter vmbonem et oram Perseus comite Mercurio ferens Gorgonis caput. Est tamen is clipeus Achillis in bellum ad Troiam profecturi, etsi et ille e Vulcani officina per Nereides ad Pelei aedes in Thessalia portatur. vs. 442 sq. Verum diuersis modis pro diuerso consilio haec tractari nemo in his litteris versatus mirabitur. Gorgone sola insignitus clipeus cernitur in gemmis, in quibus Nereis Tritoni insidens portat clipeum. Nota in hoc genere est vel ex Stoschii gemmis caelatis praeclara Pamphili gemma; est alia Eckheli opera illustrata in Museo Caes. Vindob. (*Choix des pierres gravées* tab. XV p. 38.) Viderat idem simili Medusae capite insignitum clipeum in manu Achillis corpus Hectoris raptantis in Sarda.

Ceterum cum in huius Episodii de clipeo Achillis miratione defixa fuerint veterum et recentium ingenia, temerarium factu videbitur, si illud, etsi praeclarum per se, alienum tamen a loco et ab omni probabilitate edixero. Ita tamen rem se habere, in propatulo est. Quod in artis opere, seu glyptico seu carmine primo loco quaeritur est inuentum eiusque, si partem illud constituat, ad totum opus ratio. Clipei autem huius omnino nulla est ratio ad carmen eiusque argumentum; nihil

inest, quod coniunctum sit cum ipsa Iliadis actione, nullam habet vim ad declarandam Achillis virtutem, facta, euenta; animum contra auocat a carminis summa; delectat vtique, sed aliarum rerum suauitate et varietate; porro argumenta rerum expressarum ab opere eiusque vsu prorsus abhorrent, quorsum haec signa in manu pugnantis, quando singula contemplandi otium haud est. Satis erat vnam vel alteram speciem, quae ornaret vel terreret, Gorgonis vel draconis, aut monstri alicuius visum offerre. Altera parte non minus aliena est clipei sculptura ab Homerici aeui, ne de Troianis temporibus dicam, rudiore simplicitate; ipsa tandem episodii narratio et oratio multo maiore copia et ornatu elucescit, quam in ceteris carminis partibus animaduertimus. Quanto simplicior, etsi satis ornata, est armatura Agamemnonis Il. Λ pr. Diomedis E pr. ipsius Mineruae E, 736 nusquam ornamenta tam longe petita, tam copiose exposita.

At seriorum poetarum studium in armis heroum insigniendis ornamentorum et signorum, etiam symbolorum copia et varietate, mirifice efferbuit. Ex poetarum cyclicorum conatibus coaluit Scutum Herculis Hesiodo tributum tanquam pars aliqua τοῦ Καταλόγου. Mutuati hinc sunt inuentum clipeorum insigniendorum Tragici in Septem ad Thebas. Traductum postea hoc studium ad vestium texta mythis ornanda: cf. Excurs. IV ad Aen. V. tum in artis sculptoriae opera migrauit; pro exemplis sunt thronus Apollinis Amyclaei et arca Cypseli apud Pausaniam: coniuncta quoque ea cum poetarum versibus operi adiectis. Atque ex hoc studio ac more res illustrari et caussa idonea reddi potest, quare Phidias non veritus sit clipeum Mineruae exteriore et interiore parte tanta signorum copia exornare: ap. Plinium XXXVI. s. 4. Exemplis scilicet artis tum prostantibus tantum tribuerat politissimi homo iudicii, vt non perspiceret, a re et consilio id studium ornatus esse alienum. Substitit hoc posi-

ea in anaglyphorum in Zoophoris et fastigiis aedium varietate.

Quae ex his sequantur, exposita vide in Excursu de clipeo Achillis.

479. πάντοσε δαιδάλλων, Schol. br. reddit, εἰς τὸ μέρος δαίδαλα ἐνθεὶς, ὅ ἐστι, ποικίλλων αὐτό. Enimuero hoc serius fit; nunc de crate tantum agitur, seu de lamina siue vna siue pluribus, quae clipei orbem constituunt: τὰ δαίδαλα, ornamenta, sequuntur demum vs. 482 αὐτὰρ ἐν αὐτῷ ποίει δαίδαλα πολλά. Nunc tantum de forma clipei apta et idonea in orbem fingenda agitur.

480. ἄντυγα τρίπλακα. reddit τρίπτυχον Schol. B. cum Schol. br. Apollon. Hesych. trinis puta laminis, sibi superpositis, τρισὶ πλαξὶ, munitam clipei oram; vt ictui extremae orae illato resisteret: erat enim, ipsa rei natura, ora laminae aereae malleo diductae tenuior, quam pars reliqua. Ita saepe ictus inferuntur ab hac parte: sic inf. Υ, 275 καὶ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην, ἄντυγ' ὑπὸ πρώτην, ᾗ λεπτότατος θέε χαλκὸς, λεπτοτάτη δ' ἐπέην ῥινὸς βοός. erat ἄντυξ in ea δίπλαξ vt e vs. 280 intelligitur. Scilicet, praeter superficiem clipei eiusque cratem extrema ora in orbem muniebatur laminis circumductis, quibus simul coria et aereae laminae clauis impactis continebantur. Non autem ἄντυξ τρίπλαξ accipi posse videtur de trinis lineis, quibus ora aerea clipei esset distincta; ornatus caussa. Nam δίπλαξ est de duplicata re dictum, sic de veste duplicata Γ, 126 vbi v. Obss. et omentum duplicatum, δίπλαξ δημὸς, Ψ, 253. Multo minus ex hac voce ἄντυξ τρίπλαξ confici poterat opinio de trinis areae spatiis, seu septis, in quae aream cum anaglyphis dispescere voluere alii, in his d'Hancarville.

ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα. Lips. Mori. Vrat. A. ἐν δ' ἐ. Firmatur tamen vulgatum ex Λ, 38 τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμὼν ἦν. Esse in Homero τελαμῶνα non πέρπακα, sed balteum, e quo clipeus pendebat, humeris iniectum, vidimus sup. ad Θ, (VIII) 193. cf. E, 798. B, 388. M, 401. Ξ, 404. 5.

481. πάντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες. Antiquiores πτύχας acceperunt de fasciis seu zonis, in quas superficies clipei erat diuisa et distincta; ideoque quinas terrae zonas in clipeo expressas esse somniarunt, v. Heraclid. Alleg. c. 50. 51. Eustath. p. 1154 extr. ita quoque quatuor elementa per quatuor metalla vss. 474. 5. aurum, argentum, aes et cassiteron, ita vt res ad sphaerae terrestris arte factae morem rediret, in qua diuersis metallis zonae quinae essent expressae; mirabilis res, quam animo habebant! sphaera terrestris Homerica aetate iam nota! qualem legimus descriptam ab Eratosthene in fragm. τοῦ Ἑρμοῦ, ap. Heraclid. c. 50. At enim πτύχες sunt superficies diuersae altera alteri superiniectae siue ex corio siue ex metallo, plerumque ex aere, quibus clipeus firmitatem habebat, quominus tela traiecta penetrarent ad corpus. Recte sic Schol. B. τὰ ἐλάσματα reddit, et Etymol. τὰ διάφορα ἐπαλλήλως ἐλάσματα. Clarius res patet ex altero loco Υ, 269 vbi hasta Aeneae non penetrat clipeum Achillis: χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε — ἀλλὰ δύω μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς ἦσαν. ἐπεὶ πέντε πτύχας ἤλασε Κυλλοποδίων, τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο, τὴν δὲ μίαν χρυσῆν. τῇ ῥ' ἔσχετο χάλκεον ἔγχος. Ex hoc loco tota res in luce constituitur: apparet enim πτύχας in clipeo Achillis fuisse laminas alteram alteri super impositas, et quidem superius duas ex aere, inferius duas e cassitero, et medio loco laminam auream. Intelligitur quoque inde, e mente poetae superficiem superiorem, in qua anaglypha erant, fuisse ex aere. Etiam sup. H, 247 Hector hasta penetrat Aiacis clipeum, δεινὸν σάκος ἑπταβόειον, ἀκρότατον κατὰ χαλκόν, ὃς ὄγδοος ἦεν ἐπ' αὐτῷ, ἓξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς ἀτειρής, ἐν τῇ δ' ἑβδομάτῃ ῥινῷ σχέτο. Prauam acceptionem vocis πτυχῶν intulerunt quoque in Hesiod. Scut. Herc. 143 κυάνου δὲ διὰ πτύχες ἠλήλαντο, vbi de summa superficie agitur; versus haud dubie spurius.

αὐτὰρ ἐν αὐτῷ, sc. ἐν τῷ σάκει, h. e. in summa clipei superficie anaglypho opere ornata, ductili an fusili. ἐν αὐτῷ ἢ ἐπ᾽ αὐτῷ. Eustath.

482. ποίει δαίδαλα πολλὰ, diuersum hoc esse memento, a sup. 479 πάντοσε δαιδάλλων. vbi de clipei forma; nunc de signis.

πολλὰ ἰδυίῃσι πραπίδεσσι, ἐπιστήμεσι, v. ad A, 608. Male Schol. Pindari N. IV, 95 ποίει δαίδαλα πόλλ᾽ εἰδυίῃσι πραπίδεσσι. vt fere aberratur in aliis locis Homericis.

483. ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ᾽ ἐν δ᾽ οὐρανὸν, ἐν δὲ θάλασσαν. (ξ÷) Memorabile est Scholion A. „ὅτι Ζηνόδοτος ἠθέτηκεν ἀπὸ τούτου στίχου τὰ λοιπὰ, ἀρκεσθεὶς τῇ κεφαλαιώδει προεκθέσει.“ Vtinam disertiora apposita essent, qua fide, qua auctoritate, quo iudicio haec pronuntiaverit Zenodotus; numne non omnes rhapsodi haec recitauerant? an fama proditum hoc erat? an ipsius aliorumue iudicio ita statuebatur? Neque illud satis perspicuum est, totumne clipeum et reliqua rhapsodiae ille damnauerit, an versus tantum 483 — 489. Prius tamen probabilius, quoniam dicitur, summam rerum apponendo acquieuisse: h. e. vsque ad v. 482. Ipse vtique adscripserat in codice suo reliqua, vt ex notatis ad vs. 485 apparet. Subnascitur tamen, vel non lecto Zenodoto, suspicio, inserta esse sequentia vsque ad 607. et iuncta processisse haec: ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν. αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε. Sunt multa alia, quae suspicionem firmant, quae reieci in Excursum de clipeo. Schol. A. versus defendit contra Zenodotum telo admodum obtuso, ex eo nimirum, quod poeta similem copiam iam adhibuerat in follibus et ceteris enarrandis inde a vs. 470. Ceterum in singulis versibus non expertus est locus tantas interpolationes, quot quantasque Scutum Herculis, coaceruatis importune pluribus a primo carmine alienis. Per se autem spectata tota haec clipei enarratio est tam insignis artis et pulcritudinis, vt ea carere nemo velit, etsi alieno loco illatam concesserit.

Achilles Tatius Isagoge I, excitat ἔτευξεν ἐπ' οὐρανόν. Ita vero etiam ἠδὲ θάλασσαν legendum fuit.

ἐν μὲν γαῖαν τεῦξ' Vrat. b. A.

484. ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα vidimus iam vſ. 239.

σελήνην τε πλήθουσαν, esse πλήρη, plenam, docent Schol. A. B. τὴν πανσέληνον, Hesych. Alii argutati sunt, quos exscribit Eustath. p. 1155, 22. cum Schol. B.

485. ἐν δέ τε τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται. Legebatur in edd. ἐν δὲ τὰ τείρεα. praetulerat prius Ernesti e codd. Lipſ. Harl. et Achille Tatio l. l. probavit inde Wolf. cum nota res sit, articuli vsum ab Homero esse alienum, neque vis h. l. insit: illa astra omnia.

Concidit tamen haec ratio, si, quod suspicari licet, totus hic locus est a seriore auctore. Et laborat nec minus vſ. sequ. τό τε σθένος 'Ωρίωνος. quod esse deberet: ὑάδας τ' ἠδὲ σθ. Certe ἐν δὲ τὰ τ. est in optimis quoque, Mosc. fr. Ven. et Schol. etiam apud Iustin. Cohort. ſ. 28. Eusebium et in cod. Clementis Alex. Strom. V, p. 709. cui Homerus est κοσμοποιῶν κατὰ τὸν Μωσῆν, et in Paedagog. III, p. 310 vbi vſſ. 483. 5. ad λόγον transferuntur.

τείρεα. τὰ ἄστρα, notatum iam Apollon. Lex. et aliis. Addunt etymon a τέρας. Immo a τείρω, τερέω, sculptum, tum figura expressa.

τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται, h. e. καθ' ἃ· οἷς. „Zenodotus legerat: τά τ' οὐρανὸν ἐστήρικται. Aristarchus: τά τ' οὐρανὸν ἐστεφάνωκε.“ quem igitur auctorem vulgata lectio habuit?

486. Πληϊάδας θ' Ὑάδας τε τό τε σθένος 'Ωρίωνος. Non placuit auctori 'Ωαρίωνος. τὸ σθένος 'Ωρίωνος dictum esse, vt βίη 'Ηρακλείη vel 'Ηρακληείη, pro 'Ωρίων σθεναρός, in aperto est.

In Schol. A. et br. Moscov. et exc. add. Eustath. miror enim vbique haec esse inserta; exponuntur fabulae de Pleiadibus, Hyadibus et Orione, de quibus adeundi sunt libri mythologici, qui ad h. l. prouocant, v. ad Apollod. III, 10. I, 4, 3. Eratosth. Catast. loc. suis. Ad Ho-

merum spectat tantum hoc, quod illa iam aetate sidera illa nota fuerunt. Eleuatur tamen ea obseruatio obseruatione alia, quod de auctore loci huius parum tuto pronuntiare licet. Ducta autem ex his vss. est laus astronomiae, quam Homero tribuit antiquitas, inprimis Crates, Apio et alii, in his Achilles Tatius in Isagoge ad Arati Phaenom. Locus quoque interpretatione vel imitatione multorum expressus, Virgilii Ge. I, 137. 246. Aen. I, 742. Ouid. Met. XIII, 291. quos iam Clarke excitauit.

487. 8. 9. leguntur iterum Od. E, 273. 4. 5. versus in doctrina de vtraque Vrsa notissimi; et maior quidem etiam Ἅμαξα dicta, variato catasterismo; minor autem Homerica aetate an ignota fuerit Ionibus disputatur; aiunt enim eam serius per Thaletem Ionibus innotuisse, dudum obseruatam Phoenicibus. Accuratior disputatio ad Homerum, quem nec locus auctorem habuisse videtur, haud spectat; ad eam v. Schaubach ad Eratosth. I et fabulam de Callisto v. in Apollod. III, 8, 2. et Not.

487. ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν. ἄμαξαν, non ἅμαξαν, etsi librorum dissensu, quod iam vidimus ad H, (VII.) 426. Iterum ad h. l. monent Schol. A. et prouocant ad ἐπ' ἄμαξαν Il. Ω, 711. et ὑπ' ἀμάξῃσι, item Eustath.

488. ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται καί τ' Ὠρίωνα δοκεύει. Scholion A. ἥτις περὶ τὸν ἄρκτον καὶ ἀεὶ φανερὸν καλούμενον κύκλον, ἤτοι πόλον, στρέφεται" bene? vbi tamen polus arcticus in poeta memoratur? In hoc est αὐτοῦ, quod est vel ibi, vbi Pleiades, Hyades et Orion versantur, h. e. in caelo, vel, *eodem semper in loco: περὶ τὸν αὐτὸν τόπον, ὡς μὴ καταδυομένη*, vt Schol. br. exponunt.

καί τ' Ὠρίωνα δοκεύει. pergit Schol. A. „καὶ ἐπιτηρεῖ τὸν Ὠρίωνα, νεύουσα εἰς αὐτὸν ὡς κυνηγέτην. (non, vt κυνηγέτις.) Sunt haec quoque in Schol. br. Nunc ad Virgil. Ge. IV, 232 et in Excursu ad e. l. satis diserte exposui morem poetarum, siderum ortus et occasus ex positu signorum in sphaera declarandi. δοκεύειν, simpl. specu-

lari, adspicere. ἐμβλέπειν, adiuncta tamen notione τοῦ ἐπιτηρεῖν, obseruare, tanquam venatorem.

Ceterum nescio an ex his recte colligas, cum haec a poeta memorabantur, iam tum adumbratam esse debuisse sphaeram caelestem quantumuis rudem; quia in caelo ipso has siderum formas vix sibi fingat aliquis.

489. οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο. h. e. μόνη οὐ δύνει. Apollon. Lex. ἄμμορος, ἄμοιρος, ἀμέτοχος, et ex eo Hesych. Versus notabilis propter criticam veterum multifariam exercitam Schol. A. B. Apollon. Lex. in ἄμμορος. Offendebat τὸ οἴη, cum Vrsa non *sola* sit, quae nunquam occidat; quippe ceteris quoque signis Circuli Arctici euenire hoc idem, vt nunquam occidant. Poterat simpliciter responderi, poetam sui temporis notitiam esse sequutum; Vrsae autem sidus tum vnice Ionibus notum fuisse, non aeque obseruata reliqua Circuli Arctici sidera; aut stellas nondum in sidus aliquod esse collectas, vt factum est, ex quo in sidus Vrsae minoris coiere cum dudum hoc factum esset apud Phoenices, qui bene nossent Vrsam minorem. Apposuit quoque talem responsionem Strabo lib. I. p. 6 sq. vbi copiose de hoc versu agit, damnat tamen, quoniam Homerum ignorantiae alicuius rei argui nolebat. Putes quoque ita statuisse Aristotelem, qui Poet. 25, 6. inter λύσεις refert hoc quoque: vt per translationem dictum sit aliquid; quod enim notissimum est, id haberi ac dici potest *solum*: τὸ οἴη δ' ἄμμορος κατὰ μεταφοράν. τὸ γὰρ γνωριμώτατον, μόνον. Ita composita erat omnis controuersia: quandoquidem veteres hos versus ad antiquissimum carminis auctorem referebant.

Enimuero maluere viri docti sequi subtilitates quasvis alias, maxime has tres: vel ἄρκτον pro toto Circulo Arctico dictum esse, et comprehendi ideo reliqua quoque sidera Arctoa nomine ἄρκτου h. l. vel dictam esse Vrsam *solam* oppositione ante memoratorum siderum, Pleiadum, Hyadum et Orionis, vel corruptam esse lectionem. Comprehensa haec sunt a Strabone in l. l. et egregie de his disputatum est a Tollio Excursu V. ad

Apollon. Lex. p. 743 ad quem remittendi sunt qui copiosiorem disputationem desiderant. Attingam equidem pauca, eaque praecipua.

Apud Apollon. l. l. est: ὁ δ' Ἡλιόδωρος (haud dubie Ἡρόδωρος) φησι βέλτιον, λέγων, ὅτι ἠγνόει. quod non vno sensu accipi potest, aut ignorauit ipse, cum alii bene nossent, aut quia omnino ignotum erat ea aetate, saltem inter Iones. Prius maxime ab Homero amoliri laborarunt; Strabo autem etiam alterum, in verbis: οὐδὲ γὰρ εἰκὸς ἦν που, τὴν ἑτέραν μὴ ἠστροθετῆσθαι, haud dubie enim μὴ est inferendum, quod et in noua edit. Lips. p. 7 habent codd. et docebant ea, quae sequuntur, negationem excidisse. At eius opinionis, qua ἄρκτος pro toto Circulo Arctico dictus esse creditus est, auctor memoratus Heraclitus, in eod. loco Strabonis, adscriptis eius verbis. Altera sententia, qua *comparatiue* οἴη accipitur, etsi parum satisfacit, nam manent ea, quae in reprehensionem veniunt, quando Vrsa sola dicitur occidere, respectu habito ad sidera antea recitata „Pleiadas, Hyadas et Orionem" ea, inquam, occurrit sententia ap. Apollon. l. c. tum in Ven. A. et B. in quo tanquam λύσις apposita est, haud dubie secundum Porphyrium; eamque sequitur Clarke. Non satis perspicio, sicne etiam in Schol. br. accepta res sit: μόνη σὺν, δηλονότι τῶν κατηστερισμένων. an hoc accipiendum: inter sidera illo tempore iam recepta in recensum.

Cratetis notata Straboni est seu lectio seu emendatio οἷος τ' ἄμμορός ἐστι — dubitatur, quorsum οἷος referendum sit? sane ad νοc. Ἄρκτος, quod durum est, cum ἦν καὶ — ἦτε sequatur; accipit tamen sic Casaub. et pro Circulo Arctoo Ἄρκτον dictum censet. Apud Apollonium Crateti tribuitur lectio ἡ δ' ἄμμορός ἐ. quae vitiosa est; Tollius coni. fuisse ᾗ τέ κεν, vbi (qua parte, quo loco) vt adeo tribuatur Vrsae aliquid, quod aliis quoque conuenire potuit. Hoc enim Cratetis lectioni subiicit Apollon. l. c. ἵνα τὸ συμβεβηκὸς αὐτῇ καὶ ἑτέροις τῶν ἄστρων ἁρμόζηται (iungenda sic: αὐτοῦ, ᾗ) Vestigiis Cratetis si in-

mutare licet, dicam potius, eum legisse: ἥ τε καὶ ἄμμοροι; ita soluta est omnis quaestio. Male habet, quod in Cratetis lectione non conueniunt loca Strabonis et Apollonii.

Ante oculos fuit locus Manilii lib. I, 501. quod iam aliis notatum: *Iam tum, cum Graiae verterunt Pergama gentes, Arctos et Orion aduersis frontibus ibant; Haec contenta suos in vertice flectere gyros; Ille ex diuerso vertentem surgere contra Obuius et toto semper decurrere caelo.*

490. ἐν δὲ δύω ποίησε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων. Suaue est somnium Agalliae Corcyraei, qui familiaris, seu discipulus, Aristophanis fuit, vrbes has duas esse Athenas et Eleusinem: in Schol. A. Schol. br. et fragm. Mosc. Porphyrii esse ζήτησιν suspicor. etiam ap. Eustathium, e quibus etiam patet, reliqua clipei ad hanc opinationem accommodate enarrata fuisse. Ducta quoque hinc videtur opinio de patria Homeri Athenarum vrbe; et conueniebat hoc mori ingeniosorum hominum indulgendi Atheniensium vanitati. Phaeacum vrbem et Ithacam interpretatur Maximus Tyrius, tamquam exemplum duarum vrbium, alterius bene legibus constitutae, alterius ἀνάρχου · Diss. XXXII, sub. fin. Alio modo nugatur Heraclides c. 49 referens vtramque vrbem ad elementorum pugnam et amicitiam. Mirari tamen licet, esse haec ita a poeta constituta, vt ad concordiam et discordiam haec sint attemperata; sequitur quoque postea primo 541 messis et vindemia, tum 573 leones armenta diripientes. In primigenio carmine poterant quoque haec habere rationem inter se.

492. νύμφας δ' ἐκ θαλάμων, δαΐδων ὕπο λαμπομενάων. — „quod ὑπὸ est pro μετά. et quod mos iste fuit, vt cum facibus deducerentur sponsae." Schol. A. Athenarum moribus hoc tanquam proprium vindicarunt alii.

Porro Schol. A. „Zenodotus εἰς θαλάμους, nec absurda est lectio" parum tamen, puto, interest; ductae enim fuere puellae ex thalamo in thalamum sponsi.

δαΐδων ὑπὸ λαμπομενάων. feiunxi ὑπὸ, quod res poftulat; addicentibus Schol. br. Ven. fragm. Mofc. Vrat. b. add. Schol. Pindari ad Ol. IV, 4 et Ol. VII, 23 vbi etiam ὑπὸ pro μετὰ dictum effe notat. Barnes: „γρ. δαΐδων ὑπο." male, cum epitheton fequatur.

493. ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ. mſ. Mori. Vrat. b. a m. fec. Apollon. Lex. in ἠγίνεον, ἦγον. Ed. Flor. κατὰ ἄστυ. recepit ἀνὰ ftatim Ald. 1.

ἠγίνεον. melius effet ἠγίνευν. vt inf. 593 ὠπίλευν. et 594 ὠρχεῦντο. Cenfuerat quoque fic Bentl. nam trinis fyllabis pronuntiandum eft; eft enim ι fyllaba natura longa, quod iam animaduerterunt Barnes et Clarke: ex Il. Ω, 784. Od. Ξ, 105.

πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει. vt vf. 498 ἐξῆπτο. διεγήγερτο. Schol A. B. br. Euftath. hoc bene. fed fubiiciuntur inepta de ὑμέναιος. Non ille alibi in Homericis occurrit, et nefcio an inter ea fit, quae feriorem aetatem carminis arguunt. Atticorum ritus hi putantur fuiffe proprii; et memorantur plura ab Atticis potiffimum frequentata vt mox iudicium περὶ τῶν Φοινικῶν, quo Athenienfes tantopere gloriabantur a fe primum conftituto. Verfus 493 eft quoque in Sc. Herc. 274 τοὶ μὲν γὰρ εὐσσώτρου ἐπ' ἀπήνης ἦγον τ' (non ἦγοντ') ἀνδρὶ γυναῖκα, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει.

494. ἐν δ' ἄρα τοῖσιν. facile expectes repetitum a Clarkio; „ἄρα, vt fieri folet."

κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον. Excitat hemiftichium Lucian. faltat. 13. et vff. 494. 5. 6. Dionyf. Halic. VII, 72 vbi antiquioribus Graecis Romanorum faltationes afferit.

ἐδίνεον. inf. 605 ἐδίνευον eodem modo ac fenfu; noto vocis δινεύεσθαι vfu pro στρέφεσθαι. quem illuftrarunt viri docti, in his Valk. ad Theocr. Adon. p. 376. Orithyiam rapuit Boreas Ἰλισσοῦ προπάροιθε χορῷ ἔνι δινεύουσαν. Apollon. I, 215 nam choreas illa agebat; eandem χορὸν ἀγχὸν ἐπ' Ἰλισσοῖο ῥοῇσι ἱσταμένην dixit Maximus

περὶ καταρχῶν vſ. 418. loco iam ab Hemſterh. ad Ariſtoph. Plut. tum a Weſſel. et Ruhnk. comparato.

495. αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον. (⟜) „quod hic et K, 13 αὐλῶν poeta meminit" Sch. A. Addit Schol. B. „quod Phrygum, non Graecorum, erat tibia, (repetit quoque Euſtath. ex antiquis, vt ait, et Athenaeus lib. I. p. 16 A.) forte Troiam ipſam, qualis in pace erat, eſſe expreſſam."

Media obſeruatio, quod Phrygum, non Graecorum, erat tibia, ad Iliadem ſolam ſpectare poteſt; nam αὐλῶν et αὐλῳδίας vſus inter Graecos fuit notiſſimus, iam in primis Pythiis. Plura congeſſit ad h. l. Euſtath. maximam partem ex Athenaeo.

βοὴν ἔχον. ἐβόων. vt ſaepe ἔχειν, ποιεῖσθαι, in periphraſi.

496. αἱ δὲ γυναῖκες ἱστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἑκάστη. ⟜ „quod ἐθαύμαζον, pro ἐθεῶντο." Schol. A. et τὸ δὲ θαύμαζον ἀντὶ τοῦ, ἐθεώρουν, Schol. B. Paſſim a Grammaticis hoc notatum occurrit; etiam Heſych. θαυμάζειν, θεάσασθαι καὶ μανθάνειν. Cur tamen ſine miratione ſpectare mulieres contendant, non aſſequor.

γυναῖκες ſequente ἑκάστη, notatur Schol. Pind. P. II, 85.

498. δύο δ' ἄνδρες ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς. ποινή, λύτρον — ὑπὲρ τοῦ πεφονευμένου ἐπιτίμιον. res e ...ta priſca nunc a multis illuſtrata. cf. ad Γ, 290 et h. l. Schol. A. Atticis talem ποινὴν dici τὰ ὑποφόνια obſeruant; v. Harpocrat. h. v. vtitur ea voce Philoſtratus l. l. in hoc ipſo loco Homerico interpretando p. 877. Schol. br. et Moſc. an vox alibi occurrat, neſcio.

499. ἀνδρὸς ἀποφθιμένου. „apud Zenodotum ἀποκταμένου. et ſic in plerisque; nec eſt improbabilis lectio" Schol. A. nec tamen alibi memoratam vidi.

ὁ μὲν εὔχετο. Schol. B. ἐβεβαιοῦτο ſcil. πρὸς τοὺς παρόντας. pro hoc dixit vſ. ſq. δήμῳ πιφαύσκων.

500. δήμῳ πιφαύσκων. Apollon. Lex. h. v. ἐμφανίζων καὶ λέγων. ſic fere Schol. br. πιφάσκων et h. l. paſſim ſcribitur.

ὁ δ' ἀναίνετο, μηδὲν ἑλέσθαι ſcil. λέγων. Barnes: „γρ. ἀνήνατο“ ſcil. ex vſ. 450.

501. ἄμφω δ' ἱέσθην, ἐπὶ ἵστορι πεῖραρ ἑλέσθαι. ἴστορι ſcribitur paſſim ἵστορι, vt et in ed. Rom. recte ex etymo ab ἵσημι. Obtinuit tamen alterum, etiam in ἱστορεῖν. ἱστορία. abiit igitur in hac voce, vt in aliis, digamma (ϝιστωρ) in aſperum. Iam de ſignificatu vocis ambigitur; qui proprie eſſe debet aut *intelligens*, aut *conſcius*. Apollon. Arg. I, 188 ἴστορε δ' ἄμφω ἠμὲν ναυτιλίης ἠδ' Ἄρεος. periti. At IV, 258 μήτε τις ἵστωρ εἴη. conſcius. At noſtro loco Schol. A. B. reddunt ἐπὶ μάρτυρι. et Apollon. Lex. ἵστωρ, μάρτυς verſu adſcripto, etſi corrupte. Alii acceperant ἵστορα eſſe κριτήν. Memoratur vtrumque in Schol. A. μάρτυρι ἢ κριτῇ, et in Schol. br. Euſtath. Etymol. Cumulantur eadem in Heſych. in ἵστωρ et ἵστορας. Poſſit aliquis prouocare ad Ariſtot. de rep. IX, p. 361. ed. Gen. vbi haec leguntur verſu hoc praeſcripto: τοιγάρτοι ἵστορας ἐνταῦθα καλεῖ ὁ ποιητὴς τοὺς σοφοὺς ἄνδρας καὶ δεινοὺς καὶ τοὺς τῶν τε πράξεων καὶ τῶν παθῶν τῶν ἀνθρωπίνων εἰδήμονας καὶ ἐμπείρους καὶ τῇ φρονήσει πολὺ τῶν ἄλλων διαφέροντας. Verum ea Cyriaci Strozzae eſſe Ariſtotelem ſupplentis memineris. Ceterum locum in poeta per ſe habere poteſt vtrumque, ſive teſtem ſiue arbitrum et iudicem probaueris. Lis enim deciditur ἐπὶ ἵστορι, viri prudentis auctoritate et ſententia, is autem eo ipſo iudex eſt; poteſt laudari inf. Ψ, 486 ἵστορα δ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω, vbi de arbitro agitur. Altera ex parte cauſſa agitur quoque adhibitis teſtibus, ἐπὶ ἵστορι, teſte producto. Videturque hic vſus vocis apud Iones frequentatus eſſe, ſi recorderis verba ex iureiurando Hippocrateo: iuro θεοὺς πάντας καὶ θεὰς πάσας ἵστορας ποιούμενος, teſtes. ex antiqua formula: ἴστω. ἴστω νῦν Ζεὺς αὐτός. vt K, 329.

In Etymologo ſcribitur ἐπιΐστορι. vitio puto. etſi voc. ἐπιΐστωρ aliquoties apud Apollonium legitur vt ſit conſcius vel peritus: Arg. II, 874. IV, 16. 89. 1558. vbi v. Schol. et apud ipſum Homerum, Od. Φ, 26 Ἡρακλῆα μεγάλων ἐπιΐστορα ἔργων.

πεῖραρ ἑλέσθαι. Schol. B. ἤθελον ἄμφω ἐπὶ τῷ μάρτορι πέρας λαβεῖν τὴν δίκην. Hic itaque ſic expleuiſſe dicta videri debet: ἱέσθην, h. e. προεθυμοῦντο, ἐβούλοντο, ἔσπευδον, vt Schol. br. reddunt, τὸ νεῖκος (ex vſ. 498 ἐνείκεον) λαβεῖν πεῖραρ. πέρας. ſane ſententia iudicis lis eſt diiudicata, finita, ἔχει πέρας. Vix enim illi, qui litigant, poſſunt dici ἑλέσθαι πέρας, obtinere cauſſam. Secundum Schol. A. οἱ δικασταὶ dicuntur τίθεσθαι τὸ τέλος τῆς δίκης. τὸ πεῖραρ. Eſt autem hoc idem, quod νίκη. Alii tamen alterum loquendi modum ſequuntur, quo tropice litigantes dicuntur tenere vtrinque τὰ πέρατα tanquam funis intenti: v. ſup. ad N, 359. Tandem etiam ad eum vſum ab aliis reuocatur, quo per periphraſin τὸ πέρας, τὸ τέλος, pro ipſa re ponitur, vt τὸ τέλος ἐπέων, πολέμου. v. ad Π, 630. H, 102.

Barnes: „γρ. πεῖραρ ἱκέσθαι" e coniectura, puto.

502. λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυον, ἀμφὶς ἀρωγοί. „Zenodotus et Ariſtophanes ἀμφοτέρωθεν. Maſſilienſis: ἀμφοτέρωθεν ἐπίπνυον" Schol. A. An hoc alterum ductum putandum a πνύω, ἐπιπνύω, idem quod ἐπιπνέω, vt de vento ſecundo, adſpiro, et inde, faueo? Praeſtat manere in vulgata: ἠπύειν, clamare, eſt inter frequentata a poeta, vt ſup. Ξ, 399. Eſt ergo ἐπηπύειν acclamare, accommodate. Nam adſtantes vtrinque alii huic, alii altori patrocinantur, cauſſamque eius probare ac tueri ſe ſignificant; et eo ipſo dici poſſunt ἀρωγοί, fautores. Bene Schol. B. ἐπεφώνουν ἀμφοτέρωθεν ὡς βοηθοί. Spectat ad h. v. gloſſa Heſychii: ἐπήπυον, ἐπεβόων. et ἀμφὶς ἀρωγοί. κεχωρισμένως βοηθοῦντες, οἱ μὲν τῷδε, οἱ δὲ τῷδε.

503. κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον. vt B, 96. 97 ὁμαδος δ' ἦν. ἐννέα δέ σφεας κήρυκες βοόωντες ἐρήτυον. Clarke: „ἄρα, vt par erat."

504. οἱ δὲ γέροντες εἵατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ. locum appellari ait ἱερὸν Schol. B. διὰ τὸ δίκαιον. ὥςτε εἰς τὸ θεῖον ἀσεβοῦσιν οἱ παρακρίνοντες καὶ οἱ ἀπειθοῦντες. Etiam Schol. br. quod ius dicitur ἐν ἀφιερωμένῳ τόπῳ. Non video, vnde loci religio hic veniat, cum de loco iudicii agatur. κύκλον quidem de loco et pro ἀγορὰ dici haud nego: docet Euſtath. ad Jl. Ω, pr. verſus, quem laudat, eſt ex Eurip. Oreſt. 917 ὀλιγάκις ἄστυ κἀγορᾶς χραίνων κύκλον. (Alienus eſt ὁ κύκλος ap. Pollnc. X, 18 et Athenis proprius) Nunc vero κύκλος eſt ipſe conſeſſus τῶν γερόντων, qui iudices ſedent; illis debetur reuerentia; ſunt ideo θεῖοι. ἱεροί. fere vt θεῖος ἀγὼν ſup. vſ. 376 qui idem ἱερὸς χορὸς ap. Heſiod. Sc. Herc. 201. Sunt ἱεροὶ, eximii, praeclari, venerabiles. v. ad Θ, 66. Sup. K, 56 ἱερὸν τέλος, τάγμα. Sic ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο, ἱερὸν μένος Ἀλκινόου. et Od. Ω, 81. Ἀργείων ἱερὸς στρατὸς αἰχμητάων.

Sedile marmoreum comparant cum loco Od. Γ, 406 ſq.

505. σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χερσ' ἔχον ἠεροφώνων. (⊱) „ὅτι καὶ οἱ δημηγοροῦντες, καὶ οἱ δικάζοντες, σκῆπτρα ἐλάμβανον. laudato loco Od. B, 37. (quem v. mox ad vſ. 506.) ἠεροφώνων δὲ, ὧν ἡ φωνὴ μέχρι τοῦ ἐμφανοῦς ἱκνεῖται. vt et Jl. Ο, 686 φωνὴ δέ οἱ αἰθέρ' ἵκανε." Nec diuerſa Sch. B. additis his: ἢ τῶν τὸν ἀέρα φωνούντων. ἀὴρ γὰρ πεπληγμένος ἐστὶν ἡ φωνή. (Voluit eſſe ἀέρα φωνεῖν idem ac φωνεῖν φωνήν. quidni tamen dixeris eſſe φωνεῖν εἰς ἀέρα. δι' ἀέρος?) Vltima Apollonii verba fuere, vt ex Sch. br. apparet, etſi in Apollonii Lex. aliter nunc legitur: ἠεροφώνων. τὸν ἀέρα πληρούντων φωνῆς. vbi v. Toll. niſi et hic fuit τὸν ἀέρα πληττόντων φωνῇ. Mature tamen interpolatum eſt, quandoquidem etiam in Heſychio vulgata lectio repetitur. Etiam Zenoni haec ſoni definitio tribuitur, ὅτι φωνή ἐστιν ἀὴρ πεπληγμένος.

506. τοῖσιν ἔπειτ' ἤϊσσαν, ἀμοιβηδὶς δὲ δίκαζον. τοῖσιν. σὺν τοῖσι ſupplent Sch. A. et Sch. br. *hisce cum ſceptris.* Quidni: ἐν τοῖς ſ. λαοῖς omnino, ſ. γέρουσι h. e. δικα-

σταῖς. *in medio* eorum ſurgunt *dicturi* cauſſam. At mirum in modum a ſenſu loci aberrarunt veteres in Sch. A. et B. br. Euſtath. dum *ad iudices* haec retulerunt, ita vt nullum verbum ſatis conueniret. Non enim iudices ſurgunt nec ſceptrum accipiunt, ſed *dicturi* cauſſam. Sic Od. B, 37 de Telemacho dicturo: στῆ δὲ μέσῃ ἀγορῇ, σκῆπτρόν δέ οἱ ἔμβαλε χειρὶ, Κῆρυξ — add. inf. Ψ, 567. 8. At iudices incedunt et ſedent cum ſceptris: quod notiſſimum eſt, cf. A, 238. 9. At ἀΐσσουσι *dicturi*, ἀνέστησαν, et ἀμοιβηδὶς ἐδίκαζον, *alter poſt alterum*. primo qui petit, tum is, vnde petitur. δικάζειν autem et δικάζεσθαι ſollennius, de cauſſam agentibus, et in ipſo Homero Od. M, 440 ἀνὴρ — κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν, *litigantium* hominum. et Vlyſſes Od. Λ, 544 νίκης — τήν μεν ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος παρὰ νηυσί. Pro eo κρίνεσθαι in Theogonia 535 ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι. disceptarunt.

τοῖσι δ' ἔπειτ' Vrat. d. et vn. Vindob.

ἀμοιβηδίς. „αἱ Ἀριστάρχου, ἀμοιβηδόν. ὡς κλαγγηδόν. κατὰ τάξιν τῆς ἡλικίας.“ Sch. A. B. Eſt quoque hoc in Harl. Vrat. b. A. ἀμοιβαδὶς ſcribitur ap. Apollon. etiam in verſu adſcripto; perperam haud dubie.

δὲ δίκαζον. conſpirant Sch. A. B. Cant. Vulgo δ' ἐδίκαζον.

507. 8. κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα, τῷ δόμεν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴπῃ. Recitantur verſus paſſim, etiam in Polluce IX, 54. at rem parum expeditam video. δύο χρυσοῖο τάλαντα cui deſtinata fuerint, quaeſiuere iam veteres. Ad iudices retulerunt illi, qui τὸ δικαστικὸν intellexere; Sch. A. B. Euſtath. etiam Philoſtr. iun. Imagg. 10. in loco de ſignis clipei, τὸ δ' ἐν μέσῳ χρυσίον, τάλαντα μὲν δύο ταῦτ', οὐκ οἶδ' ἐφ' ᾧ, ἢ νὴ Δί' εἰκάσαι χρὴ, ὡς μισθὸς τῷ ὀρθῶς ἐκδικάσοντι, ὡς ἂν μὴ πρὸς δῶρά τις τὴν εὐθεῖαν φέροι. eſſe tamen hoc ἀπίθανον ipſe Schol. A. monet. Subiicit poeta, deſtinari ei, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴπῃ. Iam δίκην εἰπεῖν de ſententia recte quidem dicitur, ſed et *de cauſſam agentibus* dici nil vetat; ἰθύντατα.

ἰθυτάτως, (ὀρθώτατα reddit Apollon. Lex. h. v.) dicit is, qui cauſſam obtinet, cum vera eum pro ſe dixiſſe apparuit. Nunc quaeritur, vnde illa duo talenta venerint, et quorſum vincenti iure dentur? Putes hanc eſſe illam ποινὴν, a reo allatam et depoſitam, vt, ſi cauſſa ceciderit, alteri ea perſoluatur, ſin ipſe vicerit, eam recipiat. Veteres tamen Sch. A. B. br. ad 497. acceperant de ſacramento, h. e. pecunia, quae ab vtraque parte deponebatur in iudicio, vt eam amitteret vter temere litigaſſet. Habuiſſe illud locum in iure Attico, ſatis conſtat, et plura quidem eius genera, παράστασιν, παρακαταβολὴν, et ſic porro: v. Harpocrat. h. v. et Polluc. VIII, 38. 39. At tam antiquis temporibus hunc morem in foro obtinuiſſe mirationem facit, et, ſi homines illi recte cenſuerunt, hunc locum omnium maxime ſeriorem auctorem prodere manifeſtum fit.

Quale pondus talenti Homerica aetate fuerit, prorſus nos latet; nec ex comparatione locorum a Koeppenio inſtituta (Jl. I, 122. 264. Ψ, 269. 614. 751. Od. Δ, 526) quicquam efficias.

Feſtiue vſſ. 507. 8. vtitur Lucianus in contentione philoſophorum, Reuiuiſc. 41.

δύω Cant. Ven. Ald. 2.

ἰθύντατα. pro ἰθύτατα. Scilicet fuerat primum ἰθύνς, vnde quoque υ producta eſt in ἰθὺς, ἰθύ.

εἶποι Barocc. Mori. Townl. Vrat. b. d. fragm. Moſc. vn. Vindob. et hic omiſſo δίκην.

509. Ambigua in ſequ. et impedita eſt narratio vitio narrantis, quod ſubiecta parum diſerte enuntiata ſunt. Iam inter veteres ἀμφιβολίας exemplum habitum eſt ap. Euſtath. p. 1159, 10. qui et trinas interpretationes ſubiicit. Mirum eſt, quod δύο στρατοὶ, duo exercitus, vrbem vnam obſident; et quod illi inter ſe diſſident, quando vrbs capta fuerit, ſintne eam direpturi an praedam diviſuri; tum autem quaeritur iterum qui ſint οἱ δ' 513 et 516. 520. 523. 525. 530. Magna itaque fuit de h. l. concertatio iam inter veteres. Eſt longum ζήτημα Porphyrii

ad h. l. in Quaest. Hom. 7. idem insertum Schol. B. Simplicissima ratio est, quam Alexander Cotyaeensis ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἐξηγητικῶν proposuerat: ὅτι δύο στρατοὶ περιεκάθηντο τὴν πόλιν πολέμιοι, ἢ πορθεῖν ἀξιοῦντες αὐτὴν, ἢ τὰ ἡμίσεα λαβόντες, ἀπιέναι. οἱ δ' ἔνδον ὄντες οὐκ ἐδέχοντο τὴν πρόκλησιν. hactenus bene. sed sequentia male, in quibus insidias fieri putat ab obsidentibus, et turbat reliqua omnia: recte ea Porphyrius refellit, sed ad fastidium verbose; idem tuetur hoc, duo exercitus esse obsidentium: sic quoque Agallias Corcyraeus statuerat ap. Eustath. p. 1159, 8 qui etiam cum Porphyrio commemorat fuisse, qui alterum exercitum obsidentium, alterum φίλιον εἶναι τῶν ἔνδον, succurrentium oppidanis.

Schol. A. exercitum obsidentium in duo castra diuisum melius accipit, scilicet vt a diuersis partibus vrbs oppugnetur. Sic quoque Schol. br. Ita conuenit locus cum simili Hesiodeo in Sc. Herc. 239. 240. ἄνδρες ἐμαρνάσθην — τοὶ μὲν ἀπὸ σφετέρης πόλιος σφετέρων τε τοκήων λοιγὸν ἀμύνοντες, τοὶ δὲ πραθέειν μεμαῶτες.

Proponit aliam rationem Schol. A. vt alter exercitus sit obsidentium, alter oppidanorum; scil. eorum, qui ad insidias collocandas exierant. Impedita tamen sic multo magis sunt seqq. Etiam molesta est interpretatio a Schol. A. et B. proposita: deliberasse duo exercitus hostiles, qui praedam coegerant, velintne ea esse contenti, an etiam dimidiam bonorum partem ab obsessis exigere; vt ita res ad σπονδὰς rediret; aut: eos deliberasse, velintne discedere, dimidia bonorum parte sibi reddita ab oppidanis, an, conditione haud admissa, vrbem diripere; fuisse autem olim talem morem paciscendi de vrbe obsessa, vt dimidia parte bonorum tradita obsidionem hostis soluat, obseruatum videbis ad vs. 512. Apposui singula, vt, quanta trepidatio veterum in h. l. fuerit, cognitum habeas.

Quae simplicissima et maxime probabilia mihi visa sunt, apposui in Nota. Duo exercitus licet credere esse obsidentium exercitum in duo castra diuisum, vt vrbem melius copiis cingerent et commeatu intercluderent. Illa;

δίχα σφίσιν ἥνδανε βουλή, non referenda sunt ad dissensum et discordiam vtriusque exercitus, sed: propositum ipsis fuisse, obsessione eo adducere oppidanos, vt aut direptionem expectarent, aut incolumem retinerent vrbem, parte bonorum per pactionem tradita. Interposita haec sunt ex more prisci sermonis, cum continuata esse deberet oratio: δύο στρατοὶ, οἷς βουλὴ ἥνδανε. quibus decretum erat, δίχα ἠὲ — ἤ. vel. vel. aut expugnare vrbem eamque diripere, aut abire, si dimidiam fortunarum partem sponte redderent oppidani. Nec aliter videtur haec interpretari Philostrat. iun. Imag. 10. p. 877 ἐξίασι δὲ, τὴν τῶν ἐναντίων οὐ δεξάμενοι πρόκλησιν. νέμεσθαι γὰρ τὸν ἐν τῇ πόλει πλοῦτον, ἢ, μὴ νεμομένων, ἐν τοῖς ὅπλοις εἶναι.

510. τεύχεσι λαμπόμενοι. Harl. Vat. λαμπομένω. nec hoc male post δύο στρατοί.

δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλή. quo sensu haec dicta videantur, v. ad vs. sup. Vti dicitur δίχα μερμηρίξαι, ita et poterat dici δίχα βουλεύεσθαι, et inde δίχα βουλὴ ἁνδάνειν. Etiam Od. Γ, 150 de Achiuis: δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλή, aliis vt abirent, aliis vt manerent. male σφιν pro σφισιν Cant. Harl.

511. ἢ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι κτῆσιν. non duo exercitus inter se diuidere voluere; sed, vt vidimus, pacisci cum oppidanis, vt hi parte fortunarum dimidia tradita reliqua incolumia seruarent, obsidentes autem discederent. v. ad vs. seq. ἄνδιχα, διχῶς cum versu et interpretatione Suidas.

πάντα — κτῆσιν. Schol. B. τὸ δὲ πάντα πρὸς τὰ σημαινόμενα κτήματα ἀπέδωκεν, vt subintelligatur κτήματα ad voc. πάντα. Lenius, puto, est, aut per appositionem accipere πάντα, scilicet κτῆσιν, aut melius κτῆσιν δάσασθαι κατὰ πάντα, πάντως, vniuerse.

512. ὅσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργει. „quod notandus mos antiquus, dimidia bonorum parte obsidentibus tradita, vt illi ab oppugnatione desiliant" Schol. A. et Schol. br. ad vs. 510.

ἐπήρατον h. l. epitheton sine vi. oppidum situ, aedificiis, aliisque rebus pulcrum et gratum adspectu esse potest.

ἐέργει. ἔεργεν Mori. Barocc. Townl. Vrat. b. A. Lips. Vtrumque habet Hesych. Et solent fere in tali positu codd. variare; v. c. B, 617.

513. οἱ δ' οὔπω πείθοντο, λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο. Schol. A. „οἱ δὲ, οἱ ἔνδον." Et Schol. B. „ὅτι παρέλκει τὸ πω. vt in οὐδέ πω Π, 76." et saepe alibi οὔπω pro οὔ, nullo modo.

Vrat. d. λόχῳ ὑπὸ θωρήσσοντο. saltem deb. ὕπο. sed λόχῳ est εἰς λόχον. κρύφα ὡπλίζοντο. fragm. Mosc. et vn. Vindob. ὑποθωρήσσοντο.

514. 515. τεῖχος μέν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα ῥύατ', ἐφεσταότες, μετὰ δ'. ἀνέρες, οὓς ἔχε γῆρας. Parmeniscus distinguebat post ῥύατ', vt noua inde procederet sententia: ἐφεσταότες μετὰ δ' ἀνέρες, ne soloecum sit, ἄλοχοι καὶ τέκνα ἐφεσταότες. Schol. A. Memoratum quoque hoc Schol. br. et Eustath. Recte monuere alii in Schol. A. B. Porphyr. ad vs. 509 in τέκνα latere ἄῤῥενας. ἀνέρες, οὓς ἔχε γῆρας Sc. Herc. 245 ἄνδρες οἳ πρεσβῆες ἔσαν, γῆράς τε μέμαρπον. potest sane aliquis poetico sermone attingere cursu, senectutem, assequi; si tamen ad Homerica haec sunt attemperata, scriptum fuit μέμαρπεν. scil. οὓς γῆρας ἐμέμαρπε.

ῥύατο, priore producta, est a ῥύω, ῥύομαι, seruo, tueor: vnde ἐῤῥύμην, ἔῤῥυντο. v. Exc. IV ad lib. A. p. 178 extr. Confundit vocem cum ἐρύω, traho, etiam h. l. Eustath. cum aliis. Barnes malebat ῥύετ' vt esset pro ῥύεται vel ῥύετο.

Vtrumque versum 514 et 515 excitatum videbis in Aristot. de Rep. IX, p. 362. vbi sexus muliebris operam in defendenda patria commendat. At librum esse Strozzae iam supra monui. Versus Hesiodei conueniunt in Scuto 245 sq. vbi ἀθρόοι ἔντοσθεν πυλέων, ἴσαν legendum esse, non ἔκτοσθεν, ipsa res suadet.

516. οἱ δ' ἴσαν. οἱ ἀπὸ τῆς πόλεως ἐξῄεσαν εἰς τὸν λόχον. Schol. A. Alii, et ipse Koeppen, malunt ad obſidentes referre. Locus qui ſequitur, eximiae eſt dignitatis.

517. χρύσεια δὲ εἵματα ἕσθην. ἐσθλὴν vitium ed. Amſtelod. et mſ. Lipſ. aliud vitium ἥσθην eſt in Porphyr. Qu. Hom. 7. et in vno Vindob. ἧστο.

519. ἀμφὶς ἀριζήλω. circumcirca, vndique, conſpicui. Emendanda hinc gloſſa Heſychii huc ſpectans: ἀμφὶς ἀρίζηλος. ἄγαν περιφανής.

λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν. — „quod vox ὑπολίζονες hoc vno loco occurrit, pro ὀλίγοι." Schol. A. tum Schol. B. ὑπολίζονες. ἥττους τῷ μεγέθει τοῦ σώματος. ὁ δὲ Ἐπαφρόδιτος· τῇ δυνάμει. περισσὴ δὲ ἡ ὑπό. vix bene poſtremum: imminuit rem ὑπό. Tenendum autem, quod ὀλίγος Homero ſemper eſt, paruus, non, paucus.

Longum in Ven. A. inſertum eſt Scholion, ex Herodiano puto περὶ προςῳδίας, quo docetur, ὀλίζονες eſſe ſcribendum, et ὀλιζον. fuere ergo qui ſcriberent ὀλιζών. ſicque eſt ap. Stephan. Byz. in Ὀλιζών. add. Euſtath.

ὑπ' ὀλίζονες ἦσαν eſt ap. eund. Stephanum et Porphyr. Qu. Hom. 7. vt ſit ὑπῆσαν. Ita quoque Townl. Vrat. d. et ſic Apollon. Lex. legere debuit, nam recitat: ὀλίζονες. ἥσσονες, ἐλάσσονες. In Heſychio vtrumque eſt: ὑπολίζονες μεγέθει ἐλάσσονες, ὀλιγώτεροι. et: ὀλίζονες, ἥσσονες, ἐλάσσονες. eſt quoque in eo λίζονες, ἢ ὀλίζονες, ἐλάσσονες.

Forma ὑπολίζων vindicatur ab Heſiodo, in quo vſ. 258 Scuti eodem modo ἡμὲν (non ἡ μὲν) ὑφήσσων Ἄτροπος occurrit.

520. ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι. εἶκε, ἔοικε, εἰκὸς ἦν. vbi conuenire viſum eſt, vt inſidias collocarent. „πρέπον καὶ ἐφικτὸν ἦν" Schol. B. ὅπου ἐνεχώρει, ὥςτε ἐνεδρεῦσαι. Schol. br. At Euſtath. p. 1160, 18. τὸ δὲ εἶκε, διὰ διφθόγγου, ἔχουσι τὰ τῶν ἀντιγράφων ἀκριβέστερα. καὶ σημαίνει τὸ ἔοικει, καὶ ἔπρεπεν. εἰ δέ που γράφεται διὰ τοῦ η, (ſcil. σημαίνει) τὸ καθῆκε. (ſcil. ab ἥ-

κω, ἧκον. vnde καθήκω. a quo est καθήκει μοι. conuenit. τὰ καθήκοντα. esset adeo οὐ καθῆκε λοχῆσαι. dubito tamen simplex ἧκε ita dictum esse.) Si vero ἧκε ab ἵκω ductum esse volebant, scribendum erat ἧκε cum iota subscripto; v. Etymol. p. 419, 38. Est tamen ἧκε in Vatic.

521. ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἔην πάντεσσι βοτοῖσι. Schol. B. ἐν ποταμῷ, παρὰ ποταμῷ. inf. 533 ποταμοῖο παρ' ὄχθας.

ἀρδμὸς vulgo scribitur. et ἀρδμοὶ ἐπηετανοὶ Od. N, 247. Monent tamen Schol. A. et B. scribendum esse ἄρδμος, cum sit ab ἄρδω. Etymologus, etsi hoc concedit, ait tamen: ἀρδμὸς, ποτισμὸς, παρὰ τὸ ἀρδῶ, περισπώμενον. qua analogia hoc fiat, haud addit. In Apollon. Lex. et hinc in Hesych. est ἀρδμὸς expressum ποτισμὸς, καὶ ἄρσαι καὶ ἄρδειν, τὸ ποτίζειν. Schol. br. ἀρδμὸς, ποτισμός. ἀρθμὸς δὲ, ἡ φιλία. βοτοῖσι, βοσκήμασι. vltima sunt quoque in Apollonio c. versu. Num sit ϝαρδμος, v. in Excursu de Digammo h. v.

522. ἔνθ' ἄρα τοί γ' ἵζοντ', εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ. Homericum est ϝειλυμενοι, v. Exc. de Digammo, et sup. ad Λ, 156. M, 286. ergo ἵζοντ' locum habere nequit. Emendauit iam Bentl. ἵζον εἰλυμένοι, vt Il. I, 13 ἵζον δ' εἰν ἀγορῇ, et ibid. vs. 87. et de ipsis insidiis, in quibus ἵζειν proprium est, N, 281 ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρου πόδας ἵζει.

εἰλυμένους, scutis tectos, vidimus iam P, 492 βοέῃς εἰλυμένω ὤμους. nunc χαλκῷ spectat ad situm sedentis et inclinantis corpus, insidentisque calcibus. Schol. br. omnino armatos, accipiunt, περιβεβλημένοι, κεκαλυμμένοι. Comparat Eustath. εἱμένοι, ἐπιειμένοι, vt T, 233 ἑσσάμενοι χροῒ χαλκόν.

523. τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύω σκοποὶ εἵατο λαῶν. τοῖσι haud dubie iis qui in insidiis latebant. Alii tamen τοῖσι scil. hostibus. Ita quoque Philostr. I. l. p. 878.

δύο σκοποὶ scribebatur in edd. ante Barnes, nec male. δύω ille reposuit e Barocc. cui soli haud ob-

temperarem, nisi accederent alii boni codd. etiam Ven. et fragm. Mosc. Caussam ille memorat, quod δύο seruandum sit neutri: vt sup. 507 δύο τάλαντα. Repugnat tamen vsus, qui apud Homerum quidem est promiscuus in δύο et δύω. etsi multa commenta sunt grammaticorum. Hoc vtique loco poteramus carere τῷ ω ante σκοποί.

525. οἱ δὲ τάχα προγένοντο. Notatur hoc tanquam Homericum pro παρεγένοντο, ap. Hesych. Et disertius Eustath. τὸ δὲ προεγένοντο ἀντὶ τοῦ, προέκοψαν τῇ ὁδῷ· ἢ, ἀντικρὺ καὶ ἔμπροσθεν ἐγένοντο. Idem erat, Δ, 382 πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο.

οἱ δὲ, οἱ βοῦς καὶ τὰ μῆλα, et 523. τοῖσι δὲ, αὐτοῖς τοῖς ἐνεδρεύουσι Schol. B.

526. τερπόμενοι σύριγξι. Vrat. A. τερπομένω.

527. προϊδόντες ἐπέδραμον. Vat. ὑπέδραμον vel ἐπέδραμον.

528. τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας. esse dictum pro ἀμφετάμνοντο manifestum sit; at quaeritur sitne e poetae sententia τάμνοντο an τάμνον τ'. nam actiuum frequentatur in simplici τάμνω, et in compositis. τάμνον τ' maluisse videntur Aldd. et Turneb. Alterum τάμνοντ' pro ἐτάμνοντο, etsi scribitur fere sic vt discerni parum possit, in fragm. Mosc. et Veneto signate expressum est. Agnoscit quoque Eustathius. Et potest pro eo laudari Od. Ω, 112 vbi in simili re et notione: βοῦς περιταμνομένους (ὑμᾶς) ἠδ' οἰῶν πώεα καλά. et Λ, 401 σὲ — βοῦς περιταμνόμενον ἠδ' οἰῶν πώεα καλά. et, quod omnem controversiam conficit, copulae τε nullus est commodus locus. Est autem ἀμφιταμέσθαι quod etiam ἀποταμεῖν, de abigeis, qui partem armentorum intercipiunt, et abigunt: ἀπήλαυνον Sch. B. Apollon. in τάμνεν. — ἐπὶ δὲ τοῦ ἐλαύνειν· τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα μήλων. ita, μήλων, pro καλά. de quo agit Toll. ad e. l. τάμνοντ' ἀμφὶ, περιήλαυνον Hesych. περιέταμον. περιῄρουν. ἀπεχώριζον. Sch. br.

529. ἀργεννῶν οἴων. ἀργεννάων Mori. At Δ, 198. Ζ, 424 iam vidimus ἀργεννὰς esse λευκάς.

κτεῖνον δ' ἐπὶ — miror neminem scribere κτεῖνον δ' ἔπι, pro ἐπέκτεινον.

530. οἱ δ' ὡς οὖν ἐπύθοντο. οἱ πολιορκοῦντες. Sch. B. et recte; collocauerant illi stationes ante castra. At Sch. A. οἱ ἐν τῇ πόλει οὓς προέπεμψαν. quod non sequar. Aberrat quoque sic Philostratus l. l. p. 878.

πολὺν κέλαδον παρὰ βουσίν. περὶ βουσὶν Barocc. Lips.

531. εἰράων προπάροιθε καθήμενοι. In vulgg. male ἱράων, quod emendatum iam in Ald. 2. et hinc profectis, Turnebo quoque. Iterum corrupit H. Stephanus, Romanam sequutus et scripsit ἱράων, quod in Barnesio miror, qui tamen Schol. br. apposuit: ἀπὸ τοῦ εἴρειν καὶ λέγειν. ὡς Ἶρος. Poterat ἱράων teneri, et praetulissem, nisi auctoritas codd. potiore loco habenda esset, Mori. Harl. Vat. Veneti A. fragm. Mosc. in quibus scribitur εἰράων. Schol. A. ὅτι εἴρας λέγει τὰς ἀγορὰς σχηματίζων ἀπὸ τοῦ ἐρεῖν, ὅ ἐστι λέγειν. vt modo Schol. br. pronuntiare dixi. adde Apollon. Lex. in h. v. quae male scripta ibi est ἱεράων pro εἰράων (vbi v. Toll.) et Hesych. in εἰράων et ἱράων. Etymol. in εἰρήν et ἶραι. cum Eustathio. Legitur quoque vox ap. Hesiod. Theog. 804 δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις εἴραις ἀθανάτων. quod restituit Ruhnk. pro εἴρεας.

ἱράων est in Lips. at ἱράων in Ven. B. fragm. Mosc. Eustath. Suida in ἱρὰ et in vulgaribus codd.

Enimuero quae sunt h. l. αἱ εἶραι vel ἶραι? et quinam οἱ προκαθιζόμενοι τῶν εἰράων? interpretantur ἀγορὰς, ἐκκλησίας, βουλευτήρια. Sic Schol. A. br. Schol. B. βουλευτήρια. et Apollon. Lex. ἐκκλησιαστήρια. Scilicet non cogitandum est de castris fossa et vallo munitis; sed de campo, in quo exercitus tendit; est in medio locus, quo conuenitur vndique, forum, ἀγορά. vt Λ, 806 ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε ἤην. Iam εἶραι esse possunt loca illa publica, aut ipsi coetus in locis publicis collecti. οἱ προπάροιθε εἰρῶν καθήμενοι sunt ergo iidem, qui dicuntur alias ante castra excubare ad speculandum hostem. sunt

ſidem qui K, 180 Φύλακες ἀγρόμενοι erant. Vulgo de concione, quae cum maxime habetur, vox εἰρέων accipitur; nullo bono cum ſenſu.

532. αὐτίκ' ἐφ' ἵππων βάντες ἀερσιπόδων. vſu Homerico ἐφ' ἵππων accipiendum eſt de curribus. Equi ἀερσίποδες iam lecti ſunt Γ, 127.

533. στησάμενοι δὲ μάχοντο. diſerte fragm. Moſc. et Schol. B. ad vſ. 473 Ionice pro vulgato δ' ἐμάχοντο. Repetuntur verſus ſqq. in Heracl. Alleg. c. 48. tanquam Homerici.

535—540. Hi verſus multo ſimiliores ſunt venae Heſiodeae quam Homericae; leguntur quoque in Scuto vſſ. 156—159. et res repetita altero loco vbi Κῆρες foedo more ſaeuiunt 249 ſq. Extremi verſus 539. 540. mera repetitio ſunt.

535. ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ' ὀλοὴ Κήρ.' Laudat verſum Plutarch. adu. Colotem p. 1152 extr. vbi eſt ἐν δ' ὀλοὸν κῆρ corrupte. idem non Homerum memorat, ſed: ἀλλ' ὥςπερ οἱ ποιηταὶ πολλάκις ἀνειδωλοποιοῦντες λέγουσι.

ὁμίλεον poteſt eſſe verſabantur; melius tamen, quo ipſa res vocat, pugnabant, vt iterum vſ. 539 ὡμίλευν ἠδὲ μάχοντο. et ſic ſaepe: v. ad E, 86. Apud Heſiodum eſt ἐθύνεον. grauius verbum. Laudatur imitatio Virgiliana Aen. VIII, 700 *Saeuit medio in certamine Mauors* etc. quem breuitate et numeris ſuperari cenſebat Erneſti; ſcilicet reſpiciens repetitum ἐν δὲ, et remittens ad Callim. Hymn. in Cer. 54.

Κυδοιμός. θόρυβος, τάραχος, in Apollon. Lex. Poſſis hinc colligere, locum noſtrum ei eſſe lectum; ſed legitur quoque καὶ ἄσπετος ὦρτο κυδοιμὸς K, 527.

536. 537. ἄλλον ζωὸν ἔχουσα — ἄλλον τεθνειῶτα. Accipitur in Schol. A. et Schol. exc. ac ſi eſſet ἄλλη — ἄλλη. Ita deberent eſſe Κῆρες plures, vt in Heſiodo v. 249.

Verſus laudat Plutarch. Quaeſt. Plat. ſub. f. p. 1010. ſed ſine nomine poetae: pro exemplo, quantam vim ad affectum et concitationem habeat omiſſio copulae.

536. ἄλλον ἄουτον. ἄτρωτον. Philoſtr. p. 878. quem vide παραφράζοντα verſus. Supra Δ, 540 erat ἀνούτατος.

537. ἄλλον τεθνειῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν. Ex more ac praecepto ſuo τεθνηῶτα hic et vſ. 540 Ariſtarchus; eum ſequuntur Cant. Mori. Barocc. Lipſ. Townl. Vrat. b. d.

κατὰ μόθον. In Heraclide l. c. κατὰ χθονὸς ἕλκε ποδοῖιν.

538. εἷμα — δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν. Acui δαφοινεὸν monent Schol. A. et Euſtath. et eſſe φόνου πλῆρες, Schol. A. quod alias δαφοινόν. v. ad B, 308.

539. ὡμίλευν δ', dubites, num de deabus accipias propter vſ. ſequ. νεκρούς δ' ἀλλήλων. quod de dea Parca dictum paullo ante vſ. 536. an de ipſis pugnantibus: ita vterque verſus mera eſt repetitio; probabile, memoriter ab aliquo rhapſodo intexta; ſaltem vltimus verſus eſt ſpurius. Philoſtratus ὡμίλευν ad pugnantes refert p. 878. extr. ὡμίλεον Harl. fr. Moſc. et Galen. ad Hippocr. de fracturis To. XII p. 293. cf. ſup. ad vſ. 493.

ὥςτε ζωοὶ βροτοί. Heſiod. Sc. Herc. 189 καί τε συνέκτην, ὡςεὶ ζωοί περ ἐόντες; at qui ſequitur verſus 190. videtur eſſe inſititius.

540. νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρυον κατατεθνειῶτας. „ὅτι ἐπὶ τῶν τοιούτων τόπων οἱ γλωσσογράφοι τοὺς νεκροὺς τοὺς νέους ὑπέλαβον λέγεσθαι." Schol. A. Quaeras, quorſum haec notatio pertineat. Loca, in quibus multa corpora iacent proſtrata, νεκάδας dicta eſſe, et per grammaticos reddita τὰς τῶν νεκρῶν τάξεις, vidimus ſupra ad E, 886. Ad has obſeruat Etymologus p. 600, l. 5. οἱ δὲ νεώτεροι καὶ τὰς τῶν ὁπλιτῶν τάξεις οὕτω καλοῦσι. Vix aſſequaris, alicui in mentem veniſſe νεκάδας etiam viuentium militum ordines appellare; ſic tamen Callimachus, reprehenſus νεκάδας ψιλῶς τὰς τάξεις νενοηκώς, ap.. He-

fych. in νεκάδεσσι. (Fragm. CCXXXI.) Itaque Suidas: νεκάδες, νεκροί. καταχρηστικῶς δὲ, καὶ αἱ τῶν ζώων τάξεις. vbi vides nil effe mutandum. Et in Hefych. νέκες. νεκροί. ἀνίαι. ἀρχαῖοι. νέοι. apparet hinc, legendum effe: νεκάδες. νεκροί. νεανίαι. et forte totum Scholion refingendum: νεκάδες, νεκροί. οἱ ἀρχαῖοι. νεανίαι, οἱ νεώτεροι.

νεκροὺς κατατεθνειῶτας vidimus iam Z, 21. H, 409. K, 343. per η fcriptum κατατεθνηῶτας modo vf. 537.

541. ἐν δὲ τίθει Ionice fragm. Mofc. Vrat. b. Euftath. p. 1135 f. et hoc in feqq. locis feruabimus. „γρ. ἔνθ' ἐτίθει." Barnes ex vf. 561. Eft idem quod ἔτευξεν. ἐποίησεν. ἐνεποίησεν. in fqq.

νειὸν μαλακήν. Supra K, 353 ἑλκέμεναι νειοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον. vbi v. Obff. Spectat ad h. v. Apollon. Lex. ἡ ἠροτριαμένη γῆ. νέα γὰρ φαίνεται. et ex eo Hefych. h. v. vbi v. Notas. vtroque loco νεῖος fcribitur. Schol. A. cum Schol. br. „νειὸν, τὴν λεγομένην νεατὸν, ὅ ἐστιν, ἠροτριασμένην, ἁπαλὴν καὶ διακεχυμένην. ὡς γὰρ νέα φαίνεται ἡ τοιαύτη.

542. τρίπολον. Apollon. Lex. ἡ κυρίως τρὶς πεπολημένη γῆ. τουτέστι μεταβεβλημένη. Similia Hefych. τρὶς ἠροτριασμένην Sch. B. et Sch. br. cf. Pollux I, 222. Iterum Od. E, 127. et ap. Hefiodum. Vnde apparet, cultum terrae iam tum eo fuiffe adductum, vt ter ararent.

543. ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα. ἐλάστεον Vrat. d. ἐλαστρεῖν pro ἐλαύνειν. forma accurate notata ab Etymol. laudato hoc verfu; add. Hefych. Occurrit quoque vox ap. Herodotum. cf. Euftath. Mf. Lipf. et Mofc. ἐλάστρευον quod Ernefti non contemnendum effe ait; eft enim in Hefych. ἐλάστρευον, ἤλαυνον. Adverfatur tamen metro. Etiam in Hefych. eft ἔλαστρον, vitiofe et hoc.

δινεύοντες, quod mox στρέφοντες ad finem fulci.

544. οἱ δ' ὁπότε στρέψαντες ἱκοίατο τέλσον ἀρούρης. v. fup. ad N, 707. Manifefte h. l. terminus agri et fulci ducendi.

τρέψαντες Harl. Vat. et 546 τρέψασκον.

545. μελιηδέος οἴνου. Cum ϝοινου scriptum fuerit, video iam Bentleium de metro sollicitum fuisse; Tentauerat ille varia: μέλανος ϝοίνοιο vt Od. E, 265. vel Τοῖσι δ' ἔπειτα δέπας μελιηδέος ἐν χερὶ ϝοίνου. vel ἐν χερσὶ τιθεὶς, vel ἐν χερσὶ ϝαλις μελιηδέα ϝοῖνον. vel ἐν χερσὶ ϝεκαστω ϝηδεα ϝοῖνον. Superest, vt pronuntiando εος in vnam syllabam contrahenda dicas: — μελιηδεος ϝοινου, vt versus sit spondeacus. (σπονδειακός. non spondaicus, aut spondaeus.)

546. τοὶ δὲ στρέψασκον ἀν' ὄγμους. Vidimus vocem iam sup. Λ, 68. vbi de messe ὥςτ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν ὄγμον ἐλαύνωσι, quaerebatur sitne sulcus agri, an segetis recisae series, an metentium ordines. Ambiguitatem faciebat vox ἐλαύνειν, et praue immixtum etymi voc. ὄγμος studium. Videbatur apertum esse, ad ipsos messores ὄγμον spectare et tam *metentium ordinem*, quam *seriem cadentium stipularum* declarare. Ita inf. 552 cadunt manipuli μετ' ὄγμον, *serie* qua falce reciduntur, et 557 herus stat ἐπ' ὄγμου apud hanc *seriem* seu messorum seu messae frugis. At h. l. 546 non de messe, sed de *aratione* agitur: an et hic *aratorum ordines* ὄγμους dictos putabimus? nam πολλοὶ ἀροτῆρες memorantur. Ita conversi in sulci limite arantes iuga boum *serie*, per series, agunt, tanquam in lato campo, multis iugis opus facientibus. Nam propria haec ac primitiua vocis vis esse videtur, vt sit *series* τάξις; et quidem primario τῆς φυτείας, tum et in metendo. Eo ducit Etymol. ὄγμος ἡ ἐπίστιχος φυτεία τῶν δένδρων (quae tamen ὄρχος communi nomine dicitur, etiam Od. H, 128) καὶ κατὰ τάξιν ἀγωγή. Si itaque de etymo quaerebatur, debebat non ab οἴγω, sed ab ἔχω, ἔχεσθαι (de rebus continuis) vel ab ἄγεσθαι, duci ὄχμος et ὄγμος· quae recte subiungit Etymol. h. v. Tandem vox omnino ordinem incedentium designauit, vt docet Hesychii glossa in ὄγμος· vnde ὀγμεύειν *per ordines incedere*. Attamen accipi solet vulgo secundum Schol. br. ἀν' ὄγμους, *per sulcos*. Eustath. ὄγμοι δὲ φανερῶς ἐνταῦθα αἱ τοῦ ἀρότρου τομαί.

In Apollon. Lex. ὄγμους. τοὺς τῶν θεριζόντων στίχους. καὶ τοὺς αὔλακας. Spectat ad locum nostrum alterum, nam de aratione, non de messe, agitur. Hesych. ὀγμούς, τοὺς αὔλακας. διὰ τὸ ὀγμοὺς εἶναι f. οἰγμοὺς, nam ab οἴγω ducunt. At in Schol. B. Epaphroditus memoratur, qui nec τὴν ἐπίστιχον τάξιν, sed τὰς ἑλκύσεις intelligebat: si boum tractus eadem serie actos intellexit, haud male; verum idem tricatus est in etymo, ab οἴγω, et additur: ἢ τὴν συνέχειαν τῶν αὐλάκων.

οἱ δὲ τρέψασκον Harl. Vrat. d. vn. Vindob. vt modo 544. οἱ δὲ est quoque in Cant. Vrat. b. in Flor. Aldd. omnibus. τοὶ δὲ ex ed. Rom. fluxit in Turn. probatque Ern.

547. ἱέμενοι νειοῖο βαθείης τέλσον ἱκέσθαι. Sic sup. N, 707 boum iugum: τὼ μέν τε — Ἱεμένω κατὰ ὦλκα, ad q. l. vide Obss. τέλσον ἀρούρης debet accipi vt modo 544 de altera sulci extremitate; at solent ad finem operis totiusque arationis referre duce Eustathio.

βαθείης ambiguum quo sensu dictum sit: l. de agri magnitudine, l. de soli mollitie, vt alte descendat vomer.

548. ἀρηρομένῃ δὲ ἐῴκει. ἀρηρομένῃ. vnde ducta vox sit, plura cumulat Sch. B. praestat ab ἄρω vel ἄρνυμι, ἄρομαι. ἀρήρομαι, aro, ducere. Sch. br. ἠροτριασμένῃ reddunt quod et in Apollon. Lex. h. v. restituendum esse pro ἠροτριαμένῃ iam monitum est. In iisdem iota subscriptum excidit, vt et in edd. Flor. Aldd. Turn. Additum in Rom. et hinc in Steph. In nonnullis exemplaribus ἀρηρεμένῃ offenderat Eustath. καὶ ἴσως οὐκ ὀρθῶς. Scriptum sic etiam in Veneto legitur. Ita dicendum, fuisse quoque formam ἀρήρημι. ἀρήρεμαι vt τίθεμαι. In Apollon. I, 787. et IV, 677 etiam occurrit ἀρηρεμένας· poterat emendari ἀρηρομένας et ἀρηραμένας. alterum hoc firmarunt codices. Est ibi ἀρήρω, ab ἄρω iungo.

549. τὸ δὴ πέρι θαῦμα τέτυκτο. περὶ an πέρι scribas, idem est: est admodum. θαῦμα τέτυκτο. Eustath. Vat. Vrat. b, d. fragm. Mosc. vn. Vindob. Lips. Ven.

et ad eum Sch. A. οὕτως τέτυκτο, Ἀρίσταρχος. Ἰακῶς. pro vulgari θαῦμ' ἐτέτυκτο.

550. ἐν δὲ τίθει τέμενος βαθυλήϊον· ⸓ „quod τέμενος dixit τὸν ἀποτετμημένον τόπον" Sch. A. Est h. l. simpl. ager.

Porro τέμενος βασιλήϊον Ven. A. B. quo spectat Sch. B. δεσπότην τοῦ κλήρου βασιλέα φησί· recte hoc; sed spectat ad vs. 556. ex quo aliquis hoc βασιλήϊον commentus est, quod et fragm. Mosc. habet, et Eustath. norat p. 1162, 19 et lectum iam erat in Ald. 2 et sequacibus. In Flor. et Ald. 1. erat βαθὺ λήϊον, quod Eustathius norat ab aliis scribi, et lectum est sup. B, 147. Restitutum βαθυλήϊον a Turnebo ex ed. Rom. Spectat ad h. l. in Hesych. βαθὺ λήϊον vel βαθυλήϊον, πολύκαρπον πεδίον. et Etymol. βαθυλήϊος, ἀντὶ τοῦ, πολυλήϊος, πολύσιτος· Suidas, σιτοφόρον πεδίον.

ἔνθα δ' ἔριθοι ἤμων. Schol. A. „ἔριθοι. νῦν ἐργάται, γεωργοί." similia Hesych. „καταχρηστικῶς δὲ καὶ οἱ μισθοῦ ἐργαζόμενοι." pars horum est quoque in Schol. br. altero tamen modo de mercenariis interpretatur Schol. B. iterum ad vs. 560. cum Etymol. et Eustath. add. Polluc. I, 221. Argutantur omnes in etymo ex ἔρα, terra, vel ἐρίζω. συνέριθος Platoni et aliis simpliciter est συνεργός. v. Timaei Lex. h. v. cum Nota, et sic Od. Z, 52 καί τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἕψομαι de Nausicaae amica et comite.

ἐν δὲ τίθει in capite versus, Ionicum quod et codd. habent, vt Vrat. b. erat ἔνθ' ἐτίθει in edd. Flor. Aldd. emendatum a Turnebo ex Rom. ἐν δ' ἐτίθει.

551. δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες. „δρεπάνας Ἰακῶς. vt τάφρη. ἀστραγάλη." Schol. B. Scilicet vulgare est τὸ δρέπανον.

552. δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε. μετ' ὄγμον v. ad vs. 546. Ernesti: „ἄλλα μὲν Flor. Ald. 1. non spernendum; ἄλλα μὲν, ἄλλα δέ." Quid tamen faciemus τῷ, ὄγμον? tum est in istis edd. manifestum vitium typographicum, ἄλλα μὲν μετ' ὄγμον. δράγματα, τὰ τῶν χειρῶν πληρώματα Schol. Mosc.

ἐπήτριμα. ἐπάλληλα. πυκνά. Schol. br. et hemistichio adscripto Apollon. Lex. *ἄλλ' ἐπ' ἀλλήλοις.* De voc. vide sup. vs. 211.

πίπτον ἔραζε Vrat. d. vn. Vindob.

Post hunc versum 552 memorat Eustath. p. 1156 extr. ad vs. 490. ex Agallia Corcyraeo recitans, olim nonnullos adscripsisse alium versum: *καρπὸν Ἐλευσινίης Δημήτερος ἀγλαοδώρου.* apparet hoc interpolatum studio eorum, qui clipei argumentum ad Athenas et Eleusinem referebant: quod ad vs. 490 vidimus. Retulit tamen versum inter fragmenta Homeri Barnes. et emendauit Ἐλευσῖνος.

553. *ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο.* *ἀμαλοδετῆρες* vno λ edd. Flor. Ald. 1. emendatum in Ald. 2. sunt *οἱ τὰς ἀμάλλας τῶν ἀσταχύων δεσμεύοντες,* vt Apollon. Lex. Similia Hesych. Et Etymol. *ἄμαλλα δὲ ἡ ἐκ πολλῶν δραγμάτων συναγωγή.* Collegit plura ex antiquis lexicis Eustathius.

ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο. Etiam in Scuto Herc. 291 *οἱ δ' ἄρ' ἐν ἐλλεδανοῖσι δέον.* Apollon. Lex. *ἐλλεδανοί. οἱ δεσμοί, οἷς συνειλούμενα δεῖται τὰ δράγματα.* paria habet Etymologus. Appellari hos *οὐλοδέτας* addit Sch. B. *οὐλαὶ γὰρ αἱ κριθαί.* et Etymol. in *ἀμαλλεύειν. δραγμεύειν. ἀμάλλιον τὸ νῦν οὐλόδετον.* Asperatur prima *ἑλλεδανοῖσι* in Etymol. et Hesych. *ἑλλεδανοῖσι, δεσμοῖς. εἰλεδανοῖσι* est in Ald. 2. et sequ. tum in msf. Lips. de quo egit Ernesti in nota. Forma potuit esse multiplex: nam ducta vox est ab *εἰλέω,* quod et *εἱλέω,* ex *ἔλω, ἑλέω, Ϝελω, Ϝειλεω.* Ita potuit quoque olim scriptum esse *ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐϜειλεδανοισι δέοντο.*

555. *παῖδες δραγμεύοντες.* Mori vitiose *δραγματεύοντες.*

556. *βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι.* herus, antiquo more. sollennior tamen vox *ἄναξ.*

557. *σκῆπτρον ἔχων ἑστήκει.* Ita Aristarchus, (vt alibi: v. ad Δ, 329.) Alii *εἱστήκει*" Schol. A. hoc in Eustath. Lips. binis Vindob.

ἐπ' ὄγμου. Vat. ἐπ' ὄγμον, ſicque Flor. Aldd. mutatum ex Romana.

559. βοῦν δ' ἱερεύσαντες. ἱρεύσαντεσ de ſuo intulerat Barnes: iterum eiecit Clarke.

560. δεῖπνον ἔριθοισι. ἐ — „ὅτι τὸ ὑφ' ἡμῶν ἄριστον" Schol. A. et Heſych. Vidimus iam B, 381 et al. Addit Schol. A. καὶ ὅτι ἔριθος πᾶς ὁ μισθοῦ ἐργαζόμενος, v. ad vſ. 550 ſicque Schol. B.

λεῦκ' ἄλφιτα πολλὰ πάλυνον. Schol. A. ἄλλως· πόλλ' ἐπάλυνον. (ſicque vn. Vindob.) fragm. Moſc. πόλλ' ἄ. λεῦκ' ἐπάλυνον. Nunc πολλὰ πάλυνον vbique obtinet: niſi quod πάλυναν vn. Vindob. De voce παλύνειν v. dicta ad K, 7. ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε in potione paranda, Λ, 639.

561. ἐν δὲ τίθει Vrat. b. d. vn. Vindob. „γρ. ἐν δ' ἐτίθει Barnes ex vſ. 550.

σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν. proprie αἱ ἄμπελοι βρίθουσι σταφυλαῖς. Homerica expreſſit quoque Theocr. Id. I, 46 πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά.

562. μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν. Barocc. Mori. ἄρα. ſed ἀνὰ abſolute pro ἀνὰ τὴν ἀλωὴν, τὴν ἄμπελον. Quale autem e ſermonis proprietate diſcrimen ſit inter σταφυλὴν et βότρυν non magis definitum video, quam inter racemum et vuam; videtur tamen βότρυς eſſe ipſa congeries τῶν ῥαγῶν, acinorum, vua; σταφυλὴ autem proprie eſſe racemus, pediculus, cui inhaerent ῥάγες, e quibus βότρυς conſtat.

563. ἑστήκει δὲ κάμαξι διαμπερὲς ἀργυρέῃσι. εἱστήκει alii, vt fragm. Moſc. Vrat. d. quod paullo ante vidimus vſ. 557. et δι' ἀμπερές. ἑστήκει κάμαξι ſcil. ἡ ἀλωὴ, αἱ ἄμπελοι ἑστήκεισαν ἀνὰ, ἐν, ταῖς κάμαξι.

κάμαξι — ἀργυρέῃσι. Zenodotus ἀργυρέοισι. ſicque Barocc. Harl. fr. Moſc. Vtroque genere ὁ καὶ ἡ κάμαξ fuit frequentatum; vt tamen grammatici tradunt, ſenſu diverſo: ὁ κάμαξ, vallus in foſſa depactus: τοὺς ἐν τάφρῳ πεπηγμένους πασσάλους, in Etymol. At ἡ κάμαξ, pa-

λος, cui vitis alligatur; laudato hoc versu, et altero Hesiodi in Sc. Herc. 298. qui locus misere est laciniis alienis foedatus 292 — 301. Simile exemplum est ὁ καὶ ἡ χάραξ apud Ammonium, Moeridem, alios. Ceterum h. l. conueniunt omnes κάμακας esse palos, quibus vites sustinentur: Schol. Etymol. Hesych. Eustath.

564. ἀμφὶ δὲ, κυανέην κάπετον, περὶ δ', ἕρκος ἔλασσε. Supra H, 450 ἀμφὶ δὲ τάφρον ἤλασαν. vt Latini fossam ducere. Eustathius: κάπετον ἔλασσεν, καὶ νῦν, ἀντὶ τοῦ, ἐξέτεινε.

565. μία δ' οἴη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτήν. Zenodotus ἐς αὐτήν. et habet rationem ea lectio, addit Schol. A. ἐπ' αὐτῇ fragm. Mosc. adscripto ᾧ.

566. τῇ νίσσοντο φορῆες. νείσσοντο Sch. br. Harl. Lips. Townl. Vrat. A. b. duo Vindob. et τὴν εἴσσοντο inde factum in Vrat. d. νίσοντο fr. Mosc. perpetua varietate. v. ad I, 381.

567. ἀταλὰ φρονέοντες. Sch. A. Mosc. et br. cum Suida τρυφερὰ, νήπια, πρᾶα. est mera sollennis Homero periphrasis pro ἀπαλαί. Supra Z, 400 ἀταλάφρων παῖς erat.

568. πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπόν. Vt nunc versus legitur, adscriptus est in Hesych. voc. τάλαροι qui alias κάλαθοι ἐρίων sunt. „Aristarchus πλεκτοῖσι ταλαροῖσι" Schol. A. (sicque Vat.) Laudat hoc ex altero loco Od. I, 247. at pergit: ἐπὶ δὲ τῶν τρυγητικῶν· πλεκτοῖς. ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπόν. —

569. Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι. Variatum in Sc. Herc. 201 ἐν δ' ἄρα μέσσῳ Ἱμερόεν κιθάριζε Διὸς καὶ Λητοῦς υἱὸς χρυσείῃ φόρμιγγι.

570. Ἱμερόεν κιθάριζε, λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε. Apud Zenodotum: λίνος δ' ὑπὸ κ. ἀ (quo sensu acceperit, non adiectum est; haud dubie: cantus, Linus dictus, suauiter resonuit.) Aristarchus genus cantus intelligi volebat, vt si dicas: Παιᾶνα ᾖδεν, sic Λίνον. Improbabat ille rationem eorum, qui λίνον esse volebant

chordam. Monetur porro λίνον esse scribendum, non λινόν. (Apud Herodot. II, 19 Λῖνος est editum. Sed Λῖνος priore breui iam in fragm. Hesiod. et alii; ipse Virgil. *Nec Linus; huic mater etc.* Aliud Schol. in Ven. A. et in Schol. br. ἤτοι τὸ λίνον (sic leg.) ᾖδε, ὃ ἐξῆπτο ἀντὶ τῆς νευρᾶς τῆς κιθάρας. Additur: primos homines fidibus e lino vsos esse, chordas intestinorum indignas deo iudicantes; (hoc ex suo ingenio adiecit grammaticus) — ἢ τὴν ἐπὶ Λίνῳ, τῷ Ἀπόλλωνος υἱῷ, ᾠδήν. — (Atque haec aut his similia repetunt alii, in his Eustathius et Suidas.) — In Sch. B. et fragm. Mosc. adiicitur fabula e Philochoro de Lino ab Apolline occiso, quod lineis fidibus chordas substituerat; in eius mortem θρήνους esse factos Thebis. Pergit: ἐστὶ δὲ μέλος θρηνητικὸν ὁ Λίνος μετ' ἰσχνοφωνίας ᾀδόμενος. ἄρα οὖν ὁ νεανίας διὰ τῆς μιμήσεως ταύτης τὰ κατὰ τὸν Λίνον ᾖδεν; (In fr. Mosc. ὁ νεανίας οὖν ἄρα διὰ τῆς μιμήσεως ταύτης τῆς κατὰ τὸν Λίνον ᾖδε.) ἐθρηνεῖτο γὰρ οὗτος παρὰ τῶν Μουσῶν οὕτως· ὦ Λίνε, θεοῖς (vel θεοῖσι) τετιμημένε· σοὶ γὰρ πρώτῳ μέλος ἔδωκαν ἀθάνατοι ἀνθρώποισι φωναῖς λιγυραῖς ἀεῖσαι. Φοῖβος δέ σε κότῳ ἀναιρεῖ. Μοῦσαι δέ σε θρηνέουσι. Vix membra carminis in his agnoscas, nisi forte in vltimis: φωναῖς λιγυραῖς ἀεῖσαι. Φοῖβος δὲ κότῳ σ' ἀνῄρει, Μοῦσαι δέ σε θρηνέουσι. Verum aut conficti illi sunt ex epigrammate, aut huius epigrammatis fundus fuerunt, quod ex Eustathio p. 1163, 59 habemus etiam in Analectis To. III p. 252 CCCCLXXX. Memoratu digniores sunt versus ap. Eustath. l. c. qui omnino h. l. pleniora ex antiquioribus apposuit, seruati ex Hesiodo: qui et in fragmentis Hesiodi habentur. De ipsa fabula nunc non laboramus; v. apposita in Fabric. Bibl. Gr. Harles. To. I. Sufficit Lini, vt Orphei, nomen fuisse celebratum inter antiquissimos ἀοιδοὺς, fuisse carmen antiquum quod Λίνος appellatum erat; comparatum et confusum esse threnum Aegyptiorum (ap. Herodot. II, 79.) Omnia haec sunt seriorum poetarum: neque in Homero fundum habent.

Sepositis grammaticorum opinationibus et decretis exigamus nunc versus ad rationes grammaticas. Difficultas loci oritur ex ambiguitate structurae et veri vsus vocis λίνον. Creditur enim hoc esse posse et ab ὁ Λίνος, quod carminis genus est, et τὸ λίνον pro chorda dictum, quia linea chorda antiquitus in vsu fuisse narratur. Porro subiectum esse potest ὁ παῖς et τὸ λίνον.

Iam si λίνον pro chorda dicitur et subiectum est, λίνον ὑπ' ἄειδε, ὑπῇδε, καλὸν (σὺν) Φωνῇ λεπταλέῃ, chorda accinebat cantu suo; ita Φωνὴ tribuitur fidibus, non absurde. potest quoque Φωνὴ esse pueri, vt chorda succinat voci pueri cantillantis submissae. In hac interpretatione vsus vocis λίνον pro chorda referendus est ad antiquitatem; exemplis enim probare eum non possum.

Sin, quod malis, puer est subiectum, quod recte post κιθάριζε fit, continuatur: ὑπῇδε δὲ ὁ παῖς λίνον Φωνῇ λεπταλέῃ καλὸν, duplex locum habet interpretatio; prior, vt Λίνος sit aut priscus ille Linus, ἀοιδὸς, quem ille *cantu celebrauit, ita ὑπάειδε, ὑπῇδε, Λίνον καλόν*, pulcrum puer Linum cecinit; aut, vt Λίνος sit carmen illud sollenne in Linum. Threnos tamen in vindemiatorum sollenni hilaritate saltantibus accinuisse puerum, admodum abhorrens est; etsi ita multi acceperunt cum Aristarcho, et Pausanias IX, 29 p. 766 hoc vel priore modo, duobus versibus adscriptis. Praesidium huic interpretationi petitur ex Hesiodeo fragmento de Lino: ὃν δή, ὅσοι βροτοί εἰσιν ἀοιδοὶ καὶ κιθαρισταὶ, πάντες μὲν θρηνοῦσιν ἐν εἰλαπίναις τε χοροῖς τε. recte, in choris festis locus tali cantus argumento esse potuit, non autem in vindemiatorum saltatione rustica, quae describitur vss. 570. 571. Potest tamen dici Linum etiam aliud idque laetius carmen designasse; Λίνον autem et Αἴλινον ita dictum esse, ex Euripide et Epicharmo assertum dari posse, pronuntiat Eustath. p. 1164, 8. Λίνον ergo, credi potest, simpliciter esse ᾆσμα atque ita accepisse videri potest Philostratus iun. c. 10 l. l. p. 879 παρθένοι τε γὰρ καὶ ἠΐθεοι εὔιον καὶ βακχικὸν ἐν ῥυθμῷ βαίνουσιν, ἐνδιδοῦ-

τος αὐτοῖς τὸν ῥυθμὸν ἑτέρου, ὥν οἶμαι, ξυνίης ἀπό τε τῆς κιθάρας καὶ τοῦ λεπτὸν προςᾴδειν δοκεῖν τοῖς φθόγγοις.

Praestat altera interpretatio, vt λίνον sit chorda: puer ἄειδε καλὸν (σὺν) φωνῇ λεπταλέῃ ὑπὸ τὸ λίνον. *puer accinuit suauiter voce submissa*, vel *tenera, ad fides*: Quod vulgo est ὑπᾴδειν λίνῳ, τῇ κιθάρᾳ; Traduxit ex h. l. Hymn. in Merc. 499 ἡ δὲ (κίθαρις) ὑπὸ χειρὸς ἱμερόεν κονάβησε, θεὸς δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε. Callimach. in Dian. 242 στησάμεναι χορὸν εὐρὺν, ὑπήεισαν δὲ λίγειαι λεπταλέον σύριγγες, ἵνα πλήσσωσιν ὁμαρτῇ etiam ex h. l. Eodem modo in Sc. Herc. 277 τοῖσιν δὲ χοροὶ παίζοντες ἕποντο· τοὶ μὲν ὑπὸ λιγυρῶν συρίγγων (ad fistulas) ἵεσαν αὐδὴν, αἱ δ' ὑπὸ φορμίγγων (ad lyram) ἄγαγον χορὸν ἱμερόεντα. ἔνθεν δ' αὖθ' ἑτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ, τοίγε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ, — ὑπ' αὐλητῆρι δ' ἕκαστος πρόσθ' ἔκιον. vbi vides hoc variari diversis casibus. Notus vsus τοῦ ὑπὸ, (quem ignorauit grammaticus Ven. B. dum ait, ἡ δὲ ὑπὸ περιττεύει) etsi non vbique omnino idem, vt putabant, a viris doctis saepe illustratus, vt a Graeulo ad e. l. et a Bach. ad Xenoph. Sympos. 6, 3. Consensere in hanc interpretationem duo nostri, Koeppen et Heinrich Obss. p. 36. aduersante tertio, Lenz in Supplem. Sulzeri To. II. P. I, p. 16.

571. λεπταλέῃ φωνῇ. Vrat. A. λεπτείῃ. Callimach. l. c. ὑπήεισαν δὲ λίγειαι λεπταλέον σύριγγες. quod alias λεπτὸν. τύπτοντες. et Hesych. Melius per πλήσσειν reddas, vt est in Callimacho l. c. quem locum ex nostro esse expressum notauit quoque Ernesti, vt et πλήσσειν in Del. 306. Od. Θ, 264 πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσίν, ibid. 251. et παίειν. Ad ῥήσσοντες subintelligendum est πέδον. γῆν. Harl. Vat. male πρήσσοντες. Athenaeus lib. I. p. 15 D. hanc saltationem ad ὑπορχηματικὸν τρόπον refert, nimis docte. Notum ex Horatio, pulsare tellurem,

ἁμαρτῇ. ὁμαρτῇ vulgo legitur; at ἁμαρτῇ antiquam fuisse formam, vidimus ad E, 656. eamque h. l. Venetus seruauit. Ante oculos locus fuit Apollonio Arg. I,

539 χορὸν στησάμενοι φόρμιγγος ὕπο, περὶ βωμὸν, ὁμαρτῇ ἐμμελέως κραιπνοῖσι πέδον ῥήσσωσι πόδεσσι.

572. μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο. Apollon. Lex. ἰυγμῷ, ἰαχῇ, φωνῇ. hoc hemiſtichio laudato. Nec ignorata vox ceteris gloſſographis, ἀπὸ τοῦ ἰύζειν. ἰυγή. Euſtathius: μολπὴ δὲ ἰυγμοῦ διαφέρει, ὡς καὶ λόγος ἐμμελὴς βοῆς ἀμελοῦς. μολπὴ μὲν γὰρ καὶ μέλπειν μεμελισμένον ἔπος· ἰυγμὸς δὲ καὶ ἰύζειν, φωνή τις ἄσημος. ὁποῖος καὶ ὁ συριγμός.

σκαίροντες. σκιρτῶντες. Cum cognata ſint σπαίρειν, quod noſtro eſt ἀσπαίρειν Γ, 293. Κ, 521. Μ, 203. Ν, 571. et σκαίρειν, quaerunt grammatici de diſcrimine, idque ſic definiunt: eſſe σπαίρειν ἄμουσόν τινα κίνησιν, e quo genere eſt quoque σφαδάζειν, σκαίρειν autem ἔμμουσον κίνησιν ὀρχηστικὴν καὶ εὔρυθμον. Schol. B. et Etymol. qui locum excitant Alexidis; emendatum a Grotio Excerpt. Trag. p. 597. In hunc modum acceptam vidimus πολύσκαρθμον Myrinnam de ſaltatione bellica ſup. B, 814. Minus tamen reſpondent πόρτιες σκαίροντες Od. K, 412 et ἵππος εὔσκαρθμος ſup. N, 31. a quibus τὸ εὔμουσον abeſt. Locum Homeri expreſſum putabat, et pro χαίρουσα, σκαίρουσα νεβρὸς legebat Wakef. in Eurip. Alceſt. 594—8.

573. βοῶν ὀρθοκραιράων. Memoratum epitheton de bubus Θ, 231. et de nauibus ſup. Σ, 3. A κραῖρα ductum fatentur omnes, at volunt κραῖραν eſſe κεφαλὴν, ſic Etymol. Heſych. Euſtath. ad h. l. Σ, 3 et Od. M, 348. Atqui boues non habent caput erectum, ſed cornua. Neceſſe ergo eſt, κραῖραν fuiſſe cornu ex κέρας, κέραιρα. vt ex γέρας, γεραίρω.

574. αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχατο κασσιτέρου τε. Bentl. emendat χρυσοῦ τε τετεύχατο κασσιτέρου τε.

575. μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε." ἀπὸ κόπρου. βοοστασίου. Schol. A. vt et Od. K, 411. Schol. br. τῆς ἐπαύλεως. τοῦ βουστάθμου. Apollon. Lex. h. v. λέγει δὲ καὶ τὴν στάσιν τῶν βοῶν, verſu adſcripto, et ex eo Heſych. adde Etymol. Euſtathius: λέγει τὴν βοῶν ἐπ-

αὐλιν, moneteque alios scripsisse κοπρεῦ. ὡς ἐν τύπῳ περιεκτικῷ. h. e. κοπρὸν esse congeriem τοῦ κόπρου.

νομῆνδε. Vrat. A.

576. πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα. Ita versus vulgo lectus et editus et latine redditur: „praeter fluuium resonantem, admodum rapidum, cannis abundantem." Quoties in hunc locum incidi, offendi ad haec duo sibi repugnantia, fluuium rapidum, eundemque cannis obsitum. Grammaticis nunc inspectis vidi me perperam laborare in lectione corrupta exponenda: Iuuabit exponere primo loco ea, quae ad lectionem ex antiquis enotaui.

Magnam eius varietatem fuisse iam ex Eustathio et Etymologo constabat, neglectis ab editoribus, nunc multo magis ex Schol. A. B. Mosc. Dabo pleniora ex Schol. A. παρὰ Ζηνοδότῳ· „διὰ ῥαδαλόν." ὁ δὲ Ἀριστοφάνης, „παρὰ ῥαδαλόν." ῥαδαλὸν δὲ ἀκουστέον τὸν εὐκράδαντον δι' ὕψος. Apparet vocem fuisse antiquam ῥαδαλὸς, mobilis. Emendandus hinc Schol. B. et Mosc. vbi Zenodotus fertur scripsisse κραδαλόν, (immo vero scripserat ῥαδαλὸν) ἀντὶ τοῦ εὐκίνητον. οἱονεὶ κραδανόν τινα ὄντα, παρὰ τὸ κραδαίνεσθαι. Apparet quoque veteres iunxisse ῥαδαλὸν δονακῆα, non ποταμόν. Porro fuisse non παρὰ, sed διὰ, et sic habemus sententiam idoneam et probabilem: *boues properantes ad fluuium sonantem, per arundinetum mobile, a vento agitatum.* est enim amnis ripas euagatus, paludosas habens ripas, arundinibus obsitas: in quibus armenta pasci amant. Dictus talis locus εἱαμενή. Sic O, 631 boues αἵ ῥα τ' ἐν εἱαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο νέμονται. Schol. B. post ea, quae paullo ante adscripseram: λέγει δὲ, ὅτι πορεύονται ἐπὶ (in Zenodoto erat διὰ) τὸν καλαμῶνα, καὶ, δι' ἰσχνότητα καλάμων ἢ ὕψος, εὐκράδαντον. Etymologus: ῥαδαλὸν δονακῆα. οὕτω Ζηνόδοτος. Ἀρίσταρχος δὲ ῥαδηλόν. (hoc corruptum; Aristarchea lectio erat ῥοδανὸν, quod posthaec videbimus) ῥαδαλὸν δὲ ἀκουστέον τὸ εὐκράδαντον καὶ εὐδιάσειστον διὰ τὸ ὕψος. (scil. τῶν δονάκων.) Non tamen perceperat grammaticus, ve-

teres iunxisse δονακῆα cum ῥαδαλὸν, itaque ille ineptit in seqq. p. 1165, 19.

Scilicet δονακεὺς est nomen, et ῥαδαλὸς epitheton; designatque δονακεὺς arundinetum. Consentiunt glossae Hesychianae: δονακῆα. τὸν διάσειστον καλαμῶνα. complexa iam est glossa epitheton ῥαδαλὸν, quod suo loco exponitur: ῥαδαλὸν, ἁπαλὸν, εὐ διάσειστον.

Ex ῥαδαλὸν subnata esse debuit altera lectio ῥαδανὸν et ῥαδινὸν δονακῆα. Ita legisse videtur Schol. B. etsi praescriptum est ῥοδανόν. nam ait: „τὸν ῥᾳδίως ἀναφύοντα. ἢ τὸν εὐκίνητον διὰ λεπτότητα. Apollon. Lex. ῥαδινόν. λεπτὸν, οἱονεὶ ῥαδανὸν (f. ῥαδονὸν) παρὰ τὸ ῥᾳδίως δονεῖσθαι. Mixtae hinc sunt glossae Hesychianae: ῥαδινὸν, λεπτὸν, ἰσχνὸν, εὐκίνητον, ἁπαλὸν, εὐδιάσειστον. Hoc ῥαδινὸν videri poterat apte conuenire, sunt enim κάλαμοι ῥαδινοὶ, λεπτοὶ, ἰσχνοὶ, graciles, mobiles, leues. ῥαδανὸν tamen nec minus videri potuit conuenire, cum ex κραδαίνω, κραδανὸς et κ abiecto ῥαδανὸς analogiam haberet, vt in καχάζεσθαι, αὐχᾶσθαι. erat quoque in vsu vox ῥαδανίζειν, τὸ τινάσσεσθαι καὶ κινεῖσθαι, τὸ παρὰ ταῖς γυναιξὶ λεγόμενον. ὡς Ἡρακλέων ἐν ὑπομνήματι σ Ἰλιάδος. Verba sunt Etymologi h. v. et in fine Ὧρος. ex eo itaque haec sunt seruata, quae partim etiam Eustathius recitat. Etiam Hesych. ῥαδανίζεται, τινάσσεται. Inde emendandus est Schol. B. „καὶ ῥοδανίζειν γὰρ αἱ γυναῖκές φασι τὸ συνεχῶς τὴν κρόκην τινάσσειν. idem quod alias κρέκειν. κατακρούειν σπάθῃ. de quibus adeundus est Schneider in Ind. ad Scriptt. R. R. Videtur itaque etiam ῥαδάνη fuisse, non ῥοδάνη, in Batrachom. 182 πέπλον — ὃν ἐξύφηνα καμοῦσα ἐκ ῥοδάνης λεπτῆς, si quidem dictum esse apparet pro subtemine.

Deuentum tandem est ad lectionem ῥοδανὸν, probatam vt suspicari licet Aristarcho, parum sagaciter. Forte praecesserat quoque ῥοανὸν, saltem ῥοδανὸν hinc deducere placuit. Schol. B. οἱ δὲ ῥοανὸν, ἤτοι ῥευστικὸν καὶ πλεονάσιμον. quod et ap. Eustath. τὸν οἱονεὶ ῥευστικόν. ὡς ῥοώδη. πλεονασμῷ τοῦ δ'. Locum forte lectioni probandae de-

dit, quod amnis huius nomina est: quem etiam nonnulli intulerant. Verba Etymologi sunt: γράφεται δὲ καὶ παρὰ Ῥοδανόν. ἐστὶ δὲ ποταμός.

Ita ῥοδανὸν δονακῆα lectio facta est vulgata quae omnes codices insedit; non aeque περὶ, quod edd. occupauit; nam παρὰ habent codd. saltem meliores, cum Eustathio: Towal. Vrat. d. A. fragm. Mosc. Ven. et παραὶ Cant. Vat. Harl. natum vtrumque ex antecedente πὰρ esse videtur; melius conuenit διὰ ῥ. quod Zenodotus legerat; nam repetitae praepositionis παρὰ non apparet quae vis sit; multo accommodatius esset περὶ, inprimis si iungitur κελάδοντα πέρι.

Vt tam variis modis aberraretur, caussa prima fuisse videtur, quod δονακῆα pro adiectiuo accepere; (atqui hoc erat δονακώδης, Apollon. II, 821 κεῖτο γὰρ εἱαμενῇ δονακώδεος ἐν ποταμοῖο. At δονακεὺς, vt Δωριεὺς, χοεὺς et al.) ita videbant ποταμὸν δονακῆα amnem arundinosum bene dici; at τῷ ῥαδαλὸν quid facerent, non aeque constabat. Itaque accepisse videntur primo, δονακῆα ῥοδαλὸν esse arundinosum tenuiter, ἰσχνῶς δονακώδη. vnde absurde pro vna voce habuere ῥαδαλονδονακῆα, et exposuere ἰσχνοκαλαμώδη, quod ap. Schol. B. est, et ap. Eustath. p. 1165, 22.

Dummodo hoc tenuissent δονακῆα esse arundinetum, admitti poterat nec minus lectio ῥαδανὸν, et dubitare licet, annon ea habeat auctoritatem parem quam ῥαδαλόν. Ex quo vero δονακῆα accepere pro arundinosus, turbarunt grammatici reliqua omnia, vt Schol. B. qui ῥαδαλὸν vel ῥαδανὸν legerat, et recte exponit εὐδιάσειστον. εὐκίνητον. διὰ τοὺς ἐν αὐτῷ πεφυκότας καλάμους, mox subiicit: δονακῆα, δόνακας ἔχοντα ἤτοι καλάμους. Quod apud Hesychium est, ῥοδανὸν, τρυφερόν. spectat ad ῥαδανόν.

Legerunt quoque δονακῆεν ap. Schol. A. Φησὶ δὲ Διονύσιος (Thrax) γράφεσθαι καὶ δονακῆεν, κατὰ τὸ οὐδέτερον. ὡς καὶ τὸν πευκῶνα πευκᾶεν. Fuit igitur in aliquo lyrico πευκᾶεν (τὸ πευκῆεν) pro loco pineis consito; et

eodem modo in Homero scripserunt δονακῆεν. vt sit τὸ δονακῆεν idem quod ὁ καλαμών.

δονακῆεσι indocte vn. Vindob. Philostratus iun. l. c. p. 880 pr. vbi reliqua παραφράζει, bene sibi consuluit hemistichium omittendo.

579. σμερδαλέω δὲ λέοντε δύ' ἐν πρώτῃσι βόεσσι. Zenodotus: κυανέω δὲ λέοντε. minus bene; nam hi colore fuluo debuissent reddi.

δύ' ἐν πρώτῃσι βόεσσι. Venetus cum fragm. Mosc. Barocc. Vat. Vrat. b. ἐν πρώτοισι. In Veneto Schol. A. docet, in altera Aristarchi fuisse δύο πρώτῃσι. melius hoc quam in Lips. δύω πρώτῃσι. nulla enim caussa τοῦ ω in δύο ante πρ. Memorari autem duo leones praedatum egressos, ex more leonum, bene notauerat Koeppen, comparato altero loco E, 554.

580. ταῦρον ἐρύγμηλον ἐχέτην. „μυκώμενον ἐρύγμηλον scribendum esse multis docetur in Schol. A. contra Tyrannionem qui scripserat ἐρυγμηλόν. Esse autem vocem ἀπὸ τοῦ ἐρύγω. ἤρυγεν ὡς ὅτε ταῦρος ἑλκόμενος Il. Υ, 404 vnde ἐρύγηλος et ἐρύγμηλος. Sch. A. B. addit hic: ἐρύγω, τὸ ὑπερισχύω. ἐξ οὗ καὶ ἐρυγεῖν, τὸ μετὰ βίας ἀνασπᾶν τὸ πνεῦμα. Similia Eustathius. Videntur constituisse vocem primitiuam ἐρύγειν de quacunque exsuperantia, vti ἐρυγὴ est ἔκβρασις ap. Hesych. vnde ἐρεύγειν *eructare cibum*, et *vocem*, h. e. vociferari. ἐρύγμηλον. Hesychius: ἐρευγόμενον καὶ μεγάλως μυκώμενον. legendum f. ἢ μ. μ. sic fere Sch. br. vtrumque iungunt — ἐρίγμηλον Lips. Vrat. b. A. ἔχετον Harl.

μακρὰ μεμυκώς v. ad Ω, 420.

581. ἕλκετο. Addit Sch. A. „Sic sine Iota.“ Fuit ergo et εἵλκετο.

τὸν δὲ κύνες μετεκίαθον. ita vulgo lectum. Zenodotus ediderat: τοὺς δὲ κύνες. et hoc vnice verum; non taurum, sed *leones* persequuntur canes et pastores; et iterum sequitur: οἱ δὲ νομῆες αὔτως ἐνδίεσαν ταχέας κύνας ὀτρύνοντες. Male igitur hoc quoque loco obtrectandi stu-

dio deferuit Zenodotum Aristarchea schola. μετακία-θων Barocc.

582. βόρσην pro βοείην habet Vrat. d. et vn. Vind.

583. τὼ μὲν — ἔγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσετον. ⸓ „quod λαφύσσετον permutato tempore dictum est pro imperfecto ἐλαφυσσέτην." Sch. A. Melius haec, quam quae Sch. B. et grammatici ad K, 364 λαοῦ ἀποτμήξαντε διώκετον, quod pro ἐδιωκέτην positum esse volebant, disputabant: de quibus v. ad eum vs. Praesenti vtitur poeta in re praeterita, vt ipsi scriptores facere solent. — Dicta haec de leone vidimus iam sup. Λ, 175. 176.

584. οἱ δὲ νομῆες αὔτως ἐνδίεσαν, ταχέας κύνας ὀτρύνοντες· ⸓ „quod Zenodotus οὕτως legerat, non videns αὔτως esse κενῶς καὶ πρὸς οὐδὲν, διὰ τὸ εἴδωλα εἶναι." postrema absurde. nam pastores frustra insequuntur, non assequendo leones. „ἐνδίεσαν, παρὰ τὸ δίεσθαι, ὅ ἐστι, διώκεσθαι" (διώκειν) sic sup. vs. 162 accuratius dixisset, παρὰ τὸ δίημι, vnde fit ἐδίην, ἐδίεσαν. Sic ad M, 276 dixerat ἐνδίεσαν, ὡς ἐτίθεσαν. (pro ἐνεδίεσαν.) „σημαίνει δὲ τὸ, ἐπώτρυνον. Et Hesych. ἐνδίεσαν, ἐπώτρυναν. ἐσπούδασαν, et ante eum Apollon. Lex. loco sic corrigendo: ἐνδίεσαν ταχέας κύνας ὀτρύναντες. δύναται εἶναι κυρίως τὸ δίεσαν τῶν ἐπακτήρων, ἀνῆκαν τοὺς κύνας πρὸς τὸν διωγμόν. Pergit Schol. A. „καὶ οὐ προσεκτέον ἐστὶ τῷ Ἀσκαλωνίτῃ δασύνοντι τὸ ι, καὶ πλεονασμὸν τοῦ ι δεχομένῳ. legendum est τοῦ ἐ δεχομένῳ. Scripserat Ptolemaeus ἐν δ' ἵεσαν ab ἐνίημι. quod verbum et ipsum esset accommodatum. sed nullus sic locus est particulae δέ. Ex tali codice scriptum est vitiose in Lips. ἐν δ' ἴεσαν, et in Vrat. A. ἐνδύεσαν. Lectionem respicit Eustathius: τινὲς δὲ ἐνίεσάν φασιν ἀντὶ τοῦ ἐνέβαλον, πλεονασμῷ τοῦ δ. ἄλλοι δὲ ἐδίωκόν φασι τὸ ἐδίεσαν, ἀπὸ τοῦ δίω, δίημι, τὸ διώκω.

ὀτρύναντες ed. Flor. ms. Mori. Apollon. Lex. l. l.

585. οἱ δ' ἤτοι δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντας, pro ἀπετρωπῶντο τοῦ δακεῖν τοὺς λέοντας, dictum est ἀπετρωπῶντο τῶν λεόντων, ὥστε μὴ δακεῖν αὐτούς.

οἱ δή τοι Lipſ. Vrat. d. fragm. Moſc. non male. alii οἱ δ᾽ ἤτοι. vt ed. Rom. Euſtath. perpetua varietate.

586. ἱστάμενοι δὲ μάλ᾽ ἐγγὺς ὑλάκτεον ἐκ τ᾽ ἀλέοντο. ἐξέκλιναν δακεῖν. Oppoſito μάλα ἐγγὺς ὑλάκτεον melius reſponderet δὲ, ἐκ δ᾽ ἀλέοντο. Similem locum iam vidimus ſup. P, 65. 66. 67. de leone bouem laniante.

587. 8. 9. Hi tres verſus emblemati aliunde illato perquam ſimiles ſunt; ſunt nimis nudi et ieiuni poſt ſuperiores tantopere ornatos.

588. νομὸν — μέγαν οἰῶν ἀργεννάων. videtur νομὸν, propter epithetόn μέγας, non tam paſcua, quam ipſum gregem declarare.

οἰῶν contra morem antiquiorem ὀϝίων trinis ſyllabis quem paullo antea vidimus vſ. 529. ἀργεννῶν ὀϝίων. de quo v. Excurſ. de digammo ſub hac voce, vt ſup. ad Λ, 677. Poterat tamen facile verſus in ſolitum morem efferri, ἐν καλῇ βήσσῃ ὀϝίων μέγαν ἀργεννάων.

589. σταθμούς τε κλισίας τε κατηρεφέας ἰδὲ σηκούς. — „σταθμοὺς, τὰς κατ᾽ ἀγροὺς στάσεις τῶν θρεμμάτων· σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι (Od. P, 187) καὶ παρὰ σταθμὸν μεγάροιο (Od. P, 96) κλισίας δὲ τὰς τῶν ποιμένων οἰκίας. καὶ σηκοὺς, (bene Sch. br. περιβόλους reddunt) ἔνθα κοιμῶνται τὰ θρέμματα. Sch. A. B. Non autem κατηρεφέας, vt vulgo fit, ad σηκοὺς trahi poteſt, nam caules ac ſepta ouium non ſunt tecta, verum σταθμοὶ et κλισίαι, vnde Sch. br. κλισίας reddunt καταστέγους. v. ad E, 137. et cf. ad e. l. Porphyr. Ceterum ingratus eſt verſus in fine, et placeret multo magis κατηρεφέας σηκούς τε. Etiam Bentl ad h. v. offendebat, et hanc ipſam lectionem in Euſtathio ſe reperire putabat, qui memorat: κατηρεφέας τε σηκοὺς, ἤ, ἰδὲ σηκούς. attamen, vt dixi, κατηρεφεῖς σηκοὶ neſcio an recte dicantur: niſi admodum improprie.

590. ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε. — „τὸν τόπον χορὸν εἴρηκεν, οὐ τὸ σύστημα τῶν χορευόντων“ Sch. A. non aſſequare cauſſam, niſi in Sch. B. iisdem traditis adiectum eſſet, *apertum hoc eſſe* ex ſubiecto ἔνθα. 593. Quid ni

tamen *ἔνθα, in qua chorea, in quo choro,* esse possit? atque hoc ipsa res postulat. Melius adeo in eo ipso Scholio et in Sch. br. *ἄλλως. ἐγκατεσκεύασεν ἐπιμελῶς ὁ Ἥφαιστος καὶ χορὸν ὁμοίαν τάξιν ἔχοντα χορευόντων τῷ ὑπὸ Δαιδάλου τοῦ μηχανικοῦ κατασκευασθέντι τῇ Ἀριάδνῃ, ἐν Κνώσσῳ, πόλει ἐν Κρήτῃ.* Probe, nisi quod Daedalum *mechanicum* edit, et opus hoc mechanicum habet, quasi arte redditus fuerit verus chorus. Atqui de opere statuarii agitur, nec tam singulorum signorum, quod nimis amplum et numerosum fuisset, sed de anaglypho opere, satis memorabili.

Ex ipsis enim carminis verbis manifesta fiunt haec: vidisse vel nouisse poetam, qui haec dixit, opus artis apud Cnossios in Creta, quod chorum puerorum et puellarum exhiberet; elaboratum opus audierat esse a Daedalo in gratiam Ariadnes. Alterum hoc ex fama antiqua ductum erat, nec aliud quid declarat, quam, opus illud pro antiquo habitum esse iam poetae aetate. Declarat hoc itaque vestigia artis valde antiqua: modo haberemus accuratiorem operis notitiam! Anaglyphum fuisse facile credas; verum qua arte chorum expressum esse putabimus? puto, rudi, pro rudi antiquitate; potuit tamen vel sic famam habere antiquum monimentum.

Pausanias quidem inter Daedali opera, quae adhuc superesse ferebantur, memorat etiam chorum Ariadnae, opus anaglyphum lib. IX, 11. p. 793 *παρὰ τούτοις* (*τοῖς Κνωσσίοις*) *δὲ καὶ ὁ τῆς Ἀριάδνης χορὸς, οὗ καὶ Ὅμηρος ἐν τῇ Ἰλιάδι μνήμην ἐποιήσατο, ἐπειργασμένος ἐστὶν, ἐπὶ λευκοῦ λίθου.* Serioris tamen manus fuisse opus hoc, Pausaniae visum, saltem memoratum, facile odoreris. Idem Pausanias ex h. l. duxit, quod lib. VII, 4. p. 531 memorat: Daedalus, inquit, ad Minoem fugerat *καὶ αὐτῷ τε ἀγάλματα Μίνῳ, καὶ τοῦ Μίνω ταῖς θυγατράσιν ἐποίησε. καθότι καὶ Ὅμηρος ἐν τῇ Ἰλιάδι ἐδήλωσε.* De memoratis multis in terris Daedali operibus v. ad Virgil. Aen. VI, 20. Fit quoque probabile Pasiphaes infamiam non aliunde ortum duxisse, quam ab homine aliquo, qui

Daedali artem in tauro ex aere fabricando ad miraculum celebrare voluit, dum eum tam perfecta arte elaboratum diceret, vt in amorem ſui raperet. Non apparet poetae noſtri animo inſediſſe imitationem Labyrinthi per choreae flexus eſſe factam; id quod, vna cum Theſei per Ariadnen liberatione ſeriorum poetarum commentum eſſe videtur; etſi verum eſt, eſſe paſſim choreas celebratas, Labyrinthi flexibus ſimiles, referri ſolitas ad Theſei inſtitutum: ſic in Delo, v. Plutarch. Theſ. p. 9 D. cf. Pollux IV, 101. Lucian. Salt. ſ. 34. Fabulati ſunt et hoc veteres, οἱ παλαιοὶ apud Euſtathium, choreas puerorum cum puellis mixtas originem ab hoc Daedali inuento habuiſſe: p. 1166, 16.

ποίκιλλε. ποικίλῃ τορνεύσει ἐποίει. Schol. br. variauit arte et figuris; ita enim τὸ ποικίλον dicitur, quod arte, figuris, ſtatu, colore, materia, varium eſt: vt vidimus aliquoties: v. c. ad Δ, 432.

Totus, qui ſequitur locus, legitur apud Dionyſ. Hal. VII, 72 vbi ſaltationis morem vetuſtiſſimum Graecis vindicat, et ap. Athen. IV, p. 181. cf. inf. ad vſ. 605.

591. 592. τῷ ἴκελον, οἷόν ποτ'. Schol. B. „πολυθρύλλητον ἐνθάδε τὸ ζήτημα· πῶς ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον μιμεῖται. Abſurdam ad quaeſtionem abſurda reſpondentur. Atqui non Vulcanus dicitur opus Daedali ante oculos habuiſſe, ſed poeta dei opus cum Daedaleo comparat, quia hoc notius erat. Dubitatio tamen iſta induxerat Euſtathium et alios, vt Daedalum vere chorum inſtituiſſe putarent, quem Vulcanus nunc arte expreſſit; quaſi non hoc modo pariter imitatus eſſet deus hominem. At enim ἀσκεῖν χορὸν nec eſſe poteſt inſtituere chorum, ſed ἀσκεῖν eſt vocabulum artis, ἐργάζεσθαι, elaborare, vt Γ, 388 ἤσκειν εἴρια, interdum adiuncta notione ſollertiae et elegantiae, vt Δ, 110. Κ, 438. Ξ, 179. Odyſſ. Γ, 438. Ψ, 198. cf. Porphyr. Quaeſt. ſ. 11. Ceterum memorabile hoc eſt haud dubie, in poeta antiquo, quod comparationem cum opere artis inſtituit; faciunt id poetae ſeriores paſſim; ſed fere ſic vt ea, quae non arte facta ſunt, cum

artis opere comparatione facta illustrent. At in clipeo artis opus comparatur cum alio artis opere.

593. ἔνθα μὲν ἠΐθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι ὠρχεῦντ'. ἔνθα μὲν possit ad Daedali opus referri, sed primo loco de Vulcani opere est cogitandum.

παρθένοι ἀλφεσίβοιαι. Apollon. Lex. ἀλφαίνουσαι βόας, τοῦτ' ἔστιν, ἀναλαμβάνουσαι, et subiicit cum versu Homerico notationem noti moris τῶν ἕδνων, quae parentibus puellae soluebantur, repetitam a multis; similia sunt in Etymol. Schol. br. Hesych. Suida. Apud Timaeum in Lex. voc. τιμαλφέστατα legitur: ἄλφειν. εὑρίσκειν ἐστίν· ἐξ οὗ Ὅμηρος ἀλφεσιβοίας καλεῖ τὰς εὑρισκούσας εἰς τιμὴν βόας. accuratius dixeris, esse acquirere; vt inf. Φ, 79 ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον, per λύτρον, quo a parentibus Lycaon redemtus fuerat. In Schol. B. miro modo redduntur ἀλφεσίβοιαι, αἱ τέλειαι, θρέμματα ἤδη δεξάμεναι παρὰ μνηστήρων. Et Schol. br. αἱ ἔντιμοι. cf. sup. ad Λ, 244.

594. ὠρχεῦντο — ἐτεχνήσατο Ὅμηρος. εἰ γὰρ ὠρχοῦντο ἔφη, λογοειδὴς ἂν ὁ στίχος ἦν καὶ εὐτελής. inepta subtilitas!

ἐνὶ καρπῷ Vrat. d. vn. Vindob. ἔχουσα f. ἔχουσαι Vat. ap. Dionys. l. c. Apud Philostratum l. c. est, παρθένοις ἠΐθεοι τὰς χεῖρας ἐμπλέξαντες χορεύουσι.

595. τῶν δ' αἱ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας. „quod ex more posterius priore loco iterauit, αἱ μὲν sc. παρθένοι, οἱ δὲ ἠΐθεοι. Porro, ἐν ἄλλῳ· καλὰς ὀθόνας." Sch. A. et dixit ὀθόνας, πέπλους. Philostratus reddidit αἱ δὲ μὲν ὀθόναις ἤσθηντο. Ap. Suidam: ἤσθητο, ἀντὶ τοῦ περιεβέβλητο. necesse est fuisse formam ἐσθέω vel ἔσθημι.

596. εἵατ' ἐϋννήτους lectum iam erat in ed. Flor. deprauatum cum vitio metri εἵατο εὐνήτους in Ald. 1. 2. et hinc in ceteris. Eustath. et Ed. Rom. εἶχον ἐϋννήτους. Sed Florentinam lectionem firmant codd. etiam Venetus scribendo εἵατ' εὐνήτους, item Barocc. Cant. Mori. Harl. Vat. Townl. Vrat. b. d. A. fr. Mosc. vn. Vindob. ἐϋνή-

τους fuit antiquitus; serius geminatum ν, ἐΰννήτους. εἴαται εὐνήτους Schol. br. praefixum; addita tamen interpretatio: ἠμφιεσμέναι ἦσαν. Porro εὐνήτους autem, εὖ νενησμένους, καὶ εἰργασμένους, λεπτούς. Philostratus l. c. εὐήτριοι καὶ λεπτοὶ χιτῶνες.

— ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ. Sch. B. οὐκ ἄγαν λαμπρούς, ἀλλ' ἡσυχῇ ὡς ἔλαιον ἀποστίλβοντας. (Eadem fere Sch. br.) "Ομοιον δέ ἐστι τῷ· ἠνία λεύκ' ἐλέφαντι. (E, 583. ad q. l. vide) ἀντὶ τοῦ ἐμφερῆ ἐλέφαντι. λείπει οὖν τὸ ὡς ἐλαίῳ. Eodem modo melius, quam vllo alio, expediri creditur locus Odyss. H, 107 de textorum linteorum candore cum splendore: καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον. pro ὡς ἔλαιον et Od. Γ, 408 ξεστοὶ λίθοι — λευκοὶ ἀποστίλβοντες ἐλαίῳ. v. Clarke et Ern. Antiquus dicendi modus; etsi satis diserte ille declarari nequit; substituto ὡς exponi quidem potest; videri tamen possunt voces ἄλειφαρ, ἔλαιον, pro ipso nitore, quia similis est oleo et adipi, et ἀποστίλβειν ἔλαιον vsu antiquo dictae esse.

597. 598. — ἀθετοῦνται οἱ δύο (στίχοι), ὅτι οὐδέποτε μάχαιραν εἶπε τὸ ξίφος. ἄλλως τε καὶ οὐ πρέπον, χορεύοντας μάχαιραν ἔχειν. οὗτοι δὲ οὐδὲ παρ' Ἀριστοφάνει ἦσαν. Extitere igitur hi versus in nonnullis tantum exemplaribus. Pro genuinis laudat eos Dionys. Hal. VII, 1. c.

Credendum vtique est, singularem alicubi talis saltationis morem fuisse, vt gladiis cincti saltarent, et quidem in Creta; si quidem cum Daedaleo exemplo hanc Vulcani choream comparauit poeta. Aliud genus fuit saltatio Corybantum, scuta gladiis pulsantium. Alia saltatio erat cum armis, si pugnantes imitarentur; ex quo genere pyrrhiche fuit, et aliae saltationes barbarorum, v. c. ap. Xenoph. de Cyri exped. lib. VI, 1. Quot non esse potuere Νύσσια Κνώσσια ὀρχήματα! vt Sophocl. Ai. 709 ea appellat.

καί ῥ' αἱ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον. Recitat versum Schol. Pindari Nem. pr. vt doceat, Homerum στεφάνας

nouiſſe, *στεφάνους* vero ignoraſſe. Pollux autem lib. V, ſ. 96 verſum recitans intér genera mundi muliebris *πλεκτὰς στεφάνας* memorat, ſiue memoriae vitio, ſiue librarii incuria, forte ex *πλεκτὴν ἀναδέσμην*, quae modo praeceſſerat ex Il. X, 469. niſi olim ita lectum fuit, et doctius quidem.

οἱ δὲ μαχαίρας εἶχον. Philoſtratus: *μαχαίρας δὲ τῶν χειρῶν ἐξήρτηνται.* immo vero ex balteo pendebant gladii.

599. *οἱ δ᾽ ὅτε μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσι.* primo loco ponam bonam interpretationem e Schol. B. *ὅτι ποτὲ μὲν κυκλοτερῆ τὸν δρόμον ἐποιοῦντο, ποτὲ δὲ ἀντιμέτωποι ἀλλήλοις γενόμενοι, κατ᾽ ὀρθὸν δι᾽ ἀλλήλων ἔθεον.* Iam ad verba.

θρέξασκον, nouam formam a *θρέξαι*, *τρέχειν*, cum Euſtathio notauit Etymologus.

ἐπισταμένοισι πόδεσσι. „*ἐπιστημονικοῖς.*" Schol. B. an voluit pro *ἐπιστημονικῶς*? discurſitarunt ſcite. pro hoc, doctis, argutis, pedibus. inceſſu ſcito. tanquam poeta pro *ἐπισταμένως*, h e. *ἐμπείρως*, vt eſt ap. Heſych. dixit *ἐπισταμένοισι πόδεσσι.* Schol. br. *ἐπιστήμοσιν. ἐμπείροις.*

600. 1. *ῥεῖα μάλ᾽, ὡς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν ἑζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται αἴ κε θέῃσι.* „*τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν. εὖ ἡρμοσμένον πάντοθεν.*" ſc. *τῇ χειρί.* Schol. A. et br. *ἐνάρμενον παλάμαις* manui vel manu habilem rotam diceret Virgilius. Sic Od. E, 234 *δῶκε μέν οἱ πέλεκυν μέγαν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν* ſecurim quae bene tractari poſſet.

Recitat verſum Strabo VII p. 464 C. ad refellendum Ephorum, qui Anacharſidem rotam figulinam inueniſſe tradiderat. Seneca Ep. XC Poſidonius, *Anacharſis*, inquit, *inuenit rotam figuli, cuius circuitu vaſa formantur; dein, quia apud Homerum inuenitur figuli rota, mauult videri verſus falſos eſſe quam fabulam.* Habemus hic exemplum critices veterum in Homero. Parum tuta vtique eſt criſis in omni fama antiqua de rerum inuentoribus et auctoribus; quid tamen ſi, in-

versa ratione, ex hac ipsa fide veterum argumentamur: hos ipsos versus non nisi circa Solonis tempora insertos esse videri? v. Excurs. de clipeo. Ceterum narratio illa Ephori alia de caussa est memorabilis: reuocat enim nos in historia operum figulinorum, forte et vasorum pictorum, inter Graecos, ad multo seriora, quam vulgo creditur, tempora.

ἅρμενόν scribitur passim etiam apud Etymol. cum in ἅρμενον tum in τροχὸς, versibus his adscriptis; spectat id ad disputationem de adspiratione in ἅρω, εἵρω, et similibus. ἅρμενοι adiectiua forma est vt ὅρμενος. Laudat vss. vtrumque Apollon. Lex. in τροχὸς, — ἐπὶ δὲ τοῦ κεραμικοῦ. ῥεῖα μάλ' etc.

πειρήσεται αἴ κε θέῃσιν. Schol. br. ἀποπειρώμενος ἀνακινήσει. Schol. B. καὶ τὸ πειρήσεται θαυμάσιον. ἐν γὰρ τῷ ἐργάζεσθαι, ὁ πηλὸς βαρύνων ἐμποδίζει πρὸς τὸ ὀξύ. Paria habet Eustathius. Retulere igitur ad ipsum opus figulinum. Videndum tamen, an sit, explorare rotam, antequam aggrediatur figulus ipsum opus.

αἴκε θέλῃσι Vrat. d. vn. Vindob. ed. Flor. manifesta corruptela, nam vocem θέλειν Homerus ignorat. αἴκ' ἐθέλῃσι Harlei. et Lips. „hoc forte melius, ait Ernesti; πειρᾶσθαι τροχὸν non est experiri rotam, sed tractare, (quod per se verum est, etsi nec alterum falsum; nam πειρᾷν, πειρᾶσθαι, etiam alteram vim habet, et proprie) vt sit: quam celeriter mouetur a figulo rota, quoties ei lubet, eam tractare." Enimuero in hac crisi vix accedet aliquis viro docto; nam ἐθέλῃσι corruptum esse, apparet. Exquisitius quoque αἴ κε θέῃσι, et de celeritate motus agitur; etsi liberum esse censeo, velisne πειρᾶσθαι accipere proprie, experiri, an tractare. πειρᾶσθαι autem εἰ, εἴ πως, frequentia: N, 607 ἐπιπειρᾶτο — εἴπως. T, 70. 71 πειρήσομαι, αἴ κ' ἐθέλωσι. Philostr. l. c. corruptus est in his interpretandis, quae forte sic emendari possunt: ἀλλ' ἐν κύκλῳ μὲν ἰόντων, (τοῦτ' ἐκεῖνο τροχοῦ περιδίνησιν ὁρᾷς) νοήσεις κεραμέως ἔργον τινός, εἴ πη δίσκον λειοῖ, μήπου περιδεῖν ἔχοι πειρῶντος· στοιχηδὸν δὲ

ἰόντων αὖθις, πολύ τι χρῆμα ἐπιῤῥεῖ, ὅπως ἔχουσι τέρψεως, ἐπιδηλούντων. est χρῆμα quod in poeta vſ. 603 πολὺς ὅμιλος.

602. ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισι. Eustathius κατὰ τοὺς παλαιοὺς reddit: κατ' ὀρθὸν δι' ἀλλήλων ἔθεον καὶ ἀντιμέτωποι ἀλλήλων γινόμενοι. vti ad vſ. 599 ex Schol. B. adſcripſi. ἀλλήλοισι videtur ſupplendum eſſe ἐν ἀλλήλοις. Ita Od. Γ, 151. a νύκτα μὲν ἀέσαμεν, χαλεπὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντες ἀλλήλοισιν, inter nos inuicem. Koeppen ſupplebat ἐπεθρέξασκον ἀλλήλοις κατὰ στίχας.

603. πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περιΐσταθ' ὅμιλος. Cant. πολλὸν et „γρ. πέρι ἵσταθ'" Barnes.

604. 605. τερπόμενοι. ⊱ „quod τερπόμενοι poſt πολλὸς, numero mutato ſuccedit." Schol. A. Notatum quoque ap. Suidam in ὅμιλος. Eſt tamen τερπόμενος apud Athen. IV, 28. p. 181 B. et in cod. Mori.

δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον κατὰ μέσσους. κυβηστῆρε duo Vindob. Townl. vitioſe κυβιστῆρες. Vidimus iam Π, 745 κυβιστᾷν. ex quo κυβιστητὴρ, reſtituendus quoque Heſychio in voc. κυβηστῆρες.

μολπῆς ἐξάρχοντες ſunt illi qui chorum ducunt, οἱ κορυφαῖοι, et ceteris praeeunt et cantando et ſaltando. hoc enim eſt ἐξάρχειν, quod ſatis conſtat: vide vel Athen. IV, p. 180 E. etſi ſerius, cum poeta et choragus, eſſent diuerſi, ſolus lyricen ἐξάρχειν dicitur, qui non ſaltat, nec chorum ducit. Mirum autem, h. l. ducere chorum κυβιστητῆρας, τοὺς μετὰ κυβιστήσεως ὀρχουμένους, et cantus exordium facere eos qui non canunt. Lucianus qui de Saltat. c. 13 verſus hos reſpicit, nihil offenſus eſſe videtur: καὶ τοὺς ὀρχηστὰς δὲ τοὺς δύο, οὓς ἐκεῖ ὁ ποιητὴς κυβιστητῆρας καλεῖ, ἡγουμένους τοῦ χοροῦ. At ap. Athenaeum IV, 28. p. 180. 181. docta eſt de h. l. disputatio, comparatione facta cum altero loco Odyſſ. Δ, 18. 19. vbi hi iidem verſus leguntur; Telemachus et Piſiſtratus ap. Menelaum hoſpitio excepti poſt Hermio-

nes nuptias plures dies commorati: μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς φορμίζων· δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον κατὰ μέσσον. expeditior tamen ibi est ratio, si ἐξάρχοντος legatur vt ad ἀοιδὸν φορμίζοντα referri possit: Id autem Jliadis loco non convenit, in quo manifeste duo κυβιστητῆρε sunt οἱ ἐξάρχοντες τῆς μολπῆς. dici potest, μολπὴν h. l. non esse cantum, sed saltationem, aut, vt reddunt veteres, παιδιάν. cf. ad H, (VII) 240. Aut ἐξάρχειν dici latius, nec modo de cantu lyrae, cuius est τὸ προοίμιον et τὸ ἐξάρχειν. forte et κυβιστητῆρε simpliciter esse saltantes. Omnia tamen haec a solito more recedunt; est porro ipsa res abhorrens, in medio saltantium choro esse aliquem, κυβιστῶντα. nec bene cohaerent sequentia: quid enim? estne κατ' αὐτοὺς inter ὅμιλον? an χορόν? et quam parum suave hoc: κατ' αὐτοὺς et κατὰ μέσσους! Grauis itaque suspicio est versus hos duo esse assutos, cum post ὅμιλος sit sententia absoluta.

Apud Athenaeum l. c. versus Odysseae ab Aristarcho male inserti esse eduntur, pluribus de caussis. Procliue tamen ibi erat emendare ἐξάρχοντος et rationem ita loci seruare. Videtur ex disputatione ab eo interposita apparere, etiam Jliadis locum ab Aristarcho esse insertum; nisi ille censuit, in Jliade ante Aristarchum omnes versus lectos fuisse, qui sunt nunc in Odyssea, male autem ab Aristarcho, cum in eam illos transferret, excisum esse versum ex Jliade, cum in hac quoque lectum esset: τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς φορμίζων. δοιὼ δὲ κυβιστητῆρες κατ' αὐτοὺς μολπῆς ἐξάρχοντος ἐδίνευον κατὰ μέσσον. Vtinam grammatici, loco disputationis vanae de eo, quid ipsi probent vel improbent, hoc vnum nobis seruassent: vtrum versus, de quibus controversia mouetur, rhapsodorum eorumque, qui primi ea, quae recitari solebant, litteris consignarunt, aut plura exempla contulerunt, auctoritate nitantur nec ne. Nam, si verum est, adumbratam esse saltationem Creticam, in qua etiam conueniebat clipeus cum Daedali opere, et

Cretici moris fuiſſe τὸ κυβιστᾷν, concidit omnis disputatio.

Video nunc hunc locum Athenaei etiam attigiſſe V. C. Wolfium in Proleg. p. CCLXIII. vbi plura a ſe in aliud tempus reponi ait. Non poterit hoc fieri ſine fructu ad alios, ſi copia data fuerit, comparandi ea, quae in vtramque partem disputata ſunt.

ἐδίνευον. ſic vbique etiam in Athenaeo: ἐδίνεον fragm. Moſc. ed. Rom. cum Euſtath. vnde male intulit H. Steph. iterum expulit Barnes.

κατ' αὐτούς. pro hoc in Odyſſea Diodorus ὁ 'Αριστοφάνειος, apud Athen. l. c. p. 180 E. legerat καθ' αὐτούς, ἐν τῷ δασεῖ γράμματι σολοικίζειν ἀναγκάζων (ſcil. τὸν ποιητήν.) τὸ μὲν γὰρ κατ' αὐτοὺς, κατὰ σφᾶς ἐστὶν (σφᾶς ἐστιν) τὸ δὲ λέγειν ἑαυτοὺς σόλοικόν ἐστιν. (vtique in Homero, qui ἑαυτοὺς et αὑτοὺς ignorat).

κατὰ μέσσους. in Odyſſ. κατὰ μέσσον, vt iam ante commemoratum eſt.

606. ἐν δὲ τίθει. vulg. ἐν δ' ἐτίθει. Etiam ap. Heſiod. Sc. Herc. 314. Oceanus circumfluit, verum ibi alia inepte adiecta ſunt, vt fieri ſolet ab imitatoribus.

609. τεῦξ' ἄρα οἱ θώρηκα. Fuit ζήτησις· „cur de thorace poeta non plura addidit? reſpondetur: quia iam thoracem Agamemnonis 'Ηφαιστότευκτον deſcripſerat: Λ, 19 ſq. Sic et Patrocli rogo deſcripto, nihil addit de rogo Hectoris.“ Schol. B.

„ἄρα, deinceps“ Clarke.

610. τεῦξε δέ οἱ κόρυθα βριαρὴν, κροτάφοις ἀραρυῖαν. Ed. Flor. verſu mutilo: τεῦξε δέ οἱ κυνέην κροτάφοις ἀραρυῖαν. interpoſuit βριαρὴν Ald. 1. 2. Intulit κόρυθα βριαρὴν H. Stephanus ex ed. Rom. firmatum per codices.

κυνέην βριαρὴν eſt in Barocc. et Alter. ſed κόρυθα reliqui Vindob. exciderat βριαρὴν in vno Vindob. pro eadem voce eſt βαρὺν in Lipſ. e gloſſa.

612. τεῦξε δέ οἱ κνημῖδας ἑανοῦ κασσιτέροιο. Flor. Ald. 1. ἑανοῦ. vt alibi quoque. De voc. ἑανὸς dictum eſt ſup. ad v. 352. eſt ductilis, tenuis; ſcriptum quoque ἑαννός,

vt nunc quoque non male ſcriberes. Redditur h. l. μαλακοῦ. λεπτοῦ. λαμπροῦ. Schol. B. λαμπροῦ. εὐχύτου. ἁπαλοῦ in Schol. br. Interpretatur quoque Apollon. Lex. σημαίνει δέ ποτε καὶ τὸ εὐδιάχυτον, ὅταν λέγῃ· ἑανοῦ κασσιτέροιο· ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν χωνείαν ἀνίεσθαι. Similia ſunt in Etymol.

Nos ignorare, quale metallum ſit ὁ κασσίτερος iam aliquoties monitum eſt: v. ad Λ, 25. apparet ex epitheto fuiſſe ductile ac molle. quod agnoſcunt quoque Schol. A. B. Apud Heſiod. in Sc. Herc. 122 κνημῖδες ſunt ὀρειχάλκοιο φαεινοῦ, quod non magis nouimus accurate.

615. ἡ δ', ἴρηξ ὥς, ἆλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόεντος. non ἴρηξ, vt eſt in Flor. Aldd. de quo v. ſup. ad N, 62. κατ' Οὐλύμποιο νιφόεντος Townl. Niſi merus lapſus librarii eſt, νιφόεντος trinis ſyllabis pronuntiari debuit.

616. τεύχεα μαρμαίροντα παρ' Ἡφαίστοιο φέρουσα. Schol. A. „γράφεται· τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἡφαίστοιο ἄνακτος. ſicque Townl. fragm. Moſc. Vrat. b d. A. fr. Moſc. vn. Vindob. et pro var. lect. Harlei. recitat quoque verſum ſic Euſtathius. forte ex vſ. 137 ſupra, vbi ſic iam lectus erat verſus.

EXCVRSVS AD LIBRVM XVIII (Σ)

EXCVRSVS I

de computatione dierum in Jliade et pugnarum per eos distributione.

Σ, 125 γνοῖεν δ', ὡς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι cum Schol. et Obff. ad h. v.

A poeta epico diligentem et exactam temporum notationem expectari non poſſe, per ſe patet, quia non annales condit, quibus fida rerum memoria tradatur, ſed factum aliquod memorabile, narrat, quod admirationem mouendo animos teneat. Hoc vnum tamen iure poſtulatur, ne quid in narratione occurrat, quod rerum temporumque ordini aperte repugnet; ne praeſtigias, quibus audientem tam ſnauiter delinitum tenet, ipſe dispellat, et de animi errore moneat. Poſtulari hoc poteſt tanto magis, ſi poeta, quam omittere potuerat, temporum notationem interpoſuit; ita enim ipſe iudicii ſeveritatem in ſe prouocauit. Hoc erat, quod me permovere potuit, vt in Virgilio in annos errorum Aeneae, (Excurſu II ad Aen. III.) et in annorum poſt Aeneae aduentum in Italiam computum, (Excurſu III ad lib. XII) accuratius inquirerem. Ita hoc quoque, quicquid eſt iuris, indagandi temporum rationes in Jliade, permiſſum eſt lectori moroſiori per temporum notas, paſſim carmini inſertas et diſertis verbis expreſſas. Quod niſi ita ſe haberet, omnem vtique hanc disputationem a poe-

ta ſemouendam eſſe dicerem. Nunc autem tanto aequius ferendam eſſe hanc quaeſtionem cenſeo, quoniam tam liberales, ac tantum non prodigi et effuſi, fuere veteres in celebrando diſpoſitionis artificio, artiſſimo narrationis nexu in Jliade accuratiſſimaque rerum temporumque deſcriptione et notatione; vt hoc vno vel maxime demonſtratum eſſe autumarent, non niſi ab vno et a primo auctore, diuini alicuius ingenii ope, incredibilem hanc epeos vnitatem proficiſci potuiſſe. Fuere viri docti, per omnes forte aetates, qui ad multa offenderent, nec tamen aut ad ſingula deſcendere aut receptam opinionem cum malo ſuo impugnare auderent. Interea, etſi a lacunis et confuſionibus rerum narratarum epos hoc omnino immune non eſt, vel ſic tamen Jliacum carmen, etiamſi ſolam rerum narratarum ſeriem et ordinem ſpectes, ſummae artis opus eſſe fatendum eſt. Non agimus de chronologia rerum Troianarum vniuerſe, quae ab hac quaeſtione eſt aliena, nec quaerimus, ad quos annos, reſpectu reliquarum hiſtoriarum antiqui aeui, geſtae et narratae res ſint reuocandae; multo minus de rerum narratarum fide. Etſi nolim perſuadere aliquem ſibi hoc, omne hoc quaeſtionum genus eſſe vanum et inane; magnam enim vtilitatem habet ad recte conſtituendas notitias, de iisque iudicium firmandum, ſi ſaltem probabilis aliqua ratio inuenta eſt, qua certis temporum epochis illae ſint affixae et aſſignatae. Sequimur in his iudicium idem, quod inter Graecos viri docti, qui antiquos mythos et rerum memorias certis annis probabiliter innectere ſtuduerunt; hinc iudicia eorum tam diuerſa de Homeri aetate inter belli Troiani tempora et Olympiadum initia opportuno aliquo loco collocanda. Nos, ſi idem agimus, atque alia aliter, quam ipſi, conſtituimus, veſtigiis eorum inſiſtentes, non eorum iudicium eleuamus aut contemnimus, ſed, rerum harum naturae conuenienter, inchoata ab ipſis perſequimur; verſantur enim omnia haec in docta aliqua probabilitate: dummodo nemo ſibi vni arroget iudicium, irriſis omnibus, qui aliter

sentiant; adeo abesse debet ab hoc litterarum genere omne dictatoris arbitrium, vultus, supercilium, sanna.

In Iliade temporum notatio potest singularem adhuc vsum habere, ad indagandas carminis interpolationes, cum in singulis versibus et partibus, tum in ipso consilio iungendarum rerum plurium ad carminum summam; quid? quod forte ex his ipsis suspicari licebit, omnem hanc interpositam temporum notationem arguere manum seriorem, quae diuersa seu carmina seu partes in magnum aliquod epos compingere allaborauit. Verum nihil horum est, cui opinione praeiudicata indulgere licebit, antequam tempora diligenter eruta et digesta fuerint, quae in ipso carmine diserte notata sunt.

Nonus belli annus memoratur diserte in ipsis rerum gerendarum principiis ab Vlysse: Il. B, 295 ἡμῖν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτὸς ἐνθάδε μιμνόντεσσι, et ab Helena annus *vigesimus*, ex quo Troiam a Paride fuit abducta: hoc quidem Il. Ω, 765 ἤδη γὰρ νῦν μοὶ τόδε εἰκοστὸν ἔτος ἐστὶν, ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης. Haec nemo a poeta requisiuisset, nisi apposuisset is, qui haec narrauit, nescio an satis caute. Iliadis actionem ad tempus vernum referre voluere multi ex Ξ, 346 — 351. v. Clarke et Ernesti ad Il. A, 425. nimis acute; versibus enim inest poeticum phantasma, quo Iouis et Iunonis amoribus respondisse narratur ipsa rerum natura e tellure procreans nouas herbas et flores, quod alias illa facere solet tempore verno aut pluuia fecundata. quae res ipsa in amores Aetheris et Telluris a Marone versa est. v. Notam et Obss. ad vs. 346. Alii Iliadis tempora ad aestatem reuocarunt, propter luem, quae caussas a calore aestiuo, inprimis in terris paludosis, ducere solet. Sic Wood censuit p. 227. Fit quoque sic probabile, castra Achiuorum ab amnium illuuie tuta mansisse, quae per auctumnum et hiemem camporum planitiem aquis obruere solet.

Alia disquisitio occupatur in *dierum*, *actionis epicae numero*: eam iam Bossu, Dacier, Pope, instítue-

runt, et Wood attigit p. 223. In ea quidem duplex iniri poteſt ratio, alia, ſi omne poematis argumentum ſpectamus, alia ſi e poſitis intervallis otii et induciarum, dies tantum, quibus res geſtae ſunt, computamus. Vtrumque genus non niſi ex diſertis poetae verbis conſtituendum eſſe arbitror, quia has dierum notationes aperte in eo occurrere videmus.

Luem igitur, ex piaculo in ſacerdotem Apollinis, eumque ſupplicem, *ἱκέτην*, factum commiſſo, Achiuis immiſſam vnus ſaltem dies antecedere debuit, quo Chryſes in Achiuorum caſtra venit et contumelioſe ab Agamemnone habitus, mox domum redux Apollini ſupplicavit. En *diem primum!*

Lues *per IX dies* eſt graſſata: A, 53 *ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο.*

X die concio ab Achille habita: vſ. 54 *τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς.* in ea iurgia inter Agamemnonem et Achillem; miſſa Chryſeis ad patrem, Briſeis abducta ab Achille; qua iniuria ille permotus ſeceſſionem ab Achiuis facit, Thetidem matrem exorat, vt vltionem iniuriae a Ioue efflagitet; ait illa Iouem *heſterno die* ad Aethiopes abiiſſe, nec niſi *die duodecimo* rediturum eſſe ad Olympum vſſ. 423 ſq. Ita a die nono computus proceſſit ad diem

XXI. qua Thetis Iouem conuenit; vſ. 493. Finitur ea dies in A. extr.

Nocte inſequente ſomnium mendax immittitur Agamemnoni: B, 1. quo permotus ille

XXII die orto concionem habet; *) tentat Achiuorum animos ſtolide ſimulans belli taedium; repreſſo concionis ad reditum feſtinantis impetu copias in aciem educit, paratque pugnam.

Ita *prima pugna* facta; primusque ad rerum ſummam ſpectans dies, qua res geritur: lib. III — VII (Γ

*) Schol. A. ad B, 48 computat dies XXIII. *δέκα μὲν μέχρι τῆς μήνιδος, δώδεκα τῶν θεῶν ἐν Αἰθιοπίᾳ ὄντων. ἡ δὲ ἀνατολὴ αὕτη τρίτη καὶ εἰκοστή ἐστι.*

ad H, 380) primo e prouocatione pugnant Menelaus et Paris libro III. inde commissae manus promiscue Δ, 446 sq. Pugnatur varia fortuna, ipsis diis pugnae se ingerentibus; pugna inter Aiacem et Hectorem diremta nox superuenit VII (H) 293 νὺξ δ' ἤδη τελέθει. agitantur vtrinque consilia de induciis paciscendis.

XXIII. Conuenit de induciis: VII, 381 ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν. Inde a vs. 421 (v. Obss. ad h. v.) tolluntur corpora et noctu insequente cremantur — 432. tum

XXIV illa humantur, simulque Achilli vallum ducunt vs. 433 sqq. vsque ad vesperam — 465. *) Ceterum haec est vnica ἀναίρεσις τῶν νεκρῶν, nec post sequentia praelia facta corporum sepultura alia memoratur. Obseruatio haec contra Istrum facta est in Schol. ad K, 298.

XXV. Orto die habetur concilium deorum (VIII, Θ, 1.) **) quo diis a Ioue interdicitur ne prodeant in pugnam; ad res inspiciendas ipse in Idam secedit; redintegratur praelium.

*) Non facile haec omnia die XXIII et XXIV perpetrata ad vnum diem reuocari possunt; cremantur corpora non nisi noctu; extrema nocte sub diluculum rogi deflagrauerant: tunc demum de humatione cogitari poterat: quomodo igitur et hoc et valli eductio ad eundem diem et noctem referri posset?

**) Eustath. ad Θ, 1. p. 693 l. 51. obseruat diem hanc esse XIII. inde ab Achillis ira; alteram praeliorum; sin quis nouem pestilentiae dies annumeret, esse inde ab Jliadis primordiis dies XXII. hunc quidem in modum: decimam diem esse postridie profectionis Iouis ad Aethiopes, et primam irae Achillis; duodecima die Ioue redeunte, Thetidem Ioui supplicasse; esse hanc diem irae vndecimam; postridie, die XII irae, commissum esse praelium; quo, eodem die finito, (Jl. H.) sequentem diem esse XIII τῆς μήνιδος, II τῆς κατὰ μῆνιν ἔριδος, XXII τῆς τοῦ βιβλίου τῆς Ἰλιάδος καταρχῆς." Debebat Eustathius haec commemorare sup. ad lib. VII (H, 290) nam in istam diem haec conueniebant; intercessere post illam duo dies induciarum, de quibus ille non cogitasse videtur.

Pugna *altera* VIII, 53 ſq. fugati Achiui in caſtra redeunt — 349. ſuperuenit nox vſ. 485. *ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο.* Pernoctant Troiani ſub dio ante caſtra. At Agamemnon cogit conſilium principum et iterum deſcendit ad ſuaſionem reditus; increpatur a Diomede; tum Neſtoris ſuaſu ad placandum Achillem legatio miſſa re infecta redit IX. (I)

Nocte inſequuta exploratum eunt caſtra Troianorum Vlyſſes et Diomedes lib. X. (K)

XXVI. Pugna *tertia* lib. XI — XVIII. (Λ — Σ) poſt variam pugnae fortunam, repreſſis Achiuis, irrumpunt in caſtra Troiani; iniecto iam in vnam nauem igni Patroclus, exorato Achille, Myrmidones in aciem educit, Troianos fugat, perſequitur incautius et viribus exhauſtus occiditur. Pugnatur de corpore Patrocli. Conſpecto e vallo Achille fugiunt Troiani. Thetis arma filio procurat *) fabricanda. Confecta res eadem nocte: quam Troiani ſub armis ante Achiuorum caſtra exigunt Σ, 298 — 303.

XXVII. Thetis apportat arma: XIX, (Τ) 9 *ἠὼς μὲν κροκόπεπλος* etc. ex promiſſo Σ, 136 *ἠῶθεν γὰρ νεῦμαι.* Concione facta Achilles redit in gratiam cum Agamemnone a quo ipſi ſatisfit pro iniuria illata: Σ, 40 — 137 — 154.

Pugna *quarta*, qua Hector cadit; corpus in caſtra abstrahitur — vsque ad lib. XXII (Χ) extr. Facit lamenta Achilles et Patroclo iuſta in diem alterum indicit lib. XXIII (Ψ) ad vſ. 109. Hoc die vltione de caede Patrocli ab Hectore ſumta, cum Achilli ab Agamemnone ſatisfactum eſſet, finita eſt actio Jliadis primaria.

*) Apud Euſtath. p. 1054, 17. ad Π, 193 *ἐν τούτοις δὲ κεῖται σημείωσις τῶν παλαιῶν, ὡς ὁ τῆς Ἀχιλλέως μήνιδος χρόνος μετὰ τῆς παρούσης ἡμέρας ἑκκαιδεκάτη ἦν.* Recte; quippe inde a die decima Jliadis. Conuenit fere Schol. A. ad Σ, 125. *πῶς δὲ δηρόν φησι; δεκαπέντε γάρ εἰσιν ἡμέραι, σὺν αἷς οἱ θεοὶ εἰς Αἰθιοπίαν διέτριψαν.* Memoratur huius diei meridies, Π, 779. alieno puto loco.

XXVIII mane rogus exſtruitur; noctu corpus Patrocli crematur vſ. 110—225.

XXIX Patrocli cineres et oſſa leguntur. Ludi funebres habentur vſ. 226 ad fin. libri.

Pergit Achilles per dies inſequentes Hectoris corpus raptare circa Patrocli tumulum. Die *duodecimo* a diis ineuntur conſilia de ſubtrahendo iniuriae corpore: Ω, 31 ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς. Narrati erant ludi, itaque ἐκ τοῖο ad diem XXIX referendum putes. Corpus tamen Hectoris raptatum iam erat inde a die XXVII quo caeſus fuerat: ſi XII dies inde computes, vsque ad diem XL redemtio Hectoris prorogatur: At vſ. 107 *nouem* dies numerantur: ἐννῆμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν Ἕκτορος ἀμφὶ νέκυι. Scilicet contentio inter deos per plures dies agitata non ortum habere debuit, niſi poſtquam per aliquot dies expectatum fuerat, Achillem animo placato deſtiturum eſſe a foedando Hectoris corpore. Videtur itaque conſentaneum eſſe, vt die XXXIX vel XL reliqua Jliadis ad exitum properaſſe dicamus; forte hunc in modum:

XL die Priamus ad caſtra Achiuorum proficiſcitur; aduentu ſub veſperam facto v. 351. Achillem exorat; muneribus pro redimendo corpore datis Achilli ſatisfacit, corpus filii impetrat; altero mane

XLI in vrbem redit; pactis in diem XII induciis: qui eſſet dies Jliadis LII vel LIII. Conſumti lamentis et funere inſtruendo dies IX. die X rogus exſtructus et XI tumulus; vt inde die XII induciis finitis iterum bellandum eſſet: Ω, 664—670. 781. 784 et 785 ſqq.

Haec quidem ex ipſo poeta ducta vides, notatis ab ipſo diſerte diebus. Nolo perſequi computum aliorum, nec admodum a noſtro diuerſum. Boſſu XLVII dierum geſta comprehendere Jliadem aiebat, alius vir doctus (in *Mémoires de Trevoux* 1708. *m. Maii Art.* 58) numerat dies XLIX. Wood in priore editione XL. in altera nil diſerte pronuntiat p. 223.

Summa rerum et praelia non nisi a die XXII ad diem XXVII procedunt; ita vt vix sex dierum actio sit primaria. Nuper haec pro consilio suo persequutus est doctiss. Lenz (*Ebene von Troia* p. 267 sq.) exorsus inde a die quo Achiui in aciem educti sunt; quod est inde a d. XXII actionis Iliacae.

Iam huic rerum et temporum dispositioni inesse mirabile aliquod acumen, facile patet; haud multum tamen absum quin profitear, subtilitatem hanc esse maiorem quam quae poetam deceat; nec nisi a grammatico, qui pro iudice sedeat, expectandam. Altera tamen ex parte is, qui tempora sic dispescuit, sibi ipse pedicas et laqueos parauit. in congerendis vnum in diem rebus gestis, quae vno die euenisse aut euenire potuisse, omnem probabilitatem excedit. Vix vllus est dies, in quo non morosius inquirenti hoc in oculos incurrat; multo autem maxime in actis diei XXVI qua *tertia* pugna facta est.

EXCVRSVS II

de rebus in pugna tertia gestis temere in vnum diem cumulatis.

Σ, 239. Ἠέλιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη πέμψεν ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι· ἠέλιος μὲν ἔδυ, παύσαντο δὲ δῖοι Ἀχαιοὶ φυλόπιδος κρατερῆς etc.

Narrationem actorum huius diei exorsus poeta lib. XI. vsque ad h. l. continuauit. Agamemnon ἀριστεύει· pugnatur inter castra et θρωσμὸν; versus meridiem lib. XI, 84 sq. perrupta Troianorum acie fuga fit sub vrbis moenia; receptis animis Troiani iterum fugant Achiuos versus castra; oppugnant vallum; irruunt, lib. XII. (M) fit pugna intra castra; incensa tandem naue Patroclus in aciem prodit lib. XVI (Π) Troianos foeda fuga ad vrbis

moenia reiicit; mox ipſe cadit; pugnant Achiui de corpore eius in caſtra reportando.

Expoſita haec ſunt diligenter in Excurſu I. ad lib. XI (Λ) et Excurſu I. ad lib. XII (M) ſimulque disputatum eſt p. 360 ſq. de discurſatione vtriusque exercitus in tanto locorum interuallo et mira hac rerum varietate in vnum diem cumulata. Dubitationes de fide narrantis nemini non, ſi ſemel ad temporis computum deſcenderit, occurrunt; Occurrunt quoque, vt ibi expoſui, rationes variae et modi, quibus id euenire potuerit: omnis tamen res intra ariolationes ſubſiſtit. Lenz l. c. p. 273 ſqq. ingenioſe in plures dies acta diei diſpeſcuit; *) conſtituet ea alius aliter. Quod ſi ab initio hae rhapſodiae XI — XVIII. ſine temporis notatione fuere narratae, nemo in hanc quaeſtionem incidere potuit. Potuit quoque carmen aliquod ſingulare extare, quod partem Troiani belli complecteretur, quae hoc loco interpoſita eſt. Omnis tamen haec intercalatio mature ſatis tentata eſſe debuit, quandoquidem eius rei memoria ita interciderat, vt Ariſtoteles nullam ne ſuſpicionem quidem haberet. Etſi de hoc aliisque multa disputata et tradita eſſe potuere in libris de Homero Ariſtotelis aliorumque deperditis.

Interea mirationem facit hoc, quod quisquis haec tractauit, temporum notationes tam parum caute interpoſuit. Primo diei congreſſu fortunam pugnae ait fuiſſe parem vtrinque vsque *ad medium diem;* inde inclinatur pugna et fugantur Troiani. lib. XI. (Λ) 84 *ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξατο ἱερὸν ἦμαρ, τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, πίπτε δὲ λαός· ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὡπλίσσατο δόρπον οὔρεος ἐν βήσσῃσιν* etc. poſt multas alias pugnae viciſſitudines poſtmeridianum tempus iam ad

*) Vt primus dies finiatur lib. XII extr. caſtris expugnatis; alter lib. XVI, 776 ſub medium diem pugna Patrocli virtute egregie adminiſtrata; tertius Patrocli corpore in caſtra reportato lib. XVII, 735. 736.

vesperam vergens memoratur lib. XVI, (Π) 777 sq. ὄφρα μὲν ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει, τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο πῖπτε δὲ λαός. Ἦμος δ' ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε, καὶ τότε δή ῥ' ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν. v. ad eos vss. Obss. Patroclus nunc occumbit et pugna acris fit, ne eius corpore potiantur Troiani. Achilles de vallo conspectus terret Troianos vt recedant; corpus Patrocli intra castra recipitur. Nunc tandem ἠέλιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη πέμψεν ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάς. Haud dubie haec interposita inuitant legentem ad comparationem rerum in his interuallis gestarum. Porro Agamemnone orto die copias ducente cum Troiani sub vrbis moenia se recepissent, praecipitur Hectori per Iridem a Ioue, vt quamdiu Agamemnon pugnae intersit, ipse ne ei se obiiciat; eo vero e vulnere accepto se recipiente iterum in pugnam prodeat: Il. XI, 186 — 197. et 201 — 209. τότε, ait Iupiter, οἱ κράτος ἐγγυαλίξω, εἰσόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκηται. Sufficiebant haec; vulneratur paullo post Agamemnon (XI, 253) et e pugna recedit. (vs. 273 sq.). Nunc vertit Hector Achiuos, compulsos in castra reprimit vsque ad naues, quarum vnam incendit; Il. XV. (O) sub f. XVI, (Π) 112 sq. atque ita decretum esse a Ioue, iteratur O, 596 — 602. At pergit poeta: δύη τ' ἠέλιος καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ. At quam multa intercesserunt inter haec! a Patroclo repressi Troiani, et ad vrbem fugati; vbi nunc illud κράτος a Ioue promissum? tum ipse Patroclus occumbit et in castra reportatur; Achille autem conspecto iterum fugiunt Troiani. Ad haec quis offenderet: nisi ista Iovis promissa meminisset. Multo magis importune, lib. XVII (P) et quod censeo in loco interpolato vss. 450 — 455 repetuntur iidem versus, Patroclo iam caeso.

EXCVRSVS III

de clipeo Achillis.

478 ποίει δὲ πρώτιστα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε sqq.

De clipeo hoc, nostris maxime temporibus, tam multa sunt disputata, *) vt breui commentatione ea persequi haud liceat, neque etiam ea res ad consilium nostrum pertineat, quod ea tantum postulat, quae cum *carmine ipso*, cum *carminis auctoritate*, cum *poetae inuento*, eiusque *probabilitate*, coniuncta sunt. Nam ea quae ad carminis summam eiusque singulos versus iam monita sunt, in hac disputatione tanquam ei praemissa et inde nota omitto. Est inter haec, quae mihi omittenda sunt, illa quoque obseruatio, quod *descriptio*, etsi operis arte facti, tamen non ad ipsam artem est comparata, sed quod *poetica* est: hoc est, quod res a poeta narrantur non sic, vt ab arte redditae sunt ac reddi possunt, sed quomodo eaedem res in phantasma poeticum versae narrari possint ac debeant. Quae res generali illa obseruatione continetur, qua docemur, ab arte plastica, sculptoria et pictoria, rerum non nisi vnam faciem, et vnum momentum, reddi posse, eamque speciem permanere; at poetam cum oratore procedere posse in actionis momentis et progressibus, et succedere res in expositione alias aliis. Itaque in poeta, vt statim in binis vrbibus, plura, diuersis temporibus, alia

*) Inde a Boiuino et Popio; quos olim lectos vel inspectos nunc iterum singulos excutere haud vacabat; et, si vacasset, alienum tamen a consilii summa fuisset. Insigniores sunt Comes de Caylus, (*Hist. de l'Acad. des Inscript*, Vol. XXVII.) Lessing in Laocoonte, Nast in diss. cum aliis a Koeppen memoratis; d'Hancarville, ingenio nimis indulgens (*Antiquités Etrusques* To. IV, p. 114 sqq.). Attigit haec Schlichtegroll in comparatione clipei Herculis ap. Hesiodum; adde dicta de clipeo Aeneae ad Virgil. Aen. VIII. Excursu.

ex aliis, memorari, cum ab ipsa arte vnum tantum apponi et exprimi potuerit.' Haec inter nos decantata sunt; veteres sensu ac iudicio assecuti sunt; attamen quomodo haec constituerent et enuntiarent non habuisse videntur; ad artem poetae ea referre satis habent, et mirantur in clipeo rapidam rerum progressionem. Inter grammaticos ineptientes sunt, qui argutentur et ad diuinam Vulcani artem hoc referant. Apud Eustath. p. 1148, 16 video fuisse Dionysium aliquem, qui putaret *αὐτοκίνητα καὶ τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ζῶα* fuisse, quippe *Ἡφαιστότευκτα*, rennuente Aristonico. Ridendum aliud commentum nescio cuius apud eund. p. 1160, 49. qui putaret, sigilla clipeo inserta fuisse ita vt intus moueri possent: *ἴσως δὲ καὶ μηχανῇ τινι ἐκινοῦντο, ἔκκρουστα ὄντα, καὶ οὐ διόλου προσηλωμένα τῷ σάκει.* ita scilicet intelligi putauit, quod narrat poeta, nuptam ductam per forum, homines saltasse etc.

Etsi vero haec clipei *descriptio poetica* est: est ea tamen *operis arte facti*, vt iure quaeri possit, *quid tandem illud fuerit, quod ante oculos habuerit:* Aut dices fuisse verum aliquod opus, vel ei simile, quod viderat, aut esse merum ingenii commentum. Recte quidem; attamen vel hoc commentum ad artis normam et *ad exemplum*, quod animo sibi proposuerat, effinxisse poetam necesse est. Nam quicquid fingimus, ad similitudinem alicuius rei, quae natura vel arte naturam adumbrante, variante, perficiente, iam sensui obiecta fuerat, animo conceptum est. Cogitur itaque ex his, iam tum, cum poeta clipeum Achillis animo conciperet, extitisse clipeos caelatos, magna argumentorum varietate, ideoque iam et elaborata arte; aut, si dixeris, non necesse fuisse, vt tales clipei extarent, potuisse caelaturam alicubi alio in opere conspectam ad clipeum a poeta transferri, sequitur, saltem tam doctae artis opera iam tum extitisse. Verbo, clipeus Achillis a poeta fingi nequiit, *nisi iam tum similis artificii opera extarent:* quaecunque tandem illa essent.

Iam autem, re ita conſtituta, quaeſtio ſuboritur et grauiſſima et difficillima, quae cum hiſtoria originis artium inter Graecos artiſſimo vinculo coniuncta eſt. Quicquid enim de ea disputatur, ex hac maxime clipei fabrica ductum eſt, ideoque ad Homeri auctoritatem provocatur. Pro explorato enim habitum eſt, quicquid in Homericis carminibus memoratur, quandoquidem Homerum auctorem habeat, ad tempora antiquiſſima eſſe referendum; itaque inuenta artium ab iisdem aetatibus repetenda eſſe, quae in Jliade memorantur. Inde virorum doctorum conſenſu repeti coepere artium origines ab ipſis Troianis temporibus, cumque iidem viri docti artium incrementa et profectus ad noſtrorum temporum modulum metirentur, turbatum eſt mirifice in omni artium hiſtoria; fecitque res magnam mirationem, cum inter Troiana tempora et artium in Graecia auctus tot ſaeculorum interuallum eſſe viderent. Qui magis ſobrie et caute de hisce rebus cenſebant, ad Homericam ſaltem aetatem haec retrahebant; potuiſſe eum inuenta aetatis ſuae ad tempora rerum narratarum retrahere iisque inſerere. Alii tamen ſubſtitere in ipſis Troianis temporibus. Omnes in hoc ſtudio referendi artium ortum ad primas rerum origines ſuperauit d'Hancarville, ingenioſus et ſagax vir, artiumque peritus, criticae ſeu hiſtoricae ſeu grammaticae parum carioſus. Erat tamen ante omnia vtraque haec critica adhibenda, et cum de carminis tum de ſingularum partium natura et ratione ac fide, tum de auctore, ſubtilius quaerendum; eo fere modo quo viri docti in exquirenda Moſaicorum reliquorumque librorum hebraicorum aetate et auctoritate verſati ſunt. Vnde intelligitur, ab ſubtiliore carminis Homerici critica, cum multarum rerum, tum hiſtoriae artium inter Graecos antiquioris aetatis, fidem et auctoritatem fere omnem pendere.

Videamus igitur primo loco, cum clipeus hic variis metallis conflatus ſit, variaeque in eo ſpecies expreſſae, quam perfecta et pene abſoluta ars iam tum eſſe debue-

rit, ſiue *materiem* ſpectes, ſiue *rerum formas et argumenta*, ſiue *ingenium* eius, a quo talis rerum compages proficiſci potuerit, omninoque operis vim et rationem cum conſilio ſeu artificis ſeu poetae.

Veſtigia artis ſpectant alia ad *materiam* alia ad *eius tractationem* pro certo conſilio. Arma et clipeos Troianis iam temporibus ex aere facta variisque ornamentis inſignita fuiſſe nemo mirabitur. In hoc tamen Achillis clipeo non modo fundere metalla, ſed fuſa variis modis miſcere, coloribus ea imbuere, eaque inter ſe conſociare, norant. In clipeo ex aere coruſcante videmus eminuiſſe ex auro factum Martem cum Minerua: 517. ἄμφω χρυσείω, χρύσεια δὲ εἵματα ἕσθην. Ager flaueſcente ſolo ſulcis nigricantibus vſ. 548. 9. (ſolum agri) μελαίνετ' ὄπισθεν ἀρηρομένῃ δὲ ἐῴκει χρυσείη περ ἐοῦσα. vides ſolum rubricoſum auro redditum eſſe, eique ſuperinductum aliqua parte colorem fuſcum: aliqua itaque arte aut ipſum aurum colore fuit imbutum, aut aliud metallum fuſci coloris ſuperadditum, forte fuſura aliqua mixtum. Vinea eſt ex auro, vuis purpureis, palis argenteis, foſſa caerulea, ſepto ex caſſitero vſſ. 562 ſq. Iterum nouae fuſurae ars occurrit; color purpureus et caeruleus: μέλανες βότρυες, et κυανέη κάπετος. Porro in loco de armentis boues auro et caſſitero efficti, vt color fuluus et candidus redderetur, tum paſtores ex auro vſ. 574. 577. Tandem in choreis pugiones ſaltantium aurei ex argenteis balteis ſuſpenſi vſ. 598.

Rudiorum hominum ſenſibus colorum, inprimis lucidorum, varietatem mirifice probari, etiam nullo iudicio factum, nota res eſt; adſtupuiſſe eos etiam metallis varie compoſitis conſentaneum eſt; et metalla aliquando ea cum arte tractata eſſe, haud negamus; quaerimus tantum qua aetate. Sane etiam in Agamemnonis thorace Il. XI, 19 ſq. videmus virgas diuerſorum metallorum iuxta ſe poſitas cyani, auri, argenti. Narratur illud Cinyrae ex Cypro munus fuiſſe. Apparet Phoeniciae artis opus hoc fuiſſe, et diuerſa metalla iam tum fuſa et per virgas

ac ſtrias a Phoenicibus ſaltem elaborata eſſe. Aere, auro et argento fuſas multas res videmus in Alcinoi domo Odyſſ. VII, 86 ſq. At in Achillis clipeo habemus artem multo ſubtiliorem metallorum tractandorum in ſignis ſeu figuris exprimendis et ipſo colore variandis; mirabiles itaque iam tum fuiſſe artium et ingeniorum profectus facile cenſeas, ſi metallorum tractandorum exempla expenderis hoc in clipeo proſtantia.

At, quod maius eſt, hanc eandem metallorum tractandorum rationem non Phrygia aut Babylonica, ſed Graecanica ſollertia, inuento, argumento, adhibitam videmus *ad ingentem rerum et ſignorum copiam et varietatem vno in hoc loco.* Qua tandem arte exquiſitiſſima haec reddita eſſe putabimus? Verba poetam declarant artis aut prorſus ignarum aut parum curioſum, quum nihil aliud narret quam, metalla in fornace fuſa, incudem et forcipem, deum operi aſſidentem, clipeum fabricantem; pergit ſtatim vſ. 481 αὐτὰρ ἐν αὐτῷ (τῷ σάκει) ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι πραπίδεσσι, agitur de opere anaglypho plurimarum figurarum ex aere reddendarum; quaſi vero hoc incude poſita, arrepta forcipe, confeſtim procudi poſſit. Enimuero ſi quis artifex tali operi fabricando ſe accingebat: primo loco delineationi operis erat opera danda; ſaltem protypum aliquod ad certam rationem et delineationem ex argilla aliaue materia fictili factum. Quo facto, ſi fuſione res efficienda erat, porro de forma ex argilla aliaue materia erat videndum, cui aes liqueſcens erat infundendum. (ſeriores Graeci λύγδον appellarunt) Aere iam fuſo, qua arte et ratione reliqua metalla inſeri aut immiſceri potuere? Non ſane haec poetae erant enarranda; verum, ſi opus erat faciendum, haec eadem arte fabrili ac plaſtica erant procuranda. Ergo iam tum tanta artis fuere incrementa!

Qua quidem via tale opus tam antiqua aetate perfici potuerit, haud licet aſſequi. Verum dicamus non fuſile opus fuiſſe anaglyphorum; probabiliorem eſſe alteram viam ac rationem, vt fuerit opus ductile; conuenit

hoc cum narratione: incude posita Vulcanum arripuisse malleum et forcipem. Cogitemus itaque ex aere fusas laminas seu plures, seu vnam: in qua excusa sunt signa malleo. Conuenit hoc arti etiam minus doctae; potuere sigilla diuersorum metallorum singulatim procudi, et occultis hamulis ac fibulis iungi; potuere sigilla diuersis laminae locis in superficie affigi, vel infigi, includi, vel aurum fusum incrustari, et sic porro. Vides ita opus ratione saltem aliqua probabiliore elaboratum, quam si fusione, multo magis, si vna fusione, perfectum illud putaueris. Attamen tale quoque malleo ductum opus sine formis effici haud potuit, quibus imposita lamina accepta anaglypha plus minusue eminentia redderet. Vides itaque hac quoque via si ingressum esse putauerit poeta Vulcanum, quanta artis peritia iam tum inter Graecos vigere debuerit, cui simile quid opus inter barbaros, Asiaeue populos, haud memoratum meminimus.

Iam, si carminis auctor fuit Homerus, qui, quamvis incerta aetate, tamen aliquot saeculis, duobus saltem, prima artium inter Lydos et Iones rudimenta antecedere vita debuit, mirari subit, quomodo artium notitiae adeo non modo obscurari, sed tantum non extingui potuerint, vt a primis iterum elementis illam educi necesse esset, quantum quidem ex iis apparet, quae de primis plastices, sculpturae et picturae originibus et inuentoribus inter Iones et Lydos narratum legimus; ad hos enim ea, quae de Graeciae cultura, in artibus quoque, memorantur, reuocare necesse est. Dixeris, inter populos Asiae, Phoenices forte et Babylonios, artes floruisse, serius inter Iones innotuisse; poetam tamen inter barbaros similia opera vidisse, e quibus clipeum adumbraret. Atqui ex omni Asiae antiquitate opus tali cum sigillorum copia et artis elegantia ex metallis fusum, nullum opus anaglyphum, ex aere quidem, memoratur. Tum artem Graecanicam inesse operi vides; si barbarorum arte effictum fuisset, longe diuersi generis figuras, monstra, terriculamenta, hieroglyphica expressa videremus. Quae autem

prima e metallis opera inter Asiae littoralis populos memorantur, magna cum simplicitate artis sunt elaborata; nec nisi insigni pondere, magnitudine ac pretio metalli memorabilia; sunt vasa ex auro, rarius ex argento, sunt signa et simulacra, serius vasa ex aere cum signis in templo Iunonis Samiae. Memorantur dona Delphos missa a Gyge, cuius anni procedunt inde ab Ol. XV, 3. ante C. N. 718. ducentis ad minimum ab Homeri aetate saltem anno ante C. N. 905. assignanda, saeculis; primus ille talium apud Delphos munerum auctor dictus erat a Theopompo: Athenaeo ex eo narrante lib. VI p. 231 E. et ab antiquiore auctore, Herodoto I, 14 qui munera ea enarrat, additque iam ante eum Phrygem, Midam, Gordii filium, thronum aureum Delphis dedicasse; aetate hominis saltem superiorem. Anaglyphorum autem mentio multo serior est; Corinthiorum arti debita esse videtur arca Cypseli, Olympiae dedicata ante Ol. XLIX, 1. a. C. 584. attamen iam ante Ol. XXX, 3 elaborata, ex cedro facta, aureis et eburneis signis distincta; Apollinis Amyclaei thronus e saxo qua aetate sculptus fuerit, ignoratur. Ista quidem in lapide; simile autem anaglyphum plurium figurarum ex aere nusquam memoratur, nam Rhoeci et Theodori, qui primi aere fundendo inclaruerunt, aetas est incerta, nisi quod probabiliter ante Olymp. XXX, Rhoecus vtique, vixisse censendi sunt; verum nec illi, nec alii post eos anaglypha ex aere effinxisse memorantur. Subsequuntur tempora Ioniae opibus, litteris artibusque excultae, Lydorum metallis ad luxum et ad artium ministerium vocantibus inprimis inde ab Ol. XL et multo magis a Croesi regno inde ab Ol. LIV, 3. a. C. 562.

Peruentum nunc est ad ea tempora, in quibus in omnibus hisce oris Asiae littoralis, insularum et Graeciae ingenia ad nouos nisus et conatus excitata videmus. Nunc saltem probabile videri potest, extitisse artis opus aliquod, quod complurimum signorum anaglyphorum clipeum animo poetae alicuius obiceret; quandoquidem hoc sequi par est, poetae fingenda esse probabilia, atque

ea ipſa, quae mirabilia ſunt, protypum aliquod habere debere, vnde phantaſmatis lineae ductae ſint; vbi enim nulla eſt probabilitas, nec ad oculorum ſenſum nec ad animum eſſe poteſt voluptas. In Cypſeli arca plura erant argumenta mythica per areas ordine poſitas, etſi nullo inter ſe nexu, expreſſa; pariter in throno Apollinis Amyclaei. Potuit ars delineandi, protypa ex argilla fingendi et formas operis ſeu fundendum illud ſeu malleo procudendum erat, elaborandi paſſim frequentata eſſe.

Poſt haec tamen alia miratio animum ſubit, quomodo poeta aliquis eo deuenire potuerit, vt *in clipeo* tale tam varium et multiplex, tamque alienum a natura et vſu clipei argumentum expreſſum fingeret. Extant multorum clipeorum memorationes; at in illis ſunt expreſſa ſigna ſingula, vt Gorgonis caput: ita in clipeis Minervae, Agamemnonis lib. XI. tum in clipeis Tragicorum, vt Septem ad Thebas apud Aeſchylum et Euripidem. At ſignorum tantus numerus, nusquam memoratur. Ipſa vero anaglypha quam otioſa, quam ἀπροσδιόνυσα in clipeo! quam aliena a perſona Achillis, non minus quam ab Iliadis argumento! quomodo hoc poetae in animum venire potuit, vt in clipeo herois, etſi ornatiſſimum eum clipeum eſſe vellet, vrbes, agros, paſcua, choreas, cumulatiſſimis figuris excuſas eſſe narraret!

Quisquis haec legerit, facile mihi concedet, probabilius eſſe, artificem ſeorſum de tali anaglypho cogitaſſe; non vero in clipeo bellicis vſibus deſtinato: quid enim? an putare potuit auctor hoſtem, contra quem clipeus tolleretur, aut perterritum figuris tam operoſae artis, aut in iis contemplandis occupatum fore? At potuit artifex in opus anaglyphum tam variae artis et argumenti incidere, dumque Orbem terrarum exprimere vellet, formam rotundam, clipeiformem arripere. Tale argumentum, tali opere expreſſum, nihil haberet, quod dilectu ſuo mirationem faceret.

Si tamen artifex ad ipſum opus acceſſerat, nullo modo probabile ſit, eum ad illud eo modo, quo poeta ex-

posuit, elaborandum aggressum esse. Sunt enim singulae areae tam numerosis figuris, vt aere eas seu fundere seu malleo extundere diuturni et immensi operis res fuisset; si autem effectum esset, oculorum delectationem nullam habiturum fuisset; tam paruae enim ac variae et obscurae figurae tam multis in areis, operis quamuis magni et lati, visu vix discerni potuissent.

Delati nunc tandem sumus eo, vt clipeus Homericus, etsi ad artis opera accommodatus, putandus sit esse *mere poeticus*, nec ex artis opere aliquo simili petitus aut ad artis morem et indolem, descriptus. Probabilius vtique videbitur statuere: fuisse *carmen aliquod*, quo ingenium poetae alicuius se exercuisset in partibus nonnullis et casibus vitae humanae adumbrandis; orbem terrarum seu vniuersum cum exprimere vellet, ad formam orbicularem facile ille fuit adductus.

Quomodo autem fieri potuerit, vt *ista aetate* aliquis tale argumentum carmine reddendum animo conciperet, sunt vtique nonnulla, quibus doceri potest, haud improbabile illud videri. Graecorum philosophandi conatus ab ea, quam nos physicam generalem appellamus, a cosmogonia et theogonia, processisse satis constat, nec modo antiquiorum aeuo, verum etiam ea aetate, qua in Italia et in Ionia ad rerum caussas inuestigandas excitata sunt sapientum ingenia, carmina de natura rerum scripta esse plura. Expressa sunt elementa cum eorum coagmentatione variis modis symbolicis aut tropicis, tum ipsa corpora caelestia et terrestria descripta variis modis, modo per lusus ingeniorum, modo per allegorias, modo etiam mystica aliqua adumbratione. Ita cum peplo variis coloribus picto prospectus mundi comparatus est, vti nos quoque coelum stellis consitum cum veste expansa comparamus; E Pherecyde superest versus: Ζὰς ποιεῖ φᾶρος μέγα τε καὶ καλὸν apud Clement. Alex. Strom. VI, p. 741. Pott. quod ille cum vss. 483. et 606 ἀσπιδοποιΐας nostrae comparat. Notus est similis pepli vsus in teletis Orphicis; notus quoque peplus Mineruae Athenis in

pompa Panathenaica duci solitus. Ita vero nec minus orbis terrarum in tabula seu in plano aliquo ex aere per artem expressus cogitari ab aliquo poeta potuit; vt formam rotundam praeferret, caelum et oceanus, qui terram includeret, innitare potuit, ex mente veterum poetarum; cum caelum memoraretur, necessario sidera quoque exhibita sunt. Multum a physica aliqua subtiliore hominum ingenia aberant; itaque hemisphaerium ita expressum legimus, vt vna et eodem in plano memoret poeta diem et noctem, Solem et Lunam, cum astris nonnullis notabilioribus; vt tamen Vrsae minoris notatio nulla facta sit; circumdat terram Oceanus in amnis morem ex antiquiorum opinione.

Quod si ita statuimus, plura inter se bene conueniunt: peruentum erat ad illa tempora, in quibus et opera similia sculpturae edita iam erant, et poetarum ingenia ad eiusmodi argumenta ferebantur; erat quoque vitae cultus per Ioniam et insulas aliquis paullo elegantior et opulentia, qualem in anaglyphis clipei propositam spectamus; haud multum ante Pisistratidarum et Solonis tempora, cuius ἄρχοντος ἐπωνύμου annus est Ol. XLVI, 3 a. C. 594 ad quae tempora concinnandae rhapsodiarum compagis studium referri posse videtur non sine magna probabilitate. Tenue est, commemorandum tamen, quod fama acceptum tradiderat Ephorus, Anacharsidem rotam figulinam inuenisse, hoc est, in Graecorum notitiam adduxisse; de quo v. Obss. ad 600. Adiit autem Anacharsis Graeciam Solonis aetate, circa Ol. XLVII, 1.

Iam si tale carmen extiterat, quod in clipei formam et speciem formatum vniuersum orbem describeret: quid mirum, cum in Iliade insignis operis arma Achillis a deo facta memorarentur, et in his clipeus, aut rhapsodus aut ex iis, qui rhapsodias in corpus aliquod redegerunt, aliquis carmen illud antiquum, aut eius partem, etsi alienissimo in loco, Iliadi inseruit! Assequi ita licet, quomodo haec assuta sint tantum ornatus et delectationis caussa, nullo respectu habito τοῦ πρέποντος. Si poeta iam

ab initio clipeum Achillis, qualem Ilias desiderabat, effinxisset: an vnquam ille ad tantam rerum copiam euagatus esset, ad quam nihil erat, quod duceret; repugnante contra carminis, rerum, narrationis, ordine et ratione. Substitisset ille in vs. 482. Sed δαίδαλα πολλὰ ingenium alterius hominis ad interpolationem mouerant. Idem saltem non processisset vltra vs. 489. nisi iam elaboratissimum carmen de vrbibus et reliquis ad manum fuisset, quod coagmentari cum ceteris posse putasset. Sane quidem haec, ex multarum notitiarum nexu collecta, vltra probabilitatem haud assurgunt; verum nec improbabilia haec sunt, nec alia video probabiliora, ea autem quae vulgari opinione ac fide circumferri solent, omni, quod vidimus antiquitati repugnant.

Ceterum ex his manifestum fit, omnem disputationem de clipeo tot tantarumque rerum capace, de arte, qua res expressae sint aut exprimi potuerint, disputationem esse vanam; poeticum esse ingenii lusum ab arte nunquam opere aliquo expressum, et nos alium ingenii lusum meditari, si quaerimus, quomodo nostra arte clipeus Achillis anaglypho effingi possit, aut quomodo eius argumentum delineari. Quod vero grauius obseruatu est: cum carminis hanc partem Homerum auctorem vix habere posse constet, perperam artis inter Iones, aut omnino inter Graecos, alicuius exquisitae specimina tanta in decimo ante C. N. saeculo quaeri.

Veteres dulcedine carminis deliniti nihil nec de sculpturae probabilitate, nec de episodii ratione ad ipsum carmen, nec de carminis veritate quaesiuisse videntur. Ex eo autem, quod Virgilius similem Aeneae clipeum adornauit, apparet, nec saeculum Augusteum ad rem tam parum probabilem et idoneam offendisse. Tam procliues sunt hominum animi ad probandum id, quod mirationem facit cum dulcedine aliqua, et tam tarda et timida sunt ingenia ad excutiendum id, quod mirantur. Spectatur tamen in hoc ipso summa poetices vis ad hominum animos, quod ipsis commentis suis eos delinit et

phantasmatum ornamentorumque voluptate detinet, vt ne in ea quidem satis inquirere audeant; multoque magis si antiquitatis commendatione ea se insinuent. Hoc illud est, quod Pindarus pronuntiat: *καί που τι καὶ βροτῶν φρένας ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις ἐξαπατῶντι μῦθοι.* Olymp. I. et Nem. VII, 31 vbi τὸν ἁδυεπῆ Ὅμηρον memorat, *ἐπεὶ ψεύδεσσίν οἱ, ποτανᾷ μαχανᾷ, σεμνὸν ἔπεστί τι. σοφία δὲ κλέπτει παράγοισα μύθοις.*

Recentiorum studia occupata fere fuere in clipei adspectu, rerum effictarum formis et arte, qua eae expressae fuisse creduntur. Inprimis quaesitum est, quomodo in clipei superficie tot rerum argumenta reddi ab arte possint. Itaque laboratum est in iis commode disponendis; quod pro suo quisque ingenio est expertus. Clipeus esse debuit oblongus, quippe *ἀνδρομήκης*, etsi formam τοῦ *σάκεος* diserte nusquam tradidit Homerus. Ad formam orbicularem accedere debuit plus minusue, quod ipse terraquei orbis et Oceani circumfluentis habitus suadet. Nihil occurrit in carmine, vnde colligi possit, quo situ ac positu expressas figuras apud animum suum finxerit poeta; vtrum ita, vt, si Achilles clipeum rectum manu teneret, rectis pedibus illae starent; an vt circumductis orbibus figurae intra oram et vmbonem ita starent, vt seu pedibus versus oram, seu ad vmbonem conuersis illae essent; probabilius visum postremum. Alia quaestio agitur, num signorum seu figurarum series in lineis ac striis rectis, an in fasciarum modum circumducta, an vna area inter vmbonem et oram latiore, sed per plures areolas ac septa distincta, pro argumentorum numero ac varietate res exhibitae fuerint. Probabilius habitum hoc vltimum. Nunc autem iterum in diuersa itum est, in constituendo argumentorum, exinde arearum et septorum numero. Operis ratio videtur satis diserte esse declarata; exhibita est hominum vita, in pace et in bello; per duas vrbes, alteram pacis bonis fruentem, alteram obsessam ab hoste; inde vitae rusticae studia per arationem, mes-

sem, vindemiam, pastionem; tandem per choreas saltantium; argumenti pars quae ceteris parum respondet. In reliquis iudicium poetae probes et dilectum mireris. Dionys. Hal. de Homeri poesi 11. obseruat, Homerum in hoc clipeo proposuisse τὸν πολιτικὸν βίον vs. 491. τὸν στρατιωτικὸν 599. et τὸν γεωργικὸν 531 sq.

Noti quoque sunt virorum ingeniosorum conatus in adumbrandis his argumentis et ad certum numerum reuocandis; praeiuerat artis exemplo Philostratus iun. Imag. 10. parum tamen feliciter in hoc, quod Neoptolemum effictum esse narrat clipeum paternum manu tenentem; non autem ipsum clipeum picturae summam constituit; in clipeo tamen omnia expressa esse narrat, quae carmine narrata sunt. Alioqui pictura multo melius adumbrari possit clipei tale argumentum, quam in aere. Opportunior tamen vel sic est delineatio graphica, a pluribus tentata; superstructa fere conatui Boiuini in clipei Achillei apologia, quem adoptauit Pope, emendauit Comes de Caylus, inde Lessingius, qui, numerum arearum nimis auctum a Boiuino ad decem reuocauit, computo fere ad formulas ἐν μὲν ἔτευξε, ἐν δὲ ποίησε, ἐν δὲ τίθει, ἐν δὲ ποίκιλλε inito. Iterum XVII argumenta diuersa constituit d' Hancarville; alio modo Court de Gebelin, (*Monde primitif* To. VIII qui Calendarium rebus per XII menses dispertitis exhibitum esse sibi persuaserat. Potest arearum numerus ad quatuor vel quinque reduci; sequamur tamen id, quod sponte se offerre videtur. Sub ora clipei ambire superiore plaga superficiem infra positam debuit Oceanus; probabile fit ipsum vmbonem occupare caelum cum Sole, Luna et astris. Mediam inter caelum et Oceanum superficiem Terrae Marique relictam putabimus, etsi, qua parte mare locum suum habuerit, haud dixero. In areas haec media superficies dispertita apud animum nostrum cogitari potest has, vt esset I. vrbs pacatis rebus, vs. 490. II. vrbs ab hostilibus copiis, binis castris, obsessa, et pugna ex insidiis commissa, vs. 509 sq. III. IV. V. aratio, messis, vindemia,

511. 550. 561. VI. VII. pascua armentorum et ouium, 573. 587. VIII. chorus cyclicus Creticus, 590.

In his tamen constituendis ne animo dimittamus, nos lusum ingeniosum exercere, in reuocando lusu poetico antiquiorum aetatum ad artis opus aliquod ex nostris delineandi et plures figuras, actiones et rerum genera dispertiendi praeceptis et regulis.

Praeclara erat Lessingii obseruatio, multis laudibus commendata, quod clipeum descripsit poeta, non, qualis arte iam erat elaboratus, sed, quo operis progressu ille procudebatur; quod delectationem habet, cum ita singula deinceps cognoscantur discreta inter se et se deinceps excipientia; Quod aliter se habet in descriptione rerum iam vna existentium, in quibus enarrandis ab alia ad aliam iuxta positam procedere cogeris. Nec tamen haec tantam mirationem facere aut possunt aut debent. Ipsa enim res, narrandi modus et ordo, cum Vulcanus ad arma fabricanda assedisset, poetam eo adducebant; nec aliter ille narrationem instituere potuit, cum semel ita narrare exorsus esset, vt diceret, Vulcanum fecisse primum hoc, tum illud, et sic porro; nec magna ingenii subtilitate ad hanc rationem excogitandam opus erat.

Virgilianum clipeum Aeneae inferioris et artis et ingenii esse vno ore pronuntiarunt omnes. Lessingius quoque in eo inprimis Virgilium peccasse censuit, quod non fabricando per singulas partes clipeo legentes admonet, sed clipeum iam factum ante oculos ponit. Atqui diuersissima vtriusque poetae ratio est pro consilii diuersitate. Virgilius ea, quae in clipeo expressa sunt, *animo tantum et mente fingi* a lectore vult, non ipse enarrat; itaque tantum potiora nonnulla subiicit commemorando, sed tanquam poeta, nec nisi in pugna Actiaca ad veram sculpturam animum reuocat; in Homericis autem *sensui oculorum* singula cognoscenda proponuntur, vt in adspectu morari oculi possint. Quam diuersa autem haec sunt! alterius clipei res *ad cogitationem* reuocandae sunt, alterius *ante oculos positae*. Virgilius autem hoc

ipſo laudem ſuo clipeo quaeſiuit, quod omnis hiſtoriae Romanae complexum aliquem cogitationi mentis ſubiicere voluit; mentione artis prorſus nulla facta. Habebat autem cauſſam grauiſſimam, cur hoc ſequeretur, *argumenti* enim in clipeo expreſſi *voluit eſſe concentum aliquem cum argumento carminis:* res enim Romanae ſculptura expreſſae a deo rerum futurarum prouido habebant quod cum Aeneide conueniret; adducere porro ille voluit rerum ſeriem ad pugnam Actiacam, quae primarium ſculpturae argumentum conſtitueret. At ſigna in Achilleo clipeo prorſus nihil habent, quod cum Jliade, cum Achillis rebus, commune ſit; conſtituunt digreſſionem prorſus alienam a carmine, et abducunt animum a rerum ſumma, ideoque pro episodio quidem ſuaui per ſe et iucundo haberi poſſunt, ſed alieno, inutili, et cum rerum tractandarum ſumma omni vinculo, cognatione, neceſſitate, deſtituto. Haec ſi Leſſingii acumini ſe obtuliſſent, non ille de vtroque clipeo ea iudicaſſet, quae in Laocoonte XVIII ſub f. p. 188. 189. pronuntiata ſunt. Verum de Virgiliano clipeo ſatis dictum eſt in Exc. IV. ad Aen. VIII.

IN LIBRVM XIX. (T) ILIADIS

VARIAE LECTIONES

ET OBSERVATIONES

Μήνιδος ἀπόῤῥιψις apud antiquos inſcripta haec rhapſodia, nec male, a parte potiore.

1. ἀπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων. Harlei. ἐπ'.

ῥοάων. non modo haec forma in αων, ſed et ipſa vox ῥοάων aliquoties fuit obuia, primo loco Γ, 5. notatur tamen nunc a Schol. B. qui ait, eſſe eam formam Boeoticam, eamque non modo in femininis, verum et in maſculinis, καὶ ἀπὸ τῶν εἰς ες ἀρσενικῶν, vt Ἄρτεμι Κρητάων πότνια, (in Victor. additur: τοξοφόρων. λαοί τε, ξοχίτωνες ἀκούετε σειρηνάων. Ἐπίχαρμος.) et ab ος· καλαὶ νησάων ἀστέρες. et in neutris occurrere, vt: βλεφάρων ἀπὸ κυανεάων. de quo quidem dubitare licet.

Eſſe antiquam hanc formam nominum primae declinationis certum eſt; ſic vidimus μελισσάων. αἰχμητάων. cf. ſup. B, 87. Aeolicam eſſe pronuntiat Etymologus p. 40 f. et alibi, vnde fit quoque αἰχμητᾶν. Ionicum εων. add. Gregor. p. 271. Flecti vero alia quoque nomina in eum modum, non conſtat alio exemplo, quam quod laudatur νησάων Callimachi in Del. 66. et 275. vbi affertur quoque e Suida κολωνάων a κολωνές. Si tamen memineris multorum nominum duas fuiſſe formas, non improbabile fit fuiſſe quoque ἡ νήση, ἡ βλεφάρη. Κρητάων a Κρήτη, quod et, vt Ἀθῆναι, fuiſſe videtur Κρῆται. Od. Ξ, 199 Κρητάων εὐρειάων.

2. ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι. vſus et ratio ſubtilior poſtulat ἵνα φέρῃ. ſicque legitur in Harlei. et Lipſ. vide tamen ad Λ, 2 vbi idem verſus iam lectus eſt.

3. θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα. θεοῦ πάρα ſcribendum eſſe monet Schol. B. vt et mox vſ. 10. „Ex h. l. Ienſius colligebat, Homerum vno tenore ſcripſiſſe carmina, nec ipſum in libros diuiſiſſe; nam ἡ δ' manifeſte refertur ad libri praecedentis verſus vltimos. Facile acceſſerim; nec id primo Ienſio in mentem venit." Haec Erneſti. Diſtributionem Jliadis in XXIV libros nemo facile a primo auctore profectam eſſe crediderit; id vero ex h. l. quenquam probare velle, miror; nam ἡ ἐς νῆας ἵκανε reſpondet τῷ ἠώς μέν. et diuerſa ſunt a vſſ. extr. ſuperioris libri. Thetis deſcendit Olympo; nunc cum die orto ad caſtra peruenit.

Ceterum arma per Thetidem et Nereides portata et ad Achillem allata argumentum conſtituit nobile nonnullarum gemmarum, aliorumque operum antiquorum; ſic nuper Muſei Pio Clem. To. V, t. 20. vbi memorata videbis alia; gemmasque memoratas a Winckelm. *Cabinet de Stoſch* et in Taſſie. Praeiuit omnibus anaglyphum arcae Cypſeli ap. Pauſan. V, 19 p. 426. vbi Nereides curribus ſunt vectae cum Thetide, quae arma a Vulcano accipit; anteit Centaurus, Chiron, tanquam conſolaturus Achillem.

4. εὗρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ὃν φίλον υἱόν. Scripſerant nonnulli Πατρόκλῳ πέρι. vt in illo ἀμφ' αὐτῷ χυμένη (inf. 284) cum quibus ſentit Apollon. de Syntaxi p. 303. aliis contradicentibus, Aſcalonita in his et Herodiano: docentibus Schol. A. B. ἔμφασις γὰρ μείζων νοεῖται. quam equidem non video.

Barnes: „γρ. παρκείμενον." neſcio vbi. In vitium περικείμενον conſentiunt edd. Aldd. et Rom. quod miror.

At peccat verſus in digamma: περικείμενον ϝόν. itaque verſus aut non eſt Homericus, aut eſt ille corruptus; medicina quidem facili et expedita, quam Bentleius etiam vidit: εὗρε δὲ Πατρόκληϊ φίλον περικείμενον υἱ-

ὄν. praeſtatque haec ratio prae altera ab ipſo appoſita: εὗρε δὲ Πατρόκλῳ περιφύντα ϝεον φίλον υἱόν. et laudat inf. 132 ὅθ' ἑὸν φίλον ὁρῷτο. Od. Π, 21. Τ, 416. Ita dicere malim gloſſema inuolaſſe pro voce vera: εὗρε δὲ Πατρόκλῳ χύμενον πέρι ϝον φίλον υἱόν vt inf. 284.

5. κλαίοντα λιγέως. „ὀξέως ἢ ἡδέως." Sch. A. B. vt variare vidimus ſententias ſup. Γ, 214. de oratione Menelai. At h. l. alienum eſt ἡδέως. etſi affertur illud (ex Odyſſ. O, 399) μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνήρ. variat hunc verſum Schol. Moſcou. hoc modo: μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσιν ἥδεται ἀνήρ. Eſt in Od. Θ, 527 de muliere conſpicata maritum caeſum ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκύει. Saepe de acutis lamentis λιγὺς, λιγέως. Obſervant eadem Scholia, etiam h. l. procliues eſſe ad lacrimandum heroes Homericos; ἀφ' οὗ καὶ ἡ παραβολή. — αἰεὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες ἐσθλοί.

6. μύρονθ'. ἢ δ' ἐν τοῖσι. „μύροντο. ἐθρήνουν." haud dubie *flerunt.* Miro tamen modo argutati ſunt veteres, dum voluere eſſe ἐχέοντο et varia commenta admonuerunt, in Schol. B. et Euſtath. Iunxerant ſcilicet ἀμφὶ — μύροντο, quaſi ἀμφεχέοντο. circumfluxerunt. confluxerunt circa eum. ἦδ' Barnes; idem vſ. 8. male ἐάσσομεν vt vbique.

7. ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί. „ἄρα *vt fieri ſolet*" Clarke.

8. τέκνον ἐμὸν, τοῦτον μὲν ἐάσομεν. „quod ἐάσομεν pro ἐάσωμεν.

9. ἐπειδὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμάσθη. „ἐπειδὴ πρῶτα" Sch. B. ἅπαξ. Recte; vt iam vidimus A, 235 ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπε. Monuit quoque Erneſti. — ἰότητι δὲ (pergit Sch. B.) ὁρμῇ. παρὰ τὸ ἰέναι. immo ſimpl. *voluntate.* v. ſup. ad E, 874. Ex Schol. Townl. diſco, lectum quoque fuiſſe: θεοῦ ὑπὸ χειρί.

10. τύνη δ' Ἡφαίστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο. „notant nonnulli, quod τύνη eſt Doricum" Schol. A. praeſtabat dicere, eſſe vocem antiquam, cuius vſus manſit inter Dores. Obuia tamen ea fuit iam aliquoties, primum E, 485 τύνη δ' ἕστηκας. Addunt Schol. A. dici

ſemper ἀρσενικῶς. Eadem iubent ſcribere Ἡφαίστοιο πάρα. Poteſt tamen cum Vrat. b. etiam παρὰ — δέξο iungi παράδεξο pro παραδέδεξο. In Moſc. fr. παρακλυτὰ iunctim.

11. οἷ' οὔπω τις ἀνὴρ ὤμοισι φόρησεν. proprie ad ſolum thoracem ſpectat, qui humeris induitur.

12. θεὰ κατὰ τεύχε' ἔθηκε. Barocc. Harl. Mori. καλὰ τεύχεα. Nusquam Ionicum notatum video τεύχεα θῆκε.

13. τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα. ἤχησε. quod tenendum ex Schol. B. vocem iam vidimus Δ, 420. E, 859 et al. Apollon. Lex. ἀνέβραχε. ποιῶς ἐψόφησε. iungitque cum h. l. alterum ἀνέβραχε θύρετρα Od. Φ, 48. 49. Heſych. ἀνέβραχεν, ἤχησεν. in eodem corrupte ἀνάβρεχε et ἀνήβραχεν. Ii, qui arma a deo fabricata ἔμψυχα eſſe ſtatuerant, ἀνέβραχεν expoſuerant ἐφώνουν, φωνὴν ἀφῆκαν.

πρόσθεν Ἀχιλλῆος. „γρ. αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν. vt Π, 742" Barneſii commentum. In δαίδαλα autem non cauſſa latet τοῦ ἀναβράχειν. ſed dicendum h. l. ſimpl. poſitum eſſe pro πάντα τάδε τὰ τεύχεα. Legit pro eo τὰ δὲ φαίδιμα Barocc. Mori.

14. Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἕλε τρόμος. ⸖ „quod Zenodotus legerat ἕλεν φόβος. At apud Homerum φόβος eſt φυγή." Sch. A.

15. ἀλλ' ἔτρεσαν. ⸖ „quod Zenodotus refellitur, qui φόβον legerat, (v. ſup. vſ.) per ἔτρεσαν. τὸ γὰρ τρέσαν ἀπὸ τοῦ τρόμου." Sch. A. nimis argute; poterat enim variare poeta.

16. ὡς εἶδ' ὥς μιν. Sic: *vt vidi vt perii.* Laudat, et alia ſimilia affert, Clarke ex Theocr. II, 82. III, 42 quae nunc nota ſunt. Add. inf. Υ, 424. vbi Euſtath. e Tryphone affert vſum τοῦ ὡς pro ἡνίκα ἂν — p. 1214, 41. Alii ὡς altero loco reddunt εὐθέως. recte alii οὕτως vt Sch. Theocr. III, 42. Cur ira inflammetur Achilles, Sch. A. cauſſam ſubiicit: „ἠρέθισται γὰρ, τῇ ὁμοιότητι. ἤ, ὅτι — αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος. Od. Π, 294

„Praeclarum hoc et ex mentis humanae natura: adspectu armorum inflammatur animus virtute, ira et vlciscendi ardore.

17. ἐν δέ οἱ ὄσσε δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὡσεὶ σέλας ἐξεφάανθεν. „Sic Aristarchus. Alii ἐξεφαάνθη.“ sicque Ven. B. vn. Vindob. fr. Mosc. Vrat. d. Hoc idem erat in ed. Rom. et Eustath. vnde repositum erat in ed. Turneb. Stephan. et al. Reuocauit iterum ἐξεφάανθεν, quod antea in Flor. et Aldd. legebatur, Barnes. Conspirant in hoc codd. sicque in aliis locis, vt A, 200. posse tamen etiam ἐξεφαάνθη ferri, contendebat Clarke, quia ὄσσε φαεινὰ, αἱματόεντα N, 435. 617. occurrunt. Sic tamen ὄσσε pro plurali accipiendum erit; nam dualem cum singulari verbi iungi non noui. Melius Harlei. (vt A, 200 aliqui) ἐξεφαάνθην. ὑπὸ βλεφάροις Barocc. Harl.

18. ἐν χείρεσσιν ἔχων. ψηλαφῶν Sch. B.

19. φρεσὶν ᾗσι τετάρπετο. Legebatur ᾗσιν ἐτάρπετο. — nisi quod ἐτέρπετο Eustath. vt paullo ante τέρπετο. Occurrit quidem aliquoties ταρπώμεθα. At φρεσὶν ᾗσι τετάρπετο Lips. „male,“ addit Ernesti; immo bene noua forma, τετάρπομαι, aliquoties in Odyssea obuia. Accedit Venetus; et cum hoc Harl. Townl. Vrat. A. b. d. fragm. Mosc. et vn. Vindob. Et hoc voluit Cant. ᾗσι τ' ἐτέρπετο.

21. τὰ μὲν ὅπλα θεὸς πόρεν, οἷ' ἐπιεικές. Schol. br. Eustath. εἰκός, πρέπον. Glossa Hesych. πόρεν οἷ ἐπιεικές· παρέσχεν αὐτῷ τὸ πρέπον. accepit οἱ pro αὐτῷ.

23. νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ θωρήξομαι. Barocc. ἀλλ' ἤτοι. Monet Clarke esse θωρήξομαι vi medii propria, armabo me.

24. Μενοιτίου ἄλκιμον υἱόν. „τὸν τότε, οὐ τὸν νῦν, addit Schol. B. scil. ἄλκιμον ὄντα. Schol. Townl. et Victor. τινὲς, ἀγλαὸν υἱόν. ἵνα ἁρμόζῃ τῇ αἰκίᾳ ἡ ὑπόμνησις τοῦ κάλλους.

25. κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλάς. Suidas: χαλκοτύπους τὰς ἐκ σιδήρου πληγὰς γινομένας. Hesych. reddit χαλκοπλήκτους. et Etymol. τὰς ἐκ σιδήρου πληγάς, vulnera.

26. μὴ μυῖαι — εὐλὰς ἐγγείνωνται. ⊱ „quod in Zenodoteis erat ἐγγίνωνται. at requiritur ει, est enim hoc pro ἐγγεννήσωσι. quod et Apollon. habet et Hesych. Etymol. Schol. br. Eusťath. γεννήσωσι, Suidas. Sic: οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας, ἐπὴν δὴ γείνεαι αὐτός. ὅ ἐστι γεννήσεις. (Od. Y, 202)" Schol. A. Puta fuisse γένω, γέννω, γείνω, eodem sensu, quo γεννάω, γεινάω, vt tamen etiam γείνομαι idem sit, vt saepius ἐγείνατο, generauit. τὸν υἱὸν γείνατο εἷο χέρηα Δ, 400. et ἐγγείνομαι pro ἐγγεννάω. Barnes: „γρ. ἐγγεννῶνται, et ἐγγεινῶνται." Scribitur passim ἐγγίνωνται. Deprauatius Lipſ. ἐγγίνονται. Hesych. ἐγγυῶνται γεννῶσι. quod Bentl. corrigit ἐγγίνωνται.

εὐλάς. σκώληκας. Apollon. Lex. Hesych. Etymol. At εὐλὰς esse acuendum, Schol. A. multis docet e vetere grammatico, e quo sua quoque petiere Etymol. et Eusťath.

27. ἐκ δ' αἰὼν πέφαται in medio posita sunt; oratio enim continuatur μὴ ἀεικίσσωσι δὲ νεκρὸν, κατὰ δὲ χρέα πάντα σαπήῃ. Ἀττικῶς δὲ ἔχει ἡ σύνταξις (scil. in omissione τοῦ κατά. ὁ νεκρὸς κατασαπῇ τὸν χρόα. ad morem antiquum seruatum serius ab Atticis) Schol. B. Sch. Exc.

κατὰ δὲ χρέα πάντα σαπήῃ. σαπήῃ Aristarchea est lectio, pro κατασαπῇ. Vulgata lectio erat σαπείη. quae etiam in Eusťathio occurrit; per se haud praua, nam post μὴ etiam optatiuus locum habet. v. Excurſ. II. ad lib. VII. p. 403. qui defendere velit, possit memorare morem Homericum variandi modos, post ἐγγείνωνται. Attamen codicum auctoritas tuetur lectionem σαπήῃ. De forma coniunctiui, ῷ, εω, ειω, ηω, vidimus iam στήῃ, θήῃ, et similia legebantur: v. c. ad E, 598.

ἐκ δ' αἰὼν πέφαται. non aliter potest dictum esse quam ἐκπέφαται ὁ αἰὼν, ἡ ζωὴ, excisa est vita, a φάω, φονεύω. Ita αἰὼν γλυκὺς καταλείβεται et φθίνει Od. E, 152. 160. τήκεται, ap. Apollon. III, 1132 et φθινύθειν τὸν αἰῶνα Od. Σ, 203 dictum eodem modo, quo φθείρειν τὸν θυμὸν, vnde θυμοφθόρος, θυμοραΐστης, et vt ὤλεσε θυμόν. Duxit hinc auctor Hymni in Mercur. κακό-

ζῆλος vſ. 42 αἰῶν' ἐξετόρησεν et 119 δι' αἰῶνάς τε τορήσας. Mirum eſt, quod Sch. B. adſcripſit: ἀπογυμνωθῇ δὲ καὶ φανερωθῇ ὁ αἰὼν, ἢ ὁ νωτιαῖος μυελός. vt φάω ſit pro φαίνω. vnde eſt quoque inter Sch. br. τέτρωται. ἀνήρηται. ἠφάνισται. Arridebat hic vſus vocis Ruhnkenio in Hymni in Merc. l. c. qui tamen medicorum fuiſſe videtur, non vulgaris. αἰὼν vulgari vſu vbique ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου Apollon. Lex. h. v. at medico „αἰὼν λέγεται καὶ ὁ νωτιαῖος μυελός. ὡς καὶ Ἱπποκράτης. Ἄνθρωπός τις, νοσήσας τὸν αἰῶνα, ἑβδομαῖος ἀπέθανεν“ Etymol. Sicque Erotianus in Lexico. Heſychius eadem notat, ſed *recentiores* locum Homericum ita interpretatos eſſe ait: τινὲς δὲ τῶν νεωτέρων τὸν νωτιαῖον μυελὸν ἀπέδωκαν. vbi v. Not. Scholia autem breuia: ἤτοι, ἀνήρηται ὁ βίος. ὅ ἐστι, ζωῆς ἐστέρηται. ἢ, ὡς οἱ γλωσσογράφοι, αἰὼν ἔφθαρται, ὅ ἐστιν ὁ νωτιαῖος μυελός. prius haud dubie vere; alterum ne tum quidem, ſi Ionicum fuit, locum habet, nam in ilibus vulneratus conciderat, non in tergo, Patroclus Il. 820. 1. Tollenda igitur eſt omnis ſubtilitas; et ſenſus eſt: *nam exanime iacet corpus.*

29. μή μοι fragm. Moſc.

30. 31. τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα, μυίας. ἄγρια φῦλα. ἄγρια νῦν τὰ θρασέα καὶ ἀναιδῆ καλεῖ. Sch. A. et addit: ἀρηϊφάτους δὲ τοὺς ὑπὸ σιδήρου πεφονευμένους. Mirum cur de ferro cogitauerit. Melius Apollon. Lex. ἀρηΐφατοι, οἱ ἐν τῷ πολέμῳ πεφονευμένοι. πειρήσομαι ἀλαλκεῖν. Flor. Aldd. 1. 2. nec emendatum niſi e Rom. inde a Turn. Steph. Poterat ferri: πειρήσομ' ἀλαλκεῖν. Procliuior quoque in hoc Bentleius, vt Od. Θ, 184 πειρήσομ' ἀέθλων. Succurrebat tamen, etiam πειρήσω occurrere Od. B, 316. addebatque Il. Θ, 8. I, 345.

Tenue eſt, mirum tamen, quod inde a Flor. editur ἀλαλκεῖν, cum alias vbique ἀλάλκειν ſit. Eſt tamen ἀλαλκὼν, vt I, 601. et ἀλαλκήσει Od. K, 228. ἀλαλκέμεν Barocc. nec male vt Od. Γ, 237. Fuiſſe eam Ariſtophaneam lectionem diſco e Schol. Townl.

„αἴ ῥα τε *quae ſcilicet*“ Clarke.

32. ἤν περ γάρ κῆταί γε. Editum erat vulgo et lectum κεῖταί γε cum vitio grammatico, etiam alibi obuio, vt ἐὰν cum indicatiuo a librariis illatum ſit. Recte inf. X, 487 ἤν περ γάρ πόλεμόν γε φύγῃ. Emendabam εἴπερ γάρ κεῖταί γε. Videbam quoque ſic legi in Harlei. Nunc in Veneto vidi legi κῆταί γε. non itaque dubitandum erat, an reciperetur. quod, inſpecto Wolfio, video iam ab eo factum eſſe.

τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν. Aliquoties in Odyſſea, hoc vno loco Iliadis lectum. τὸν εἰς τέλος φέροντα τὰ φυόμενα Schol. B. τὸ τέλος eſt maturitas. Melius ſic, quam alii modis aliis. Fere ſic dicta Ceres τελεσφόρος, quae maturat fruges. Paullo latius Horat. IV, 8 f. Liber *vota bonos ducit ad exitus*, τελεσφόρος. niſi de vitium maturitate accipias, quae agricolarum in votis eſt.

33. αἰεὶ τῷδ' ἔσται χρὼς ἔμπεδος. τῷγ' ἔσται magna codd. pars exhibet, Barocc. Cant. Vat. Harl. Vrat. d. fragm. Moſc. et edd. Flor. Aldd. mutatum a Turnebo ex ed. Rom.

χρὼς ἔμπεδος. nil monitum de vſu vocis, qui h. l. eſt, qui non mutatur, non corrumpitur, incolumis. quod alias poetae dicitur σῶς. vt bene Koeppen comparat. Verſum apponit Galenus, ad lib. de fracturis To. XII. Chart. p. 193. vt doceat χρῶτα eſſe corpus totum, exceptis oſſibus, cartilagine et ligamentis.

34. καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς ⟝ „quod ἥρωες omnes Achiui ſunt, non ſoli reges, vt Iſter volebat.“ Schol. A. repetitum aliquoties. v. ad B, 110.

35. μῆνιν ἀποειπὼν Ἀγαμέμνονι. remittens. condonans iram, iniuriam, irae cauſſam. Aliter nunc dictum ἀποειπεῖν, atque aliis locis. v. ad I, 309. niſi forte quodammodo comparari poteſt Γ, 406 θεῶν τ' ἀπόειπε κελεύθους. Nec notatum hoc gloſſographis, praeterquam Euſtathio.

Barnes „γρ. ἀπαιειπὼν“ quod eius commentum eſt. Laborat tamen quoque Clarke in ratione productae litterae ο. Ait Erneſti productum eſſe in caeſura, ſeu in

arsi, vt cum Hermanno loquaris. At vera caussa latet in digammo quod geminabatur pronuntiando.

36. δύσεο δ' ἀλκήν. Schol. B. τινὲς τὴν πανπλίαν. (mireris acumen!) ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ· ἀναιδείην ἐπιειμένε" (A, 149). Vidimus iam I, 231 εἰ μή σύγε δύσεαι ἀλκήν. Et sic similia, induere, pro sumere, adhibere, exserere.

38. 39. Compara inf. 347. 348.

39. στάξε κατὰ ῥινῶν. per nares. Eustath. mira affert: διὰ ῥινῶν· ἀντὶ τοῦ κατὰ ῥινοῦ, (per cutem) ἤτοι τοῦ δέρματος. καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ὠτειλῶν. τί γάρ, φασιν, ἔδει κατὰ τῆς ῥινὸς ἀμβροσίαν στάξαι τῷ ἀναισθήτῳ, καὶ οὕτω δόξαι μυρίζειν τὸν νεκρόν; Eodem spectare debuit, quod Schol. Townl. ait nonnullos scripsisse στάξε κατὰ βυρσῶν. Probe factum, quod saltem dubitarunt de nectare per nares infuso. Haud dubie poeta rescciuerat seu visu seu auditu morem Aegyptiorum condiendi corpora: nam inter alia conditura hoc ferebat, vt ferro extraheretur per nares cerebrum, tanquam pulpa ad putredinem maxime procliuis, vtque infunderentur liquores: τὰ μὲν αὐτοῦ οὕτω ἐξάγοντες, τὰ δὲ φάρμακα ἐγχέαντες Herod. II, 86. Ad eum morem videtur nunc vnguentum et nectar, vinum rubrum aemulans, infundi. Sin huc descendere nolis, sufficere potest, si dixeris homines illos meminisse odorum et vini austeri naribus admoti vim ad recreandos eos, qui deliquium animi passi erant; simili ratione poterat videri vigor aliquis et vis vitalis in corpus reuocari, ne putresceret.

ἵνα οἱ χρὼς ἔμπεδος εἴη. τὸ σῶμα ἄφθαρτον bene reddunt Schol. br.

Inter vs. 39 et 40. insertus erat versus in Harl. et fragm. Mosc. ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἔρξασ' ἀπέβη Θέτις ἀργυρόπεζα. aliunde suppletus, nec tamen male.

40. αὐτὰρ ὁ βῆ παρὰ θῖνα. E Schol. br. ad h. v. et e Schol. A. et Mosc. ad vs. 83. discimus fuisse ζήτημα, cur Achilles non per praeconem, sed ipse, conuocet copias ad concionem. Recte a festinatione Achillis et studii impatientia id repetitur; etsi primo quoque libro vs.

54 fecerit idem hoc Achilles. Conuocare autem concionem licuisse cuiuis principum, non consulto antea rege, satis ex his patet.

42. καί ῥ' οἵπερ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον. Recte notatum: καί ῥα vsque δοτῆρες iungenda esse cum seqq. vt sit: ὅσοι πρότερον ἐν τῷ ναυστάθμῳ ἔμενον, καὶ οὗτοι τότε παρῆσαν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. καί θ' οἵπερ Vrat. d. vn. Vindob. haud dubie comtius!

νεῶν ἐν ἀγῶνι. ἀθροίσματι τοῦ ναυστάθμου. v. sup. ad O, 428. Apollon. Lex. ἀγών. ὁ τόπος, εἰς ὃν συνάγονται (νῆες) hoc versu adscripto. μένεσκον *manere solebant*. Clarke.

43. οἵτε κυβερνῆται sc. ἔσαν, qui mox declarantur, καὶ (οἳ) ἔχον οἰήια νηῶν, (pro epitheto: κυβερνῆται ἔχοντες (regentes) τὰ οἰήια. et porro καὶ οἳ ταμίαι ἔσαν. vt monitum in Schol. Exc.

Facile est ad sensum, inesse aliquid duri in καὶ ἔχον omisso οἱ. pro καὶ οἱ ἔχον. Inde exortae variae corruptelae. In Barocc. cum Mori et vno Vindob. καὶ οἳ ἔχον ἥια νηῶν. interpolate. — ἤϊα erat in Harl. καὶ οἳ ἔχον οἴια Vat. Comminiscitur Barnes οἳ ἔχον τ' οἰήια. Etiam in edd. Flor. Aldd. erat καὶ οἳ ἔχον, interemto metro. Corrupit alio modo Turnebus, dum emendare voluit, κ' οἳ ἔχον· deb. χ' οἱ. Restituit e Romana, quod habemus et codd. tuentur, cum Eustath. etsi est oratio paullo horridior. Vltimae in ἔχον cauere volens Bentl. em. ἔχοντ' οἰήια. Sane: πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντε sup. P, 355 etiam actiue. Vox hoc vno loco occurrit, aliquoties in Odyssea: et ap. Apollon. Arg. I, 401. vbi v. Schol. Apollon. οἰήια. (vt legendum) τοὺς οἴακας. τὰ πηδάλια. et Hesych. cum Etymol. qui versum laudat qualem habemus.

44. ἔσαν deletum erat in Vat. vix caussa certa, puto. nam desideraretur sic vox, v. c. μένον.

45. καὶ μὴν οἱ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν. ⊱ „quod exercitus ad Ilium dux erat Achilles, etiam antequam iratus erat; quare nunc eius imperium (ἡγεμονία) resti-

tuitur." Sch. A. Mirum Scholion, quod eo spectare videtur, quod Achilles exercitum eduxit in pugnam et disposuit, non Agamemnon. Attamen fortissime quidem pugnauit, et inter principes primo forte loco fuit, non autem exercitus dux dici potest.

46. δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς. Sch. B. „δὲ, ἀντὶ τοῦ γάρ." non puto recte. Est modus antiquus enuntiandi: *ille autem*. pro, ὃς δηρὸν ἐπέπαυτο. vel ὁ πεπαυμένος.

ἐπέπαυτ' a πέπαυμαι reuocatum est hoc quoque loco, vt sup. Σ, 248. vbi vid. Obss. consensu codicum.

47. Ἄρεος θεράποντες. Townl. ἄρεως.

49. ἔγχεϊ ἐρειδομένω. ⸖ quod per syllepsin haec dicta sunt, (τὼ δὲ δύω σκάζοντε) nam solus Diomedes pede vulneratus erat (Λ, 376. 7. Vlyssis autem costas hasta Soci perstrinxerat Λ, 436 sq.) Haec Sch. A. cum Sch. br. Aliud acumen mirum est in Sch. A. Dionysii (haud dubie Thracis) qui diplen fuisse additam dixit, quod tanquam cum irrisione dicta sunt illa: ἔτι γὰρ ἔχον ἕλκεα λυγρά. (ἐπ οἷον μυκτηρίζοντός ἐστι τό· ἔτι γὰρ ἑ. ἑ. λ.) tardiores enim aduenlunt vulnerati. Dici autem haec, quoniam paullo post (Jl. Ψ) educturus eos est poeta in certamen funebre: Cui rei nunc subuenit innuendo eos iam tum conualescere coepisse. (satis celeriter; nam vulnerati erant superiore die ante meridiem; at tertio abhinc die habentur ludi)

ἔτι γὰρ ἔχον ἕλκεα λυγρά. Emendat γάρ ῥ' ἔχον Bentlei. Non sequar; pronuntiatione hoc fit, vt geminetur τὸ ῥ. ἄλγεα pro ἕλκεα Barocc. Mori.

50. μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ. *in primis ordinibus.* ἐν τῇ προεδρείᾳ Schol. br. et Eustath. διὰ τὸ προλαβεῖν διὰ σπουδῆς, cum Agamemnon serius veniret. Alioquin e vulnere fessi *in primo aditu* considere potuere.

κιόντε Vrat. A. b. et vn. Vindob. praefert Ern. κιόντες propter sequentem vocalem versus seq.

51. ⸖ quod ὁ δεύτατος est ὁ ἔσχατος. ἀπὸ τοῦ δεύεσθαι, ἐνδεῖν, Sch. A. cf. Etymol. h. v.

53. οὗτα Κόων Ἀγηνορίδης. Male in aliis οὖτα vt in Vrat. b. d. v. ad Δ, 319. Ad voc. Κόων est Scholion Townl. Φερεκύδης Κόνωνά φησι.

55. τοῖσι δ' ἀνιστάμενος. Iterum δὲ in apodosi. Orationem, quae sequitur, ante oculos habuit Iulian. Or. II. pr.

56. Ἀτρείδη, ἦ ἄρ τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον ἔπλετο. Esse ἦ circumflexo notandum monet Schol. A. et Herodianum ita censuisse, discimus ex Schol. B. Alii per hyperbaton iungenda ἦ περ (ex νῶϊ περ) censuerant, vt esset per interrogationem: ἆρά τι τοῦτο ἀμφοτέροις ἔπλετο ἄρειον, ἤπερ ὅτε ἡμεῖς ἀχνύμενοι μενεήναμεν. Similia Schol. Exc. quibus nihil durius esset. Scilicet non viderant esse ellipsin in priore membro: *sane satius fuisset* τόδε, hoc, quod nunc facimus, τὸ ὁμονοεῖν, nos fecisse tum, τότε, ὅτε νῶϊ περ ἐμενέημεν ἔριδι.

Barnes ἄρτι vna voce legit et reposuit; idque reddit: nuper. dudum. Atqui hoc non ἄρτι est, sed, nunc. Nec alius quisquam videtur ita legisse; etsi Eustath. monet esse distinguendum ἄρ τι. Habet τό τι vim suam, quam Ernesti reddit: non paullo ergo hoc vtique vtilius erat.

τό γ' pro τόδ' erat in Barocc. Mori.

ἀμφοτέροισιν ἄρειον. Chia ὄνειαρ. Massiliensis ἄμεινον. Vulgata est ap. Iulian. Or. II, p. 50.

58. θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν. Harlei. pro var. lect. θυμοβόρου ἔριδος. Insederat forte hoc ex H, 210 θυμοβόρου ἔριδος μένεϊ ξυνέηκε μάχεσθαι.

59. τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῷ. Schol. B. ἐν νήεσσιν accipit, cum nauem conscenderet cum praeda reliqua. puto simpl. in castris, quo illa auehebatur.

60. ὅτ' ἐγὼν ἑλόμην Λυρνησσόν. ἐγὼν grammaticis debetur; fuit ἐγώ. Λυρνησσόν Flor. Aldd. Λυρνησὸν, recte, si more antiquo.

61. ἄσπετον οὖδας. ornans epitheton terrae, vt ἀπείρονα γαῖαν alibi.

tuitur." Sch. A. Mirum Scholion, quod eo ſpectare videtur, quod Achilles exercitum eduxit in pugnam et diſpoſuit, non Agamemnon. Attamen fortiſſime quidem pugnauit, et inter principes primo forte loco fuit, non autem exercitus dux dici poteſt.

46. δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς. Sch. B. „ὃς, ἀντὶ τοῦ γάρ." non puto recte. Eſt modus antiquus enuntiandi: *ille autem.* pro, ὃς δηρὸν ἐπέπαυτο. vel ὁ πεπαυμένος.

ἐπέπαυτ' a πέπαυμαι reuocatum eſt hoc quoque loco, vt ſup. Σ, 248. vbi vid. Obſſ. conſenſu codicum.

47. Ἄρεος θεράποντες. Townl. ἄρεως.

49. ἔγχεϊ ἐρειδομένω. ⊱ quod per ſyllepſin haec dicta ſunt, (τὼ δὲ δύω σκάζοντε) nam ſolus Diomedes pede vulneratus erat (Λ, 376. 7. Vlyſſis autem coſtas haſta Soci perſtrinxerat Λ, 436 ſq.) Haec Sch. A. cum Sch. br. Aliud acumen mirum eſt in Sch. A. Dionyſii (haud dubie Thracis) qui diplen fuiſſe additam dixit, quod tanquam cum irriſione dicta ſunt illa: ἔτι γὰρ ἔχον ἕλκεα λυγρά. (ὅτι οἷον μυκτηρίζοντός ἐστι τό· ἔτι γὰρ ἐ. ἕ. λ.) tardiores enim adueniunt vulnerati. Dici autem haec, quoniam paullo poſt (Jl. Ψ) educturus eos eſt poeta in certamen funebre: Cui rei nunc ſubuenit innuendo eos iam tum conualeſcere coepiſſe. (ſatis celeriter; nam vulnerati erant ſuperiore die ante meridiem; at tertio abhinc die habentur ludi.)

ἔτι γὰρ ἔχον ἕλκεα λυγρά. Emendat γάρ ῥ' ἔχον Bentlei. Non ſequar; pronuntiatione hoc fit, vt geminetur τὸ ῥ. ἄλγεα pro ἕλκεα Barocc. Mori.

50. μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ. *in primis ordinibus.* ἐν τῇ προεδρείᾳ Schol. br. et Euſtath. διὰ τὸ προλαβεῖν διὰ σπουδῆς, cum Agamemnon ſerius veniret. Alioquin e vulnere feſſi *in primo aditu* conſidere potuere.

κιόντε Vrat. A. b. et vn. Vindob. praefert Ern. κιόντες propter ſequentem vocalem verſus ſeq.

51. ⊱ quod ὁ δεύτατος eſt ὁ ἔσχατος. ἀπὸ τοῦ δεύεσθαι, ἐνδεῖν, Sch. A. cf. Etymol. h. v.

53. οὔτα Κόων Ἀγηνορίδης. Male in aliis οὖτα vt in Vrat. b. d. v. ad Δ, 319. Ad voc. Κόων est Scholion Townl. Φερεκύδης Κόωνά φησι.

55. τοῖσι δ' ἀνιστάμενος. Iterum δὲ in apodosi. Orationem, quae sequitur, ante oculos habuit Iulian. Or. II. pr.

56. Ἀτρείδη, ἦ ἄρ τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον ἔπλετο. Esse ἦ circumflexo notandum monet Schol. A. et Herodianum ita censuisse, discimus ex Schol. B. Alii per hyperbaton iungenda ἤ περ (ex νῶϊ περ) censuerant, vt esset per interrogationem: ἆρά τι τοῦτο ἀμφοτέροις ἔπλετο ἄρειον, ἤπερ ὅτε ἡμεῖς ἀχνύμενοι μενεήναμεν. Similia Schol. Exc. quibus nihil durius esset. Scilicet non viderant esse ellipsin in priore membro: *sane satius fuisset* τόδε, hoc, quod nunc facimus, τὸ ὁμονοεῖν, nos fecisse tum, τότε, ὅτε νῶϊ περ ἐμενέημεν ἔριδι.

Barnes ἄρτι vna voce legit et reposuit; idque reddit: nuper. dudum. Atqui hoc non ἄρτι est, sed, nunc. Nec alius quisquam videtur ita legisse; etsi Eustath. monet esse distinguendum ἄρ τι. Habet τό τι vim suam, quam Ernesti reddit: non paullo ergo hoc vtique vtilius erat.

τό γ' pro τόδ' erat in Barocc. Mori.

ἀμφοτέροισιν ἄρειον. Chia ὄνειαρ. Massiliensis ἄμεινον. Vulgata est ap. Iulian. Or. II, p. 50.

58. θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν. Harlei. pro var. lect. θυμοβόρου ἔριδος. Insederat forte hoc ex H, 210 θυμοβόρου ἔριδος μένεϊ ξυνέηκε μάχεσθαι.

59. τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῷ. Schol. B. ἐν νήεσσιν accipit, cum nauem conscenderet cum praeda reliqua. puto simpl. in castris, quo illa auehebatur.

60. ὅτ' ἐγὼν ἑλόμην Λυρνησσόν. ἐγὼν grammaticis debetur; fuit ἐγώ. Λυρνησσόν Flor. Aldd. Λυρνησὸν, recte, si more antiquo.

61. ἄσπετον οὖδας. ornans epitheton terrae, vt ἀπείρονα γαῖαν alibi.

62. *δυςμενέων ὑπὸ χερσὶν, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος.* ξ-„quod *ὑπὸ χερσὶν* est pro *ὑπὸ χειρῶν*, et quod in *ἀπομηνίσαντος* abundat *ἀπό.*" Schol. A. vt ſane fit multis in vocibus; ſic *ἀπομνημονεῦσαι. ἀπαντᾶν.* Ita quoque Euſtath. ad h. l. accepit cum Schol. Except. et auctor gloſſae apud Heſych. *ἀπομηνίσας, χολωθείς.* quae ad B, 772 ſpectat.

Nicias *ἐμεῦ ἄπο* ſcribebat: (vt eſſet, propter me iraſcentem.) Addit Schol. A. nec tamen neceſſe eſſe.

Aſcalonita *ἀπομηνίσας* accipiebat vt *ἀποφοιβήσαντος*; ſicque receptum eſſe inter grammaticos; *καὶ οὕτως ἔχει ἡ παράδοσις.* Quorſum hoc pertineat, obſcurum eſt. *ἀποφοιβάζων. ἀποκαθαίρων. ἢ χρησμῳδῶν. μαντευόμενος.* apud Suidam legitur. At Aſcalonita hoc ſenſu accepiſſe videtur, vt ſit, a furore remitto.

Ptolemaeus videtur amplexus eſſe id, quod verius habetur de ira implacabili: quam in ipſa voce *μῆνις* quaerunt grammatici. Etymol. in *μῆνις. ἀπομηνίσας, τὸ μνησικακήσας. ὀργισθείς.*

Diſertiora ſunt in Sch. B. *ἡ δὲ ἀπὸ ἀντὶ τῆς ἐπί. ὡς τό· Πριάμῳ ἐπεμήνιε δίῳ* (N, 460) *ἢ παντελῶς μηνίσαντος.* Mirum tamen nunc demum hac de voce moneri, cum ea iam frequentata ſit B, 772. H, 230. I, 426. vbique eſt, *peruicaciter iram retinere.* Quae loca niſi eſſent, poſſis forte accipere h. l. *non tot Achaei periiſſent, ſi ego reuocaſſem me ab ira,* ceſſaſſem. vt mox 75 *μῆνιν ἀπειπόντος.* Ap. Apollon. Lex. eſt *ἀπομηνίσει* (ad Od. Π, 378. vbi opp. *οὐ μεθήσει, ἀλλ' ἀπομηνίσει*) *τὴν μῆνιν ἀπαγγελεῖ.* (immo vero, niſi locus mancus eſt, *οὐκ ἀπαγγελεῖ*) *καὶ εἰς τὸ μέλλον ἐπιστέλλεται·* Heſych. *ἀπομηνίειν, τὴν μήνισιν ἀπαγγέλλειν.* poteſt hoc in alio contexto ita ſe habere, vt *ἀπὸ* ceſſationem notet.

63. *Ἕκτορι μὲν* — quod Neſtor dixerat *ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες* etc. Il. A, 255. Profuit Troianis iurgium, quod Achillem ab armis auocauit.

65. *ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν.* — Excidit Scholion: ſpectauit illud, puto, ad *προτετύχθαι*, de quo iam vidimus ad Π, 60. vbi idem verſus occurrebat.

67. νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον. ⊱ „quod χόλον oppoſuit τῇ μήνιδι." Sch. A. hoc eſt quod Apollon. Lex. reſpicit in χόλος. ἤτοι πολυχρόνιον πάθος καὶ τὸ αὐτὸ τῇ μήνιδι, ἢ τὸ ὀλιγοχρόνιον verſu adſcripto. Νῦν δῆτοι Harl. cum vno Vindob. nec male. νῦν δ' ἤδη Apollon. l. l. οὐδέ τί με χρή. Vrat. A. b. οὐδ' ἔτι.

68. ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν. ἀσκελέως hoc vno loco occurrit. Sch. B. cum ceteris Schol. inde ductis, etiam Victor. ἀντὶ τοῦ ἄγαν σκληρῶς. σκέλλειν γὰρ τὸ σκληροποιεῖν. Sic fere Od. K, 463 Vlyſſis ſocii viribus exhauſti: νῦν δ' ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι. Fuit σκέλω. σκελέω. σκλέω. ἱμάντες ἐσκληῶτες ap. Apollon. II, 53. ibid. χρὼς οἱ ἐσκλήκει, 201.

Pergit Schol. B. οἱ δὲ ἀπέδωκαν ἀσκελέως ἀδιαλείπτως — τὸ γὰρ ἀσκελὲς ἄβατον, ἀπόρευτον (ſcil. quaſi a τὸ σκέλος ductum eſſet.) Etymon ineptum, ſed res vera; ita ἀσκελὲς poſitum occurrit pro continuo, ſine mutatione ac fine; ἀμετακστρεπτὶ Sch. br. Etiam Apollon. Lex. h. v. σκληρῶς. ἀμεταστρέπτως. Sic Od. A, 68 ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἀσκελὲς αἰεὶ Κύκλωπος κεχόλωται. et Δ, 543 μηκέτι, Ἀτρέος υἱὲ, πολὺν χρόνον ἀσκελὲς οὕτω κλαῖε. Pleraque ex his iam a Stephano video conſtituta ex Euſtath. ἀσκαλέως ſcribit vn. Vindob. vt in Scholiis quoque ſcriptum paſſim vidi. — μενεαίνειν, ὀργίζεσθαι. vt modo 58. Apollon. h. v. ἐπὶ μὲν τοῦ χολοῦσθαι verſu adſcripto.

70. ὄφρ' ἔτι καὶ Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθών. Euſtath. ait καὶ abundare; ſed eſt, etiam. Miror monitum non eſſe, ἔτι nullam vim habere; et eſſe forte ſcribendum ὄφρα τι καὶ, aliqua ex parte. aliquatenus. πειρήσομαι eſt vitium Ald. 2. et hinc in aliis excuſum.

ἀντίος. „Ariſtarchus ἀντίον." Schol. A. ſicque Mori. Harlei. fr. Moſc. Ven. perpetua varietate: v. c. P, 8. Alias tamen Ariſtarchus tuebatur ἀντίος, vt Z, 54. Λ, 94. Idem tamen ἀντίον praetuliſſe ferebatur Λ, 219. Eſt quoque ἐλθεῖν in Cantabr.

71. αἴ κ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἰαύειν. ⊱ „quod ἰαύειν nunc non eſt dormire, (vt Ξ, 213 et al.) ſed ἐπαυλίζε-

σθαι, vt I, 325. Sch. A. παραυλίζεσθαι. σαρκαστικὸς δὲ ὁ λόγος Sch. B.

αἴ κ' ἐθέλωσι pro αἴ κ' ἐθέλοιεν, ait Sch. A. αἴγε Lipſ. (forte in vſ. ſequ. pr. ὅς γε Φ.)

72. 73. Lecti iam ſup. H, 118. 119. γόνυ κάμψειν. ἐναργῶς declarat laſſitudinem ex curſu. Schol. B. οἱ Φεύγοντες τεταμένον ἔχουσι τὸ γόνυ, οἱ δὲ καθήμενοι, κεκαμμένον. ἀσπασίως οὖν, Φησι, καθεδεῖται τῶν Φευγόντων τις ἐκ πολέμου, ὃς καὶ ἀναπαύσει αὐτὸν, καὶ τὸ σκέλη, ἐκ τοῦ συντόνου τῆς Φυγῆς δρόμου, καθίσας. (cf. Od. E, 453. 4.) Habent eadem Schol. Moſc. Townl. Victor. petita e Porphyr. Qu. 22.

αἴ κε Φύγῃσι vn. Vindob. αἴκεν ἢ ὅς κε Φύγῃσι Euſtath.

ἀ. αὐτὸν Vat.

73. δηΐου ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔγχεος ἡμετέροιο. In Ven. eſt Φεύγων ἐκ πολέμοιο. Mirum poſt ὅς κε Φύγῃσι Sch. A, tamen: „γράΦεται· δηΐου ἐκ πολέμοιο." Alia deprauatio ſequitur: ἐκ πολέμοιο ὑπ'. hiatu manifeſto. Supra H, 119 erat Δηΐου ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος. Verſum aſſutum eſſe patet. Vncis quoque incluſit Bentl. etſi ſimul coniecit: Δηΐου ἐκ πολέμου ὑπό τ' ἔγχεος ἡμετέροιο.

74. οἱ δὲ χάρησαν Vrat. b. quod poſtulat Ioniſmus, pro οἱ δ' ἐχάρησαν.

75. μῆνιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλείωνος. ☞ „ἀπειπόντος. Ἀρίσταρχος ἔξω τοῦ ε, ἀπειπόντος, καὶ αἱ πλείους." Sch. A. Scilicet ἀποειπόντος eſſe debebat, vt paullo ante 35 μῆνιν ἀποειπών. nam eſt αποϝειπων. Sic quoque legimus I, 309. 506. et al. Et facile verſus ſic conſtitui poterat μῆνιν ἀποειπόντος ἀγαυοῦ Πηλείωνος. At recte videtur cenſuiſſe Bentleius totum verſum eſſe ſpurium.

76. ☞ 77. ☞ τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων αὐτόθεν ἐξ ἕδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς. „Zenodotus tantum vnum verſum habebat:"

Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέΦη κρείων Ἀγαμέμνων.

Fuit idem versus in Massiliotica et Chia', vna cum altero:

.. ἀναστενάχων καὶ ὑφ' ἕλκεος ἄλγεα πάσχων.

Deficit caput versus, quod fuisse suspicabar: Πυκνὰ μάλα στενάχων. — At in Townl. video fuisse: μῆνιν ἀναστενάχων. Ex his omnibus versus 77 αὐτόθεν ἐξ ἕδρης prorsus exulauit.

Versus, qui nunc leguntur, Schol. A. ait *esse apud Aristophanem*. Paullo post tamen *ex Alexandro Cotyaeensi* narratur *Aristarchus* 77 *αὐτόθεν ἐξ ἕδρης inseruisse, ex falsa opinione*, ac si vulnus impedire debuisset surgere Agamemnonem. Atqui, pergit Schol. *manu erat vulneratus, non pede:* (v. sup. Λ, 252) et mox *porcum ferit, iam sanatus.* Similia iterantur mox in alio Scholio, quod *Porphyrii* esse intelliges, si memineris idem haberi in Quaest. Hom. f. 23. Translatum illud quoque est in Schol. Mosc. vt tamen pro exemplo manifesto sit, quomodo seu librarii seu grammatici antiquiora Scholia exscribere solebant: omissis veterum doctis argutiis omnibus, adscripta tantum sunt ea, quae Porphyrius ex sua sententia ad interpretationem apposuit. Importunum hoc Aristarchi acumen, dum vulneratum Agamemnonem non stantem dicere potuisse statueret, miras, vt statim videbimus, turbas in h. l. fecit. Potuit tamen Aristarcho fieri iniuria, cum postulatus sit versus inserti, si eum iam Aristophanes forte in antiquioribus repertum adsciuerat, prauo quidem iudicio, nec tamen a se procusum. Vt procuderetur, suspicor praua interpretatione versus 79. ἑσταότος μὲν καλὸν ἀκουέμεν, quasi Agamemnon sic excusare voluerit se sedentem dicere. Atqui sententia nulla alia est, quam, par est eum audire, qui ad dicendum surrexerit.

Versum agnouit Apollon. Lex. in ὑββάλλειν. ἐξέδρης Ald. 2. cum grege suo. „γρ. ἐν μέσσοισι παραστάς. Barnes.“ nec addit vbi. Legitur sic in Cant.

78. Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος notatum ab Etymol. in θεράποντας. esse πάντας τοὺς θεραπευτικῶς ἔχοντας.

79. ἑσταότος μὲν καλὸν ἀκουέμεν, οὐδὲ ἔοικεν ὑββάλλειν. Ariſtarchus ἀκούειν, ſicque Apollon. Lex. et Barocc. Sententia verſus per ſe eſt ſatis aperta, ſi memineris ἑσταότος nihil aliud eſſe quam τοῦ εἰπόντος, λέγοντος: Is qui ad dicendum ſurrexit, eſt ἑστώς. Sequitur οὐδὲ ἔοικεν ὑββάλλειν, *nec eum dicentem interpellare fas eſt* h. e. nolite me ſtrependo interpellare. Nihil his clarius et apertius. Quibus tamen ſemel in animum venerat, vulneratum Agamemnonem non ſtantem, ſed *ſedentem* dicere debuiſſe, mira commenti ſunt.

Primo ſupplere debuere apodoſin: ἑσταότος μὲν καλὸν ἀκουέμεν — *ſtantem quidem audire aequum eſt* — aequum tamen eſt quoque, nunc et me e ſede mea dicentem audire. Nunc haerebant in verbis: οὐδὲ ἔοικεν ὑββάλλειν, ὑποβάλλειν. quod eſt *ſuggerere, monere,* tum et *interpellare.* Diſceſſere itaque in partes et alii aliam viam ingreſſi ſunt. Primo ordinem verborum in vſ. 77 duplici modo inſtituerunt; aut ἐξ ἕδρης ἀναστὰς, οὐδ' ἐν μέσσοισι (στὰς), *ſtans, ſed iuxta ſedem ſuam, non in medium progreſſus,* aut μετέειπεν αὐτόθεν ἐξ ἕδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν, ἀναστάς. vt vulgo interpungitur, *ſedens dixit, nec ſtans in medio,* vel *nec in medio, cum ſurrexiſſet.* Haec elicias ex Sch. B. et Euſtath. qui et addunt: *Epaphroditum* commentum eſſe cauſſas facti, quod ſedens dixit Agamemnon, non ſtans, ne ab omnibus audirentur tam humiliter ab eo dicta, et quod vulnus ſurgere impediret.

Suppleri haec poſſunt ex Apollonii Lex. in ὑββάλλειν. ὁ μὲν Ἀρχίας ἀκούει κυρίως, καθήμενον, καὶ μηδ' ἀνιστάμενον μηδὲ προεληλυθότα. (ſic leg.) *Archias* Epaphroditi fuerat magiſter, vt diſcimus e Suida in Ἐπαφρόδιτος. At ſectae huius auctor eſſe debuit *Ariſtarchus,* quippe qui, e falſa perſuaſione (v. modo ad 77) verſum 77. αὐτόθεν ἐξ ἕδρης interpoſuerat. Quod et in Euſtathio eſt p. 1172, 12 ὅτι καθεζόμενος δημηγορεῖ — καὶ Ἀρίσταρχος δὲ οὕτως οἴεται.

Pergit Apollonius l. l. οἱ δὲ περὶ τὸν Σιδώνιον ἑστῶτα μὲν λέγουσι τὸν Ἀγαμέμνονα παρὰ τῇ καθέδρᾳ, οὐδ' ἐν μέσῳ ἑστῶτα. Fuit haec Dionyſii Sidonii ſententia, vt paullo poſt videbimus, eadem quam Alexander Cotyaeenſis amplexus erat.

Fuere ergo duae grammaticorum ad h. v. ſectae; altera ſtatuentium Agamemnonem *ſediſſe* dicentem: cui praeiuerat *Ariſtarchus*, tum in ea fuit *Archias* et *Epaphroditus*; altera eorum, qui *ſtantem dixiſſe* contenderent: in his *Dionyſius Sidonius* et *Alexander Cotyaeenſis*.

Fuere quoque qui ἑσταότως legerent, ἀντὶ τοῦ εὐσταθῶς. ἀρκούντως. ἐθελόντως. Sch. B. et Euſtath. p. 1172, 56.

Taedium facit haec operoſe perſequi; video tamen officii, quod ſemel recepi, eſſe, tricas quoque et laqueos, quos ſibi ipſi implicuere grammatici, explicare.

80 ὑββάλλειν, χαλεπὸν γάρ, ἐπιστάμενόν περ ἐόντα, „quod ὑββάλλειν eſt ὑποβάλλειν — ὑββάλλειν leniter ſcribendum eſſe cum ſit Aeolicum, contenderat Herodianus ἐν τῇ κ̄ τῆς καθόλου.“ ſubtiliter, ſed vere.

In interpretatione huius vocis iterum in duas ſectas disceſſerunt veteres: cum ea et eſſe poſſit *ſubiicere*, *monere*, dicenda, et *interpellare*. Accedit quod obſcura eſt altera verſus pars: χαλεπὸν γάρ, ἐπιστάμενόν περ ἐόντα. Scilicet voluit poeta ſubiicere: λέγειν, εἰπεῖν, ἐὰν ὑποβάλλωσιν αὐτῷ οἱ ἀκούοντες. *difficile enim eſt, virum etiam eloquentem dicere, ſi interpelletur ſtrepitu audientium*, quod mox diſertius: βλάβεται δὲ, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής. ἐόντα adiectum ſollenni more; aiunt abundare Attico more: v. Porphyr. ad h. v. Qui *ſtantem* dixiſſe Agamemnonem ſtatuerant, expeditam habebant ſententiam: οὐδὲ ἔοικεν ὑββάλλειν, *nec aequum, conſentaneum eſt interpellare* eum dicentem: ſcil. ſtrependo. Eſt enim ὑποβάλλειν, ὑποκρούειν. ἐμποδίζειν. ὑποκρούεσθαι θορύβῳ τὸν λέγοντα. vnde ὑποβλήδην A, 292 vbi Schol. ſimilia afferunt. Bene haec expoſuit Alexan-

der ap. Porphyr. καλῶς ἔχει τοῦ ἑστῶτος καὶ δημηγοροῦντος ἀκούειν, καὶ μὴ ὑποκρούειν, μηδὲ ἐμποδίζειν. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ὑββάλλειν. χαλεπὸν γὰρ καὶ τῷ πάνυ δεινῷ, ἐν ταραχῇ εἰπεῖν. Et in Euſtath. ſimilia p. 1172, 37 ſq.

At qui *ſedentem* dixiſſe volebant Agamemnonem, ſtatuebant eum ſtatuiſſe alium in medio, qui pro ſe diceret, ei tamen *ſubieciſſe dicenda:* hoc eſſe ὑποβάλλειν, et hominem ὑποβολέα, ἢ ἑρμηνέα, cui Agamemnon praeiret in iis quae dicenda eſſent. Ita rex partes eius ſuſcepit, qui per interpretem loquitur. Ita intellige Euſtath. p. 1171, 58 ſq. qui et addit τοῖς χαριεστέροις haec parum placuiſſe, cum de eo more heroica aetate nihil conſtet.

Secundum Porphyrium Apollonius, qui tamen et ipſe *ſtantem* Agamemnonem dixiſſe cenſuerat (at 77. accipere debuit: *eum ſtetiſſe iuxta ſedem,* non, in medium progreſſum) τὸ ὑποβάλλειν etiam hoc ſenſu acceperat, diuerſo tamen modo locum erat interpretatus: nolle Agamemnonem dicere ea, *quae ſibi ab alio ſubiecta et monitu ſuppeditata ſint:* παραιτεῖσθαί φησιν (Agamemnonem) τὸν ὑποβολέα, ὡς ἂν ἐκ τοῦ αὐτοσχεδίου λέγειν μέλλων. ἐμοῦ γάρ, φησιν, ἀκουσάτω, καὶ μηδείς μοι ὑποβαλέτω ἵνα εἴπω· (*quamdiu dicam*) χαλεπὸν γὰρ τὸ ὑποβαλλόντων ἀκούειν (*eos, qui monent:* fere quales *Einhelfer, Souffleurs*) τῷ ἐπιστήμονι τοῦ λέγειν. καὶ πῶς ἄν τις ἐν πολλῷ ὁμάδῳ ἀκούσει τοῦ ὑποβάλλοντος; ἢ ὁ ἀκούσας εἴποι; ὥστε καὶ λιγὺν ὄντα δημηγόρον, καὶ δύναμιν ἑλόντα τοῦ αὐτοσχεδιάζειν, βλάπτεσθαι ἐμποδιζόμενον τῷ ἐξ ὑποβολῆς λέγειν ἐν πολλῷ θορύβῳ· Contortiſſima ratio! nec tamen video, quae alia ſententia Apollonii elici poſſit. Nam ὑποβάλλειν de eo dicendi genere, quod per altercationem fit, accipi quidem poſſit; reliqua tamen Apollonii verba hoc haud admittunt. Subiicit Porphyrius, aut quem ille exſcripſit: εἶχε δ' ἄν τινα λόγον ἡ ἐξήγησις, εἰ ἐγίνωσκεν Ὅμηρος τὸ τοιοῦτον εἶδος τῆς δημηγορίας. λέγω δὲ τὸ ἐξ ἀναγνώσεως καὶ γραφῆς ὑποβαλλόμενον (cum quis alteri ſcripto vel lecto ſuggerit dicenda.)

In Porphyrio *Apollonius* hic inducitur ὁ διδάσκαλος ἡμῶν. Haec addita valde turbant. De Apollonio aliquo, magistro Porphyrii, nihil aliunde constat. In Apollonii Lexico nihil horum omnium reperitur. Suspicor scholion illud ab Porphyrio transscriptum esse aliunde; et quidem a grammatico e schola Apollonii Sophistae: in cuius Lexico est glossa voc. ὑββάλλειν. καὶ κατὰ μὲν Ἀρχίαν ἡ διάνοια αὕτη· ἑστῶτος μὲν καλόν ἐστιν ἀκούειν, οὐδὲ ἔοικεν ὑββάλλειν ἑτέρῳ. (si scil. Agamemnon alii pro se dicenti et in medio stanti, subiiceret eumque moneret dicenda) χαλεπὸν γὰρ τοῦτο (supplendum τὸ ἀκοῦσαι τοῦ ὑποβάλλοντος) καὶ ἐπιστήμονι λόγων. ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσειεν τοῦ ἑτέρου ὑποβαλλομένου; (pro ὑποβάλλοντος) Prorsus haec conueniunt cum iis, quae in Porphyrio tribuuntur Archiae, vt adeo, si Apollonii glossa illa in Lexico voc. ὑββάλλειν est, Archia quem laudat, serius eum vixisse et Epaphroditi aequalem fuisse necesse sit, quem sub primis imperatoribus vixisse modo vidimus. Ab eadem secta profectum esse suspicor aliud Scholion, eodem modo interpretandum, in Sch. A. χαλεπὸν γὰρ, ἑτέρῳ ὑποβάλλειν τὸν λόγον ὃν αὐτός τις εἰπεῖν βούλεται, κἂν ὅτι μάλιστα ἐπιτιμῶν (*increpando?* an ἐπιτείνων sc. τὴν φωνὴν, *intenta voce suggerendo dicenda)* Contra cum Alexandri ratione prorsus conuenit interpretatio Dionysii Sidonii diserte proposita in Apollonio; οἱ δὲ περὶ τὸν Σιδώνιον ἐκ τοῦ ὑββάλλειν τὸ ὑποκρούειν ἀκούουσιν. ἡ δὲ διάνοια οὕτως· ἑστῶτος μὲν καλὸν ἀκούειν. οὐδὲ ἐοικός ἐστιν ὑποκρούειν τὸν λέγοντα. Χαλεπὸν γάρ ἐστι καὶ τῷ ἐπιστήμονι λέγειν ὑποκρουομένῳ διὰ τὸν θόρυβον λέγειν. ἀνδρῶν γὰρ ἐν ὁμάδῳ πολλῷ πῶς ἄν τις ἀκούσειεν ἢ εἴποι ὑποκρουόμενος ὑπὸ τῶν θορυβούντων. καί φησιν ὁ Σιδώνιος, ὅτι τῷ ὑββάλλειν ὅμοιόν ἐστι τοῦτο· τὸν δ' ἄρ' ὑπεβλήδην ἀμείβετο. Vides omnem Alexandri interpretationem, omnemque meliorem rationem ad Sidonium referri auctorem.

Vt verbo absoluam, duplex fuit, quod iam dixi, ratio interpretandi voc. ὑββάλλειν inter veteres, et ex eo

constituendi sententiam, vt esset vel *strependo interpellare*, vel *suggerere dicenda*. Prius verius, habent quoque Sch. br. Et sic interpretati sunt οἱ χαριέστεροι ap. Eustath. p. 1172, 12—21. Alterum Sch. Exc. attingunt: τινὲς κακῶς ἤκουσαν· τὸ δι' ἑτέρου λέγειν. Mature e disputatione grammaticorum sublatam esse controuersiam necesse est; nam in Hesychio nihil notatum est, praeterquam ὑββάλλει. ὑπερτίθεται (leg. ὑποτίθεται) ὑποβάλλει. et in ὑποβάλλει, ὑποκρούει. Nec in Etymol. habetur nisi in ὕβρις — ἢ παρὰ τὸ ὑββάλλω, τὸ ἐμποδίζω ὕβαλις καὶ — ὕβρις. Et in Suida hoc vnum: ὑποβαλλόμενοι — ἢ ὑποβλήτως λέγοντες.

Subiungit Porphyrius suam interpretationem: μὴ θορυβεῖτε, ὦ ἄνδρες, ἀκούοντες, διὰ τί συνεληλύθαμεν. ἐπίστασθε γὰρ τὰ πάντα. καὶ ὁ λόγος μοι τὰ νῦν οὐ πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ πρὸς τὸν Ἀχιλλέα ἔχει τὴν ἀπότασιν. Χαλεπὸν γὰρ τοὺς εἰδότας τὴν αἰτίαν τῆς συνόδου, ὡς μὴ εἰδότας, θορυβεῖν, καὶ διὰ τοῦτο ἐμποδίζειν καὶ τῷ λέγοντι καὶ τῷ ἀκούοντι — eiusmodi prooemia contra tumultuantes multa occurrere in oratoribus. Scilicet Porphyrius ἐπιστάμενόν περ ἐόντα ad *audientem* retulit, et ad Achiuos, qui iam nossent, cuius rei caussa concio haec populi habeatur: vt sit χαλεπὸν γὰρ, *molestum enim est*, eum, qui nouit cuius caussa conuenerit concio, tumultuari sciscitando tanquam illud ignoret; legebat quoque mox 84 Ἀργείων ἢ μὲν νέοι ἠδὲ γέροντες. Totam hanc interpretationem contortam esse, facile quilibet sentiat. Multo verius alius grammaticus in Sch. B. et Sch. Exc. εἰδὼς ὁ Ἀγαμέμνων, ὅτι μέλλει θορυβεῖσθαι, ὡς αἴτιος γεγονὼς φθορᾶς τῇ Ἑλληνικῇ στρατιᾷ, ἡσυχίαν ἑαυτῷ προκατασκευάζει. — et alii eodem modo: eum dicere haec πρὸς τοὺς φιλαχιλλεῖς κραυγάζοντας καὶ ὑποκρουομένους. (apud Porphyr. et ap. Eustath. p. 1172, 30 sq.)

ἐπιστάμενόν περ ἐόντα. Pro hoc Aristarchus ἐπισταμένῳ περ ἐόντι. Sch. A. Koeppen olim noster ingeniose eam viam incesserat, vt diceret, plures cum Agamemnone ad dicendum surrexisse, et hos eum silere iussisse;

nec orationem initium habere, nisi cum v. 85. tum demum eum surrexisse. Sed reliqua 79—82. non bene conueniunt. Video quoque ab eo memorari aliam iuncturam verborum v. 80. χαλεπὸν γάρ, (τινα) ὑποβάλλειν καίπερ ἐπιστάμενον ὄντα. *molestum nobis est, alium, etsi disertum, nos interpellare.*

81. ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι ἢ εἴποι; Primum, δὲ est pro γάρ. nec bene abest ab vno Vindob. Tum ad πῶς κέν τις ἀκούσαι ἢ εἴποι Aristarchus supplebat: οὕτως χρώμενος. E' Didymo Sch. A. Scilicet plenum esset, quomodo quis in tanto tumultu aut audiat dicentem aut ille dicat ita vt audiatur. ἀκούσειεν est ap. Apollon. in ὑββάλλειν extra metrum. πῶς κ' ἄν τις ἀκούσῃ Maximus Tyr. Diss. XVII, p. 333.

82. βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής. Vox βλάβεται noua forma. βλάπτεται. ἐμποδίζεται redditur in Sch. br. *excidit oratione,* male caussam agit. Iterum inf. 166. occurrit.

βλ. γὰρ λιγύς περ. Lips. inuito metro. forte ex interpretamento τοῦ δέ.

83. Πηλείδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι. Occurrit vltimum hoc vno loco, e contexto declarandum: Sch. A. et Sch. br. οἷον, τὴν ἀπότασιν (non ἀπόδοσιν, vt in Sch. A. est) τῶν λόγων πρὸς Ἀχιλλέα ποιήσομαι φανερῶς, ἢ ἀπολογήσομαι. Sch. B. οἷον διαλέξομαι καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπερείσω τὸν λόγον· vnde et ἀριδείκετος ad quem quis propter dignitatem orationem conuertit: de hoc v. ad Jl. Λ, 248. Obscura haec. Rem sic expediendam arbitror: ἐνδείξομαι sc. τὸν μῦθον v. seq. ἐνδεῖξαι est *monstrare, declarare,* τὸν λόγον τινί, (Koeppen τὸ πρᾶγμα. et hoc bene) *alicui rem accuratius declarare,* ἀποδεῖξαι. Hesych. ἐνδεῖξαι. ἐπιδεῖξαι. ἔνδειξις, ἀπόδειξις. ἐνδείξομαι, ἀπολογήσομαι ex contexto huius loci. Et Suidas p. 737. ἐνδειξαμένῳ, ἀντὶ τοῦ, ἀπολογησαμένῳ. Ἔνδειξις in vocabulum forense abiit alio sensu.

ἐγών ex Grammaticorum officina prodiisse et h. l. autumo.

84. Σύνθεσθ'. κρίνατε, δοκιμάσατε Sch. A. Melius Schol. B. τὸ δὲ σύνθεσθε δηλοῖ τὸ, κατὰ νοῦν λαβέτε. Quod iam A, 76 vidimus, σὺ δὲ σύνθεο. Barnes adscripsit vs. Il. H, 44 Od. A, 328.

Porphyrius sup. ad v. 80 laudatus recitat: Σύνθεσθ' Ἀργείων ἢ μὲν νέοι ἠὲ γέροντες.

85. πολλάκι δή μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον. ⁓ Schol. A. „σημειοῦνταί τινες, ὡς ἂν λεγόντων τινῶν, ὅτι ἠδίκησεν ἀφελόμενος Βρισηΐδα. h. e. apparere ex h. v. fuisse, qui Agamemnoni hoc exprobrarent. Et Schol. B. quaerit ποῖον τοῦτον τὸν μῦθον; respici ille putat sup. verba Achillis vs. 56 ἦ ἄρτι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον. Verum dicendum erat, non plene eloquutum esse Agamemnonem prauo pudore prohibitum, qualis ille μῦθος fuerit: scilicet eum increpantium, tanquam qui Achillis iram sua iniuria prouocauerit et culpam sustineat tantorum malorum, quae Achiuis euenerint. Subiicit itaque: καί τε με νεικείεσκον, obiurgarunt.

In verbis permutant Vrat. d. et vu. Vindob. μῦθον A. τοῦτον.

86. καί τε με νεικείεσκον. „Apud Aristophanem et in Chia νεικειοῦσιν." Fuisse in obiurgantibus Nestorem, recte obseruat Schol. B. v. I, 111 sqq. at idem iis annumerat Thersiten B, 239 ὃς καὶ νῦν A. vix bene.

ἐγὼ δ' οὐκ αἴτιός εἰμι. Versus sqq. exagitati sunt propter impiam sententiam; vt ab Ammonio in Aristotel. περὶ Ἑρμηνείας p. 91. b. ed. Ald. Maximo Tyr. XIX p. 375. cf. Excurs. I. ad h. libr.

87. καὶ ἠεροφοῖτις Ἐριννύς. memoratam hanc iam vidimus I, 567. Fuere, qui scriberent ἡ Ἐριφοῖτις. (memorat quoque Etymol. sed ἡ ἐροφοῖτις. ab ἔρα, ἡ γῆ, ἡ ἐν γῇ φοιτῶσα.) Hos refellit Herodianus: Schol. B. et probat Schol. A. etymon ab ἀὴρ, τὸ σκοτεινὸν, ἐπεὶ ἀοράτως φοιτᾷ. Eustathius quoque ἀφανῶς φοιτῶσα. et Schol. br. ἡ διὰ τοῦ σκότους φοιτῶσα. ἢ ἀόρατος. (paria in Etymol. ἠεροφοῖτις Ἐριννύς. In Suida autem et ad ἀέρα et ad ἔραν videtur respici: ἡ ἀοράτως ἐρχομένη κατὰ τὰ

ἔργα) ἢ ἡ ἀπροοράτως φοιτῶσα καὶ ἐπερχομένη, ὡς τιμωρὸς τῶν ἀδικημάτων. ἐστὶ δὲ καταχθονία δαίμων, ἡ Ἐριννύς. Est quoque Scholion in Townl. vbi inter alia: ἔνιοι δὲ ἱροπῶτις παρὰ τὸ Αἰσχύλειον· οἱ δὲ, εἰαροπῶτις ἐγκειμένου τοῦ εἶαρ, ὅπερ ἐστὶ κατὰ Σαλαμινίους αἷμα. Mirum acumen! e quo tamen illustrari et emendari potest glossa Hesych. h. v. Quale sit hoc Aeschyleum, docebunt nos editores Aeschyli. Reliqua vero sic sunt emendanda: ἰαροπῶτις — οἱ δὲ εἰαροπῶτις, ἐγκειμένου τοῦ α. εἶαρ, ὅπερ ἐστὶ κατὰ Σαλαμινίους αἷμα. Callimachus etiam τὸ ἔαρ pro λίπος dixerat in Schol. Nicandri Alexiph. 87. vnde in fragm. CCL Corrigendum quoque in Etymol. p. 421 extr. ἠεροφοῖτις Ἐριννὺς — ἢ παρὰ τὸ ἔαρ, ὃ σημαίνει τὸ αἷμα. ὁ αἱματοπότης, ἠεροπότης. leg. εἰαροπότης. Fuit vtique vox antiqua varie scripta ἔαρ, εἶαρ, ἴαρ, ἦαρ, αἷμα. Occurrunt ap. Hesych. omnes hae formae ἴαρα quidem corrupte; at recte ἔαρ, αἷμα, Κύπριοι (iidem qui Salaminii) vbi v. Notam. In eodem v. εἰαροπότης et ἰαροπότης. εἶαρ notum ex Etymologo, et versu Callimacheo fragm. CCXLVII. etiam ex Suida in ἔαρ.

Ἐριννὺς in Townl. Vrat. b. scriptura antiqua.

88. ἄγριον ἄτην. Payne Knight, vir doct. qui αϝάτην antiquiorem formam esse putat, offendit ad hunc versum, et malit οὖλον αϝάτην, vel αϝτην. Enimuero asfertam videbis antiquiorem formam ἄτην et ἄτω, in Excursu II. ad lib. IX. processit ex ea cum esset ἄτη, αϝάτη, ἄϝτη, ἄτη.

90. ἀλλὰ τί κε ῥέξαιμι. Sic αἱ Ἀριστάρχου ap. Schol. A. recte. quorsum enim ante ῥέξαιμι κεν?

θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ. Miris modis ineptierunt veteres in verbis his, quae nobis expeditissima sunt, bonae interpretationis saepe multo magis gnaris in patrio eorum sermone; culpam stultitiae attribuit deae, cui a se resisti non potuerit, Agamemnon. hoc extulit generaliter: ἡ θεὸς Ἄτη διατελευτᾷ, διατελεῖ, πάντα. At vide mihi veteres grammaticos.

Afcalonita διὰ abundare cenfebat; Didymus διὰ vim τοῦ διόλου habere, ὥςπερ ἐπὶ τοῦ διηλίτης, ὁ δι' ὅλου ἁμαρτάνων." Schol. A. at Schol. B. Leid. Townl. et Mofc. pro ifta voce habet ὁ διαλείτης. (Suppeditat fcriptura haec verum etymon, quod non affequi liceret ex Hefychio in διηλίτης et δειελίτης κακοῦργος. ἀπατεών.)

Addit Schol. A. οὐ προςεκτέον δὲ τοῖς ὑφ' εν ἀνεγνωκῶσιν. Quam tandem rationem hanc effe putabimus? Scilicet fpectant haec ad lectionem Hellanici θεόςδια legentis: Schol. Townl. Ἑλλάνικος δὲ θεόςδια, τὰ θεόςδοτα. fpectat eo quod alio loco apponitur: οὐδεμία λέξις ἁπλῶς κατὰ τὴν Ἰάδα καὶ τὴν Ἀτθίδα κατ' ἐπιπλοκὴν ἔχει το σδ. Rem vberius declarat Scholion ab Euftathio feruatum p. 1173, 24. οἱ δὲ παλαιοί φασιν, ὅτι Ἑλλάνικος ὑφ' ἓν ἀνεγίνωσκε θεόςδια, οὕτω λέγων τὰ θεόςδοτα, καὶ νοῶν, ὅτι τὰ θεόςδοτα πάντα τελειοῦται καὶ οὐ διαπίπτουσιν. Vix affequi licet, quomodo aliquis prudentior, isque natione Graecus, et antiquus fcriptor, tam abfurde ftatuere potuerit. Sturzium, virum doctum, Euftathii locus haud fugit, in Fragm. Hellanici p. 31. et fagaciter cogitat de Hellanico grammatico, Alexandrino, ap. Suidam. Verum de antiquiore Hellanico fatis probabile eft, poteftque hoc pro exemplo effe tenuium critices elementorum prifca aetate. Expofuerat ille mythum Ates ex Homero, et aut verfum ita recitauerat, aut fententiam poetae ita expreflerat, vt eum θεόςδια iunxiffe appareret. Simili modo ftatuebam de altero loco Jl. O, 651. Obff.

Lesbocles alio modo ineptiebat distrahendo διά, vt effet θεὸς δ' ἴα h. e. μία δὴ θεὸς (leg. μία δ' ἡ θεὸς) ἡ Ἄτη τὸ πάντων ἔχει τέλος. Schol. B. Townl. Mofc. Attulerat hoc iam Valken. ad Ammon. p. 247 e Cod. Leid. fed poftrema corrupte, μία δὲ θεὸς ἡ εἶτε τὸ πάντων ἔχει τέλος. leg. ἡ Ἄτη.

In nonnullis fuit θεοὺς διά. h. e. διὰ θεοὺς τέλος πάντα λαμβάνει. Alii vero θεοὺς διὰ πάντα τέτυκται legerant. Schol. A.

In tot tantasque salebras se induxerant homines, quod non viderant διατελευτᾷ iungenda esse, et esse pro διατελεῖ, vt τελευτᾷν pro διατελεῖν iam vidimus Θ, 9. Σ, 328. Quod autem πάντα dixit, non erat vrgendum; nam respectu Ates restricte est accipiendum; ad exitum adducit omnia ea, quae meditatur in eum, cum mala machinatur; quemadmodum vs. sequ. πάντας ἀᾶται, qui stultitiam aut scelus admittunt.

Haec cum non expedirent dicto modo, Schol. A. B. Townl. Mosc. post ῥέξαιμι et post τελευτᾷ interpungere iubent, vt sententia sit absoluta et generalis, inde autem noua sententia exordiatur: Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη scil. ἐστί. perquam ieiune. Sicque τελευτᾷ accepere dictum διὰ πάντα, per omnes res numen τέλος ἔχει summam potestatem exercet; nescio quo vsu. Sequuti sunt interpunctionem Schol. br. Eustath. recentiores edd. et interpretes. Ne in fraudem induamur, interpunctionem post τελευτᾷ sustuli, nam θεὸς Ἄτη τελευτᾷ iungenda esse videntur.

91. πρέσβα Διὸς θυγάτηρ, ἣ πάντας ἀᾶται. Schol. B. κατ' εὐφημισμὸν ὁ λόγος· οἷον, καθ' ὃ θεὸς, πρέσβα πᾶσι καὶ τίμια (Schol. br. ἔντιμος) etsi eadem οὐλομένη. Etiam Hesych. πρέσβα. ἔντιμος. πρεσβυτάτη. σεμνή. Nec aliter Etymol. Potest sane nec minus vna esse e deabus natu maioribus, vt sunt Titanides. Est quoque eo sensu πρέσβα Κλυμένοιο θυγατρῶν, pro πρεσβυτάτη, Od. Γ, 452. Firmauit tamen vsus notionem alteram: vti Iuno πρέσβα θεὰ, v. sup. ad E, 721. Sic πρέσβα Δίκη ap. Quintum XIII, 378 et al.

Volunt grammatici πρέσβα contractum esse ex πρέσβεια, malim dicere esse formam antiquam.

ἣ πάντας ἀᾶται. ἀάεται, βλάπτει. ex ἄω. ἀάω. v. Excurs. II. ad IX. (I.) addit tamen Apollon. Lex. et Hesych. ἀᾶται, ἄγαν βλάπτει. perperam. ἄαται nonnulli in Schol. Townl. vt sit pro ἆται, διῃρημένως ἄαται. sicque Vrat. d. male. Schol. Pindari P. II, 52 hoc versu probat Pindaricum ἀάτη esse idem, quod mox contracte factum ἄτη.

92. οὐλομένη, τῆς μέν θ' ἁπαλοὶ πόδες. vulgo lectum; at τῇ μὲν meliores codd. Barocc. Harl. pro lect. var. Vat. fr. Mosc. Townl. Ven. Sic Aristarchum legere ait Schol. A. Aristophanem vero τῇ μὲν sine θ' Schol. Townl.

τῇ μέν τε. respondet, non κατὰ δὲ vs. 94. sed ἀλλ' ἄρα τήγε.

ἁπαλοὶ πόδες. „λανθάνει γὰρ ἐπιφοιτῶσα" Schol. B. ἀψοφητὶ ἐπιφοιτῶσα Eustath. Supra tamen I, 501 eadem σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος alio respectu. Schol. B. Ludit in ἁπαλοὶ πόδες, quos ad Amorem transfert, Plato Sympos. p. 195. Expressit locum Rhianus ap. Stobaeum Serm. IV. p. 54. (Schow p. 115) ἡ δ' Ἄτη, ἁπαλοῖσι μετατρωχῶσα πόδεσσι ἄκρῃς ἐν κεφαλῇσιν, ἀνάϊστος καὶ ἄφαντος ἄλλοτε μὲν γραίῃσι νεωτέρη, ἄλλοτε δ' αὖτε ὁπλοτέρῃσι γρηῦς ἐφίσταται ἀμπλακίῃσι, Ζηνὶ θεῶν κρείοντι Δίκῃ τ' ἐπὶ ἦρα φέρουσα.

οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει πίλναται. οὐκ ἐπιπίλναται οὔδει. οὐ προςπελάζει τῇ γῇ, Schol. br.

93. ἀλλ' ἄρα ἥγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει. ℥ excidit tamen Scholion A. κατ' ἀνδρῶν Schol. B. reddit per ἐπί. Et Schol. br. κατὰ τὰς τῶν ἀνθρώπων κεφαλὰς ἐπιβαίνει. Laborant quoque in explicando incessu deae per capita: item Eustath. Ad contemtum trahebat Koeppen, vt est quoque inter alia ap. Schol. B. Enimuero volat Ate, vt ap. Horatium atra Cura, cira laqueata tecta, vt haud animaduersa inuolet et incautum opprimat.

ἀλλ' ἄρα ἥγε. turpis hiatus; fuit haud dubie τή γε. Eum tamen video vbique, etiam sic editum in Platon. Sympos. p. 195. Steph. vbi hic locus memoratur; et in Stobaeo Serm. LXI p. 396 extr. vbi exscriptus extat. Bentleium vitium haud fugit, sed tentat ille: ἀλλὰ γὰρ ἥδε. ἀλλ' ἄρα τῇδε. vel ἠερίη δὲ, vt est ἠεροφοῖτις.

94. βλάπτουσ' ἀνθρώπους· κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γε πέδησε. — ἀθετεῖται ὡς περισσὸς καὶ κακοσύνθετος. quid enim aliud facere potest, quam βλάπτειν, Ate? (reprehendam potius otiosum ἀνθρώπους post ἀνδρῶν) non bene autem positum ἕτερον, debebat esse ἄλλον. Instant

nonnulli dicendo Agamemnonem de se et Achille dicere, et hoc respectu esse ἕτερον. Atqui dicitur generali modo: itaque mox ad Iouem digreditur. (Schol. B. ita occurrit vt dicat: ἕτερον esse alterutrum irascentium; sic quoque Eustath. qui illustrat per illud: εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγῃσι. E, 258. vel, non me solum sed et alium.) Alio modo Schol. br. ἕνα γοῦν τινα ἔβλαψεν, ὅτι μὴ πολλούς. voluit, puto, dicere, κἂν μὴ πολλούς. Apollon. Lex. p. 387. οἷον. εἰ καὶ μὴ πολλοὺς, ἕνα γε ἔβλαψε. περὶ γὰρ τῆς Ἄτης ὁ λόγος. valde ieiune. Sed, pergit Schol. A. omnino, inquit, παρῴδηται ἐκ τῶν Λιτῶν· βλάπτουσ' ἀνθρώπους· αἱ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω. (sup. I, 503) „Concedam haec, etsi non probem. Nam ἕτερόν γε comparatiue dictum recte: *alium quam nos*. Non nos soli hoc sumus experti; opprimit ea non minus alios. Iunctura tamen est antiquo more paullo durior. Quod hemistichium βλάπτουσ' ἀνθρώπους iam lectum est, non sufficit ad fraudem arguendam. Poterat etiam alterius hemistichii fons detegi Od. Λ, 291 χαλεπὴ δὲ θεοῦ κατὰ μοῖρα πέδησε. Versum ad iuncturam necessarium esse arbitror; eo enim sublato nexum non video: *Ate etiam alium quam nos duo, ipsum Iouem, constrinxit, h. e. corripuit, oppressit, et in fraudem induxit.* κατεπέδησε καὶ ἕτερόν τινα, *prudentiorem et maiorem ambobus nobis;* non solos nos. At illud quaeri potest, vtrum cum proxime antecedentibus iungenda sint, an cum superioribus: ἣ πάντας ἀᾶται, κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γε πέδησε. hoc Ernesti faciebat. Sin versum eiiciendum censeas, alio modo totus locus erit constituendus et interpungendus: 90. θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ — βαίνει, καὶ γάρ δή νύ ποτε Ζῆν' ἄσατο. Ate etiam vtique Iouem in fraudem induxit, vt stolide ageret et malum sibi arcesseret.

ἕτερόν γ' ἐπέδησε, Eustath. Barocc. Cant. Mori. Vrat. A. b. d. vn. Vindob.

95. καὶ γάρ δή νύ ποτε Ζῆν' ἄσατο. Ita, Ζῆν' ἄσατο, Ven. A. et B. Townl. Lipf. Cant. Harl. Vrat. d. fragm. Mosc. vn. Vindob. Adiectum Scholion A. „Ἀρί-

σταρχος· Ζεὺς ἄσατο. καὶ οὕτως ἐν ἁπάσαις· Ζεὺς ἄσατο. καὶ γὰρ ποιητικώτερον. ἐν δέ τισι τῶν εἰκαιοτέρων· Ζῆν' ἄσατο." At in hoc vulgares (εἰκαιότεροι) probandi ſunt; nec ſequendi ſunt Ariſtarchus et ceteri, qui non viderunt, Ζεὺς ἄσατο eſſe *ſtultitiam commiſit.* At h. l. requiri *Aten laeſiſſe Iouem*, hoc ſenſu deberet eſſe Ζεὺς ἀάσθη. Nam βλάπτουσι ἀνθρώπους, aut hoc verſu excluſo, poſt πάντας ἆται, ſequi debet: ἔβλαψε καὶ τὸν Δία, atque hoc eſt Ζῆν' ἄσατο. pro ἆσε. quod occurrit Od. Λ, 61 ἆσε με δαίμονος αἶσα. vnde ἄσας. βλάψας. ἔβλαψας. Σοφοκλῆς Τρωΐλῳ Heſych. Alio modo dictum eſt inf. 137.

Iam pro ἄσατο erat ἄσσατο editum. Poſſet et hoc ferri; nam vt ad I, 116 vidimus, ſunt plures formae: ἄω, ἄσω, ἄσατο priore breui. et ἄτω, ἄσατο, priore longa.

Vitioſe editum erat καὶ γὰρ δή νύ ποτε Ζῆν' ἀάσσατο in Flor. Aldd. Rom. Turn. quod et in codd. nonnullis occurrit. Coepit Steph. edere Ζῆν' ἄσσατο in marg. γρ. δή ποτε Ζῆν' ἀάσσατο. Hoc Euſtath. habet; qui tamen et prius nouiſſe videtur: p. 1173, 31. καὶ γὰρ δή ποτε Ζῆν' ἀάσατο, (quod Clarke praeferebat et erat in Schol. Townl.) ἢ Ζῆν' ἄσατο. Idem in ſqq. agnoſcit ἆσε, ἆσθαι, et ἀπὸ τοῦ ἆσθαι, ἀάτη et ἄτη. perturbate. v. ad I, 116. Mirum Apollon. et Etymol. de hac voce tacere niſi quod hic de ἆσαι, βλάψαι, verbo monet. Sch. br. ἀάσσατο, ἔβλαψεν ἡ Ἄτη.

Bentl. variis modis tentabat verſum; quod nolim factum: καὶ γὰρ δήποτε Ζῆν' αϝασατο. vel καὶ γὰρ δή νύ ποτε Ζεὺς ἀϝάσαθ' ὅν περ. vel καὶ γὰρ δή νύ ποτε Δί' ἀϝάσσατο.

96. ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φάσ' ἔμμεναι. Chia φάμεν ἔμμεναι (prior in φάμεν eſt breuis v. c. O, 735 ἠέ τινάς φαμεν εἶναι) ſed interpolationem hoc redolet ab eo qui τόν φασι de Ioue ferre nequibat. Atqui φασὶν eſt *aiunt communi conſenſu*. ὁμολογοῦσιν, vt bene reddit Euſtath. p. 1174, 5. — φασὶν eſt vitiato metro in Aldd. et in Rom. φάσ' recte Flor. et Turn. H. Steph. Ad Iouem ἀρι-

στον ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν, bene monet Koeppen, quod fortissimum Iouem esse *inter homines* dicit, id quod per se patet, si inter deos excellit, ex antiqua formula adiectum esse: ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Ita apud Hesiod. Theog. 220 Moeras punire delicta ἀνδρῶν τε θεῶν τε et in Sc. Herc. 28 Hercules est ἀλκτῆρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

ἀλλ' ἄρα, καὶ τόν. Pro hoc, ἀλλά νυ καὶ τὸν Aristophanes. Sch. A. Ceterum ex h. l. Apollon. IV, 817 vbi Iuno Thetidem placat Peleo: Ἀάσθη. καὶ γάρ τε θεοὺς ἐπινείσεται ἄτη.

97. Ἥρη, θῆλυς ἐοῦσα, δολοφροσύνῃς ἀπάτησεν. ξ- „quod θῆλυς vt πῆχυς. θήλεας vt πήχεας." Sch. A. Respicit Scholion ad E, 269 vbi v. Obss. θῆλυς pro θήλεια iam K, 216 vidimus.

Quod καὶ τὸν est τοῦτον, obseruat Apollon. Lex. p. 651. δολοφροσύνῃσ' Eustath. vt alibi alii; sane accuratius; nam est — αις et — ῃσι. In Flor. erat δολοφροσύνῃ. — ύνῃ Vrat. A. b. et in Cant. — ύνην.

99. ἐϋστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ. Interpretatur vocem Hesych. in εὐστέφανος — εὔπυργος, εὔτειχος. vbi v. Notam. Sch. br. κατατετειχισμένη simpliciter. Recte. Thebis hoc epitheton tribuitur quoque apud Hesiodum et Pindarum.

Poterat hic subsistere Agamemnon; at subiicit ille longam narrationem, ad sensum nostrum prorsus alienam a re et consilio et tempore. Verumtamen defenditur illa more rudium et antiquorum hominum, et exemplo Phoenicis. Pronuntiet itaque aliquis me audentior, potuisse totum locum serius esse interpositum ex aliqua Heraclea.

102. ὄφρ' εἴπω laborat metrum per digamma ὄφρ' ϝείπω. Prospexerat vitio iam Bentleius emendando ὄφρ' αὐδῶ. vt iam supra, H, (VII) 349 malebam ὡς εἴπω. Attamen mirum est, decies vel vicies repeti ὄφρ' εἴπω, *vt*, et altera ex parte ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, *prout*. nunquam aliter; αὐδῶ vero nusquam. Videtur itaque esse versus a rhapsodis memoriter interiectus. τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγει. duo Vindob. et sic edidit Turneb. ex ed.

Rom. At κελεύει Cant. Vat. Vrat. A. b. fragm. Mosc. vn. Vindob. ſicque Ald. 2. cum ſequacibus.

103. σήμερον ἄνδρα Φόωσδε μογοστόκος Εἰλείθυια ἐκφανεῖ. Eſt haec ἀνάγκα πατρόθεν ap. Pind. Ol. III, 50. qua fatale erat, vt Euryſtheo ſeruiret Hercules. Excitat h. v. ibi Schol.

μογοστόκος Εἰλείθυια. De varia acceptione epitheti vidimus iam ad Λ, 270. Eſt ἡ μογοῦσα περὶ τοὺς τοκετούς. Memorari nunc vnam Jlithyiam, mirum non eſt; ita vna Χάρις, vna Muſa, Nympha, memoratur, cum plures ſint.

104. ἐκφανεῖ, ὃς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει. Alcmena tum Tirynthe habitabat; ſuntque περικτίονες ex *Argiuis*, ſeu Achiuis. — περικτιόνεσσι. Memorat Euſtath. περικτίονες, περίοικοι, — ab Herodiano περικτιόνες ſcribi et περικτίων. p. 1175, 14. περικτίται ſunt Apollonio Arg. II, 452 a κτίω. κτίμι. — περικτύονας vitioſe Lipſ.

ἐκφανεῖ. ἐξαγάγῃ πρὸς τὸ Φῶς — γεννηθῆναι ποιήσει. Sch. B.

ἀέξει vitium Vrat. A. ἀνέξει Vrat. b.

105. τῶν ἀνδρῶν. Notat Sch. B. deeſſe articulum τῶν." Scilicet τῶν ἀνδρῶν Homero eſt pro τούτων adeoque deficit τῶν, vt ſit τούτων τῶν ἀνδρῶν. Laudat ille (Od. B, 206) εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν (quod ſcilicet eſt pro ἕνεκα ταύτης τῆς ἀρετῆς Penelopes).

At disputatur de altero hemiſtichio: τῶν ἀνδρῶν γενεῆς οἵθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσι. Nam primo duplex eſt interpunctio vel τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἵθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσι, quae per ſe expeditior eſt, (ἀνδρῶν γενεὰ, vt Πριάμου, Δαρδάνου γενεὰ, vt Υ, 308. 4. 6.) cum altero autem verſu 111 non conuenit; altera quae cum hoc conuenit, ſed obſcurior eſt: ἄνδρα Φόωσδε ἐκφανεῖ — τῶν ἀνδρῶν, γενεῆς οἵθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσι. Sed videamus primo loco, veteres quid ſenſerint.

Sch. A. ὅτι τὸ ἑξῆς ἐστιν· οἷς τὸ αἷμα ἐξ ἐμοῦ ἐστιν. οὐχὶ, οἳ αἵματος ἐξ ἐμοῦ εἰσι. ἐπεὶ κἂν ἡ σύναρθρος ἔκειτο. ὅθεν καὶ ἑξῆς (vſ. 111) Φησι· τῶν ἀνδρῶν, οἳ σῆς ἐξ

αἵματός εἰσι γενέθλης. οἷς τὸ αἷμά ἐστιν ἐκ σοῦ. Valde obſcura haec, niſi aliunde noris, disputatum eſſe, vtrum αἵματος ἐξ ἐμεῦ ſit pronomen poſſeſſiuum, ab αἷμα ἐμὸν, an ſit ab τὸ αἷμα ἐμοῦ. (αἷμά μου) v. Apollon. de Syntaxi II, 22. p. 165. qui pro primitiuo habet, vt alias eſt αἷμά μου. At vel ſic non apparet, quomodo genitiuum αἵματος expediuerit: Scilicet primo interpunctionem ſequi debuit: τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, tum debuit iungere, οἵτε εἰσὶν αἵματος (pro οἷς τὸ αἷμά ἐστιν) ἐξ ἐμοῦ. et ſic alterum verſum 111 nectere debuit verbis: οἵ εἰσιν αἵματος ἐκ γενέθλης σῆς. Contra haec disputare poterant aduerſarii hunc in modum: ſi h. l. eſt γενέθλης σῆς, quidni et priore loco ſit poſſeſſiuum αἵματος ἐμοῦ? Aut ſi hoc ἐμοῦ eſt pro μου, quidni et ſcriptum fuit οἵ σευ ἐξ αἵματος? nam ſic poſſet ordo fieri: οἵ εἰσι γενέθλης ἐξ αἵματός σου.

Subiicitur in Schol. A. Ἄλλως· τούτων τῶν ἀνδρῶν, οἳ ἐκ τῆς σῆς σπορᾶς τὸ αἷμα ἔχουσιν. Hoc Scholion ad vſ. 111 pertinet, debuitque ordo ſecundum illud hic eſſe: οἵ εἰσιν αἵματος ἐκ σῆς γενέθλης.

Si tamen hoc verſu ita iunguntur verba: reſpondere debet quoque iunctura vſ. 105. et iungenda ſunt γενεῆς et αἵματος, quae et alibi ſunt ſynonyma et ſimul poſita: vt Z, 211 ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι. Od. Θ, 583 μεθ' αἷμά τε καὶ γένος αὐτῶν. Schol. B. ad locum noſtrum docet: αἵματος, μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ γένους. (Sch. br. ἀντὶ τοῦ· σπέρματος. γένους) atqui de hoc nemo dubitet; σέθεν ἐξ αἵματος γεγόναμεν occurrit ap. Aeſchyl. Sept. ad Theb. 141. a. et ſic al. ſed de commodo verborum ordine. Scilicet nunc interpungendum erit: ἐκφανεῖ — τῶν ἀνδρῶν, γενεῆς οἵ θ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσι. et iunctura verborum facienda: οἵ εἰσι γενεῆς αἵματός τε ἐξ ἐμεῦ. quae particulae diſiunctio non eſt inaudita. Conuenit ſic vtraque Iouis et Iunonis oratio: nec tamen numeris omnibus; nam ita vſ. 111 eſſe deberet οἵ εἰσι γενέθλης αἵματός τε ἐκ σου.

Ariftarchus, qui fenferat moleftum effe τό τε in οἵ θ', eo omiffo, fcripferat οἵ αἵματος. Nec tamen hoc neceffe erat; nam οἵτε iungenda effe apparet; faepe autem hoc dictum effe vidimus pro fimplici οἵ. Etiam Clarke fic iunxit, etfi perperam in τε vim aliquam quaerit: „οἵτε *qui fcilicet.*" Loci difficultas nec ipfe nec alius attigit.

Hactenus antiquiores. Vtamur nunc iudicio noftro. Per fe fpectatus locus vterque feorfum facile expediri poteft. Difficultates oriuntur ex eo, quod verfus prior cum altero ex eo repetito et procufo non fatis conuenit. In priore vf. 105 eft: Ilithyia in lucem proferet ἄνδρα γενεῆς τῶν ἀνδρῶν, οἵτε εἰσὶν αἵματος ἐξ ἐμεῦ, (vt veteres voluere, dum vulgo accipitur ἐξ αἵματος ἐμοῦ.) In vf. 111 οἵ εἰσιν ἐξ αἵματος γενέθλης σῆς· etfi fatendum eft, infolens videri αἷμα γενέθλης. Expectares: οἵ σεῦ ἐξ αἵματος ἔκ τε γενέθλης.

Aut igitur dicendum eft, relinquenda haec effe, diverfo modo expreffa; cur enim hoc non admittendum fit? aut commodam rationem excogitandam, qua effici poffit, vt vterque verfus fibi refpondeat. Nullam facile inuenias fine mutatione aliqua; facillimum effet fcribere vf. 105 τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἵθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσιν. in altero autem verfu, 111 τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἵ σεῦ ἐξ αἵματός εἰσι, aut quod lenius effet σεῖ'. ἐξ. vel οἵθ' αἵματος ἔκ σέθεν εἰσί. Aut, fi γενέθλης tenendum eft: τῶν ἀνδρῶν, οἵ σεῦ ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης. Verum tales conatus nil nifi ingenii lufus funt habendi. Tum reputandum eft, te in antiquiore aliquo dicto verfari, eoque non fatis grammatice conftituto. Apparet itaque, vtrumque verfum, fi ad eadem verba redigendi illi funt, ita conftituendum effe, vt iam in Nota pofui: 105 ἄνδρα (τινα) — τῶν ἀνδρῶν, γενεῆς οἵθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσι. hoc verborum ordine: οἵτε (κατὰ) γενεῆς, εἰσιν αἵματος ἐξ ἐμεῦ. *qui, progenie, funt fanguine* (prognati) *ex me*, h. e. meo fanguine. et vf. 111 οἵ (κατὰ) γενέθλης. (idem quod κατὰ γενεῆς) εἰσὶν αἵματος ἔκ σεῦ. Ita legendum

esse patet: pro quo aut subiecit rhapsodus, aut innasit versum σῆς vt referatur ad γενέθλης. γενεὰ et γενέθλη variant simili modo et alibi. Supra E, 270 de Aeneae equis: τῆς γάρ τοι γενεῆς (scil. εἰσι) — τῆς γενεῆς (ὄντας αὐτοὺς) ἔκλεψεν Anchises clam sustulit, dum submiserat iis equas suas, τῶν οἱ ἓξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάρροισι γενέθλης. τούτων τῶν ἵππων ἐγένοντό οἱ ἓξ (κατὰ) γενέθλης, progenie. Od. Δ, 232 de medicis: ἦ γὰρ Παιήονός εἰσι γενέθλης. et propius ad h. l. Od. N, 130. Phaeaces, ait Iupiter, τοίπερ τοι ἐμῆς ἐξ εἰσὶ γενέθλης. quod convenit cum recepta lectione οἳ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης. Quod ad edd. attinet, nulla est interpunctio in ed. Flor. At Ald. 1. interpunxit τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἵ θ'. Neglexit iterum Ald. 2. cum progenie sua. Iterum ex ed. Rom. Turnebus, Steph. et ceteri, post γενεῆς, interpunxere; quod mutarat Wolfius V. C. τῶν ἀνδρῶν, γενεῆς. reliquit iterum, vt video, in edit. altera, monente ed. Veneta.

107. ψευστήσεις. Schol. Townl. „ὑφ' ἓν Ἀρίσταρχος." Fuere ergo, qui scriberent ψεύστης εἶς.

108. εἰ δ' ἄγε, νῦν μοι ὄμοσσον. Schol. A. „in alio αἰ δ' ἄγε. Vrat. d. ἄγε δή μοι.

Fuit ad h. l. ζήτησις, quam ex Aristotele memorat Schol. A. cur Iuno Iouem iurare coegerit? Scilicet ne irrita reddere posset Iupiter dicta.

109. ἦ μὴν τὸν πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξειν. ἦ μὲν Mori. Harl. Vrat. A. b. d. fr. Mosc. Ven. perpetua variatione. Barnes: „γρ. ἦ μὰν" vix bene in Homero.

110. πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικός. de prisco hoc loquendi more nil monent Scholia: nisi quod Eustath. ait, esse pro μεταξὺ ποδῶν, Schol. br. esse pro γεννηθῇ, et Schol. B. cum inde ductis; εὐσχημόνως καὶ σαφῶς μετήνεγκε τὴν λοχείαν.

111. τῶν ἀνδρῶν, οἳ σῆς ἐξ αἵματος εἰσὶ γενέθλης. De hoc versu v. ad 105. cuius paraphrasin esse hunc 111. ait Eustathius. Immo vero est multo obscurior, forte nec satis sanus. Ordo nullus alius verborum esse pot-

Ariſtarchus, qui ſenſerat moleſtum eſſe τέ τε in οἵ θ', eo omiſſo, ſcripſerat οἳ αἵματος. Nec tamen hoc neceſſe erat; nam οἵτε iungenda eſſe apparet; ſaepe autem hoc dictum eſſe vidimus pro ſimplici οἵ. Etiam Clarke ſic iunxit, etſi perperam in τε vim aliquam quaerit: „οἵτε *qui ſcilicet.*" Loci difficultas nec ipſe nec alius attigit.

Hactenus antiquiores. Vtamur nunc indicio noſtro. Per ſe ſpectatus locus vterque ſeorſum facile expediri poteſt. Difficultates oriuntur ex eo, quod verſus prior cum altero ex eo repetito et procuſo non ſatis conuenit. In priore vſ. 105 eſt: Ilithyia in lucem proferet ἄνδρα γενεῆς τῶν ἀνδρῶν, οἵτε εἰσὶν αἵματος ἐξ ἐμεῦ, (vt veteres voluere, dum vulgo accipitur ἐξ αἵματος ἐμοῦ.) In vſ. 111 οἵ εἰσιν ἐξ αἵματος γενέθλης σῆς· etſi fatendum eſt, inſolens videri αἷμα γενέθλης. Expectares: οἳ σεῦ ἐξ αἵματος ἔκ τε γενέθλης.

Aut igitur dicendum eſt, relinquenda haec eſſe, diverſo modo expreſſa; cur enim hoc non admittendum ſit? aut commodam rationem excogitandam, qua effici poſſit, vt vterque verſus ſibi reſpondeat. Nullam facile inuenias ſine mutatione aliqua; facillimum eſſet ſcribere vſ. 105 τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἵθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσιν. in altero autem verſu, 111 τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἳ σεῦ ἐξ αἵματός εἰσι, aut quod lenius eſſet σεῖ' ἐξ. vel οἵθ' αἵματος ἔκ σεθεν εἰσί. Aut, ſi γενέθλης tenendum eſt: τῶν ἀνδρῶν, οἳ σεῦ ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης. Verum tales conatus nil niſi ingenii luſus ſunt habendi. Tum reputandum eſt, te in antiquiore aliquo dicto verſari, eoque non ſatis grammatice conſtituto. Apparet itaque, vtrumque verſum, ſi ad eadem verba redigendi illi ſunt, ita conſtituendum eſſe, vt iam in Nota poſui: 105 ἄνδρα (τινα) — τῶν ἀνδρῶν, γενεῆς οἵθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσι. hoc verborum ordine: οἵτε (κατὰ) γενεῆς, εἰσιν αἵματος ἐξ ἐμεῦ. *qui, progenie, ſunt ſanguine* (prognati) *ex me,* h. e. meo ſanguine. et vſ. 111 οἵ (κατὰ) γενέθλης. (idem quod κατὰ γενεῆς) εἰσὶν αἵματος ἔκ σευ. Ita legendum

esse patet: pro quo aut subiecit rhapsodus, aut inuasit versum σῆς vt referatur ad γενέθλης. γενεὰ et γενέθλη variant simili modo et alibi. Supra E, 270 de Aeneae equis: τῆς γάρ τοι γενεῆς (scil. εἰσι) — τῆς γενεῆς (ὄντας αὐτοὺς) ἔκλεψεν Anchises clam sustulit, dum submiserat iis equas suas, τῶν οἱ ἓξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέθλης. τούτων τῶν ἵππων ἐγένοντό οἱ ἓξ (κατὰ) γενέθλης, progenie. Od. Δ, 232 de medicis: ἦ γὰρ Παιήονός εἰσι γενέθλης. et propius ad h. l. Od. N, 130. Phaeaces, ait Iupiter, τοίπερ τοι ἐμῆς ἐξ εἰσι γενέθλης. quod conuenit cum recepta lectione οἳ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης. Quod ad edd. attinet, nulla est interpunctio in ed. Flor. At Ald. 1. interpunxit τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἵ θ'. Neglexit iterum Ald. 2. cum progenie sua. Iterum ex ed. Rom. Turnebus, Steph. et ceteri, post γενεῆς, interpunxere; quod mutarat Wolfius V. C. τῶν ἀνδρῶν, γενεῆς. reliquit iterum, vt video, in edit. altera, monente ed. Veneta.

107. ψευστήσεις. Schol. Townl. „ὑφ' ἓν Ἀρίσταρχος." Fuere ergo, qui scriberent ψεύστης εἶς.

108. εἰ δ' ἄγε, νῦν μοι ὄμοσσον. Schol. A. „in alio αἰ δ' ἄγε. Vrat. d. ἄγε δή μοι.

Fuit ad h. l. ζήτησις, quam ex Aristotele memorat Schol. A. cur Iuno Iouem iurare coegerit? Scilicet ne irrita reddere posset Iupiter dicta.

109. ἦ μὴν τὸν πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξειν. ἦ μὲν Mori. Harl. Vrat. A. b. d. fr. Mosc. Ven. perpetua variatione. Barnes: „γρ. ἦ μὰν" vix bene in Homero.

110. πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικός. de prisco hoc loquendi more nil monent Scholia: nisi quod Eustath. ait, esse pro μεταξὺ ποδῶν, Schol. br. esse pro γεννηθῇ, et Schol. B. cum inde ductis: εὐσχημόνως καὶ σαφῶς μετήνεγκε τὴν λοχείαν.

111. τῶν ἀνδρῶν, οἳ σῆς ἐξ αἵματος εἰσὶ γενέθλης. De hoc versu v. ad 105. cuius paraphrasin esse hunc 111. ait Eustathius. Immo vero est multo obscurior, forte nec satis sanus. Ordo nullus alius verborum esse pot-

est, quam: οἵ εἰσιν ἐξ αἵματος γενέθλης σῆς. Etsi novum hoc est, vt αἷμα γενέθλης iungatur, et aduersatur versui alteri 105. ad quem v. dicta.

113. ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη. Schol. br. ἠπατήθη. Sane sic, sed proprie ἐβλάφθη, et quidem mente, et cum damno suo: v. Obss. ad I, 116. μέγαν ὅρκον esse per Stygem, notat Schol. Mosc. apposito mytho de Styge. In fine: ἡ ἱστορία παρὰ Ἡσιόδῳ ἐν Θεογονίᾳ. Idem Scholion in Schol. br. ad vs. 127 legitur.

114. Ἥρη δ' ἀΐξασα λίπε ῥίον Οὐλύμποιο. ⌐ „πρὸς τὰ περὶ τοῦ Ὀλύμπου" scil. quod ῥίον Ὀλύμπου petitum est a monte. v. ad Ξ, 225 vbi idem versus. cf. Exc. VIII lib. primi. Pergit: „ἔδει δὲ, λιπεῖν οὐρανὸν ἀστερόεντα Ἀγαμέμνων γὰρ ὁ λέγων" Schol. A. credidit igitur dignius hoc esse Agamemnone. altero enim loco Ξ, 225 poeta loquitur, et ibi iter fit per Pieriam et sic porro.

115. καρπαλίμως δ' ἵκετ' Ἄργος Ἀχαιϊκόν. ⌐ „quod Ἄργος Ἀχαιϊκὸν Peloponnesum dicit; at Thessaliam Ἄργος Πελασγικόν." Schol. A. quod iam vidimus ad B, 681 In Lips. et aliis Ἀχαϊκὸν vitiose, vt alibi quoque.

ἔνθ' ἄρα ᾔδη. Clarke: „ἔνθ' ἄρα. vbi videlicet" Barnes: „γρ. ᾔδει" sane alibi et h. l. Vrat. b. ᾔδει Vrat. b. perpetua varietate: v. ad A, 70. Γ, 388 et al.

116. ἰφθίμη ἄλοχος Σθενέλου Περσηϊάδαο. Amphibiam, Pelopis filiam, e Pherecyde Didymus ediderat, Hesiodus Antibiam, Amphidamantis filiam (non Ἀρτιβίην, vt excusum est) Schol. A. Nicippen, Pelopis filiam, coniugem Stheneli prodit Apollodor. II, 4, 5. p. 103. cum Schol. A. B. br. ad vs. 119 vbi additur: ἡ ἱστορία παρὰ Ἀριανῷ. leg. παρὰ Ῥιανῷ. namque is Ἡρακλειάδα scripserat libris XIV. Astydamiam, Atrei sororem memorat Thucyd. I, 9. vbi cf. Schol. erat et ea Pelopis filia. Pro Nicippe in Schol. br. ad vs. 116 editur Leucippe. *Sthenelus* autem hic memoratus diuersus est ab eo qui B, 564 inter Argiuorum duces erat, Capanei filius.

ἰφθίμη. Tulerat hoc epitheton iam Deidamia, Diomedis coniux E, 415. Περσηΐδαο contra metrum fr. Mosc.

117. ἡ δὲ κύει φίλον υἱὸν, ὁ δ' ἕβδομος ἑστήκει μείς. „Chia μῆς. at Aeolice μείς, ait Schol. A. et Eustath. Schol. br. Dorice Etymol. Ionicum μείς esse vult Schol. B. Cur non in eo manent, vt edant esse antiquam formam! ἡ δὲ κύει suppeditat Vrat. d. pro vulgari ἡ δ' ἐκύει.

ἑστήκει nos sequi iam supra aliquoties professi sumus; non εἱστήκει. Concinit Ven. Townl. Vrat. b. fr. Mosc.

118. ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόωςδε καὶ ἠλιτόμηνον ἐόντα. „quod hic recte scribitur προφόως. πρὸ γὰρ μηνῶν τῶν καθηκόντων ἐγεννήθη. διὸ ἠλιτόμηνος. ὁ δὲ Ζηνόδοτος καὶ ἐπ' ἄλλου οὕτως γράφει." Sic Schol. A. Respicit ille locum Π, 188. vbi Polymele Eudorum peperit: αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε μογοστόκος Εἰλείθυια ἐξάγαγε πρὸ φόωςδε, vbi haec eadem notata erant in Schol. A. Neutro tamen loco assequor grammatici mentem; nam si est *ante tempus*, πρὸ iungendum est cum ἐξάγαγε, (vt sit προεξῆγε) φόως δε (εἰς φῶς.) At ille videtur putasse προφόως esse *ante diem;* itaque facit iniuriam Zenodoto. Iunxere tamen ἀτέχνως sic alii quoque grammatici; ipse, quod mireris, Apollonius Lex. προφόως. πρὸ τοῦ καθήκοντος χρόνου εἰς φῶς αὐτὸν προήγαγε, versu hoc adscripto. Etiam Etymol. in ἠλιτόμηνος recitat προφόωςδε. Hesychius binis locis laudat: in πρὸ φόως δὲ, (ita editum; at codex legit προφοῶς) πρὸ τοῦ καθήκοντος χρόνου εἰς φῶς αὐτὸν προήγαγε γεννηθέντα. Alter locus est ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόως δέ. προεξήγαγε δὲ εἰς τὸ φῶς. In codice erat προφώοςδέ, et in fine glossae adiectum ἀμιλτόν, in quo latere τὸν ἠλιτόμηνον bene vidit Schow.

Quicquid est, male iungitur προφόωςδε, et seiungenda sunt πρὸ φόωςδε. ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ, pro προεξήγαγεν εἰς φῶς. Sicque scribitur h. l. ab Eustathio, et in Townl. fragm. Mosc. Veneto. In ms. Lips. exciderat πρό.

In edd. Flor. et Aldd. erat προφόωςδε. Diuisim scribi coepit πρὸ Φόωςδε in ed. Rom. tum a Turnebo, H. Stephano. Contra in altero loco diuisim erat editum in Flor. Aldd. Turnebo, et iunctim scriptum in ed. Rom. et inde ab H. Stephano propagatum. Potest autem πρὸ accipi ante iustum tempus, propter adiectum ἠλιτόμηνος· per se tamen nihil est quam produxit, eduxit in vitam, vt Π, 188. nam προεξάγειν, προάγειν et ἐξάγειν, eandem vim fere habent. Supra vs. 103. 104 Ilithyia σήμερον ἄνδρα Φόωςδε ἐκφανεῖ eodem sensu.

ἠλιτόμηνον. Schol. B. τὸν ἡμαρτηκότα τῶν δεόντων μηνῶν. Schol. br. διημαρτηκότα τοῦ τελείου ἀριθμοῦ τῶν ἐννέα μηνῶν. ἑπταμηνιαῖος γὰρ Εὐρυσθεὺς ἦν. ἀλιτεῖν οὖν τὸ ἀποτυχεῖν. Disertius haec exposita sunt in Etymol. h. v. add. Apollon. Lex. h. v. et Hesych. vbi v. Not. Restituenda forte vox Hesiodo Sc. Herc. 91. vbi Iphiclus ᾤχετο τιμήσων ἀλιτήμενον Εὐρυσθῆα leg. τιμήσων Εὐρυσθῆ' ἠλιτόμηνον.

119. Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχέθε δ' Εἰλείθυιαν. ― „quod partus dolores dixit Εἰλειθυίας." Schol. A. Sane sensus eo redit. Attamen poeta, vt poeta, narrat deas, partus administras, partum cohibuisse ac retardasse, ἐπισχεῖν. Koeppen meminit similem Iunonis fraudem in partu Latonae: Hymn. in Apoll. 98 sq. Amplificata est narratio ap. Ouid. Met. IX, 281 sq. quam ab Istro profectam esse suspicor. In Schol. Townl. lego: Ἴστρος δέ φησιν, ὠδινούσης Ἀλκμήνης τὰς χεῖρας συνέχειν τὰς Μοίρας, γαλῆς δὲ παρελθούσης ἀπολῦσαι· καὶ τεχθέντος αὐτοῦ, νομισθῆναι γαλῆν εἶναι αὐτῷ τροφόν.

In Schol. A. B. apposita sunt, quae iam ad vs. 116 attigi. Leguntur quoque in Schol. br. nouo tamen cum augmento ex scriptore physico, qui super mensibus argutatur, quibus partus maturatur; illustrat ea Barnes ex aliis scriptoribus; quae ad poetam nil faciunt.

In vno Vindob. vss. 118. 119 aberant, sed in marg. adscripti a pr. manu; itaque casu omissi. ceteri aberra-

bant ἤγαγε Φόωςδε. ἄγε Φόωςδε. vix digna relatu. in vſ. 119 vero pro τόκον, γόνον. ſaltem ſcribere debebat πόνον.

120. αὐτὴ δ' ἀγγελέουσα Δία Κρονίωνα προςηύδα. ſc. „quod haud vulgari modo dixit pro ἀγγελέουσα ἦκε καὶ προςηύδα.

121. ἔπος τί τοι ἐν Φρεσὶ θήσω. Lipſ. ed. Flor. ἐνὶ Φρεσί. debuere ſcribere ἔπος τοι ἐνὶ Φ.

123. 124. Notant Schol. A. et B. poſſe duo verſus iungi; praeſtare tamen interpungi poſt Περσηΐδαο. σὸν γένος. ſc. ἐστί. Vix aſſentiar.

124. σὸν γένος. οὔ οἱ ἀεικὲς ἀνασσέμεν Ἀργείοισιν. De οὔ οἱ ex ου ϝοι v. ad A, 114.

In ἀεικὲς ἀνασσέμεν vlcus latet; nam Homero eſt ϝανασσ. Bentlei. ſuccurrebat σὸν γένος, ὅν ῥα ϝεοικε ϝανασσεμεν vel οὔ ϝοι αϝεικες ἐν Ἀργείοισι ϝανασσειν. Alterum hoc praeferam; propoſuit quoque hoc Dawes p. 151. Nec ἐν alienum; ſic quoque v. c. Od. H, 62 ὃς ἐν Φαίηξιν ἄνασσε. Erneſti Daweſii mentem haud aſſequebatur. Reſpicit verſum gloſſa Apollonii corrupta, ἀείκαστος. εὐκαταΦρόνητος, ἐν τῇ T. ῥαψῳδίᾳ. Ex Heſychii gloſſa ἀπεοικὸς ad h. v. ſpectat. Recitat quoque verſum qualem nunc habemus Etymol. in ἀεικής. — λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τοῦ ἀπρεποῦς. verſu appoſito: σὸν γένος etc.

ἀνασσέμεν Ἀργείοισι „in nonnullis exemplaribus ἀνθρώποισι." Schol. A.

125. ὣς Φάτο· τὸν δ' ἄχος ὀξὺ κατὰ Φρένα τύψε βαθεῖαν. Obelum habet verſus in Veneto, nec monitum de eo in Scholiis; nec video quem locum habere poſſit; niſi forte ad ſuperiorem verſum appoſitus eſſe debuit, quem, ſi deeſſet, haud deſideres.

Deficit in hoc verſu vetus manus Veneti A. ſuppleta per quinque membranas a recentiore manu a v. 126 ad 326. Adſcripta ſunt tantum Scholia codicis B. quae et in aliis libris aetatem tulere, vti in Leid. Vict. Lipſ. Moſç. Townl. et in iis quos Euſtath. exſcripſit, et in Schol. br. paucis aliunde, forte etiam nonnullis ex antiquioribus illis Scholiis aliunde ſeruatis.

κατὰ φρένα βαθεῖαν. Notandus vſus τοῦ βαθὺς obvius in Homero hoc ſolo in loco; apud ſequiores ſaepe et ap. Pindarum aliquoties, vt ſit alta mens prudens. At h. l. ſimpl. eſt in ima mente. penitus.

126. αὐτίκα δ' εἷλ' Ἄτην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο. Mira fuit dubitatio veterum, ſitne Iouis caput intelligendum, vt ſit: ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς τῆς λιπαροπλοκάμου εἷλε τὴν Ἄτην. Φησὶ γὰρ, ἀνδρῶν καὶ θεῶν κράατα βαίνει. (At dixit tantum de hominibus v. 93 ἀλλ' ἄρα ἥγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει βλάπτουσ' ἀνθρώπους) at, pergunt, nunquam Homerus πλοκάμους de viro dixit. Interpoſuit tamen ſeu Scholiaſtes aliud vſ. P, 52. πλοχμοί θ' οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο. vbi de Euphorbo. Pergit Schol. Alii de Ates capite accepere. Verum apud Homerum nunquam capite raptantur, ſed vel pede, vt Vulcanus (A, 591) vel manu, vt Aſtyanax (Ω, 735.). Reſpondetur, illos mares eſſe; at indecorum eſſe feminam pedibus prehenſam proiicere. Haec Schol. B. cum ceteris, quos diximus, et Euſtath.

Grauis quaeſtio, dices, et arguta reſponſio! Homines non meminerant, vel e Comicis, haud raro amicas comis prehenſas raptari ab amatoribus et verberari. Collegit nuper plura huius generis vir doctus Huſchke in Analect. crit. ad Anthol.

κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο. Schol. B. εὐτρίχου. notione generali; proprie ſunt comae vnctae, vnguentis imbutae. Niſi accipere velis, vt λιπαροκρήδεμνος de ſplendore candidi vel purpurei coloris, et inde omnino de pulcritudine.

Memorabile in his hoc eſt, quod et Koeppen obſeruauit, pulcritudinem tribui deae, quam homines abhorrent; etſi nolim hoc ad exquiſitum, qui iam tum fuerit, Graecorum pulcritudinis ſenſum referre; ſeriori ille tempori reſeruandus eſt. „γρ. λιπαροκρηδέμνου“ Barnes: ex eius commento. Recitat locum Iuſtin. Cohort. ſ. 28. a lectione noſtra nil recedens.

127. ὤμοσε καρτερὸν ὅρκον. Schol. br. τὸ Στυγὸς ὕδωρ cum mythi expositione, quam melius ex Hesiodo disces. v. sup. ad vs. 113.

129. ἣ πάντας ἀᾶται, βλάπτει, vt mente bona excidant: sup. vs. 91.

131. χειρὶ περιστρέψας. Harlei. περιτρέψας. quod Pindar. Ol. X, 86 χέρα κυκλώσας. comparat quoque Schol. ad e. l.

τάχα δ' ἵκετο ἔργ' ἀνθρώπων. Lips. ταχέως δ' ἵκετ' ἔργα. corrupte. ἔργα ἀνθρώπων. εἰς τὴν γῆν. ταύτην γὰρ ἐργάζονται οἱ ἄνθρωποι Schol. B. qui et addit: εἰς Ἴλιον δὲ ἠνέχθαι φασίν. ἀφ' οὗ καί τις λόφος. Similia ap. Eustath. Explicatio petenda est ex Apollod. III, 12, 3, vbi v. Notas. p. 743 sq. Erat λόφος Ἄτης, in quo Ilus condidit Ilium, in eundem locum proiectum erat a Ioue Palladium.

132. 3. τὴν αἰεὶ στενάχεσχ' ὅθ' ἑὸν φίλον υἱὸν ὁρῷτο ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων. Ad sensum meum redolent hi versus otiosum auctarium alicuius rhapsodi. Sed videamus de singulis.

τὴν αἰεὶ στενάχεσχ'. debebat saltem esse τὴν δ' αἰεί. τὴν, pro δι' ἥν. Schol. B. bene.

133. ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα. miro modo dictum est ἔργον pro ἔργα ἀεικῆ· ἔργα ἔχειν pro tolerare aerumnas, vt ἔχειν κακὸν, ὀϊζὺν, ἄλγεα. et ἔργον pro labor, aerumnosus labor. Conuenit sic Hesych. ἔργον (ἀεικὲς non appositum) δυσχερὲς, δύσκολον. Eustath. ἔργου ἀτηρόν.

Porro duplici modo iungi potest: ἔργον ἔχειν, tolerare aerumnam ὑπ' ἀέθλων Εὐρυσθῆος, laborum ab Eurystheo impositorum. ἔχει ἔργον ὑπό τινος. pro διὰ, sed cum notione imperii accepti: ita sup. Θ, 363 τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων. cf. sup. Obss. ad O, 639. Potest quoque iungi ἔργον ἀέθλων, aerumnam laborum, vt sic sint ἆθλα ὑπ' Εὐρυσθῆος, labores iussu Eurysthei suscepti. Redit vtrumque ad idem. Schol. Townl. ἀέθλων, καμάτων. εἰσὶ δὲ καθ' Ὅμηρον κεράστη (vel κέραστος) καὶ Λαομέδοντος ἵπποι. Ait ita duo labores ab Homero me-

morari, Laomedontis equos (E, 640) et κεράστην intellige Ceruam Cerynitin cornutam: quam tamen in Homero memoratam haud memini.

Superest vitium hiatus ἔχοντα ὑπ'. Potest defendi in caesura medii versus. At succurrit Cantabr. ἔχοντα πρὸς Εὐρ. pro διά.

134. ὡς καὶ ἐγὼν, ὅτε δ' αὖτε. Turbat hoc δ', nam videtur nouam sententiam constituere; et possis forte interpungere: ὡς καὶ ἐγώ. ὅτε δ' αὖτε. nec aliter ego scil. αἰεὶ ἐστενάχεσκον. cum autem etc. Nec tamen membra et sententiae melius cohaerent. Ergo praestat dicere ὅτε δὲ esse positum pro simplici ὅτε. vt est ὅτε γε. ὅτε τε. forte hoc posterius locum habuit.

ἐγὼν grammaticis deberi pro ἐγὼ, iam monitum.

κορυθαίολος Ἕκτωρ. κορυθαιόλος scribunt etiam h. l. alii cum Lips. Mosc.

135. Ἀργείους ὀλέσσκεν. Sic vulgatum erat. fragm. Mosc. ὀλέσεσκεν. Harl. Mori. ὀλέκεσκεν. Bentl. adscripserat ὀλέκεσσεν. At in ὤλεσκεν consentiunt Vat. Townl. Ven. Aliquoties legitur ὀλέκειν ex eo factum ὀλέσκειν.

136. οὐ δυνάμην λελαθέσθ' ἄτης, ᾗ πρῶτον ἀάσθην. Barnes: „γρ. ἄτης ἣν et ἄτης ἧς " Ita ille variare videtur ex ingenio. Est tamen ἄτης ἣν in fragm. Mosc. et ap. Eustath. vulgari poetarum vsu probatum, pro καθ' ἣν. Seruant tamen ᾗ codd. optimi et plurimi cum edd. τὴν est in Vrat. A. τῇ Vrat. b.

At sententiam ambiguam esse video. Videtur accipi, ac sit: stultitiam semper animo retinui qua antea in malam iram abreptus fueram; verbo, persistebam in ira et superbia. Consentaneum tamen est Iouis exemplo: qui αἰεὶ στενάχεσκε vs. 132. vt sit: ita et ego semper dolui; praesentem semper habui animo stultitiam meam, qua primo abreptus fueram: ἀάσθην. v. ad I, 116.

137. ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην καί μευ φρένας ἐξέλετο Ζεύς. Legebatur vs. hic cum sequ. 138 iam sup. I, 119. 120.

ἀασάμην nunc notione actiua ἄασα. ſtulte egi. niſi dicas eſſe in fraudem induxi me ipſum. ἐβλάβην. v. ad I, 116.

καί μευ φρένας ἐξέλετο Ζεύς. pro his altero illo loco, I, 119 erat φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας. poſt quae verba apud Athenaeum I, 9. p. 11. A. (e quo repetiit Euſtathius ad h. l. p. 1176, 11. et 1198, 26) Dioscorides, Iſocratis diſcipulus, interpoſuerat alium verſum: ἢ οἴνῳ μεθύων ἤ μ' ἔβλαψαν θεοὶ ἄλλοι, quem in h. l. inculcauit Barnes miro iudicio, et inter Fragmenta Homerica retulit.

καί με φρ. Barocc. non male. Sic Π, 805 τὸν δ' ἄτη φρένας εἷλε. Nec tamen alterum minus bene: Σ, 311 νήπιοι, ἐκ γάρ σφεων φρένας εἵλετο Παλλὰς Ἀθήνη. Heſiod. Sc. Herc. 89 τοῦ μὲν φρένας ἐξέλετο Ζεύς. Additur quoque caſus tertius, vt Z, 234 ἔνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεύς. vbi cf. Obſſ.

Videtur verſus corrupte ac memoriter recitari ap. Galenum de Hippocr. et Plat. plac. III, 2 extr. τότε δὴ στηθέων δ' αἷμα φρένας ἐξέλετο Ζεύς.

138. ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι. quod etiam ἀρέσασθαι. placare.

139. καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς. Schol. B. ἢ σύμπαντας, ἢ τοὺς Μυρμιδόνας πάντας. Reſtat tertium: τοὺς ἄλλους, ceteros quoque praeter Myrmidonas qui tuo imperio ſubſunt.

Facile ſenſeris hunc verſum confectum ex vſ. 142 ἐπειγόμενός περ ἄρηος, melius abeſſe; turbatur enim ſententiarum ordo et nexus. Senſerat Koeppen, qui traiectione verſuum ſuccurrere volebat, vt vſſ. 140. 141 collocarentur ante ἀλλ' ὄρσευ. Sin ſeruare verſum contendas, oratio ſic erit accommodanda: Sed tu ad praelium te accinge; ego interea munera adornabo: aut, ſi placet, mane.

140. δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχεῖν, ὅσσα τοι ἐλθὼν — Schol. B. ἀντὶ τοῦ παρασχῶ. ἢ λείπει τὸ ἕτοιμός εἰμι. Euſtath. ἐγὼ οὗτός εἰμι, ὥςτε παρασχεῖν. ἢ ἕτοιμός

εἰμι. ἢ ἐγγυῶμαι παρασχεῖν. ἤ τι τοιοῦτο. Sane prior Euſtathii oratio non abiicienda; conuenit ἐγὼ ὅδε cum Pindarico: οὗτος ἐγώ. ecce me. Ol. IV, 37. Od. Φ, 207 ἔνδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγώ. Sic οὗτος ἐκεῖνος. οὗτος αὐτός.

ἐγὼν grammaticum acumen. fuit ἐγὼ ὅδε. Vrat. d. ἐγὼν τάδε. Lipſ. παρασχέμεν.

141. χθιζὸς, τῇ νυκτὶ τῆς χθὲς ἡμέρας. Sch. B. Sch. br. recte: nam non proxima, ſed pridie tertia nocte facta legatio erat Il. I.

142. ἐπειγόμενός περ ἄρηος. Sch. B. ἀπὸ (f. ὑπὸ) τοῦ πολέμου. εἰς τὸν πόλεμον." Verbo ſupple ἄρηος ἕνεκα vel διά. vt toties iam factu opus fuit Od. Α, 309 ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο.

143. θεράποντες. Monet Sch. B. non eſſe ſeruos; ſed *miniſtros, liberos homines.* Qui ſint, v. inf. 238 ſq.

ἐμῆς παρὰ νηὸς ἑλόντες. ἐμῆς ἀπὸ νηὸς Vrat. A.

144. οἴσουσ' ὄφρα ἴδηαι, ὅ τοι μενοεικέα δώσω. οἴσουσι dictum eſſe per ſyllepſin notat Schol. B. τὰ γὰρ ἔμψυχα οὐ φέρονται, ἀλλὰ ἄγονται. vt aliquoties monuit alibi. Scilicet ducitur Briſeis cum captiuis; apportatur aurum.

ὄφρα ἴδηαι ἤγουν ἴδῃς Euſtath. ex aliis locis ſcilicet, vbi eadem varietas notatur. v. ad A, 203.

ὅ τοι μενοεικέα δώσω. vn. Vindob. ἅ τοι felici lapſu.

147. δῶρα μὲν αἴ κ' ἐθέλῃςθα παρασχέμεν, ὡς ἐπιεικὲς, ἤτ' ἐχέμεν, παρά σοι. Obuium eſt et iam Euſtathio monitum, fieri non vno modo poſſe interpunctionem et pronuntiationem παρά σοι (ſc. ἐστὶ) vel πάρα σοι (pro πάρεστι) δῶρα μὲν ἢ παρασχέμεν ἤτ' ἐχέμεν, *aut dare aut retinere,* ſ. non dare. Sic Euſtath. vel: δῶρα μὲν, αἰ ἐθέλῃσθα, παρασχέμεν (θέλησον, vel πάρασχε, *iube afferre*) ἤτ' ἐχέμεν παρά σοι (*vel ſerua apud te,* in tuo tentorio) haec quoque ſic: ἤτ' ἐχέμεν. (vel ſerua) πάρα σοι (πάρεστι σοι *tui arbitrii res eſt*) Sic Sch. B. accepit cum Sch. br. Sequor quod legenti mihi primo ſe loco offert; etſi hic poſtremo loco poſitum. αἴ κε θέλῃ Lipſ. male.

148. ἦτ' ἐχέμεν. Apud Euſtath. eſt εἶτ'. ſic et Barocc. Harl. tum παρά σοι et πάρα σοι ſcribitur et editur. Nec refert.

149. οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας οὐδὲ διατρίβειν. κλοτοπεύειν eſt vox hoc vno loco lecta, et antiquata, quam grammatici non ex vſu, ſed ex contexto ſententiae et ex etymo conſtituere allaborarunt. Schol. B. „τινὲς καλολογεῖν. οἱονεὶ κλυτεπεύειν." hoc etiam Euſtath. ſequitur; et diſertius exponit, vbi altero loco: ἢ τὸ κλυτοπεύειν (leg. κλυτεπεύειν) καὶ οἷον καλλιλογεῖν, καὶ κλυτοῖς ἔπεσιν ἐνδιατρίβειν. Eſt quoque κλυτοπεύειν in Vat.

Altera ratio eſt in Schol. B. et Townl. „ἢ κλέπτειν τὴν μάχην parum diſerte; nec magis Schol. Moſc. ὑποκλέπτειν αὐτοὺς (an αὑτοὺς?) τῆς μάχης τοῖς λόγοις; Schol. br. κλοτοπεύειν, ἤτοι ὑποκλέπτειν αὐτοὺς τῆς μάχης ἐν τοῖς λόγοις. melius Euſtath. κλοτοπεύειν τὸ κλοπεύειν, καὶ οἷον παρακλέπτειν τὸν καιρόν. Vox per ſe igitur eſt κλέπτειν, et eiusdem noua forma; quo ducit Etymologus; fuit κλέπω, κλέπτω. κέκλοπα. κλὼψ, κλοπεύω. vt quoque κλὼψ, κλωπεύω. Nunc κλοπετεύω, vt δραπετεύω, et, pronuntiatione mutata, κλοτοπεύω. In Etymol. eſt quoque κλοπιτεύειν, κολοπιτεύειν, ὑπερθέσει τοῦ λ. et apud Suidam: κλωπεύω, tum κλωπιτεύω, quod Kuſter e mſſ. Par. mutauit in κλοτοπεύω. Probabile ex his ſit, a κλέπτειν ductam vocem habere notionem τοῦ cauſſas morae clam nectere, ſubterfugere. Conuenit gloſſa Heſychii: κλοτοπεύειν, παραλογίζεσθαι. ἀπατᾷν. κλεψιγαμεῖν. (cum quo conuenit forte quod in Schol. br. et Schol. Moſc. memoratur ἢ ἑτέρου τινὸς ἐπιθυμεῖν.) Additur, στραγγεύεσθαι· de quo ſtatim videbimus.

Tandem Schol. B. ſubiicit, ἢ ὥς ἔνιοι, στρατεύεσθαι. τουτέστιν, οὐ χρὴ ἐνταῦθα ὄντας στρατεύεσθαι, ἀλλ' ἐν τῷ πολέμῳ. alieniſſima vox ab hoc loco et ſententia. Attamen etiam Apollon. Lex. κλοτοπεύειν. στρατεύεσθαι· et hinc in Heſychii codice; ſed viri docti iam mutarunt in στραγγεύεσθαι. idem quod στρεύγεσθαι, quod iam vidi.

mus O, 512 vbi v. Obſſ. Etiam ap. Suidam, στραγγεύομαι, ἀναβάλλομαι, quod illuſtrat Toup. Emendatt. in Suidam ad h. v. laudatus quoque Tollio, et in Emend. ad Heſych. voc. στρεύγομαι. Eſt ergo haec doctum interpretamentum vocis κλοτοπεύειν, cauſſari, tempus terere et cauſſas nectere.

150. ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον. Sch. B. „ἀναιρεθῆναι Ἕκτορα καὶ δίκην ὑπὲρ Πατρόκλου λαβεῖν." recte; minus bene Schol. br. ἤτοι δὲ περὶ Πατρόκλου ταφῆς λέγει. Nec Clarkio aſſentior, qui in vniuerſum de bello nondum confecto intelligit. Saltem pugnam memorare debebat. Sup. Il. Π, 208 φυλόπιδος μέγα ἔργον νῦν πέφανται.

ἄρεκτον. ἄπρακτον. Apollon. Lex. et ἀτελείωτον Heſych. cum Schol. br. quod etiam ἄῤῥεκτον ſcribitur; Notatum grammaticis.

151. ὥς κε τις αὖτ' Ἀχιλῆα. vn. Vindob. a m. pr. ὡς δὲ, et ſuperſcr. τε.

153. Lectum vulgo: ὧς δέ τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω. ὡς δὲ ed. Rom. ὧδε τις Barocc. fragm. Moſc. Townl. Ven. Puta τις eſſe ἕκαστος τις. μάχεσθαι Vat.

Ceterum verſus ſatis otioſe adiectus eſſe videtur, et caret copula. Hinc, puto, mutatum eſt in ὡς δὲ· οὕτως δέ.

157. Τρωσὶ μαχησομένους. Erat μαχεσσομένους in edd. excepta Romana, quae per η effert, cum codd. Barocc. Mori. Lipſ. Vat. Harl. Moſc. fragm. binis Vindob. eamque ſcripturam me ſequi profeſſus ſum, etſi Bentl. alteram amplexus eſt: cf. ſup. ad A, 298. In Ven. μαχησσομένους, vitioſe. Cant. μαχησόμενος.

158. εὖτ' ἂν πρῶτον. cum primum. cum ſemel. ὅτε ἅπαξ. etiam h. l. ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται. Z, 289.

159. ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν. pendet ab εὖτ' ἂν, ὅταν. Barocc. πνεύσει· ἀμφοτέρῃσιν Cant. ſcil. φάλαγξι.

161. σίτου καὶ οἴνοιο. Barnes: „γρ. οἴνου καὶ σίτοιο“ Ita ipse variam lectionem procudit: scribebatur sic sup. I, 702.

163. ἄκμηνος σίτοιο. Vox sola hac rhapsodia obuia, et trinis praeter hunc locis: 207. 320. 346. sensu ex adiunctis satis definito, vt sit idem quod ἄπαστος. ἄγευστος. νῆστις. Apud Suidam: ἄκμηνος. ἄγευστος. ἄκμηνος δόρποιο (pro σίτοιο) Laborant tamen veteres in etymo; inprimis cum alio significatu occurrat Od. Ψ, 191 θάμνος ἀκμηνὸς, θαλέθων. vegetus. vigens. Videtur satius esse, cum Apollonio Lex. et Hesych. h. v. subsistere in notatione semel constituta, quam commenta grammaticorum recoquere. v. Schol. B. Mosc. Townl. Eustath. et Etymol. h. v. Saltem dicere licebit fuisse vocem antiquam ἄκμη vel ἄκμα, quae in Hesychio est ἡ νηστεία. ἔνδεια. Hoc videtur sequutus esse Aristarchus, qui apud Etymologum traditur scripsisse ἄκμηνος παρὰ τὴν ἄκμην. (non ἀκμήν. vt scribitur quoque male in Scholiis et Eustath. qui ἀσιτίαν ita ab Aeolibus dictam esse tradunt.) Theon contra ἀκμηνὸς scribere iubebat, nonnulli etiam ἀκμῆνος.

165. ἀλλά τε λάθρῃ γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ κιχάνει. Vbique legi video ἀλλά τε, cuius formulae vsum ignoro; sollenne est ἀλλά γε, et in ipso Homero, vt primo libro 82 εἴ περ γὰρ — ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν. nullus dubito, et hic esse ἀλλά γε legendum. Nunc video ita editum esse in Plutarcho: An seni ger. sit resp. p. 789 D: ἐν οἷς τοῦ γέροντος — ἀλλά γε λάθρῃ γυῖα βαρύνεται, καὶ προαπολείπει τῆς προθυμίας ἡ δύναμις.

De βαρύνεται Schol. Victor. monebat, vnice aptum rei illud vocabulum esse, nec alia voce posse permutari. Laudat e Victor. Var. Lect. lib. 38, 1. Clarke. Hoc idem legitur in cod. Townl. Forte hoc idem lectum erat in Schol. A.

ἠδὲ κιχάνει δίψα τε καὶ λιμός. Barnes: „γρ. ἦδ' ἑ. indoctum commentum! Ceterum κιχάνειν in his et similibus non est assequi, sed, inuadere, opprimere. ἐφικέσθαι. vt quoque mors dicitur opprimere aliquem: μοῖρα,

πένθος κιχάνει. Quod Horatio eſt: *mors et fugacem perſequitur virum:* Μοῖρα κιχάνει P, 672.

166. *δίψα τε καὶ λιμός.* Schol. B. „Ἴωνες δίψα. Ἀττικοὶ, δίψος.“ Eadem iterum ad X, 2. Si non Atticum eſt *δίψος,* eſt ſaltem vſus recentioris; etiam in Atticis variat vtrumque. Thucyd. VII, 87 *καὶ λιμῷ ἅμα καὶ δίψῃ ἐπιέζοντο.* vbi v. Ducker.

βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι. βλάβεται, βλάπτεται. Apollon. Lex. h., v. nunc eſt, debilitantur. *ἰόντι.* vnus e grammaticis ad vſ. 221 laudat *ἰόντος.*

167. *ὃς δέ κ' ἀνὴρ οἴνοιο κορεσσάμενος.* „*καὶ Πλάτων ἐν Νόμοις Φησίν· πιόντα τὸν ἄνθρωπον, ἵλεω τότε* (ἵλεών τε) *ἢ πρότερον γενέσθαι, ἀγαθῶν τε ἐλπίδων καὶ δυνάμεων πληροῦσθαι. παῤῥησίας γὰρ μεστοῦται καὶ ἐλευθερίας πάσης καὶ ἀφοβίας. καὶ πράξαι τι ἀόκνως ἔχει. ὅθεν Λακεδαιμόνιοι ἀκρατοποτοῦντες ἐπλίζονται.*“ Schol. B. Townl. Moſc.

κορεσσάμενος „cum ſe ſatiauerit.“ Clarke. Argutati ſunt veteres in h. l. et voluere *κορεσσάμενος* eſſe pro *ἀπογευσάμενος.* nam qui ventrem cibo potuque onerauerit, eum non eſſe idoneum pugnae. Euſtathius laudat quoque ex Ephippo: *ὅς, εἰπών, ὡς μεθύοντες ἀεὶ τὰς μάχας πάσας μάχονται, ἐπάγει, τοιγαροῦν Φεύγουσ' ἀεί.* Noſtra aetate aliter de hoc ſtatuitur; inebriantur milites, dummodo duces ſobrii ſint. Verſus Ephippi Comici ſunt ap. Athen. X. p. 442 E.

168. *ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμίζῃ. πανημέριον* Porphyr. ad Jl. Z, 265. *πολεμίζει* vulgatum in edd. etiam ap. Athen. lib. II p. 40 A. At codd. *πολεμίζῃ* vſu Homerico.

169. *θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ.* Townl. *νό τοι.*

170. *πρὶν κάμνει.* Vindob. Alt. *κάμνῃ.*

πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο. Schol. B. „*πρὶν παύσασθαι τῆς μάχης.*“ addit tamen, nonnullos *ἐρωῆσαι* ſcribere pro *ἐρωῆσαι.* Scilicet illi *ἐρωεῖν* tranſitiue acceperunt; vt N, 57 *τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσαιτ' ἀπὸ νηῶν,* et *πάντας* ad hoſtes referendo iunxere: nec ille viribus deficit,

antequam hostes omnes fugauerit; pugna excedere coëgerit. Eodem modo Schol. Excerpta acceperant vulgatum ἐρωῆσαι, παῦσαι τῆς μάχης. Si tamen, vt vulgo facimus, ἐρωεῖν est recedere, πάντας esse vides, omnes qui in eadem acie pugnant. πρὶν πάντας παύσασθαι τῆς μάχης.

171. λαὸν μὲν σκέδασον. Harl. κέδασον ex more. Apollon. Lex. σκέδασον. χώρισον.

172. δεῖπνον ἄνωχθι ὅπλεσθαι. Schol. B. ait vocem contractam esse ex ὁπλέεσθαι. (debuit scribere ὁπλέεσθαι. sic quoque scriptum video in Townl.) nam, fuisse verbum ὁπλέω, patere ex ὥπλεον, ἀντὶ τοῦ, ἡτοίμαζον." Respicit Od. Z, 73 ἅμαξαν ὅπλεον. Non viderunt grammatici veteres, eiusdem verbi plures plerumque fuisse formas; fuisse ergo ὅπλω. ὁπλέω. ὁπλίζω. eadem vi et notione, instruendi, parandi, armandi. Comparat Eustathius ἐτείχεον τὸν ἰσθμὸν ap. Herodotum, fuit ergo τειχέω, quod vulgo τειχίζω.

173. οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορὴν, Vrat. d. cum vno Vindob. ἐν μέσσῃ ἀγορῇ, iunctim cum seqq.

174. ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσιν, σὺ δὲ φρεσὶ σῇσιν ἰανθῇς. prius ad maiorem Achillis honorem spectat, si omnes viderint, quomodo Achilli pro iniuria satisfactum sit. ἰανθῇς. διαχυθεὶς εὐφρανθῇς, διὰ τὴν τιμήν. Schol. B.

σὺ δὲ φρεσὶ σῇσιν. repositum est a Barnes, qui sequutus est Eustathii lectionem Ceterae edd. φρεσὶν ᾗσιν. cui lectioni videtur doctior ratio subesse. De pronominis tertii vsu multum inter veteres grammaticos disputatum esse, constat vel ex Apollon. Alex. de Syntaxi, qui etiam p. 155 docet loca nonnulla apud Homerum esse aut deprauata, aut praue accipi. Vsus τοῦ ὅς, ἑός, οὗ, tertiae personae, creditus erat a multis esse promiscuus pro ceteris quoque personis; saepe notatus in Apollonii Argonaut. At in Homero rariora occurrunt exempla: Od. N, 320 ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ ἠλώμην. pro φρεσὶν ἐμῇσιν. quod et ab Apollonio de Syntaxi

p. 197 notatur, tanquam ἀκατάλληλον, incongruum. Alterum exemplum Od. A, 402 κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσειν. vbi tamen expedita est medicina δώμασι σοῖσι. Similiter et h. l. credendum est Φρεσὶν ᾗσιν esse vitium natum ex frequenti vsu harum vocum in carmine obuio. Contra Φρεσὶ σῇσιν in optimis codd. legitur, Townl. Mosc. fragm. Ven. B. Etiam in Ven. A. suppleto, Vrat. A. et in vno Vindob. in altero Φρεσὶν ᾗσιν.

175. ὀμνυέτω δέ τοι ὅρκον. Melius haec ab Vlysse memorari, notat Schol. B. quam ab Agamemnone; qui, id se facturum esse, iam sup. I, 132 sq. iisdem versibus ac verbis pronuntiauerat; Vlyssis autem personae maxime ea conuenire, quoniam inter legatos erat, qui Agamemnonis mandata ad Achillem pertulerant, et in iis hoc ipsum I, 274 sq.

176., 177. Lecti iam sunt I, 133. 4. et 275. 6. vbi et monitum de τῆς ante εὐνῆς, pro εὐνῆς τῆς ταύτης, Briseidis. Nunc vero haud dubie illi sunt perperam inserti, nam de Briseide nihil antecesserat; nescias itaque μήποτε τῆς εὐνῆς, h. e. εὐνῆς αὐτῆς, amplexu puellae, cuiusnam?

177. ἣ θέμις ἐστὶν, ἄναξ, ἤτ' ἀνδρῶν ἤτε γυναικῶν. Deest versus Harlei. Veneto suppleto, Vrat. d. fr. Mosc. Lips. binis Vindob. Addit Ernesti: „quod temere est factum, cum alibi eodem modo iungantur, et eodem in contexto: vt I, 134." Atqui, licet quoque sic argumentari: cum aliis locis hic versus subiici soleat alteri, illatum eum esse hoc quoque loco. Equidem deleo. Delet quoque Bentl. est prorsus inutilis versus h. l. saltem in ipso iureiurando poterat locum habere.

ἤτε γυναικῶν. „γρ. ἠδὲ γ." Barnes. sane sic Townl. ἠδ' — ἠδὲ Cant. in marg.

178. καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ Φρεσὶν ἵλαος ἔστω. Ita σοὶ, non δέ σοι, quia cum αὐτῷ iunctum est, vt iterum vs. 192 σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγώ. Apollon. de Syntaxi p. 141. De prosodia τοῦ ἵλαος v. ad A, 583.

179. αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω. Manifestae corruptelae exemplum ex ignoratione prosodiae in hiatu δαιτὶ ἐνὶ, nam fuit haud dubie altera forma δαίτῃ ἐνί. quae forma aliquoties in Odyssea occurrit, notata quoque Etymologo h. v. Etiam sup. K, 217 αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται. Viderat iam Bentl. hoc.

ἐνὶ κλισίῃ Lipſ. vtrumque in vſu Homerico.

ἀρεσάσθω. Schol. br. φιλοφρονησάτω. Apollon. Lex. εὐαρεστοῦντα καταστησάτω. Hesych. εὐάρεστον καταστησάτω. Eſt h. l. epulis excipito; ex contexto. ἀρέσασθαι, cum ſit proprie, placare, refertur porro ad ea, quae cum iſta notione coniuncta ſunt, amanter excipere, comiter habere. ductum ab ἄρω, apto, iungo, ἀρέω, vnde et ἀρέσκω. ergo et epulis excipere, ſatiare. Sic in Sc. Herc. 255 αἱ δὲ φρένας εὖτ' ἀρέσαντο, αἵματος ἀνδρομέου, Schol. ἐχορτάσθησαν. legerant ibi alii εὖτ' ἄρ ἕσαντο. quod aiebant eſſe ab ἕω, πληρόω. mala fide eos hoc credidiſſe, videbimus inf. ad 402.

180. ἵνα μή τι δίκης ἐπιδευὲς ἔχῃσθα. Schol. B. ἵνα μηδὲν δεήσοι (Townl. ἐνδεῇ σοι leg. ἐνδέῃ σοι) τοῦ δικαίου. Schol. br. ἵνα μηδὲν ἐλλίπῃ σοι τῶν ὀφειλόντων πρὸς σὲ δικαίως πραχθῆναι. De voc. v. ad I, 225.

182. 183. οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν, βασιλῆα ἄνδρα ἀπαρέσσασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ. Scholion ad h. l. quod in Ven. B. et in Leid. ap. Valk. Diſſ. p. 142 legitur, exſcriptum eſt ex Porphyr. Quaeſt. 19. vbi corrupte cum alia, tum νεμεσσητὸν βασιλῆι. nam ipſe Porphyrius ambiguum eſſe ait, ἀμφίβολον διὰ τὴν αἰτιατικήν. (h. e. poteſt dubitari: ſitne βασιλῆα ἄνδρα an βασιλῆα ἀπαρέσασθαι ἄνδρα, pro τινά.) Ipſe iungit more recepto: εἰ βασιλεὺς ἄνδρα βλάψας, καὶ τῆς ἀδικίας προὐπάρξας ἀπαρέσηται αὐτόν. Pariter Schol. br. Euſtath. Sententia ergo eſt: aequa, probanda, res eſt, regem placare aliquem, ſi prior iniuriam intulerit.

Enimuero ſententia haec prorſus non conuenit antecedenti: tu autem, Agamemnon, in poſterum vide vt

erga alios sis iustior: non enim iniquum est, placare iniuria affectum. Sententia subiecta esse debebat haec: etenim est consentaneum, virum principem abalienari a te, si eum iniuria affeceris. Atque hunc sensum habere videntur verba οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν, ἄνδρα βασιλῆα ἀπαρέσσασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ. Vide de verbis ad v. sq.

183. ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι. accipitur pro ἀρέσασθαι, quod modo vidimus vs. 179 placare. Etiam ἀπαρέσασθαι. εἰς ἀρέσκειαν ἀγαγεῖν. apud Etymol. et Suidam haud occurrit. ἀρεῖν, ἀρέσασθαι, aliquoties in Homero legitur, ἀπαρέσασθαι hoc vno loco. ἀπὸ debet habere vim continuandae actionis. Barnes profitetur se malle ἐπαρέσασθαι, nec addit, quorsum. Ernesti tamen addit, clare ita legi in ms. Lips. est quoque sic scriptum in Vrat. A. b. et in vno Vindob. Mirum est commentum Porphyrii, quod emendate sic legendum: ἔστι δὲ τὸ ἀπαρέσσασθαι τὸ τῆς ἀρῆς ἀπᾶραι, τουτέστι τῆς βλάβης ἀπαλλάξασθαι καὶ ἐξιλάσασθαι. Ex analogia saltem esse deberet ἀπαρήσασθαι, ἀπαράομαι.

Dixi iam ad vs. 182. sensum requirere notionem vocis, offendi, inique ferre, irasci. Quid ni ἀπὸ vim hanc ex analogia habeat, vt sit idem quod δυςαρεστεῖν. fere vt εἰπεῖν, ἀπειπεῖν?

ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ. χαλεπαίνειν est indigne, grauiter ferre, quae quis indigna patitur: indignari et omnino irasci, εἰς ὀργὴν προελθεῖν. vt Ξ, 259 ὁ δ' ἐπεγρόμενος χαλέπηνε. et Υ, 133 Ἥρη, μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον. adde paullo ante Σ, 108. Non autem, vt verti solet, est, iniuriam facere. vt Schol. B. βλάψῃ, etsi ipse Bentleius ita sensit, qui emendabat: ὅν τε πρότερος χαλεπήνῃ. Sane irascens ὁ χαλεπαίνων, etiam iniuriam inferre potest, non tamen χαλεπαίνει τινα vel εἴς τινα, transitiue. Sic B, 378 καὶ γὰρ ἐγὼ Ἀχιλεύς τε μαχησάμεθ' εἵνεκα κούρης ἀντιβίοις ἐπέεσσιν· ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνειν. ego priore loco ira exarsi. Sic Agamemnon εἰ μὲν — αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνοι, si in ira perfisteret;

ſicque in aliis locis. Itaque adiungitur: κοτεσσάμενος χαλεπαίνει. Π, 386. Od. Ε, 147. Τ, 83.

Vnus eſt verſus, quem h. l. legi malim: ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ, propulſare aliquem, qui prior aggreſſus fuerit, iniuria affecerit, inf. Ω, 369. ad quem locum vide. Attamen vel ſic contendam, χαλεπαίνειν non eſſe transitiue, iniuriam facere; ſed eſt: quando alter prior ira exarſerit et rixae auctor fuerit.

186. ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα διίκεο καὶ κατέλεξας. ἐν μοίρῃ, κατὰ μοῖραν, vt alibi. Schol. A. et br. κατὰ τὸ προςῆκον, κατὰ τὸ πρέπον.

διίκεο, quod alibi διῆλθες. Lectum iam I, 61 πάντα διίξομαι.

κατέλεξας. Euſtath. ἀντὶ τοῦ, ἐμέτρησας. οὐ γὰρ δοκεῖ τισιν οὐδὲ νῦν, τὸ λέγειν ἐπὶ τοῦ εἰπεῖν κεῖσθαι παρὰ τῷ ποιητῇ. Eadem ille adſcripſerat p. 739, 29. et 814, 43. Eſt vtique καταλέγειν recenſere, numerare. Sup. I, 115 ὦ γέρον, οὔ τι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας.

187. 8. ταῦτα δ' ἐγὼν (grammaticorum acumen pro ἐγὼ) ἐθέλω ὀμόσαι, κέλεται δέ με θυμὸς, οὐδ' ἐπιορκήσω, πρὸς δαίμονος. Eſſe iungenda: ἐθέλω ὀμόσαι πρὸς δαίμονος apertum eſt. Bodlei. et Vat. πρὸς δαίμονας. Laudat Schol. B. ad Γ, 279 οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονα. Dictum noto vſu pro διὰ, κατὰ, θεόν· Sic quoque Schol. br. ὡς ὁρκίζοντες φαμὲν, πρὸς Διός. Schol. Townl.

189. μιμνέτω αὖθι τέως περ, ἐπειγόμενος περ ἄρηος. Legebatur τέως γε ἐπειγόμενος ingrato hiatu. Antiquam lectionem τέως περ habet ed. Flor. eamque firmant Townl. Vrat. d. fragm. Moſc. etiam Venetus ſuppletus. Nec debebat offendere περ bis poſitum, diuerſis modis vtroque loco reſtricta ſit ſententia. Bentleius lectionis ignarus, hiatu tamen offenſus emendabat τέως μὲν, etiam hoc recte et eadem vi; Sic Od. Ο, 231. Π, 139. 370. Vſus τοῦ τέως μὲν, τέως γε, per aliquod tempus, tritus eſt etiam in ſoluta oratione. Timaeus Lex. p. 256. τέως. ἕως τινος. vbi v. Ruhnk. Ex pluribus apud Heſych. huc fa-

cit: πρὸς τὸ παρόν. Et Apollon. Lex. τέως, τηνικαῦτα, laudato Ω. 658.

Intulerat τέως γε Ald. 1. cum Rom. Euſtath. Legerat Ven. B. neutrum, nec γε nec περ, etſi cum metri vitio; ait enim ἐν τοσούτῳ. ἐν ὀλίγῳ, δίχα τοῦ περ. eſſe tantum pronuntiando ſubſiſtendum; ita vero mox pronuntiare debuit ἐπειγόμενος. pergit: ἐν δὲ ταῖς εἰκαιοτέροις μετὰ τοῦ περ. Igitur vulgaria exempla veram lectionem ſeruauerant. In Vat. erat τέως δὲ (f. τέωςδε) in Vrat. A. d. b. τέως καί, hoc quidem non male: ita iungenda καί περ.

190. μίμνετε, ὄφρα κε δῶρα ἐκ κλισίης ἔλθῃσι. Bodl. et Mori εἰςόκε δῶρα, quod ſollenne eſſet: cum vulgato in margine. μίμνετε τέως ὄφρα, pro τόφρα, ὄφρα.

191. ἐκ κλισίης ἔλθῃσι. donec munera apportentur. Vulgatum erat ἔλθωσι. ex ed. Rom. Fuerat ἔλθῃσι in ed Flor. Aldd. idque firmat vſus et codd. auctoritas: Cant. Barocc. Mori. Harl. Vat. Ven. B. et A. ſuppletus. Vrat. A. b. d. Lipſ. Townl. fragm. Moſc. Vindob.

καὶ ὅρκια πιστὰ τάμωμεν. v. ad B, 124. cf. inf. 197.

192. 3. 4. 5. Verſus ſuſpectos habeo, ſaltem tres poſteriores, conflatos ex vſ. 247 ſq. et ſup. vſ. 140 ſq. more rhapſodorum, dum ex iis, quae altero loco narrata erant diſertius ad alterum locum transferunt verſus, vt ſuppleant ſeu breuiter dicta, ſeu breuitatis ſtudio omiſſa; Eoque ipſo intulere in carmen odioſam illam ταυτολογίαν. ſtatuet tamen de his pro ſuo quisque ſenſu. Certe oratio in his verſſ. eſt impedita.

193. κρινάμενος κούρητας ἀριστῆας Παναχαιῶν. vox hoc ſolo loco, hic et inf. 248, obuia, inſolito vſu, inſolita flexione, pro κοῦροι. Notata Apollonio Lex. κουρῆτες. — προπαροξυνόμενον δὲ (κούρητες) νεανίαι. ἅμα δ' ἄλλοι ἔσαν κούρητες Ἀχαιῶν. Spectat ad vſ. 248. At noſtrum locum ignorare videtur vna cum Schol. B. At Strabo X p. 716. C notauit τοὺς νέους στρατιώτας Homero dici κούρητας. κρινάμενος κούρητας ἀ. Π. vna cum alte-

ro verſu 248. Monuerat quoque de tono Herodianus ap. Euſtath. adde Etymol. h. v.

194. δῶρα δ' ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεικέμεν. Faciunt plerumque iuncturam ieiunam et parum grammaticam: σοὶ κελεύω, κρινάμενος ἐνεικέμεν. Bentleius ſuccurrebat corrigendo κριναμένῳ. Lenior eſt medicina, interpungendo poſt κελεύω. κρινάμενος κ. ἁ. Π. ἐνεικέμεν (μέμνησο, ἔνεικε. ἔκφερε.) Similis iuncturae defectus inf. 258. 262. ibi tamen excuſandus in iurisiurandi formula.

Legebatur δῶρα ἐμῆς cum hiatu. corrigebat Bentl. δῶρα μεῆς, vt aliis quoque locis tentabat; vix bene. Apud Euſtath. legitur: γράφεται καὶ· δῶρα δ' ἐμῆς παρὰ νηός. εἰς θεραπείαν χασμῳδίας. vt δὲ ſit pro δή. Moleſtum vtique et ſatis inficetum hoc quoque; legitur tamen hoc in codd. Vat. Townl. Vrat. b. d. vno Vindob. Emendatior lectio ap. Strabonem occurrit l. c. δῶρα θοῆς παρὰ νηός. Nec tamen diffiteor, interpolationi propiorem lectionem hanc videri. Miror non grammaticam rationem occurriſſe: δῶρά τ' — ἐνεικέμεν, ἀγέμεν τε γυναῖκας.

ἐνεγκέμεν lectio eſt codd. et edd. Flor. Rom. Illatum per Aldd. ἐνεικέμεν. quod alii libri exhibent. Apud Strabonem eſt ἐνεγκεῖν.

195. χθιζὸν ὑπέστημεν δώσειν. inſolens in tali iunctura pro ὑπέστην. niſi aſſumas legatos, qui in Il. I eadem Achilli nuntiauerant ab Agamemnone. Aliter ſe habet, quod praeceſſit 191 τάμωμεν.

Apud Strabon. l. l. eſt χθιζοὶ ὑπέστημεν.

197. κάπρον ἑτοιμασάτω ταμέειν Διΐ τ' Ἠελίῳ τε. Dictum κάπρον ταμεῖν, quod plene στόμαχον ἀποτάμνειν inf. vſ. 266. v. ad B, 124. Schol. B. „τῶν δὲ ὁρκίων ἐτέμνοντο τοὺς λαιμούς, ὅθεν καὶ ὁρκιοτομεῖν ἐλέγετο" nimis docte; factum hoc in omnibus victimis, quae diis ſuperis mactabantur; tum vero etiam in foederibus et iureiurando. Argutatur idem in cauſſis reperiundis, cur porcus caeſus ſit pro hoſtia. Factum more priſco, iam Pelasgis frequentato; quandoquidem ille in Italia frequentatus ad Romanos quoque peruenit cum reliquis priſcis

facrorum ritibus: de quibus v. Dionyf. Hal. lib. VII extr. Notus numus gentis Antiftiae, quem illuftrarunt numifmatici et nuper Eckhel Doctrina numor. P. V. p. 137. 8. Seruatus porci mactandi vfus Olympiae ad Iouis 'Ορκίου fimulacrum in iureiurando athletarum, vbi Paufan. V, 24. p. 441. loci Homerici memor eft.

200. ἄλλοτέ περ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι. Barocc. πάντα πένεσθαι. Vrat. d. et vn. Vindob. γενέσθαι. Fuere formae ὀφέλω, ὀφέλλω, ὀφείλω, debeo. Poftea vfus haec distraxit, et ὀφέλλω eft, augeo; debetur ita numero aliquid, quod addendum eft.

201. ὁππότε τις μετὰ παυσωλὴ πολέμοιο γένηται. Vulgo editum vna voce μεταπαυσωλή. Non dubitaui voces diuellere; notaui iam faepe pruritum grammaticorum, noua compofita procudendi. Poterat vf. B, 386 docere: οὐ γὰρ παυσωλή γε μετέσσεται. Itaque et h. l. ὁπότε παυσωλή τις πολέμου μεταγένηται. Diuifim quoque fcriptum video in Vrat A. Ven. A. fuppl. Nec occurrit μεταπαυσωλή in grammaticis; aliis locis eft ἀνάπνευσις πολέμοιο, μάχης. Λ, 800. Π, 43. Σ, 201.

202. καὶ μένος οὐ τόσον ἦσιν. Harl. Vat. Lipf. εἴσιν. perperam; poft γένηται requiritur καὶ ᾖ. ἦσι.

205. ὑμεῖς δ' ἐς βρωτὺν ὀτρύνετον. βρωτὺν, βρῶσιν, (vt vf. 210.) τροφὴν, (δεῖπνον) Hefych. ad h. v. Poterat addere aliam formam βρώμην. Omnes a βρῶ. pofiea βρώσκω. βιβρώσκω. Eft βρωτὺς Ionica forma, vt ὀτρυντὺς, et alia ap. Euftath. ad h. l. Barnes tentat ἐς βρωτύν μ' ὀτρύνετον. perperam. Adfcripferat Bentley: „Hefych. ἀπονηστίσασθαι, τὸ ἀπὸ νηστείας ἐπὶ πρώτην ἐλθεῖν. leg. βρωτύν.“ quod iam alii viderunt.

ὑμεῖς — ὀτρύνετον· intactum reliquerunt grammatici; forte quia perfuafum fibi habuere, poffe dualem pro plurali poni. At nec h. l. id factum admitto. Achilles alloquitur Agamemnonem et Vlyffem.

206. ἀνώγοιμι πτολεμίζειν. recte h. l. πτ. in aliis vt Lipf. Townl. Mofc. πολεμίζειν.

207. νήστιας, ἀκμήνους· supra 163 adiectum erat ἄκμηνος σίτοιο. vbi v.

208. τεύξεσθαι μέγα δόρπον. τεύξασθαι. Flor. Ald. 1. „quod praetulerim, addit Ernesti, quia praecedit πτολεμίζειν" caussa vix satis grauis. Vtrumque sane recte ponitur; et est variatio fere perpetua horum temporum. τεύξασθαι est in parte codd. Cant. Barocc. Mori. Harl. Ven. B. at τεύξεσθαι Townl. fragm. Mosc.

Pro μέγα Ven. B μετά. „ἢ μετὰ, τὸ μετὰ εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς ἐκ τῆς ἥσσης τῶν πολεμίων γενησομένης." quis haec probauerit? Vix tamen haec a grammatico sunt profecta; sed ille interpretatus erat μέγα δόρπον. Townl. Schol. notat alios scribere μέτα. μετὰ τὸ νικῆσαι.

ἐπὴν τισαίμεθα λώβην. Repugnat hoc grammaticae, etiam Homericae. corrigendum ἐπὴν τισώμεθα. Monitum iam ad I, 304.

209. πρὶν δ' οὔπως δ' ἂν ἔμοι γε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰείη οὐ πόσις. In ἰείη, quod hoc vno loco occurrit, mirum est quantopere trepidauerint viri docti. Ἰείη scriptum est non modo in edd. verum etiam in codd. et Eustathius: ἰείη, cum glossa tamen πορευθείη. πεμφθείη. Atqui ἰείη est actiuum, mitteret. Necessario esse debet ἰείη, ab εἶμι. πορεύομαι. Et sic scribitur in cod. Townl. Mosc. fragm. Et in Suida; ἰείην κατὰ λαιμόν. In ceteris Lexicis turbatur: Emendandus Etymol. ἵει — καὶ ἵεε, ἵει, καὶ προΐει. κατὰ λαιμὸν ἰείη. ὡς ἀπὸ τοῦ τίθημι, τιθείη. οὕτως ἀπὸ τοῦ ἵημι, ἰείη. Et hoc voluit Hesychius, ἰείη, πορεύηται, vt recte est emendatum. Quid Schol. br. spectarint, qui καθίει reddunt, non apparet. Recte ergo Wolfii ed. pr. ἰείη exhibebat.

210. ἑταίρου τεθνειῶτος. Alii codd. etiam h. l. τεθνηῶτος, Aristarcheo modo. Monui ad Z, 71.

212. κεῖται ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος. Schol. B. „κεῖται ἐπὶ τὴν θύραν ὁρῶν, ὅ ἐστι, τετραμμένους ἔχων ἐν αὐτῇ τοὺς πόδας. οὕτω γὰρ τίθενται οἱ νεκροὶ, διὰ τὸ ἐξερχομένους τοῦ ἀνθρωπίνου βίου μηκέτι ἀναστρέφειν εἰς τοὺς οἴκους. add. Schol. br. cum Hesych. in voc. ἀνὰ πρόθυρον

τετραμμένος. Simplicius erat dicere: quia mortui mox ex domo efferuntur. κεῖσθαι, προτίθεσθαι, sollennia.

ἀνὰ προθύροισι Cant. Venetus suppletus.

213. τό μοι οὔ τι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμηλε. Cant. Vat. τῷ μοι lapsu librarii. v. ad M, 9. Lipf. τό μου.

214. ἀλλὰ φόνος τε. Harlei. πόνος τε.

216. ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλέος υἱέ. Haud dubie Πηλέος disfyllabum. sic Cant. Vat. Vrat. A. b. Ven. B. et A. suppletus. fragm. Mosc. vn. Vindob. Vulgatum Πηλέως: quod et edd. Plutarchi de aud. poet. p. 35 B. habent. υἱεῦ Vat. quod Bentl. arripit. Πηλῆος υἱὲ Barnes reposuerat, sine auctoritate et necessitate. v. de his ad similem locum A, 489.

μέγα φίλτατ' Vrat. d.

217. κρείσσων εἷς ἐμέθεν καὶ φέρτερος. Flor. ed. φέρτατος cum Barocc. varietate in Homeri sollenni. Fertur Aristarchea esse lectio. v. c. B, 769.

Laudat locum propter figuram δι' εἰκόνος, qua voce innuit comparationem pugnae cum messe vss. 222. 3. et vss. 220 sq. 225 sq. Dionys. Hal. in Arte c. 9 (16. p. 370) tanquam exemplum exordii bene compositi, in reprehensione alterius, τῆς ἐπιτιμήσεως. cf. similem locum I, 53 sq. Scilicet bene meminerat Vlysses, sibi rem esse cum homine iracundo.

οὐκ ὀλίγον περ. Aristides To. II. p. 371 recitat οὐκ ὀλίγον γε.

218. ἔγχει. ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί γε προβαλοίμην. „γρ ἔγχε'“ Barnes. Erat in Edd. νοήματί κεν. sic quoque pars codd. cum Ven. suppleto. κε Ven. B. Vat. Vrat. d. vn. Vindob. fr. Mosc. At νοηματί γε diserte Harl. Lipf. et ed. Dionys. Hal. l. c. recepit Wolfius secundum iudicium Ernestii. Nunc accedunt Vrat. A. Towni.

προβαλοίμην (πρὸ) σεῖο. Interpretantur ὑπερβαλοίμην Hesych. et ipse Apollon. Lex. h. v. Eustath. νικήσαιμι Schol. br. Proprie in scopo feriendo dicitur προβάλλειν is, qui prae ceteris propius attigit, omninoque qui superat. Inf. Ψ, 572 est προβάλλειν τοὺς ἵππους. et Ψ, 639

πλήθει πρόςθε βαλόντες, numero ſuperantes. Sic quoque προφέρεσθαι, vnde προφερὴς vidimus ſup. K, 352 item προέχειν.

Valde celebrata eſt inter veteres critica in h. l. varia diſtinctione adhibita. Sane ratio primum legenti obvia et vulgo frequentata erat, quam etiamnum ſequimur — προβαλοίμην πολλόν. ἐπεί. Viſum eſt nonnullis, primoque loco, vt ferebatur Ariſtocli, (Rhodio, puto, grammatico ex Auguſti aetate) indecorum eſſe, ἀπρεπὲς Vlyſſem hoc profiteri de ſe; ſe prudentia antecedere Achillem multum; eſſe itaque interpungendum: — προβαλοίμην, πολλὸν ἐπεὶ πρότερος γενόμην, ſicque interpungitur in ed. Rom. et ap. Dionyſ. Hal. l. c.

Repugnat grammaticus in Schol. B. Moſc. Townl. nihil ineſſe indecori; conceſſerat enim Vlyſſes Achilli virtutem praeſtantiorem οὐκ ὀλίγον περ. poterat ita oppoſitum eſſe, ſe Achille praeſtare πολλόν. Porro ſollenne eſt πολλὸν νικᾷν. vt Σ, 252 ὁ δ' ἔγχεϊ πολλὸν ἐνίκα. Tandem ἐπεὶ ſemper a poeta principio ponitur, etiam ante πολλὸν, vt in illo (E, 636) ἐπεὶ πολλὸν κείνων ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν. „Haec eſt tandem critica, quam tuam eſſe velis! Excerpſit haec Euſtath. Eſt Scholion Sennachirim e cod. Leid. ap. Valken. Diſſ. p. 132. in quo cum ſimplicitate vitae heroicae talem ſui laudem bene conuenire pronuntiatum eſt, inprimis cum ea a longa experientia ſit petita. Eſt idem Scholion etiam in Cod. Moſc. fragm. etſi ſine hominis nomine. in principio ap. Valk. εἰ δὲ δοκεῖ corrige ἐμοὶ δὲ δοκεῖ.

220. τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν. inſolentior vſus caſus tertii; etſi Euſtath. ait: τὸ δὲ ἐπιτλήτω εὖ συντάσσεται δοτικῇ, κατὰ τὸ, ἐπιμεινάτω. (v. c. ἐπιμένειν, ἐμμένειν, ταῖς συνθήκαις) τὸ μέντοι τλήτω αἰτιατικὴν ἔχει σύνταξιν." Autumo dictum eſſe pro τλήτω σοι κραδίη, obdura te, contine te, ἐπὶ μύθοις ἐμοῖς, ad ea, quae dicam. noli iraſci mihi, profitenti haec, quae ſequuntur: latrante ſtomacho non poſſe educi in pugnam copias. Schol. B. Townl. adſcripſit τοῖς ἀπὸ

τῶν λόγων προςτασσομένοις ἔργοις. euagatus longius a sententia.

221. 2. 3. αἶψά τε Φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν, ἧςτε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν, ἄμητος δ' ὀλίγιστος, ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα Ζεύς. Praemittendam video veram loci sententiam, priusquam varia multorum commenta afferam. Ait Vlysses, cibo recreandos esse, antequam pugnam ineant milites; nimis cito vel sic pugnando exhauriri vires protracta aliquamdiu pugna, vt pauci iam supersint qui pugnent aut fugientes persequi possint. Deducitur inde res ad pugnam inclinatam, cum iam pauci supersunt in acie, qui pugnent; comparatione cum messe facta, qua iam maior calamorum pars falce est rescissa, nec restant nisi paucae stipulae. In tali temporis articulo res iam ad fugam spectant: pro hoc dixit: quando Iupiter, qui praeliorum arbiter est, inclinat lancem. Sententiae per se haud contemnendae: durior tamen earum iunctura, comparando cum comparante permixto; sunt quoque verba duriora. Primaria esto obseruatio: ad illa αἶψά τε Φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισι, omissam esse propositionis partem, ex antecedentibus supplendam: nisi cibo potuque refecerint se copiae. Tum membra possunt non vno modo iungi ac dispesci. Communi more ἄμητος δ' ὀλίγιστος iungitur cum proximis: ἧς τε πλείστην. Ita est: cum exigua messis pars adhuc superest, h. e. sub finem messis. Enimuero possunt quoque ἄμητος δ' ὀλίγιστος iungi cum superioribus: Φυλόπιδος πέλεται κόρος ἄμητος δ' ὀλίγιστος. Tandem ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα subiici possunt proximis: ἄμητος δ' ὀλίγιστος, ἐπήν. possunt quoque annecti superioribus αἶψα κόρος πέλεται, ἐπήν. Vides inesse loco ambiguitatem haud vna de caussa. κόρος Φυλόπιδος, satietas pugnandi, pro defatigatione et defectione virium corporis et animi: v. Not. N, 634. 5. ἧς τε pro καθ' ἧς, ἐν ᾗ. χαλκὸς, falx, et cum ea comparata hasta et ensis. Comparatio pugnae cum messe illustris lecta est Λ, 67 sq. ἄμητος ὀλίγιστος. cum pauci calami ad metendum,

rarae ſtipulae, reſtant; et rari iam ſint pugnantium ordines: caeſa pugnantium maiore parte. De verbis ſingulis poſtea videbimus.

Allegoriam cum proprietate mixtam eſſe, vt pugna declarata eſſet per meſſem, viderunt omnes. Schol. B. ait, plenam fore allegoriam, ſi dictum ſit: Ζεὺς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης καρποῖο τέτυκται. Idem reddit: ὅταν κλίμα καὶ τροπὴ τῆς μάχης γένηται, ἐν ὀλίγῳ διώξαντες χρόνῳ, πολλὰ καταβαλοῦμεν τῶν πολεμίων σώματα. quae non video quam apta ſint verbis. Subiicitur longa et taedio enecans ζήτησις, Porphyrii illa quidem, ex parte ſaltem, vt ex Excerptis Schol. Victor. diſco, quae rem obſcuram multo obſcuriorem reddit: cuius ſumma huc redit: ἄμητος poteſt eſſe προπαροξυτόνως, ὁ καιρὸς τοῦ ἀμᾶν, vt apud Heſiodum: ἄρχεσθ' ἀμήτοιο; et ὀξυτόνως ὁ καρπὸς, ἀμητός. (quam obſeruationem videbis quoque in Schol. br. Etymol. Heſych. et qui ad e. l. laudantur. Secundum haec igitur interpretatio loci inſtituitur duplici via: primo vt ἀμητὸς ſit ipſa fruges; ita, aiunt, καλάμη eſt multitudo morientium, ἀμητὸς autem ii, qui ſeruantur e pugna; ſubire itaque celeriter ſatietatem eius praelii, in quo multi pereunt, pauci incolumes diſcedunt. Quo quid eſſe poteſt ieiunius! Alter modus erat, vt ἄμητος ſit tempus meſſis, tum aiunt declarari primum pugnantium congreſſum, καλάμην autem multitudinem cadentium fuga, poſt pugnam factam; dicere igitur Vlyſſem: fame debilitatos milites non magnam caedem fugientium facturos eſſe. Vt his cetera conueniant, ζητήσεως auctor, Porphyrius puto, multa alia comminiſcitur memoratu haud digna. Legerat haec et excerpſit Euſtath. Poſteriorem rationem ſequuntur Schol. br. ταχέως γὰρ κόρος λαμβάνει τοὺς ἀνθρώπους ἐν τῇ μάχῃ, (ὅτε) ὀλίγοι εἰσὶν οἱ ἀπολειπόμενοι ζῶντες, πολλοὶ δὲ οἱ φονευόμενοι. Nec diſertiora ad rem ſunt verba apud Macrob. Sat. V, 15 *quoties multam necem ſignificare vult, meſſem hominum factam eſſe dicit.*

Sequitur in Schol. B. (quod non animaduerſum) aliud Scholion, a verbis: μήποτε δὲ ὁ ἄμητος οὐ τὴν εὐκαρπίαν, in quo ἄμητος ὀλίγιστος ſic exponitur, vt ſit ὁ τῆς ἐνεργείας χρόνος· breue itaque eſt tempus vt metendi, ita multos ex hoſtibus occidendi, fuga facta, niſi ii, qui occidunt, cibo corpus firmauerint; ἵνα ᾖ ὁ λόγος· ἐν ᾗ δ' ἂν μάχῃ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πολὺς ᾖ ὁ ἀναιρούμενος, τροπῆς γενομένης, εὐθέως ἐν ταύτῃ ὁ κόρος. διὸ δεῖ ἰσχύειν τοὺς βουλομένους ἐπιπλέον τυχεῖν τῆς νίκης. Ita connectunt ex ſuperioribus vſſ. 160 ſqq. maxime illa vſ. 169. 170 θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, οὐδέ τι γυῖα κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο. Ineſt aliquid quod placeat; nec tamen verba vſſ. 222. 223 ſatis reſpondent. Statim ſubit pugnandi ſatietas, in qua pugna magna caedes facta eſt; eſt autem breue tempus, quo vires perdurent, quando fuga fit.

Emollitur totus locus, ſi verba ἄμητος δ' ὀλίγιστος, non iungas cum proximis, ἧς τε — ἔχευεν, ſed cum iſtis: αἶψα τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισι ἄμητος δ' ὀλίγιστος. vt in medio interpoſita ſit determinatio: ἧς τε πλ. in qua iam magna caedes facta eſt. In hac, defatigatae ſi ſint copiae, vires in caedendo hoſte non amplius exſerunt.

221. αἶψα τε φυλόπιδος. Otioſum eſt τε; requiritur γε vel δὲ. Barnes: „γρ. αἶψά κε. at αἶψα δὲ alii.“ Indignor, quod non pronuntiat, qui nam hi ſint. In Dionyſ. Halic. l. c. eſt τε. nec quicquam ille ad verſus illuſtrandos affert, etſi Vlyſſis verba παραφράζει.

φυλόπιδος κόρος. de ſingulari vſu vocis κόρος in Homero, vt ſatietas non modo ſit taedium et faſtidium, ſed defatigatio, virium defectio, v. ſup. ad E, 388. N, 635 ſqq. ibique Notam ad vſ. 636.

222. ἧς τε πλείστην μὲν. — Pro ἧς τε Wolf. in priore editione receperat ὥς ὅτε. quod bene expulit in altera laudatum illud ex Heraclid. Alleg. Hom. 5. pro conſilio ſuo verba inflectens. ἧς τε eſt καθ' ἧς, et vbique legitur, etiam in Ariſtide Quintil. de Muſica lib. II. p.

85. vbi hic locus excitatur, et in Dionyſ. Halic. l. c. nec aliter in voc. ἧς Apollon. Lex. p. 336 et ex eo Heſych. Neque ὡς ὅτε obſcuritatem loci tollebat, verum nouas tenebras obiiciebat: quod ex Koeppenii conatibus intelliges.

καλάμην. Schol. B. τοὺς νεκρούς. καλάμαι proprie ſunt ſtipulae, reſciſſa ariſta; vt docent Euſtath. et alii. ſicque Od. Ξ, 214.

223. ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα. De hoc cf. Θ, 69 ſq. Heſych. κλίνῃσι τάλαντα. μεταβάλλῃ τὰ ζυγά.

224. Ζεὺς ὅς τ' ἀνθρώπων. Verſus iam lectus Δ, 84. Plutarch. de aud. poet. p. 25. et ap. Iuſtin. Coh. 2. In Vat. ἀνθρώποις.

225. γαστέρι δ' οὔπως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιούς. οὔπω. pro οὐκ. οὐ δεῖ. γαστέρι pro eſurie. Euſtath. ἤτοι πιεσμῷ γαστρὸς καὶ ἀσιτίᾳ. Verſus adſcriptus a Suida ad verba: οὐκ ἂν δύναιο γαστρὶ πενθῆσαι νέκυν. Verſus ſqq. παραφράζει Dionyſ. Hal. l. c.

226. λίην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι" „ἐπάλληλοι. συχνοί. πυκνοί. vid. ad Σ, 211. 552.

Vertit hos verſus Cicero Tuſc. III, 27. Similes locos Barnes excitat: alterum, verſus Simonidis (ap. Stobaeum Serm. 123 de conſolat.) ex Homero formatos: τοῦ μὲν θανόντος οὐδὲν ἐνθυμοίμεθα, εἴτι φρονοῖμεν, πλεῖον ἡμέρας μιᾶς. alterum Senecae (Epiſt. 93.) *Nec ſicci ſint oculi amiſſo amico, nec fluant; lacrimandum eſt, non plorandum. Duram tibi legem videor ponere? cum poetarum Graecorum maximus ius flendi dederit in vnum duntaxat diem! cum dixerit, etiam Nioben de cibo cogitaſſe?* (Ω, 613)

πολλοί τε καὶ Lipſ. Erneſti ait pronuntiandum eſſe πολλοί τε κ' ἐπήτριμοι. Idem laudat e Vrat. A. ἐπίτριμοι, tanquam lectionem admodum memorabilem; eſt tamen perpetua varietas ſcriptionis in hac voce. v. ad Σ, 211. Eam a ſtaminibus, quae ἤτρια ſunt, etiam h. l. ducunt grammatici.

228. ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν. κατθάπτειν Ven. ſuppletus, Townl. Schol. B. „ἀντὶ τοῦ καίειν. vt vmbra Patrocli: θάπτε δέ μ' ὅττι τάχιστα. Ψ, 71." cf. Od. M, 11. 12 Cicero verſum reddit cum ſequente: *Quo magis eſt aequum, tumulis mandare peremtos firmo animo* (νηλέα θυμὸν ἔχοντας) *et luctum lacrimis finire diurnis*, ἐπ' ἤματι δακρύσαντας. Verſum 228. 9. recitat Stobaeus Serm. 122. (120)

229. ἐπ' ἤματι δακρύσαντας. Schol. B. „ἐπ' αὐτῇ τῆς ταφῆς ἡμέρᾳ" Heſych. ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. add. Suidas Schol. br.

„γρ. δακρυχέοντας" Barnes e marg. Steph. Petitum eſt ex Dionyſ. Hal. l. c. ad vſ. 217. vbi recitantur vſſ. 225 ad 237. At δακρύσαντας eſt quoque ap. Stobaeum l. c.

230. ὅσσοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ στυγεροῖο λίπωνται. Schol. B. pro οἳ περιλίπωνται ἐκ πολέμοιο.

231. μεμνῆσθαι πόσιος καὶ ἐδητύος. Refer ad ὅσσοι. τόσους, τούτους, χρὴ μεμνῆσθαι. ἐδωδῆς Vrat. A.

233. 4. ἑσσάμενοι χροῒ χαλκόν. Clarke „*cum nosmet ipſi armauerimus*. ſimiliter ὁπλίσσατο inf. 238 et ſup. 23. et N, 168."

Ordior nouam ſententiam cum verbis: μὴ δέ τις ἄλλην λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος ἰσχαναάσθω. Bene ordinat ſeqq. Schol. B. μή τις τῶν λαῶν τὴν ἐξ ἑτέρου ὀτρυντὺν ἐκδεχέσθω, ἀλλ' αὐτοκέλευστος ἐξίτω. At quod addit, minus probo: ἔστι δὲ ἡ λέξις (ὀτρυντὺς) Ἀττική. Supra tamen eidem βρωτὺς vſ. 205. erat Ionica. Enimvero vide quam parum his grammaticorum monitis de dialectis tribuendum ſit! vera vox eruitur e cod. Townl. Schol. ἔστι δὲ ἡ λέξις Ἀντιμάχειος, ab Antimacho frequentata fuit. Addit idem: Eratoſthenem gaudere hac terminatione; ita apud eum legi: πολλὴ ἀντιμαχιστύς. Apud Apollon. Lex. ὀτρυντὺς, ἡ ἐπικέλευσις. Heſychio eſt παρακέλευσις. προτροπή. et Schol. br. παρακέλευσιν, παρόρμησιν.

ἰσχανακάσθω. Eusťath. ἐπεχέσθω. Schol. br. ἀναμενέτω. ἀπεχέσθω. At in Apollon. Lex. et in Hesych. est ἰσχανάασθαι. ἀπέχεσθαι vt videri possint ita scriptum h. l. legisse. De voce v. ad Ψ, 309 continere se, morari, cessare.

235. ἥδε γὰρ ὀτρυντὺς κακὸν ἔσσεται (ἐκείνῳ,) ὅς κε λίπηται νηυσὶν ἔπ' Ἀργείων. non tam hortatus ipse, quam caussa hortatus, mora et cunctatio eius, qui eum operietur. Disertiora erant verba sup. B, 391. 2. 3.

In Townl. interpungitur: ἥδε γὰρ ὀτρυντύς. κακὸν ἔσσεται. quasi sequantur verba hortatus.

ἔσσεται. ἕσπεται Vrat. A.

236. νηυσὶν ἔπ' Ἀργείων. νηυσί παρ' Ἀργείων Barocc. Harlei. Mori. vn. Vindob.

237. ἐγείρομεν ὀξὺν ἄρηα. manifeste pro subiunctiuo vel futuro.

238. ἢ καὶ Νέστορος υἷας ὀπάσσατο. se sequi iussit, sibi comites excitauit, assumsit. v. ad K, 238. Schol. br. προςηταιρίσατο. ἀκολούθους ἔλαβε. Hesych. προςελάβετο. Inepta etyma venatur Schol. B.

Pro Νέστορος υἷας videtur etiam lectum esse Νέστορος υἱὸν, vnde procusa est corrupta lectio νεώτερον υἱὸν quae legitur in Schol. A. B. Leid. ad E, 334. et, quod mireris in Etymol. voc. ὀπάζω, quo Scholion illud translatum esse apparet cum vitio, adiecto alio vitio ὀπάσσατο κῦδος.

Post hunc versum miro Barnes acumine supplet nouum versum: Ἀντίλοχόν θ' ἥρωα καὶ ἀντίθεον Θρασυμήδην.

239. Φυλείδην τε Μέγην τε. Vat. eodem vitio, quod notatum est N, 692.

242. ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον. Hoc vulgare illud: ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον. *dictum, factum.* quod Herodotus imitatus dixit: ταῦτα εἶπε, καὶ ἅμα ἔπος καὶ ἔργον ἐποίεε. Eusťath. Laudat Barnes e sacris litteris Mosaicum illud Longino laudatum, et e Psalm. 33, 9. quae tamen aliquantum diuersa sunt; declarant enim τὸ ἔξοχον τῆς δυνάμεως. At nostra ad festinationem spectant.

Sic et Hymn. in Merc. 46. Plutarch. ad principem in. erud. extr. p. 782 C. laudat: αὐτίκ' ἔπειτά γε μῦθος ἔην. Paullo poſt tamen vulgata legitur.

243. ἐκ κλισίης φέρον. Vrat. d. ἐς κλισίην. male.

245. γυναῖκας ἀμύμονας ἔργ' εἰδυίας. de praua hac lectione, ex ſeriorum interpolatione, v. dicta ad I, 128. 130. 1. Infert ea duplex peccatum in digamma: ἀμύμονας ϝεργ ϝειδυίας. Verum ἀμύμονα ἔργ' ipſi codd. vindicant Cant. Mori. Townl. a pr. m. Moſc. fragm. Ven. vterque et duo Vindob. Emendauerat iam Bentl.

246. ἑπτ', ἀτὰρ ὀγδοάτην, Βρισηΐδα καλλιπάρῃον. Si Venetus A. integer extaret, nec hac rhapſodiae parte truncatus eſſet, adſcripta eſſet huic verſui ⳼ nam reſcripſerat Zenodotus ἐκ τ' ἄγεν αἶψα — ἐξ, ἀτὰρ ἑβδομάτην. prauo iudicio ex interpretatione male inſtituta loci I, 128 — 132. vbi v. Obſſ. ad vſ. 131. Seruauit Scholion quoque ad noſtrum locum Schol. Townl. ἑπτά. Ζηνόδοτος· ἐξ ἀτὰρ ἑβδομάτην· τοῦ ποιητοῦ λέγοντος· δώσω δ' ἑπτὰ γυναῖκας Λεσβίδας. ἡ δὲ Βρισηῒς Λυρνησσὶς ἦν."

247. χρυσοῦ δὲ στήσας. Idem verſus inf. Ω, 232. στήσας, σταθμήσας. Euſtath. et hoc tenendum ex Schol. br. διὰ ζυγοῦ στήσας. cf. ad N, 745. et inf. X, 350 εἰ ἄποινα στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες.

δέκα πάντα τάλαντα. Apollon. Lex. τάλαντα. — ἐπὶ δὲ τῶν ἱσταμένων. (de iis quae appenſa ſunt, ideoque pondus ſuum habent) verſu adſcripto.

πάντα τάλαντα. de quo toties monitum, recoquitur iterum, h. l. in Schol. et Barnes et Clarke. v. H (VII) 161. Od. E, 244.

248. ἦρχ', ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κούρητες Ἀχαιῶν. Apollon. in κουρῆτες laudat: ἅμα δ' ἄλλοι ἔσαν. v. ſup. ad vſ. 193 κούρητες Ἀχαιοὶ eſt ap. Strabon. X, p. 716 C. ſicque Vrat. d.

249. ἂν δ' Ἀγαμέμνων ἵστατο. Barocc. ἐν δ' Ἀ.

250. Θεῷ ἐναλίγκιος αὐδήν. ed. Flor. Θεῶν. correxit Ald. 1. Θεῷ ἐ. ἄντην Townl. cum altero pro var. lect.

251. κάπρου ἔχων ἐν χερσί. vulgata lectio, etiam ap. Athen. XIV, p. 660 D. codd. tamen meliores offerunt ἐν χειρί. Cant. Mori. Vat. Vrat. A. b. d. fragm. Mosc. Ven. suppletus. cum ed. Flor. De porco victima v. ad vs. 197.

252. 3. 4. sunt iam lecti Γ, 271. 2. 3. ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν. „quia altera manu vaginam, altera ensem arripit" Schol. B.

253. ἥ οἱ — αἰὲν ἄωρτο. In voce vltima iterum variat scriptura, vt Γ, 272. ἄορτο nunc constanter edd. excepta Romana, quae ibi ἄορτο habebat, nunc exhibet ἄωρτο, quod receptum a Barnes, qui tamen ibi ἄορτο praetulerat. Ita variant quoque alii. Reposui, quod ibi expressum est, ἄωρτο, firmantibus id Cant. Barocc. Mori. Vat. Vrat. A. b. d. Townl. fragm. Mosc. Ven. suppleto. Fuit enim ἄορμι et ἄωρμι. vt αἰόρω et αἰωρέω. Schol. Townl. „ἄωρτο. ἔωρτο. ἔωργα. εἴοργα. εἴωθα videtur corrigendum esse ἄωρτο, ἄορτο.

254. κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος. ἀπαρξάμενος. Veterem sacrorum ritum iam supra vidimus Γ, 273 quo hi pili e fronte resciſsi habebantur pro primitiis, (ἀπαρχαί) quibus consecraretur diis victima, iamque proprie *sacrum* erat. Est hoc ἀπάρχεσθαι, ἀποτέμνειν τρίχας, ὡς εἶναι ἱερείου ἀπαρχὰς τῷ θεῷ. cf. Od. Γ, 446 sq. Ξ, 422. quod Virgilius quoque redhibuit Aen. VI, 245. *Et summa carpens media inter cornua setas, Ignibus imponit sacris libamina prima.* Res nota, vel ex Feithio. Inepte de ritu hoc argutatur Sch. B. cum Eustath.

255. πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἵατο σιγῇ. Iungi potest ἐπ' αὐτοῦ sc. τοῦ τόπου. quod et in Sch. br. habetur, communi tamen vsu αὐτοῦ absolute poni solet hoc sensu. Ergo erit ἐφείατο (ἐφεῖντο. ἐφῆντο) αὐτοῦ. quod iterum durum, quia ἐπὶ nullam vim habet; aliter res se habet in κληΐδεσσιν ἐφήμενοι Od. M, 215 et Od. Z, 309. θρόνος — τῷ ὅγε οἰνοποτάζει ἐφήμενος. Ernesti bene monet non bene verti: *ibidem.* Immo, inquit: *immoti sedebant et silentes.* Quibus duabus rebus eleganter et ac-

curate tranquillitas concionis exprimitur, quae sine fremitu et strepitu est. Bene haec; sed ex contexto, et ex voc. σιγῇ et κατὰ μοῖραν, quod est *composite, πρεπόντως*, non ex voce αὐτόφι.

ὑπ' αὐτόφι. Lips. Vat. vn. Vindob. et Schol. Townl. Nec tamen ὑπὸ σιγῇ iungere licet; ponitur enim σιγῇ absolute, pro ἐν σιγῇ. At Schol. Townl. ab ὑφίημι ducit, paruerunt regi. τὸ ἑξῆς. ὑφείατο αὐτοῦ ἢ ὑπ' αὐτῷ τῷ τε Ἀγαμέμνονι καὶ Ταλθυβίῳ. — Forte praestat ἔπ' accipere absolute vt alias ἔπι, ille precabatur, et ἔπι, ἐπὶ τοῦτο, *ad has preces*. — τοὶ δ' ἅμα π. Vrat. d.

257. ἰδὼν εἰς οὐρανόν. ἐς edd. ante Barnes. Tam parum erant solliciti de re metrica editores, vt ne hoc quidem corrigerent, ne Henr. quidem Stephanus. ἐς quoque in codd. legitur.

258. 259. 260. Formula iurandi iam sup. Γ, 276. 8. 9. lecta, paullulum mutata: vide ad e. l.

258. Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα — Sequitur 261. μὴ μὲν ἐγὼ ἐπενεῖκαι. Ita Ἴστω ἐγὼ ἐπενεῖκαι iungenda esse videntur; quod fieri nequit. Ἴστω absolute positum et a reliqua oratione seiunctum iam vidimus K, 329 Ἴστω νῦν Ζεὺς — μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος. Similiter Γ, 276. 280 quo loco Eustath. ad nostrum T, 261. prouocat. add. Ο, 36. 41. Et in Odyss. Ξ, 158. 160 Ἴστω — ἦ μέν τοι τάδε πάντα τελείεται. Τ, 303. Υ, 230. Add. Apollonium qui aliquoties hac iurandi formula vtitur Argon. III, 151 sq. IV, 1019 sqq.

Sunt tamen alia loca, in quibus ἴστω *aut* cum ὡς iungitur: ἴστω — ὡς οὐδεὶς θεόθεν χόλος ἔσσεται εἵνεκ' ἀρωγῆς, Apollon. II, 257. 261. et in ipso Homero Od. P, 155 sq. *aut* cum accusatiuo et infinitiuo: Apollon. III, 714 Ἴστω Κόλχων Ὅρκος — ἐμεῖο μή σ' ἐπιδευήσεσθαι ἄνυστά περ ἀντιόωσαν. add. I, 466. probabiliter etiam sic Od. E, 184. 188.

Vt itaque h. l. ratio grammatica sibi constet: ἴστω νῦν Ζεὺς per se est accipiendum; et ad reliqua supplendum ὄμνυμι. de quo v. ad vs. 261.

259. Ἐριννύες. Ἐρινύες etiam hic pars codd. vt Townl. fr. Mosc.

αἵ θ' ὑπὸ γαῖαν. fuere qui οἵ τ' legerent. Schol. Townl. τινὲς, εἴτε, ἐπὶ Πλούτωνος καὶ Περσεφόνης.

260. ἀνθρώπους τίνυνται. Scribitur et h. l. passim τίννυνται. v. ad Γ, 279. Etiam Apollon. Lex. τίννυνται, τιμωροῦνται. τίνωνται Vat. Harl. Laudatur Hesiod. Ἔργ. 803. ἐν πέμπτῃ γάρ φασιν Ἐριννύας ἀμφιπολεύειν Ὅρκον τιννυμένας, ὃν Ἔρις τέκε πῆμ' ἐπιόρκοις.

ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ. Omittit κ' Lips. idem cum aliis vitiose ὅςτις.

261. μὴ μὲν ἐγὼ κούρῃ Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενεῖκαι. Reuocaui ἐπενεῖκαι ex Flor. Rom. Aldd. Turn. Videtur mutasse H. Stephanus, visus sibi animaduertere soloecismum in illis: ἴστω Ζεὺς, μὴ μὲν ἐγὼ ἐπενεῖκαι. Atqui male ille haec iunxit. Plene interpunxi post ὀμόσσῃ. Nam sequitur nunc, quod apud animum subſtitues ὄμνυμι, μὴ — ἐπενεῖκαι. vt sup. vs. 175 ὀμνυέτω — μή ποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι ἠδὲ μιγῆναι. Monuerat quoque Eustath. ad h. l. et iterum ad Ψ. p. 1317. l. 6. Nec aliter codd. Harl. Townl. fr. Mosc. Vrat. b. Ven. suppletus. χεῖρα ἐπενεῖκαι, ἐπιφέρειν, illustrat copiose Eustath. ἐπιβαλεῖν, ἅψασθαι Schol. br.

262. οὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένος οὔτε τευ ἄλλου. Schol. B. „οὔτε κοίτης χάριν. τουτέστι τοῦ στρῶσαι. ὑπερβολικῶς· οὐ γὰρ περὶ μίξεως λέγει. Sic et Schol. Townl. Quid hyperbolicum h. l. sit, quaeres. Acceperunt illi, ad nullum opus seruile, ne quidem sternendi lecti, eam esse adhibitam. οὔτε τευ ἄλλου, quae nobis mire adiecta videri possunt, Eustathius exponit, οἷον πείρας ἢ ὕβρεως δουλικῆς.

οὔτ' — οὔτε. Eustath. aliam lectionem memorat, εἴτ' εὐνῆς — εἴτε τευ.

πρόφασιν. suppl. κατά. Est πρόφασις caussa. At caussa praetexta est inf. 302.

εὐνῆς κεχρημένος. Schol. br. ὡς οὔτε τῆς συνουσίας αὐτῆς χρῄζων ὠφειλόμην. leg. ὀφειλόμην. vt quoque legi-

tur in ed. pr. Scholior. Ald. κεχρημένος est vel vtens vel indigens et desiderans; si prius, iungitur cum casu tertio, vt in noto illo: Φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσι, Od. Π, 398. ita vero non iungendum erat εὐνῆς, sed supplendum αὐτῇ, (κατὰ) πρόφασιν εὐνῆς, οὔτε ἄλλου τινός. vt iuret, nullum eius vsum se habuisse, nec ad consuetudinem nec ad aliud opus seruile. Sin alterum praeferas, est κεχρημένος εὐνῆς nec appetens eius consuetudinem, ita vero (κατὰ) πρόφασιν est ieiunum, caussam praetexendo.

263. ἀλλ' ἔμεν' ἀπροτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν. Hic tandem diserti sunt grammatici in vocabulo ἀπροτίμαστος. In Scholio B. est ἀνέπαφος. μασσᾶσθαι γὰρ τὸ ἐφάψασθαι. καὶ Εὐφορίων φησίν. „ἀπροτίμαστος Ὅμηρος" οὗ δυςχερὲς λαβέσθαι (ἐφικέσθαι) τῆς δυνάμεως. cuius vim assequi difficile est, h. ei parem esse. Plenior versus est apud Eustath. et Schol. Townl. Μοῦσαι ἐπεσήσαντο καὶ ἀπροτίμαστος Ὅμηρος. Apollon. Lex. ἀπροτίμαστος. ἄψαυστος. ἄθικτος. τὸ γὰρ μασᾶσθαι ἐπὶ τοῦ ἅψασθαι. Apud Hesych. excidit prius voc. seruata tantum glossa: ἀπρόςμαστος. ἀπρόςθικτος. ἄψαυστος. μασσᾶσθαι γὰρ τὸ ἅψασθαι. item: ἀπροςτίματον. ἀπροςδόκητον. quod emendatum ἀπροτίμαστον, ἀπρόςθικτον.

Enimuero nec μασσᾶσθαι nec μασᾶσθαι verum esse potest, sed, quod recte scripsit Eustathius, μάσασθαι, a μάω, μάομαι, quod proprie quemuis motum corporis seu animi, quo ad aliquid tendimus, designauit, inde etiam attingere et appetere. προτίμαστος, πρόςμαστος, ἀπροτίμαστος, est ἀπρόςψαυστος. Propius ad sententiam loci redditur in Schol. br. ἀνύβριστος, (quod et in Vrat. A. appictum.) ἄθικτος συνουσίας καὶ ὕβρεως (quod et fragm. Mosc. habet). Inde corr. Hesych. ἀποτίμαστος, ἀνύβριστος. nam fuit ἀπροτίμαστος.

Etymologus in ἀπροςτίμαστος, post illa ἄψαυστος, ἄθικτος, addit: ἡ μὴ ἐπιζητηθεῖσα γυνή, ἀλλ' ἄθικτος διαμείνασα, — παρὰ τὸ μαίω (μάω) τὸ ζητῶ, ἡ μὴ ἐπιζητευμένη πρὸς μίξιν. (at notio τοῦ μάω latius patuit, vt

paullo ante monui) ἢ παρὰ τὸ μαστεύω, τὸ ζητῶ. ὅθεν καὶ μαστός. καὶ ἐπισάμενος, (de quo v. sup. ad Δ, 190) ἐπιλαβόμενος, ἀψάμενος. Vix haec ab eodem homine adscripta.

ἐνὶ κλισίῃσιν Etymol. laudat ἐνὶ μεγάροις.

264. Εἰ δέ τι. versus laudatur et locus comparatur cum Apollonii verss. II, 259. 260. a Schol. ad e. l.

265. ὅ τις σφ' ἀλίτηται ὀμόσσας. Schol. B. ὃς ὀμόσας, εἰς αὐτοὺς ἁμαρτήσει. nam est ἀλιτέσθαι εἴς τινα. sic quoque Od. E, 108 ἐν νόστῳ Ἀθηναίην ἀλίτοντο. Ω, 570 μὴ Διὸς ἀλίτωμαι ἐφετμάς. Ergo recte ἀλίτηται (ἐς) σφε. Minus bene Eustath. ὀμόσσας σφε, αὐτούς. meliora serius adiicit. ἀλιτεῖν est proprie aberrare in aliam viam, ideoquo, vt ἁμαρτάνειν, vsu venit vt sit ἀδικεῖν (εἰς) τινα. pro εἰς est μετὰ in Sc. Herc. 79 ἤ τι μετ' ἀθανάτους — ἤλιτεν Ἀμφιτρύων.

ὅτι σφ' Townl.

266. ἦ καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπρου τάμε νηλέϊ χαλκῷ. Idem fere versus sup. Γ, 292. ad quem vid. Obss. in ceteris tamen diuersitas est. Sunt ibi in iureiurando duo agni, eosque caesos reportat Priamus in vrbem vs. 310. At h. l. est porcus, isque caesus in mare proiicitur. De porci vsu v. ad 197. Quod victima in mare abiicitur, eoque aboletur, symbolica est actio intellectu facilis. Pausan. V, 24 porcum victimam ad aram Iouis Ὁρκίου memorat, in iureiurando athletarum mactatam; ait is, sibi non in mentem venisse percontari, quid illi victimae facere soleant laudatque h. l. vss. 266. 267. 268. vbi editur: ἦ καὶ ἀπὸ σφαράγου κάπρον τάμε. voluit puto σφαράγου κάπρου. Idem tamen VIII, 37. p. 676 (quem locum quoque Bentl. adscripserat) communi vsu habitum fuisse ait, τῶν ἱερείων τὰς φάρυγγας ἀποτέμνειν, fauces, quocum conuenit στόμαχος.

267. πολιῆς ἁλὸς ἐς μέγα λαῖτμα. πολιῆς, λευκῆς. Mirum in modum de etymo argutantur grammatici Schol. B. Townl. cum Eustath. at v. ad A, 350.

λαῖτμα vox antiquata, hoc ſolo Iliados loco obuia; at in Odyſſea aliquoties. Ex etymo et ex vſu τοῦ λαῖτμα θαλάσσης multa comminiſcuntur grammatici. v. Schol. Apollon. I, 1299. Etymol. h. v. inpr. Heſych. et Notae ad e. l. add. Schol. B. ad h. l. Sufficit ſubeſſe notionem magnitudinis ſpatii, τὸ κῦτος. — Porro τὸν μὲν proxime ad στόμαχον ſpectare deberet, at res docet totum porcum abiectum fuiſſe in mare. Haerebat Koeppen, et στόμαχον de capite accipere malebat.

268. ῥίψ' ἐπιδινήσας βόσιν ἰχθύσιν. Fuit haud dubie ⊱ in Ven. A. nam Sch. B. Moſc. σημειωτέον ὅτι τὰ ἀπὸ τῶν ὅρκων ἱερεῖα οὐκ ἔσθιον, ἀλλ' ἔῤῥιπτον ἢ ἔκαιον. Paria Sch. br. Alia Euſtath. add. Pauſan. l. l. ad 266. Scilicet, vt ſuſpicor, in victimam dirae enuntiatae vertebant, vt ſignificarent, idem periuro aliquando euenturum eſſe; vt Γ, 300 ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι. βόσις. βρῶσις. βόσιν ἰχθύσιν. Apollon. Lex. h. v.

270. Ζεῦ πάτερ, ἦ μεγάλας ἄτας ἄνδρεσσι διδοῖςθα. διδοῖςθα. ita ſcribitur cum Euſtath. ex edit. Rom. inde a Turnebo; antea in Flor. Aldd. δίδοιςθα, cum Vrat. A. d. Sch. B. monet, alios δίδοιςθα, Aeolice, vt τίθησθα, alios διδοῖςθα ſcribere. Scilicet plures fuere formae δόω. ἐμ-δίδωμι. δοῖμι. διδοῖμι et δίδοιμι.

273. οὐδέ κε κούρην ἦγεν ἐμεῦ ἀέκοντος (ἀϝέκοντος) ἀμήχανος. ἀλλά ποθι Ζεὺς — Schol. B. cum Towul. et fr. Moſc. iungit ἀμήχανος cum Ζεὺς, πρὸς ὃν οὐδεὶς δύναται μηχανήσασθαι. Eadem teſte Barnes. ſunt in Schol. Aloyſianis ad Od. T, 363 vbi eadem eſt ambiguitas: ὤ μοι ἐγὼ σεῦ τέκνον, ἀμήχανος. ἦ σε περὶ Ζεὺς — Sch. br. h. l. ὥςτε τὸν Δία ἀμήχανον δηλοῦσθαι, ὅ ἐστι κακομήχανον. Aloyſ. Schol. δεινὸν καὶ χαλεπόν. ſaeuum Iouem. Melius cum Euſtathio refertur ad Ἀτρεΐδης, etſi miris modis exponit: εἴτε ὡς δυςμήχανον, εἴτε ὡς ἀφελῆ — εἴτε, καὶ ὡς ἀνάλωτον μηχαναῖς. vt ſit cum leui incuſatione dictum: improba ira abreptus. Nec exemplo hoc caret: Π, 29 σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ· N, 726 Ἕκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι. et ipſe

locus de Iunone O, 14. Ceterum ἀμήχανος ἀλλά ποθι Ζεὺς etiam H. Stephanus iunxit, nisi interpunctio excidit. Certe sic dederunt ex iis expressae edd. Lectum quoque sic in cod. Lipſ. Vrat. A. (in vtroque male ἄκοντος.) Ex Schol. Townl. disco, fuisse quoque qui ἀμήχανον — θάνατον legerent et iungerent.

276. λῦσε δ' ἀγορὴν αἰψηρήν. Idem hemistichium Od. B, 257. vbi et sequitur: οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος. Sch. B. ἀντὶ τοῦ ταχέως. vt θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα Od. Θ, 38. Suidas in τάχιον. ἀντὶ τοῦ αἰψηρῶς. ταχέως. Addit λαιψηρὸν δὲ τὸ ἐν καιρῷ γινόμενον σύντομον (f. συντόμως). Porro Apollon. Lex. in αἶψα p. 68. (add. in ταχεῖα p. 636.) et ex eo Hesych. — ὅταν δὲ λέγει· λῦσεν δ' ἀ. ἀ. ὁ Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ αἰψηρῶς ἀκούει, προςηκόντως· ὃν τρόπον· βάσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα, (Θ, 399) ἀντὶ τοῦ ταχέως. καὶ τό· ἐμοὶ χάνοι εὐρεῖα χθών, (Δ, 182) ἀντὶ τοῦ εὐρέως. Bene haec: potest tamen vel sic ἀγορὴ esse αἰψηρή, *quae celeriter dissoluitur, dilabente populo*. vt K, 358 λαιψηρὰ δὲ γοῦνατ' ἐνώμα, quae velociter mouentur; aut etiam, *concio subitanea*, extra ordinem et e vestigio conuocata. λαιψηρὴν solus Vrat. d.

277. οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος. ἐσκίδναντο ἑὴν — si scriptura antiqua haec est, ϝεην, aut potius ϝεϝην, quoque scribi debuit, nec modo ϝην. Aut dicendum est, hiatum h. l. in medio versu ferendum esse. Erat θοὴν in Harl. hoc epitheton supra vs. 194 iam in ἑὴν mutatum vidimus. Bentleius aut illud, θοὴν, malebat, aut ἐσκίδναντ' ἄρ' ἑήν. non meminerat, ἄρ' antecedere.

οἱ μὲν ἄρ' „*vt iusserat Achilles*" Clarke.

280. κάθισαν δὲ γυναῖκας. Lipſ. vn. Vindob. κάθεσαν.

281. εἰς ἀγέλην. ἀγέλην φησὶ τὸ συναχθὲν πλῆθος αὐτῷ. ex praedationibus. Sch. B. (οὐ φορβάδων ἵππων) Equos ad suum quosque currum stetisse in memoriam reuocat Koeppen ex B, 776.

282. Βρισηῒς δ' ἄρ' ἔπειτ' ἰκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ. Vitiosus versus, quocunque te vertas. Fuit ϝικελος, vt saepe vidimus, v. c. Δ, 86 ἡ δ' ἀνδρὶ ϝικέλη. esset ita ἔπειτ' ϝικέλη. Mirum vitium in edd. Flor. et Aldd. erat: ἔπειθ' ἰκέλη, quod et ed. Rom. Turn. Steph. ἔπειθ' ἰκέλη seruant. Recte ἔπειτ' restituit Barnes, alterum tamen vitium videre non potuit. Bentl. praeclare coniectabat: Βρισηῒς δὲ δέμας ϝικέλη. verum hoc est, meliorem versum substituere, non corruptelam corrigere. Procliuior res ad vitium inferendum erat, si scriptum fuerat; Βρισηῒς δέ τ' ἄρα ϝικέλη. In mſ. Lipſ. eſt δ' ἄρ' ἐθ' ἰκέλη. an fuit δ' ἄρα δὴ ἰ. Mihi quidem grauis suspicio insidet, totam ῥῆσιν de Briseide esse serioris rhapsodi commentum; videbimus plura vitia; tum sub finem: 303 αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες, non habet αὐτὸν quo referas; atqui iuncta erant illa post vſ. 281. et sic Achilles per ipsam rem erat αὐτός. Compositus est totus locus ex flosculis Homericis. Placuit tamen; et Dionyſ. Hal. de arte rhet. c. 9. ſ. 13. dicta Briseidis inter exempla orationis figuratae proponit, h. e. quae personae et affectui consentanea sit. Videntur alii quoque rhetores in hac oratione acumen suum exercuisse; sunt enim in Schol. B. Mosc. Townl. rhetoricae loci expositiones. Lamenta captiuarum etiam tragicis poetis valde probantur, quippe ad affectus mouendos perquam idonea.

ἰκέλη χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ. Ita quoque Od. P, 36. 37. T, 54. 55. est et his locis χρυσῇ, quemadmodum edebatur in hoc nostro loco: contra perpetuum vsum in aliis locis, vbi χρυσέῃ et alia scribuntur, etsi binis syllabis pronuntianda χρυσῇ. v. ad A, 15. Γ, 64. vbi de aurea Venere. ἡ ἔντιμος. Multa inepte cumulat Eustath. etiam ad h. l.

Insertum est Scholio B. locus de artificio rhetorico in charactere et persona Briseidis constituta a poeta; alia, videbis ap. Dionyſ. Hal. in Arte c. 9.

284. λίγα κώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσε. Firmat Ionicum vn. Vindob. Vulgo λίγ' ἐκώκυε. Cum κωκύω mediam has

beat longam, pronuntiandum est ἐκώκυ tribus syllabis. Monuit quoque Clarke.

ἄμυσσεν. ἔξεσεν. ἐσπάραξε Hesych. Vocem vidimus A, 243.

285. ἰδὲ καλὰ πρόςωπα Vrat. d. vn. Vindob. καὶ κ. quod Barnes h. l. reposuerat, nullo libro memorato, offensus premutatione τοῦ ἠδὲ et ἰδέ.

287. Πάτροκλέ, μοι δειλῇ. Briseidis affectus in Patroclum ductus est ex notis Patrocli moribus. Celebratum erat inter veteres Patrocli ingenium mite τὸ μείλιχον, ἡ ἐνήεια. cf. P, 670. 1.

287. πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ. Vrat. d. et vn. Vindob. πάντων.

288. ζωὸν μέν σε ἔλειπον ἐγώ. Hiatus ingratus, quem tamen Dionys. Hal. Art. rhet. 13 quoque habet, vbi vss. 28 sqq. recitantur; vt paullo ante dixi. Facilis tamen medela, cum particulam excidisse pateat; Bentl. ζωὸν μέν σέ γ' ἔλειπον ἐγώ. quod et Barnes apposuit tanquam „γρ." nisi, verius est σέ γε λεῖπον. In Lips. et Vrat. d. A. Townl. Ven. suppl. Vindob. erat μέν σ' ἔλιπον. ita quoque editum in Schol. Sophocl. Electr. 1128. mira erroris constantia.

289. νῦν δέ σε τεθνειῶτα. Etiam h. l. alii τεθνηῶτα. sic Lips. Cant. Mori. Townl. Vrat. d. v. modo ad vs. 210.

290. ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί. Sane sollennis ratio erat ὥς με δέχεται. excipit me. Desiderabat quoque eam Sylburg. ad Dionys. Hal. l. c. aut desiderabat ὥς μοι πλέκεται. Dicendum est δέχεται positum esse absolute, tum μοι esse tertium casum additum, vt solet in affectu. Legitur tamen με in Vrat. A. Eustath. συνεχῆ μοι καὶ ἐπάλληλα τὰ κακά.

291. ἄνδρα μὲν, ᾧ ἔδοσάν με. ᾧ με ἠγγύησαν καὶ ἐμνήστευσαν.

292. πρὸ πτόλιος. pars codd. et edd. Flor. Aldd. πρὸ πόλιος. Emendauit ex ed. Rom. Turnebus. Sententiae illustrationem si desideras, adi Schol. et Valk. ad

282. Βρισηῒς δ' ἄρ' ἔπειτ' ἰκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ. Vitiosus versus, quocunque te vertas. Fuit ϝίκελος, vt saepe vidimus, v. c. Δ, 86 ἡ δ' ἀνδρὶ ϝικέλῃ. esset ita ἔπειτ' ϝικέλη. Mirum vitium in edd. Flor. et Aldd. erat: ἔπειθ' ἰκέλη, quod et ed. Rom. Turn. Steph. ἔπειθ' ἰκέλη seruant. Recte ἔπειτ' restituit Barnes, alterum tamen vitium videre non potuit. Bentl. praeclare coniectabat: Βρισηῒς δὲ δέμας ϝικέλη. verum hoc est, meliorem versum substituere, non corruptelam corrigere. Procliuior res ad vitium inferendum erat, si scriptum fuerat; Βρισηῒς δέ τ' ἄρα ϝικέλη. In ms. Lips. est δ' ἄρ' ἐθ' ἰκέλη. an fuit δ' ἄρα δὴ ἰ. Mihi quidem grauis suspicio insidet, totam ῥῆσιν de Briseide esse serioris rhapsodi commentum; videbimus plura vitia; tum sub finem: 303 αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες, non habet αὐτὸν quo referas; atqui iuncta erant illa post vs. 281. et sic Achilles per ipsam rem erat αὐτός. Compositus est totus locus ex flosculis Homericis. Placuit tamen; et Dionys. Hal. de arte rhet. c. 9. s. 13. dicta Briseidis inter exempla orationis figuratae proponit, h. e, quae personae et affectui consentanea sit. Videntur alii quoque rhetores in hac oratione acumen suum exercuisse; sunt enim in Schol. B. Mosc. Townl. rhetoricae loci expositiones. Lamenta captiuarum etiam tragicis poetis valde probantur, quippe ad affectus mouendos perquam idonea.

ἰκέλη χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ. Ita quoque Od. P, 36. 37. T, 54. 55. est et his locis χρυσῇ, quemadmodum edebatur in hoc nostro loco: contra perpetuum vsum in aliis locis, vbi χρυσέη et alia scribuntur, etsi binis syllabis pronuntianda χρυσῇ. v. ad Α, 15. Γ, 64. vbi de aurea Venere. ἡ ἔντιμος. Multa inepte cumulat Eustath. etiam ad h. l.

Insertum est Scholio B. locus de artificio rhetorico in charactere et persona Briseidis constituta a poeta; alia, videbis ap. Dionys. Hal. in Arte c. 9.

284. λίγα κώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσε. Firmat Ionicum vn. Vindob. Vulgo λίγ' ἐκώκυε. Cum κωκύω mediam has

Monuit quoque Clarke.

ἄμυσσεν. ἔξεσεν. ἐσπάραξε Hesych. Vocem vidimus A, 243.

285. ἰδὲ καλὰ πρόςωπα Vrat. d. vn. Vindob. καὶ κ. quod Barnes h. l. reposuerat, nullo libro memorato, offensus premutatione τοῦ ἠδὲ et ἰδέ.

287. Πάτροκλέ, μοι δειλῇ. Briseidis affectus in Patroclum ductus est ex notis Patrocli moribus. Celebratum erat inter veteres Patrocli ingenium mite τὸ μείλιχον, ἡ ἐνήεια. cf. P, 670. 1.

287. πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ. Vrat. d. et vn. Vindob. πάντων.

288. ζωὸν μέν σε ἔλειπον ἐγώ. Hiatus ingratus, quem tamen Dionys. Hal. Art. rhet. 13 quoque habet, vbi vss. 28 sqq. recitantur; vt paullo ante dixi. Facilis tamen medela, cum particulam excidisse pateat; Bentl. ζωὸν μέν σέ γ' ἔλειπον ἐγώ. quod et Barnes apposuit tanquam „γρ." nisi, verius est σέ γε λεῖπον. In Lips. et Vrat. d. A. Townl. Ven. suppl. Vindob. erat μέν σ' ἔλιπον. ita quoque editum in Schol. Sophocl. Electr. 1128. mira erroris constantia.

289. νῦν δέ σε τεθνειῶτα. Etiam h. l. alii τεθνηῶτα. sic Lips. Cant. Mori. Townl. Vrat. d. v. modo ad vs. 210.

290. ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί. Sane sollennis ratio erat ὥς με δέχεται. excipit me. Desiderabat quoque eam Sylburg. ad Dionys. Hal. l. c. aut desiderabat ὥς μοι πλέκεται. Dicendum est δέχεται positum esse absolute, tum μοι esse tertium casum additum, vt solet in affectu. Legitur tamen με in Vrat. A. Eustath. συνεχῆ μοι καὶ ἐπάλληλα τὰ κακά.

291. ἄνδρα μὲν, ᾧ ἔδοσάν με. ᾧ με ἠγγύησαν καὶ ἐμνήστευσαν.

292. πρὸ πτόλιος. pars codd. et edd. Flor. Aldd. πρὸ πόλιος. Emendauit ex ed. Rom. Turnebus. Sententiae illustrationem si desideras, adi Schol. et Valk. ad

Eurip. Phoen. p. 526. Noster locus petitus esse potest ab exemplo Andromaches sup. Z, 414 sqq.

294. κηδείους (ad πρεῖς τε κασιγνήτους, τούς μοι μία γείνατο μήτηρ). Schol. B. „προςφιλεῖς. πεφροντισμένους μοι. ἢ ἀνιάν μοι παρασχόντας“ vides eum ambigere, ex etymo, quia τὸ κῆδος est et cognatio et cura. Similia in ceteris grammaticis. In his Apollon. Lex. κηδείους, τοὺς πρὸς γένους adscripto hoc versu. Tum, μήτοτ' ὧν κηδείους τοὺς φροντίδος πολλῆς ἀξίους ἐμοί; forte ab alia manu. Laudatur ibi e msf. Sangerman. οἰκείους, προςφιλεῖς. Add. Hesych. vbi τοὺς προγόνους legitur; forte ex τοὺς πρὸς γένους. In Townl. legitur κηδείους θ', praeclare, ita proprie dicti sunt *cognati* reliqui.

ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον. De vsu τοῦ ἐπισπεῖν dictum ad B, 359. ἐπέσπων Harl. Lipf. Vrat. b. d. duo Vindob. sed vulgatum vsu firmatur.

295. οὐδέ μ' ἔασκες. Sic ed. Rom. et Ven. Townl. Vrat. A. b. fragm. Mosc. Itaque reposui pro vulgato οὐδ' ἔμ'.

296. ἔκτεινε, πέρσε τε πόλιν. ἐκ δ' εἷλε πόλιν. Harl. Fuisse puto in codice ἐκ δ' εἷλε πέρσεν τε πόλιν. Μύνητος Lipf. Verum Μύνητος vbique; etiam ap. Strabon. vbi h. l. excitat X, p. 875 C. p. 910 B. p. 920 C.

297. ἀλλά μ' ἔφασκες. sic ed. Rom. cum codd. Ven. Cant. Mori. Vat. Townl. Vrat. A. b. Sic quoque Cant. ap. Dionys. l. c. p. 362. etiam Strabo vbi hos duo versus excitat de Lyrnesso lib. XIII p. 875 C. p. 910 B. Recepi itaque pro vulgato ἀλλ' ἔμ' ἔφασκες.

298. κουριδίην ἄλοχον. Memorat Eustath. vsum vocis esse reprehensum a nonnullis, quod, quae iam viro nupta fuerat, non potest esse κουριδίη ἄλοχος, παρθενική. Scilicet dicendum erat, κουριδίην non propria vi h. l. dictam esse. At volunt, modo, ad τὸ σεμνὸν Briseidis pertinere, modo, subintelligi ὡς, vt sit κουριδίην ὡς ἄ. quam rationem sequendam esse etiam censet Senachirim in Schol. e Cod. Leid. ap. Valken. Diss. p. 133. Miror, eos non hoc etiam suspicatos esse, desponsam eam quidem

fuisse, intactam tamen a marito. Barnes inter plura bene laudat ad rem Horatii audaciam I. Carm. 29, 5. *quae tibi virginum, sponso necato, barbara seruiet.* — Ceterum, si quis alius locus, hic profecto seriorem rhapsodum prodit; admodum enim ab heroicae aetatis moribus alienum hoc, cum captiuis, in consuetudine haberi solitis, connubium legitimum iniri, idque potuisse a Patroclo promitti post reditum Achillis in patriam. Memores forte exemplorum e Tragicis; quibus tamen talia probare haud licet.

ἄξειν τ' ἐνὶ νηυσίν. Est ἐπὶ νηυσὶν in Barocc.

299. δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν. de epulis nuptialibus, nota nunc loquendi forma, inprimis e Tragicis. Exempla dat Clarke post Barnes. Similiter δαίνυ τάφον Od. Γ, 309.

300. τῷ σ' ἄμοτον κλαίω. Apollon. Lex. ἀπλήρωτον. cum Hesych. qui addit ἀκόρεστον. v. dicta de voce ad Δ, 440.

τεθνειότα. Ita rescribere iubet ratio nostra semel inita: v. modo ad vs. 289. Vulgatum est τεθνηότα. Cant. τεθνηκότα vt in Dionys. Hal. l. c. editur. τεθνειότα erat in Townl. qui alias η seruat in hac voce.

301. ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες recte Ionicum. Ita quoque Ω, 722. 746. Lips. Vrat. A. d. δ' ἐστενάχοντο.

302. Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἑκάστη. Est ergo oppositio: κατὰ πρόφασιν, et ἔργῳ, reuera. Versus hic, quoties in eum incidi, ingratum sensum excitauit, est enim sententia aliena a loco et consilio; de vero Patrocli luctu et dolore erat narrandum, non de simulato; porro est acumen a poeta nostro alienum, quod praetexunt ac simulant luctum Patrocli caussa captiuae, vere autem et ex animo suam quaeque fortunam lugent; arripiuntque hanc opportunitatem, vt tuto luctum prodere possint, quem alioqui occultare eas opportebat. Rem per se ingenio humano conuenire haud ignoro; sed aliena est a poetae sensu et iudicio. Bene sentio, me in hoc ac similibus diuersa statuere ab aliis;

noui vero etiam eſſe aliquid quod ſenſum meum male habeat. Terraſſon in loco a Clarkio exſcripto ſententiam pro elegantiſſima totius Iliadis habebat; recte pro argutiis ſaeculi noſtri.

Aliter ſtatuerem, ſi ſententia ita eſſet concepta: luctu praeſenti recordationem ſuae ipſarum calamitatis eſſe in mulierculis renouatam. Sic inf. vſ. 338. 9 *ὣς ἔφατο κλαίων, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες, μνησάμενοι, τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον.* et Ω, 167 Priamo lugente lugent mulieres *τῶν μιμνησκόμεναι, οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.* Fere vt ap. Conon. Narr. 19 mulieres: *αἱ δὲ θρήνους ἀντιβολίαις μιγνῦσαι, τάς τε ἐκείνων καὶ τὰς σφετέρας ἀνοίκλαιον τύχας.* Putabam itaque ſenſum adiuuari poſſe, ſi *πρόφασιν*, *κατὰ πρόφασιν*, non de praetexto, ſed de cauſſa, quo ſenſu v. c. apud Hippocratem ſaepe frequentatur, acciperem: Patroclum quidem, cauſſa lugendi oblata, ſimulque ſuam ipſarum calamitatem lugentes, ex more ingenii humani. Senſum talem, etſi obſcurum, habuiſſe videtur Erneſti, dum hanc bellam ſententiam ſcriptores Latinos imitatos eſſe ait, in his Tacitum et Virgilium. Sane quidem; enimuero, quanto felicius hoc enuntiatum eſt a Virgilio: Aen. IX, 294 *animum patriae ſtrinxit pietatis imago.* Expreſſit locum noſtrum Quintus in lamentis Helenae et Troianarum mulierum in Paridis morte lib. X, p. 389 et 406 ſq. nullo decori ſenſu aut reſpectu. Feliciter verba transtulit Plutarch. de ſui laude p. 546 F. videndum eſſe ne alios laudibus extollendo nobismet ipſis palpemus, *καὶ μὴ δοκῶμεν „Πάτροκλον πρόφασιν" σφᾶς δ' αὐτοὺς δι' ἐκείνους ἐπαινεῖν.* Non praeterire poſſum Scholion cod. Townl. *Πάτροκλον πρόφασιν· οὐ γὰρ ἦσαν πειραθεῖσαι αὐτοῦ.* Scholion dices iniurium eſſe in Patrocli memoriam, quaſi Briſeis tanto in eum affectu correpta fuerit, quia eam tentauerat (*ἐπειράθη*); at ceterae captiuae adhuc intentatae ab eo erant. Forte tamen verbum *πειρᾶσθαι* non eſt vrgendum; ſed eſt ſimpliciter, illae eius notitiam non habuerant. Nam

309. ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασε βασιλῆας. Apollon. Lex. ἀπεσκέδασεν, ἀπεσκόρπισεν. cum Schol. br. Nec tamen h. l. aliud eſt, quam ſimpliciter dimittere, abire iubere, vt ſup. 171 ἀλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον. Grauiora ſunt quae Priamus molitur, exigenda plebe moleſta Ω, 247 ſqq.

310. Δοιὼ δ' Ἀτρείδα. Vulgatum Ἀτρείδαι. ſed alterum ſuppeditant codd. Harl. Cant. Mori. Lipſ. Townl. fragm. Moſc. Ven. B et A ſuppletus. Vrat. A. b. et probat Erneſti.

Cur autem hi ſoli, qui his verſſ. memorantur, remanſerint cum Achille, Aiax autem abfuerit, eſt ζήτησις ap. Schol. B. Scilicet, aiunt, Aiax ὀργίζεται διὰ τὴν πρεσβείαν. (Jl. I, ſub f.) βαρύμηνις γάρ.

311. Νέστωρ Ἰδομενεύς τε. Harl. Νέστωρ τ' Ἰδομ. recte ex vſu.

312. τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον. τέρποντες, τερπόμενοι τέρπειν, καὶ ἀποτρέποντες τῆς λύπης. Schol B. τέρπειν βουλόμενοι, παρηγοροῦντες Schol. br. Iungenda ἀκαχήμενον πυκινῶς. Sic Od. T, 95. T, 84. Ψ, 360.

οὐδέ τι θυμῷ τέρπεται. vn. Vindob. οὐδ' ὅγε θ.

313. πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι. Schol. B. „τὸ στομώτατον καὶ ἀναλωτικώτατον μέρος τοῦ πολέμου Schol. B. leg. τὸ τομώτατον. interpretatio tamen eſt inepta; ineptiora ſunt ap. Euſtath. στόμα πολέμου eſt acies. v. ad K, 8.

314. μνησάμενος δ' ἀδινῶς ἀνενείκατο φώνησέν τε. Pro ἀδινῶς ſollenne eſt ἀδινὸν et ἀδινά, quod iam vidimus de lamentis B, 87. placet eſſe indeſinenter, continuo. Reddit Schol. B. vocem ex imo pectore ἀθρόως repetitam: κάτωθεν τὴν φωνὴν ἀθρόαν ἐκ βάθους (Schol. Townl. ἐκ στέρνων) ἀνήνεγκεν. Recte hoc ſenſu, continuo has voces in ore habuit; ἀνήνεγκε τὴν φωνὴν, quod ex adiecta voce φώνησεν eſt eliciendum; alias adiicitur; ſic quoque aliquoties Apollon. Arg. vt III, 635. Veteres tamen ἀδινῶς ἀνενείκατο per ſe dictum accepere pro ingemuit, itaque ſupplet Euſtath. ἀνήνεγκε πνεῦμα. de ſuſpiriis. Sic et Schol. br. iunctim quidem cum altero: ἀθρόως καὶ ἐλεεινῶς καὶ οἰκτρῶς ἀνέκραξεν. ἤ, οἱονεὶ, ἀνε-

bitur) ἀνεστέναξεν. οἷον, ἀνήνεγκε τὸν στεναγμόν. Sic quoque Hesych. ad quem v. Notam. Possis hunc verbi, vt ἀνενέγκειν absolute positum sit στενάζειν, vsum statuere fuisse Ionicum, ex Herodoto I, 86 vbi de Croeso ἀνενεικάμενόν τε καὶ ἀναστενάξαντα ἐκ πολλῆς ἡσυχίας. Vbi tamen redditum video: *eum refectum et ingemiscentem.*

315. ἦ ῥά νύ μοί ποτε καὶ σύ· Turneb. τότε καὶ σύ.

316. λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας. παρέθηκας δεῖπνον λαρὸν, ἡδύ. v. ad P, 572.

αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ Eustath. memorat et alteram lectionem ἐνὶ κλισίῃσι λαρόν; sicque legitur in fragm. Mosc. sed in λαρὸν prior producta occurrit et alibi. vt ibid. P, 572.

317. αἶψα καὶ ὀτραλέως. Schol. B. διεγερτικῶς. Apollon. Lex. καὶ τὸ ὀτραλέως, ταχέως. καὶ παραλλήλως, αἶψα καὶ ὀτραλέως. cf. ad Γ, 260.

Apposita fuisse debet olim huic versui stigme ⸖. Nam Schol. B. σημειωτέον δὲ, ὅτι καὶ πρὸ τῆς μήνιδος παρατάξεις ἦσαν. de quo vtique dubitari nequibat.

319. αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ Townl. ἐμοί.

320. ἄκμηνον πόσιος. de hoc v. sup. ad 163.

321. οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι. Ed. Ernest. παθοίμην. merum vitium operarum. Legitur quoque versus ap. Arrian. Diss. IV, 10, 35.

322. οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην. Articuli vsum ab Homerico more alienum notarunt iam veteres. Schol. B. ἡ προςθήκη τοῦ ἄρθρου τὴν ἐξοχὴν παρίστησι. non apparet, quatenus. Procliuis fuit lapsus ex που. οὐδ' εἴ κεν που πατρός.

πυθοίμην. nusquam εἴ κε — πύθωμαι legitur: v. Exc. III ad lib. A.

323. τέρεν κατὰ δάκρυον εἶβει. ap. Apollon. Lex. in εἶβει, καταῤῥεῖ. subilcitur θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβει ex aliis locis: cf. Ω, 9.

324. χήτεϊ τοιοῦδ' υἷος. vt sup. Z, 463 χήτεϊ τοιοῦδ' ἀνδρός.

Ex h. l. ductae esse videntur fabulae Tragicorum de Peleo serius ab Acasto regno pulso v. c. Eurip. Troad. 1126 sq. Erat autem haec vita et conditio regum, ἀνάκτων, istius aetatis, vt ipsi suos agros colerent et opibus valerent; verum imperium tamen in alios non exercerent, nisi cum exercitui in bello praeessent; itaque Peleus senex domi relictus, copiis ab Achille filio eductis, ipse erat iniuriis aliorum obnoxius.

325. ὁ δ' — εἵνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης Τρωσὶ πτολεμίζω. Epitheton ῥιγεδανῆς reddunt Apollon. Lex. τῆς φρικώδεος. Schol. br. φρικτῆς, χαλεπῆς, Schol. B. στυγητῆς, quia τὰ στυγερὰ, λυπηρὰ, et μισητὰ horrorem, ῥῖγος, faciunt. Eodem modo Helena est ὀκρυόεσσα Z, 344. Conuenit Hesych. ῥιγεδανῆς, φρικώδους, χαλεπῆς, κακίστης, φοβερᾶς. Plutarch. memorante Eustathio p. 1187, 1. in Sympos. Quaest. ῥιγεδανὸν reddit κρυερὸν, λυπηρὸν, φοβερόν. Et in libro de aud. poet. p. 22 C interpretatur ῥιγεδανῆν κακοθάνατον; δάνον enim Macedones appellare mortem. Nimis acute! Est enim terminatio δανος, vt μῆκος, μηκεδανὸς, (adde ἠπεδανός. οὐτιδανός·) quod comparat Etymologus, et laudat „Ιλ. Γ„ emenda „Ιλ. Τ."

Τρωσὶ πτολεμίζω reposui pro vulgato Τρωσὶν πολεμίζω. habeo assentientem Vat.

326. ἠὲ τὸν, ὃς Σκύρῳ μοι ἔνι τρέφεται φίλος υἱός. Primo ἠὲ τὸν, mutatus est casus, cum sequi deberet: οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς — ἠὲ τοῦ, ὅς. Porro Σκύρῳ ἔνι τρέφεται scripsi pro ἐνιτρέφεται, habuique auctores Cant. Mori. Vat. Vrat. d. Ven. suppl. Ex h. l. νησιώτην Νεοπτόλεμον ab Euripide dictum esse Andromache 14 censebat Schol. ad e. l.

Ceterum hic locus, et mox vs. 331 sq. cum Od. Λ, 491. 505 — 536 praebuere fundum fabularum de Neoptolemo. Eum saluum domum rediisse narrat Nestor Od. Γ, vs. 188. 189 et Menelai filiam promissam domum duxisse discimus ex Od. Δ pr. Plura ad nostras rationes

haud spectant. Reliqua fabulae ad Posthomerica et Νόστους spectarunt, vnde in Tragicis varie ornata sunt; nonnulla inde habent Schol. br. ad vs. 338 et Schol. B. Townl. Mosc. ad vs. 326 vnde apparet, non vnam de Achillis ad Scyron accessu narrationem fuisse; nam ibi Achilles narratur ab expeditione aduersus Telephum, (quae nauigationem ad Ilium antèuertit) reducem ad Scyrum appulisse; subiicitur versus (ex parua Iliade, haud dubie, quod etiam ex Schol. Townl. firmari video,) Πηλείδης δ' Ἀχιλῆα φέρε Σκῦρόν δε θύελλα, cui subiicitur alter ap. Eustath. p. 1187. ἔνθ' ὅγ' ἐς ἀργαλέον λιμέν' ἵκετο νυκτὸς ἐκείνης. in hoc versu suspicor legendum esse: ἔνθ' ὅγ' Ἀχιλλεῖον λιμέν' ἵκετο. Coniectura nititur deprauato Scholio: ἐστὶ (scil. haec Scyros) δὲ ἐν τῇ Εὐβοίᾳ (leg. ἐπὶ vel πρὸς) νῆσος λιμένας ἔχουσα Ἀχίλλειον καὶ Κρήσιον Schol. Mosc. Κρίσιον. De insula Scyro cf. Obss. ad I, 664.

Ab hoc versu Veneti codicis A. antiqua lectio iterum procedit, reditque eius auctoritas.

327. εἴ που ἔτι ζώει γε Νεοπτόλεμος θεοειδής. — Versus obelo notatus: quem iam ab Aristophane esse damnatum, tradente Callistrato, narrat Schol. A. primo, quia dubitare non potuit Achilles, an viueret Neoptolemus, cum et iuuenis esset nec Scyros multum a Troade abesset; tum quod θεοειδής de filio in patris ore parum est accommodatum vocabulum; tandem, interpolationem arguit, quod lectio variat: εἴ που ἔτι ζώει γε Πυρῆς ἐμὸς, ὃν κατέλειπον. bona critica. Verba postrema sunt: τεκμήριον δὲ τῆς διασκευῆς τὸ καὶ ἑτέρως φέρεσθαι τὸν στίχον. vnde apparet διασκευὴν, διασκευάζειν, διασκευαστὴν, spectare ad interpolationem. Sic ad Σ, 356 Porphyrii verba: ἐν ᾧ συγγράμματι πειρᾶται ἀποδεικνῦναι διεσκευασμένον τοῦτον τὸν τόπον ἐπῶν ιγ΄· loquitur de Zenodoti libello περὶ τῆς Ὁμήρου συνηθείας. Pyres ex versu excitato esse debuit antiquius nomen, ex quo quomodo Πύῤῥος factum esse dicemus? Ex Cyprio carmine Pausanias X, 26. p. 863.

duplex nomen, Pyrrhi a Lycomede, Neoptolemi a Phoenice inditum memorat.

εἴ που ἔτι ζώει γε. praestaret *εἴ πω* sicque legitur in Vatic. *ζώῃ* Townl. etiam bene ex vsu Homerico post *εἰ* *εἴ που.* Interpunctionem post *ζώει γε* tollit Bentleius.

328. *πρὶν μὲν γάρ μοι θυμός.* Secundum ea, quae adscripsi ad Σ, 6. 9. 11. apparet, Achillem primo id tantum didicisse, se a Troia non esse reuersurum in patriam; serius audiisse aliquem e clarissimis Achiuis ante se esse moriturum.

329. *ἀπ' Ἄργεος ἱπποβότοιο.* Intelligendum Argos Thessaliae, Pelasgicum. v. sup. B, 681 quod et Eustath. monet. Sin contenderis, *ἱππόβοτον* esse epitheton proprium Argorum in Peloponneso, vt Γ, 75. O, 30 et al. quod et Ἄργος ἵππιον dictum; dicendum est, Argos generale esse nomen non modo pro Peloponneso, sed et omni Graecia, vt sup. I, 246 et al.

330. *αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ.* „non in Troia, sed, ad Troiam; vt supra, *ἐνὶ πυρί. ἐν ποταμῷ.* et alia." Ernesti.

σὲ δέ τε Φθίηνδε νέεσθαι. ed. Rom. *σὲ δέ τι.* saltem deb. *σὲ δ' ἔτι.*

331. *ὡς ἄν μοι τὸν παῖδα.* hoc postea fecit Vlysses Od. Λ, 507 sqq.

θοῇ σὺν νηΐ. Venetus: *θοῇ ἐνὶ νηΐ.* Monuit tamen Schol. A. legi quoque *σὺν νηΐ.* Variant haec, sed *σὺν* doctius; ita *ἅμα νηΐ* Od. Θ, 161. et E, 641 Hercules *ἐξ οἴης σὺν νηυσίν.* et al. Od. I, 173 *αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηΐ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἑτάροισιν ἐλθών.*

332. *Σκυρόθεν ἐξαγάγοις — δείξειας.* post *ὡς ἄν.* Barocc. *ἐξαγάγῃς* quod sane h. l. malim. eo consilio vt. At alterum vsu quoque firmatum videbis in Excursu I ad lib. IX. (J.)

καί οἱ δείξειας ἕκαστα. Offendit versus ad digamma in *Ϝεκαστα.* Nisi itaque tota haec *ῥῆσις* loquacitati alicuius rhapsodi serioris debetur, emendandum est cum Bentleio *δείξειας ἅπαντα,* vel *ἅπασαν κτῆσιν.*

ſine ι." Schol. A. Scilicet, δμώς, ὁ δοῦλος, quando ſit ἡ δούλη, eſt δμωή. Ita tradiderat ὁ τεχνικὸς (Dionyſ. Thrax) ap. Etymologum in Τρῳά. etiam ante eum Alexandrini, vt ex h. l. patet.

καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα. ὑψιρεφὲς Lipſ. vt alibi quoque occurrit. v. ad E, 213.

335. τεθνάμεν, ἤ που τυτθὸν ἔτι ζώοντ' ἀκαχῆσθαι γήραΐ τε στυγερῷ. Suſtuli interpunctionem ante γήραϊ. τεθνάμεν an τεθνάμεν' ſcribas, perinde eſt. τεθνάναι Vrat. A. quod Erneſti et ipſum recte ſe habere ait, forma ſerior et vulgaris, quam Homerus nusquam admittit. ἀκαχῆσθαι „ὡς λελυπῆσθαι. At alii (ſunt in his Vrat. b. Townl. Moſc. fragm.) ἀκάχησθαι, quaſi Aeolicum ſit; cum ſit quoque ἀκαχήμενος. οἷς καὶ ἐπείσθη ἡ παράδοσις" Schol. A. Seruarunt tamen alterum edd. nec male. ἀκαχεῖσθαι Vrat. A. Quod non viderant grammatici, fuere plures formae: ἀκάχω, ομαι. ἀκάχημι, ημαι. ἀκαχέω, έομαι, vnde ἀκαχεῖσθαι. at ἀχέω, ἀχήσω, ἀκάχημαι, ἀκαχῆσθαι.

336. καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενον αἰεὶ λυγρὴν ἀγγελίην. τὴν περὶ ἐμοῦ. Ergo Peleus quoque reſciuerat, ex Thetide puta, filium a Troia non eſſe rediturum. cf. T, 59. 60 quod conuenit cum eo quod ex Dioride Samio narratum in Schol. B. ad h. l. et ab aliis ad vſ. 326 et in Euſtathio, Peleum ipſum occuluiſſe filium in inſula Scyro, non Thetidem, vt vulgo narratum eſt.

προτιδέγμενον et ποτιδέγμενον variat et h. l.

337. ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθηται. Ita Cant. Mori. Barocc. Harl. Vat. Lipſ. Vrat. A. b. Townl. Moſc. fr. vn. Vindob. cum ed. Rom. Ceſſi itaque auctoritati; etſi et alterum recte ſe habebat poſt ὅτε. ὅτε πύθοιτο. v. Excurſ. II, ad lib. XII (M.)

338. 339. Confer ad h. v. disputata ad vſ. 301. 2.

ἐπὶ δ' ἐστενάχοντο Vindob.

339. μνησάμενοι, τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον. erat lectio edd. ex ed. Rom. recepta a Turnebo et Ste-

phano; praeferenda forte. Parendum tamen et h. l. auctoritati codicum Cant. Ven. Lipſ. fr. Moſc. al. in quibus eſt ἔλειπε, in ceteris, ἔλειπεν, quod et edd. Flor. et Aldd. exhibebant.

340. μυρομένους δ' ἄρα τούς γε. recoquit Clarke ſuam obſeruationem: „ἄρα, eo modo, quo dixi."

342. τέκνον ἐμὸν, δὴ πάμπαν ἀποίχεαι ἀνδρὸς ἑῆος. (Fuit ※÷) „quod Zenodotus ſcribebat ἑοῖο. at hoc alienum eſt a perſona" τοῦτο δὲ παρὰ πρόςωπόν ἐστι. Schol. A. Poteſt eſſe, a Iouis perſona haec dicentis de filio ſuo. Verum grammaticus ad perſonam grammatice acceptam reſpexit, ἑοῖο ita eſſet dictum pro ἐμοῖο, vel ἐμοῦ. v. Excurſ. VIII ad A. At h. l. requiritur ἑῆος, ab ἐῢς, bonus, fortis, poſitum, vt φίλος. Schol. A. „ἑῆος δὲ τοῦ ἀγαθοῦ. ἀπὸ τοῦ ἤω. ὅθεν καὶ τὸ ἠοίη προλιποῦσα δόμους." Quale tandem hoc monſtrum! Legitur tamen quoque in Schol. Townl. et Moſc. ſcriptum ἀπὸ τοῦ ἤω. vt forte ſcriptum quoque fuit in Schol. Ven. A. Verſus ἠοίη πρ. eſt ex principio Heſiodi Sc. Herc. quod docuere dudum viri docti eſſe ἢ οἵη. Suſpicor fuiſſe qui ἐῢς, ἑέος, ἑῆος, idem eſſe putarent quod ἐὸς, ἐὴ, ἐὸν, ductum ab ἔω, ὑπάρχω, vnde τὰ ὑπάρχοντα, ἐόντα, bona. v. Etymol. in ἐῢς. vnde etiam colligo fuiſſe hanc doctrinam Herodiani: ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει, ὅτι παρὰ τὸ ἔω (immo παρὰ τὸ ἔω) γίνεται ἐὸς, ὁ ἀγαθός. τὸ θηλυκὸν ἐὴ, καὶ ἐκ τοῦ ἐὸς, ἐῢς. Iam porro eſſe debuere, qui ſomniarent, ἐὸς etiam eſſe ἠὸς (vt etiam fuit ἠῢς) et ἠοῖος. duxit quoque ἠὸς ex ἤω (pro ἔω) vel ἠῶ. Ita ſubnata *bona* vel *fortis* Alcmena, ἠοίη. De ἐῢς v. dicta ad A, 393. 463. Variat et h. l. ἑῆος et ἐῆος. Vera lectio eſt ἐῢς, ἑῆος.

δὴ πάμπαν. Vat. τί δὲ πάμπαν. Male forte habuit, quod δὴ praepoſitum eſt, cum alias ſit πάμπαν δὴ, aut ſimile. At et illud Homericum eſt, vt ſtatim A, 476 δὴ τότε κριμήσαντο. et al. Etiam Schol. Townl. ἔθος ἔχει, ἀπὸ τοῦ δὴ ἄρχεσθαι. ἔδει γὰρ, πάμπαν δή.

350. ἡ δ' ἅρπῃ εἰκυῖα τανυπτέρυγι, λιγυφώνῳ. ἅρπῃ, τῷ ἰκτίνῳ· Schol. A. B. est ita ex miluorum genere. Addunt: alios pro alite aquatili habere, quod genus infestum est λάρῳ καὶ βρέννῳ; solere illud pabulum rostro condere et sic afferre pullis, (atqui hoc faciunt alii quoque alites) quare poetam huic proprie assimulasse Minervam (hoc inepte! quia illa nectar instillat Achilli!) Alii in Schol. br. φήνην esse voluere, quae aquilarum gens est: Od. Γ, 372 vnde similem aquilae eam pronuntiant alii, etiam Etymologus. Ex Apollonii Lex. ἅρπη. εἶδος ὀρνέου, nil discere licet.

351. οὐρανοῦ ἐκκατέπαλτο vulgo scribebatur. vitiose; Non enim esse potest a πάλλεσθαι, quod declaratum dedi ad Θ, 85 vbi simili modo aduersante grammatica scriptum erat. Ab ἅλλομαι est ἥλμην, ἧλτο, ἆλτο. et hinc ἐπᾶλτο, N, 643. Φ, 140. ita quoque κατεπᾶλτο, et οὐρανοῦ ἐκκατεπᾶλτο, desiluit. Desiliebat sic dea Thetis Σ, 615 ἡ δ' ἴρηξ ὥς, ἆλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόεντος, et Apollo O, 237. Sic Iris ap. Apollon. II, 286 in quo etiam II, 585 est κατεπάλμενον κῦμα, ὑπερκναβέν. fluctus desuper capiti imminens.

351. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ αὐτίκα θωρήσσοντο κατὰ στρατόν. Vnde et quorsum duo hemistichia interposita sint, haud assequor. Quin turbant ordinem narrandi; et sequitur vs. 356 τοὶ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἐχέοντο θοάων. Recte procedit oratio: — δι' αἰθέρος. ἡ δ' Ἀχιλῆϊ — Interpositum suspicor ab aliquo, cui molestum erat bis repetitum ἡ δ' — ἡ δ'. malim tamen hoc ferre, quam alterum.

357. ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται. pro ἐκ Διὸς accepit Eustath. ἐξ αἰθέρος. Malo νιφάδες Διὸς ex noto vsu. vt στεροπὴ Διός et alia more antiquo. Comparationem hanc ad multitudinem telorum emissorum declarandam meminimus ex M, 278 sq. et 156.

ἐκποτέονται vbique. Alias variat post ὡς ὅτε subinnotuus. v. Exc. I. ad lib. IX p. 696 ἀποτέονται Vrat. A. b.

eo procliuis eram, vt ἐκφορέοντο acciperem pro ἐξῆλθον, Myrmidones armati; vt pro hoc poeta dixerit, exiisse ipsa arma; exiisse galeas, clipeos et thoraces coruscos. Sentiebam tamen, vel sic durius aliquid inesse, quam quod ferre possem: quod nec tollebatur, si ἐξεχέοντο reciperem, quod forte suspicari liceret, hic lectum esse. Nam in codd. Barocc. et Mori et in Vrat. A. post vs. 361 insertus erat alius versus ἐκ νηῶν ἐχέοντο. βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει. Idem versus legi videtur in Lips. e quo Ernesti memorat ἐκ νηῶν, etiam in Vindob. V. vnde Alter memorat ἐκ νηῶν ἐφέροντο et desiderari versum 361. θώρηκες. Barnes inde locum sic constituere volebat, vt vs. 360 tolleret, et post 361. καὶ μείλινα δοῦρα apponeret ἐκ νηῶν φορέοντο. βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει. Inseruit quoque hunc versum Fragmentis Homericis. At ille naeui, qui sententiae ipsi insidet, sensum nullum habebat. Versus insertus est nihil aliud quam interpolatio ex margine, cum quis adscripsisset istum versum ex Il. Π, 267 vbi legitur de Myrmidonibus cum Patroclo exeuntibus: ἐκ νηῶν ἐχέοντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.

Turbatum tamen aliquid in loco esse manifestum fit, quo tam splendida comparatio obscurata est; nec magna sagacitate opus est ad deprehendendam vitii sedem; interiectus est totus versus νηῶν ἐκφορέοντο, ab Interpolatore qui supplere voluit ea, quae suo more poeta breuius enuntiauerat; inserto primum versu ex Π, 267. tum cum ἐχέοντο interpretamento ἐκφορέοντο redditum vidisset, versu nouo procuso; quo etiam ducit lectio antiqua modo memorata vs. 359. ὡς πυκναί. Totum locum sic se habuisse censeo inde a 356.

— τοὶ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἐχέοντο θοάων,
ὡς ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται
ψυχραὶ ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο.
ὡς πυκναὶ κόρυθες καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
θώρηκές τε κραταιγύαλοι καὶ μείλινα δοῦρα.
αἴγλη δ' οὐρανὸν ἷκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν

λασσεν. ἤτοι λαμπρυνθεῖσα, φαιδρὰ, γέγονε. Schol. Theocriti I, 31 (apud Warton.) recitat γέλασσε δὲ χθὼν παμμήτωρ. quod Orphicum esset. Idem mox Τ, 156 est πεδίον λάμπετο χαλκῷ ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων.

363. χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς. „γρ. ἀπὸ στεροπῆς" Barnes.

365. 6. 7. 8. — Schol. A. „ἀθετοῦνται στίχοι τέσσαρες. Est enim ridiculum, Achillem dentibus frendere. Nec contexta oratio versus hos requirit. ἡ δὲ συνέπεια οὐδὲν ζητεῖ διαγραφέντων αὐτῶν. At quae sequuntur in Schol. A. obscuritatem habent: ὁ δὲ Σιδώνιος (Dionysius Sidonius) ἠθετηκέναι μὲν τὸ πρῶτόν φησιν αὐτῶν τοὺς ἀριθμοὺς, ὕστερον δὲ περιελεῖν τοὺς ὀβελοὺς, ποιητικὸν νομίσαντας τὸ τοιοῦτο. (Suspicor corrigendum esse τοὺς Ἀρισταρχείους, eos primum ἠθετηκέναι αὐτούς). Pergit Schol. A. ὁ μέντοι Ἀμμώνιος, ἐν τῷ περὶ τῆς ἐκδοθείσης διορθώσεως, (de altera recensione Aristarchea, quae ferebatur) οὐδὲν τοιοῦτο λέγει· ὅπλην δὲ προσθετέον τὸ, (leg. τῷ) δῦν' ἄχος ἄτλητον. ὁ δ' ἄρα Τρωσὶ μενεαίνων. ὅτι τὸ μενεαίνων νῦν θυμούμενον σημαίνει. Voluit ergo stigmen apponi versui 367. vt notaretur vocis μενεαίνων vsus.

Eustath. p. 1189 pr. hoc vnum arripuit: ὅτι τό· τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλεν· ἠθέτηται· γελοῖον γάρ, φασιν, οὕτω πάσχειν, καὶ οἷον βρυχᾶσθαι, τὸν Ἀχιλλέα. τὸ μέντοι ἐπαγόμενον· τὼ δέ οἱ ὄσσε· ἐπαινεῖται, ὡς εὖ τὰν ἔχον. (hoc quidem recte, vt A, 104 et al.) Vtinam veteres grammatici nos docere maluissent, fuerintne rhapsodi qui hos versus ignorarent, aut, num priora apographa ad eos facta inter se discrepauerint. Nunc suum nobis iudicium reliquerunt: quod ad sensum decori h. l. constituerunt, nec ex naturae veritate. Exardescit Achilles, et frendet; est autem inter signa irae hoc quoque. Adscripserat Bentleius loca ex Seneca de Ira I, 1. III, 5. Apud Hesiod. Sc. Herc. 164 τῶν καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλεν miro modo serpentibus tribuitur, quod pugnantibus conueniebat. Melius tamen haec locum habe-

ſumtam; nam, ſi aere non vnius generis clipeus fabricatus ſit, parte eum aliqua potuiſſe luce carere, vt in luna maculae obſcurant ſplendorem: διὰ τὴν τῶν ἄλλων μελανότητα. leg. τῶν ὑλῶν. cf. Euſtath. Idem Schol. B. h. l. et inf. ad 398 praedicat tanquam argute inuentum, quod clipeus lunae, galea ſtellae (vſ. 381) ipſe Achilles ſoli comparatur (vſ. 398.) Hoc vero eſt ſapere!

375. ὡς δ' ὅταν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανήῃ. Legebatur φανείη, optatiuo, ſoloecum poſt ὅταν. v. Excurſ. II ad libr. XII, (M) p. 363. Correxi φανήῃ. Erat φανήῃ in Lipſ. Townl. binis Vindob. notat quoque ſic ſcribi Euſtathius. φανήῃ Vrat. b. d. Conuenit cum στήῃ aliisque ſupra ad E, 598 ſimili modo conſtitutis, et σαπήῃ ſup. vſ. 27.

ἐκ πόντοιο. Verterant: „e ponto flamma relucet" quod recte reprehendit Erneſti; „nam in mari nautis flamma cernitur:" ſcilicet e mari proſpiciunt nautae promontorium, inſulam vel alias terras. Haeſerat quoque Bentleius: ſiquidem tentabat τέρας πυρσοῖο. adſcriptis locis Δ, 76 et Σ, 211. Tum addit: „immo ἐκ πόντοιο, extra mare, non, ex, vt θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλός. Od. Λ, 135." Vt in τέρας incideret, fecit cod. Harl. in quo τέρας pro σέλας legitur, hactenus bene, quod ſic tollitur ingrata eiusdem vocis repetitio; at τέρας a re eſt alienum; et correctio eſt, non lectio, viri alicuius docti. Apud Apollon. Lex. σέλας πυρὸς, ἡ λαμπρότης τοῦ πυρός. Subiicitur, ἀπὸ τούτου καὶ σελήνης, quod ad vſ. 374 ſpectat; niſi ab alia manu adiectum eſt.

376. τὸ δὲ καίεται. Townlei. τό τε.

377. σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ, ſolitario; vt iam N, 473 χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ.

378. τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄελλαι — φέρουσι. Vrat. d. φέρωσι. non indocte, vt ad ὅταν referatur.

380. καλοῦ, δαιδαλέου. περὶ δὲ τρυφάλειαν ἀείρας — appicta eſt ſtigme, ſine Scholio. Quod ſi illa τρυφάλειαν ſpectauit, ſatis multa de ea iam dicta ſunt ad Γ, 372.

ἀείρας pro ἦειρε καὶ περιέθετο.

382. περισσείοντο δ' ἔθειραι. Locum haec in Homerica poesi haud habuere; nam in ea fuit digammum ϝέθειρα. Sic inf. X, 315 καλαὶ δὲ περισσείοντο ἔθειραι, quod hemistichium aliquoties in Hymnis iteratur. Supra Π, 795 μιάνθησαν δὲ ϝέθειραι. Habent et hi duo versus 382. 383. satis clara indicia interpolationis; finita erat sententia: ἡ δ' ἀστὴρ ὥς, ἀπέλαμπε. dilatata est sententia per repetitum subiectum ἵππουρις τρυφάλεια, et assuta sunt reliqua.

ἔθειραι. ad h. v. est Scholion in Townl. ἔθειραι. αἱ τημελήθεῖσαι τρίχες. κακῶς οὖν Καλλίμαχος· ἐπεὶ κτενὸς ἴσχον ἔθειραι qui ad pilos in pube transtulit. Versus est ap. Suidam, et hinc inter Fragm. Callimachi CCCVIII. οὐδ' οἷσιν ἐπὶ κτενὸς ἦλθον ἔθειραι.

περισσείοντο et περισείοντο variat in libb.

383. ἃς Ἥφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειάς. Puta ἵει esse pro ἐνίει λόφῳ. pro hoc ἀμφὶ λόφον. Durius esset per appositum reddere: ἐθείρας λόφον. et ἀμφὶ absolute, circumcirca, vti est λόφον ἀμφὶ κομῶντα, pro ἀμφίκομον.

384. πειρήθη δ' ἕο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλλεύς. Vexatus a grammaticis versus in δ' ἕο αὐτοῦ. Appicta stigme ⁒ „quod Zenodotus ἑοῦ αὐτοῦ scripserat, confundens possessiuum cum primitiuo" Schol. A. Similiter ille iam antea peccauerat B, 239 ὃς καὶ νῦν Ἀχιλῆα ἕο μεγ' ἀμείνονα φῶτα vbi scripserat ἑοῦ. Est hoc vitium, quod Apollon. Dysc. in Syntaxi operose castigat.

Pergit Schol. A. „τὴν οἱ ἀντωνυμίαν περισπᾷ ὁ Ἀσκαλωνίτης, καί φησι κεῖσθαι δοτικὴν ἀντὶ γενικῆς." Non satis disertum est Scholion: apparet Ptolemaeum scripsisse οἷ, ita vero et αὐτῷ scriptum esse debuit: πειρήθη δὲ οἷ αὐτῷ. ita tamen ille non statuit; sed putasse videtur esse ἐν ἔντεσιν οἷ αὐτοῦ. vt οἷ pro genitiuo sit, οὗ αὐτοῦ, ἑαυτοῦ. „οἱ δὲ βαρυτονοῦσι" h. e. scribunt πειρήθη δέ οἱ. Pergit Schol. A. ἔστι μὲν οὖν καὶ ἐγκλιτικὴν εὑρέσθαι τήν οἱ ἀντὶ γενικῆς κειμένην (saepe vtique; et haud dubie h. l. δέ οἱ scribendum erat, si semel hoc amplectebatur Ptole-

maeus) ὥςπερ ἐπὶ τοῦ· οἱ δέ οἱ ἐβλάφθησαν. (Il. Ψ, 387.) Addit porro: ἔστι δὲ καὶ ὀρθοτονουμένη ἀντὶ αἰτιατικῆς. ὥςπερ ἐπὶ τοῦ· νεῦσ' ἐπί οἱ καλέσας (Od. P, 330. quod ſcriptum erat in libro grammatici ἐπὶ οἷ, nec vero ille recte iunxit verba, quaſi ἐπὶ οἷ eſſet pro ἐφ' ἑαυτὸν, ſed fuit ex mente poetae καλέσας (αὐτὸν) ἐπένευσέν οἱ.) καὶ προτί οἱ δὲ λάβ' ἔντερα (Il. Υ, 418. vbi quoque debet accipi: προςέλαβε δέ οἱ ἔντερα) οὐ μεντοί ποτε ἐν τῇ καλουμένῃ ἐπιταγματικῇ συντάξει (h. e. quando αὐτὸς appoſitum eſt: ita enim grammatici appoſitiuam ſtructuram appellant, v. c. ἕο αὐτοῦ. v. Apollon. de Syntaxi III, 2. p. 196.) ἄλογον γὰρ τὸ τοιοῦτον, ὥς τε ἐπιφέρεσθαι τὴν „αὐτοῦ" γενικὴν, καὶ τὴν „οἱ" προκεῖσθαι δοτικὴν ὑπάρχουσαν (vt ſcribatur οἱ αὐτοῦ) ὅπερ οὐχ ὑγιές. ἀεὶ γὰρ ταῖς πρωτοτύποις (πτώσεσιν) ὁμοιόπτωτος συντάσσεται ἡ αὐτῷ ἀντωνυμία ſc. ſcribitur ἕο αὐτοῦ. ἐμοῦ αὐτοῦ. (v. ibid. p. 144. 145.) Recte ergo concludit grammaticus: πειστέον οὖν Ἀριστάρχῳ γράφοντι. πειρήθη δ' ἕο αὐτοῦ." Haud dubie Ariſtarchus meliora pronuntiauit quam Aſcalonita.

Verum idem Ariſtarchus non vidit alterum, verſum metrice laborare, partim hiatu, partim cum per digamma eſſet δ Ϝεο αυτοῦ. Bentleium video emendare: πειρήθη Ϝεο δ' αὐτοῦ, parum ſuauiter; Payne Knight p. 73 ſ. ἐ δϜ'. Immo vero ſcriptum fuiſſe neceſſe eſt πειρήθη δε Ϝε αυτου. vt Ϝεο eſſet, quod nunc ἕο eſt. vnde ſerius natum eſt ἑαυτοῦ.

Quod ad lectionem δέ οἱ αὐτοῦ attinet, erat illa in edd. Flor. Aldd. Turn. erat quoque in Cant. Townl. vno Vindob. Recepit δ' ἕο αὐτοῦ H. Stephanus ex edit. Rom.

ἐν ante ἔντεσι aberat a Vrat. A. Iungenda ſunt πειρήθη. ἕο αὐτοῦ, non ἐν ἔντεσιν ἕο αὐτοῦ. πειρηθῆναι idem quod πειρήσασθαι experiri, explorare ſe. Schol. B. ἐπειρήθη, ὅπως εἰδῇ, πότερον ἐσφιγκται ἢ σαλεύεται, περὶ τῷ σώματι., τὸ δὲ ἐντρέχοι, εἰ συνάλλεσθαι τοῖς ὅπλοις δύναιτο καὶ μὴ ἐμποδίζοιτο.

385. καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα h. e. εἰ τρέχειν δύναιτο αὐτὸς ἐν τοῖς ἔντεσι. ἐντρέχει Barocc. Pro γυῖα

erat ante δῶρα in edd. ante H. Stephanum, qui γυῖα recepit ex ed. Rom. idque tuetur ratio et ſenſus, cum codd. melioribus, in quibus eſt Harl. Towul. fr. Moſc. Ven. ſicque exhibitum in Iuliani Or. II. p. 53. ed. Spanh. etſi δῶρα legitur in Lipſ. Cant. Vrat. d. binis Vindob.

386. τῷ δ' εὖτε πτερὰ γίγνετ', ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν ſc. τὰ ἔντεα. Ariſtophanes ediderat αὖτε, quod eſt vulgare pro ἠῦτε, quod eſt ὡσεὶ, ὡς, καθά. Ariſtarchus primo ſcripſerat τῷ δ' εὖτε. exquiſitius quam ἠῦτε, vt et dubitatum eſſet, an εὖτε, quod communi vſu eſt, pro ὅτε, ὅταν, etiam pro καθὰ poneretur. v. Etymol. in εὖτε, vbi et Ariſtarchi lectio huius loci memoratur. At, tradente Schol. A. Ariſtarchus poſtea mente mutata ſcripſerat αὖτε vt ὡς ſubintelligatur; ſicque legebatur ἐν ταῖς τῶν πόλεων. ex quo genere aliquoties Maſſilienſem et alias recenſiones laudauerant Scholia. Eſt quoque αὖτε in Townl. et apud Dionem Or. XXV, p. 65. To. II. R. Ita eſſet: τῷ δ' αὖτε πτερὰ γίγνετ'. vt ſuppleatur ὡς πτερά. Ei poſtea tanquam alae fuerunt.

Equidem haud deſeram εὖτε pro καθὰ, quod meliores codd. habent, Lipſ. Vat. Townl. Vrat. b. cum vno Vindob. fr. Moſc. Ven. B. ſic quoque Schol. ad Γ, 10. et Barnes, qui repoſuit pro vulgato ἠῦτε, quod edd. ſeruant, et in cod. Ven. A. legitur et Scholiis A. praefixum eſt: etſi hoc alibi vbique triſyllabum eſt ἠΰτε. Obſeruavit quoque hoc Barnes et Payne Knight p. 73. Schol. Townl. εὖτε. συστολῇ ἀπὸ τοῦ ἠΰτε. γράφεται αὖται (immo αὖτε) ἵνα λείπῃ τὸ ὣς vt veteres ſcribebant pro ὡς. Vrat. A. ἦτε vitioſe ex ἠῦτε.

γίγνετ' ſeruarunt Rom. Turn. cum al.

ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν. ἐκούφιζεν αὐτὸν ὡς ὀρνίθας τὰ πτερά· ὑπερβολικῶς. partim quia tam apta erant membris, vt agilitati nihil obeſſent, partim quod exultabat gaudio ſe iis potitum videns: ἐμετεώριζε καὶ γαυριᾷν αὐτὸν ἐποίει τὰ ὅπλα. ὡς τῶν ὅπλων βασταζόντων τὸν Ἀχιλλέα, οὐ βασταζομένων. ἄειρε, ἦρε καὶ ἐκούφιζε. Schol. B. br. Euſtath.

387. 8. 9. 390. — ἀθετοῦνταί οἱ στίχοι τέσσαρες, ait Schol. A. et aliud ibid. Scholion: οὐδὲ ἐν ταῖς ἄλλαις ἦσαν οἱ ἀθετούμενοι. quia ex Patrocli ὁπλισμῷ huc sunt translati: Π, 141. 2. 3. 4. Nos contrarium ad eos vss. statuebamus, eosque isto potius loco tanquam inutiles rescindebamus. Fuit quoque ⸓ apposita, quia Zenodotus versus in Π. resciderat, h. l. reliquerat, recte iudicio nostro: At Schol. A. in Π. necessarios esse indicat, vt intelligamus, cur Patroclus hastam non sumserit. Schol. B. versus nostro loco non minus requiri, ait, facere enim πρὸς αὔξησιν Ἀχιλλέως.

387. ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος. Apollon. Lex. σύριγγος. τοῦ κολεοῦ. adscripto versu, in quo scriptum πατρώϊον ἔγχος ἔρυσσε. In Hesychio est θορατοθήκη seu δουροθήκη, vt Etymol. Eustath.

„ἄρα. deinceps." Clarke. v. ad 367.

389. ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς. ἐπίστατο, ἐδύνατο recte Schol. br. frustra repugnante Schol. B. Vidimus sup. Π, 142 et saepe. εἰώθει reddunt alia Scholia Townl.

390. τὴν πατρὶ φίλῳ τάμε Χείρων. „ἐν ἄλλῳ πόρε Χείρων." Schol. A. vt quoque Lips. ex altero scilicet loco Π, 143. Sed τάμε nunc vbique, etiam in Schol. Pindari N. III, p. 689.

391. Πηλίου ἐκ κορυφῆς. Schol. A. „Πηλίου ἐκ κορυφῆς. οὕτως πληθυντικῶς Ἀρίσταρχος. Ipse tamen Venetus vulgatam habet, sicque etiam Π, 144 editur.

392. Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος ⸓ „quod Alcimedon (Π, 197) nunc est Ἄλκιμος hic et inf. Ω, 474. 574 Notauit quoque Strabo inter exempla τῆς ἀποκοπῆς nominum lib. VIII, p. 660 A.

393. ζεύγνυον. „οὕτως διὰ τοῦ ο, ζεύγνυον" Schol. A. sicque Ven. A. Barocc. Lips. Mori. Harl. Vat. Vrat. A. b. d. fragm. Mosc. duo Vindob. sicque ed. Rom. cum Eustath. ergo recipiendum erat, pro vulgato ζεύγνυσαν. Similis varietas inf. Ω, 783. vbi tamen ζεύγνυσαν codicum numero defenditur.

ζεύγνυον, ἐνέβαλον, ideo etiam ἀμφίεσαν. Fuisse quoque sic alicubi lectum apparet ex Eustathio monente: τὸ ἕσαν οὐ δασύνεται. Vt tamen nunc legitur, interposita esse puta in medio: ἀμφίεσαν δὲ (τοῖς ἵπποις) καλὰ λέπαδνα. erant ipsis circumcirca, in iugo.

λέπαδνα vidimus iam E, 730. Schol. br. οἱ ὑποτραχήλιοι ἱμάντες. οἱ μασχαλιστῆρες. Schol. B. περιστηθίους (στηθίους Townl. στηθείους Eustath.) ἱμάντας reddit τοὺς καθιεμένους κατὰ τῶν ἱππείων τραχήλων, et Schol. Mosc. τοὺς ἐπιτραχηλίους ἱμάντας. Schol. Townl. „θέσαν ἀντὶ τοῦ ἕσαν κατὰ παράληψιν τοῦ θ." quae non assequor; λέπαδνα θέσαν metrum non admittit. an ille ἕσαν legit et exposuit, θέσαν, περιέθεσαν?

394. γαμφηλῇσ' ἔβαλον. γαμφηλῇς Cant. et alii, perpetua varietate, quam nulla lege constituas, nisi vt, quod semel delegeris, vbique sequaris. Desiderabam Ionicum: γαμφηλῇσι βάλον. sunt h. l. σιαγόνες, malae equorum; at N, 200. rictus leonum.

395. κολλητὸν προτὶ δίφρον. Harl. ἐπί. δίφρον κολλητὸν, pluribus partibus bene iunctis, εὖ ἀραρότα.

ὁ δὲ μάστιγα φαεινὴν, aere seu auro, vidimus iam K, 500. ὁ δὲ μ. vbique codd. Erat tamen in edd. ὁ δ' ἄρ μάστιγα. quod debetur Turnebo, corrigenti vitiosam lectionem Flor. Aldd. Rom. ὁ δ' ἄρα μ.

396. χειρὶ λαβὼν ἀραρυῖαν. non λαβὼν χειρὶ, sed, ἀραρυῖαν χειρὶ, habilem.

ἐφ' ἵπποιϊν ἀνόρουσεν. Harlei. ἐφ' ἵπποισιν.

397. ὄπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ 'Αχιλλεύς. Barnes mutauit in κορυσσόμενος, sine auctoritate, et perperam; accepisse videtur vocem, vt sit *pugnans*; at est, postquam se armauerat.

398. τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ ὑπερίων. puta duo esse epitheta, omisso Substantiuo Ἥλιος. vt sup. Θ, 480 ὑπερίονος Ἠελίοιο. vbi v. Obss. est supernus. itaque mutaui Ὑπερίων in ὑπερίων. At postea Hyperion

pro nomine proprio habitum est, tributo tandem ipsi patri Solis: sic in Hymno in Solem vs. 4, et in vno loco Od. M, 176 Ἠελίου δ' αὐγὴ Ὑπεριονίδαο ἄνακτος. cum vbique alias pro adiectiuo habere liceat.

Agunt porro Scholia copiose de ἠλέκτωρ, quod tamen lectum iam erat Z, 513. (VI) vbi v. Obss. In Schol. B. insertus locus est ex Heraclid. Alleg. 44. Apollonii Lex. locus est turbatus; nam laudatur ex Homero ἠλέκτωρ ὑπελάμπεθ'. at hoc est ex Hesiodo; et vidit Slothower excidisse nomen Hesiodi: περὶ οὗ φησιν (Ἡσίοδος) ἠλέκτρῳ δ' ὑπολαμπὲς ἔην.

τεύχεσι παμφαίνων. Cant. Vat. τεύχεσι λαμπόμενος.

399. πατρὸς ἑοῖο. sui. v. Excurs. VII. ad A. p. 186. Ante hunc versum temere inculcat et inter fragmenta Homerica reposuit duo versus suo Marte excusos Barnes: Ἑζομένου δ' ἄρα τοῖο μέγ' ἔβραχε χάλκεος ἄξων βριθοσύνῃ δώρων τε θεοῦ καὶ καρτεροῦ ἀνδρός. σμερδαλέον etc. Moneo, ne, si forte in eos incideris, turberis.

400. Ξάνθε τε καὶ Βαλίε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης. „σημειοῦνταί τινες, ὅτι ἐντεῦθεν ἡ διασκευὴ (interpolatio: vt sup. monui in Schol. ad vs. 327) τοῦ τεθρίππου πεποίηται· Ξάνθε τε καὶ σὺ Πόδαργε καὶ Αἴθων, Λάμπε τε δῖε." Schol. A. Respicit locum sup Θ, (VIII) 185 vbi v. Obss. qui totus versus confictus διασκευασθεὶς erat ab aliquo qui ad exemplum equorum Achillis Xanthi et Balii, Hectorem instruere volebat equis, et quidem quaternis, nominibus suis insignitis. Atqui quadrigis in pugna non vecti sunt, nec vti iis potuere. Monetur quoque hoc, quod nunc nulla mentio fit tertii equi Pedasi Π, 152. atqui is occubuerat Π, 468.

Recitat versum Apollon. Lex. in Ἅρπυιαι, vt doceat Ποδάργην esse nomen proprium, non adiectiuum. De Xantho et Balio et Podarge, v. ad Π, 149. Si, quod Bentleius facit, Hesychio et Etymologo obtemperamus, qui Βαλίας et Βαλίαν memorant, scriptum fuit h. l. Βαλία.

401. ἄλλως δὴ· Φράζεσθε σαωσέμεν ἡνιοχῆα. ἄλλως δὴ, μὴ, ὡς ἐπὶ Πατρόκλῳ. Φράζεσθε, Φροντίζεσθε, curate, efficite, vt. Hesych. in ἄλλως. — ἄλλως ἂν Φράζεσθε σαωσέμεν, ἑτέρως δὲ (f. δὴ) βουλεύσασθε σῶσαι τὸν ἡνίοχον ἡμῶν. (leg. ὑμῶν) ἄλλως τε (f. ἄλλως δὲ,) μάλιστα, καὶ καθ' ἕτερον τρόπον. Alio modo ἄλλως vſurpatum, ματαίως, inf. Ψ, 144.

ἡνιοχῆας erat editum inde a Flor. Aldd. Turn. quam lectionem quoque norat Euſtath. Schol. B. et Lipſ. ad Jl. A, 423 vbi Waſſenberg. eam probabat. Nec videntur aliter legiſſe Ven. B. et Townl. Ita ἡνίοχοι ſunt dicti de ἡνιόχῳ proprie dicto et παραβάτῃ ſimul. Habet tamen ſingularis maiorem h. l. vim, vt de ſolo Achille dicatur, reſpectu Patrocli caeſi; etſi vere παραβάτης erat; verum et Patroclus ſic dictus erat ἡνίοχος P, 427. Reuocauit hoc ex ed. Rom. Henr. Stephanus; adſtipulantur codd. Ven. Moſc. fr., Heſych. l. c.

402. ἂψ Δαναῶν ἐς ὅμιλον. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· ἂψ λαῶν.“ minus hoc probandum.

ἐπεί χ' ἕωμεν πολέμοιο. Reliqui hoc vt vulgo ſcribitur, ſenſu hoc conſtituto: *vbi exſatiauerimus nos pugnando*, h. e. quando pugnando feſſi erimus. Verum dicendum eſt diligentius de hac voce; primo commemorando grammaticorum effata partim de ſcriptura, partim de ſignificatu vocis ἕωμεν.

Diſſenſerunt veteres inter ſe primum de ſcriptura; legerunt enim plerique χ' ἕωμεν, quae lectio recepta fuit, alii ἕωμεν, (ergo κ' ἕωμεν) χέωμεν. χ' ἕωμεν. χέομεν. χ' ἕομεν. Orta diſſenſio ex ignoratione vocis; conſenſum tamen eſt in notionem τοῦ *ſatiare*. Audiamus nunc grammaticos.

Schol. A. „ἐπεί χ' ἕωμεν. ὅτι δασυντέον τὸ ἕωμεν. ἔστι γὰρ, ἄδην ἔχωμεν. κορεσθῶμεν.

Apollon. Lex. ἕωμεν κορεσθῶμεν. — ἐπεί κ' ἕωμεν πολέμου. Heſychius diuerſis locis: primum, vbi ex ordine litterarum eſſe debebat ἐπεί κ' ἕωμεν p. 1321. editur: ἐπεί χ' ὦμεν πολέμοιο. ἐπειδὰν πληρωθῶμεν τοῦ πολέμου.

et paullo post p. 1323. ἐπεί χ' ἕωμεν πολέμοιο. ἐπειδὰν πληρωθῶμεν τοῦ πολέμου. παρὰ τὸ· ἐξ ἔρον ἕντο. vbi bene supplet in postremis Alberti: παρὰ τὸ ἕω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἕντο. ὡς· ἐξ ἔρον ἕντο. quod infra videbimus. Idem Hesych. ἑῶμεν. ἄδην ἔχωμεν. κορεσθῶμεν. ἀφῶμεν. vltimum hoc, quasi ab ἐάω sit: sinamus.

Schol. br. ed. pr. Ald. „επειχεωμεν πολεμοιο.“ ἐπειδὰν ἀναμιχθῶμεν τοῖς πολεμίοις. (quae interpretatio quam rationem habeat, non assequor.) ἔνιοι δὲ, χέομεν. ὑποχωρήσομεν. ἐπεὶ χέωμεν, ἐπειδὰν κορεσθῶμεν. Priora habet quoque Schol. Mosc. pro posterioribus haec: ἄλλοι δὲ, ἐπειδὰν χέωμεν, ἤγουν ἀναχωρήσωμεν. Payne Knight p. 94 proclinis erat in χέομεν, non tamen addit, qui sensus sit.

Eustathius legerat ἕομεν, aut quod e seqq. suspicari licet ἕωμεν. addit tamen, scribi plerumque ἑῶμεν, et binis syllabis efferri, ἀντὶ τοῦ πληρωθῶμεν καὶ κορεσθῶμεν, ab ἕω, πληρῶ, ἧμι. vnde subiunctiuus ὦμεν, ἕωμεν.

Haec tandem ad veram vocis rationem exponendam ducunt. Verbum fuit fecundissimum variarum formarum et significationum ἕω, vnde etiam ductum fuit ἵημι et ἧμι. Ex ἕω est ἕομεν, et ἕωμεν. ex ἕημι, ἑῶ, ἑῶμεν, subiunctiui. ex altero hoc quoque est ἕμην, ἕντο. Notionem habuit hoc verbum τοῦ πληρόω. proprie quidem, ex adiunctis; id quod apparet ex verbis A, 469 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο. videtur ergo primitiua vis haud alia fuisse quam τοῦ ἵημι, mitto, moueo. ἐξίημι, emitto. eximo. ergo ἐξίημι ἔρον, h. e. πόθον, ἵμερον cibi, est, satio. Inde innaluit vsu loquendi, vt ἕω, ἧμι simpliciter diceretur pro κορέννυμι. et sic ἐπεί χ' ἕωμεν pro ἐξέωμεν, vel ἐξεῶμεν, ἔρον, ἔρωτα, πόθον, πολέμοιο, τοῦ μάχεσθαι, dictum simpliciter, ἐπεί χ' ἕωμεν πολέμοιο. Ita sane deducta res est ad vulgarem notionem: exsatiare se pugna. h. e. pugnare ad satietatem pro viribus.

Nunc videbimus rationem inesse ceteris, quae ex antiquis grammaticis enotarunt Eustathius et Etymologus; ille quidem, post superius memorata, pergit: ἀπὸ δὲ τοῦ

ἕημι, καὶ τὸ ἕντο γίνεται. οἷον· ἐξ ἔρον ἕντο. καὶ τὸ εἶναι, ἤτοι πληρῶσαι. οἷον· ἐξ ἔρον εἶναι. (Il. N, 638) cf. eund. ad A, 469. p. 136. Etymologus autem in ἐφεῖντο p. 403. ἔστιν ἕω ῥῆμα, καὶ σημαίνει τὸ κορεννύω. ὡς τὸ, ἐπεὶ χ' ἕωμεν πολέμοιο, ἀντὶ τοῦ κορεσθῶμεν. — ἕεμι, εἶμι, ἕεμαι, εἶμαι, vnde praeteritum imperfectum εἵμην, εἶντο. (at ἕντο debet eſſe ab ἕμην, quem nos aoriſtum appellamus medii.) cf. p. 15, 43 vbi ſimilia affert, et ex ἕω ducit ἑδω, ἥδω, et ab ἄω, ἀδω. de quo v. ad ἄδην E, 203.

Secundum ea, quae paullo ante allata et commemorata fuere, apparet vtrumque recte ſcribi ἕωμεν, ſi ab ἕω duxeris, et ἑῶμεν, ſi ab ἕημι, vt ἰῶμεν et ὦμεν eſt ab ἵημι ſubiunctiuus. Expreſſum tamen eſt ἐπεί χ' ἑῶμεν in edd. inde a Flor. etiam in Rom. Habet quidem H. Stephanus in marg. γρ. ἐπεί χ' ἕομεν, ſed ex Euſtathio; notatum quoque a Clarkio ex cod. Harlei. pro var. lect. puto; nam Bentl. nil ex eo cod. enotauit. Mſ. Lipſ. ἑῶμεν cum gloſſa κορεσθῶμεν. at in marg. ἑῶμεν, cum gl. ὑποχωρήσομεν τοῦ πολέμου. quaſi eſſe poſſit ab ἐᾶν. Etiam Vrat. A. ἐπεί κ' ἑῶμεν. quod iam ſupra vidimus olim in libris antiquis occurriſſe. Vindob. alter ἑῶμεν, alter ἑῶμεν et a m. ſec. ἕομεν.

Videtur eadem vox reſtituenda eſſe Heſiodo Sc. Herc. 255. vbi Κῆρες — αἱ δὲ φρένας εὖτ' ἀρέσαντο αἵματος ἀνδρομέου. Videtur ἀρέσασθαι ferri poſſe, nam eſt placare, vt Il. I, 112. et al. ergo et, ſatiare. At Schol. ἔσαντο. ἕω, τὸ πληρῶ. ἕσω. ἦσα et ἕσα. ἐσάμην, ἕσαντο. etſi male addit, ex ἕσαντο per ſyncopen factum eſſe ἕντο et ἕσαν. Fuit ergo antiqua lectio: εὖτ' ἄρ' ἕσαντο. Ex Harlei. ibid. notatur αὐτὰρ ἄσαντο, ſenſu ſane conueniens, ſed in metrum peccans. Edidit quoque Trincavellus εὖτ' ἄρ ἕσαντο.

403. μηδ' ὡς Πάτροκλον, λίπετ' αὐτοῦ τεθνειῶτα. Schol. A. „γρ. αὐτόθι." τεθνηῶτα per η etiam h. l. multi, Lipſ. Cant. Mori. Vrat. d.

404. ὑπὸ ζυγόφι — ἵππος, ὑπὸ ζυγοῦ ὤν, vt erat iugo iunctus, ὑποζύγιος, ὑποζευχθείς.

πόδας αἰόλος ἵππος. nunc αἰόλος sine controuersia est ταχύς. Sic quoque Porphyr. Qu. 3. cf. ad Δ, 186.

405. ἤμυσε καρήατι. Sch. A. B. br. Eustath. accipiunt, παρέκλινε τὴν κεφαλὴν, vt retro flexerit equus caput ad alloquendum Achillem; ignorata vi vocis. ἠμύειν, est *demisso esse capite* vt prae moerore aliquis facit; nec est actiuum, vnde est καρήατι, non κάρηαρ, et reliqua adiuncta hoc idem declarant. v. disputata ad B, 148. hactenus recte Apollon. Lex. ἤμυσεν, ἐκλίθη.

406. Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν, οὖδας ἵκανε. Versum iam vidimus P, 440. eoque et voc. ζεύγλην. Sch. B. ζεύγλη τὸ ὑπὸ τὸν ζυγὸν μέρος, εἰς ὃ ὁ τράχηλος ἐντίθεται. περὶ ζυγὸν Eustath.

Distinguit Vrat. A. ἐξεριποῦσα, παρὰ ζυγὸν οὖδας ἵκανεν.

407. αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη. — „ἀθετεῖται, quia superuacuus versus, et repugnat versui 418. vbi Erinnyes loquentem cohibent; quidni et fari iusserunt equum eaedem? vt quoque sup. B, 318 idem deus, qui ostentum obtulerat, illud etiam in monimentum vertit: τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκε θεὸς ὅσπερ ἔφηνε.“ Sch. A. Alia Sch. B. monet: alienum videri a persona Iunonis, quod illa, Achilli studiosa, animum eius vaticinio tam tristi conturbat. Defendit ille sic, vt dicat: loquelam equi, qua aer percutitur, auctori Iunoni tribui tanquam deae aeris, et Thetidem matrem iam praedixisse filio: αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος Σ, 96. Prius illud est ineptum; etsi Eustath. recoquit; Alia fabulatus erat Diodorus nescio quis apud eundem de Xantho et Balio, Titanibus, in equos mutatis. Esto alterum, Achillem prodigio non potuisse turbari, cum mortem instantem ex matre iam rescivisset; nulla tamen apparet huius prodigii vtilitas, quam in eo mittendo spectare potuerit Iuno: noluit enim malo omine auertere Achillem a pugna. Iunonis itaque persona prorsus alie-

na est a re. Bene de his quoque disputauit Koeppen p. 239. 240.

Rhapsodo alicui hunc versum deberi haud dubito, qui auctorem prodigii addere volebat, in personam vero incidit a negotio alienam. Alia quaestio esse potest de toto loco, sitne ille a poeta profectus, an serius insertus, cum antea liber esset finitus post vs. 403. subiecto versu vltimo: ἦ ῥα, καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους. Ad rerum enim summam prodigium nil facit, nisi quod mirationem facit ex nouitate et aberrationem a natura; et aliam mirationem animi immoti et imperterriti Achillis. Poterat aliquis, eorum recordatus, quae Patroclo caeso memorata erant de equis, similia etiam in h. l. desiderare, eaque, vt solent imitatores, vltra omnem modum ac fidem augere.

αὐδήεντα non esse simpliciter φωνήεντα, contendunt Scholia br. et B. sed voce humana vtentem; φωνῇ ἐνάρθρῳ χρώμενον; vt Circe δεινὴ θεὸς αὐδήεσσα Od. K, 136. Nam dii etiam loquuntur, sed διὰ σημείων, οἰωνῶν καὶ ἱερείων, καὶ θυσιῶν, καὶ δι' ὀνείρων καὶ ἐφετμῶν (vt Od. Δ, 353) at Circe voce humana vsa est." Concinit obseruatio Galeni in glossis Hippocrat. in ἄναυδος adscripto hoc versu. cf. eund. ad Epidem. Hippocr. III. To. IX. Chart. p. 298. vbi quoque versus laudatur, et res docte et diserte dilucidatur; habent enim et equi et reliqua animantia suam φωνήν, non vero αὐδήν. Attribuitur iis φθέγγεσθαι, quando voce a natura accepta vtuntur. Sic Herodot. III, 84 vbi narrat Persas inter se conuenisse, vt regnaret ille, ὅτευ ἂν ὁ ἵππος, ἡλίου ἀνατέλλοντος, πρῶτος φθέγξεται. hinniret.

De re ipsa vt pauca moneam; non magnopere mirari licet, rudiores homines animantibus vocem tribuisse, et creditum quoque esse, ab iis voces et monita esse emissa; vtriusque enim rei caussae erant in antiquorum hominum sermone, et in opinionibus vulgaribus, et in ipso vitae vsu. Versabantur illi inter animantia domestica, tanquam inter familiares suos, compellabant ea et

hortabantur aut increpabant, non aliter ac nostri agasones sua iumenta. Sic Cyclops in Od. I, 447 Κριὲ πέπον, τί μοι ὧδε etc. Pro alloquii exemplo sunt verba Hectoris Θ, 185 et ipso nostro loco Achillis. Cum porro antiqui homines quicquid enuntiarent, in actum et in mythum mutare et in dramatis morem conuertere, itaque agentes et loquentes inducere solerent eos, de quibus narrarent, cumque rebus etiam inanimatis, multo magis animantibus, sensum et sermonem tribuerent: non tam insolens hoc illis videri debuit, equum, quem Achilles iniquo iudicio increpabat, iniuriam factam sensisse, sensumque more humano declarasse; quod multo minus improbabile haberi debuit, cum θεῖος esset ἵππος, cumque iam sup. P, 426 sq. iidem equi lacrimas effudissent, et sine auriga in castra redire noluissent. Recte itaque Schol. Townl. εἰ θείας μετέχουσι φύσεως, τί ἄπιστον καὶ φωνεῖν;

Vt his phantasmatibus adsuescerent homines, duo alia accessere; primo fabularum vsus, quas serior aetas Aesopias appellauit, in quibus sensus humanus et oratio tribui solebat animantibus; e quo genere inter Asiae populos frequentissimo, iam apud Hesiodum est dictum E, 203 accipitri tributum, ab Archilocho aliud aquilae. Schol. Townl. post illa, quae modo ex iis adscripsi: πρῶτος δὲ Ὅμηρος τοῦτο ἐποίησεν (vt vocalia essent bruta) Ἡσίοδος δὲ ἐπὶ τοῦ ἱέρακος. Ἀρχίλοχος ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ. καὶ Αἴσωπος ὕστερον κατεχρήσατο. tum auguriorum superstitio, qua auium volatus et cantus obseruabatur, ex iisque futura audita esse dicebantur. Acceptum hoc plerumque sic, vt *naturalis*, auium maxime, tum vero et aliorum animantium, *vox* ad notiones humanas arte augurali reuocaretur per interpretationem; interdum vero, quod multo magis portentosum, etiam *voce humana* animantia loquuta esse credita sunt. Itaque hoc etiam ad prodigia et ostenta traductum est, vt animantia loquuta esse narrarentur, quod iam Aegyptios sibi persuasisse ex Aeliano patet H. An. XII, 3. vbi ille Homericum ostentum

415. νῶϊ δὲ καί κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν. aequando venti velocitatem. Illustratum est iam ad M, 207. Recitat hos vss. Schol. Apollonii II, 276 vbi quod h. l. est, aequare ventos cursu, redditur per alterum, ventum praeteruolare, Ζεφύροιο παραΐσσεσκον ἀέλλας.

416. 417. — „ἀθετοῦνται, et recte, quod nec necessarii, et quod improbabile est, equum tam docte loqui" Sch. A. At me maxime molestum habet hoc, quod Zephyrus Xanthi erat pater, de quo ista praedicare natum vix consentaneum videri potuit poetae.

τόν περ ἐλαφρότατον recitat Schol. Apollonii Arg. II, 276. pro ἥν περ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι.

418. ὣς ἄρα φωνήσαντος Ἐριννύες ἔσχεθον αὐδήν. respicit diple ἀθέτησιν versus 407. si enim Iuno vocem equo tribuerat, cur Erinnyes, non ipsa, plura loqui vetant? Cur autem *Erinnyes* vocem equi represserunt? Ait Schol. A. cum Sch. br. πάντα γὰρ τὰ παράλογα καὶ τερύστια δοκεῖ ὑπὸ Ἐριννύων γίνεσθαι." noua doctrina, cuius exempla non memini. Idem tamen innuit Sch. B. cum Sch. Exc. his verbis: ἐπίσκοποι γάρ εἰσι τῶν παρὰ φύσιν. Addit tamen: ἢ τὸν περὶ θανάτου λόγον ἀνεγράψαντο." Voluitne dicere παρεγράψατο? Erinnys noluit vlteriora equum de morte Achillis eloqui. Sic Phineus punitus ab Erinnysi, quod nimis multa vaticinando aperuerat ap. Apollon. II, 220. Apud Virgil. Aen. III, 379. 380. sunt Parcae et Iuno quae fata exponere prohibent. Legitur tamen ἀνεγράψαντο etiam in Schol. Townl. Mosc. Erinnyas perscripsisse, consignasse tanquam litteris, mortem Achillis.

Ceterum haec de morte Achillis a Paride et Apolline serius illata spectant ad Posthomerica; et praedictionem de Achillis fatis vltimum locum occupant. v. sup. Obss. ad Σ, 8. disertius exposita ab Hectore moribundo inf. X, 358. 9. 360.

Ἐρινὺς vno ν etiam h. l. Townl.

φωνήσαντες Ἐρινύες Vrat. d. perperam.

421. εὖ νύ τοι οἶδα. Improba lectio, quae in digamma peccat. Fuit ευ νυ τι ϝοιδα. vidit quoque Bentl. malim tamen εὖ νύ γε.

423. οὐ λήξω abſolute: ſc. πολεμῶν, μαχόμενος. non ceſſabo a proſequendo id quod meditor. Nec licet iungere οὐ λήξω πολέμοιο.

πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο. Sch. B. ἀθρόως κορέσαι καὶ πληρῶσαι. Recte; ſed ex his nemo vocis rationem preceperit. Eſt ἐλάσαι τοὺς Τρῶας εἰς ἄδην, εἰς κόρον, τοῦ μάχεσθαι. Vide dicta ad N, 315 et de ἄδην ad E, 203.

ἐλάσω ἢ μᾶλλον ἐλάσαι, Euſtath. Barnes ἐλάαν memorat. Τρωσὶν Barocc. alterum tamen in margine. ἄδην Townl. vt alibi occurrere vidimus.

424. ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους. Bentlei. em. ἐν πρώτοισιν ἐὼν vt Δ, 341 et M, 315 μετὰ πρώτοισιν ἐόντας.

EXCVRSVS AD LIBRVM XIX (T)

EXCVRSVS I

de Ate

T, 90. θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ· πρέσβα, Διὸς θυγάτηρ, Ἄτη, ἣ πάντας ἀᾶται, οὐλομένη, τῆς μὲν θ' ἁπαλοὶ πόδες —

Quandoquidem inter primarios fructus, quos ex Homeri lectione reportare volumus, est sermonis antiqui ratio, priscorumque hominum mos et vsus nouas rerum notiones concipiendi et declarandi, maxime si mente tantum et animi iudicio percipi res possunt: de *Ate* licebit pauca monere, etsi de ea iam olim a me tum ab aliis actum, et supra quoque ad I, 115 in Notis de ea vniuerse monitum est. Est enim ea pro exemplo exoptato sermonis antiquioris, symbolice mentis cogitata declarantis, e quo nati sunt mythi, tropi, phantasmata et ornamenta poetica et rhetorica. Porro hoc exemplo declaratum habemus, quomodo in hominum sermone fingendo ab aliqua notione voci subiecta non tam animi iudicium, quam phantasia et fingendi licentia procedat ad similes notiones, quarum tamen iungendarum et copulandarum mira est sollertia hominum etiam rudiorum.

Ἄτη igitur, si loca Homerica compares, I. primo loco est *vecordia animi* siue ira exasperati siue superbia inflati, siue ex alio mentis occaecatae affectu, quo quis praeceps consilium capit, iudicium prauum impulsumue

casus infaustos arcessunt. A, 412 γνῷ δὲ καὶ Ἀτρείδης ἣν ἄτην. et nostro loco T, 88 οἵ τε μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβαλον ἄγριον ἄτην. 135 οὐ δυνάμαι λελαθέσθ᾽ ἄτης, ᾗ πρῶτον ἀάσθην. Od. Δ, 261 Helena de se: ἄτην δὲ μετέστενον, ἣν Ἀφροδίτη δῶχ᾽, ὅτε μ᾽ ἤγαγε κεῖσε. et de eadem Od. Ψ, 223 τὴν δ᾽ ἄτην οὐ πρόσθεν ἑῷ ἐγκάτθετο θυμῷ λυγρὴν etc. vecordiam alieni amoris nunquam antea in animum suum admiserat. et de Melampodis armenta Iphiti abducturi, sed capti et vinculis habiti, vecordia, Od. O, 233 δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ δέδετο, κρατέρ᾽ ἄλγεα πάσχων, εἵνεκα Νηλῆος κούρης ἄτης τε βαρείης, τήν οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ δασπλῆτις Ἐριννύς. Potest ita accipi de Dolone profitente haec: Jl. K, 391 πολλῇσί μ᾽ ἄτῃσι παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ, vt sit σὺν πολλῇ ἄτῃ, magna cum animi stultitia, cum splendidis Hectoris promissis in fraudem esset inductus. etsi ibi quoque locum habet alia interpretatio. Est haec quoque Iouis stultitia et error praeceps, cum a Iunone pateretur se induci vt iuraret T, 95 sq.

II. Cum autem interdum difficile ad assequendum sit, quomodo aliquis, alioqui prudens et σώφρων, praeceps ferri potuerit ad tantam mentis occaecatae stultitiam: res saepe referri coepit ad *fatalem* aliquam *necessitatem*, aut ad *dei alicuius inuidiam* vel *fraudem*; quod Agamemnon profitetur T, 86. 87 ἐγὼ δ᾽ οὐκ αἴτιός εἰμι, ἀλλὰ Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ ἠεροφοῖτις Ἐριννύς, οἵ τε μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβαλον ἄγριον ἄτην. Adiuncta hinc plerumque haec notio, vt sit stultitia et vecordia *diuinitus immissa*. Ita de ipsa Helena loco supra memorato: Od. Ψ, 223 τὴν δ᾽ ἤτοι ῥέξαι θεὸς ὤρορεν ἔργον ἀεικές· τὴν δ᾽ ἄτην οὐ πρόσθεν ἑῷ ἐγκάτθετο θυμῷ. Inde quoque torpor animi et stupor, quo perculsus repente fuerat Patroclus, vt sui potens non esset, redditur per ἄτην τὸν δ᾽ ἄτη φρένας εἷλε, λύθεν δ᾽ ὑπὸ φαίδιμα γυῖα. στῆ

δὲ ταφών. Il. Π, 805. 6. stuporem inflixerat Apollo, qui eum manu percusserat vss. 791 sq.

III. ἄτη est *iniuria*, ὕβρις, quam quis, tali mentis errore abreptus, infert aliis. Talis est Ἄτη in personam mutata Il. I, 500. 1. 2. quam subsequuntur Λιταί, iniuriam illatam deprecantes cum vecorditer actorum poenitentia. Conuenit notio, vt

IV. ἄτη sit *flagitium* occaecata mente perpetratum. Hoc sensu aliquoties occurrit Paridis ἄτη Z, 356. Ω, 28.

V. ἄτη est facinore vel iniuria contractus *reatus*, et debita ex reatu *poena*, quae talem iniuriam manet. Haec est Ἄτη, quae premit eum, qui mala perpetrauit vel intulit, vt pro iniuria satisfaciat aut poenam luat: I, 508 Preces supplices, Λιταί, Iouem orant, τῷ ἄτην ἅμ' ἕπεσθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ, vt reus iniuriae poenam soluat ipse aliud malum expertus. Ita est

VI. ἄτη *malum*, *calamitas* errore animi et fraude arcessita. Sic Agamemnon queritur B, 111 Ζεύς με ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ. Θ, 237 idem cum indignatione: an tu vnquam, Iupiter, alium regem τῇδ' ἄτῃ ἄασας καί μιν μέγα κῦδος ἀπηύρας, in talem calamitatem immisisti, vt tanto se dedecore affectum videret! Et ipse Achilles T, 270 Ζεῦ πάτερ, ἦ μεγάλας ἄτας ἄνδρεσσι διδοῖσθα. Vlysses in insula Solis euigilans, O Iupiter et dii, ἦ με μάλ' εἰς ἄτην κοιμήσατε. Eaque sollennis fere hinc mansit notio vocis, cuius similem vsum postea nacta est vox νόσος apud Tragicos v. c. ap. Eurip. Troad. 27. 1042.

VII. Cum vix aliter fieri potuerit, quam vt in animis seu perturbatis affectu, seu sensu et phantasmate abreptis cum aliqua notione τῆς ἄτης altera se implicaret et copularet: mirandum non est, inesse interdum voci *complexum plurium notionum*, vt interpretatio haud vna modo locum habeat: idque maxime intelligas in locis in quibus *Ate dea* a poeta exhibetur I, 500 sq. et T, 90 sqq. Verum et in aliis: Il. Ω, 480 ὡς δ' ὅταν ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ὅστ' ἐνὶ πάτρῃ φῶτα κατακτείνας ἄλλων ἐξίκετο δῆμον, ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει

vbi praecesserat 296 οἶνος σε τρώει μελιηδὴς, ὅς τε καὶ ἄλλους βλάπτει — οἶνος καὶ Κένταυρον ἀγακλυτὸν Εὐρυτίωνα ἄασεν apud Pirithoum: ὁ δ' ἐπεὶ φρένας ἄασεν οἴνῳ, μαινόμενος κάκ' ἔρεξε. tum heroes eum aedibus proturbarunt auribus et naribus reſciſſis: ita ille abiit ſuam vecordiam et malum inde contractum ſecum auferens: ὁ δὲ φρεσὶν ᾗσιν ἀασθεὶς ἤϊεν ἣν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ.

Cum haec ſit propria animi humani ſeu imbecillitas ſeu peruerſitas, vt erroris et perperam facti cauſſas ad alios transferre et a nobis auertere ſtudeamus: rudioribus ingeniis antiquiorum aetatum ea vbique inuſta fuit ſtoliditas, vt ad deos auctores referrent ea, quae quis ira, animi ardore, cupiditate, ſcelere abreptus commiſerat. Res eſt nunc inter vulgaria, etiam ex libris ſacris declarata. Monebo tantum verbo de notione multis modis variata. Cum primo θεοὶ vel δαίμονες vel θεὸς vniuerſe, δαίμων, τὸ θεῖον, aliquem impuliſſe dictum eſſet: ſucceſſit poſtea Fatum, fatalis aliqua neceſſitas, quae ad flagitium, et per hoc ad perniciem, adduceret; haec eſt ἡ Μοῖρα, poſtea εἱμαρμένη. Melius huic ſubſtituta eſt Ἐριννὺς, quae eadem commiſſum ſcelus vlciſcitur. Comprehendit plura in ſe vocabulum Ates, cuius vſus vulgaris poſtea abiit ad notionem communem mali, damni, calamitatis. Veſtigia eius adhuc ſunt in Pindaro Pyth. III, 42 de Coronide Apollinem poſthabente mortalis amori: ἔσχε τοιαύταν μεγάλαν ἀάταν λῆμα Κορωνίδος, ſtolidae mentis veſaniam. et de calamitate ex tali inſania P. II, 52 de Ixione epulis deorum admiſſo et Iunonis amplexus captante: ἀλλά νιν ὕβρις εἰς ἀάταν ὑπεράφανον ὦρσεν. Ita factum, vt interdum ipſa Ὕβρις ſuſtineret partes τῆς Ἄτης, tanquam cauſſa effectus. At Tragici pro hac Ate in ſcenam produxerant Fatum ſuum, quod tragicum appellamus: cuius egregio ad caſus tragicos vſu ſemel cognito, indulſiſſe ſibi videntur interdum licenter

in casibus tragicis regendis: cum fatum hoc v. c. ad totam aliquam domum et cumulanda in ea, vt in Atridarum aut Laii domo scelera, adhiberent. Variis modis variata est haec modo Erinnys modo ἡ θεὸς, Poena, δαίμων, quae per omnem stirpem grassatur et patrum seu maiorum commissa vlciscitur posteritatis calamitate. Persuasionem de tali fatali occaecatae mentis stultitia adoptarat Herodotus: de qua ab aliis est animaduersum. Successere tandem vulgares notiones θεομηνίας, Τύχης, Fortunae. Innuere haec pro consilio meo satis esto.

EXCVRSVS II

De digammo placita, quae in Homero probanda esse videntur.

Υ, 384 πειρήθη δ' ἓο αὐτοῦ.

Laborat lectio gemino vitio hiatus et digammi ignorati; antiquam lectionem fuisse πειρήθη δέ ϝε' αὐτοῦ, in aperto esse arbitror. Cum disputationem de digammo libris postremis dilatam seruarim: descendendum mihi tandem esse video ad quaestionem vel inuito. Doctrinam tamen de digammo accurate tradere, aut, quae de eo tradita et disputata sunt, repetere velle, alienum esset a consilio et re in qua versor. Commemoranda mihi sunt ea tantum, quae ad Homerum spectant; apponam tamen ex his quoque non nisi ea, quae multa obseruatione mihi constare, et vsum aliquem in Homericis habere visa sunt; etsi neque de his cum quopiam, qui aliter censeat, contendere lubeat. *)

*) Si cui placuerit ea, quae omnino de digammo varie et per opinionum ambages disputata sunt, cognoscere, consulat inprimis *Dawes* Miscellan. crit. IV p. 113 sq. 122. cum *Burgess* p. 396. *Reinold* Historiam Gr. et. Lat. Litt. p. 35. *Rich. Payne Knight* Analytical Essay on the Greek Alphabet. Praecesserant multi, qui caput hoc litteraturae Graecae attigerant, Bouhier, Chishull, Taylor, Wise. Nam occurrunt

digammi pronuntiatio cum ſono Britannorum in *one* aut in vocibus a w incipientibus. Verum in linguis, quae vſu populorum frequentari deſierunt, de pronuntiatione aliquid tuto ſtatui ac decerni poſſe, nondum mihi perſuadere potui.

Cum Romanorum Vau digamma conueniſſe, e notis Quintiliani grammaticorumque locis ſatis conſtat. Dionyſius Halic. Ant. Rom. I, 20. (p 16.) cum *ου* comparat, vt in loci nomine, qui in vrbe fuit, Velia *Οὐελία*. Non recte confundi ſonos f. V. Φ. iam ſaepe a viris doctis notatum eſt, fuiſſe enim eos ſonos inter ſe diuerſos multis ex locis conſtat; Verum iſta huius loci haud ſunt.

Aeolum illud tanquam proprium habitum eſt iam inter veteres; eſtque haec opinio recepta a grammaticis ad noſtram aetatem propagata; ita iam Apollonius Dyscolus tradidit in fragm. App. Maitt. p. 425. 427. 432. (vbi *τὸν ἑὸν παῖδα* ſcribendum eſt *τον Ϝον παιδα* et pro *τὰ ἑὰ κάδεα*, *τα Ϝα*. pro *ἄτερ γέθεν*, ex Alcaeo, *ατερ Ϝεθεν*.) In Latinis grammaticis appellatio eſt frequens. Priſcianus lib. I. cap. de numero litterar. p. 345 ad Varronem et Didymum prouocat. Sane in fragmento Sapphus ap. Longinum eſt *ἀλλὰ κάμμεν γλῶσσα Ϝεαγε* vel *ϜαϜαγε*. (at. paullo ante aduerſatur: *ὡς γὰρ εἴδω σε*. nam *Ϝειδω* metro repugnat.) Firmauit hanc opinionem aliud, quod vulgo in hominum ore habitum eſt, linguam Latinam, in qua multa cum Graeco ſermone conueniunt, ad dialectum Aeolicam formatam eſſe.

Equidem, cum huius aſſerti fidem et fundum curatius inquirerem, nihil vidi eſſe ſatis firmum, cui vulgaris haec opinio inniteretur. Quid tandem commercii Latinis et, ductis ab iis, Romanis aut fuit, aut eſſe potuit *cum Aeolibus*, vt ab his ſermonem et grammaticam

capite vocum v. c. *γεθεν* pro *Ϝεθεν*. *γέλεα* pro *Ϝελεα*, ab *ἕλος*, palus. *γεντο* pro *Ϝεντο*. Nec ſatis ſcio an in ſibilum praeceſſerit aliquando digamma; vt *ſe* factum ſit ex *ἑ*, *Ϝε*. Nam etiam aſper ſpiritus in ſibilum mutatus eſt, in *ſex* ex *ἕξ*, *ſeptem* ex *ἑπτά*. *ſuper* ex *ὑπέρ*.

Heracleensis. Quid mirum: si antiquiores quoque Iones illud in multis seruarunt? si iidem illud serius dedidicerunt et neglexerunt, vt eius vsus iam in Hippocrate obliteratus sit? Quod si haec a rerum vsu et more haud abhorrent, quid tam nouum hoc esse putabimus, si in Homero Ionico et antiquiore poeta, digammi, serius abrogati, vestigia haud pauca occurrunt, nec tamen omnia, quae Aeolum fuisse feruntur! vt nec inde, quod ista vestigia digammi cum Aeolismo conueniunt, colligere liceat, Aeolica ea esse? aut Aeolibus sublecta? aut Aeolicum fuisse poetam? Verbo: Homericum dicere praestat digamma; nec Aeolicum, nec Ionicum; vt nec Ionicam dicere placet dialectum in Homero regnare; praestat sermonem epicum dicere, et Homericum. *)

Ceterum de nomine digammi parum laboraremus, nisi illa persuasio, *Aeolicum* illud esse, non modo abduxisset viros doctos ab animaduertendo eius vsu in carminibus Homericis, verum etiam in transuersum eos egisset ad comminiscenda alia ab ipsa re aliena; in his inprimis acutissimum virum Dawes, qui Aeolico digammo abiecto comminiscitur Ionicum w, et puluere strenue moto caliginem inducit: cf. Burgess ad Dawes p. 396 sq.

Altera ex parte grammatici Aeolum nomini nimium honorem habuere, dum multa in Homero ex dialecto Aeolica duxere, indicio haud meliore; qua enim fide, qua probabilitate poeta Ionicus ab Aeolibus plura mutuasse censea-

*) Post multa in aliam partem disputata, videtur ad hoc ipsum deuenisse Burgess p. 407 et p. XVII. post Fosterum p. 107. Adscribam Burgessii verba: „Iam quae dicta sunt, eo pertinent, vt ostendant, Aeolicam dialectum non vnius gentis fuisse propriam, sed antiquam vniuersae Graeciae dialectum; deinde ex progressione linguae Graecae et cognatione dialectorum eius ac tempore, quo vixerat Homerus, atque consuetudine poetarum, antiquitatis scilicet custodum, Homerum *Aeolica dialecto vti potuisse;* denique ex testimoniis ipsius poematum, vna cum scriptorum veterum auctoritate, *reuera ea fuisse vsum;* atque adeo *Aeolicum* digamma ab *Homericis* scriptis haud alienum." Tenenda saltem sunt priora.

dus est? idque nulla de caussa, nulla necessitate? Immo vero antiqua illa erant, antiquis poetis, etiam Ionibus antiquioribus, communia, quae seruata sunt diutius ab Aeolibus. Ita ἱππότα Νέστωρ, pro ἱππότης. μητιέτα, νεφεληγερέτα Ζεύς, et sic alia, v. c. quod casus secundus in φι formatur: Ἰλιόφι. δεξιόφι, ἀριστερόφι. quae Aeolica esse volunt; vt Dyscolus in App. Maitt. p. 434 B. Antiqua, non Aeolica modo sunt, φαεννός. κτέννω, nam plures erant formae, κτένω. κτέννω. κτείνω. Permoti tamen his Aeolicae dialecti, quam crediderunt, vestigiis, alii eo deuenere, vt Homerum mallent Aeolensem fuisse credere; *) quibus praeiuit auctor ineptus Vitae Homeri, Herodoti nomine inscriptae, qui ineptius etiam inscita interpretatione vss. 462. 463 Il. A. assertum suum declarare conatur. Alio errore abrepti grammatici eo deuenere, vt Homerum promiscue dialectis variis vsum et pro lubito modo ex hac modo ex alia, etiam Attica, dialecto, quibus opus haberet, mutuatum esse; sibi persuaderent. Immo vero ille vsus est sermone qui tum erat antiquorum poetarum; exoleuere alia, alia mansere in vsu Aeolum, alia Dorum, alia Atticorum.

Cum digamma commune esset antiquioribus Hellenibus, eiusque vsus pro diuersis gentis stirpibus, temporum decursu, varius: mirum non est, si non omnia, quae apud Aeoles seruata sunt, occurrunt quoque in

*) Multum quoque in hoc laborare video acutissimum virum Rich. Bentlei. vt efficiat, Homerum Ionice scripsisse, sed ex Aeolibus fuisse. Prouocat ad Strabonem p. 582. (XIII p. 872) „qui Aeolenses post Troiam captam ait totam fere Troadem coloniis suis occupasse, vnde data forte ansa sit Homero Aeolensi de Troia scribendi; vide et p. 586. 600. 5. 610. 622." Ita ille. Patet ex locis, fieri facile potuisse sic, vt Homerus Troadis et rerum Troianarum notitiam haberet; ad digammum nihil facit. Aeoles late dispersos per oram habitasse satis constat. Fuit quoque Smyrna aliquando in eorum potestate; vnde Mimnermo dicta fuit Σμύρνη Αἰολίς. ibid. lib. XIV p. 940. 1. Sane Homero inter alias vrbes etiam Cumen assignarant patriam οὐχ ὁμολογουμένως, vt idem ait p. 924. Verum ex his nihil effici potest quod satis firmum sit.

Homero: fermanerunt poetae alia, alia reliquerunt, pro necessitate metrica vel vtilitate. Inde commemorari possunt Aeolica, quae in Homero non occurrunt, et vice versa. Quo spectat illud quod Dionys. Halic. narrat de Velia, vrbis Romae loco, a voce ϝελας, quae vulgo ἕλος est, ducta, quod loca erant palustria, ἑλώδη, κατὰ τὸν ἀρχαῖον τῆς διαλέκτου τρόπον, et σύνηθες τοῖς παλαιοῖς Ἕλλησιν (Aeoles non memorat) fuisse ait, vt Ουελια pronuntiarent. Atqui apud Homerum nullus in hac voce digammi vsus occurrit.

De Aeolica dialecto seriores grammatici omnino comminiscuntur multa et ariolantur; pauca ex re tenuere. Vnde enim Aeolicam dialectum antiquam cognoscerent, non dicam, Gregorius Corinthius, Ioannes Philoponus, et similes, quorum aetate forte ne vestigia quidem Aeolum supererant, verum Alexandrini et seriores? Vbi erant vrbes Aeolicae, quae ea vterentur sincera ac pura? Quae tenuerunt grammatici ex poetis lyricis, qui adhuc superstites erant, petenda fuere. At neque his praecipuum aliquod studium impendisse videntur, occupati potissimum in poetis epicis et tragicis; quo euenisse suspicor, vt tam mature intercciderent lyrici.

Signa, vt aspirationis, ita quoque digammi fuere varia. *) Sequor illud, quod nomen quoque fecit duplicis Γ per characterem F, cui vt expeditior ductus sit, in minore scriptura substituo ϝ, neque in his inutilem subtilitatem sectari placet: quandoquidem nec grammatici veteres, qui de digammo agunt, notionem eius satis

*) Neque ea semper lege satis certa; ita in tabula Heracleensi dialecto vetere dorica exarata, idem signum adspirationi modo asperae, modo digammo, inseruit. Omnino de his signis difficile est quidquam ad liquidum perducere; Simplicissima putes esse antiquissima, et redeundum esse ad scripturam antiquiorem a dextra ad sinistram versam. Ita signum ꓶ debuit esse antiquius; cum autem a laeua exorsum faceret scriptura, subnatum esse necesse est Г. Successit F quod ex aspiratione geminata ortum habuisse videri potest; reuocatum inde a forma ad duplex gamma et inde appellatum digamma.

mirationem facere poteſt, quod, cultu ſermonis politiore ſuccedente, pronuntiatio, etiam inter Iones, fuit mutata.

A neglectu, quem iam inter Iones aliquantum progreſſum eſſe apparet, ſerius ad ignorationem adductus eſt vſus digammi. Deſueniſſe autem prorſus homines vſui ſuſpicor Athenis, idque iam tum, cum Homerica primo collecta litteris perſcribi coepiſſent; Athenis, inquam, in qua vrbe pronuntiatio omnino a molliore ſpiritu receſſit, in plerisque ſpiritum aſperum ſubſtituit, *) cuius quoque ſignum H Athenis inuentum et frequentatum eſſe ſuſpicor. Perſcripta autem litteris primum Athenis ſub Solonis tempora eſſe carmina Homerica, probabile ſit ex iis ipſis locis, quae cum alii, tum doctiſſ. Wolfius in Prolegomenis congeſſerunt. Alphabeto nondum abſoluto et integro primam deſcriptionem factam eſſe, antiquitas ipſa ſatis arguit.

In hoc ipſo tamen neglectu non eliminari potuere ex Homero veſtigia digammi omnia, et mira deprehenditur in multis inconſtantia, ex eaque apud ſeriores ſucceſſit variatio ratione plerumque deſtituta et ſolo vſu probata. Scilicet ſublato digammi vſu multi paſſim ſuborti ſunt hiatus, auri molliori ſaepe intolerabiles: et hi ipſi hiatus fuere cauſſae, quae effecere, vt digammi priſtini deſiderium ſubnaſceretur; apparebat enim in poeta, qui hiatus alias tam ſtudioſe vitaret, certis tamen in verbis perpetuo hiatum admittere ante vocis a vocali initium; Ea obſeruatio cum ſemel animum ſubiiſſet, patefacta eſt via ad aſſequendum, excidiſſe conſonam, et facile incidit hominum doctorum ſollertia in digammum quod excidiſſe aut extritum eſſe patet. Verum antiquiores poetae, quibus de digammi vſu haud conſtabat, modo adſueuerunt hiatibus, modo, monente metro, particulis

*) Itaque etiam cenſeo, προσέλειν, de quo viri docti ad Aeſchylum et Ariſtophanem diſputant, Atticum fuiſſe; non προσϝελεῖν. hoc ab Aeolibus aliisque antiquioribus ſcribi debuit; at Attici aſperum ſubſtituerunt more ſuo. Produxit autem ſyllabam ſpiritus aſper non minus quam digamma.

in describendis Homericis carminibus pari modo alia interpolarunt, in aliis hiatum reliquerunt.

Obseruatione itaque diligentiore explorata haberi possunt haec duo: ab Homerico sermone recessisse sequiores poetas, qui quidem hexametro vterentur, omnes in vsus digammi constantia; esse seruatum hiatum in aliis, in aliis vocibus caueri solitum; natasque hinc esse varias, obseruationes prosodicas, in Homero haud obuias, nisi vbi ille interpolatione est contaminatus.

Digammi vsum inconstantem deprehendere licet iam in Hesiodo; id quod exploratum habeo cum ex repetita eius interpretatione tum ex studio, quo eum ad metricas leges et digammi vsum reuocaui. Verum tamen in Hesiodo res accuratiorem et subtiliorem inuestigationem desiderat, quandoquidem, quod iam ante XXX et quod excurrit annos, professus sum, manum criticam ille inter auctores classicos omnes maxime flagitat, cum foedatus sit interpolationibus et corruptelis.

Inspexi et comparaui fragmenta Cyclicorum, vidique in iis vsum eundem iam tum viguisse, quem sequiores poetae seruarunt, vt alia metrica Homeri sequerentur, in aliis eum desererent. Ita in vss. Cypriis in Scholiis ad Il. A, 5 Ζεὺς δὲ ϝιδων. et fragm. Leschis ap. Schol. ad Lycophr. 1263 ἧν τε ϝοι αὐτῷ. Etiam in oraculis et vaticiniis apud Herodotum et Pausaniam pleraque iam ad sollennem poetarum rationem ac morem deflexa video. Versus in Cypseli arca inscriptos apud Pausan. V, 18 inter antiquiores referendos esse nemo dubitet; ecce occurrunt iam in iis ταχ' αναξ sine digammo; at c. 19. Τυνδαριδα ϝελεναν (quae in eo versu sequuntur: Φέρετον, Αἴθραν δ' Ἀθέναθεν, sana esse haud possunt; etsi hi versus omnino a docto poeta profecti haud sunt,) in vss. templi Ismenii, etsi suppositis, antiquis tamen, ap. Herodot. V, 59 Σκαιος πυγμαχεων με ϝεκηβολῳ Απολλωνι.

Mirum est, seruata esse a poetis nonnulla, ex vsu digammi profecta, tam religiose, vt ne N ἐφελκυστικὸν quidem, quo inserto plerumque hiatus explere voluere, interponerent; in his sunt οἱ, ἑ, ἑν. Sic apud Apollon. Rh. ἦλθέ οἱ. εὖ οἱ, non οὐχ οἱ. I, 887 τὰ δέ οἱ μέν. III, 1225 θώρηκα στάδιον, τόν οἱ πόρεν. Ita in eo, quod toties occurrit, ἀλλά ἑ, vt Apollon. I, 99. 193. 1259. Callim. I. 13. Del. 13. 162. μιῇ δέ ἑ Apollon. I, 342 et al. inde et ibid. I, 204 οὐχ ἕ τις ἔτλη, quod in Homericis erat ου ϝε τις. Relictum tamen IV, 1084 et 1764. ἐξ ἕθεν, quod fuit εκ ϝεθεν. (οὗ ἕθεν est pro ἑαυτοῦ, ἐμαυτοῦ) Sic οἱ, sibi: σὺν δέ οἱ I, 111 et sexcenties; et Callimachus Iou. 31 τὸ δέ οἱ. A. 28. et saepe. Di. 48. 89. 160. etiam in Dorico carmine L. P. Et tamen Apollon. I, 643 σφωϊτέροιο τοκῆος ὅς οἱ et similia alia. Haec cum poetarum vsu frequentarentur, alia, cum iisdem coniuncta, ita adhibita sunt, vt antiqui moris nulla haberetur ratio: cum enim ϝος, ϝου, ϝῳ, ϝῇ, ϝον et sic porro esset, scripsere tamen Apollon. I, 529 ἠρεσσέμεν ᾧ ἐνὶ χώρῳ. I, 130 αὐτὸς δ' ᾗ ἰότητι. Etiam quod Homero fuit ϝος, εϝος et ϝεϝος, duplici modo occurrit, v. c. I, 1173 αὐλιν ἑὴν, et 1176 πολλὰ ἑῇ. Quod Homero semper est ϝαναξ, ϝανασσειν; in poetis Alexandrinis est modo cum, modo sine hiatu, Apollon. I, 411 κλῦθι ἄναξ et 422 λύσαιμι δ' ἄναξ. 908 τοῖο ἄνακτος. 968 αὐτὸς ἄναξ. 621 ὁ δὴ κατὰ δῆμον ἄνασσε et al. Neque aliter ap. Callim. A. 113. Di. 137. 204. ἄστυ. modo δ' ἄστεος I, 237 et sic saepe modo περὶ ἄστυ I, 726 prorsus vt in Homero. — Porro ἕκαστος ὧδε δ' ἕκαστος I, 240 et sexcenties; at idem τὰ ἕκαστα, I, 339. 394. 884. 1097. ἄνδρα ἕκαστον I, 1153. ἔτος. τοῖον ἔτος I, 277. 665. et tamen vs. 705 ὄφρα τί οἱ δήμοιο ἔτος θυμῆρες ἐνίσπῃ. — ἶσος. IV, 1246 ἠέρι δ' ἶσα. et I, 774 ἀστέρι ἶσος et IV, 1449 Φορβάδι ἶσος. Et Callim. Del. 38 ἀστέρι ἴσῃ. — εἶδος. ἐκ πλατὺς εἴδετο πάντος et idem 505 cum Homero νήπια εἰδώς. I, 461 κατηφιόωντι ἐοικὼς est Homericum ϝεϝοικώς. et sic aliquoties adhibitum in Apollonio occurrit, alia-

et Φάτ' ἐοικότα III, 594. Ita et ἴκελος . . εἴκελος. Φλογὶ εἴκελος. σὺν εἴκελος et alia, vt in Homero. ἔργον. Homerico more saepe Apollonius πολεμήϊα ἔργα. Θέσκελα ἔργα. ἄσχετα ἔργα. σιδήρεα ἔργα. I, 662 μέγα ἔργον. Et tamen idem II, 991 καὶ Ἄρεος ἔργα μέμηλε. I, 721 Ἰτωνίδος ἔργον et vſ. 730 ἐπ' ἀφθίτῳ ἥμενοι ἔργῳ. Etiam Callim. Di. 49 ἐπείγετο γὰρ μέγα ἔργον. attamen idem Di. 125 καταβόσκεται ἔργα. ἑκὼν Apollon. II, 24 αὐτὸς ἑκών. et ſic vbique, quod Homero eſt ϝεκων, ſic quoque ϝεκητι conuenit Apollon. I, 116 Διωνύσοιο ἕκητι. 902 Πηλῆος ἕκητι. non igitur opus eſt vſ. 334 τοῖο ἕκητι inſerere γ' hic et alibi. III, 621 τοῖο ἕκητι. IV, 187 σεῖο ἕκητι. Idem tamen I, 773 Φιλότητος ἕκητι et τοῖο δ' ἕκητι II, 526. et Ἀθάμαντος ἕκητι. ſicque plura: IV, 391. 1018. Vides in his, et ſexcentis aliis miram poetarum inconſtantiam, vt appareat, eos hoc, quod ex antiquioribus carminibus erat ſeruatum, tanquam adminiculo ad libertatem proſodicam vſos eſſe. Manetque inter haec tanquam exploratum: ex digammo ſeruatos eſſe a poetis hiatus; quos, quoties vtile ſibi eſſe videretur, explerent, modo retinerent. Quae quidem res tanto magis mirationem facere poteſt, quod ad hiatus euitandos in ι et ε finali increbuerat vſus τοῦ N religioſiſſime ſeruatus, quem vetuſtiores tam ſollicite haud obſeruaſſe reperio. v. Excurſ. II. ad lib. II. Iliados.

Hoc modo hiatus frequentati ſunt plures, primum iſti, qui ex neglectu digammi nati erant, mox etiam in aliis vocibus; vt videantur fere pro arbitrio poetae modo ante vocalem in capite vocis hiatum relinquere, modo conſona extremae antecedentis ſyllabae explere. v. c. Callimachus in Iou. 13 ἀλλά ἑ Ῥείης ex ἀλλα ϝε. 31 τὸ δέ οἱ (ex ϝοι) At idem ἄναξ, ἔργον, οἶκος, ita adhibet, vt conſona antecedat: Tandem et licenter v. c. in Del. 264 χρυσέοιο ἀπ' οὔδεος. Nam in aliis poteſt forte cauſſa praetexi ex tono vt in Dian. 8 δός δ' ἰοὺς καὶ τόξα, ἔα, πάτερ.

Id tamen mihi obseruasse videor, in antiquioribus rariores esse hiatus, vixque alios, quam qui ex neglectu digammi orti erant; v. c. in Theocriteis XXIV. XXV. quae haud dubie ex antiquioribus sunt. De Theognide iudicare haud licet, quoniam ea, quae habemus, farrago sunt ex pluribus ac diuersis poetis; quae tamen ad Cyrnum scripta sunt pro antiquioribus haberi possunt.

Diutius seruatus digammi vsus in marmoribus et nummis vrbium; vt Boeoti in numis scribunt Ευϝαρα. ϝαστυ v. ap. Eckhel. Doctr. num. To. I. Vol. II. p. 196. Alia videbis ibid. vt p. 265. ϝαλειων (Ηλειων) p. 306 Καϝουα. (Καπουα) p. 227 ϝελευτων... Occurrunt quoque nonnulla huius generis in Tabulis Heracleensibus vt ϝικατιπεδον ex ϝικατι pro ϝεικοσι.

Pindarum, vtpote lyricum, expectes Aeolicas rationes seruasse; attamen in eo in plerisque communis mos prosodiae in iis, quae olim digamma habuere, regnat, v. c. Pyth. IV, 197 τῷ μ' ἐπεὶ πάμπρωτον εἶδον. non ϝειδον. 219 γόνον ἰδών. 268 κοῦ με πονεῖ τεὸν οἶκον. non ϝοικον. 186 οὔτε ἔπος οὔτ' ἔργον, quod olim erat ουτε ϝεργον ουτε ϝεπος. attamen idem vs. 52 Φιλίων δ' ἐπέων. et vs. 37 θεῷ ἀνέρι εἰδομένῳ et 40 ἐπί οἱ (ἐπι ϝοι) 65 χειρί οἱ χεῖρ' (χειρι ϝοι) 84 αἷμά οἱ ἦρ sine digammi vestigio vs. 114. ἔμπας τις εἶπεν vs. 153 (non ϝειπεν) et tamen ibid. 159 ἐπιάλτα ἄναξ (— τα ϝαναξ.) In his iam elucescit vulgaris ratio digammi antiquum vsum modo hiatu relicto seruandi modo abiiciendi, prouti metro inseruiendum erat. Eoque minus mirationem facit in choris tragicorum Atticorum eandem rationem vulgarem prosodiae regnare.

Etiam recentior dialectus dorica in Theocrito ad vulgarem prosodiam comparata digammum ignorat; ita ἰδεῖν, ἔργον, ἴσον et alia occurrunt antecedente consona breui: ἀλλήλους ἐφίλασαν ἴσῳ ζυγῷ· (non — σαν ϝι —)

Grammatici Alexandrini si quam notionem digammi habuerant, carminibus lyricis eam debuisse videntur: superant enim adhuc Sapphus et Alcaei carmina, forte

est, cum rixis theologorum et certaminibus aemulorum abstrahi se passum esse ab vtilioribus coeptis absoluendis. Riserunt inuidi etiam hoc ipsum summi ingenii acumen; *) communicasse tamen suam animaduersionem videtur cum amicis; passim enim eius fit mentio. Neglexerunt tamen inuentum editores Homeri; a Clarkio vno tantum loco ad Il. Π, 172 Bentleianae obseruationis mentionem memini factam, vbi de ἤνασσε dubitatur. v. Obss. ad e. l. Ernesti vero ea addit, quae ei excidisse nolim, **) vna cum iis quae ad vs. 371. adscripsit. Quominus inuento Bentleiano honos suus constaret, obfuisse suspicor Dawesii ingenium mirum in modum eo abutentis in Miscellaneis criticis et ad edicta arbitraria digammi vsum auocantis, iniquitate quoque sua in ipsum Bentleium animos virorum doctorum abalienantis; qua de re subscribimus iudicio V. C. Richardi Payne Knight p. 34 sq.

Cum ante hos XL fere annos noui in Georgia Augusta muneris suscepti ratio ad accuratiorem Homeri lectionem et interpretationem me vocaret, Virgilii quoque nouis curis illustrandi partes impositae mihi essent: magnopere me offendere memini hiatus in Homero obuios, magnam partem insuaues et molestos. Obseruabam vo-

*) Nota est Popii cauillatio in versibus: „*Roman and Greek Grammarians, know your better, Author of something more great than Letter, White tow'ring o'er your Alphabet; like Saul, Stands our Digamma, and o'ertops them all.* (Sunt videndi versus in *Dunciad* IV, 215—218.) Popii iniquitatem notat *Foster* in *Essay on accent and Quantity* p. 133. qui idem agnouit inuenti praeclarum ad Homerum vsum: v. ib. p. 384.

**) Ait ille *nouam istam sapientiam grammaticam non magis sibi placere, quam Doruillio* ad Chariton. p. 202. *eiusque iudicium se probare.* Disputat Doruille aduersus Dawesium. De Bentleio tamen idem aliter statuerat in Vanno critica p. 595. tredecim ante annos edita; vbi „ex vna Bentleii pagina, ait, plus discere licere, quam ex omni charta, quam vnquam Pauius commaculauit et disperdidit.“

erat, vt εἰπεῖν, εἰδέναι, ἰδεῖν, ἁλῶναι, ἄστυ, ἄναξ, ἔθνος, ἑκὰς, ἑκὼν, ἔλπομαι, ἡδὺς, ἴσος, ἶφι, οἶνος, οἶκος et ſic porro. Erigebatur animus mox, cum Daweſii liber in manus veniſſet, ex eoque intellectum eſſet, vocabula per digamma notata, in his τὸ ἄναξ, exacte cum iisdem a me notatis conuenire, eoque modo hiatum euaneſcere, vti ſtatim Jl. A, 4 αὐτοὺς δὲ ἑλώρια, ſi ϝελωρια eſſent, vſ. 24 Ἀγαμέμνονι ἥνδανε, ſi ϝηνδανε, vſ. 30 ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ, ſi ϝοικῳ ſcriberetur. In aliis ſenſum verbi mutari, vt in ἄγω duco, et ϝαγω, frango, ἕλω rapio, et ϝελω inuolvo. ἕπομαι ſequor et ϝεπω dico.

Hisce atque aliis ſimilibus animaduerſis, cum, quoties ad Homeri interpretationem redirem, enotarem loca et exempla plura et inter ſe compararem, coepi quaerere, an ad certas regulas hoc digammum reuocari poſſet. Ita vero videbam, ſexcenta loca inter ſe bene conuenire; reſtare tamen haud pauca alia, quae ſub certam praeceptionem reuocari nequirent. Ad alias curas auocatus ſepoſueram haec, multo magis cum perſpexiſſem, alia multo grauiora eſſe quae interpretatio Homerica poſtularet, inprimis e cathedra inſtituenda, e qua omnino ea eliminanda eſſe ſemper ſtatui, quae ſubtilia magis quam vtilia audientibus eſſent, et ad magiſtri eruditionem venditandam, non autem ad auditorum ingenia fingenda et facultatem interpretandi exercendam valerent. Interea altera Daweſii editio a Thoma Burgeſs curata (1781) prodierat; in cuius appendice Salteri ſpecimen valde me pupugit, cum nonnulla melius a me expediri poſſe viderem, in aliis me multo magis implicitum ſentirem.

Poſt aliquot annos fortuna aliqua propitia cum Viro Reu. et doctiſſimo *Tho. Burgeſs* litterarum commercio iunctus, cum, quorſum copiae Bentleianae perueniſſent, e quibus ſpecimen Bentleianae recenſionis in praefatione ad Daweſ. vulgauerat, inquiſiuiſſem, et earum inſpiciendarum deſiderium meum aperuiſſem, viri humaniſſimi

opera, Summe Reu. Episcopi Sarisburiensis, litterarum antiquarum amantissimi, promta voluntate, Magistri Collegii Trinitatis Cantabrigiensis facilitate, votorum summam consequutus sum, vt ex Collegii bibliotheca exemplum Homeri Bentleianum ad me mitteretur. Agnoui in his generosos Britannorum animos, et liberalitatem studiis humanitatis dignam; eamque post tot annos publice gratissima mente praedico. Peruenit liber ad me m. Februario a. XC. Dici vix potest, quo animi motu et affectu Rich. Bentleii manus a me conspecta fuerit; multo magis commotus sum, cum eum viderem, per totum Homerum, iam appinxisse digammi signa, secundum eam normam et rationem, quam ipse sibi proposuerat, non quidem absolutam, tamen inchoatam; videbam quoque allita in extremis chartis multá, quibus verborum quae digamma admitterent aut respuerent, classes constituere tentauerat; vt tamen appareret, nondum ei visa esse omnia satis ad liquidum perducta. Nunc vero animum habui satis confirmatum, vt serio de noua Homeri editione cogitarem, cum adhuc per diuersa temporum interualla operam modo seposuissem, interdum prorsus damnassem et me maiora viribus aggressum a toto consilio ipse retraxissem. Acuebat industriam et amorem incepti incendebat, quod, dum vlterius progressus eram, in versus v. c. K, 497. P, 260. 261. incidebam, quos, alias iam de caussis suspectos, etiam digammi neglectu peccare animaduertebam; conuersoque semel ad rhapsodorum interpolationes animo obseruatorum meorum vsum aliquem ad ipsam Criticam Homeri exquisitiorem agnoscebam; vereque dictum esse intelligebam a viro doctiss. Rich. Payne Knight (p. 34) „sine digammi iusta notitia nec puritatem et sinceritatem nec elegantiam lectionis Homericae restitui posse.“

Euenerant eodem fore tempore duo alia, quae studium meum eximie aluerunt et fouerunt: prodiit *Richardi Payne Knight* subtilissimum opus de Graeco Alphabeto (1791) et perlata est in Germaniam *Villoisoni*, doct

pidiſſime flagitata. Gratiſſimo animo profiteor, ad notiones animo iam conceptas ſubtilius et felicius, quam alias fieri potuiſſet, digerendas et inſtruendas, plurimum fructus et vtilitatis me ex his nouis copiis collegiſſe. In Scholiis reperiebam plura veterum placita aut iudicia, quae partim grammaticorum ignorationem antiquioris ſermonis et ſcriptionis arguebant, meque, ne iis nimium confiderem, monebant; partim verſus, ad quos offenderam, etiam propterea, quod in digammi vſum peccatum erat, ſuſpectos antiquioribus et obelo notatos eſſe ferebant. Interea in contexendo recenſu vocum digammo inſigniendarum aſſidue pergebam, dumque chartae operis librariis et prelo tradendae mihi parandae erant, ea quae in recenſu notata erant, iterum cum ſingulis locis comparaui, nonnullaque melius conſtitui poſſe ac debere peruidi; vt in εϜος et Ϝες. ϜεϜοικα. ϜεϜολπα et ſimilibus. Ita ſubnatum eſt *vocabularium* aliquod *vocum, quibus in Homericis digammi nota praeſigenda eſſe videtur;* quod quidem altero Excurſu ſubiicere haud grauabor.

Quam rationem ſequerer in digammo notando et exprimendo, diu dubitaui. Homericum carmen appicto digammo excudere ſi iuberem, bene ſentiebam, quam abhorrens et moleſta talis lectio futura erat; nimis quoque feſtinatum, et tantum non temerarium, id conſilium fore, cum doctrina de digammo nondum vſu et auctoritate ſatis firmata ſit; videram quoque ipſum Tho. Burgeſs alienum a tali incepto eſſe (p. 410. et praef. p. XXIII.). Altera ex parte Bentleii Homerum digammo inſtructum expectari noram; (vt iam a Taylor. Lect. Lyſ. p. 703. Foſter p. 314) Viſum tandem eſt factu optimum, vt in margine inferiore paginae ſub ipſis poetae verſibus apponeretur vox cum digammo, quoties metro flagitante aut analogia ſuadente, illud locum habuiſſe appareret.

Ceterum per haec ipſa, quae narraui, declaratum eſſe volui, me nec nouam doctrinam de hoc digammi in Homericis vſu afferre, nec me quicquam mihi in hoc

inuento cuiusque vix iactanter arrogare; sed, quae a summo viro, Rich. Bentleio, primum sagaciter fuere animaduersa, diligentius persequutum, aliorum virorum doctorum obseruata in consilium adhibuisse, et ex iis, etiam ad probabiliora exputanda, profecisse. Propositam autem habui rationem hanc, vt nec ponerem, nisi certa, saltem probabilia; tum vero, vt accuratius prosequerer non nisi ea, quae metricum vsum haberent, ad explendos hiatus. Quo consilio semel ex longa deliberatione capto, nec eam rationem sequi potui, qua, Vptoni fere exemplo ap. Burgess p. 432. ad antiquissimam scribendi rationem totum carmen reuocarem, nec eam, vt vbique, et in medio quoque, interponerem signa digammi, Salteri specimen sequendo, cum ea res nullam ad carminis prosodiam vtilitatem haberet. Seruaui pleraque, de quibus mihi nondum satis constabat, in hos Excursus; in quibus haud pauca quoque refinxi, longo vsu meliora edoctus. Ita euenit, vt in nonnullis mihi per totum carmen non vbique satis constiterim. Constitutum v. c. habebam, digamma in media voce non adhibere; itaque A, 5 Ἀῗ editum est, vt et in seqq. cum praestitisset ab initio statim αϝιδι. αϝιδῃ scribere. Ita displicet, quod vs. 24 excasum est ϝηνδανε pro ϝανδανε. Vtetur iis pro suo quisque consilio aut pro lubitu ac voluntate; eruntque qui ea, quae a me post alios inchoata sunt, perficient. Non enim nobis, quibus, ipsa naturae lege, breuissimus eorum vsus erit, ista seuimus; sed *seris factura nepotibus vmbram.*

EXCVRSVS III

Recensus vocum Homericarum, quae digammi vestigia seruare videntur.

Vt in Homeri, poetae Ionici, carminibus digammi vestigia inesse credamus, caussa aliqua idonea nos adduci necesse est. Posita ea est in hoc, quod *in certis vo-*

demus, quem in aparum vocum occursu diligenter caueri obseruamus. Iam ex vocibus sunt nonnullae, quas digamma in capite habuisse antiqui scriptores narrant: hoc digammo in ista loca transferendo intellectum est, hiatum expleri; nata hinc iusta suspicio, accidisse hoc idem in aliis pari de caussa; atque ita probabili ratione et per analogiam apparuit, voces etiam reliquas, quas *constanter* hiatus antecedit, digammum in capite habuisse, neque a primo auctore admissum, sed ex omisso aut extrito digammo ortum esse hiatum. Non nisi per inductionem exemplorum haec probari posse, in aperto est. Tenendum tamen hoc, voces illas non in tali demum positu adsumere digammum, alioqui eo carere; sed v. c. *Fαναξ. Fεργον*, semper et vbique esse pronuntiatum, digammi tamen omissi defectum argui per tales hiatus, quoties vocalis finalis antecedit vocalem in capite vocis sequentis superuenientem. Porro monitu vix opus est, eum vsum non ad alias quasuis voces spectare, sed tantum ad certas, nec nisi vsu constanti ac perpetuo probari posse.

Animaduersus est vsus digammi etiam *in mediis vocibus*, quoties duae vocales altera alteram sequerentur; vt *οFις* pro ὄϊς. *δαFιος* pro δάϊος ex δήϊος. *) Num autem in omni tali vocalium positu, an tantum in certis vocibus iste vsus in media voce viguerit, expediri haud pot-

*) Priscianus l. c. p. 547. *Hiatus quoque caussa solebant illi interponere F digamma; quod ostendunt etiam poetae Aeolidae; vti Alcman: και χειμα πυρ τε δαFιον. et epigrammata, quae egomet legi in tripode vetustissimo Apollinis, qui stat in Xerolopho Byzantii, sic scripta:* ΔημοφαFων. ΛαFοκαFων (pro Δημοφοων. Λαοκοων. saltem ΔαμοφοFον ΛαFοκοFον scriptum esse debuit: cf. Dawes p. 118.) Iterum ille ad hoc Epigramma prouocat lib. VI, p. 709. vbi addit quoque: *bos, bouis: quod ideo assumit genitiuo V loco digamma, quia Aeoles quoque solent inter duas vocales eiusdem dictionis digamma ponere; quos in multis nos sequimur:* οFις *ouis.* ΔαFος, *Dauus.* ωFον, *ouum.*"

eſt; etſi viri docti procliues fuere ad verba pleraque omnia ad eandem regulam et analogiam redigenda. Difficilis tamen eſt omnis de his indicatio, quia in priore genere hiatus metri omiſſum digamma arguit, in altero hoc nulla re colligi poteſt, quam late vſus patuerit. De his quid ipſe ſtatuendum putem, infra dicam. Neque etiam res in Homericis tam anxie eſt exquirenda, quandoquidem grammaticus et criticus vſus non tam fructuoſus eſt, quam prior ille.

In obſeruando vſu digammi in Homericis, primarium erat, vt ille eſſet *conſtans ac perpetuus.* Atque hac vna via et ratione certum aliquid de eo conſtitui poſſe apparet. Reſtat itaque dubitatio de iis vocabulis, quae aut ſemel et raro, eo poſitu, occurrunt, vt vocalis vocalem antecedat, aut quae alio loco digammum admittant, alio reſpuant; quae vocabula in dubiis numeranda eſſe apparet, donec aliunde de iis pronuntiari poſſit; poteſt autem de multis; ſiquidem multos verſus a ſerioribus rhapſodis inſertos eſſe manifeſtum ſit, quorum aetate et patria digammi vſus exoleuerat, quique propterea verſibus ſuppletis in digammum peccarunt. Ita cum Ἴλιος ſaepe et vbique occurrat cum digammo ϝίλιος, vnus locus eſt, quo in digamma peccatum eſt Z (VI,) 386: merito itaque ille pro interpolato habetur. Ex his vna eſt vox, de qua quid ſtatuendum ſit, nondum habeo, Ἥρη. quae modo eſt ποτνια ϝηρη, modo λευκωλενος Ἥρη. de quo v. Excurſ. II. ad lib. I. Qui paullo audacior fuerit, poteſt vtique pronuntiare, poſteriorem vſum prodere ſeriorem auctorem, ſeu vt ille interpolauerit verſum, ſeu vt ipſe verſus arguat auctorem diuerſum a ceteris.

In Homero non omnia verba, quae digammo ab Aeolibus emolliri ſolita ſunt, admiſſa eſſe, multis exemplis conſtat. Ita mirari licet nomen Helenae ei non eſſe ϝελενην, cum tamen a Dionyſio Halic. I, 20. illud inter ea memoretur, quae digamma habuerint in antiquo graeco ſermone, vt nec ϝελος palus, ſed ἕλος. non ϝηρ ſed ἦρ. Patere hinc monui iam in ſuperiore Excurſu, Iones

Solet digamma interdum ita poni, vt geminatum ſpiritum habeat, et ſyllabam breuem antecedentem producat; etſi poteſt id ipſum plerumque a tono repeti, v. c. B, 382 οὐδὲ ϝοῦς παῖδας ἔασκε. Notatum hoc iam a Priſciano l. c. lib. I. p. 546. l. 14. *Eſt tamen, quando Aeoles idem* F *inueniuntur pro duplici conſonante poſuiſſe*, Νέστορα δὲ ϝοῦ παιδός.

Difficultatem facit, quod in manifeſtiſſimo digammi in ceteris vſu, interponitur tamen interdum δ' ex δὲ, quo digamma iugulatur. Exterere copulam raro licet, quoniam eius vſum, etſi moleſtum ſaepe, ad priſcam tamen ſermonis concinnandi ſimplicitatem pertinere conſtat. Bentleius admiſit vſum hunc, vt ferret δϝ, vt Δ, 470 ἐπ' αὐτῷ δϝεργον ἐτύχθη. E, 165 ἵππους δϝοις ἑτάροισι et 365 παρ δϝοι. Interdum quidem medela in promtu eſt, vt N, 107 νῦν δϝεκαθεν fuit νῦν δε ϝεκας. Bentleius quidem habuit quod ſequeretur; nam in Priſciano lib. I. p. 546 extr. Putſch. occurrunt haec: ϝ *digamma Aeoles, eſt quando*, (h. e. aliquando) *in metris pro nihilo accipiebant;* vt: αμμες δ ϝειραναν, το δε τ' αρθετε Μωσα λιγαια. (dorice pro λιγεια v. Koen ad Gregor. p. 115. Burgeſs ad Dawes p. 529). *Eſt enim hexametrum heroicum.* Dubito tamen cum Daweſio p. 169. ſcriptionem eſſe intemeratam, nec poſſe de ea tuto ſtatui, cum ſenſum loci certum haud teneamus. Inde tam diuerſa de eo iudicia, vti Reinolds p. 48. Burgeſs p. 414. 504. et p. XXIII.

Recenſum vocabulorum ita inſtitui, vt hoc Excurſu apponerem *ea, quae digamma in ipſa fronte habuere*, iudicio de *digammo in mediis vocibus* in *alium Excurſum* reiecto. Primae lineae iam olim a me ductae comparatis iis, quae a Bentleio chartis illita erant, tum Richardi Payne Knight ſimili conatu, ſunt emendatae et politae. Nec tamen, quoties in alia ab iis diſceſſero, iu-

dicium meum dissimulabo, aut, quae dubia mihi et controuersa esse videntur, pro exploratis me habere profitebor.

Recensus vocum, quae in Homero digamma sibi praefixum habuisse videntur.

A.

ἅ, ϝα. ἑά. *sua.* v. inf. ὅς, ἑός.

ἀαγής. αϝαγης. v. ἄγω. ϝαγω.

ἀάτη. αϝατη. idem quod ἄτη. *noxa. malum.* Apud Pindarum αὐάτη. Pyth. II, 52. Vnde probabile fit, fuisse quoque ἄω, αϝω. ἀάω, αϝαω. αϝαομαι. αϝασαμην. αϝασθη. ἄτω, ἀάτω, αϝατω. tandem αατος, αϝατος· quod et ἄητος. v. ad I, 116. Σ, 410. Φ, 395.

ἄγη. ϝαγη. priore producta. v. mox ἄγω, *frango.* At ἀγὴ, *admiratio*, ab ἄγαμαι, v. Φ, 221.

ἄγω, *frango* priore producta. ϝαγω. Sic E, 161 ἐξ αὐχένα ϝαξῃ. Θ, 403 κατὰ δ' ἅρματα ϝαξω. ἐϝαξα. H, 270. Λ, 175. P, 63 et al. ϝαξαι. ϝαξας. ϝαγη et εϝαγη. Λ, 558. Loca correcta v. Γ, 367. Obſſ. Δ, 214. Obſſ. Ψ, 392. Obſſ. Π, 801. N, 162. P, 607. Od. K, 560 ἀστραγάλων ἐάγη corr. ϝαγη. sic et Od. Λ, 65.

Sic et κατεϝαξαμεν N, 257. ξυνεϝαξε Λ, 114. N, 166. Od. Ξ, 383. Retinuere Attici κατεαξε. κατεαγώς.

Inde ἀαγής. αϝαγης Od. Λ, 574.

ἄγνυμι. ϝαγνυμι. περιϝαγνυται Π, 78.

ἀκτὴ tamen, quod hinc ductum, *littus*, digamma non habet, vt nec ἀκτὴ (scil. κριθὴ) vt Λ, 630 ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτήν. N, 322 Δημήτερος ἀκτήν.

Contra ἄγω *duco*, priore breui, nunquam digamma habet. vt nec ἄγαμαι. ἀγάω. ἄγη.

ἅδω. ἅδω. ἁδέω. ἕαδε. et cognata multas molestias faciunt, et metro et digammo. Videtur res ita expediri posse, si statuas fuisse plures formas: ἦδος, ϝηδος, (vt ϝηδυς *dulcis*, quod vide:) *delectatio*; ab eo ductum ἥδομαι, ϝηδομαι. Hoc idem etiam fuit αδω, ϝαδω. ϝαδομαι,

ἀελπτω. *sine spe sum.* ἀϝελπτω. ἀϝελπτομαι. quia est ϝελπομαι *spero.* v. inf. h. v. ἀϝελπτης Od. E, 408.

ἀεργός. *iners.* αϝεργος. I, 320. quia ϝεργον est.

ἀηθέσσω. αϝηθεσσω. K, 493 ab ἦθος, ϝηθος.

ἀΐδης. *Hades. Orcus.* αϝιδης, quia est ab εἴδω, ϝειδω. v. infra h. v. Ita ἄις, ἄιδος. αϝις, αϝιδος. αϝιδηλος. Aegre est, quod in carmine passim digammi signum apponere neglexi.

ἄϊδρις. Γ, 219. αϝιδρις. ab ἴσημι. ϝισημι. αϝιδρείη H, 198.

ἀΐω *exhalo* et *audio.* potuit αϝιω esse. In Homero hoc tantum obseruari potest, priorem modo produci, modo corripi. K, 160 οὐκ ἀΐεις, ὡς Τρῶες. et al. Λ, 463 τρὶς δ' ἄϊεν ἰάχοντος, quod fuit τρὶς δ' ἄϊε ϝιϝαχοντος. Σ, 222. At K, 532 Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον ἄϊε. Φ, 388 μέγας οὐρανὸς, ἄϊε δὲ Ζεύς. Et flo, spiro: O, 252 ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ.

ἄλημι, quod et ἄλημι scribitur, *colligo me. conuenio.* ϝαλημι. ex ἀλέω, ϝαλεω. idem quod ϝειλεω, εἰλέω, συστρέφω. ἀθροίζω. vnde ϝαλῆναι. ϝαλεις. εϝαλη. ϝαλη. v. ad E, 823. N, 408. Σ, 76. et de εϝαλη. v. inf. h. v. Habet ἄλημι priorem breuem.

ἀλὴς et ἀλεὴς in Herodoto occurrunt eadem notione qua ἀολλὴς, confertus. quod etiam ex isto factum volebat Etymologus in ἄλες. Ductum hinc ἁλία *coetus:* quod debuit esse ϝαλια. scriptum tamen ἁλία, etiam in tabula Heracleensi, Dorice. Omnino vero spiritus asper inuasit totum hoc genus ἁλέω. ἅλημι. et hinc ducta, nec modo in Atticis et hinc vulgo, sed iam in Herodoto. Etsi subinde variat in edd. Hippocratis et Aretaei.

At ἅλις, quod conuenit, ϝαλις. v. mox.

Discernitur ἄλημι, *erro,* sine digammo. ab alia origine. vnde ἀλήτης. ἀλᾶσθαι.

Cognata sunt ἀλέη *fuga.* οὐδ' ἀλέη X, 301. ἀλεωρὴ, M, 57 et al. Diuersa vox est ἀλέη, *calor.* Od. P, 23.

Ab ἀλέη est ἀλέομαι, *euito.* ἀλέασθαι. E, 34 Διὸς δ' ἀλεώμεθα μῆνιν. Inde ἀλεείνω. Debuit tamen hoc

ἀνδάνω: ductum ab ἄδω, ἀδέω placeo, supra memorato. Vno tantum loco occurrit Od. B, 114 τῷ, ὅτεῳ τε πατὴρ κέλεται καὶ ἀνδάνει αὐτῇ. e quo loco nihil firmari potest. Alia tamen suadet ἥνδανον et ἑήνδανε, quod vide.

ἀνὴρ nusquam in Homero est ϝανὴρ, etsi hoc inter exempla est ap. Dionys. Hal. I, 20. vocum, quas *veteres Graeci* digammo notarunt. (Payne Knight p. 56.)

ἀολλής. Idem vir doctus p. 92. censebat fuisse ἀϝολϝής. vt E, 498. Z, 270. Ad Homerum nolim talia referre.

ἄορες. v. in ἀείρω.

ἀπτοεπής. ἀπτοϝεπης. Θ, 219. ab ϝεπω.

ἀραιός. *rarus. tenuis.* ϝαραιος. v. ad E, 425. Σ, 411.

ἄρδω *irrigo.* ἀρδμός. Videri potest ϝαρδω, ϝαρδμος, fuisse, quia Φ, 346 νεοαρδέ' ἀλωήν legimus, quod potuit esse νεοϝαρδεα. Nihil tamen est, quod cogat; vt nec Σ, 521. Od. N, 247.

ἀρή. ἀρά. *noxa.* Payne Knight p. 87. etiam ϝαρην fuisse putat. v. ad M, 334.

ἄριστον. *prandium.* fuisse videtur ϝαριστον. v. ad Ω, 124.

ἄρνες. *agni.* ϝαρνες. ϝαρνος. ϝαρνας. ϝαρνειος. v. ad Γ, 103. Δ, 158. Θ, 131. ab ἄρνς, ϝαρνς. aut potius, puto, ab ἄρν, ex ἀρὴν, ἀρένος, ἄρνός. vnde ῥὴν, ῥῆνες, quod vsus retinuit.

ἀρτιεπής. ἀρτιϝεπης. Il. X, 281. ab ἔπω, ϝεπω.

ἄρω. αἴρω. αἱρέω. ignorant digamma. Ita A, 280 νῆ' ἄρσας ἐρέτησιν. At fuit τοῦ αρω duplex adspiratio ἄρω et ἄρω, vnde spiritus variat in deductis. v. ad A, 136. vt suspicari possis cum Payne Knight, fuisse quoque ϝαρω. In Homero tamen nihil eo' ducit. Fuit quoque ἀράρω. porro, ἄρτιος. ἀρτύνω.

ἄστυ. ϝαστυ. vbique. vt B, 801 περι ϝαστυ. 803 κατα ϝαστυ.

αὐίαχος N, 41. fuit αϝιαχος. *sine clamore.* Dawes p. 183 scribit αϝιϝαχος (αϝιϝαχος) scil. vbique inter duas vocales interponens digamma. Payne Knight p. 91. facit αϝυιαχος. αὐιαχος.

viii. ad Charit. p. 290 in Il. Υ, 327 εἴ κεν ϝαυσταλεος. At fuit εἴ κεν ἀϋσταλέος.

E.

ἕ, ϝε. ἑὰ, ϝα, εϝα, ϝεϝα. v. inf. ἑός.

In doctrina de digammo impeditissima res est, et difficillima, quando ad verba peruentum est ε in fronte habentia; varia in his molitus erat Bentleius; alia alii. Mihi visa sunt omnia hunc in modum dispesci posse.

Omnino vsu poetarum epicorum, antiquorum receptum fuit, vt ε praefigerent pleonastice; pro ἕ, pronuntiarunt ἑέ. οὗ, ἑοῦ. ἑεὶς, pro εἷς. v. ad Π, 208. ἕδνα, ἔεδνα. de hoc tamen v. inf. ἔλδομαι, ἐέλδομαι. ἐέλδωρ. Neque aliam originem habuisse videtur augmentum ε, cum antiquius tempora augmento carerent; quod nunc inter antiquioris Ionismi vestigia referimus: ὅπλιζον, mox factum ὥπλιζον. μάχοντο, postea ἐμάχοντο.

Secundum haec certa aliqua ratione ε praefixum est verbis nonnullis, eorumque temporibus:

Primo ε praefigitur verbis a vocali digammo insignita incipientibus: ϝαγω. ϝαδω. ϝαλημι. ϝειδεω. ϝεικω. ϝειλεω. ϝειργω. ϝελπομαι. ϝεπω. et quandoquidem digamma consonae vice fungitur, το ε digammo praefixum est merum augmentum. Itaque ἐάγη quod Bentleius modo tentabat ϝεαγη, modo εϝαγη, fuit εϝαγη. ἔαξα, εϝαξα. ab ἄγω frango, ϝαγω. v. sup. h. v. et sic alia, quae videbimus.

At in aliis hoc ε iterum digamma praefixum habuit aliud pari modo ac γράφω, ἔγραφον, γέγραφα. Ita εἴκω. ϝεικω. a quo fuit ϝοικα. εϝοικα, ϝεϝοικα. Cum enim occurrat οὐδὲ εϝοικε necesse est praemissum esse iterum digamma et pronuntiatum ϝεϝοικε. nulla enim est ratio nec analogia, cur tollatur aut retrahatur alterum digamma. In his Bentleius acquiescebat in hoc vt ϝεοικε scriberet; in aliis haerebat, an εϝοικε admitteret. — Seuerior tamen obseruatio me docuit, in multis vtrumque hoc digam-

mum locum habere, etsi in aliis carminis locis occurrit alterum tantum ita ϝελω. ϝεϝελμαι. Sic ab ελπομαι. ϝολπα. ϝεϝολπα. ab εἴκω ϝεικω. εοικα. ϝεϝοικα. ἔργω. ϝεργω. εϝοργα ϝεϝοργα. ϝεϝωργειν. Si in aliis reduplicatio non occurrit, habet tamen analogia. vt ϝεπω. ϝειπον. ϝειπα. εϝειπα. potuit quoque esse ϝεϝειπα. Verum de his sigillatim videndum est. Sunt enim ea obseruationis, non certae rationis.

Ceterum haec prothesis τῆς ε etiam in verbis nonnullis locum habuit, quae digammo non signantur; vt εἶμι, vado, ab ἔω. vnde ἐείσατο. προσεείσατο. v. ad Λ, 358. ἐάφθη et ἑάφθη ab ἅπτω v. ad N, 543 ὦγεν. ἀνέῳγε. ἀνέῳξε. ὦσεν, ἔωσεν, ab ὤθω.

ἔαγα. ἐϝαγα. ἐάγη. εϝαγη. ab ἄγω, ϝαγω. v. paullo ante.

ἕαδα. ἑαδώς. εϝαδα. ϝεϝαδα. v. dicta de hoc verbo in Excursu I. ad Jl. E, 203 p. 173. vbi vidimus mediam syllabam modo produci modo corripi, quia duplex fuit forma: altera α productum habet, ἅδω, eadem ἥδω, ϝηδω, ϝαδω, ϝηδα, εϝαδα, ϝεϝαδα, media longa: I, 173 τοῖσι δὲ πᾶσιν ἑαδότα μῦθον ἔειπεν. et altero loco Od. Σ, 421. vbi ἑαδότα editum est. fuit πᾶσι ϝεϝαδοτα, (Bentl. scribebat ϝεαδοτα, alio loco ϝεϝαδοτα. Dawes p. 182 ϝεϝανδοτα. Payne Knight p. 82. ϝεϝαδκοτα. Sequor simplicissima). Omisso digammo scriptum est serius πασιν εαδοτα, cum leni et cum aspero spiritu.

Fuit altera forma αδω, αδεω, priore breui, quae nunc pronunciatur cum aspero, ἅδω, placeo. v. ad Γ, 173. Inde factum εϝαδον. producta priore syllaba, geminato digammo saltem pronuntiando, ac si esset εϝϝαδον. Seriores hoc mutarunt in εὔαδον. Sic Ξ, 340 ἐπεί νύ τοι εὔαδεν εὐνή. P, 647 ἐπεί νύ τοι εὔαδεν οὕτως. Od. Π, 28 ὣς γάρ νύ τοι εὔαδε θυμῷ.

ἐάλη et ἑάλη conuolutus, est collegit se. εϝαλη. vt N, 408 τῇ ὕπο πᾶς εϝαλη. Υ, 278 Αἰνείας δ' εϝαλη. et vs. 168 δουρὶ βάλῃ, ἐάλη τε χανών. fuit εϝαλη. Ab ἄλημι, colligo me, cognato cum εἰλέω. v. supra ἄλημι. Vnde fit

Tertium est ἀὴρ, *aer et caligo.* E, 864 ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ. Ab hoc est ἠέρος. ἠέρι. P, 644 ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος. Ab hoc est Θ, 13 ἐς Τάρταρον ἠερόεντα.

Iam si ἠέριος in Homero occurrit, non potest esse *vernus:* nam hoc esset ἐαρινὸς, ϝειαρινος. Sed ἠέριος est vel *aereus, in* vel *ex aere*, vel, *matutinus.* hoc altero sensu A, 497 ἠερίη δ' ἀνέβη, mane. et priore Γ, 7 ἠέριαι δ' ἄρα ταίγε *grues ex aere.* (non autem, *verno tempore*, quod esset ϝειαριναί. pro quo in Obss. p. 451. male expressum ϝηαριναι.) Contra vulgaris lectio Od. I, 51 ἦλθον ἔπειθ', ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ, ἠέριοι mane. Probabile fit fuisse ὥρῃ ϝειαρινῇ.

ἐάφθη vel ἑάφθη. sine digammo. pro ἥφθη. ab ἅπτω. v. paullo supra. et ad N, 543.

ἕδνον. τὰ ἕδνα. fuisse ϝεδνον apparet ex μυρία ϝεδνα. ἀπερεισια ϝεδνα. ergo et εϝεδνα. v. Obss. ad Jl. I, 146 vbi est ἀνάεδνον, quod esse debebat ἀνέεδνον, ex ανεϝεδνον. nostro more ἄεδνον. Adde ad N, 366.

ἕζω. ἕδος. ἕδρα. et cognata, nusquam digamma habent; etsi ductum hinc est Lat. *sedes.*

ἐέλδομαι. ἐέλδωρ. ab ἔλδομαι. non habent digamma; etsi Bentleium vbique apposuisse video. Nondum caussam iustam animaduerti, qua inductus assentiendum esse statuerem, cum ἔλδομαι nusquam ita positum occurrat, vt aliquid affirmari possit. E, 481 κὰδ δὲ κτήματα πολλὰ, τά τ' ἔλδεται ὅς κ' ἐπιδευής. quorsum mutes τα ϝελδεται? aut in Od. Ψ, 6 τά τ' ἔλδεαι ἤματα πάντα?

ἐελμένος. εϝελμενος. Vide mox ϝειλεω.

ἐέλπομαι. εϝελπομαι. v. ἔλπομαι.

ἐέργω. εϝεργω. vide ἔργω.

ἐέρση. olim ἐέρση ex ἔρση. v. ad Λ, 53.

ἔερτο. v. εἴρω.

ἑέσσατο. εϝεσσατο. vide ἕω. ϝεω.

ἕηκε. ab ἕω. ἵημι. μετὰ δ' ἰὸν ἕηκε A, 48. nec εϝηκε, nisi vitiose, scribi potest; nam ἧκε non est ϝηκε. et habemus ἐφῆκε. ἀνῆκε. μεθῆκε.

ἑήνδανε. v. in ἥνδανε.

et P, 285 ῥεῖα μετεισάμενος *aggreſſus*. De κατεείσατο Λ, 358 v. Obſſ. ad e. l. Non enim ſatis bene haec viri docti diſpeſcuerunt. At locus Od. T, 283 κέρδιον εἴσατο repugnat; cum ſit ab εἰδω, ϝειδω. εἰσάμενος. ἀνέρι ϝεισαμενος P, 73 et al. Στέντορι ϝεισαμενη E, 785. Corrigendum ergo Y, 224 ἵππῳ δ' εἰσάμενος. Od. B, 40. Π, 246. Ω, 505.

Pro ϝεισατο ſaepe eſt εϝεισατο. εϝεισαο. πάντα τί μοι κατὰ θυμὸν εϝεισαο μυθήσασθαι I, 641. καί μοι εϝεισατο καπνὸς et ſaepe al. Sic εϝεισαμενος. B, 22 τῷ μιν εϝεισαμενος. Bentl. hoc interdum mutauerat in ϝεισαμενος, vt P, 326.

Sunt porro ϝειδως. vt Δ, 218 ἤπια Φάρμακα ϝειδως et ϝειδυῖα. interdum vitiatum eſt et hoc: vt in ἔργ' εἰδυίας. v. Obſſ. ad I, 128. ϝοιδα. de hoc v. inf. ϝηδειν. ϝηδη et ϝηδεε. B, 38 οὐδὲ τὰ ϝηδη. Saepe et hoc interpolatum occurrit.

Porro hinc deducta: εἰδάλιμος. ϝειδαλιμος. ηεροϝειδης. θεοϝειδης. ιοϝειδης. Sic Od. N, 194 αλλοϝιδεα vel — ῆ ſcribendum pro ἀλλοειδέα. ϝειδωλον. E, 449 et al.

εἴκοσι. ϝεικοσι et ſollennius εϝεικοσι. itaque ſaepe corrigendum, v. c. Λ, 25. Od. M, 78.

εἴκω, *ſimilis ſum. probabilis ſum.* ϝεικω. ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ϝεΐκτην A, 104. γενεῇ δὲ Διὸς μεγάλοιο ϝεϊκτον Od. Δ, 27.

Ex εἴκω, ϝεικω, eſt οἶκα, ϝοικα apud Herodotum obvium; quod ϝεοικα fuiſſe cenſebat Bentlei. Conuenit hoc cum eo, quod frequenter legitur, οὐδὲ ἔοικε. οὔ σε ἔοικε. Itaque Γ, 158 αἰνῶς ἄντα ϝεοικε ſcribebat, et 170 βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ϝεοικε, et ſic porro. Corrigebat inde alia quae repugnabant, vt B, 233 οὐ μὲν ἔοικε, ου σε ϝεοικε. Reponebat quoque ſic, quoties occurrit οὐκ επεοικε, οὐδὲ ϝεοικε; A, 126 λαοὺς δ' οὐχὶ ϝεοικε. Δ, 341 pro μέν τ' ἐπέοικε, μέν ῥα ϝεοικε. Atqui obſtabant alia: Δ, 286 οὐ γὰρ ἔοικε. Y, 371 χεῖρας ἔοικε. Od. Θ, 146 δεδάηκας ἔοικε, in quibus ϝεοικε locum non habet.

At diuersa vox est εἴκω, cedo, digammum respuens. Hoc fraudem fecerat Bentleio, qui vbique emendat, vt ϝείκω locum obtineat: Δ, 509 μηδ' εἴκετε χάρμης. volebat μὴ ϝείκετε. M, 48. N, 321. ergo nec bene corrigebat E, 892 ἐπιϝεικτον. nec Λ, 204 ὑποϝειχε aut Π, 305. ὑποϝειχον. sed sunt ἐπιεικτον. ὑπόειχε.

εἶλαρ. ϝειλαρ v. ἕλω.

εἰλέω. ϝειλεω v. ἕλω.

εἰλύω. ϝειλυω v. ἕλω.

εἴλη. v. ἴλη.

εἶμα. ϝειμα. ab ἕω. ϝεω, quod vide. Sic E, 905 χαρίεντα δὲ ϝειματα ϝεσσε. Ψ, 67 τοῖα περὶ χροῒ ϝειματα ϝεσσο. et saepe. Hinc κακοϝειμων. ανειμων Od. Γ, 348 forte ex αϝειμον.

Εἵμαρτο. Bentleium video scribere ϝειμαρτο. Caussam haud vidi. Ex μείρω fit μέμαρμαι. ἔμμαρμαι, εἵμαρμαι. quod postea, inter Atticos maxime, asperum accepit εἵμαρμαι.

εἴργω. ϝειργω. vide ἔργω.

εἶρος. εἰρίον. non bene digammo notantur. Vetat Od. I, 426 ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχοντες. Jl. E, 137 ἐπ' εἰροπόκοις ὀΐεσσι.

εἴρω necto, creditur fuisse ϝειρω. etsi nihil in Homero inde occurrit quam tempus praeteritum: εἶρμαι, ἔερμαι, ex analogia εϝερμαι. Od. O, 459 χρύσεον ὅρμον ἔχων, μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο, εϝερτο, vel — οισι ϝεϝερτο. similiter Od. Σ, 295. Dawes p. 185 vim verbo facit, reponendo εϝεϝερκτο (εϝεϝερκτο ab εἴργω·) etsi p. 431 speciosa sunt quae afferuntur.

εἴσατο. ϝεισατο. ab εἴδω. εἰδέω. vide sub his vocibus. ita quoque ϝεισαμενος. εϝεισατο. v. ibid.

At εἴσατο, εἰσάμενος sine digammo, ab ἕω. εἶμι. eo, v. ibid.

ἐΐσκω. ϝεΐσκω. ϝεϝισκω, *assimulo*, *comparo*: ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ϝεϝισκω. et saepe. a ϝεικω. ϝεΐσκω. ergo ᾔισκε fuit ἐϝεϝισκε. Od. Δ, 247. et vs. 796 δέμας δ' ἤϊκτο γυναικὶ, δε ϝεϝικτο. Jl. Ψ, 107 καί μοι ἕκαστ' ἐπέτελλεν, ἔι-

φρατ: καί τε ϝεκαστ' ἐπέτελλε, ϝεϝικτο δὲ ϑ.

ἐΐσος. εϝισος pro ἴσος, ϝισος vt δαιτὸς ἐΐσης. εϝισης νῆας ἐΐσας. εϝισης. v. ad Γ, 347. Formatum hoc eodem modo, vt verba εϝειπον a ϝεπω. ϝειπον. εϝειπον. et εϝεισατο a ϝειδεω. ϝεισατο. εϝεισατο.

εἴωθα. ϝειωθα. v. ϝεθω.

ἑκάς. ϝεκας. Od. O, 33 ἀλλὰ ϝεκας νήσων. Od. P, 73 ξεινοῖο ϝεκας. Peccat ergo Jl. Υ, 422 δηρὸν ἑκάς. vbi v. Obſſ. et ad E, 791. N, 107. Itaque Od. B, 400 οὐχ ἑκὰς corr. ου ϝεκας.

Similiter ἕκαθεν. ϝεκαθεν. At E, 791 νῦν δ' ἕκαθεν, vitioſe. corr. νῦν δὲ ϝεκας. v. paullo ante ἑκάς.

Pariter ἑκαστέρω debuit eſſe ϝεκαστερω. Ergo Od. H, 321 μάλα πολλὸν ἑκαστέρω corr. πολλα ϝεκαστερω. et K, 113 νῆες ἕασι ϝεκαστατω.

Inde ἕκατος et deducta ϝεκατος. ϝεκηβολος. ϝεκατηβολος. ϝεκατηβελετης. ϝεκαϝεργος. v. ad A, 14. Vitium aliquoties irrepſit, vt P, 333 Αἰνείας δ' ἑκατηβόλον pro Αἰνείας δὲ ϝεκηβολον.

ἑκάτερθε. videtur ϝεκατερθε ſcribendum eſſe, quandoquidem ab ἑκὰς eſt ἑκάτερος, ἑκατέρωθεν, ἑκάτερθεν. Itaque Υ, 153 ὣς οἱ μέν ῥ' ἑκάτερθεν, eliminandum ῥ', nam fuit μεν ϝεκατερθεν. Et Ω, 273 τρὶς δ' ἑκάτερθεν ἔδησαν laborat, item Od. H, 91. Locum tamen diſerte digamma poſtulantem non reperi: Od. Λ, 577 γῦπε δέ μιν ϝεκατερθε. Z, 19 σταθμοῖιν ϝεκατερθε.

ἕκαστος. non poteſt dubitari, fuiſſe cum digammo ϝεκαστος. A, 605. 6 ἔβαν οἶκονδε ϝεκαστος, ἧχι ϝεκαστῳ δῶμα. Laborant ergo loca haud pauca, in quibus peccatur in digammum; partim a ſeriore rhapſodo inſerta, partim interpolatis verbis. Sic K, 215 τῶν πάντων οἱ ἕκαστος. forte τῶν πάντων γε ϝεκαστος. v. de his locis Obſſ. vt ad O, 288. 505. ſingula enim notare neglexi.

ἑκατὸν, *centum*, in Homero digammum non habet; etſi illud ſcriptum olim fuit HEKATON, vnde et natum ſignum numerale H pro centum.

εὔκηλος. quietus. ϝέκηλος. Sic E, 759 οἱ δὲ ϝέκηλοι. Saepe in hac voce peccatur: Θ, 512 μὴ μὰν ἀσπουδί γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἕκηλοι· quod esset — εν ϝε — sed versus est insititius. Od. B, 311 δαίνυσθαι δ' ἀκέοντα καὶ εὐφραίνεσθαι ἕκηλον. leg. per elisionem τοῦ αι, εὐφραίνεσθ' ἔϋκηλον. Fuit enim altera quoque forma ἐΰκηλος. εὔκηλος vt A, 554 ἀλλὰ μάλ' εὔκηλος. Od. P, 478 ἔσθι' ἕκηλος. corr. ἔσθε ϝεκηλος ex ἔσθειν Od. E, 197. Od. Φ, 289 οὐκ ἀγαπᾷς ὃθ' ἕκηλος. emend. ὃ ϝεκηλος. pro καθ' ὅ.

ἕκητι. ϝεκητι. Od. T, 86 Ἀπόλλωνός γε ϝεκητι. Itaque et αϝεκητι. cf. ἑκών.

ἑκυρός. ϝεκυρος. Γ, 172 φίλε ϝεκυρε. vbi v. Obss.

ἑκών. ϝεκων sine dubitatione. vt Δ, 42 καὶ γὰρ ἐγώ σοι δῶκα ϝεκων αϝεκοντι γε θυμῷ.

ἔλδομαι. sine digammo, vt et ἐέλδομαι. vt E, 481 κτήματα πολλά, τά τ' ἔλδεται.

Ἑλένη. perpetuo sic Homerus. οὐκ αἶσχ' Ἑλένην Λ, 125. non ϝελενη quod Dionys. Hal. veteribus graecis vsitatum fuisse ait: vnde Bentlei. in Homero quoque reponere volebat; inuita saepe et repugnante lectione. cf. Obss. ad B, 356.

ἐλεός. τράπεζα μαγειρική. Bentlei. scribit ϝελεος I, 215 et Od. Ξ, 432 vt vox discernatur τὸ ἔλεος *miseratio*.

ἑλίσσω. ϝελισσω. v. ἔλω. At ἐλελίσσω, ἐλελίζω, sine digammo scribitur, cf. Obss. A, 530. vbi videbis a viris doctis mutari fere in ϝελισσειν, me non assentiente: nam reduplicatio mutauit digamma.

ἕλκος non admittit digamma, vt nec ἕλκω, traho. nec τὸ ἕλος, palus; v. Υ, 221. et Od. Ξ. 474 etsi e Dionys. Hal. I, 20 constat ϝελος antiquitus fuisse, vnde Romae erat Velia, Οὐέλια.

ἔλπω. ἔλπομαι. ϝελπω. ϝελπομαι. I, 40 οὕτω που μάλα ϝελπεαι. Saepissime occurrit; saepe quoque corruptum, facile plerumque sanatu. Od. B, 91 πάντας μέν ῥ' ἔλπει. corr. μεν ϝελπει. sperare facit. Il. Ω, 491 χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπί τ' ἔλπεται ἤματα πάντα. corrig.

ε ποῦ νυν εϝέλπεται. N, 813 θυμὸς εϝέλπεται. M, 7 θυμὸς εϝέλπετο. N, 8. 609. adde Θ, 196. P, 488.

Ex ἔλπω pro ἦλπα et ὧλπα, ϝῶλπα, in Homericis t ἔολπα, εϝολπα, Φ, 583 ἦδη που μάλ' εϝολπας. Τ, 86. Χ, 216. Od. Θ, 315. Hoc Bentl. quoque agnoſcit. t idem fuit quoque ϝεϝολπα. Od. Β, 275 οὐ σέ γ' ἔπειτα ϝεϝολπα. ſic quoque Od. Γ, 375. Ε, 379. Ita quoque ἐώλπει eſt ϝεϝώλπει. Jl. Τ, 328 θυμὸς ἐνὶ στήθεσι ϝεϝώλπει. item Od. Τ, 328. Φ, 96. Corrigendum Ω, 512 νῶιν ἐώλπει, requiritur quartus caſus νῶϊ ϝεϝώλπει.

Secundum dicta ἐλπίς eſt ϝελπις. binis tantum locis lectum Od. Π, 101. Τ, 84. ἀέλπω, αϝελπω Η, 310. ἀελπής. αϝελπης Od. Ε, 408.

ἔλω. ϝελω, idem ἴλω. Fuit eiusdem vocis triplex pronuntiatio; antiquior ϝελω ſine digammo ἔλω. et aſperata Ionum et Atticorum ἕλω. Similiter variant deductae voces, ειλεω. ειλυω. Videamus de ſingulis. Notio generalis eſt, *voluo*, *glomero*. *inuoluo*, *includo*. Primo loco ϝελω. ἔλω. ἕλω. Inde Α, 409 ἀμφ' ἅλα ϝελσαι Ἀχαιούς. *includere*. Bentlei. primo tentauerat ἅλαδ' ἔλσαι. ſerius viderat eſſe ϝελσαι. Dawes ſcribit ϝειλαι (ϝειλαι.) ſine cauſſa. vox iterum occurrit Λ, 413 ϝελσαν δ' ἐν μέσσοισιν. vbi v. Obſſ. et Φ, 225. Indocte grammatici ap. Schol. br. Euſtath. Etymol. factum eſſe voluere ex ἐλάσαι. Confundunt quoque diuerſa Apollon. Lex. Heſych. Eſt quoque εϝελσαι. Φ, 295 λαὸν ἐέλσαι eſt εϝελσαι. Peccat Σ, 294 θαλάσσῃ τ' ἔλσαι Ἀχαιούς. vbi v. Obſſ. Od. Ε, 132 et Η, 250 eſt Ζεὺς ϝελσας ἐκέασσε.

Inde facta ſunt εἶλμαι. ἔελμαι, ἔελμαι, eademque εϝελμαι, ϝεϝελμαι. Sic Ω, 662 κατὰ ἄστυ ϝεϝελμεθα. Porro ἐελμένος. εϝελμενος. ϝεϝελμενος. Μ, 38 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι ϝεϝελμένοι. Ν, 524 βουλῇσι ϝεϝελμενος. Bentl. tentabat in his ϝεελμενοι, ϝεελμενος. Σ, 187 κεκόρησθε ϝεϝελμενοι.

Fuit quoque εἴλω. ϝειλω. vnde ϝειλομενος Ε, 203. 782. Θ, 215.

munimentum, quod includit. H, 338. Ξ, 56. 68. Ergo Od. E, 257 κύματος εἶλαρ ἔμεν, si versus Homericus est, potuit esse κύματι vel κύμασι Ϝειλαρ ἔμεν.

Diuersum verbum est ἕλω, *capio*, αἱρέω, vnde ἑλεῖν. εἷλον. ἑλέσθαι. quod nusquam digamma exhibet. Corruptus est vs. O, 71 Ἴλιον αἰπὺ ἕλοιεν.

εἰλέω. Ϝειλεω. vnde Ϝειλει Θ, 215 et al. Φ, 8 ἐς ποταμὸν Ϝειλουντο. Σ, 457 ἐπὶ πρύμνῃσιν εϜειλεον. K, 347 προτι Ϝειλειν. εἰλημένος posset esse; sed P, 492 est εἰλυμένω.

εἰλύω. Ϝειλυω. vnde Ϝειλυμαι. Ϝειλυμενος. Od. Ξ, 479 σάκεσι Ϝειλυμενοι ὤμους. add. P, 492. Π, 640 Ϝειλυτο. Od. Υ, 352 νυκτὶ εἰλύαται κεφαλαὶ corr. Ϝειλυνται. Sic et peccatum Il. M, 286. vbi v. Obss. et Σ, 522. vbi Obss. cf. ad Λ, 156.

Ab εἰλύω, Ϝειλυω, esse quoque debuit Ϝειλυμα. Attamen Od. Z, 179 εἴ τι που εἶλυμα. corr. εἴγε τι Ϝειλυμα.

εἰλυφάω. Ϝειλυφάω. media longa, cum sit ex εἰλύω. Ergo corrig. Λ, 156 πάντῃ τ' εἰλυφόων ἄνεμος. v. Obss.

εἰλυφάζω. Ϝειλυφαζω. Υ, 492 ἄνεμος φλόγα Ϝειλυφαζει.

εἰλύω debuit quoque esse ἐλύω. Ϝελυω. Occurrit tamen sine digammo. Ψ, 393 ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη. Ω, 510 προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἐλυσθείς. Od. I, 435 ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθείς.

Ab ἕλω descendit ἑλίσσω, et ipsum Ϝελισσω vt Θ, 340 γλουτούς τε Ϝελισσομενον. M, 74. P, 728. Ψ, 309. Peccatur in digamma N, 204. Ψ, 846. Od. Υ, 24. v. Obss. ad e. l. non bene Dawes p. 177. pro ἰὼν Ϝελισσεθ' ἑταίρους reponit ἰὼν εϜελισσεθ'.

Cum Ϝελισσω sit, putes quoque esse debuisse Ϝελιξ, Ϝελικες, et quae inde ducta sunt Ϝελικωπες Ἀχαιοί. Ϝειλιποδες βοῦς. Nihil tamen de his asseuerare ausim, quia voces istae nusquam in eo positu occurrunt, vt res tuto iudicari possit; nam saepe legitur: εἰλίποδας ἕλικας βοῦς. M, 293 λέονθ' ὡς βουσὶν ἕλιξιν potuit esse βουσι Ϝελιξι.

ἔοργα. v. inf. ἔργον.

ἑός. In hanc vocem insigni licentia grassata est grammaticorum Alexandrinorum seu inscitia seu audacia, vt sexcentis locis est obseruatum. Inde ambigua facta est omnis de ea disputatio, quam nec ipse initio (v. Excurs. VII ad lib. I) recte institueram. Nam modo ἑὸς adspiratur, vt in πατρὸς ἑοῖο. παιδὸς ἑοῖο. In aliis locis digammum fuisse praefixum colligas χεῖρα ἑὴν I, 420. ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ Λ, 47. vt credas fuisse χεῖρα ϝεην. επειτα ϝεῳ. Tertio loco est οὐδὲ οὕς παῖδας ἔασκε· ergo οὐδὲ ϝους.

Bentleius scribebat ϝεος, quod analogia carere intelligebam, nec tamen aliud melius reperiebam quam ϝος. sicque passim adscripsi. Sero tandem infinitis locis perspexi ex analogia non vnam rationem esse potuisse, et fuisse. Antiquissimum fuit ϝος, quod nunc ὅς, suus. praefixo ε factum εϝος. hinc tertia ratio ϝεϝος. Ita nullus est locus, qui non ad vnam ex his formam reuocari possit. Hanc veriorem rationem nondum perspexeram in locis A, 83. I, 420. Λ, 47. M, 222. 403. Π, 753.

Ita quoque ἑῇ, ἑόν, et deducti inde casus, sunt refingendi: ϝη, εϝη, ϝεϝη. vt T, 277.

Centies in his est aberratum; etiam in Hesiodo; vt vno loco Theog. 487 τὸν τόθ' ἑλὼν χείρεσσιν ἑὴν (χειρεσσι ϝεϝην) ἐγκάτθετο νηδὺν, σχέτλιος. οὐδὲ νόησε μετὰ Φρεσὶν, ὥς οἱ (ὥς ϝοι) ὀπίσσω ἀντὶ λίθου ἑὸς (ϝεϝος) υἱὸς — λείπετο.

ἐΰς antiqua fuit vox, bonus, fortis. sine digammo, eadem ἠΰς. et ἐεῖα. ἐΰ. ex ἐῢ factum est εὖ, bene. Hinc est ἐέος, ἐῆος. A, 393 πατρὸς ἐῆος. ad quem vs. vide Obss. p. 102. 3. Crediderunt tamen grammatici esse aliam formam pro ἑὸς, suus, et scripserunt ἑῆος asperate, quod inde seruarunt alii quoque in ευς bonus, vt scriberent ἑὺς, ἑῆος. Eodem in loco vt et in aliis variat quoque lectio ἑῆος et ἑοῖο. quod esse debuit πατρος εϝοιο vel πατρος ϝοιο. Ξ, 9 υἷος ἑοῖο. alii ἑῆος (deb. εϝῆος) O, 138 admisi υἷος ἐῆος. parum tamen caute scripsi cum

edit. Rom. quia, notante Dawesio, dativus κάτ' ἀνθρώποισιν ἐώργει a ratione grammatica abhorret.

Etiam composita retinent digammum: αϝεργος. δημιοϝεργος. εντεσιϝεργος. ευϝεργος. ευϝεργης. κακοϝεργος. οβριμοϝεργος. ταλαϝεργος.

ἔργω. arceo. ἐέργω. εἴργω. ϝεργω. εϝεργω. ϝειργω. Haec pro fundo tenenda sunt. Nam valde variat et lectio et iudicium virorum doctorum.

A ϝεργω est ϝερξω. ϝερξαν. Alia vel a ϝεργω vel a ϝειργω duci possunt. Peccatum P, 571 ἦτε καὶ ἐργομένη. v. Obss.

ϝειργω. τῆλέ μευ ϝειργουσι ψυχαί. Ψ, 72. Si his consentanea sequimur, debuit esse quoque ϝειργμαι, et pro ϝειρχνται, ϝειρχντο debuit esse ϝερχαται. ϝερχατο. Pro his tamen legimus sine digammo ἔρχαται. ἔρχατο. Π, 481 et P, 354 ad quae loca v. Obss. Quod magis etiam miror, est, quod ductum hinc ἐρχατάω simili modo liberatum est digammo Od. Ξ, 15 σύες χαμαιευνάδες ἐρχατόωντο.

Altera forma ἐέργω. εϝεργω quae saepius occurrit vt B, 617 ἐντὸς εϝεργει. Δ, 130 τόσον μὲν εϝεργεν ἀπὸ χροὸς, ὡς ὅτε μήτηρ παιδὸς εϝεργει μυῖαν. M, 201 ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν εϝεργων. Ergo et εϝεργμαι. εϝεργμενος. Vt E, 89 γέφυραι εϝεργμεναι. vbi v. Obss.

In his tamen haerent viri docti. Bentl. in Δ, 130 modo μὲν ϝεργε, modo εϝεργε, alibi ϝεϝεργε, scribebat. Dawes wewεργε. Ex analogia sane esse potest ϝεϝεργε. sed locum nondum vidi, in quo occurreret. Knight p. 98 ἐέργε. quoniam grammatici ita tradunt; et sic Φ, 283 αποέρσε scribunt: ad q. l. vide Obss. Atqui hoc est digamma more Atticorum, qui in asperatam illud mutant. ita ἑέρτο.

Simili modo ϝεργαθω Λ, 437 vbi v. Obss. et εϝεργαθεν E, 147. De compositis v. Excurs. IV sequ.

ἔρδω. refero inter ea, quae varie pronuntiata fuere. Antiquius fuisse videtur ϝερδω et ἔρδω. Iones seriores et Attici ἕρδω. Nec tamen conuenit vsus in libris aut gram-

duo loca Φ, 283 ὄν ῥα τ' ἔναιλος ἀποϜέρσει. et vſ. 329 ἀποϜέρσειε. Z (VI,) 348 ἔνθα με κῦμ' ἀποϜέρσε. quae ab Atticis antiquis ſcripta ἀποὔρσει. ἀπόερσε. Commentum Daweſii p. 185. ἀποWέρξεν (ἀπόϜερξε ab εἴργω) haud admittam.

ἐρύκω non agnoſcit digamma; vt nec ἐρωέω. ἐρωή.

ἐρύω *traho*. Ϝερύω media breui. Contra ἐρύω ſine digammo, media producta, *tueor*. De quo v. Excurſ. IV ad A.

ἐσθής. Ϝεσθής. *veſtis* a Ϝέω. Ϝέσω. ἕω. ἐννύω. Od. A, 165 χρυσοῖό τε Ϝεσθῆτος τε.

ἔσθος. Ϝέσθος. Jl. Ω, 94 τοῦ δ' οὔ τι μελάντερον ἔπλετο Ϝέσθος. Teſtatur quoque Terentianus p. 2397.

ἕσπερος. Ϝέσπερος vt Od. A, 422. 3 ἐπὶ Ϝέσπερον ἐλθεῖν. — ἐπὶ Ϝέσπερος ἦλθεν. Vnde Ϝεσπέριος. Etiam Terentianus p. 2397.

ἑστίη. non ἐστίη. v. ἱστίη.

ἕτερος et ἑταῖρος non admittunt digamma; etſi Bentlei. aliquoties tentabat inferre.

ἔτης. *ſodalis*. Ϝέτης. vt Jl. Ξ, 239. Π, 456. 674 κασιγνήτοι τε Ϝέται τε. vbi v. Obſſ. ἦ μὲν πολλὰ Ϝέται I, 460.

τὸ ἔτος. *annus*. Ϝέτος. v. Obſſ. ad B, 328. Υ, 255. Inde compoſita αὐτοϜέτης. ἑξαϜέτης. πενταϜέτηρος. B, 403 ἑπταϜέτης. εἰναϜέτης. De οἰϜέτης aut prius οϜέτης v. ad B, 765. ἐπετήσιος eſt Od. H, 118. niſi fuit ἐϜετήσιος. Od. Θ, 233 et aliquoties eſt ἐπηετανός. quod eſſe potuit ἐπιϜετανός.

ἐτεός, *verus*, ἔτυμος, ἑτοῖμος, reſpuunt digamma.

ἐτώσιος. Ϝετώσιος. E, 854 ἐκ δίφροιο Ϝετώσιον. et Ξ, 407.

εὖ. ἕο. Ϝεῦ. vt Υ, 464. v. ad Ξ, 427.

ἕω. *induo*. Ϝέω. ἕννυμι. hinc ſaepe Ϝέσσε. Ϝέσε. E, 905 χαρίεντα δὲ Ϝείματα Ϝέσσε. Ϝεῖμαι. Ϝείμενος. Ϝέστο et M, 464 ἐϜέστο. Ϝέσσατο, ἐϜέσσατο.

Seruatum digamma in compoſitis ἀμφιϜέω. ἐπιϜέω, vnde ἐπιϜειμένος. ἀναιδείην ἐπιϜειμένε A, 149. I, 372. ἐπ-

ἡδύς. ϝηδυς. vt Λ, 378 ὁ δὲ μάλα ϝηδυ γελάσσας. Ita et ἥδω, ἥδομαι. ϝηδω, ϝηδομαι. ϝησατο. Fuit tamen altera quoque forma ἥδω, vnde τὸ ἧδος. Λ, 318 ἔσσεται ἧδος. Successit asperatio, ἥδω. cf. Obss. ad E, 203. Excurs. I.

ἤϝειρε. v. ἀείρω.

ἠέριος. non ϝηεριος. v. ἦρ.

τὸ ἦθος. ϝηθος. ϝηθεα. solita sedes. Agnoscunt Bentlei. et Knight ex Od. Ξ, 411 κατα ϝηθεα. Ergo corrigendum est Jl. Z, 511 μετά τ' ἤθεα. idem vs. O, 268. In Hesiodo aliquot locis est emendandum. Inde K, 493 αϝηθεσσον. Digammum exoleuerat iam Pindari aetate. v. Ol. XI, 22.

At ἠθεῖος, sodalis, est Jl. Ψ, 94 τίπτε μοι, ἠθείη κεφαλή.

τὰ ἤϊα, τὰ ἐφόδια. aiunt esse ϝηϊα ex Od. M, 329 ἐξήφθιτο ϝηια] παντα, item Δ, 363. et M, 329. Nec tamen respondent loca alia N, 103 λύκων τ' ἤϊα πέλονται. Od. B, 289. E, 266 cum I, 212. nec memorari potest caussa vel analogia. Inuersa ratione suspicor fuisse τὰ ἤϊα sine digammo, et in trinis locis illis fuisse ἐξεφθίατ' ἤϊα πάντα. vt A, 251 γενεαὶ — ἐφθίαθ' οἱ. De prosodia vocis v. Excurs. I ad P. p. 414. Apud Apollon. Arg. est ἤϊα antecedente χθονός. I, 1180. adde 659.

ἤϊος de Phoebo fuit ϝηιος in ἀμφὶ σὲ, ϝηιε Φοῖβε. v. ad O, 365. et Υ, 152.

At ἠϊὼν, *littus*, respuit digamma. vt H, 462. M, 31.

ἦκα. *leuiter. tacite.* ϝηκα. monitum Γ, 155. ἀτιτάλλοντο ϝηκα γέροντα Ω, 508. Od. P, 254.

At ἧκα, sine digammo est ab ἔω, ἵημι, ἥσω.

ἤλιθα digammum non habet. v. ad Jl. Λ, 676.

ἧλος, *clauus*, credunt fuisse ϝηλος. quia occurrit ἀργυροηλος B, 45. in quo inter duas vocales interponi potest. Ex locis A, 246 et Λ, 642 in quibus ἧλος legitur, nihil colligi potest; at decidit litem Λ, 29 ἐν δέ οἱ ἧλοι. quod ϝηλοι esse nequit.

Od. I, 130 ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται. item Od. I, 320 et sic ἦμος δ' ἠριγένεια.

ἦρα, χάριν. fuit ϝῆρα. Od. Γ, 34 Ἀγαμέμνονι ϝῆρα φέρειν. vnde ἐπιϝῆρα φέρων Α, 572. vbi v. Obſſ.

Ἥρη. ϝήρη. Ita antiquitus ſcriptum fuiſſe dubitari nequit. Occurrit in Homero vtrumque: v. Excurſ. II, ad lib. A. necdum video meliora, quam vt ſtatuam interpolaſſe loca rhapſodos. Ad ductum virorum doctorum, qui in Geneſi Moſis duplicem recenſionem ſcite exputarunt ex variante vſu nominum Elohim et Iehova, poſſit in animum venire, manaſſe etiam in Jliade varietatem ex duplici recenſione.

ἧς. ϝῆς. ᾗσι. ϝῇσι. ab ὅς. v. ſup. ἑός.

ἠχή. ϝηχή. Digamma ei adſuiſſe, patet ex inde ducto Α, 157 θάλασσά τε ϝηχήεσσα. Ergo et ϝηχέω. πολυϝήχης Δ, 422. περιϝηχέω Η, 267. At δυςηχής. ὑψηχής. vt ſolent compoſita variare. de quo v. Excurſ. ſeq.

I.

ἰάομαι. ἰατρός. nusquam cum digammo. Vide v. c. Λ, 518. 834. Bentleius tamen aliquoties inſerebat, vt Δ, 190. 194.

ἰάπτω. non ϝιάπτω. v. ad Α, 3. p. 7.

ϝιάχω et ϝιϝάχω, quod nunc ἰάχω. ϝιαχή, ἰαχή. De hoc dubitari nequit. At eſt in hac voce aliud obſeruatum proſodicum, quod difficilius erat ad expediendum, quandoquidem modo producta occurrit prima ſyllaba, modo corripitur; modo videtur ſecunda produci. Nunc tamen re diligenter expenſa, et locis omnibus inter ſe comparatis, conſtat mihi, *natura breuem* eſſe ſyllabam primam, vt ſtatim Δ, 456 ὡς τῶν μισγομένων γένετο ϝιαχή τε, φόβος τε. Δ, 506 Ἀργεῖοι δὲ μέγα ϝίαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς. item P, 317. Λ, 463 οἱ δὲ μέγα ϝιάχοντες. Ε, 343 ἡ δὲ μέγα ϝιάχουσα et 302 σμερδαλέα ϝιαχών et ſic in Jliade et Odyſſea plus quam vicenis locis. Sunt tamen loca, in quibus prior manifeſte eſt producta: ἴαχον. quia pronuntiatum, puto, fuit interpoſito digammo ϝιϝάχω. Ita ſtatim Α, 482. vbi, vt in multis

nem et corruptelam intulit. στεῖρῃ πορφύρεον μέγαλ' ἴαχε cum olim esset μέγα ϝιϝαχε. Σ, 29 θυμὸν ἀκηχέμεναι μέγαλ' ἴαχον leg. μέγα ϝιϝαχον. et 228 τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρου μέγαλ' ἴαχε. leg. μέγα ϝιϝαχε. Sic quoque Φ, 10. Od. Β, 428. Σ, 219 ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ. fuit: ὅτε ϝιϝαχε. In Il. Ψ, 216 est ἐν δὲ πυρὶ πεσέτην, μέγα δ' ἴαχε δεσπιδαὲς πῦρ. pro his fuit: επιϝιϝαχε δ. Prorsus corruptus est versus Od. Ι, 395 σμερδαλέον δὲ μέγ' ᾤμωξεν, περὶ δ' ἴαχε πέτρη, cum esset: σμερδαλέον δ' ᾤμωξε, περὶ δ' επιϝιϝαχε πέτρη. Υ, 62 ἐκ θρόνου ἆλτο καὶ ἴαχε. corruptum ex ἐκ θρόνου ἆλτ', ἰδὲ ϝιϝαχε.

In aliis mutatum est εϝιϝαχον in ἐπίαχον Ε, 860 ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον. lege εϝιϝαχον. similiter Ξ, 148. porro Β, 333 Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ἀμφὶ δὲ νῆες, interpolate pro Ἀργεῖοι δ' επιϝιϝαχον. Δ, 125 λίγξε βιὸς νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχε. pro νευρὴ δ' επιϝιϝαχε, Ν, 835 Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐπίαχον, pro ἑτέρωθ' επιϝιϝαχον. Sic saepe peccatum in ἐπίαχον. Ι, 50. Η, 403.

Aliis locis paratam esse video medelam transposita voce. Ν, 822 αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς Ἀχαιῶν. Bentleius exitum e nodo non reperiebat nisi ferendo in hoc et locis similibus eo, quod mutari haud posset, vt sit: επι δϝιαχε. Ab interpolatore mutatum suspicor quod fuit: ϝιαχε δ' ἔπι λαὸς Ἀ. sicque iterum vs. 834. Ρ, 723. Atque ita diserte legitur alio loco Ψ, 766 αἰεὶ ῥίμφα θέων. ἴαχον δ' ἔπι πάντες Ἀχαιοί.

Superest locus, qui disputationi Dawesii et aliorum locum dedit: Β, 316 τὴν δ' ἐλελιξάμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν. Nullus dubito fuisse ανϝιϝαχυιαν. αναϝιϝαχω, ἀνιάχω, vti est, αναβοᾶν, ἀνηχεῖν. Et Od. Δ, 454 manifesta interpolatio est: ἡμεῖς δ' αἶψ' ἰάχοντες ἐπεσσύμεθ'. Abest ab aliis αἶψ'. fuit scilicet ἡμεῖς δὲ ϝιαχοντες. Ν, 41 αὐίαχοι est ex αϝιαχοι. v. ad e. l. Secundum haec disputata corrige nonnulla in Obss. ad Α, 482. Β, 316. Ε, 860. Λ, 462.

ἴδε. ἴδεν. ἰδέειν. ἰδεῖν. ἰδέσθαι. omnia per ϝ. ϝίδε. ϝίδεν. ϝιδέειν. ϝιδεῖν. ϝιδέσθαι. ϝίδῃς. ϝίδῃ. ϝιδὼν. ϝίδηαι. ϝίδηται. v. εἴδω. ϝείδω. Saepe tamen in digamma in his peccatur. interdum expulſum eſt ὄρημι· vt A, 56. 198. 203. Γ, 453. Δ, 232. 374. 516. Z, 365. M, 333.

ἴδιος. in Homero. non ϝίδιος. Vt nec ϝίδη, mons Ida, ſed Ἴδη. vt πόδα νείατον Ἴδης et alia.

ἴδμεν, ϝίδμεν. ex ἰδέμεναι. ἰδέμεν. ϝίδμεναι. Idem etiam ἴδμεν pro ἴδομεν. etſi grammatici volunt eſſe pro ἴσμεν. vt Etymol. et Gregor. Corinth. obuia vox in Herodoto; ſaepe quoque in Homero: εὖ γὰρ δή τό γε ϝίδμεν B, 301. vbi v. Obſſ. 486. 252. et alibi. N, 273 εἰ δὲ ϝίδμεναι. Ergo eiicienda copula Od. K, 190. P, 78. Θ, 146.

Ἰδομενεύς. non eſt ϝιδομενευς. v. c. H, 165 τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεύς.

ἴδρις. ϝίδρις ab εἴδω. ϝείδω. ergo αϝίδρις Γ, 219. πολυϝίδρις Od. O, 458. Et ϝιδρείη. Π, 359 ὁ δὲ ϝιδρείη πολέμοιο. αϝιδρείη H, 198. πολυϝιδρείη Od. B, 346.

At ἱδρὼς, ſudor, ἱδρόω. ſine digammo: vt et ἱδρύω. ἱδρύνω.

ἰδυῖα. ϝιδυια. ſaepe corruptum εἰδυῖα. v. Obſſ. ad A, 608. I, 128. et ſaepe.

ἵεμαι cupio. ϝιεμαι priore longa. Eſſe ab ἵημι, ἵεμαι, vidimus ſub ἔω. Attamen ſenſu tantum hoc occurrit, vt ſit, appeto. ſaepe ϝιεμενος, cum inde declinatis; ſed et: B, 589. μάλιστα δὲ ϝιετο θυμῷ E, 434. Θ, 301. 310. Λ, 537. et al. v. Obſſ. ad M, 274. Itaque Od. B, 327 ἐπεί νύ περ ἵεται αἰνῶς corr. ἐπεί νύ γε ϝιεται. Verſus 246. Od. K. eſt ſpurius. Σ, 561 ἄμφω δ' ἱέσθην peccat δ'. Male ſubſtitutum ἱεμένων B, 154. vbi v. Obſſ. et alibi. vt ἵεσθε M, 274 ſcriptum erat.

ἴθμα. nolim ϝιθμα ſcribere: cum nulla nec ratione, nec analogia praeſto ſit: E, 778 relinquam πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι.

ἰθύς. non ϝιθυς.

ἴκελος. ϝικελος. v. εἴκω, ϝεικω.

et *ϝικέσθαι*. ita Π, 564 *ἐς Πηλῆ' ἱκέτευσε*, corrigebat *ἐς Πηλέα ϝικέτευσε*, vt *εα* vna esset syllaba. Enimuero est *ἱκέτης*. *ἱκνεῖσθαι*. *ἱκέσθαι*. Od. N, 213 *Ζεὺς σφέας τίσαιτο ἱκετήσιος*. corr. *Ζεὺς σφέας τίσαιθ' ἱκετήσιος*.

ἰκμάς. semel occurrit P, 392 *ἄφαρ δέ τε ἰκμάς*. creditur ergo esse *ϝικμάς*. At *ἴκμενος οὖρος* το ϝ non agnoscit.

ἰλαδόν. Occurrit B, 93. ab *ἴλη*, *turma*. quandoquidem haec duci potest ab *εἴλη*, et *εἰλέω*, *ϝειλέω*, credi potest fuisse *ϝίλη*. Ita forte et *ἰλλάς* N, 572 *ἰλλάσιν οὐκ ἐθέλοντα*. etiam ab eadem voce ductum. vt et *ἰλλοὶ oculorum anguli*. Nec tamen respondent deducta *δενδίλλων* I, 180 vbi v. Obss. et *ἐπιλλίζω* Od. Σ, 11. et habuit vox primitiua plures formas. v. *ἕλω*, *ϝελω*.

ἵλαος. *ἵλημι*. *ἱλάω*. *ἱλάομαι*. non habent digamma. De vocibus v. ad A, 583.

ἡ Ἴλιος. *Ilium*. sine controuersia *ϝίλιος*. *ὅτε ϝιλίων ἀμφεμάχοντο* Z, 461. Interpolatum B, 230. vbi Bentl. nondum offendebatur; E, 204. N, 349.

ἰλύς. Φ, 318 *κείσεθ' ὑπ' ἰλύος*. etsi ab *εἰλέω* ductum.

ἱμάς. *ἱμάσσω*. Bentlei. esse putabat *ϝιμάς*. *ϝιμάσσω*, et multa tentabat in locis voto non respondentibus. Enimuero B, 782 *γαῖαν ἱμάσσῃ*. Γ, 371 *ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμάς*. adde Ξ, 214. 219. E, 589. K, 262. Corrigendi sunt vss. Θ, 544. et Ψ, 363. vbi v. Obss.

ἵμι. *ϝίμι*. *ἴω*. auctoritatem non habet digamma.

ἶνες. *ϝίνες*. ex *ἴς*. *ἰνός*. *tendo*. *neruus*. H, 269 *ἐπέρεισε δὲ ϝίν' ἀπέλεθρον*. Ψ, 191 *περὶ χρόα ϝίνεσι*. Inde

ἰνίον. *ϝινίον*. *occiput cum ceruice*. vt E, 73 *κεφαλῆς κατὰ ϝινίον*. adde Ξ, 495 et al.

ἴον. *ϝίον*. *viola*. digamma agnoscit Terentianus p. 2397. occurrit Od. E, 72 *λειμῶνες μαλακοὶ ϝίου ἠδὲ σελίνου*. Est quoque in Theocrito X, 28 *καὶ τὸ ϝίον μέλαν ἐστί*. Erit itaque *ϝιοϝειδής* Λ, 298 et *καλοί τε μεγάλοι τε ϝιοδνεφὲς εἶρος ἔχοντες*.

At *ἰὸς*, *sagitta*, respuit digamma, et priorem producit. Ας 48 *μετὰ δ' ἰὸν ἧκε* et *Ἄρτεμις ἰοχέαιρα*. Itaque *τίθει ἰόεντα σίδηρον* Ψ, 850 non potest ab *ἰὸς* esse, sed ab *ἴον*, vt *τὸ μέλαν* declaret, *ϝιοεντα*. et *ϝιομωρος* ab atro fato Δ, 242 vbi v. Obss. Ξ, 479.

ἰονθὰς, de *villosa* capra, vno loco Od. Ξ, 50 *δέρμα ϝιονθαδος ἀγρίου αἰγός*.

Ἶπες. ἴψ. vermis. Od. Φ, 397 *μὴ κέρα ϝιπες ἔδοιεν*.

ἵππος sine digammo.

ἴρη. turma. Σ, 531 *ἱράων τὸ πάροιθε*. forte *ϝιρη* quia ex *εἴρω*, *ϝειρω*, ductum creditur. At *ἱρὴ*, *ἱερὰ*, respuit digamma. *ἕλωσι δὲ ϝιλιον ἱρήν*. Δ, 416.

ἴρηξ. ἱέραξ. non habet digamma. v. c. N, 819.

Ἶρις, dea. *ϝιρις. ὠκέα ϝιρις*. De Λ, 27. v. Obss.

Ἶρος, Irus, respuit digamma; Σ, 38 *ὁ ξεῖνός τε καὶ Ἶρος*. nam nomen ductum ab *εἴρω*, idem quod *ἐρέω*, *dico*, *nuntio*. nam v. 6. 7. dictus Irus, *οὕνεκ' ἀπαγγέλλεσκε κιών*.

Ἴς. ἰνός. vnde *vis* ap. Terentian. p. 2397. v. *ἶφι*. De P, 739 v. Obss.

ἶσος et *ἴσος*. *ϝισος*. saepe obuium: *δαίμονι ϝισος*.

ἴσημι, *noui*. *ϝισημι*. Σ, 420 *θεῶν ἄπο ἔργα ϝισασι*. Ψ, 312 *πλείονα ϝισασι*. Ergo et *ϝιστε*. *ϝισασι*. *ϝισθι*. *ϝιστω*. At in digamma haec vox saepe pugnat: Od. Ξ, 89. Φ, 110. facilis tamen medicina. De Z, 151. v. Obss. Od. Δ, 772 *τὰ δ' οὐκ ἴσαν* est *ου ϝισαν*.

hinc et *ἴστωρ*, *ϝιστωρ*. v. ad Σ, 501. et Od. Φ, 26.

ἄϝιστος. et forte *νῆις* fuit *νηϝις* H, 198. At *ἐπίσταμαι* non habet digamma; est enim *ἐφιστάναι τὸν νοῦν*, et *ἐφίστασθαι*.

ἴσκω. *ϝισκω*. et *ἐΐσκω*, *ϝεϝισκω*. quod v. supra in *ἐΐσκω*. *αἴ κ' ἐμέ σοι ϝισκοντες*. Λ, 798. et Π, 41. v. Obss. Od. T, 203 et Δ, 279.

ἱστίη. legitur Od. Ξ, 159 *ἱστίη Ὀδυσῆος*. Ita debebat esse quoque *ἐπίστιος*. *ἀνέστιος*, et forte *επιϝιστιος*. *αϝιστιος* et *ϝιστιη*. Atqui legitur *ἀνέστιος* I, 63. *ἐφέστιος* B, 125. Et Ionicum fuit *ϝεστίη* apud Terentian. p. 2397.

:t ἐπιϝεστιος. quod dubitare facit de veritate verſus
3, 125.

At *ἱστὸς*, *malus*, ſine digammo, et *ἱστίον*. olim et
ἱστός. Vnde et *ἐπίστιον*, *locus naui aſſignatus in por-*
tu vel naualibus: Od. Z, 265 non ab *ἑστίη*.

Ἵστημι cum deductis nusquam digamma agnoſcit.

Ἴτυς, *ambitus rotae*. ϝιτυς. Δ, 486 ὄφρα ϝίτυν. et
teſtatur Terentianus p. 2397. Aeolibus quoque *βιτυς* fuiſ-
ſe, vnde factum, *vitis*. Itaque Bentleius etiam *ἰτέα*, *ſa-*
lix, ſcribebat ϝιτεα Φ, 310. Od. K, 510. et eſt in He-
ſychio *γιτέα*.

Ἶφι. *Ἶφις*. *ἰσχυρός*. ϝιφι. ϝιφις. vt ſtatim A, 38 Τενέ-
δοιό τε ϝιφι ἀνάσσεις. Peccatur aliquoties in digamma;
vt Δ, 287. v. Obſſ. Eſt tamen, ipſo Etymologo docente,
ex ἴς, ϝις, ϝινοφι, ϝιφι.

Mirum tamen, quod *Ἴφθιμος*, quod inde ductum eſſe
debet, reſpuit digammum: vt M, 417 οὐδὲ γὰρ ἴφθι-
μοι. Γ, 336. Δ, 534. E, 625. Θ, 144 etc.

ἰωή, (pro φωνή. et πνοή) ϝιωη. Sic Δ, 276 ὑπὸ Ζε-
φύροιο ϝιωης. De K, 139 v. Obſſ.

ἰωγή. ἡ σκέπη. Od. Ξ, 533 Βορέω ὑπ' ἰωγῇ. et ἐπιω-
γὴ Od. E, 404.

ἴωκα ab *ἰωξ*, *ἰωκὸς*, *ἰωκὶ*, *ἴωκα*. Λ, 600 εἰσορόων πό-
νον αἰπὺν, ἰῶκά τε δακρυόεσσαν· ad quem v. Obſſ. poteſt
vox primitiua eſſe, a qua ductum *διώκω*. At enim E,
521 οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν οὔτε ἰωκάς. et 740 ἐν δ'
Ἔρις, ἐν δ' Ἀλκὴ, ἐν δὲ κρυόεσσα Ἰωκή. Videtur in his
ϝιωκη admittenda eſſe. Quid tamen ſi ἐν δὲ κρυόεσσα τ'
Ἰωκὴ fuit? δέ τε ſaepe ſic disiunctim occurrunt. et in
priore: οὐδέ τ' ἰωκάς. niſi ab *ἰωξ*, fuit *ἴωκας*.

ἰωχμός ſine digammo: Θ, 89 ἦλθον ἀν' ἰωχμόν. et
158 αὖθις ἀν' ἰωχμόν. quod et proſodiam mutat, priore
producta. Conuenit in vtroque *παλίωξις* O, 601. Eſt
quoque in Heſiodo Theog. 681 ποδῶν αἰπεῖα τ' ἰωὴ ἀσπέ-
του ἰωχμοῖο. priora corrige ποδῶν τ' αἰπεῖα ϝιωη.

Ὄαρες. ὄαροι. ὀαρίζω. Videntur haec ab *εἴρω, ἀείρω, ϝείρω, ἀϝείρω,* iungo, ducta esse, et digammo notanda; repugnant tamen loca X, 128 *παρθένος, ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον.* sed versus ille insititius esse videtur. Ex Z, 516 *ὅθι ἣ ὀάριζε γυναικὶ,* nil colligas. nec ex N, 291. P, 228. aut X, 127. et Od. T, 179. At Ξ, 216 est *ἐν δ' ὀαριστύς.* Sunt *ὄαροι* apud alios scriptores, confabulationes, male illati in I, 327 *ἀνδράσι μαρνάμενος ὀάρων ἕνεκα σφετεράων.* nam h. l. sunt *αἱ ὄαρες, coniuges.* hic vnicus locus est, in quo de digammo cogitare licet. v. ibi Obss. Alter locus est E, 486 *καὶ ἀμυνέμεναι ὤρεσσι.* quod esse necesse est pro *ὀάρεσσι.* Bentleius *ϝώρεσσι* scripserat. Idem de *ἄορες* cogitabat. Et occurrit forma *τὸ ἄορ* de ense. v. supra h. v. Nec tamen permittit hoc *ὄαρος. ὀαρίζω.* Et est quoque Orion, *Ὠαρίων,* simili forma.

οἷ. ϝοι. sibi et ei. vt A, 104 *ὄσσε δέ ϝοι.* ab *ὅς, ϝός.* v. Excurs. VII. ad A.

οἴγω. aperio. digamma non habet. v. *ἔῳγον. ἀνέῳγον.*

οἶδα. ϝοιδα. οὐδέ τι ϝοιδε νοῆσαι. Sic *ϝοισθα. ϝοιδε.* a *ϝειδω,* noui. Saepe in hoc peccatum est.

οἴδημα. οἶδμα. ϝοιδμα. intumescentia. tumor. Ψ, 230 *ὁ δ' ἔστενε ϝοιδματι θύων.* et Φ, 234 *ὁ δ' ἐπέσσυτο ϝοιδματι θύων.* Posui hoc ex Bentleii sententia. Nihil tamen in Homericis praeterea occurrit, a *ϝοιδεω.* Od. Ξ, 455 *ᾤδεε δὲ χρόα πάντα.* quod *ϝοιδεε* esse potuit. Non tamen respondet ductum hinc *οἰδάνω.* I, 642 *ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ.* quod debuit esse *ϝοιδανεται.* Nec vestigium digammi occurrit in nomine Oedipodis, *Οἰδίπους. Οἰδιπόδης.* quod *ϝοιδιποδης* esse deberet. Hesiod. Theog. 109 *πόντος ἀπείριτος οἴδματι θύων.* An forte inuersa ratione dicendum est, vocibus abesse digamma, et in locis Homericis fuisse: *ὁ δὲ στένεν οἴδματι.* et *ὁ δ' ἐπέσσυτο,* tono remisso, in *θέσει, se tueri.*

οἰήϊον. οἴηξ. Bentleius digammum appingebat. Loca tamen, in quibus voc. occurrunt, video esse pauca, nec

ϝος ὌΝειρε. Laudat pro se ὀλοῇ μοῖρα Jl. X, 5. quam esse vult ολοϝῃ.

τὸ οὖρον. τὸ διάστημα. Constituitur ϝουρόν. ϝουρα a Bentleio ex K, 351 ὅσσον τ' ἐπίουρα πέλονται. vbi v. Obss. nam ex binis locis, in quibus οὖρον occurrit, Od. Θ, 124 ὅσσον δ' ἐν νειῷ οὖρον πέλει. et Jl. Ψ, 431 ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα, nil colligas; et 523 δίσκουρα aduersatur potius.

ὁ οὖρος. *limes agri.* M, 421 ἀλλ' ὥς τ' ἀμφ' οὔροισι. et Φ, 405 θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης.

Respuunt quoque digamma ὁ ὅρος, *terminus*, ὁ οὖρος, *ventus*, ὁ οὐρὸς, *cauum*, *alueus*, B, 153. ὁ ὀρὸς, *serum lactis*, Od. P, 255. τὸ ὄρος, *mons*. ὁ ὀρεὺς, οὐρεὺς, *mulus*, vt Ψ, 115 πρὸ δ' ἄρ' οὐρῆες κίον αὐτῶν.

σῦς, ϝους. *suos.* ab ὃς, ϝος. οὐδὲ ϝους παῖδας ἔασκε Λ, 330 et al.

ὄφραι volebat inferre ϝοφρα Clarke Ω, 285 χρυσέῳ ἐν δέπαϊ. ὄφρα λείψαντε κιοίτην. at hiatum ferre possumus in caesura medii versus, et tono.

Ω.

ᾧ suo. ϝῳ. χαριζομένη πόσεϊ ϝῳ et saepe.

ὦλξ pro αὖλαξ. *sulcus* Jl. N, 707 κατὰ ϝωλκα.

ὤρεσσι. ϝωρεσσι. v. sup. ὄαρες. tentabat Bentlei. E, 486 ἀμυνέμεναι ϝωρεσσι. vbi est pro ὀάρεσσι vt I, 327.

ὡς saepe tentabat Bentl. scribere ϝως. scribebat quoque δ' ὡς, δϝως· vt K, 33 θεὸς δϝως τίετο λαῷ. Ξ, 413 στρόμβον δϝως. Π, 605 θεος δϝως et sic al.

Putabam saltem teneri posse quoties esset sic. ὣς pro οὕτως. ὡς δε — ὣς, ϝως. At ne hoc quidem procedit, cum nimis multa obstent: οὐδέ μιν ὣς γαμέω. Λ, 210. 255. 669. 719. 720. I, 391. Φ, 133 et alia.

Restat tertium genus, in quo accedere forte licet, quando ὡς postponitur: λύκοι ϝως Δ, 470. ὄρνιθας ϝως B, 764. ὄρνιθες ϝως Γ, 2 et multa alia; inprimis breui antecedente, quae tamen tono producitur, Γ, 230 θεὸς ϝως. Z, 443 κακὸς ϝως. Atqui et sic intercedit Γ, 196

ſes conſtituendas eſſe vocum *ſimplicium* et vocum *compoſitarum*; compoſitae iterum aliae cum *praepoſitione compoſitae* ſunt, aliae *binis nominibus*. Agamus primo de *compoſitis vocibus*.

In *compoſitis* itaque *vocibus* digamma locum ſibi vindicat iure ſuo, quoties praepoſitio praemiſſa eſt verbo, quod primam ſyllabam orditur a vocali cum digammo. Si ϝέλπομαι eſt, expecto vtique, eſſe quoque Λ, 545 ἐπιϝέλπεο. et huius generis pleraque iam in ſuperiore recenſu adſcripſimus. In hoc tamen genere ſibi non conſtitit vſus Homericus: verum in compoſitis vocibus modo digammi ratio habetur, modo omnino nulla; et in his manifeſtum fit, metri rationes praetuliſſe poetas.

Vt vnum tantum vel alterum exemplum commemorem, ϝείδω, *video, noui;* ex eo compoſita occurrunt ἀπϝείδομαι. περιϝοιδε. προϝιδων. Nec minus tamen leguntur εἰςανιδών. ἐςιδοῦσα. ἐπιδών. ἐκκατιδών. ἐξιδεῖν. προςιδέσθαι. Ab ἔπω. ϝεπω. ſunt ἀποϝειπειν. διαϝειπέμεν. μετεϝειπε. προςεϝειπε. cum his tamen quoque διειπεῖν. K, 425 ἔννεπέ μοι. v. Obſſ. ἐνέπω. ἐννέπω. ἔννεπε Μοῦσα. niſi dicas, hoc factum ex ενϝεπε. ἐξειπεῖν. vt: αὐτίκ' ἂν ἐξείποι. παρειπειν, de quo dubitabam ad A, 555. Z, 62.

ἐρύω. ϝερυω, ϝειρυω. poteſt hinc eſſe προϝερυω. εἰϝερυω. At nec minus ἐξερύω. ἐξέρυσε. ἐξείρυσε. ἐπερυσε κατειρυσε.

ἔτος. ϝετος. ἐπετήσιος. ἐπηετανός.

ϝοικεω. ϝοικιζω. expectes αποϝοικιζω. attamen Od. M, 135 Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπῴκισε.

ϝεω. ϝεννυμι. vnde eſt επιϝεω. καταϝεω. αμφιϝεω. κακοϝειμων Od. Σ, 41. etiam habet ἀνείμων Od. Γ, 348 niſi eſt ex αϝειμων.

ϝηχεω. περιϝηχεω H, 267 et δυςηχης. πολέμοιο δυσηχέος B, 686 et al.

ϝιαχω. de ἐπίαχον v. Excurſ. antec.

Sunt exempla duplicis formae in eadem voce compoſita: forte emendanda:

ϝανδανω. εϝηνδανε, H, 45 βουλὴν, ἣν ῥα ϑεοῖσιν εϝήνδανε μητιόωσι. aut ſcriptum fuit ϑεοισιν εϝανδανε. aut ϑεοῖς επιϝανδανε. v. Excurſu ſup. in ἥνδανε. atque ſic reſcribendum aliis locis vbi ἐπιήνδανε legitur. Eſt quoque ἐμοὶ δ' ἐπιϝανδανει οὕτως H, 407. Eſt μῦϑος ἀφανδάνει Od. Π, 387 haud dubie ex αϝανδανει. *diſplicet.*

ϝειλυω. καταϝειλυω. Φ, 318 κὰδ δέ μιν ϝειλυσω peccat; f. κὰδ δέ ϝε ϝειλυσω. Ionica dialectus ſerior digamma haud curat; κατειλήϑησαν. Herodot. VIII, 27 ἀμφιϝελισσαι νῆες ſeruant digamma: vt omnino verba ex αμφι et περι compoſita.

Interdum τὸ ε praefixum digammo ſcrupulum eximit, v. c. ϝαγω, frango, ſi cum κατὰ componitur, aoriſtum habet κατεϝαξα N, 257 ex καταϝαγω. aut interponitur alia vox κατὰ ϑ' ἅρματα ϝαξω et ſic ξυνεαξε a συνϝαγω.

ἐρύω. ϝερύω. ϝειρυω. vnde fit αποϝερυω. ὑπεκϝερυω. Diuulſum eſt Od. Ξ, 134 ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφι ϝερυσαι. Il. P, 581 Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελέων ϝερυσαντες. At I, 77. et M, 402 ἀνὰ δ' ἱστία λεύκ' ἐρύσαντες.

In aliis duplicatur ε. Eſt ϝεργω, ϝειργω. εϝεργω. Inde compoſita ſunt ανεϝεργω, αποϝεργω et απεϝεργε. αποϝεργαϑω. διεϝεργω. προεϝεργω. συνεϝεργω.

Ita quae ſupra commemoraui, compoſita ex ἔπω. ϝεπω. αποϝειπειν. διαϝειπειν. μετεϝειπε. προσεϝειπε.

πρὸς reſoluitur in προτί. vt πρὸς νῆας προτιϝειλεῖν K, 347.

De προϊαψε v. ad A, 4.

Variari tamen in his multo minus miraberis, ſi animaduerteris, varietatem ſimilem occurrere etiam in compoſitis cum praepoſitione, ſine digammo, duabus vocalibus concurrentibus, dum modo alteram elidi, modo hiatum ſeruari videris, promiſcue. Ita eſt ἀμφίεπον Ω, 804 et ἄμφεπον Σ, 559 ἀμφαγαπάζω et ἀμφίαλος. ἀποαίνυμαι N, 262 vbi cf. Obſſ. ἀποαιρεῖσϑαι et ἀφαιρεῖσϑαι ὑπόεικε (ab εἴκω, cedo) Λ, 204. ὑποείξομαι Δ, 62 et ὑπείξομαι A, 294. ἔπειμι. ἐπιών, et tamen ἐπιείσατο Λ, 367. Υ, 454. Φ, 424. μέτειμι. μετεισάμενος. N, 90. v. Obſſ. P, 285 et

tamen κατακίσατο Λ, 358. aut potius κατεκίσατο v. Obſſ. vt διὰ πρὸ δ' ἐείσατο legendum eſt, v. ad Δ, 138. ἐπάλτο, ἐπάλμενος, et ἐπιάλμενος; H, 15. v. ad Θ, 85. H, 260.

Hactenus de verbis cum praepoſitione compoſitis. Nunc in *vocibus*, quae *ex binis aliis vocibus* compoſitae ſunt, obſeruantior eſt poeta digammi; nec tamen vbique. Sic μελιϝηδέα οἶνον Δ, 346 et tamen quoque Od. Π, 389 ἅλις θυμηδέ' ἔδωμεν. Ex εἴδω, ϝείδω, eſt ἠεροϝειδής. θεοϝειδής, e quo factum θεουδής. ιοϝειδής. πολυϝειδής. At ἀλλοειδὴς factum triſyllabum Od. N, 194.

Cum intellectum eſſet, digamma interpoſitum ſiue inter duas voces, ſiue in media voce compoſita, vſum habere ad tollendos hiatus: coeptum eſt a viris doctis transferri illud ad alia quoque vocabula, in quibus duae vocales preſſe ſe ſequentes occurrunt, vt, digammo interpoſito, alliſio vocalium et hiatus tolleretur. Auctoritatem animaduerſioni ſubminiſtrauit Priſcianus in loco iam aliquoties excitato lib. I. p. 547. vbi dixerat *vbique Aeoles loco adſpirationis* vau *interponere*. *Hiatus quoque cauſſa*, inquit, *ſolebant illi interponere ϝ digamma; quod oſtendunt etiam poetae Aeolidae; vti Alcman:* καὶ χεῖμα πῦρ τε δαϝιον. reliqua vide Excurſu ſup. III. p. 727. nam adiunxerat ex Epigrammate antiquo Δημοϝοϝον. Λαϝοκοϝον. alio loco Δαϝος, *Dauus*. οϝις, *ouis* ita quoque ωϝον, *ouum*. Arriſere haec viris doctis, eorumque ingenia erexere ad perſequenda alia ſimilia. Ita res tandem verſa eſt tantum non in luſum, cum vbicunque duae vocales ſe exciperent, interponere iuuaret digammum.

Sunt tamen in his nonnulla, quae auctoritatem habent. Vt modo vidimus δαϝιος, quod eſt δήϊος, pro καυστικὸς, alias et pro πολέμιος. forte ſic *Laius*, fuit Λάϊος ex λήϊος. cf. Apollon. Dyſc. ad calc. Maittaire p. 435. A.

ὕλην olim pronuntiatam υλϝην factam eſſe ſyluam traditum eſt a grammaticis. Ad Homerum hoc nullum habet vſum, etſi a Clarke commemoratur ad Γ, 151 οἵ τε καθ' ὕλην. cf. Obſſ. ad B, 500 (vbi l. 2 pro ϝυλη

hiatus versus ferri possit Ξ, 285 ποδῶν ὑπ' ἐσσείετο ὕλη?

ὄϊς. ὀϝις ex ὀϝις, factum quoque οἶς, vna syllaba. In Homero non occurrit οἶς, nec οἶν, sed tantum dissyllaba, ὀΐος. vt M, 451 ἄρσενος ὀΐος. ὀΐων. τῶν μέγ' ὀΐων. Θ, 323. Σ, 588. De Λ, 677 τόσα πώεα οἰῶν v. Obss. μουνωθέντα παρ' ὀΐεσσι Od. O, 385. At per diaeresin efferuntur. O, 373 τοῖς δ' ὀϝις λασιος. Sic porro occurrunt in Homero ὀϝιος. ὀϝιν. ὀϝιες. ὀϝιων. ὀϝιεσσι, vt E, 137. hoc quoque ἐπ' ὄεσσι Z, 25. ὀϝις pro ὄϊες Λ, 245.

σιγαλόεις molestiam faciebat et sensu et etymo. Notarat Taylor ex Hesychio σιαλῶσαι pro ποικίλαι. abiisse hoc in σιγαλῶσαι, cum fuisset σιϝαλωσαι, noto more digammi in sigma versi. ergo viri docti acute suspicantur ductum inde esse σιγαλόεις pro ποικίλος. v. Obss. ad E, 226.

Huius digammi generis notatio parum vtilitatis affert ad lectionem et scriptionem poetae; Vsus eius interdum esse potest aliquis partim *in etymologia vacuus*, partim *in prosodia saltem ad reddendam rationem syllabae productae*. In qua quidem doctrina multo plus interdum subtilitatis adhibitum est, quam ipsa res permittere aut fructum aliquem habere videbatur; etsi de his cum nemine contendere velim. In laude enim habendam censeo doctam subtilitatem, etiam in iis, quae praesentem vtilitatem non habent, modo vtiliora nec omittas nec contemnas. Paucissima de his monenda esse videntur: vt ne genus hoc prorsus a disputatione hac exulet.

Ad *etymologiam* igitur vsus digammi est in iis, quae ex antiquiore Graeco sermone, qui vulgo per Aeolicam dialectum declarari solet, repetenda sunt, siue quoad formam siue quoad notionem, maxime primitiuam et antiquiorem. Sunt in his, quae lucem et accipiunt et accendunt ex mutatione digammi in alios sonos, tum, in sermone Latinorum maxime, in vocibus ex antiquiore

lingua Graeca petitis et inflexis. Illustrantur quoque ex his nonnulla:

Si Ἀργεῖοι scriptum fuit Αργειϝοι, licebit forte assequi, quomodo *Argiui* latine dicti sint. Ita suspicor formam obliquorum casuum in φι, de qua v. Excurs. II. ad lib. VIII. (Θ) p. 522. ortam esse ex ϝι. vt νευρῆφι, Ἰλιόφι ex νευρηϝι. ϝιλιοϝι. Forte ipsum αὐτὸς fuit αϝυτος, si Sigeum marmor sequaris. Sed sunt huius generis alia, quae similem vsum haud habent; sic quod ὀλοὸς fuit ολοϝος, χειμάῤῥοος χειμαῤῥοϝος. ἀθρόος, αθροϝος. ἠὼς, ηϝος. ηϝοῖος, ἀὴρ, αϝηρ. ὁμοῖος, ὁμοιϝος. (at vsum habet, quod Bentleius excogitauit vt metro succurreret in ὁμοίου πολέμοιο, dum legit ὁμοιόϝι πτολέμοιο· v. ad IX (J) 440.) ἤϊον pro ἤϊον, ab ἔω. εἶμι. vado. Probabile fit in multis τὸ υ ortum habere ex digammo. Ἀτρεὺς ex Ατρεϝς (Dawes p. 171. 430. 439. Koen. ad Gregor. p. 231) βασιλεὺς ex βασιλεϝς. Ζεὺς ex ζεϝς. γλαὺς ex ϝλαϝς. vnde R. Payne Knight Υ, 172 scribebat ϝλαϝκιοϝων pro γλαυκιόων. sicque omnino nomina in ευς. Obseruationem semel factam non improbabo; at repetere et inculcare eam nolim ad fastidium in singulis.

Probabile fit, in multis τὸ υ ortum habere ex digammo. Ita vidimus αυατη apud Pindarum ex αϝατη factum. αὔω, *flo*, *spiro*, ex ἄω, αϝω, factum esse haud dubito, cf. ad Λ, 461. Illustrari inde potest formatio certorum verborum: καίω, καύσω· ductum est a καω, καϝω, καυω. Sic κλαίω, κλαύσω, ex κλαω, κλαϝω, κλαυω. Φαω, Φαυω, Φαύσκω, πιφαύσκω. ψαω, ψαυσω. χραω, χραυσω. cf. ad E, 138.

Alia inde obseruatio ducta est, de verbis in εω, quae tempora habent ab ευω. sic πλέω, πλευσω. fuerat enim πλεω, πλεϝω, πλευω. Sic δέομαι, δεύσομαι, et ipsum δεύομαι A, 468. ἐπιδεὴς vt ἐνδεὴς, et ἐπιδευής. At discernuntur δεύω, irrigo, et δέω, ligo. θέω, θεύσομαι, ourro. ῥέω, ῥεύσω. χέω, χεύσω. vnde χέω. ἔχεα. ἔχευα et ἐχεύατο, ex εχεϝα. συλεύω factum ex συλέω, pro quo vsitatius συλάω. Pro ἀλέω est ἀλεύω. cf. ad E, 28.

ex σϵω, σεϝω. et σύω, ex quo ἔσσυμαι.

Alterum vſum digammi in mediis vocibus dixi eſſe poſſe, prosodicum *ad reddendam cauſſam*, cur interdum vocalem modo corripi, modo produci videamus ſine cauſſa apparente. Prouocari, interdum non ſine ſpecie aliqua veri, poteſt ad digamma, quod olim voci inſederit. Ita v. c. κυάνεος primam producit; cum tamen κύανος primam habeat breuem. Coniicit acute Payne Knight p. 68. interſertum in iſto fuiſſe digammum κυϝάνεος. Obſeruationis inprimis vſus eſſe poteſt, in reddenda cauſſa, cur verba in υω alia producant vocalem, alia corripiant, aut cur idem verbum alia tempora habeat producta, alia correpta; ſcilicet modo interpoſitum eſſe ϝ, modo omiſſum. cuius rei ſimilitudo aliqua eſt in Latino ſermone. Antiquitus fuit *fuvo, fuvi, fuvimus*, inde *fuo, fui, fuimus. fluvo* et *fluo*, vnde *fluvius. fluvidus.* et *fluidus.* Ita de λύω notiſſima eſt doctrina Clarkii, eſſe huius verbi tempora longa, λύσω, ἔλυσα, λῦσαι, ἐλύσατο, λύομαι, alia breui vocali, ἔλυον, λύειν, λυόμενο, λέλυται, λύθεν, λύσις, ἐξελύθεν. v. ad E, 293. Apertiores eſt, ſi iam audieris, fuiſſe λύω, et λυϝω, ab hoc producta, ab illo correpta veniſſe tempora. v. de his dicta ſup. Excurſu I. ad P. p. 407 ſq. Iis, quae ibi laudata ſunt, adde, quod primo loco memorare debebam, Φύω. quod priorem habet productam in Φύσω. πέΦυκα, Φῦλον. Φυταλιή. Et tamen quoque τηλεθόωσα Φύει Z, 148 πέΦυα. Φυή. Φυτόν. Φυτεύω. εὐΦυής. Φύσις, quae priore ſyllaba correpta ſunt. Fuit ergo Φυω et Φυϝω. ἱδρύω in hunc cenſum retuleram, quia B, 191 eſt ἵδρυε λαούς. ſed video hoc pronuntiari poſſe binis ſyllabis vt T, 284 λίγ' ἐκώκυε trinis, υε contractis. in hoc tamen occurrit κωκύει. ἐκώκυον Od. Δ, 259. Θ, 527. Υ, 541. Simili modo cauſſa reddi poteſt, cur verba in ιω, penvltima modo breui, modo producta occurrant. Cauſſa cur τιω, τιόω, producta ſint, eſto, quia fuit τιϝω. τιϝσω. Recte hoc; enimuero vel ſic vſu cognoſcere neceſ-

se est, quaenam verba illa sint, in quibus hoc locum habeat. Reuocaui haec simpliciter ad duplices verborum formas, alteram producta, alteram correpta vocali; atque eas discendas esse obseruatione. v. Excurs. ad P, p. 404.

Bentleius eodem modo in verbis in εω et ωω interposuerat passim digamma: v. c. N, 125 κελευτιοϝων. ειλυφοϝων Λ, 156. τόξ' αφοϝωντα Ζ, 322. vtilitatem aliquam hinc profectam non vidi. Alii hoc etiam ad verba in αω intulere, vt caussam cur αω produceretur, intelligi vellent ex eo, quod olim scriptum esset αϝω. Sic μαιμάω, *impetu feror*, ex μαιμαϝω. ἐάω. ἐάσω ex εαϝω. εαϝσω. Potuere haec ita se habere; fructum tamen magnum inde percipi haud video; nisi omnino rem in generalem obseruationem vertas, vt dicas „vocales tres ambiguas α. ι. υ. omnino ex eo pendere, quod antiquissimis aetatibus in aliis vocibus cum adspiratione digammi pronuntiatae fuerunt, in aliis non pari modo." Etsi ea obseruatione admissa non magis intelligitur, quaenam illae voces sint, in quibus adspiratio illa locum habuerit aut non habuerit.

SVPPLENDA ET EMENDANDA.

AD LIB. XV—XIX.

XV (O)

Παλίωξις hic liber inſcriptus a grammaticis ex vſ. 69. vbi Sch. Vict. τινὲς δὲ, ἣν ἐποίησε Πάτροκλος ἀπέλασιν τῶν νηῶν, παλίωξιν καλοῦσιν. v. ad Ω, Exc. II. Sect. II.

p. 4. vſ. 4. l. 11. ὑπαπόδα. corr. ὑπαιπόδα.

p. 8. vſ. 15. ἐφόβησε δὲ λαοὺς, Sch. V. τινὲς· ἐφόβησε δ' Ἀχαιούς· ἀντὶ τοῦ φοβεροὺς ἐποίησεν. ὡς· πάντας μέν ῥ' ἔλπει. ἀντὶ τοῦ ἐλπίζειν ποιεῖ. (Od. B, 91.)

vſ. 17. ſi vſ. 782. B. de Typhoeo repųto, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωέϊ γαῖαν ἱμάσσῃ, et vſum τοῦ πληγῆναι, et πληγῆς de fulmine, quo vbique Iupiter deos terret, vt Θ, 12. πληγεὶς οὐ κατὰ κόσμον add. Θ, 455. O, 117. vereor, ne partes meas male egerim, poſthabita hac probabiliore interpretatione: vt minae Iouis Iunoni factae non aliter quam de fulmine accipiendae ſint.

p. 9. vſ. 21. ἐμὲ δ' οὐδ' ὧς — Ἡρακλέος θείοιο. En ſuppletorum verſuum quos ſaepe ſuſpicatus ſum, exemplum haud diſſimile aliis! Schol. Vict. τινὲς δὲ γράφουσι (poſt vſ. 21) „πρὶν τότε δή σ' ἀπέλυσα ποδῶν μύδρους δ' ἐνὶ Τροίῃ κάββαλον, ὄφρα πέλοιτο καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.“ δείκνυνται γὰρ ὑπὸ τῶν περὶ πηγῶν οἱ μύδροι. Exſcripſit Scholion Euſtath. p. 1003, 12. vt et fecit ad vſ. 24. omninoque in hoc quoque libro communem fontem habuere vterque. Verſus emendatos exhibui iam p. 12. ad vſ. 30.

p. 12. vſ. 29. ἀνήναγον αὖτις. Sch. Vict. ait πλεονάζειν ἀνὰ Ἀττικῶς. vt ἀνέπλεον Od. M, 234 et ἐκ Τροίης ἀνιόντα Od. K, 332. οἱ δὲ γράφουσιν· ἀπήγαγον αὖτις. vſ. 31. ἀπολλήξῃς. Sch. V. δι' ἑνὸς λ ὀφείλει γράφεσθαι. vſ. 32. ὄφρα ἴδῃς. Sch. V. ἴδῃ. χωρὶς τοῦ σ. et vſ. 41. μὴ δι' ἐμήν. τὸ δὲ μὴ ἀντὶ τοῦ οὐ. vſ. 50. μετ' ἀθανάτοισι. γράφεται καὶ ἐν. inſcite.

p. 15. vſ. 55. Ἀπόλλωνα κλυτότοξον. Sch. V. τινὲς, κλυτὸν αὐδήν. οὐκ οἶδε δὲ αὐτὸν Ὅμηρος ᾄδοντα, ἀλλὰ κιθαρίζοντα.

p. 19. 63. ἐν νηυσὶ πέσοιεν. tantum de Achiuis dictum: v. Obſſ. ad J, 235. Λ, 823. nunc et Sch. V. obſeruant: ἀεὶ ἐπ' Ἀχαιῶν τὸ, πέσωσι. „καί νύ κεν ἐν νήεσσι πέσον φεύγοντες Ἀχαιοί." Λ, 311.

Ad v. 64. Euſtathiana petita ſunt ex Schol. Vict. Vltima, quae in iis dixi eſſe obſcura, ſpectant eo, quod nude a poeta referuntur, non in actum ipſum deducta ſunt; hoc eſt, quod Schol. Vict. ſenſit, adiiciendo verba: ἐοίκασι γὰρ Εὐριπιδείῳ προλόγῳ ταῦτα. ἐναγώνιος δέ ἐστιν ὁ ποιητής, (h. e. narrat geſta, ac ſi gerantur ante oculos noſtros.) καὶ ἐὰν ἄρα σπέρμα μόνον τιθείς. (v. c.) „κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή." (Λ, 603.) τάχα δὲ ὁ ταῦτα ποιήσας, (ἐποίησε) καὶ τὸ· ᾠχόμεθ' ἐς Θήβην (Α, 366) καὶ τὸ· ἤρξατο δ' ὡς πρῶτον Κίκονας δάμεν." (Od. Ψ, 310.) Praeclare haec. Hunc tandem grammaticum πεπνύσθαι dixero.

p. 22. vſ. 77. Ἀχιλλῆα πτολίπορθον. huius verſus immemores fuere grammatici, qui ad Φ, 550. notarunt, ſemel tantum Achillem ita appellatum eſſe, epitheto perpetuo Vlyſſis: πτολίπορθος Ὀδυσσεύς. Obſeruat tamen Schol. Vict. ad h. l. et addit: ἐπόρθησε γὰρ κ πόλεις.

vſ. 78. Sch. V. ὣς ἔφατ'. τινὲς μετὰ τοῦτον γράφουσιν· Ζηνόδοτος ὑποταρβήσατο. νόος δέ οἱ ἄλλα μενοίνα." Stupor librarii! Verſus eſſe debuit: οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη Ζῆν' ὑποταρβήσασα, νόος δέ οἱ ἄλλα μενοίνα.

p. 30. vſ. 134. Etiam Sch. Vict. καλὸν μέγα, οὕτως ἡ Ἀριστοφάνειος. Ζηνόδοτος δὲ, θεοῖς μέγα πῆμα φυτεῦσαι. vſ. 141. ῥῦσθαι. συστέλλει δὲ ὁ Θρᾷξ τὸ ῥῦσθαι. τὸ γὰρ πλῆρές ἐστι, ῥύεσθαι. (τὸ σώζειν) ἀργαλέον δὲ, τὸ ἀδύνατον. vſ. 144. θεοῖσι μετὰ, ἐν θεοῖς. οὐκ ἀναστρέφεται δὲ διὰ τὴν συναλοιφήν. voluit dicere μετὰ referri ad ἀθανάτοισι.

p. 31. vſ. 158. Schol. Par. ἐῆος. Ἀπολλώνιος φησὶν ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων. ἠΰς καὶ γενικὴ, ἠέος, καὶ ὑπερθέσει τοῦ ε, ἐῆος. parum docte.

p. 32. vſ. 153. θυόεν νέφος. Sch. V. θυόεν δὲ εὐῶδες· θύου δ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει. (Od. E, 60) φασὶ δὲ οἱ φυσικοὶ, τὰ ηθα σταδίοις ὑπερέχοντα τὴν γῆν ὑφ' ἡμῶν (ὑφ. ισμένην) νεφελίζεσθαι. ἔστιν οὖν αἰθέριον νέφος τὸ τιμώμενον. Latet in monſtro, τα ηθα numerus ὀκτὼ, per η (ἦτα) ſcriptus: ea quae octo ſtadiis ſupra planum ſolum eminentia.

p. 33. vſ. 162. εἰ δέ μοι. Ἀμμώνιος, εἰ δέ μοι. vſ. 164. ἐπιόντα ταλάσσῃ μεῖναι. τινὲς, θελήσῃ ἀντὶ τοῦ φυνηθῇ. οὐδ' ἔθελε προρέειν (Φ, 366.) ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἠδύνατο. ad 165. etiam Sch. Vict. τινὲς ἀστερίσκους αὐτοῖς περιτιθεῖσιν, ὡς μεταχθεῖσιν ἀπὸ τῶν Ἴριδος λόγων.

p. 36. vſ. 172. l. 5. διέπτη. vt ἐξέπτη Heſiod. E, 98. ad vſ. 179. Sch. V. πολεμίζων δὲ, διὰ τοῦ ζ. Ἀρίσταρχος δὲ διὰ τοῦ σ. ad vſ. 187. ἐκ Κρόνου, οὕτως διὰ τῶν β' ἐκκ. καὶ πολλοὶ ἀπὸ τῆς σχολῆς. εἰ δὲ εἴη, τε Κρόνου; λείπει ἡ ἐκ, ὡς ἐν τῷ· αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχατο. (Σ, 574.)

p. 41. vſ. 197. υἱάσι. Sch. Vict. τινὲς δὲ, υἱέσιν. Ἀττικὸν ἁμάρτημα, et ad vſ. 203. τοῦτο τὸ ἔπος, (203. 204) ἢ, ὃ καὶ ἄμεινον, πάντα τὸν λόγον τῆς Ἴριδος, Ζηνόδοτος ἐσημειώσατο.

p. 45. vſ. 225. ἐνέρτεροι. Ζηνόδοτος γράφει· οἵπερ ἐνέρτατοι.

p. 48. vſ. 241. ἀμφὶ ἓ γιγνώσκων. Sch. V. ὀρθοτονητέον δὲ τὴν ἓ. εἰς σύνθετον γὰρ μεταλαμβάνει. Χρύσιππος

φιγνοῶν, ἀντὶ τοῦ, ἀμφιβάλλων.

p. 51. vſ. 256. Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον. Scholion ad h. l. v. ſup. ad E, 509. Quae ex Euſtathio memoraui de Paeone et Apolline pro eodem habito a Zenodoto, ita exponit Schol. Vict. ad vſ. 262. Ζηνόδοτος ὁ Μαλλώτης ἐκ τούτου συνάγει, ὅτι Παιήων ἐστὶν Ἀπόλλων' εἴ γε αὐτὸς ἐπιῤῥώννυσι τὸν Ἕκτορα.

p. 52. 265—8. Quae Euſtath. habet ex antiquis, ſunt in Victorianis. Reliqua quae in his ſunt de ἀποστήσας et προαίνων, vidimus ſup. ad Z, 506. Iam ad vſ. 265. εἰωθὼς notatur: Ζηνόδοτος τοῦτον μόνον γράφει, Ἀρίσταρχος δὲ καὶ τοὺς ἄλλους γ'. (266. 7. 8.) ad 269. πόδας καὶ γούνατ'. τινὲς δὲ τὸ γενικὸν, τὸ, γυῖα. hoc praeferam. et vſ. 270. ὀτρύνων. τινὲς δὲ, ὀτρυνέων.

p. 53. vſ. 252. ἐσσεύοντο. Etiam Sch. V. αἱ πᾶσαι διὰ τοῦ ᾱ, ἐσσεύαντο. Mox l. 9. ſcribe ἀγροιώτας. Etiam Od. Π, 218 ἀγρόται pro venatoribus dicti accipiuntur a grammatico.

p. 54. vſ. 274. οὐδ' ἄρα τέ σφι. Schol. V. τινὲς δὲ ταῖς σφι. ſaltem ſcrib. τῆς φι. vſ. 277. εἵως μέν. Ζηνόδοτος γράφει, τείως. vſ. 288. ἦ θήν μιν. Sch. V. ὅτι τὸ ἦ θὴν ἀντὶ τοῦ· ὄντως που. οἷον καὶ ἀλλαχοῦ· ἦ θήν σ' ἐξανύω γε. Λ, 365.

p. 58. vſ. 315. χρόα λευκὸν etiam Sch. Vict. habent.

p. 60. vſ. 333. Scholion Vict. ad h. l. de Medonte Oilei filio notho v. ſup. Sch. Vict. ad N, 694. Et ad vſ. 336. ἦν ἔχ' Ὀϊλεύς. Etiam Sch. V. (vt alii ad vſ. 333) τὸν Ὀϊλέα Ζηνόδοτος ἑπόμενος Ἡσιόδῳ καὶ Στησιχόρῳ, χωρὶς τοῦ ο ὀνομάζει, ὀνομάζει Ἰλέα, τὸ δὲ ὁ ἄρθρον φησί. γελοῖον δὲ etc.

p. 61. vſ. 341. Δηΐοχον δὲ — μόνον τοῦτόν φησιν Ἑλλήνων ὄπισθεν βεβλῆσθαι. καὶ Ἠϊονεὺς δὲ ἐν τῇ Η vſ. 11) ὑφ' Ἕκτορος οὕτως ἀναιρεῖται. τούτου δὲ (Deiochi) οἱ ἀπόγονοι Σάμον ἐξ Ἀθηνῶν συνῴκισαν.

p. 64. vſ. 358. ὅσον τ' ἐπὶ — debebat ſcriptum eſſe ἔπι. nam eſt ἐφ' ὅσον. pro ἐπὶ τόσον, ἐφ' ὅσον. vſ.

359. etiam Sch. V. ἦσι. δασυντέον. ἐπέκτεται γὰρ τὸ ῆ. ὅπερ ἡ συνήθεια μετὰ προθέσεώς φησιν, ἀφῇ. nec aliud habuisse videtur Sch. Lipf. etsi ἧσει praefixum est: nam Schol. ἐπέκτασις τοῦ η. ἢ πέμψει. ad vf. 371. χεῖρ' ὀρέγων. οὐ χεῖρα, ἀλλὰ χεῖρε δυϊκῶς.

p. 67. vf. 385. ἵππους δὲ — Sch. V. tantum haec habent: πρὸς τὴν ἰδιότητα τῆς μάχης. ὅτι οἱ μὲν ἐπιβεβηκότες ταῖς πρύμναις, οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ἵππων, ἵνα ἀφ' ὕψους μάχοιντο. εἰςήλασε δὲ τοὺς ἵππους διὰ τῆς ὑπὸ Ἀπόλλωνος γενομένης κελεύθου.

p. 69. vf. 393. καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις. Sch. V. τινὲς, ἔτερπε λοῦων. (λοῶν vel λοέων duab. fyll.) τοὺς γὰρ πονοῦντας ἔλουον. φησὶ γάρ· „εἰςόκε θερμὰ λοετρὰ — Ξ, 6. ῆ. ἄμεινον δὲ, λόγοις. Et in vff. Menandri in Obf. extr. pro θελκτήρια Vict. habet κουφίσματα. vf. 398. Sch. V. προςηύδα in contexto; et ἔπος ηὔδα. οὐ προςηύδα. (hoc pro var. lect.)

p. 71. vf. 412. εὖ εἰδῇ σοφίης. ἀντὶ τοῦ, τέχνης. ἐκ φασὶ μὴ εἶναι Ὁμήρου τὴν Ὀδύσσειαν διὰ τὸ μὴ εἶναι ἐκεῖ σοφίαν. (non occurrere) πᾶσαν (δὲ) τὴν τέχνην οὕτω καλοῦσι, (καὶ) σοφοὺς τοὺς τεχνίτας. καὶ τὸν κιθαρῳδὸν σοφιστὴν Σοφοκλῆς, καὶ τὸν ῥαψῳδὸν Εὔπολις. οἱ δὲ φιλόσοφοι τὴν σοφίαν εἶναι θείων καὶ ἀνθρωπίνων, καὶ τῆς περὶ ἑκατέρων αἰτίας. ὑποθημοσύνῃσι δὲ, ταῖς διδασκαλίαις.

416. μιῆς περὶ νηὸς, ἴσως τῆς Πρωτεσιλάου. et vf. 420. νῆα, τὴν ἀμφήριστον.

p. 73. vf. 431. Κυθήριαν. τινὲς διὰ τῶν δύο ρρ. καὶ τοὺς Καθηρεῖς δημότας Ἀττικῆς φασὶν, οὓς μᾶλλον οἰκείους εἶναι Αἴαντι. (quis putet Athenarum δήμους iam tum fuisse!) vf. 442. ξυνέηκε. ἀντὶ τοῦ, ἤκουσε. vf. 445. de κλειτὸν Ἀγλαὸν, vt hoc fit nomen proprium, difertum eft Scholion etiam in Cod. Parif. Quid autem in Schol. A. fit κόσμου, non affequor; an fuit κυρίου?

p. 76. vf. 451. αὐχένι γάρ οἱ ὄπισθε. Sch. V. Ἀριστοφάνης, πρόσθεν, γράφει. καὶ ἔστι μᾶλλον εὔλογος ἡ γραφή. Et 468 ὅ τε μοι β. Sch. V. ἀντὶ τοῦ ὅςτις. οἱ δὲ

p. 105. vſ. 639. Sch. V. Κοπρεὺς Ἤλιδι, παῖς τοῦ Πέλοπος. (corrige: Κοπρεὺς, παῖς τοῦ Πέλοπος, τοῦ Ἠλείου. Idem vitium erat in libb. Apollodori II, 5, 2.) ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Βοιώτιος, Ἁλιάρτου παῖς. (cf. Schol. Il. Ψ, 346.) Ad verba: ὃς Εὐρυσθῆος ἀ. Φασὶν, Ἥρας αὐτῇ παραστάσης ἐπιτάσσειν, τὸν δὲ, Ἑρμοῦ καὶ Ἀθηνᾶς εἰπόντων, ὡς διὰ τοῦτο ἔσεται ἀθάνατος, καταδέχεσθαι. οἱ δὲ παιδικὰ Ἡρακλέους θέλουσιν Εὐρυσθέα· διὸ χαριζόμενον αὐτῷ ἐπιτάσσεσθαι τοὺς ἄθλους. vltima petita e lusibus poetarum certi generis. 641. τοῦ γένετ' ἐκ πατρὸς h. e. ἐξ οὗ Κοπρέως) Sch. V. οὐ κεκράτηκε τῆς Φράσεως, ὥς φησιν Ἄτταλος. τὸν μὲν γὰρ λίαν ἐπαινεῖ, τὸν δὲ ἀτακτμάζει. ὥστε οὐκ ἔστιν ἐκ συγκρίσεως ὁ λόγος. et iterum ad πολὺ χείρονος. οὐκ εὖ ἡ σύγκρισις. vſ. 645. ἐν ἀσπίδι ἄντυγι πάλτο. — ἀντὶ τοῦ ἐνεπελάσθη. οἱ δὲ, ἐβλάβη. Ἰακῶς. Φησὶ γοῦν τὸ πρόσθ' ἐνιβλαφθείς. vſ. 651. ad ea Scholia, quae ex Sch. B. notata sunt, post ἀηθὴς δὲ Ὁμήρῳ ἡ τοιαύτη συναλοιφὴ addunt Sch. Vict. Ἄτταλος δὲ συγκοπὴν φησιν, ὡς ἐν τῷ πὰρ Ζηνί. E, 1 et al.

p. 109. vſ. 653. εἰςωποὶ — Etiam Sch. V. ἐντὸς ἐκείνων αἱ νῆες ἀνέλαβον τοὺς Ἕλληνας. vſ. 657. ἀνὰ στρατόν. νῦν τὸ στρατόπεδον. bene. vſ. 666. etiam Sch. Vict. τρωπᾶσθαι. ἀντὶ τοῦ τρωπάασθαι. vſ. 668. in Schol. vulgato Ven. B. εἰ μὴ λέγοις, interponitur in Sch. Vict. ὡς λείπει ἄλλα ποιήματα, δι' ὧν ἐδεδήλωτο ταῦτα. ἢ καὶ ἀκοῦσα ἀφήρηται· ὡς τό· εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη αὐτῷ ποιπνύσαντι (Θ, 219) Τήλεφος δὲ, ὡς ἐπὶ Διομήδους ἀκούει· (E, 127) ἐν σχήματι δὲ ἐδήλωσεν, εἰ σκότος εἶχεν.

p. 115. vſ. 679. ad κελητίζειν. Sch. Parif. κέλης. μονάμπυξ (quod ap. Pindar.) ὁ νῦν λεγόμενος, σελάριος. aliqui *equus sellarius* est ὁ διφροφόρος.

p. 116. vſ. 680. Etiam Sch. Vict. συναιρεῖται notat; in ceteris conuenit cum Eustath. qui vetus Scholion exscripsit. vſ. 683. Δημήτριος δὲ ὁ Γονύπεσος τεθεωρηκέναι (φησὶ) τοῦ μεταβαίνοντος ἀνεμποδίστου, τηροῦντος τὸν δρόμον τῶν ἵππων, κατέχοντος τοὺς χαλινούς. καὶ νῦν δὲ

p. 146. vſ. 46. *μέγα νήπιος* per exclamationem Sch. B. Vict. qui addit exemplum *νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν.* Il. X, 445. Porro vſ. 147. mirum eſt laborare in hoc omnes grammaticos, probant *τὸ λίπεσθαι* Schol. A. B. cum Lipſ. et Vict. qui ex ceteris eſt emendandus.

p. 147. vſ. 53. *ὁππότε δή. Ἀρίσταρχος· ὁππότε τι* et *ἀμέρσαι, ἀποστερῆσαι. ἀπομερίσαι. ἀποδιῶξαι.*

p. 148. vſ. 57. *πόλιν εὐτείχεα. τὴν Πήδασον οἱ τῶν Κυπρίων ποιηταί.* (ergo plures auctores carminis?) *αὐτὴ δὲ Λυρνησόν.* (B, 690. T, 60) *σημειωτέον δὲ τοῦτο πρὸς τὸ* (A, 129.) *δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον, ὅτι οὐ μόνη Τροία εὐτείχεος.* Et ad vſ. 59. *μετανάστην.* Sch. Lipſ. qui in hoc, et in ſuperiore iam libro, meliorem excerptorem Scholiorum nactus eſt, *ὁ μὲν Ἀρίσταρχος, μετανάστην, καὶ πρὸς Βρισηΐδα ἀκούει· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς αἰτιατικὴν ἀντὶ γενικῆς φησιν, ἵν' ᾖ, ὡς ἐκ χειρὸς ἀτιμήτου μετανάστου ἀφείλετο.* Schol. Vict. *ἐν τῇ Μασσιλιωτικῇ καὶ τῇ Ῥιάνου μεταναστειν* (ſcrib. — *στὴν*) *καὶ ἀκούουσι τὴν Βρισηΐδα.* (ergo iam accentus in iſtis? an fuit *μετάναστιν?*)

vſ. 61. 62. *οὐ πρὶν* — reſpicit J, 646 ſq.

p. 153. 80. *νεῶν ἄπο λοιγὸν ἀμύνων.* Sch. V. *ἀπὸ — ἀμύνων, ἀπαμύνων. οἱ δὲ ἀναστρέφουσι τὴν ἄπο.*

p. 155. vſ. 93. *μή τις ἀπ'. τοὺς γ ἀθετεῖ Ζηνόδοτος* (qui reiecerat iam vſſ. 89. 90.) *καὶ ἀντ' αὐτοῦ γράφει·* „*μή σ' ἀπομουνωθέντα λάβῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ.*" *ὃν παρῳδεῖ Διονύσιος ὁ Θρᾷξ, ἀντὶ τοῦ λάβῃ, δάκῃ, λέγων.* En acumen grammaticum! acutior tamen Zenodotus in eo, quod fraudem ſenſit interpolationis.

p. 156. vſ. 97. *Αἲ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ.* Plenum Scholion, e quo excerpſere Ven. et Euſtath. nonnulla, eſt in Cod. Victor. *παντελῶς ἐκβλητέον τοὺς δ στίχους· πρῶτον, ὅτι παιδιώδης καὶ ἀδύνατος ἡ εὐχή. εἶθ' ὅτι φθονερά, εἶτα ἐρωτική. τί δὲ ἠδίκησαν οἱ Μυρμιδόνες; πῶς δὲ Φοῖβον ἐπικαλεῖται, ὃν ἤκουσεν ὑπὸ Θέτιδος φονέα ἑαυτοῦ ἔσεσθαι;* (Φ, 277. v. inf. ad Σ, 9. p. 427.) *τί δὲ θαυμαστὸν, εἰ ἐρήμην πορθοῖεν πόλιν. καὶ τὸ λύειν τὰ οἰκεῖα*

στεινόμενος νεκύεσσι. et vſ. 166. ῥώοντο. ἐῤῥωμένως περὶ αὐτὸν συνίσταντο.

p. 170. vſ. 170. πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες. Sch. V. καὶ Πίνδαρος πεντήκοντα ἐρετμοὺς φησι τὰς ναῦς Ἀχαιῶν εἶναι. refer inter Fragmenta. vſ. 174. Σπερχειὸς ἐκ Πίνδου κατιὼν καὶ δι' Αἰνιάνων καὶ Δολόπων εἰς θάλασσαν ἐρεύγεται, εἰς τὸν Μηλιακὸν ἐκδιδοὺς κόλπον. οἱ δὲ διὰ Μηλιέως καὶ Φαρσάλου ἐπὶ Θερμοπύλας, ἔνθα Πυλαίας Δήμητρος ἱερόν.

p. 171. ad vſ. 174. l. 5. „nec mouendum" leg. nec mouendum. et p. 172. l. 10. „alii Laodamiam" in Sch. Vict. eſt: Σουίδας ἐκ Λαοδαμείας τῆς Ἀλκμαίονος. — Ζηνόδοτος δὲ Κλεοδώραν φησὶν, Ἡσιόδου καὶ τῶν ἄλλων Πολυδώρην αὐτὴν καλούντων. Idem. Sch. Vict. ad Schol. B. extr. de Pelore gigante: Φασὶ Πέλωρα τὸν γίγαντα σπερχόμενον ὑπὸ Ποσειδῶνος ἅλλεσθαι εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ πληγέντα τὴν πρυμνὴν . . . ἀποθανεῖν.

p. 173. vſ. 183. ἐν χορῷ. Sch. V. ἀθετεῖται. ᾔδεσθη γὰρ ἂν τὴν θεόν. Porro ad χρυσηλακάτου. χρυσοῖς βέλεσι χρωμένης. τὸν κάλαμον γὰρ τῶν βελῶν τινες ἠλακάτην φασί. καὶ Αἰσχύλος ἐν Αἴτναις τοὺς ποταμοὺς πολυηλακάτους φησί.

p. 175. ad vſ. 185. de ſcriptura ἀκακῆτα v. Schol. ad A, 540. ad vſ. 188. πρὸ φόωςδε. quod aliis erat προφόωςδε, p. 176. l. 1. recte ſuſpicatus eram Ariſtarcheam lectionem fuiſſe ἐξάγαγε φόως δε. nam Schol. Vict. Ἀρίσταρχος χωρὶς τῆς πρό. — προφόωςδε. ἢ περισσεύει ἡ πρό, ὡς· νῆάς τε προπάσας. ἢ τόπον δηλοῖ. ὡς· διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν. (N, 388) οἱ δὲ, ὅτι πρὸ τοῦ γαμηθῆναι τῷ Ἐχεκλεῖ ἐγεννήθη. —

p. 177. vſ. 202. μηνιθμόν. τὸν τῆς μήνιδος χρόνον. ὃς ἦν μετὰ τῆς παρούσης ἡμέρας ἑκκαιδεκάτης πρὸς τῷ ἐν τῇ Η ζήτημα. (ad H, 421) recte computat grammaticus: v. Excurſ. I. ad lib. XVIII. p. 574. et 576.

p. 178. vſ. 207. l. 1. ſcribe: ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε vulgo lectum; θαμὰ βάζετε, Ἀρίσταρχος Ἰακῶς. Sch. Vict. ταῦτα μ', τὸ πλῆρες ταῦτά μοι. ἢ ἐβά-

φρόνος ὦτά θ' ἑταίρων. Κίρκη ἐπαλείψασα." (f. Κίρκη ἐπήλειψε, nam ἀλείφω primam habet breuem; vel Κίρκ' ἐπαλείψασα. pro Κίρκα) οὐ γὰρ αὐτὴ ἤλειψεν, ἀλλ' ὑπέθετο Ὀδυσσεῖ. vſ. 237. τίμησας μὲν ἐμέ. Ζηνόδοτος οὐδὲ γράφει. Ἀριστοφάνης ἀθετεῖ. vſ. 244. ἦ οἱ τότε. ὡς ἐρωτηματικὸν περισπᾶται. ergo ἦ οἱ. Scholion ad h. v. in Schol. B. extat quoque in Lipſ. et Vict. vbique tamen corruptum et lacunoſum. Mirum quoque vſ. 246 δίηται, διώξῃ κατὰ Μάγνητας, et vſ. 247. ἀσκηθής, ἡ δὲ λέξις Αἰτωλῶν.

p. 186. vſ. 252. σόον δ' ἀνένευσε. γράφεται καὶ σάων διὰ τὸ· σαώτερος ὥς κε νέηαι. (A, 32.) καί, σάω τ' ἐρίηρας ἑταίρους. (inf. 364) οὐ πρὸς τὸ· ἦν γὰρ δή με σάωσι. vltima reſpiciunt J, 393. vbi v. Obſſ.

p. 188. vſ. 280. 1. φάλαγγες, ἐλπόμενοι. ἀντὶ τοῦ ἐλπομένων. Ζηνόδοτος δὲ γράφει· ἐλπόμεναι, ἐπὶ τῶν φαλάγγων. ἐπαινεῖ δὲ Ἀρίσταρχος, ὅτι οὐ φεύγοντας ἐποίησεν εὐθέως, ἀλλὰ καταπλησσομένους. Et vſ. 283. πτηνεν δὲ ἕκαστος — δεινότατον τῶν ἐπῶν Ὁμήρου τοῦτό φησιν Ἀριστοτέλης, ἐν ᾧ πάντες φευκτιῶσι· καὶ οἱ τῶν βαρβάρων.

p. 189. vſ. 287. Παίονας ἱπποκορυστάς. de quibus v. ad B, 848. Schol. Vict. Μίμνερμος· „Παίονας ἄνδρας ἄγων, ἵνα τε κλειτὸν γένος ἵππων." ἐν δὲ τῷ Καταλόγῳ· καὶ Παίονας ἀγκυλοτόξους· (B, 848) ἢ οὗτοι ὑπὸ Ἀστεροπαῖον, οἱ δὲ ἱππεῖς ὑπὸ Πυραίχμην. ἢ διαφόρᾳ ὅπλισει ἐχρῶντο, ἢ ὑποτόξαι (ὑποτοξευταί) ἦσαν. Ἀμυδὼν φρούριόν ἐστι Μακεδόνων περὶ τὸν Ἀξιὸν ποταμὸν κείμενον. vſ. 296. ἄλιαστος etiam h. l. Schol. Vict ἀνέκλειπτος.

p. 195. vſ. 328. Scholion Sch. Vict. de Amiſodaro et Chimaera exſcripſit Euſtath. p. 1062. l. 57 ſq. Subiiciunt Scholia: Amiſodari filiam nupſiſſe Bellerophonti, ὡς Ξενομήδη ἔφη. an et haec in Homerum commentata eſt?

p. 196. 345. Ἐρύμαντα. Sch. V. τινὲς δέ, Ὀρύμαντα.

p. 203. vſ. 380. ἀντικρύ. Scholio Ven. B. addit Schol. Vict. Αἰσχύλος δὲ Ἀχιλλέα σὺν τῇ πανοπλίᾳ φησὶν ὅτι

καὶ ὁ μὲν Ἀρίσταρχος οὕτω ἀφῆκε τὸ ἄπορον. ὁ δὲ Φιλήμων „ἤλασε“ γράφει. καὶ ἐπὶ τοῦ βαλεῖν γὰρ κεῖται τὸ οὐτάσαι, ὡς ἐκεῖ, ἔβαλεν. (Sunt haec corrupta: nihil aliud potuit dicere, quam: καὶ ἐπὶ τοῦ βαλεῖν γὰρ κεῖται fcil. τὸ ἤλασε. Itaque fubiiciuntur vſſ. P, 517—519. καὶ βάλεν — ἔλασσεν.) Pedafum autem equum mortalem fuiffe, memineris ex vſ. 152. fq.

p. 222. lin. extr. ad vſ. 470. κρίκε δὲ ζυγὸν, ἠχῆσαι ἐποίησε. et p. 223. vſ. 474. οὐδὲ μάτησεν. οὐκ εἰς μάτην δὲ διεπράξατο. et p. 224. vſ. 485. βεβρυχώς. τινὲς, διὰ τοῦ κ. (βεβρυκὼς) κακῶς.

p. 226. 492. Γλαῦκε πέπον, πολεμιστά. Sch. V. ἄμεινον γράφειν, πάρος πολεμιστά, ἀντὶ τοῦ πέπον. ἀντίκειται γὰρ τῷ· νῦν σε μ. 494. πόλεμος κακὸς, τινὲς, θρασὺς γράφουσι· πῶς γὰρ ἄν, προτρέπων πολεμεῖν, κακὸν εἴπῃ τὸν πόλεμον. poteſt tamen κακὸς eſſe pugna aerumnoſa. 497. περιμάρναο. ὑφ' ἓν Ἀρίσταρχος. δύναται δὲ διχῶς ἀναγινώσκεσθαι ἡ πρόθεσις.

p. 230. 515. Corruptum Scholion quoque in Vict. niſi quod additum eſt: τινὲς δὲ πάντοθι. Vſum tertii caſus ἀνέρι κηδομένῳ, ἀντὶ τοῦ ἀνέρος, (eſt datiuus cui, quem appellamus) firmat exemplis: Ἀχιλῆος κῆρ δερμαμένῳ (v. N, 139—141.) et τῆς δὲ — σήματ' ἀναγνούσῃ (Od. Ψ, 205. 206.)

p. 236. ad vſ. 558. Schol. Vict. conuenit cum Schol. A. et Euſtathio. Ita et Schol. ad

p. 238. vſ. 572. ἴσως οὖν ἀπὸ Βουδείας, τῆς μητρὸς Ἐργίνου, ἐπώνυμος ἦν πόλις ἐν τῇ Βοιωτίᾳ τὸ Βούδειον. verbo duplex fuiſſe oppidum huius nominis, alterum Boeotiae, ex quo hic Epigeus fugit, alterum Phthiotidis: quod ab h. l. alienum.

vſ. 583. ψῆράς τε. cum tamen altero loco P, 755 ſit ψάρων. Sch. Vict. διὰ τὸ κακόφωνον, ψᾶρας ἐκεῖνο δὲ, ὡς τὸ ψάρων. ſcil. non itidem eſt κακόφωνον. Addit: αὖ μιν ξηράνῃ, οὐδὲ θερμήνῃ φησιν. eſt locus Φ, 347 αἶψ' ἂν ξηράνῃ. et θερμήνῃ ſup. Π, 7. videtur velle: antium

p. 241. vf. 595. Χάλκωνος. Πρόδικος ἀπὸ τῆς τοῦ χαλκοῦ κτήσεως, καὶ Βαθυκλέα. εἴρηκε δ' ἂν Χρύσωνος, ἀπὸ τῆς καλλίστης ὕλης. Res tanti non erat, vt ad Prodicum pronocaretur. vf. 604. θρασὺν υἱόν. γράφε, φίλον υἱόν. τί γὰρ ἐποίησε θράσους; Post vf. 607. ἔν τισιν ἐπεφέρετο· „Μηριόνης δ' ἀνέπαλτο, φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη.“ διὸ καὶ ἐπισκώπτει Αἰνείας. vf. 617. καὶ ὀρχηστήν. Scholion Vict. exfcripfit Eufath. p. 1078, 22.

p. 245. vf. 636. cum ῥινὸς βοῶν iungeretur ab Ariftarcho, deletum effe voluit τε poft βοῶν. Sch. Vict. ἄμεινον δέ, φησιν Ἀρίσταρχος, χωρὶς τοῦ τε· βοῶν εὐποιητάων. ἵν' ᾖ ῥινὸς βοῶν.

p. 248. 651. ἢ ἔτι καί. οὕτως τὸν η περισπαστέον. Sch. Vict. vf. 667. εἰδ' ἄγε. ἠθέτει Ζηνόδοτος. ἄτοπον γάρ φησι τὸν Ἀπόλλωνα τοιαῦτα διακονεῖν. ἀλλὰ τοῦτο προστάσσεται, ὡς τιμώμενος ἐν Λυκίᾳ. Eo quoque fpectat. δύναται δὲ ἀντὶ τοῦ, καθαρθῆναι ποίησον. ὡς· ἀλλ' ὅτε δή μιν ἐγὼ ἐλόευν (Od. Δ, 252.)

p. 253. vf. 673. ἡρῷον φαίνεται Σαρπήδονος ἐν Λυκίᾳ. τινὲς δὲ, Γλαῦκον κατελθόντα θάψαι αὐτόν. (fcil. λέγουσι) ad vf. 686. ἔπος Πηληϊάδαο fup. vff. 83 fqq.

p. 254. vf. 687. Sch. V. δόγμα Ὁμηρικὸν, τὸ, δύο τὰς μοίρας εἶναι. ὡς καὶ ἐπ' Ἀχιλλέως διχθαδίας μοίρας φησὶ φερέμεν. (J, 411.)

p. 258. vf. 718. Secundum poetae verba Dymantis progenies funt Afius et Hecuba; cum tamen alibi Ciffei filia appelletur Hecuba, coniectarunt, matre faltem eadem a Dymante et Ciffeo matrimonio habita natos fuiffe Hecubam et Afium. Diuerfa tamen tradidiffe alios, Schol. Vict. docet: αὐτοκασίγνητος Ἑκάβης. Δύμαντος καὶ Εὐθόης νύμφης, ὡς Φερεκύδης. Ἀθηναίων δὲ, Κισσέως καὶ Τηλεκλείας. En exemplum fraudis circa genealogiam! latent nomina Athenionis et Teleclidis, comicorum. Excerpfit Scholion Euftath. p. 1082, 60. Εὐριπίδης δὲ, φασί,

καὶ Ἀθηνίων καὶ Τηλεκλείδης, Κισσέως αὐτὴν εἶναι ἐκγενέσθαι.

p. 260. vſ. 735. πέτρον, τὸν οἱ περὶ χεὶρ ἐκάλυψεν. περιφράζει τὸν χειροπληθῆ. vſ. 736. Etiam Schol. Vict. ἅζετο φωτὸς, ἅζετο καὶ ἀπέσχετο.

p. 263. vſ. 748. Schol. Vict. mentem Zenodoti melius reddit: Ζηνόδοτος, δυςπέμφελοι εἶεν, γράφων, ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν ἤκουεν· οἷον δυςάρεστοι οἱ ἑταῖροι. δηλονότι, ὡς καὶ Ἡσίοδος· „πολυξείνου δαιτὸς δυςπέμφελος εἶναι.“ ἢ ἀπλήρωτος· καὶ Ἡσίοδος· „ναυτιλίης δυςπεμφέλου“ κέρδους γὰρ οὐ πίμπλαται.

p. 266. vſ. 769. ἀγνυμενάων. Ineptiunt et hic Sch. V. ἡ ἐπὶ παρατελεύτου μακρότης παρίστησι τὸν ὑπὸ τῆς συμπτώσεως τῶν κλάδων ἐπεκτεινόμενον ἦχον.

p. 268. vſ. 780. ὑπὲρ αἶσαν. ὑπὲρ βίαν. ſcrib. ὑπερ λίαν. quod et in Sch. Vict. ſcriptum video. πλέον ἢ κατὰ μέτρον, ὑπὲρ τὸ καθῆκον.

p. 270. 1. vſ. 804. λῦσε δέ οἱ θώρηκα. Sch. V. ὅτι οὐχ. ἤνωντο, ἀλλὰ ζωστῆρσι συνείχοντο οἱ θώρακες. quippe conſtabant ex partibus cauis, γυάλοις.

p. 271. vſ. 807. σχεδόθεν βάλε Δάρδανος ἀνήρ. Sch. V. Ζηνόδοτος, σχεδὸν οὔτασε. καὶ πῶς φησίν· ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος· (vſ. 812. h. e. ſi οὔτασε, quomodo βέλος mox memorari poteſt?) δηλοῖ οὖν τῶν σχεδίων. (ἐκ τῶν σχ.) ὡς· τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας. (Υ, 462) Σέλευκος δέ φησιν, οὐ δύνασθαι σχεδὸν βαλεῖν. hoc alii ſic interpretati ſunt, vt Euphorbum velint ne auſum quidem e propinquo inferre haſtam manu, ſed leuiter proieciſſe, non aliter ac ſi longe abſiſteret. Δάρδανος ἀνήρ. καὶ πῶς Πάνθοος μετὰ τῶν Ἰλιέων δημογερόντων καταλέγεται; (Γ, 146.) τινὲς οὖν μέτοικον (e Dardania, atqui ea annumeratur Troianis terris) αὐτὸν λέγουσιν εἶναι.

p. 273. vſ. 816. καὶ δουρὶ δαμασθεὶς, recte in Schol. Lipſ. quaeritur: quomodo tamen ante dici potuit οὐ δὲ δάμασσε vſ. 813. Scilicet hoc eſt: οὐκ ἔπληξε καιρίαν. illud vero: δαμασθεὶς δὲ, ἀντὶ τοῦ πληγεὶς μόνον.

terram corruit, nunc dictum de Patroclo, qui armis ſpoliatus ſine ſtrepitu in terram procidit. Ergo etiam de Oedipode dici potuiſſe δεδουπότος Οἰδιπόδαο, etſi nec in pugna obiit, nec armatus. Schol. Vict. δούπησε τῷ σώματι. ὅπλα γὰρ οὐκ εἶχεν. ἀντὶ τοῦ ἀπέθανεν. ὡς τὸ, δεδουπότος Οἰδιπόδαο, ἀντὶ τοῦ, ἀποθανόντος. v. ad Ψ, 679. lin. 6. ἐκ τῶν ὅπλον. corrige ὅπλων.

p. 277. vſ. 851. ἄλλο δέ τοι. Praeſtat ceteris tanquam ſimpliciſſimum, Schol. Vict. δόγμα ἐστὶ τοῦτο τῷ ποιητῇ, ὥστε ἀπαλλασσομένας τὰς ψυχὰς ἔχειν τι μαντικώτερον. πλησίον γὰρ ἤδη τῆς θείας φύσεως γινομένη ἡ ψυχὴ προγινώσκει τι τῶν μελλόντων. hoc poſterius adiicit grammaticus de ſuo; ineſt tamen aliquid e ſenſu communi petitum.

p. 278. vſ. 854. χερσὶ δαμέντ'. ἐκ πλήρους γραπτέον τὸ, δαμέντι. ad vſ. 856. 857. Schol. immiſcent placita Pythagorea.

p. 280. vſ. 867. ἄμβροτοι, οὓς — Sch. V. τινὲς γράφουσιν. (ſcil. poſt hunc verſum) ἤματι τῷ, ὅτε γῆμε Θέτιν λιπαροκρήδεμνον. καὶ γάρ φησι· τὰ μὲν Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἤματι τῷ, ὅτε σὲ βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον εὐνῇ. (Σ, 84. 85.) Nota munera nuptialia Peleo a diis data, ex Catullo et Ouidio. Φασὶ γὰρ ἐν τοῖς γάμοις ὑπὸ μὲν Ποσειδῶνος τοὺς ἵππους δοθῆναι Πηλεῖ, ὑπὸ δὲ Ἡφαίστου ὅπλα καὶ ξίφος.

p. 281. Nunc de Harpyis ſubtiliter et ornate diſſeruit Böttiger V. C. *Furienmaske* p. 114.

XVII (P)

p. 294. vſ. 31. ἰέναι μηδ' ἀντίος ἵστασο (ἀντίον ἱστάναι) ἡ σύνταξις ὁμοία τῇδε· οὐδ' ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν etc. Od. Π, 144. 145. Sch. Vict. vſ. 34. ἦ μάλα τίσεις. ἔν τισι τῶν ὑπομνημάτων· ἢ τάχα τίσεις. Sch. Vict.

p. 296. 38. 39. ἦ κε σφιν — εἴκεν ἐγὼ κεφαλήν τε — Sch. Vict. πρὸς τὸ ἔθος σημειωτέον. καὶ γὰρ τῇ Ἀλκμήνῃ

τὴν κεφαλὴν ἐκόμισαν Εὐρυσθέως, (Apollod. II, 8, 1. c. Not.) καὶ τὴν Μελανίππου Τυδεῖ. (ibid. III, 6, 8.) καί· ἕλχ' ἵν' ἀπ' ὤμοιϊν κεφαλὴν τάμοι ὀξέϊ χαλκῷ. (inf. vf. 126 f) Mox p. 297. vf. 42. 44. vt fere vbique Schol. Vict. confentiunt cum Schol. Ven. A. in memoranda lectione Ariftarchea.

p. 298. vf. 51. κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι. Nil iuuant Schol. Vict. ταῖς τῶν Χαρίτων. οἱ δὲ γράφουσι· Χαρίτεσσι μέλαιναι· ὑπὸ Χαρίτων μελανθεῖσαι. αὗται γὰρ οὖλαι. Nondum mutaui fententiam, locum effe aut corruptum aut interpolatum; pro ὁμοῖαι faltem fimile epitheton fuiffe, quod eft in Od. Z, 237 fedebat Vlyffes κάλλεϊ καὶ χάρισι στίλβων, vt v. c. effe potuerit χαρίεσσι φαεινάς, fic Ξ, 176 Iuno χερσὶ πλοκάμους ἔπεξε φαεινούς. Prio. re loco Od. Z, 23 Mineruа in Vlyffe κὰδ δὲ κάρητος οὔλας ἧκε κόμας ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.

p. 299. vf. 52. Refpicit verfum Plin. XXXIII f. 4 extr. *Eft quidem apud Homerum virorum crinibus aurum implexum: ideo nefcio an prior vfus a feminis ceperit.* ibidem vf. 54. Ex Scholiis potiora in nota appofita funt.

p. 300. vf. 54. ἀναβέβρυχε. πηγάζει. τινὲς δὲ, βέβρυχε, πιαίνεται ἐξ ὑετῶν. ὡς τὸ καταβρόξειεν. Od. M, 240.

p. 304. vf. 73. Κικόνων ἡγήτορι Μέντῃ. Sch. V. τινὲς γράφουσι, Πείρῳ. ἵν' ᾖ ὁμώνυμος τῷ Θρᾳκί. Mirari licet, de clipeo Euphorbi narrata (quae in Nota ad hos vff. attigi,) memorari a grammaticis, etiam a Vict. fupra ad vf. 9.

p. 309. vf. 110. παχνοῦται. πήγνυται, φρίσσει, ἢ λυπεῖται. τὰ ἀηδῆ γὰρ ψυχρὰ ἐκάλουν. ὥσπερ καὶ τὰ προςηνῆ θερμά.

p. 314. vf. 147. ἐπεὶ οὐκ ἄρα. Sch. Vict. idem effe ac οὐ γὰρ notat; ἀντὶ τοῦ, οὐχ, ὡς, ἐοικός. οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος (Hefiod. E, 11) οὐκ ἄρα σύ γ' ἐπὶ εἴδει. (vf. Od. P, 454) vf. 149. μεθ' ὅμιλον. ἀντὶ τοῦ, ἐκ πολέμου. Ζηνόδοτος δὲ γράφει· μεθ' ὁμίλου, ἔξω τοῦ

p. 318. vf. 178. l. 4. „τόδε δ' apud Aristophanem" corrige τότε δ'.

p. 320. 194. τεύχεα δῦνε. Mireris, eadem arma et Peleo et Achilli et Patroclo et Hectori apta fuisse: Schol. Vict. eo refert, quod ἡΦαιστότευκτα fuere, et diuina aliqua arte omni corporum habitui accommodata. Potius dixero, thoraces non valde arcte membris se applicuisse.

p. 323. vf. 214. etiam Sch. Vict. Ἀρίσταρχος· μεγαθύμῳ Πηλείωνι. Ζηνόδοτος· Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.

p. 326. vf. 226. θυμὸν ἀέξω. ἀγάλλω. λαμπρύνω. Sch. V. At reliqua Scholia tacent, et Eustath. ariolatur ex etymo. p. 1104, 5. vf. 234. Sch. Vict. ἤθελε θυμός. (vt videatur legisse ἔλδετο.) Ἀριστοφάνης δὲ ἔλπετο γράφει.

p. 327. 241. οὔτι τόσον generosius Troianorum multitudo, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι etc. inf. 421. 422. quam h. l. Aiax. ad vf. 242. περιδείδια Sch. Vict. κατὰ Ἀρίσταρχον ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν. — ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης ὑφ' ἕν.

p. 333. vf. 264. ποτὶ ῥόον. Sch. Vict. et B. ἀντιπίπτον πρὸς τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ.

p. 336. vf. 285. recte Sch. V. monet iungenda esse ῥεῖα ἐσκέδασε. vf. 286. Τρώων φάλαγγας — οἱ — ἀντὶ τοῦ· τῶν περὶ Πατρόκλῳ· ἢ ὅμοιόν ἐστι τῷ· ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες, ἑλκόμενοι παρὰ ναῦφιν. (leg. ἑλπόμενοι. Π, 280. 1.) vf. 292. Sch. Vict. ἱεμένω περ. Ἀρίσταρχος ἱεμένων, διὰ τοῦ ν. πληθυντικῶς. Ergo ἱεμένῳ (vt scribendum) est antiquior lectio.

p. 338. vf. 301. Schol. Vict. Λαρίσης. οὐ τῆς ἐν Τροίᾳ· οὐ γὰρ ἂν εἴρηκε, τῆλε. ἀλλ' ἔστιν ὁμώνυμος Λάρισσα ἐν Κύμῃ, ἢ ἀπέχει χιλίους διακοσίους σταδίους τῆς Ἰλίου. Φασὶ τὴν Φρικωνίδα Λάρισσαν. Antiquum Scholium. Cum nihil e Strabone hausium alibi animaduerterim, contra vero Strabonem nouerim antiquos grammaticos consuluisse, probabilius fit, Strabonem et hoc ex iis

ἀρχὸς Φωκήων. fup. O, 515.)

p. 344. vſ. 351. Ἀστεροπαῖον. προσυνίστησι τὴν παραποταμίαν μάχην. fcil. Φ, 139 fqq. vſ. 365. πόνον αὐτῶν, Sch. V. φόνον δὲ δεῖ γράφειν, οὐ, πόνον.

p. 348. 9. vſ. 381. ἐπιοσσομένω. in fine: Simili more verfati funt grammatici in voce προτιόσσομαι, X, 356.

p. 350. vſ. 389. ταύροιο βοός. ἔδει, βοὸς ταύρου, προτάσσειν τὸ γενικὸν τοῦ ἰδικοῦ. ὡς· ἠΰτε βοῦς ἀγέληφι ταῦρος (B, 480. 1.) hactenus bene. ἐστὶ δὲ Ἀττικὸν τὸ οὕτως συντάττειν. Inferuit hoc Scholion Euftath. p. 1111. vſ. 392. κυκλόσ' ἄφαρ δέ. Ζηνόδοτος κύκλῳ· Ἀρίσταρχος κυκλόσε. καὶ παροξύνουσιν. ἀλλ' ἔδει, κυκλόφι. vſ. 395. ἕλκεον, quod defiderabam, fcripfit Ariftarchus. Sch. Vict. εἵλκεον. Ἀρίσταρχος· ὅτι πλεονάζει τὸ ι.

p. 352. vſ. 404. τείχει ὑπὸ Τρώων. Ζηνόδοτος ἀπὸ τοῦ· τείχει ὑπὸ Τρώων· ἕως τοῦ· χάλκεον οὐρανὸν, οὐ γράφει. Ἀρίσταρχος μόνον ἀθετεῖ. ὥς δέ τις αὖ Τρώων. Memorabile exemplum interpolationum in Jliade: Totum locum infititium effe iam olim fufpicatus eram: nunc video Zenodotum non habuiffe vſſ. 404 — vsque ad 425. Ariftarchum autem tantum reieciffe vſſ. 420 — 423. vſ. 409. Διὸς νόημα etiam Sch. Vict. reddit τὴν εἱμαρμένην. 410. δὴ τότε γ' οὔ οἱ ἔειπε. οὐκ ἔστι περισσός. ἀλλ' ὡς τό· δίδαξε γὰρ Ἄρτεμις αὐτὴ — ἀλλά οἱ οὐ τότ' ἔχραισμ' Ἄρτεμις. (ex E, 61. 53.)

p. 353. vſ. 417. ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη. εὐθέως ὠφέλιμον εἴη, ὅτι δεῖ προτιθέναι τὴν εὔκλειαν τῆς σωτηρίας. Sch. V. p. 357. vſ. 437. οὔδει ἐνισκίμψαντε ἐμπλήξαντες, διὰ ὑπερβολὴν λύπης. vſ. 439. θαλερὴ χαίτη. bene redditur βαθεῖα. 440. ἀμφοτέρωσε etiam praefixum Schol. Vict. etfi adiicitur pro vulgari lectione: ἀμφοτέροισι, τοῖς ἵπποις δηλαδή. Verum faepe apparet, Scholia ex codice petita effe, in quo lectio alia in contexto erat. p. 358. vſ. 449. etiam Schol. Vict. οὐ γὰρ ἔασω. τινὲς, οὐδέ τις ἄλλος. Et 451. γούνεσσι. non γούνασιν. ἀπὸ τῆς τὸ γοῦνος εὐθείας. Scilicet forma fuit γό-

μένος ἠΰ. οὕτως Ἀρίσταρχος· Ζηνόδοτος δὲ· „μένος πολύθαρσες ἐνῆκε·“ καὶ προστίθησιν· „αὐτὸς δ' Οὔλυμπόνδε μεθ' ἀθανάτοισι βέβηκε.“

p. 360. vſ. 465. Scholion Excerptum Cantabr. eſt plenum in Schol. Vict. vt et ad vſ. 481. βοηθόον ἅρμα. quod exhibui p. 362 fin.

p. 365. vſ. 505. Φοβῆσαί τε στίχας. Φοβῆσαι δὲ στίχας, διὰ τοῦ δὲ, οὐ, τε. 515. μελήσει. ἀντὶ εὐκτικοῦ τὸ μελήσοι.

p. 369. vſ. 539. Sch. Vict. κατακτέφνων. Ἀρίσταρχος, ὡς τέμνων. (ſcilicet non πεφνών.) de hoc v. ad Π, 827. vſ. 542. κατὰ ταῦρον ἐδηδώς. putat hic quoque Schol. Vict. poetam tantopere ineptiiſſe vt diuulſo verbo voluerit diſciſſionem ceruicis adumbrare: καὶ Ἀνακρέων inquit, διὰ δέρην κέψε μέσην. καὶ δὲ λῶπος ἐσχίσθη. vſ. 545. οὐρανόθεν καταβᾶσα. recte cenſui verſum eſſe inſititium vna cum vſ. 546. Sch. Vict. enim „Ζηνόδοτος ἀθετεῖ. τινὲς οὐδὲ γράφουσι. πῶς γὰρ ἐν Ἴδῃ ὢν ὁ Ζεὺς αὐτὴν πέμπει. ἡ δὲ οὐρανόθεν κάτεισιν. ratio quidem eſt parum valida. Melius dices, abſurdum eſſe alterum verſum δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτοῦ.

p. 370. vſ. 550. μῆλα δὲ κήδει. μῆλα πάντα τὰ θρέμματα. „μῆλα, τά μοι μνηστῆρες ὑπερφίαλοι κατέκειραν Od. Ψ, 356. καὶ Ἡσίοδος· βούδορα πάντα, φησίν· (E, 504) ἀπὸ τοῦ βοὸς πάντα δηλῶν. Similis grammaticorum obſeruatio eſt de πρόβατα. v. ſup. ad Ξ, 124. vſ. 551. πυκάσασα ἑαυτήν. οὐδέποτε ὁ ποιητὴς οἶδε σύνθεσιν ἀντωνυμίας. Sch. Vict. vides ſupercilium grammatici indocti: qui non norat antiquiores, inprimis Homerum, diſtincte pronuntiaſſe binis vocibus ἑ αὐτήν. 559. ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς. Sch. V. ἔχεο τοῦ πολέμου. ἢ τοῦ νεκροῦ. immo eſt medium, contine te, mane.

p. 374. vſ. 564. ἐσεμάσσατο θυμόν. Schol. V. conuenit cum Schol. B. memorat tamen loca alia, ſed, in quibus ἐπεμάσσατο legitur Od. J, 302. T, 480. tum: τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης, memo-

riae vitio, pro, κρατερὸς Πολύφημος. Od. J, 446. vſ. 573. etiam Sch. Vict. ἢ ἀμφὶ πρὸς τὸ πλῆσεν. vſ. 57-. ad Scholia cetera adiicit Schol. Vict. τὸ δὲ ὄνομα τοῦ παρασίτου εἴρηται ἐν Ἐλπίδι, παρ' Ἐπιχάρμῳ.

p. 376. ad vſ. 593. Corrige ſphalma typographicum θυσαννόεσσα. leg. θυσανόεσσα. Schol. Vict. ἐκάλυψε τῇ αἰγίδι, ὡς Ἀρίσταρχος. non aſſequor: etiamſi ad vſ. 594 referam, non ad vſ. 591.

p. 378. ad vſ. 601. Λήϊτον αὖθι. Sch. Vict. ἔοικε εἰς συμμαχίαν γεγενῆσθαι κατὰ τὸ τῶν Βοιωτῶν τάγμα· οἱ γὰρ ἡγεμόνες αὐτῶν εἰσιν οἱ τετρωμένοι. Certe a Boeotis primis ſuga facta eſt.

p. 379. vſ. 607. τοὶ δ' ἐβόησαν ἐκπληγέντες, μή τι πάθῃ. (ὁ Ἕκτωρ) οὐκ ἐφοβήθησαν. διώκουσι γὰρ αὐτοὶ, οὕτως Ἀρίσταρχος. vſ. 608. Colorem orationis ſimilem reperit in vſſ. B, 740—745 Schol. Vict. ἔστι δὲ ἡ φράσις, ὡς· τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε etc. — οὐκ οἶος. ἅμα τῷ γε etc. vſ. 628. τοῖσι δὲ. ὅτι ἐπὶ δύω τὸ τοῖσιν. 637. οἵ που δεῦρο. τινὲς, οἵ που νῦν. κακῶς. 643. ἀλλ' ὅ τι. τινὲς οὕτω, ἀντὶ τοῦ, ἔν τινι τόπῳ.

p. 387. vſ. 681. ζώοντα ἴδοιτο. Sch. Vict. poſt reliqua: οἱ δὲ ἀπὸ τῆς σχολῆς ἴδοιο γράφουσι. igitur, contra quam ipſe magiſter; nam Schol. A. οὕτως Ἀρίσταρχος, ἴδοιτο, τῷ ὄσσε δηλονότι.

p. 389. vſ. 704. μεγάλη δὲ ποθὴ Πυλίοισιν ἐτύχθη. formula Homerica, illuſtrata ad B, 703. Sententia verbis enuntiata paullo pluribus breuiter enuntiata haec eſt: poſt Antilochum etiam Menelaus ab hac pugnae parte diſceſſit, hortatus Thraſymedem, vt copias duceret. ἔνθεν ἀπῆλθε, pro ὅθεν.

p. 396. vſ. 746. ὡς οἵγε μεμαῶτε. οὕτω, διὰ δύο μ. τινὲς δὲ, οἱ μὲν ἄρ' ἐμμεμαῶτε. An ἐμβεβαῶτε fuit?

p. 398. vſ. 751. etiam Sch. V. οὐδέ τε μιν. Ἀριστοφάνης οὐδέ τι μιν. vſ. 755. Sch. V. et h. l. vt Π, 583 ad εὐφωνίαν retulit, quod nunc ψαρῶν dixit poeta, non ψηρῶν. Sic et Schol. Par. vſ. 756. οὖλον κεκλήγοντες. Euſtathii verba ſunt in Schol. Vict. — καὶ τοῦ

ρχ́. (leg. χαλαρὰ, remiſſa, lenior vox) καὶ ἀνειμένη ἐστὶν ἡ Φωνή.

In Excurſu I. p. 401. verſus fin. vbi de ζωός. adde: an η in fine elidatur, quaeſitum eſt ad Ξ, 21. et Φ, 279. De ι eliſa agit Schol. K, 277.

p. 405. verſ. extr. Φῖλω et Φίλεω. etiam Φῖλημι. E, 117. K, 280 et Φίλημεναι X, 265. ad quae loca cf. Obſſ.

p. 407. l. 9. Verba in υω duplici proſodia. vt λύω et λῦω. v. ad A, 314. Adde Φύω, Φῦσω, πεΦυκα, Φῦλον, Φῦταλιη. et Φύω, Z, 148. πεΦύα, Φύη, Φύτον, Φύτευω, εὐΦύης et al. αλύω, et tamen αλῦων J, 398. in Exc. IV. p. 771. ad lib. XIX.

Interea, quae vna tantum forma leguntur, ſunt ηπύω, βρύω, ερύω, contra ῥύω, ταρχύω.

p. 413 ſub f. de geminatis litteris pronuntiando, cf. Burgeſs ad Dawes. p. 413. poſt p. 159. 168. καλλα Dores ap. Apollon. Reiz. p. 435, extr.

p. 415. inter verba ambiguae proſodiae refer quoque ιανθην et ἴανθην. Ψ, 598. 600. p. 422. Omnia loca, in quibus articulus occurrit, collegit Alter praef. ad Odyſſ. p. XXX ſq. Verſatur omnis haec opella in re tenui et ieiuna; cui venia quaeſita eſt ex eo, quod vtilitatem habet ad nonnulla alia vtiliora. Omnino enim litterarum dignitas cenſenda eſt ex mutuo fructu, quem aliae aliis impertiunt. Alioqui per ſe omne hoc ſtudium philologicum et criticum eſt exile, nec ſatis dignum, in quo vitam conſumamus.

XVIII (Σ)

p. 428. vſ. 10. ad verba ἐν τῇ Ῥιανοῦ οὐκ ἦσαν οἱ δύο Schol. Vict. addunt *Ariſtophanem*: ἐν τῇ Ῥιανοῦ καὶ Ἀριστοφάνους οὐκ ἐφέροντο οἱ δύο.

p. 431. ad vſ. 23 ad f. vt contra Priamus prae luctu ſe conſperſit κόπρῳ, prouolutus humi in aula: Ω,

164. Tum ad v. 26. μεγαλωστί, post ταχιστί, Sch. Vict. τινὲς, δεῖ δὲ μεγαλιστὶ, ὡς Φρυγιστὶ, Ῥωμαϊστί. vſ. 34. Sch. V. „ἀπαμήσαιε. Ἀρίσταρχος, ἀποτμήσειε. Ζηνόδοτος, ἀποτμήξειε."

p. 432. vſ. 38. Νηρηΐδες ἦσαν· ἐντεῦθεν πλανηθέντες οἱ περὶ Ἡσίοδον Νηρέως ἀνέγραψαν θυγατέρα καὶ Θέτιν· τοῦ ποιητοῦ παρὰ τὸ νεῖν τὴν λέξιν ποιησαμένου. ὅθεν καὶ νῆσος καὶ ναρὸν τὸ ῥευστικόν. ἦσαν δὲ Πρωτέως, Φησὶν, (l. Φασιν, nam Hesiodus esse nequit: v. Theog. 240) ἢ Φόρκυνος. οὗτοι γὰρ γέροντες εἰνάλιοι παρὰ τῷ Ποσειδῶνι. καὶ ὀψόμεναί τε γέροντ' ἅλιον (inf. vſ. 149.)

p. 436. vſ. 57. γουνῷ ἀλωῆς. Schol. Vict. γουνόν τινες τὸν γεώλοφον. ὃς καὶ τῶν καταιγίδων ἀπήλλακται καὶ αὔραις αὔξει τὰ Φυτά. v. ad J, 530.

p. 439. vſ. 86. Etiam Sch. Vict. ὡς ὄφελες. nec quidquam contra monetur. p. 441. 96. αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα v. inf. ad X, 359. p. 443. Sch. Vict. haec sequitur: ἐμεῖο δ' ἐδέησεν, ὡς τό· ἢ μάλα πολλὸν ἀποιχομένου Ὀδυσῆος δεύει. (Od. A, 254) καὶ Σοφοκλῆς· δεῖ σου γενέσθαι τῷ δέ γ' ἀνδρὶ σύμμαχον (Trachin. 1175 (Br.) δεῖ σ' αὖ γενέσθαι τῷδε τ' ἀνδρὶ σύμμαχον.) Subjicitur aliud Scholion: quod est apud Ven. B. in quo περισπαστέον τὸ δῆσε. τὸ γὰρ ε̄ τοῦ δέ ἐστιν. (δὲ ἦσε)

p. 446. vſ. 110. ἠΰτε καπνός. διὰ τὸ τύφεσθαι ἐν τῇ ψυχῇ. vſ. 115. χῆρα δ' ἐγώ. Sch. V. ἐντεῦθεν εἴληπται τό· ἄγεις δέ μ', ὦ Ζεῦ, καὶ σύ (corr. καὶ σύ γ') ἡ Πεπρωμένη. ὁποῖά ποθ' (corr. ὅποι ποθ') ὑμῖν εἰμὶ διατεταγμένος. ex vlt. Epicteti. longe arcessita!

p. 448. vſ. 117. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ — ὅτι θνητὸς Ἡρακλῆς. πρὸς τὰ ἐν τῇ Νεκυίᾳ ἀθετούμενα. (Od. Λ, inde vſ. 600.)

Ad vſ. 125. Scholion Vict. habet verba, quae apud Eustath. leguntur p. 1134, 59. 126. μηδέ μ' ἐρύκε. ἔστι δὲ ὅμοιον Πινδάρου· ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἄεθλος οὗτος ὑποκείσεται· (Ol. I, 134. 5.)

p. 450. vſ. 148. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ — δαιμονίως ἀναλαμβάνει ἀφ' ὧν ἀπέλιπεν. (vII. extr. lib. P.)

φρόδιτος ἵν' ῇ ἀντὶ τοῦ οὗ. p. 479. vſ. 318. σκύμνους. δύο μόνα τίκτει λέων, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζώων. Obſeruatum iam ſupra ad λῖς ἠϋγένειος. θήλεια. ταύτης γὰρ τὸ γένειον κάλλιον, χαίτῃ δὲ οἱ ἄρσενες. explet eadem Euſtath. p. 1145, 12. ἄῤῥενες δὲ χαίτῃ μᾶλλον κοσμοῦνται.

p. 479. vſ. 319. σκύμνος et σκυμνός. Schol. Vict. eſt plenius quam Schol. A. in quo legitur: σκύμνος, ὡς ὕμνος, εἰς ἰδιότητα ἀνεγνώσθη. (h. e. ſi proprio ſenſu adhibitum eſt) τὸ μέντοι ἀνδρονυμικὸν (ἀνδρωνυμικὸν, ſi σκύμνος de humana prole dicitur, vt ap. Tragicos, v. c. Eurip. Or. 1213. 1388) ὀξύνεσθαι ἀξιοῖ ὁ Ἀσκαλωνίτης etc. Sch. Vict. σκύμνος, ὡς ὕμνος, ὅτε ἐστὶν κατ' ἰδιότητα. ὅτε μέντοι ἐπὶ ἀνδρὸς, ὀξύνεται. ἀναλογώτερον δὲ τὸ βαρυνόμενον.

p. 481. vſ. 331. ἱππηλάτα. ἱππικὸς, οὐ φυγὰς, ὡς οἱ νεώτεροι. De hoc v. ſup. ad B, 336.

p. 489. vſ. 369. Ἡφαίστου δόμον. ὅτι ἐν Ὀλύμπῳ τὸ χαλκεῖον Ἡφαίστου. Sch. V. ibid. l. 3. „cod. Canter." ſcribe Cant.

p. 490. vſ. 376. reſpicit verſus Longin. in fragm. VII.

p. 491. vſ. 378. τόσσον μὲν — Schol. B. etiam in Sch. Vict. in quibus additur: οἱ δὲ γλωσσογράφοι τόσον ἀντὶ τοῦ, τὸ σῶμα. vſ. 382. Χάρις. τινὲς, Θάλειαν αὐτὴν, οἱ δὲ Ἀγλαΐαν.

p. 497. vſ. 396. κυνώπιδος. γράφουσι δὲ καὶ, βοώπιδος. vſ. 399. Εὐρυνόμη. ἐπαναλαμβάνει, ὡς τῆς Χάριτος μητρὸς οὔσης Εὐρυνόμης. οἱ δε μεν' Εὐρυνόμη τιτηνιας ειπε επατι. quid ex his extricem, haud habeo; Εὐρυνόμη Τιτηνιὰς eſſe videtur, quia ex genere Titanum orta eſt. An forte fuit ἡ δέ μιν Εὐρυνόμη Τιτηνιὰς . . . ἔτικτε. Inter diverſos Charitum mythos ap. Pauſan. VIII, 41. p. 684 et hic locus memoratur. Ap. Heſiod. Theog. 907 eſt: τρεῖς δέ οἱ (Ioui) Εὐρυνόμη Χάριτας τέκε καλλιπαρῄους.

p. 500. vſ. 407. ζωάγρια. miro modo turbatum eſſe Scholion neceſſe eſt. Nam Sch. Vict. χαριστήρια τοῦ εἰς τὸ ζῆν ἦχθαι. μετὰ δὲ τοῦ· ἐπεὶ καὶ Σιμωνίδης φησὶ· τὸ ζῶον κάκιστον κέκτηται βίον. περὶ τοῦ κανθάρου.

cum sint duo dentes. Scilicet ad commenta respiciunt ista super οἴῃ vs. 489. de quibus p. 589 dixi.

p. 527. vs. 490. ἐν δὲ δύω ποίησε πόλεις. Scholion de interpretamento Agalliae Corcyrensis, qui Eleusinen et Athenas expressas esse voluit, habetur quoque, paucis mutatis, in Schol. Vict. ad vs. 480. mira corruptela: ἄλις ἡ Κερκυραῖα Φησι. pro Ἀγαλλίας ὁ Κορκυραῖος Φησι. In vs. 536. ἄλλον ζωὸν ἔχουσα etc. respici Immaradum et Clytium. οὗτοι γὰρ ἀπέθανον ὑπὸ τῶν Ἐλευσινίων, Ἰμμάραδος ὁ Εὐμόλπου, Κλύτιος ὁ Ἀγριόπου τοῦ Κύκλωπος, Ἔγρεμος ὁ Εὐρυνόμου τοῦ μετὰ Φόρβαντος. καὶ, pergit, ἄροτρον δὲ πρῶτος ἐκεῖ Μαίμδος, ὁ καὶ Βουζύγης, ἔζευξε. τρίπολον δὲ τὴν ἄρουράν (vs. 541. 2.) Φησιν, ἐπεὶ Τριπτόλεμος πρῶτος ἔσπειρε σῖτον, ὃν βασιλέα Φησιν. (vs. 556) ἐν δέ τισιν ἔγραφε μετά τὸν· ἤμων ὀξείας δρεπάνας. (vs. 551) καρπὸν Ἐλευσίνης Δημήτερος ἀγλαοδώρου. καὶ βοῦν Φησι θύεσθαι. (vs. 559) ἐκεῖσε γὰρ (Athenis) πρῶτος ἔθυσε βοῦν Δαύλων (ap. Eustath. Θάλων) Φυγαδευθείς, οἶνόν τε Ἰκάριος εὗρεν. ὁ δὲ χορὸς (vs. 590) ὁ πεμφθεὶς μετὰ Θησέως ἐπὶ Κρήτην. Ceterum ex his Agalliae commentis plura in Scholiis in seqq. illustranda esse memineris.

p. 530. vs. 500. δήμῳ πιφαύσκων. τοῖς περιεστῶσι τοῦ δήμου διασαφῶν. vs. 502. Sch. V. Ζηνόδοτος, ἀμφοτέρωθεν. ἡ Μασσαλιωτικὴ δὲ ἐπήπυον ἀμφὶς ἀρωγώ. Corruptelae ergo deberi videtur ἐπίπυον in Ven. A.

p. 532. vs. 504. ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ. Θέμιδος γὰρ ἱερὰ τὰ δικαστήρια.

p. 536. vs. 511. ἐψύχωτο ἡ γραφὴ, ὡς καὶ τὰ ἀφανῆ δηλοῦσθαι τοῖς ὁρῶσι. Sch. V. 513. λόχῳ δ'. δεῖ νοεῖν τοὺς πολεμίους ἀφῃρῆσθαι τὴν λείαν, ἣν λοχῶσιν οἱ πολῖται ἰδίαν οὖσαν. vs. 514. ἐφεσταότες in medio interponi, illustratur exemplis, ἄρχωσι in Υ, 138. Od. K, 513. 514 ῥέουσι. πρὸς δὲ τὸ ἀρσενικὸν ἀπέδωκεν, ὡς ἐν τῷ· μή τις οὖν θήλεια θεὸς — sequente πάντες, Il. Θ, 7. 8. et inf. Σ, 593. 594. E, 760. 761.

ουσι, τοῖς ἀπὸ τῆς πολιορκουμένης πόλεως. Sch. V. recte.

p. 546. ad vſ. 546. l. 5. Pro Epaphrodito Heracleon memoratur in Schol. Vict. ἔστιν οὖν, ὡς Ἡρακλέων, τὰς ἑλκύσεις, παρὰ τὸ ἕλκω, ὄλγμος. καὶ ὄλξ γὰρ λέγεται. vſ. 548. Verſum hunc et νειὸν μαλακὴν vſ. 541 reſpicit Plinius XVII, 3. ad vſ. 549. τὸ δὲ πέρι θαῦμα. bene Sch. V. ἄπιστον δὲ καὶ αὐτὸς διὰ τοῦ θαυμάζειν πιστὸν εἰργάσατο. p. 554. vſ. 572. ἰΰγμῷ τε. Schol. Pariſ. γράφεται καὶ ἰωγμῷ, ἵνα ᾖ, διώξει. οἱ γὰρ κατὰ τάξιν πορευόμενοι καὶ προηγούμενοι κινηθέντες, ἐπὶ τῷ σκαίρειν, εἷς τὸν ἕνα διώκει. δηλονότι ὁ ὀπίσω τὸν ἔμπροσθεν αὐτοῦ, κἀκεῖνος τὸν πρὸ αὐτοῦ, καὶ ἐφεξῆς πάντες. vanae argutiae. vſ. 557. μετ' ὄγμον. nunc ἐπὶ τὰς τοῦ ἀρότρου τομάς.

p. 550. vſ. 564. κάπετον Sch. V. τὴν ληνόν. (non aſſequor.) Ζηνόδοτος δέ φησιν ἀπὸ χαλκοῦ κεκαυμένου. (ſcil. effictam eſſe foſſam: quae pro ſaepe erat.)

vſ. 570. λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε. Schol. Vict. plura Scholia habet, quae ex Ven. A. B. Moſc. et Euſtathio appoſui. Enotabo ea, quae pleniora ſunt. In iis quae ex Philochoro laudantur, in Sch. V. eſt: ἡ δὲ κατὰ Λίνον ἱστορία παρὰ Φιλοχόρῳ ἱστόρηται, ἐν τῇ ιθ. καὶ παρὰ Μελανιππίδῃ. (Lyrico) ἡ δὲ καλουμένη Σφαῖρα (non σφῆρα) ποίημά ἐστιν εἰς τὸν Λίνον. ἀναφέρεται δὲ εἰς Ὀρφέα. (primum, haec ſunt aliunde inſerta; tum non conueniunt ei carmini quod in Biblioth. gr. Fabricii Vol. I. exhibitum eſt; diuerſum ergo aliud carmen eſſe debuit) Porro in Epigrammate in Linum ſcribit Vict. Schol. ὦ Λίνε, πᾶσι θεοῖσι τετιμένε. Praeter hoc et alterum, quod pro fragmento Heſiodeo habetur, affertur tertium, tanquam tumulo inſcriptum: κρύπτω τὸν θεὸν ἄνδρα, Λίνον, Μουσῶν θεράποντα, τὸν πολυθρήνητον Λίνον Αἴλινον. ἡ δὲ πατρῷα Φοιβείοις βέλεσι γῆ κατέχει φθίμενον. ſerioris ingenii hoc eſſe apparet. Inter reliqua: οἱ δὲ, ὡς Ἀγροῖκος ὁ παῖς (f. Οἰάγρου ὁ παῖς) λίνου ἐντετάκει τῇ κιθάρᾳ Ἀρίσταρχος ὄνομα ὕμνου ἐπὶ Λίνῳ τῷ ἥρωϊ.

Ad σκαίρειν, quae ἐμμουσος saltatio est, vs. 572 pertinet, quod in Sch. Vict. est ad 571. ῥήσσοντες. εἰ καὶ ἑτέροις ὀνόμασιν ἐχρήσατο, ὡς ἐπὶ ἀγροίκων. μὴ οὖν παρέβαλε (f. παράβαλε) τὰ Ἡσιόδου· πόσ' ἁπαλοῖσι ὀρχεῦνται (Theog. 3) ἐπὶ θεῶν, ἢ εὐρύθμων. ad vs. 572. Oppiani versus ἐν Ἁλιευτικοῖς (lib. I, 134. 135) plenior legitur, quam in Ven. B. καὶ σκάρος, ὃς δὴ μοῦνος ἐν ἰχθύσι πᾶσιν ἀναύδοις φθέγγεται ἰκμαλίην λαλιὴν ἀφείς. at Schol. Vict. habet λαλαγήν.

p. 555. vs. 576. περὶ ῥαδανὸν δονακῆα. Vt in Scholiis ceteris, ita in Victor. lectiones confunduntur: nam: „παρὰ ῥοδανόν. Ζηνόδοτος, ῥοδανόν. immo ῥαδαλὸν vel ῥαδανόν. nam adiicitur τὸν εὐκράδαντον διὰ τὸ ὕψος." Mox in Schol. B. est: Ζηνόδοτος δὲ γράφει κραδαλὸν, at Vict. ῥαδαλόν. Tertium Scholion: παρὰ ῥοδανόν. παρὰ τὸν καλαμῶνα τὸν δι' ἰσχνότητα εὐκράδαντον. v. Obss. ad h. v.

p. 562. vs. 591. alii sic acceperant: τῷ ἴκελον οἷον h. e. μόνον, ἵν' ᾖ, μόνον τούτῳ ὁ Δαίδαλος ἐποίησεν ὅμοιον χορόν.

XIX (T)

p. 598. vs. 9. Schol. Vict. γράφεται καί· θεοῦ ὑπὸ χειρὶ δαμάσθη. et ad vs. 10. τύνη· ἀεὶ ἐπὶ ἀρσενικὸν λαμβάνει ὁ ποιητής. vs. 13. ἀνέβραχεν. ψόφον τοι ἀπετέλεσεν. corr. ψόφον ποιόν. ἄλλως· ἀντὶ τοῦ· φωνὴν ἀφῆκεν. ἐψύχωσε δὲ τὰ ὅπλα, διὰ τοῦ ἔβραχεν. (mirae argutiae!) ὡς καὶ ἐπὶ Ἄρεος· τόσον ἔβραχ' Ἄρης ἆτος πολέμοιο. (E, 863.) ἔκλαγξαν δ' ἄρ' οἰστοί. (A, 46) ἐντεῦθέν τινες τὰ ὅπλα ἔμψυχα ἐνόμισαν εἶναι. διὰ τοῦτο εἰκότως καὶ οἱ Μυρμίδονες δεδοίκασιν. Ceterum in plerisque huius libri locis comparaui iam Schol. Vict. in Obss.

p. 600. vs. 18. τέρπετο δ' ἐν χείρεσσιν. Sch. V. τινὲς δὲ γράφουσι· τέρπετο δ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶν. vs. 21. οἷ' ἐπιεικές. ἐν ἑαυτῷ τὸ πρᾶγμα τὴν ὑπερβολὴν ἔχον, ὑπερβολὴν οὐκ ἐπιδέχεται μείζονα.· καὶ Ἀνακρέων· κωμάζει δὲ ὡς ἂν δεῖ, Διόνυσος. αὐτὸν αὐτῷ συγκρίνας. Scholion hoc ipse P. Victorius edidit Var. Lect. XXXVIII, 14.

ἀφ' οὗ πόλις τῆς Λακωνικῆς, Ἡλος (corr. Ἕλος). Μήστωρ οὗ Ἱπποθόη. ἡ Πτερελάῳ γαμηθεῖσα. Σθένελος, οὗ καὶ Μενίππης Εὐρυσθεύς. Sch. Vict. et Townl. v. Apollod. II, 4, 5. et ib. Not. Addunt ead. Schol. ex his apparere, Sthenelum fuiſſe priuatum, nec regni ſeu ſucceſſionis, ius habuiſſe; vt nec ipſum Herculem.

p. 634. vſ. 126. De Ate eadem fere, quae in Schol. B. Vict. leguntur, ſunt ap. Suidam in Ἄτη. Ceterum memorabilis mythus eſt in hoc, quod *Ate* ſedem habuit in Olympo, ſcilicet tanquam dea; etſi auerſanda; quodque illa ex Olympo praecipitata ad homines peruenit. Alio modo Aſtraea ad Olympum fugiſſe narrata.

p. 647. vſ. 183. ὅτε τις πρότερος χαλεπαίνοι. vt vſui τοῦ χαλεπαίνειν conſentanea ſit oratio, quandoquidem βασιλεὺς ἀνὴρ ſubiectum eſſe debet, praeſtabit corrigere ὅτε τι πρότερος χαλεπήνῃ, *ſi ille*, prior iniuriam paſſus, *indignetur*. τὶ, κατά τι, male mutatum, cum producatur et tono et priore littera πρότερος.

p. 656. vſ. 222. l. 3. interpunge: „quod bene expulit in altera. Laudatum illud ex — verba inflectente. ἧς τε —" Grammaticorum ariolationes ad h. l. ſunt quoque in Pariſ.

p. 657. vſ. 224. l. 2. Iuſtin. Cohort. paullo poſt princ. §. 2.

p. 658. vſ. 228. ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν. ἔστι δὲ ἡ λέξις Ἀντιμάχειος. καὶ Ἐρατοσθένης χαίρει ταῖς τοιαύταις ἐκφοραῖς. πολλῇ αντιμαχηστυς. poſtrema corrupta ſunt. priora referam ad lectionem κατθάπτειν. contractis ſyllabis.

p. 659. vſ. 240. Λυκομήδεα. Κρὴς ὁ Λυκομήδης. ὥς φησιν Ἡσίοδος, καταλέγων τοὺς μνηστῆρας Ἑλένης. non occurrit in catalogo Apollodóri III, 10, 8. quem ex alio poeta ductum eſſe neceſſe eſt.

p. 665. vſ. 265. Sch. V. ὅ τι σφ' ἀλίτηται. ὅς ἐμὲ αὐτοὺς ἁμάρτῃ. et tamen τὸ δὲ, σφὲ, ἔσθ' ὅτε καὶ ἐπὶ ἑνικοῦ. „καὶ γάρ σφε πάρος. (Δ, 111.)

quae de πολιός in Schol. B. et T. leguntur, addit: ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμῷ. hic est igitur auctor argutiarum de h. v.

p. 668. vs. 284. ἀμφ' αὐτῷ χυμένη. Sch. Vict. ἡ ἀντωνυμία τῆς φράσεως τὸ περιπαθὲς καὶ σπουδαῖον ἐμφαίνει τῆς γυναικός. quomodo ἀντωνυμία? pronomen? en stuporem librarii! erat ἡ συντομία τῆς φράσεως. sicque legitur in Schol. B. Porro χυμένη. πρὸς τὸ παλαιὸν τοῦ γυναικείου σώματος. immo, πρὸς τὸ ἁπαλόν.

p. 669. vs. 291. add. in Schol. Vict. κατὰ γὰρ Μνασέαν Βρίσεως υἱὸς ἦν Ἠετίων. ᾧ ἔδοσαν. τινὲς, ᾧ ἐνεγγύησαν καὶ ἐμνήστευσαν. παρθένος γάρ. διὸ καὶ κούρη λέγεται. vs. 292. Versus Sophocleus in Schol. B. laudatur: (ἐπιτείνεται τῇ ὄψει τὰ παθήματα· καὶ Σοφοκλῆς· ὄψις γὰρ αὐτῶν κριτικωτέρα πᾶσιν) vitiose scriptus, magis etiam decurtatus est in Schol. Vict. „ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα."

p. 670. vs. 298. Etiam Sch. V. κουριδίην, λείπει ὡς (ita scriptum) ὡς· Τηλεμάχου ἑτάρω κασιγνήτω τε Od. Φ, 216.

p. 673. vs. 306. μή με κελεύετε. παρακαλεῖτε. „ἐπήνεον ὡς ἐκέλευον" (Δ, 380) ἀντὶ τοῦ· παρεκάλουν.

p. 677. ad vs. 326. l. 8. „reducem" leg. redux. Schol. Vict. τινὲς μὲν ἐκεῖ ἐκτεθῆναι αὐτὸν ὑπὸ Θέτιδος. ὁ δὲ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα, ἀναζευγνύντα αὐτὸν ἀπὸ Τηλέφου προσορμισθῆναι ἐκεῖ. l. 12. „Πηλείδης" sphalma corrige Πηλείδην. Subiicitur in Schol. Vict. versus alter, quem paullo post ex Eustathio adscripsi: ἔνθα γ' ἐς (melius, ἔνθ' ὅγ' ἐς) ἀργαλέον λιμέν' ἵκετο νυκτὸς ἐκείνης. Porro de Scyro: ᾤκησαν ἐν αὐτῇ Δόλοπες, μοῖρα Θεσσαλῶν. Post haec interponitur Scholion, quod adscripsi inf. Obss. ad Ω p. 752.

p. 681. vs. 346. l. 2. ἄπαστος. ἄγευστος. παρὰ τὸ γεύσασθαι. interpone παρὰ τὸ πάσασθαι, τὸ γεύσασθαι.

p. 682. vs. 358. Laborant quoque Schol. Vict. αἰθρηγενέος. τοῦ γεννῶντος τὴν αἰθρίαν, τοῦτ' ἐστι, τὸ ψῦχος. ἐνίοτε δὲ (f. ἔνιοι δὲ) καὶ, τὸν αἰθρίας αἴτιον. ἔστι δὲ

μαχομένῳ τῷ· ψυχραὶ νιφάδες. αὐτὴ γὰρ προτέρᾳ ἐκόσει συμφωνεῖ. fuit ergo duplex lectio Ariſtarchea?

p. 686. vſ. 365. Sch. Vict. ſolum hoc: ἔπρα τοὺς ὀδόντας. οὐχ ὡς ὁ Δόλων. (K, 375) Ceterum ad h. l. reſpexit Plutarch. in Philopoem. p. 361 C. p. 687. vſ. 374. ἀπάνευθε σέλας γένετο. Sch. V. πόῤῥω διέβη ἔκλαμψις· tenue vtique verbum, ἀπάνευθε γίνεσθαι, pro τηλαυγεῖν. vt ap. Pindarum eſt τηλαυγὲς φέγγος.

p. 690. pag. med. „Verum idem Ariſtarchus — l. 3. Bentleium video emendare: περήϑη. corrige πειρήϑη. Et paullo poſt „Payne Knight p. 73 f. δὲ ἐϝ. corrige ἐϝ.

p. 697. med. ad vſ. 402. ἐπεί χ' ἕωμεν πολέμοιο. Etiam Schol. Par. ἐπεί χ' ἕομεν. τινὲς χέομεν. ἀντὶ τοῦ ὑποχωρήσομεν. ἄλλοι δὲ ἀντὶ τοῦ, ἀναμιχθῶμεν τοῖς πολεμίοις.

p. 700. ad vſ. 406. Ad Schol. Townl. quod et eſt Victor. monendum erat, non eodem modo animantia induci vocalia ab Heſiodo, Archilocho et Aeſopo, quam ab Homero; nam in his inuentum ſunt ſagacioris ingenii ad praeceptum ethicum edendum; at in Homericis eſt mythica perſuaſio rei vere ita geſtae et ad mirationem mouendam idonea, quae in epica poeſi regnat.

p. 724 extr. „eodem *fore* tempore" corrig. fere.

p. 742. in Excurſu III. ad εἴσκω, ϝείσκω v. Obſſ. ad Φ, 332.

p. 748. ad voc. ἑός. quod Bentlei. ſcribebat ϝεός. ideoque εἶπε πρὸς ὅν — emendat εἶπε ϝεόν. malim εἶπε ϝεϝόν. ſed praeſtat ſequi id quod toties occurrit ὥς ἄρ' ἔφη πρὸς ϝὸν θυμόν.

p. 755. ἥνασσε et ἥνδανε quod eſſe debet ἐϝάνδανε. ita et Herodot. IX, 5 ἐάνδανε. vt idem ἕαδε. vt IV, 145.

p. 756. poſt ἦρα. add. ἠρίον. ϝηρίον. forte ex ipſo illo ϝηρ. μεγα ϝηριον. Ψ, 126.

p. 759. Ἶλιος. — „Interpolatum" adde: H, 345. Z, 386. p. 760. Ἶς, ἰνὸς, adde ϝίς. p. 764. l. 2. ὀλοϝῇ. v. ad A, 362 ὀλοϝῇσι φρεσί. p. 769. poſt οἶς. inſere Ὀϊλεύς. Oϝιλευς. ad B, 527.

